LOST & BANNED BOOKS

עוז לאלקים

מאת נחמיה חיא בן משה חיון

Oz l'Elokim

The banned Kabbalistic work of Nechemiah Chayun

Berlin · 1713 (5473)

By R' Nechemiah Chiya ben Moshe Chayun

What you are holding is an exact copy of one of the most famously banned books in Jewish history. Nechemiah Chiya Chayun (c. 1655–1730) was a Sabbatean Kabbalist who, after years of wandering through Italy, the Balkans, and Eretz Yisrael, arrived in Berlin in 1713 and somehow secured haskamot from the local rabbi Aaron ben Benjamin Wolf to print this work.

Inside its pages, Chayun developed a doctrine of the Godhead that other rabbis read as veiled Sabbateanism — an account of the Ein Sof and the Sefirot that came uncomfortably close, in their reading, to a Christian-style trinity. The book was suspected by some of being Shabbatai Tzvi's own work in disguise.

The reaction was immediate and ferocious. Rabbi Tzvi Ashkenazi (the Chacham Tzvi) of Amsterdam led the charge against it, with his son Rabbi Yaakov Emden (the Ya'avetz) and the elder Rabbi Yaakov Sasportas joining him. They issued cherem after cherem, and called on Jewish communities everywhere to seek out and burn every copy. The rabbis of Leghorn reported back with satisfaction that "the flames have consumed them all." The Berlin community split bitterly between supporters and opponents. Chayun himself was excommunicated and spent the rest of his life on the run.

Almost every copy of the book was destroyed in the cherem of 1713–1715. The handful that survived — like the one reproduced here, with its inserted owner's notes — are why we can still read this side of the Sabbatean controversy at all. The original copy is held at The National Library of Israel.

ECHOES OF HISTORY SERIES · LOST & BANNED BOOKS

Brought to the public and printed by the Baal Shem Tov House Press

Bringing Jewish History to life.

www.baalshemtovhouse.com

The original copy reproduced here is held at **The National Library of Israel**, in their Hebrew rare books collection.

Image courtesy of The National Library of Israel.

Contact **office@baalshemtovhouse.com** for more information about the Baal Shem Tov House Press and its Echoes of History Series — including the new Lost & Banned Books thread.

Copyright 2026 The Baal Shem Tov House
www.baalshemtovhouse.com
office@baalshemtovhouse.com

R 5267

Fi 8694

וידעת היום והשבות אל לבבך כי יהוה הוא האלהים בשמים

ספר עוז לאלהים

ובית קדש הקדשים • שניהם יסוד התורה • זיוה והדרה • ליהודים היתה
אורה • ללכת בדרך ישרה • להכיר הכורח בדרך רחבה וקצרה • ולידע
חלהותו בלי שיבוי ותמורה • אחד מכוייהו דבריו ברוב תקירה • ובוה בנייניס
וסותר כתירה • לכל חכמה אשר לא נאמרה בתורה • בדברים המגידים את
הלב ואת חוט השדרה • אחד מכוייהו דורך קשתו בעוז וגבורה • וקרבה חלות
שקל כסף מאתיורי הזוהר הכיא עמו לעזרה • וגם התיקונים והזוהר חדש
שם לו למטרה • זלא חלי זלא מהגים וכלי פחד ומוקש • כלבית יקוש להסיר
הנניף ולהריס עטרה • תקבו וגם יסדו כלי ישוב ודירה • גבורת דמחריה
קייעיה בהיותו סגי נהורה • ה"ה המאור הגדול הרב הכולל המקובל החלקי
כמוהר"ר נחמיה חיים מיעיר הקודש נפ"ת תוב"ב ישמרהו החל
עליון ויזכהו לעלות לגיון ולרחות בבנין תפיריון תכי"ר :

נדפס פה ק"ק ברלין

מאותיות חדשות וחשובות מאותיות

אמשטרדם

תחת ממשלת אדונינו המלך המהולל רחמן וחסיד

פרידריך ווילהעלם השני מלך פרוסיא ודוכס

הברירה מבראנדבורג יר"ה :

בבית הנעלה כמר ברוך בון בינדר :

בשנת ויהוה אלהים אמת לפ"ק :

ואתחנן אל יהוה בעת ההיא לאמר : יהוה אלהים אתה החלות את עבדך

שיר המחבר

ח זו חילי דידב לי האל אלי מרום חביון :
י יורה דעה יסיר תועה בהכרעה ובהיגיון :
י גיד מי הוא ואיזה הוא את אשר הוא האל עליון :
א לי הוא זה שמו מ"ה זה ובן מ"ה זה מציל אביון :
ח קור וטרח בכל אורח ואז יזרח אור אפיריון :
י פקח עיניו וגם אזניו ורעיוניו בניקיון :
י כיר מהות האלהות בלי שחות ובלי רפיון :
ו אז ילמוד וגם ימוד ויעמוד בניסיון :
נ ם נפלאים ונוראים עוז לאלהים כמו שריון :
ח זק נא יה לדל נהיה הוא נחמיה חייא חיון :
ז יכה לכל בכל מכל בהראות כל החזיון :
ק ורש אשים בית קדשים שמו ארשים בגליון :

הסכמות הגאונים

הסכמת הגאון הגדול המפורסם המקובל האלקי המופלא אב"ד ור"מ כמוהר"ר נפתלי כהן צדק

בר נש דאתי לקבלה הוי ידי ונולתי' ידי טלית של ת"ח טפח מלפניו מגלה ומכסה טפחיים מאחוריו בית קדש"י הקדוש"ם לחת דבר ושתים זו שמענו כי עז להלהי"ם ולו החמד כי הפליא עצה הגדיל תושי'. כנפן פנרי'. כיוה גדולים מעשי תוי'. כחיקורין אשר חבר שבי תוחמי נבי'. יחזיון יהיו תמיס חל רחשו. ואשר הופיע רוח חלקים בבית מדרשו. של ק' תוי"ח הז"קן כפשוטו וכמדרשו. כותן לחמו מימיו נאמנים שמנו ותירושו. כי זכר את דבר קדשו. הוא הרב הגדול החכם הכולל. הר גבוה ותלול. מוציא יקר מזולל. מולין יועצים שולל. כמוהר"ר נחמי' חיים תיינן מקובל חלקי נחלן מע"ה נפת תוב"ב. שבי ניצוצי חור יוצאים מבית קדשי הקדשים מאחד קדוש מדבר ומספה-ספיר וספר כורה וחופר בוגה וסותר חגלם ופותך כי עוב פתר יחלין סוף וכתר ועל עשר ולח תשע בחכין שוחל ומשיב כעניין ובן-בינה יתירה חשר בו עשוהו כבניו חו"ר שמוך לבעליו ויקח חדרתו חשר עליו ויקח את המיס חבני שיש. כלביח ולוש בעל קרבי הוד ותים ויחנהו לשנים החחד כלול לחישים תמולח בתרשישים נקרח שמו בית קדש הקדשים והשבי עוז והדר לבושו דבר סתום ופירושו כתלג. חיוך מנחת ובנחמות יפחח מדבר מגבוה מעל גבוהים קרח שמו עוז להלהים ושניהם כאחד טובים כעל וכרביבים רחויים לפרסום בשער בת רבים וקריתי בתיכן חלק ארובה ומתקו מחוד לחכי וכודלי כל חיך הטועמו לי לג יחמר דורש כמין חומר חומרת' דמדומח דש בגרו כר ה' נשמת תדם חור הגר יפה להדיקה כחורין ובמדקים ויחלקהו לפרקים שבעתיים מזוקקוס וכודלי ת"ח כמותו הטוה מדותיו מדות ת"ח כן רוח חשר ע"כ הנכי מסכים עימו להביח ספריו הכזכרים לבית הדפוס ולבי לחקקי ישרש לחקוק מילין בעט פרזל ועופרת להיות לתהלה ולשם ולתפחרת מכתת זכרון מזכרת להיות פתח עיניס ומבוח שער פדיקים יכלוג בו. ובזירתי על כל המדפיסים בעולם שלח יגרעו היזק גרעה וגרעי בעולם להרב המחבר המזכר שלח להדפים הספרים הכ"ל לחד מהם לו שניהם כחד מכך עשרה שנים מיום כלות הדפום בלתי רשות הרב המחבר והשומע לי יכון בטח והעובר על דברי שבקו' להנות גברה דקיים בחרור עקיג גדול רעהו פי המדבר במעלת התורה ולומדיה כנזר תחכה יחכל פריה לובביה. הן הי' ברביעי בשבת בך יברך לחדש חשון "עליהם "תבח ברכת טוב לפ"ק. כ"ד לחד מעל חלח ומחים הזדוגים נפתלי הכהן:

הסכמת חגאון הגדול המפורסם יחיד בדורו אשר תורה מונחת בקופסא שלו תורה וגדולה במקום אחד אב"ד ור"מ דק"ק פראג והמדינה וגשיא בירושלים הובב"א הרב כמוהר"ר דוד אופנהיים יצ"ו:

דברי כחמיה לים בית דלי סדולה ומדלה ומשקה מתורתו כשדה בית השלחן שולח לת ביחורו כחר היטב טוב למרשה ומדעתו עביד פריסה הלח חכמה וזקנה יש כהן כמנח כזה לים ונדר בגוברין הרב המופלג ומופלח חכם השלם הרב מוהר"ר כחמיה חיים חשר חיבר מחברת הקודש בית קדש הקדשים ועוז להלהים וגם על הפרשיות ובין הפרשיות לפעמים מפלפל בדברי הרמ"בם ובסוגית התוספות ושחרי חידושי תורה חע"ג דלח לתתי לידי כי חם עלי לחת מכל ספר בבד לחת לדוגמח ות"כ מן הרחוי היה למכוע ליתן ידי לחתו עמו ת"ח עדין בחתומין זכין לו בכי ישיבתי מעידין עליו שהוח גברה רבח ידיו דב לו לפלפל בגלה ובנסתר ובכתב חלהים המתר דבר ופנויה מחכים עליו ומהדי רבה פרת שמיעו פרין ורבין ורבים בח לעולם ורבו המוטפין על הזוחלין חשר עבי פה מתברך ונובעין מעייני דחורייתח ימיין פתוח ולח מעיין סתום וחתום בליעודו ואמרתי לוקי גברח לחזקתיה וכל דבריו בחדח מתתח מתתיבו ולח פלוג ואתו בדומין לו כולם שוין לטובה ע"כ לח מכעת פרי עבי וידי תיכון עמו להביח ספריו חל הדפום ובתנאי קודם למעשה שיהיה לו רשיון מהשרה יר"ה ולח המפייע לו יהיה זרין ומזכר לחזוית נמטו ידו בחד שחיה שיחה כחה לעול שכולה טוב ובולה לרוך ויתיו ושנותיו יחריך יום שכפפל בו כי טוב כ' לחדר רחשון "בל "תמוע "עולם לפ"ק: נחם דוד הקטן חופנהיים בן המנוח המפורסם מוהר"ר לחברהם חופנהיים החוכה בק"ק פרחג יע"ח:

הסכמת הגאון הגדול כמוהר"ר גבריאל יצ"ו אב"ד ור"מ דק"ק נ"ש והמדינה

הנה חיש קדוש עובר עליכו תמיד מור קשיטח. חסיד' ופרים'. היטים והזקן כמשמעו וכתדרש'. ת"ח הרב המופלג חכם השלם מהור"ר

לפני

הסכמות

לפני מה שהעלה במעודתו בשכל הקודש • כי לזה ימים טובים לאשר הי' פה לא היו לי פנאי לבלוע רוקי מאז בטרדי' טובא •
מלחית מלוה וחוכה • בלימוד בכי הישיבה • ובטרדי' עסקי הקהלה ובמדינה • עלי הי' כלכה • רק מקבלין עדי'מן המכירין •
לומדים מופלגי תורה פה אשר העידו עליו וביותר מיכתי יתדותי על מיכו'מכמי' שכי מלחורות הגדולי'מחותכיי הגאון מהור"ר
נפתלי כ"ץ מעל"ד והגאון מכ"ד ור"מ דק"ק פראג יצ"ו אשר בתבו עידיהן וינדקו • וגם היה במחיצתי • ולא שלחבה כפשי
מלאתי שהוא מלא תורה בגלה ובנסתרה חכמה וזקנה ים כאן כמלא מלא טוב ומטיב לדידי' ולאחריכא ע"כ הכני מסכים
להגאונים אשר קדמוני בכר להוציא לאור להדפיס הספרים הקדושים ואשרי למי שמסייע לדבר מצוה זו מה דב טוב
חלקו הצפון ובגזרתי החמורה שמוש לחד מלא ידפים שכיהם יחדיו אם לא מהן אם מקנת תוך עשר שכים מיום כלות הדפום מהספרי'
הנ"ל כלי ראשון מהרב המחבר הנ"ל והיעודר לטרקו' חיוית דרבנן • והשומע לדברי ישקוט שלחן • ויהיה כזית הודו רעגן
המדבר לכבוד מעלת התורה ולומדיה העוסק על הפקודים על התור'ועל העבודה יום א' ב"ך כשמחה מיון בע"ת לרגן לפ"ק •
הק' גבריאל בל"ל החסיד מוהר"ר יהודא ליב ז"ל ה"ה מקרלסקא :

הסכמת חרב המאור הגדול מוהר"ר אהרן נר"ו אב"ד ור"מ דק"ק ברלין וכל קהלות וגלילות החתומים במדינת ניא
מרק ומיטל מרק ופאמרין

פוקו חזו מילן גברת רבה ה"ה בחכם השלם הרב המופלג בתי סבא מהור"ר נחמיה חייה מצפת תוב"ב דקהלתינו עלי' נאמני
ורבני לרן בעלי תשופות והגדיקו לת הגדיק והלי תבא ירושלתיהה סוא יפענח בעלמים ודין גלי רזיא אשר לו עשר
ידות • בגלה ובסודות • ופנים חדשות בתן לכלן בהדפסת חיבורו דברי נחמי' פסטי תורה בגלה וטעותי בקנה המשה מצוף
דבש לאמרתו והוא יתוק וכל חיך הטועם יומר לי לי • ועוד ידו גטויה להדפים ספר עזו להלהים על קבלה לאמתית • ולף גם
שלין לי ידיעה כתחילה ובסוף ובהשלם בכתיים לא כהן ולא בשמותיהן • אלן לי אלא דברי הגאונים אשר קדמוני ונפלינו
בשבחת דהלי ספרת דנכיעותא אשר כימה עתיק יומין • ויען נמכיתי לדבר מצוה דבה זו להיות סכיף לאחריות • ע"כ חלקי ה'
לאמרה נפשי להסכים עתבם ובגזירתם בגחם ערף ועקרב • לכל חיש אשר יקרב • להדפים אלו הספרים • שכיות מדברי
מוסרים תוך זמן עשר שכים הן ע"י ב"ב ושלימו בן ברית • לא יהיה לו ער ועונה שאר ושארית • והשומע לדברי חכמים •
ירלה זרע יאריך ימים • הכ"ד הכא על החתו' יום שלאמר בו ב' פעמים כי טו"ב ד"ו טבת תע"ג לפ"ק •
גאם לאהרן חונה פה קק"ב ומ"פ על כל גלילות מרק ופאמרין יע"א :

הסכמת חרב הגאון הגדול כמהוד"ר יהודא ליב אב"ד ור"מ דק"ק גלוגא רבתי יע"א

צריק בא לבית מלוני חכמת בתון תרוגה יפונו מעיוכותיו חונה • לורך האבר זכוגה • הגם מרוב טרדות בימים האלה
בהלחכת שוים ועול הקהלה דרך יום כה וכו' שלא זכיתי לטעום מנוף דבש לאמרי נועם מאור תורתו רק כטיפה מן
הים • אמנם רבים וכן שלמים כל לומדי מופלגים דקהלתינו יצ"ו מר יבוקא ומר קשישא היולאים וככתבים דבר יום ביומו
לשמוע ממנו חכמתו בפלגה וגם מה שהגידו לי משמו מה אתוק מדבש זרחוי' לאמרו למי שלאמרו תורת אחת בפיהו והף
חכמתו עתדה לו הבקיאות יתלא וגדוש ברכת ה' לא הניח דבר גדול ודבר קטן מעשה מרכבה • והויות דאבי ורבא • וביותר
פומי'מחכים עליה בחיבורו מחברת הקודש אשר חיבור שני החיבורים כאשר הסכימו עליו שלשה עמודים שהעולם עומד עליהם
הגאונים הרבנים דק"ק פראג והגאון מהרר"ן כ"ץ ודק"ק ב"ש והמדינה להביא חיבוריו אל הדפים הגם לא כן עמדי להביא לדפום
פיעור הקומה זה שמו לעלם כתיב דברים שהוא כבשונו של עולם אף כתר דישא גופא גריר ודברי בטלים ברוב בנין ומכין •
מטהרים בוחלים במעיין • דורשי רשומות בכתב רלוה ומכיין • ע"כ גזירתי במקומה עומדת להסכים עם הגאונים הרבנים
וב"ל דליקום בהדור מסיג גבולו של קרב החכם המופלג הזקן לפי בבודו קרב הגדול בבוד מוהר"ר נחמיה חייה חיין נקי הרעיון
המדויל יד' מתשלם בחרב חדה וכלי זיין • וכל המטיב עם החכם השלם הנ"ל המסייעו לדבר מצוה יזכה לרב טוב הצפון עד
שיבלה שפתותם לומר דיין • הכ"ד הטרוד מאד בטרדת דמצוה יום ד' ער"ח חלול תע"ב לפ"ק •
גאם הקטן יהודא ליב בלה"ח מוהר"ר משה זל"ה מאנה בק"ק גלוגא רבתי יע"א :

הסכמות

הסכמת הגאון הגדול אב"ד מקהל הקודש אנקונא יע"א

הנה גברת רבת דחתת קדמונת נזע ישישים תכס תרשיש וכהן לחשים הרב היועלת המקובל החלקי מוהר"ר בחיים חיים חיין כר"ו ירד לכבל ועזו ספר רפואות רפואות לכעס ומגדול ישועות מגדיל ישועות מלכו מלכו על עולם עזכם עיכו מרחות ברע כי לפילות הכה ופתוחות למעלה להביט לשמים ולשחי השחים ולמה שלמעלה משמי השמים דחק סומכום וככפ לפני ולפנים בבית קודש הקדשים ודיבר פנים אל פנים ועוד ידו נטויה לבנות מגדול עוז ותעצומות לשמור דרך עץ החיים לכל יכנוס זר לפרוץ גדר בבית קדש הקדשים ועליהם ככפיר יגהים וקרחו יצוו להלהים הוא הרחץ ריחץ דדהבת הכל תומרים לו מדוד והכה • הבה לבה הב לן מטרי יערוף כמטר לקחו וכטף טיפין לכל עיבר הן שחיו יערפו טל טל דמחיה כשמתץ כל יון דין סמוכת לכו סמכוהו עטרוהו להבי"ן ספריו ל הדפוס עד אשר יוציא ספריו לאורה וכרחה בצדקתו ומלחה הארץ דעה את ה' ויורנו דרכיו ואז כלכה בלורחותיו כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים לכן נזרתי ככחש ילך בכל מקום אשר יודפסו ובכל מקום אשר יפ דפוס שם לכל יהיה לשום כר ישראל להדפים אלו השני ספרים בית קדש הקדשים ועזו לאלהים לא שכיחם ביחד ולא כל אחד לבדו עד משך עשרה שנים בלתי רשות הרב ומופלא בעל הספר ושומע לי יסכון בקרן ועליו תבא ברכה אלה דברי הברית אשר כרת תורמום רימום תלחות עימום בקהל קודש אנקונא יום שבתלה בו השלורות בשנת

ורחו לחותו וחי שנת עת"ח

יומף נ"כ ח"ח שלמה פילמיטח ו"ל :

הסכמת הרבנים מהישיבה של קהל הקדש ווינ'יצ'אה יע"א

הנה מלחכי חלקים רחיבו עולים ין הר"ם לרשת שפתם ברור מלכו מעלת הרבנים הנחוכים עמודי עולים דחתימין לעילא ה"י הם המדברים ומליצי טוב ומספרים בשבחי ספריו הבחים אל הקודש בית קדש הקדשים ועוז למלהים ומי רחה לחוכלוסח דרבנן יונחים לעזרת ה' בגבורים ולח ינח עימהם אשר על כן חבחכו לח כחדל מלהגטרף בהדייהו ומכ"ש בהיות שכל יקר רחתה עיניכו לחרות טהורות • מפניכים יקרות • ערוכות ושיורות • בתלתח הויח חוקה הן הם שלשה ספרים • מפניכים יקרים • שחבר מעלת החכם השלם הכולל רב ועמוס המקובל החלקי מוהר"ר נחמיה חייח חיין כר"ו יחיר כחור השמש ברוב חביון • אשר בו הרחבו רבע הקב מחכמיתו הנפלחה • ודעתו הרחבה והמלחה • הפליח עצה אגדיל תושיה • עליו כחמר גדולים מעשי חייח • זה מורה בחכבע כי מיום היותו לח פנה אל עסקי העולם ולח בשום חכמה נכריה • כי אם בתורת ה' חפצו ובתורתו יהגה יומם ולילה והיה כעץ שתול על פלגי מים אשר פריו יתן בעטו"ן שפיר ענפותי וגניח עגבניה כל קבל די רוח אלהין קדישין ביה • רחמון לגיון • הוח החוכה תימכה ביה גלי עמיקתח ומסתרתח קודות יליונים סתומים ונפוכים חמוכים מבני חדם טמוכים נפנת פבח בחקירה יקרה מוניח לחורה דברים מחודשים יפה מפורשים נקרח בשם בית קדש הקדשים • ועשה לו עזר כנגדו הוח החוכה עליו מבד נפוכה מחזיק אל בית הקדש ומתרן לכל אשר יקשה על המעיין בבית קדש הקדשים ומקרה אח שיבין שכל המקשה עליו לבל יהיו מעיפיו נוהים ורוהים נקרח בשם ספר עזו לאלהים ובו יבחר גם כן כיה מאמרי הזוהר הקדוש תמוהים • אשר חלוקים זה מזה • וקרב זה אל זה ויפד ופירש אותם ביפוד נכון ופירוש נאמד דבר דבור על אופניו ואחריהם יבח ספר תעצומות בתורח מאשר תבח בעזו לאלהים ולח כתבאר היטב ולח סיים דבריו בבית קדש הקדשים ובעזו לאלהים הדר מפרש בספר תעצומות כאשר עיני הקורח תחזה מצרים • דברים ברים מאירים כספירים • מלבד ספר רזח דיחודח עם כתר עליון אשר כבר נדפסו פה העירה • וברחותנו כי נכון הדבר מעם אלהים ורחויין הדברים למי שאי"ן • וזרח מצעיר לכו הופיע מהר פא"רן • אשר על כן עלתה הסכמתנו להעלותם אל בית הדפוס אשרי עין רחתה כל אלה ואשרי תכוף יעשה זאת לעזרו ולסייע בסיוע שיש בו ממש לוולי על ידי זה יבח מחשבתו הטובה לפועל ויוכל להדפים הספרים הנ"ל לזכות בהם את הרבים וכאשר יהח רעוח מן קדם קב"ה ושכינתיה לעשות רצון ירחיו ויצרף מחשבתו הטובה למעשה ויתחילו להדפים הספרים הנ"ל בה שעתח

בהורמנתח

הסכמות

בהוריעת דקכ"ה ושכיחתיה ובנורת עירין ובמימר קדישין תכו גוזרים בנורת כח"ס ובחוייה דרבנן דלית ליה תסותא טלא יוכל ולא יורשה שוס כר ישראל להסיג גבולו ולהלפים הספרים הכו"ל לא על ידו ולא ע"י תחרים לא תחד לבדו ולא שנים ביחד בלי רשות ממעלת החכם השלם המחבר הנו' כר"ו עד מאך זמן עשר שניס ושומע לכו ישכון בטח ושלחן ומלוס על ישראל ועל רבנן . כ"ד החתומים פה ויניציה יע"א ביום ר"ח אנחס שנת התע"ח ליצירה :

שלמה בן כמוהר"ר ישעיה ניצה ז"ל ה"ה,
דוד בכמ"ר שלמה אלטאראס ז"ל ה"ה
רפאל בכ"ר שלמה די סילוה ז"ל ה"ה

❋ הקדמת הרב המחבר נרו ❋

פסק הרב המחבר נר"ו והקדמתו שמורה ומתיר לחבין ולחקור ולדרוש במעשה מרכבה

ארץ דעשה לף שמיס וזכועו לחות המיפיס וקול הקורח ; **קול** לומר קרח ולומר מה לקרח הן כל הכבר
חניר ירדופו לאכול מתבנח דאורייתא בפלפולא חריפא ולפוס חורפא שבשתא כיון דעאל עאל
פאחרים לין לבו פסק בנסתרות כי עמוק עמוק מי ימנאכו ועליהם אמר הכביא הוי המעמיקים מה' להסתיר עצה והם הם
המעבבים הגאולה ועוכשם מרובה כי האלקים יענכו בקול ; **קול** בדמה בשוע נהי בכי תמורים רחל מובכה על
בניה . היפה בעיניה . לין לחיות תהיה נעדרת . ונפלה מסמים העטרת . והיושבים בשבת תאכמונים .
לאחרים לין לבו עסק בשמי מעונים . טוב שבת על פנת גג מחשת מדנים . דעונשי סני דתכיכן רתוי לו כאלו לא בא לעולם
ושיו לה עלילות דבריס . בהיותה יפה וכעיניה אשת כעוריס . ולמי חרפת ונדפת ועל מי הרמות קול : **קול**
קורא בהריס פנו דרך הריימו מכשול מדרך עמי ישרו המסילה ויגלה דרך המולם . לעלות להכיר לבורא עולם . ובזה יפרקו
מועליהם הגויס את עולם . ויתקייס כי כולם ידעו אותי מקטנם ועד גדולם . ובאחרונה יתראה התור וישמיע קול :
קול ה' חונב להבות אש אשת בל תורה . מאן עייל בר נפחא בחתר דזיקוקין דנורא . ולבא רבותיכו עשו חזוק
לדבריהם לבל יבנם זר לפני לפניס ומשנה ערוכה היא אין דורשין במרכבה ביחיד אלא א"כ חכם ומבין מדעתו וכל
המסתכל בד' דבריס רתוי לו כאלו לא בא לעולם וגם דמייתי הגמרא ההוא יכוקא שהניח בחשמל ויצא אש מן החשמל ושרפו ולפיכך
וירא העם וינועו ברחוקם את הלפידים ואת הקול ; **קול** ה' יחי"ל מדב"ר יחיל ה' מדברות . קדשו לחורות
שהורות . בחקירות יקרות . והיו לחאורות . לפקוח עיניס עיורות . שבכל הדורות . קורחים במשנה זו . ולא חזו .
וקייסו משנה אין דורשין . יען ובישן כי אין דורשין . ובאתי אלי חייא ועשיתי את הערוגה . לדרוש במשנת אין דורשין
בגמרא חגיגה . וחשק נפשי להתחיל בהקדמתי לדרוש בה . לפי שראיתי כי שמי בקראה . כי חייא עולה במנין חגי"ה ושניהם
יחד עולים ח"ן לקורה בה . לכן חלופי ומיודעי שיתו לבבכם לחילה ושמעו את הקול . הקול קול המשנה בפרק אין דורשין משנת
חגיגה מכרזת ואומרת מי פתי יסור הנה חסר לב ואמרה לו רחה וחקור כי כי מלכים יולוכו ואל תירא ממה שאמרתי רתוי לו
כאלו לא בא לעולם דלאו לגריעותא אחייכא בלשון זה דאם לגריעותא מני הוה אחייכא אין לו חלק לעולם הבא לכן שמעו דבר
ה' קניכי את"ם החזיקו תורת אלהיכו עם מו"ר ; ה

אין דורשין בעריות בשלשה . ולא במעשה בראשית בשנים ולא במרכבה ביחיד אלא אם כן ה
חכם ומבין מדעתו כל המסתכל בארבע דבריס רתוי לו כאלו לא בא לעולם מה למעלה מה למטה מה
לפניס מה לאחור וכו' . ובגמרא אמר ולא במרכבה ביחיד תני ר' חייא אבל מוסרין לו רחשי פרקים . אמר ר' זירא אין
מוסרין רחשי פרקים אלא לאב ב"ד וכל מי שלבו דוחק בקרבו . מ"ד והוא שלבו דוחק בקרבו . אמר ר' אמי אין מוסרין סתרי
תורה אלא למי שיש בו חמשה דבריס שר חמישים ונשוא פנים ויועץ וחכם ערמים ונבון לחש . הרי עיכך הדומות כל הדחיות
האלו שאסור ליסור מעשה מרכבה לשום אדם אלא אם כן יהיה בו המדת החמורות . ואתן ואומר כי ידוע הוא שבכל הגמרא
בכל דבר ודבר יש חוסרים ויש מתירים ולא יתכן לקיים מאמר שניהם . אלא הפוסקים מעייניס במשמעות הגמרא ופוסקים
או לקולא או לחומרא וזה בחתר אלא לקיים הלכתא . ומ"ב ה"ב מצינו רחוק הפוסקים והוא הרמב"ם ז"ל שפסק בהלכות
יסודי התורה בפרק רביעי לקולא והוא כר' חייא וז"ל ומה בין ענין מעשה מרכבה לענין מעשה בראשית שענין מ"מ אפי' לאחד
אין דורשין בו . אלא א"כ היה חכם ומבין מדעתו מוסרין לו רחשי פרקים עכ"ל . הדי שפסק אליבא דר' חייא שמוסרין לו
רחשי פרקים . ולא פסק אליבא דר' זירא ולא אליבא דר' אמי ומבואר היא שאם הלכתא אליבא דר' אמי תשתכח תורה מישראל .
ואפילו שברמב"ם משמע שפסק אליבא דר' חייא מכל מקום רחוי לעיין ולפלפל במשנה זאת . כי הלא תדחה המשנה הזאת שאין
לה הבנה ויש לה דרכים נוטים לכאן ולכאן ואעפ"י שבגמרא מפרש ומפרק בלשונה עדיין הניחו לנו מקום להתגדר בו כי לשון
המשנה היולי ומתפרשת בשני דרכים מה שאוור התנא ולא במעשה מרכבה ביחיד אלא א"כ חכם ומבין מדעתו כפי פשטיה משמע
דקאי אלאין דורשין שאין דורשין במעשה מרכבה לשום יחיד אפילו כי אם לחכם ומבין מדעתו שכן תדחה שכל בכח משלשה בבות
שבמשנה יש לה גד הפיסור וגד הפיתר בדרשה דהיינו אין מרשין בעריות בשלשה אבל יכולין לדרוש בשני' ג"כ אין דורשין מעשה

המדמת הרב המחבר

ועתה צריך להתבונן היטב מן המרבעה הוא דרך ישר ותמיתת · הנה בדרך רחטון דתמרינן דר"ח פליג אתתכיתן ולחומרת
פליג · זה לא יתכן לאומרו שאם היתה כוונת ר"ח לאפלוגי אתתכיתן לא שייך היתי לשונו דאבל מוסרין לו · שהיה
לו לומר אין מוסרין לו אלא ר"פ ואז היה משמע שחולק על סברת המשנה : ואם נאמר שכוונת ר"ח הוא כפי דרך הסברי
שפירשנו במשנה דהיינו שהמשנה סוברת שמסירת ר"פ תמיר טפי מדרשה ור"ח בא לחלוק ולומר שאדרבה דרשה תמיר טפי
ממסירת ר"פ אם כן היה לו לר"ח לומר בלשון זה תני רבי חייא דרשה אין דורשין אבל מוסרין לו ר"פ ואז היה משמע שחולק ר"ח
אתתכיתן משום דסבירא ליה דדרשה תמיר טפי : אם נאמר שכוונת ר"ח כפי דרך השלישי שפירשנו במשנה דהיינו דסיפא
דיותכיתן הוא מלתא בפני עצמה ובא ר"ח לסלק אם"ד דסיפא דיותכיתן דהוה ס"ד מלשון המשנה שאומר אלא אם כן היה חכם
ומבין מדעתו הוה אמינא שאסור לדרוש ולא למסור ר"פ · וכל מי שיהיה מכל וכל · אלא אם כן היה חכם ומבין הדבר מדעתו
שילמוד ויבין הדבר מעצמו בלי קבלה ובא ר"ח ואמר לא ס"ד כך · אלא דהשתא אין דורשין אבל מוסרין לו ר"פ . גם זה לא
ניחא דאם כן למה נקט הגמרא ולא במרכבה ביחיד ושתוס תלמודו ואחר דסיפא מלתא בפני עצמה שהיה לו לנקוט אלא ח"כ
חכם ומבין מדעתו תני ר"ח וכו' · ואחר שסיפא דיותכיתן הוא מלתא בפני עצמה מדנקט ולא במרכבה ביחיד ולא תמרו הגמרא
וגו' ס"מ אלא אתיא תני ר"ח אלא דוקא על מה שאמר התנא ולא במרכבה ביחיד : והוא כפי פירוש רבינו שאמרנו
במשנה דהיינו שהתנא אמר דיחיד אתא לאסור לדרוש ומכלל לאו אתה שומע הן · לדרוש אסור אבל למסור ר"פ מותר וזהו
כוונת ר"ח אבל מוסרין לו ר"פ · ובזאת סר"מ אתיא להקל מכח פירוש המשנה ומבינו גם דבינו שאליבא דר"ח לפשיטה הלכתא
דימרגלא בפומייהו בכל הפוסקים לומר מוסרין לו ר"פ · והיא מימרא דר"ח במאי כפי זה דלאכם ומבין מדעתו יכולין לדרוש
וליחיד אתא יכולין לאסור לו ר"פ וזהו כפי הדין של המשנ' ואם יש לחוש מתוספין על עצמן לא בשביל הכא נאמרה כוונת דהלכתא
מדברי אסידותא לא נאמרה :

ועתה עיניך תחזינה מישרי' בפלפול זה שאני מפלפל במשנה כדי לפקוח עיניך ורעיונך הנה לאמר התנא אין דורשין בערוות
בשלשה ולא במעשה בראשית בשנים ולא במרכבה ביחיד אלא אם כן היה חכם ומבין מדעתו : נמרת : לאמרת
פריטא ולא במרכבה ביחיד והדר לאמרת אלא אם כן היה חכם ומבין מדעתו · הפי קאמר אין דורשין בערוות לשלשה ולא ב"ב
לשנים ולא במרכבה ליחיד אלא ח"כ היה חכם ומבין מדעתו ופו' · ופירש"י לאמרת ולא במרכבה ביחיד וכיון דיחיד הוא ואינו
שומע מפי הרב ע"כ מדעתו הוא מבין וקא לאמרת ליה · והדר לאמרת אלא אם כן היה חכם ומבין מדעתו עכ"ל · ותימה על
אחי ליתוד שלומד הגמרא אין סיפא ולא במרכבה ביחיד לומר דהכי קאמר אין דורשין בערוות לשלשה דלעתי להאי פירוש
אינא פרוקא שהא שאמר התנא ולא במרכבה ביחיד הוא יחיד אתא שלוקח ספר ומבין בו כפי מעוט דעתו ולא אמוש שלוקח
ספר בידו יקרא חכם ומבין מדעתו שכמה לוקחים הספר ומעיינים בו וכראה להם שיודעים ואינן יודעין דבר ולאיש כזה מזהיר
התנא ולא במרכבה ביחיד אם אינו מוכיח שהוא חכם ומבין מדעתו ודייקא נמי שנקט התנא שני דברים חכם
ומבין מדעתו שאם הוא כדי להבין מדבר לבד לא הי"ל למתנא כ"א חלא אם כן מבין מדעתו מדהוה כיר חכם ברא שהוא שראהו
כל העם שהוא חכם דהיינו כלי יוקבל למה שמוע ומאחר שהוא חכם אז אם יקרא מבין מדעתו ח"כ מה מקשה הגמרא והדר
לאמרת אלא ח"כ חכם ומבין מדעתו ולא התנא מוכרח לומר שני בבות לאסור ליחיד אתא ולהתיר ליחיד חכם וא"כ אין כאן
שום לימוד כדי לומר שאין דורשין בערוות לשלשה בלא"ד · ולפי ענ"ד לא יתכן ללמוד שכוונת המשנה לומר אין
דורשין בערוות לשלשה אלא"ד כי אם במעשה בראשית בשנים וקודם כבין כוונת המשנה שאמר אין דורשין בערוות בשלשה
היכי דמי אם בלומר ג' הים אחד רב דורש לשלשה תלמידים ח"כ מ"ש לשלשה מדאחר בשלשה מוכרח לומר שהדורש נמצא בתוך
השלשה ולכן אמר בשלשה ח"כ מדאחר בערוות בשלשה אין דורשין מכלל דבשני' דורשין בערוות דהיינו שהרב דורש
לתלמיד אחד וזהו בשנים · והשתא דלמאי הכי נזקל למעשה בראשית ולא ב"ב בשנים אם אינא דבערוות כשאמר אין דורשין
בשלשה ר"ל אחד דורש ושנים שומעין אין דורשין אבל אחד דורש ואחד שומע דורשין ח"כ מ"ש שאמר אין דורשין בשנים דהיינו אחד
דורש ואחד שומע אסור לדרוש וכשבאחד שומע אסור לדרוש ח"כ לימי ידרוש · אלא נעל כרחך שאין דורשין ב"ב בשנים
הוא בשנים כלומר אחד דורש ושנים שומעין אסור לדרוש אבל אחד דורש ואחד שומע יותר לדרוש ואחר ב"ב מוכרח לומ' שאין
דורשין בשנים בלא"ד הכי נמי דיש"ל דקאמר אין דורשין בערוות בשלשה היינו אלא בשלשה כיון דמפרש טעמא בגמרא · הכי נמי

ולא

ולא במרכבה ביחיד הוא ולא במרכבה ליחיד • עוד מייתי הגמרא להלן ולא בא"ב בשניים מנא הני מילי דתנו רבנן כי שהלך את
ליחיד רשאונים יחיד שואל ואין שנים שואלים יכול ישאל אדם קודם שנכנסה העולם ת"ל למן היום אשר ברא אלהים אדם על
הארץ • יכול לא ישאל אדם משעת יומי כראשית ת"ל ליחיד רשאונים אשר הוא לפניך יכול ישאול אדם מה למעלה ומה למטה
ת"ל למקצה השמים ועד קצה השמים מלמקצה השמים ועד קצה השמים אתה שואל ואין אתה שואל מה למעלה מה למטה • מנא
שעד קצה שמים הוא מעשה בראשית ומה שהוא למעלה מן השמים הוא מעשה מרכבה • ואומר עליו הגמרא שהוא מה למעלה
מה למטה מה לפניו מה לאחור • וז"ל קשיא טובא תיתניתין • דבתתניתין תנורינן בא"מ יכול לדרוש לחכם ומבין מדעתו
ואח"כ אמר התנא כל המסתכל בארבעה דברים רתוי לו כאלו לא בא לעולם • מה למעלה מה למטה מה לפניו מה לאחור
ומלה דמסתכל הוא שמבין מדעתו מבלתו שילמד לו רבו ואם דרש יותר לדרוש מסתכלו'לא כ"ש מאחר שא"מ הוא מה למעלה •
כפי משמעות הגמרא וכן מפרש רש"י בלשון המשנה מה למעלה מרקיע שעל ראשי החיות במקום שאתה מה למעלה
מדבר על מה שהוא למעלה מרקיע החיות והלא הן הן מעשה מרכבה וכו' : כרא תא בגמרא דף י"ג ע"ח רב יוסף הוה
גמיר מעשה מרכבה סבי דפומבדיתא הוה תנו בא"ב אמרו ליה ליגמרן לן מר מ"ם • אמר להו מגמרון לי מ"ב בתר
דאגמרון ליה א"ל ליגמרון מר בא"מ אמר להו תניגא בהו דבש וחלב תחת לשונך דברים המתוקין מדבש וחלב יהיו תחת לשונך
רבי אבהו אמר הכא כשנים לכבוד דברים שבין כשבועו של עולם יהיו תחת לכבוד אמרו ליה תניגן בהו עד ויאמר אלי בן אדם
אמר להו הן הן מ"ם • פירש"י הן הן מ"ם אם ע"כ שניתם הרבה שניתם שב' מקראות הללו שהן ואתה בעין החשמל ונגוד כמראה
הקשת וגו' הם שהקפידו עליהם חכמים ללדרוש שהן מדברין בעורת שכינה ומראהו • אם כן מנא אמ"ם הוא מה למעלה •
ואם להסתכל בהם בעין השכל אסור • לדרוש בהם לכ"ש ואיך אמר שדורשין לחכם ומבין מדעתו אלא אם דרשה יכול לדרוש
הם תכלות לכ"ש ולמאי התנא אמר כל המסתכל בארבעה דברים רתוי לו כאלו לא בא לעולם דמשמע שלא יוכל להסתכל ולהבין
מה למעלה וקשיא ריש לקיש • ומה גם במה דמייתי הגמרא בסיוע מיתיבי עד היכן מ"מ ר' אומר עד ואתה בתרה ר' יצחק
אומר עד החשמל • עד ואתה תגמרינן מכאן ואילך מסרינן ר"פ • ת"ר עד ואתה מסרינן ר"פ יכאן ואילך אם הוא חכם ומבין
מדעתו אין אי לא לא • הרי שלבאי דכ"ע שהסתכלות בא"מ דהיינו מה למעלה מותר ואיך אמר התנא כל המסתכל במה
למעלה רתוי לו כאלו לא בא לעולם ואותר דבריו רשאונים אלא בעל כרחין שמה שאמר התנא רתוי לו כאלו לא בא לעולם לאו
לגרעון המסתכל קאמר אלא לשבח המסתכל במה למעלה קאמר • שכן אמר הזוהר על לינון דלא מסתכלין ביקרי' דמאריהו'
אטימו לבאי סתימין עיינין דלא ידעין ולא מסתכלין ביקרי' דמריהון וכן הוא בלשון אחת שהם סתימיעייניין ואטימין לבן שרואים
את העשבה אלין דורשין וקורין הגמרא ואין מדקדקין בה :

ועתה נבוא לבאר לך כוונת הלי סיפא דמתניתין כל המסתכל ב"ד דברים רתוי לו כאלו לא בא לעולם מה
למטה וכו' ופירש"י שרתוי הוא לשון רשאונות ומבית חבר מיתרש תורת כהנים אל תלעזר ואל תיתיר בניו הגותרים
דאוין היה ליעשק אלא שריתה הכתוב לאהרן • וקודם שנכנס לביאור המשנה צריך לדקדק מאי הלי דקאמר כאלו לא בא לעולם
שהי"ל רתוי לו שלא בא לעולם כמה דאמר בסיוע וכל שלא חם על כבוד קונו רתוי לו שלא בא לעולם ולמה במסתכל בארבעה
דברים אמר רתוי לו כאלו לא בא לעולם והאריך כ"כ בלשונו • שכן תמצא בגמרא מדפום אמסטרדאם • וי"ל במה דמייתי
הגמרא בעירובין במחלוקות שמאי והילל בעניין בריאות האדם שב"ש אומרים טוב לאדם שלא נברא מנברא וב"ה אומרים טוב
שנברא משלא נברא נמנו וגמרו טוב לאדם שלא נברא ועכשיו שנברא יפשפש במעשיו : והנה המאמר כפול ומכופל בין
לב"ש ובין לב"ה שמאחר שאמר טוב שלא נברא מה צריך לומר משנברא דמשמע ונס לב"ה מאחר שאמר טוב שנברא ומה
צ"ל משלא נברא • והנה כוונת ב"ש היא שעל עולם מאחר שנברא לא יתכן שילך מן העולם בלא כלום שבעל כרחין יקיים לזה
מצות לבל לזה יכול לעלות למקורו הראשון שנתנב ממנו לא יקיים כל תרי"ג מצות בקום עשה • מנא העני הזה טורח כל
ימיו והוא בספק אם יעלה למקומה הראשון ח"כ יותר טוב היה לו ויותר ריוח לא לא יצא משם וזהו שאמר ב"ש טוב לו שלא נברא
משנברא כלומר יותר הנאה היה לו בהיותו במקומו קודם שנברא מהנאה שיהי' לו מהטורח שטורח לאחר שנברא לכן כפול ואמר
טוב שלא נברא משנברא • וב"ה סוברים סוף סוף מאן דאכיל דלמו דיליה בהיל לאסתכלי בחפיה ח"כ טוב שנברא ויש לו משלו •
משלא נברא והיה לאכיל מאי שהינו שלו • וזהו שכפל ואמר שנב שנברא משלא נברא • לבל סוף סוף דייק ספיר ב"ה ורתם

שיתבן

שיתכן שלא יצוץ למקומו הראשון כמקו וגמרו שהיה יותר טוב שלא היה נברית הלדם ומלחר שנברית יפשפש במעשיו כדי שלא
יתבד מקומו הראשון וכולי האי וליולי שיצוץ לאותו מקום שיצא ממנו . כמוציכו למידן שכל תכלית הלדם הוא להציג המעלה
שהיה בא מקדם ולא הוב ליה בלבו לא בא לעולם שבבר נקי מכל עוונות שעשה בעה"ז . ובהוב בספר הבהיר המכובה
לר' בתוניא בן הקנה שאלו תלמידיו לר' רחומאי מאי דכתיב תפילה לחבקוק הנביא תהלה מצעי' ליה . שלא כל המפבה לפו
מעסקי העולם ועוסק במ"ת מקובל לפני הקב"ה בלבו מתפלל כל היום שנאמר תפילה וידוע שהתפילות במקום תיידין תקנו
והתיידין בלין לכפר על עוונות ישראל תמיד של שחר על עוונות הלילה ותמיד של ערב על עוונות היום ומלחר שהעוסק במ"ת
בלבו מתפלל בל היום כולו ח"כ ודאי בל העם היושב ועוסק בחכמה הזאת בשוא עון ומרחם עליו הקב"ה ומכפר לו עוונותיו
ע"ז בלאמר לשרי לדם לא יחשב ה' לו עון . וזהו שלאמר התבא בל המתפבל בד' דבריס והוא מיא למעלה וכו' . ויתוי לו בלומר
רחם לו הקב"ה על מיא שעשה ודרי הוא בלבו לא בא לעולם שיתוקן בבלא וכן תרלה בפי החקידה שאדת הרחמים לא בופל אלא
על מי שהיה חייב מן הדין ורחמוהו מן השמים ולא נעשה בו דין שבגזר עליו לפי שרחמו עליו זהו שלאמר רתוי לו ודרי הוא בלבו
לא בא לעולם . וכזה יתורץ בל הקושיות שהקשינו שלא בא התבא לספר בנבאי המתבבל מה למעלה אלא בשבחו שבגיע
למעלה הרמה בלבו לא בא לעולם כמוציכו למידן שאליבא דב"ע יובל אדם להתבבל ב"מ וגם למאור ר"פ וגם לדרוש לפי
שהוא חבם ומבין מדעתו אם בן קשיא לרבי יוסף אין לא רוצה לגמור ת"מ לפבי דפומבדיתא אלא ודאי שהחזירו על עניו ואם
בשביל שהחזיר על עניו בגמור דיבא מיביא וודאי דהלבתא מדברי הפידותא לא בזריבן . ועוד שאם אית לתוס למוד
לשום אדם מ"מ קשיא להו לר' יוסף ולר' אבהו למה רבותם למדו להם מ"מ אלא ודאי שמותר ללמוד מ"מ לחבם ומבין מדעתו
ורבי יוסף ור' אבהו החזירו על עניין ולא בשביל שהם החזירו על עניהם לגמור בוות שייבו שלא ללמד מ"מ לשום אדם דא"ב
תשתבח תורה מישראל ומה יענו ליום הדין בפית במרבבה באשר מבואר להלן . ועוד שמן הגמרא משמע שהתבא דתני
להלי מתניתין הוא ר' יוחבן בן זבלי בדאיתא בדף י"ד ע"ב ו"ל רבי יוחבן בן זבלי שהיה רובב על החמור והיה מהלך בדרך ורבי
אלעזר בן ערך אחריו אמר לו רבי שנו לי פרק א' במ"מ אמר לו לא בך שניתי לבם ולא במרבבה ביחיד אא"ב היה בבם
ומבין מדעתו . מדאמר ר' יוחבן בן זבלי ולא שניתי לבם ולא אמר שניהו אין דורשין במרבבה ביחיד ש"מ דאיהו דתבא להלי
אתניתין מדאמר שניתי לבם . ומניהו רחיהו להלן שעזוד ונסקו על רחשו ואמר ברוך ה' שבתן בן לאברהם אביהו שיודע להבין
ולחקור ולדרוש במ"מ . וחס המסתבל בד' דבריס דהייהו מה למעלה וכו' אמר התבא רתוי לו בילו שלא בא לעולם
לגריעותא אם בן ליום הוא בעניהו ברוך להקב"ה על שבינתא מי שמבין וחקור ודורש דאם בהסתבלות ביום שלמעלה
אסור מב"ש לחקור ולדרוש ואם למקור ולדרוש מותרואב"ש להסתבל ביום שלמעלה אלא ודאי שיתעודה הוא במו שאמרנו שאמר
שאמר התבא בל המסתבל בד' דברי' מה למעלה וכו' לא לספר בנבאי המסתבל קאמר שלא לספר בשבחו שריתה לו הקב"ה על בל
מה שעבר ואין בשאר בו שום פגם בילו לא בא לעולם בב"ל . ואם תאמר יאמר בלומר אינות שמותר ללמוד מ"מ אלא דווקא בריך
שיהי' בו תלתא לטיבותא אד שיהיה חבם ומבין מדעתו . ואד שיהי' זקן בשנים . ואד שיהי' לבו דואג בקרבו בי האי דמייתי
הגמרא דף י"ג ע"ב ו"ל לאמר ליה ר' יוחבן לר' אלישוע תא אגמרך בי"מ אמר ליה לא קשתי עירס' לא קבלתי ובעינן
לבו דואג הרי שר' אלישוע אע"פי שהיה חבם ומבין מדעתו מאחר דלא קש ולבו לא היה דואג ללמוד בי"מ ש"מ אין
בשביל שהחזיר על עניו בגמור דיבא מיביא ודאי דהלבתא מדברי הפידותא לא בזריבן . ועוד שאם אית לתוס למוד
לשום אדם מ"מ קשיא להו לר' יוסף ולר' אבהו למה רבותם למדו להם מ"מ אלא ודאי שמותר ללמוד מ"מ לחבם ומבין מדעתו
ורבי יוסף ור' אבהו החזירו על עניין ולא בשביל שהם החזירו על עניהם לגמור בוות שייבו שלא ללמד מ"מ לשום אדם דא"ב
תשתבח תורה מישראל ומה יענו ליום הדין בפית במרבבה באשר מבואר להלן . ועוד שמן הגמרא משמע שהתבא דתני
להלי מתניתין הוא ר' יוחבן בן זבלי בדאיתא בדף י"ד ע"ב ו"ל רבי יוחבן בן זבלי שהיה רובב על החמור והיה מהלך בדרך ורבי
אלעזר בן ערך אחריו אמר לו רבי שנו לי פרק א' במ"מ אמר לו לא בך שניתי לבם ולא במרבבה ביחיד אא"ב היה בבם
ומבין מדעתו . מדאמר ר' יוחבן בן זבלי ולא שניתי לבם ולא אמר שניהו אין דורשין במרבבה ביחיד ש"מ דאיהו דתבא להלי
אתניתין מדאמר שניתי לבם . ומניהו רחיהו להלן שעזוד ונסקו על רחשו ואמר ברוך ה' שבתן בן לאברהם אביהו שיודע להבין
ולחקור ולדרוש במ"מ . וחס המסתבל בד' דברי'

הקדמת הרב המחבר

אבל עדיין צריכין אנו למודעי שחפילו שפירשנו המשנה כפי פשיטותה בפילפול רב כאשר עיניך רואות מ"מ יש לתת לב למה לא אמר התנא אין דורשין בערוות לשלשה אלא בג"כ לשנים ולא בג"מ ליחיד וכתב בית המקוש לג"ד עד שיורך אחד לעשות כמה פילפול ליישב הענין ומוך מוריכן דאין דורשין בערוות לשלשה קטנים . ונם קשיא מה שאמר ולא במרכבה ביחיד שאין הלשון מיושב שהי"ל ולא במרכבה באחד כמו שאנינו ברייב"ם נם כן שהקשה מזה לשון יחיד ושיכה בלשונו ז"ל ומה בין ענין מ"ע לענין מ"ב שענין מ"ע אפילו לאחד אין דורשין בו אלא"כ חכם ומבין מדעתו ונוזר . הרי שבמקום שאמר התנא ביחיד אמר הוא באחד . ומברת היא שאחר שאמר התנא בערוות שלשה וכמ"ב בשנים לא שייך למימר במרכבה ביחיד אלא באחד . לפיכך הרמב"ם שינה הלשון ואמר ולא במרכבה אפילו לאחד . ולענ"ד דעתי ליכול אני לתרוץ דרך במשנה זאת ובה יתורנו כל הקושיות וייתיישב לשון המשנה והוא שהתנא בלשונו הטהור רצה להשמיענו בכלל ובדבר של המשנה שני דברים אחד נסתר ואחד נגלה ואלו שנה המשנה ולא בערוות לשלשה בלמ"ד ולא הוה למדינן מינה כ"א הפשט שהוא מה שזכרנו למעלה וזה שלימד הגמרא . אבל בהומרו השלשה בנות כב' דהיינו בשלשה בשנים ביחיד למדינן מינה דבר נסתר . והוא שזה שאמר אין דורשין היינו הכוונה שלא ידרוש לאחרים אלא שלא ידרוש דבר של ערוות דאיהו סיעדת אחרת בשלשה שאין משלשים אלא בקדושה כאשר עיניך תראינה בעזו להלכות בפרק כ"ח ולכך אמר אין דורשין בערוות בשלשה ולא אמר לשלשה בלמ"ד לפי שכוונתו ללמדינו דבר זה שאמרתי לך בקיצור וג:וא למלת מ"ב בשנים וקודשקים לן שיש מברות מקובלים והוא הרמ"ק ודכוותיה שיש בידם הקדמה מוסכמת מפילסופים שאומרים שאין דבר יוצא מלא דבר ולא נעשה מלא נעשה ולחזיקו היזה מקובלים בהקדמה זאת וכפיק מהקדמה זאת חורבה לומר שהעולם הוא קדמון ולא המקובלים כדי להחזיק הקדמה זאת ולהרחות שהעולם יתחדש לאחרו כן אחת שאין פשוט מוציא אלא פשוט כמוהו ואם כן העולם שאינו פשוט והוא מורכב מי הוציאו ויתרנים שהפשוט הראשון המציא פשוט אחר כמוהו בהכלית הפשיטות ועל ידי הכאה הפשוטים זה נתהוה המורכב שאינו פשוט כאחת כפי הדבריהם שהזכרנו שכי פשוטים להמציא את העולם וזהו בפירוש נדולה כאשר תראה כמה פעמים אחרכתי בזה בספר עזו להלכות בפרק ט' עין שם אין כאן מקומו . ולהכחיש סברה זאת אמר התנא ולא במ"ב בשנים כלומר לא תדרוש שלהתהוות מ"ב הנזכר שני פשוטים הוי ולא במ"ב בשנים ולפיכך לא אמר לשנים בלמ"ד כדי להשמיענו סתום מן המפורש . ומה שאמר ולא במרכבה ביחיד אלא אם כן היה חכם ומבין מדעתו יש לדקדק בהאי מיעט כמה דיוקים ואח"כ נבוא לפרשו . ראשונה . למה אמר ולא במרכבה ביחיד שהי"ל ולא במרכבה באחד . שני' . שהי"ל אלא אם כן לחכם ומבין מדעתו . ולמה אמר אלא אם כן היה חכם . שלישית למה נריך לומר מבין מדעתו שכשהוא מבין ודאי שמדעתו הוא מבין שאם לא היו לו דעת לא היה מבין מה שאומרי' לו שמבין נקרא שמבין דבר מתוך דבר ח"כ היינו ג"ל מדעתו . אבל כמה שקדמנו יתורץ שמה שאמר התנא אין דורשין . לא רוצה לומר שלא ידרוש לאחרים אלא שלא ידרוש עניין ערוות בעצמו . ולא ידרוש מ"ב בשני פשוטים כנזכר ולא ידרוש במעשה מרכבה ביחידו שלעולם אלא מ"כ היה חכם ומבין מדעתו שאז ודאי ידרוש כראוי ולא ירכיב זולת בלא זיניה שבאחדם היינו יודע אלא מה שמקבל או לא יקרא מבין מדעתו אפילו שמבין דברי הרב לא יקרא אלא חכם ומבין לבד . אבל כשמבין הדבר מעצמו בלי רב זה נקרא מבין מדעתו . אבל המבין דברי הרב זה נקרא יבין מדעת אחרים אבל לא נקרא מבין מדעתו ולפיכך לא אמר התנא ולא במרכבה ליחיד בלמ"ד שאז היה מצוע שלא ידרוש לאיש אחד אבל בהומרו ולא במרכבה ביחיד אתייא לאשמועינן בגלה ונסתר כהני תרי בבי דערוות ומ"ב . שר"ל שלא ידרוש ביחידו של עולם אלא א"כ היה חכם ומבין מדעתו או רשות בידו לידרוש ביחיד דהיינו ביחידו של עולם לפי שהוא חכם ומבין מדעתו . ודייקא נמי ממתניתין שלא אמר אלא לחכם ומבין מדעתו בלמ"ד שאם כוונתו לומר שלא ידרוש במ"מ כ"א לחכם ומבין מדעתו הי"ל בלמ"ד אלא לחכם ומבין מדעתו מדאמר בלי למ"ד אלא חכם ומבין מדעתו ש"מ כנזכר שלא ידרוש מ"מ אלא מי שהוא חכם ומבין מדעתו . וא"ת והרי הגמרא לא מפרש המשנה הכי ש יש לומר שכבר הודענוך לעיל שהתנא במשנה זאת רוצה להודיע במשנה הזאת בגלה ונסתר בנת אחד וכבר פלפלנו לך בגלה ועכשיו הודענוך כוונת התנא בנסתר ׃

הקדמת הרב המחבר

ירושה ראשונה

אם מותר להבין לחקור ולדרוש במעשה מרכבה .

ולרבני הטו אזניכם ואל תשיעו בהבלי שוא לחשוב חין לנו עסק בנסתרות דלא שייך בהו חקירות שאם יחקור החדם יחבד בפשוטו ותעל בחכתו ויגדל בחשבו כי כל האומרים כן טח מרחות עיניהם מהשכיל לבותם :

ממה שאמר בעל ספר יצירה בחון בהם וחקור מהם הטעוד דבר על בוריו והשב יוצר על מכונו ואם החקירה אסורה בדברי הללו למה כתב וחקור מהם וח"ת אמת שיכול החדם לחקור בספירות דוקא אבל למעלה מן הספירות בנסתר לי אפשר לחקור . ואומר כי לא הביאו כונת המשנה שלמה המשנה נקט שכי דברים בחיבה וחקירה ולמה בחיבה אמר בחון בהם בבי"ת בחקירה אמר וחקור מהם אלא שהכונה הוא שבעניין ספירות יכול לבחון ולידע הדבר על בוריו והוא מלשון בוחן עזות שהוא הדבר הנראה לעין לפיכך אמר בחון בהם כלומר בספירות תוכל לבחון ולידע שהדבר על בוריו אבל בנסתר שהוא למעלה תוכל לחקור לידע אותו ופעלותיו שהם הספירות וז"ש וחקור מהם לא אמר בהם שאין חקירה נופלת בדבר הנראה לעין אלא בדבר הנעלם מן העין לחקור ולדרוש מי הוא ואיך הוא זה לא תוכל להשיגו אלא מן הספירות וז"ש וחקור מהם :

ואם תאמר והרי כתיב במופלא ממך אל תחקור ויתכן לומר שהכונה הוא כן ולא קשיא מידי מה שאמר המשנה וחקור מהם הוא שבבר נוף הספירות בעצמם יוכל להבחין בהם כמו בנגלה ומש"ה שייך בהו חקירה לידע מהם הנסתר אבל במופלא לא שייך כיה חקירה לידע מה שלמעלה הימנו לפי שעדיין הוא מופלא ממנו ולא הכרנוהו שלא ע"י ספירותיו שחקרנו מהם והכרנו אותו בדרך פלאי שהוא בעין השכל שמורה שמחוייב להיות בכח אחת ספירותיו אם כן בהיות שאין עצמותו ניכר לנו לבחון בו כמו שאנו בוחנים בספירותיו לפיכך לא שייך לומר בו חקירה כדי למבדע ממנו מה שלמעלה הימנו לפי דלא שייך בו חקירה כמו שאנו בוחנים בספירות דמאן דשייך בו חקירה שייך בו לחקור מאין יצאת בחינה זאת ולמה היתה בחופן זה אבל מי שאין בו בחינה לא שייך בו לחקור מאין בא ואיך היה אבל בספירותיו יתה זכאה לחקור להשיגו מסיבתם כמ"ש וחקור מהם והעמד דבר על בוריו והשב יוצר על מכונו וידוע הוא שהמבין מדעתו ולא בדרך קבלה ומדחמר הבן בהם ש"מ שלא בדרך קבלה כי אם שהוא מבין מדעתו ע"י חקירה להעמד דבר על בוריו וזהו יתישב יוצר על מכונו דאי לאו הכי מקצץ בנטיעות הוא וגורם שתסתלק נשמתו מגופו והסתלקות נשמתו מגופו הוא שאינו מתיישב יוצר הכל במכונו דאיבו כנשמתו לגופו ולזה אמרו ז"ל בגמ' חגיגה שאין מוסרין מעשה מרכבה שלא לחכם ומבין מדעתו לחכם הייבו שהוא כלי מקבל ומבין מדעתו הייבו שאינו' והבן בהם וחקור מהם שידע הוא להמשיל הדברים שלא קבל מרבו ובזה קשה לסברת האומרים אין לנו שלא מה שקבלנו וח"כ אין צריך שיבין מדעתו ולא היה לו לומר התנא אלא לחכם דוקא מדאמר לחכם ומבין מדעתו ש"מ שהרשות בידו לחקור ולדרוש עד מקום שידו משגת על ידי חותם דאמר דיה רבו שלומדו החכמה ואין שום נזק בחקירה כשכוונתו הוא לשם שמים כדי להעמיד דבר על בוריו כמו שכתב בספר הבהיר המכונה לרבי נחוניה בן הקנה שהלו תלמידיו לרבי רחומאי מאי דכתיב תפילה לחבקוק הנביא תהלה מבעי ליה אלא כל המפלה לבו מעסקי העולם ועוסק במעשה מרכבה מקובל לפני הקב"ה כאלו מתפלל כל היום שכל' תפילה מאי שנינות כל"ל בהכבתה תשנה תמיד ומאי ניהו . מעשה מרכבה ועוד הובא בספר המזכר ר"ח רחומאי מאי דכתיב בדרך חייס תוכחת מוסר מלמד שכל הרגיל במעשה מרכבה וכמעשה בראשית לי אפשר שלא יכשל שנאמר והמכשלה הזאת תחת ידיך דברים שאין אדם יכול לעמוד עליהם אלא"כ יכשל בהם והתורה אומרת תוכחות מוסר אבל בחמת זוכה לדרך החייס עכ"ל הרי דאיה ברורה מן המאמר שאע"פ שיטעה ביון שהוא בהבבה מציד ליה הקב"ה כאלו התפלל כל היום ועוד אמר אבל בחמת זוכה לדרך החייס וחס חיתת שאין לאדם אלא זה שמקבל מרבו אלא"כ מהיכן יבא לו המכשלה אלא ש"מ שמה שמסר לו רבו רוצה לחקור יותר לפני לפניים וזהו בעל כרחין שלפעמים יבא לידי מכשול כדכתיב והמכשלה הזאת תחת ידיך ואפילו הכי אמר קרא בהבבתה תשנה תמיד הרי מכל מה דאמינא שהרשות בידו לחקור ולדרוש להגיע למופלא ולמכוסה וחס תאמר יאמר האומר חלילה שיהיה כדברים הללו שלא כוונת התנא שאמר שאין מוסרין אלא לחכם ומבין מדעתו הוא שיבין דברי רבו שלא יטעה בהם ולעולם שאינו יכול להכנס לפנים בסוס חקירה . אלא תכי הקהה את שיניו ואומר לו בהבית דמיונך

הקדמת הרב המחבר

הגה רבנן מעשה ברבן יוחנן בן זכאי שהיה רוכב על החמור והיה מהלך בדרך והיה רבי אלעזר בן ערך אחריו ואמ' רבי שנה לי פרק אחד במעשה מרכבה אמ'ל לא כך שנית לכם ולא ביררבה ביחיד אלא א"כ היה חכם ומבין בדעתו א"ל רבי תרשני לומר לפניך דבר שלימדתני אמר לו אמור מיד ירד ריב"ז מעל החמור וכתעטף ויסד על האבן תחת הזית א"ל רבי מפני מה ירדת מעל החמור אמר אפשר אתה דורש במעשה מרכבה ושכינה עמנו ומלאכי השרת מלוין אותנו ואני אתרכב על החמור מיד פתח ר"א בן ערך במעשה מרכבה ודרש וירד אש מן השמים וסיבבה כל האילנות שבשדה וכו' ועוד ריב"ז ונשקו על ראשו ואמר ברוך ה' אלקי ישראל שנתן בן לאברהם אבינו שיודע להבין ולחקור ולדרוש במעשה מרכבה :

הנה המאמר הזה תמוה דמדברי ריב"ז משמע שמעולם לא למד לר"א במעשה מרכבה כלום וכן אמר לו לא כך שנית לכם ולא במרכבה ביחיד אלא אם כן היה חכם ומבין מדעתו ומשמיעות דברי ריב"ז משמע שפעמים רבות שלמד ממנו שיסבה לו כמ"ש ובשיב להם ולא במרכבה ביחיד אלא א"כ היה חכם ומבין מדעתו הרי שלא למדו מעולם ואיך אומר ר"א תרשני לומר לפניך דבר שלימדתני דמשמע שלימדו . עוד קשה ליה הוצרך ר"א לומר לריב"ז שרוצה לומר דבר אחד מוטב שלימדו מאחר שריב"ז לא רצה לומר לו בשתוק ר"א ולילך . וע"ק שר"א אחר דרשני לומר לפניך דבר שלימדתני ואח"כ אמור עמד ודרש מה צורך לדרוש בכאן לשון דרשה דלא שייך לומר אלא עמד ושנה תלמודו שאין לשון דריש נופל אלא לדבר הנולד מדעתו . ויתכן לומר שכונת המאחר כך הוא כשאחל ר"א לרבי יוחנן בן זכאי שישנה לו פרק במעשה מרכבה השיב לו ריב"ז לא כך שנית לכם ולא במרכבה ביחיד אא"כ חכם ומבין מדעתו וכונת ריב"ז לומר כיון פרקין שנית לכם במעשה מרכבה ואם אינך חכם ומבין מדעתך אתה מרגיש מה חקרת ומה דרשת כיון שמעצמך יומשי שאם אינך מבין מדעתך ליכא לתערוכי ללמוד לך פרק אחר דאין דורשין במעשה מרכבה אלא למבין מדעתו לפיכך השיב לו ר"א תרשני ואומר לפניך דבר שלימדתני ונשנת שפתרנה ריב"ז לשמוע עמד ודרש מיד שהבין וחקר הרי שיכול לחקור אדם במעשה מרכבה שקן נעשה ואלאך ואמר הן הן במעשה מרכבה ואם אינך מרגיש שזה שדרש ר"א הוא מה שקבל מרבו לבד מה צורך עדו המלאך לומר הן הן במעשה מרכב דבלאו הכי קניא לפי שקבלו מרבו אלא ודאי שכוונת כדבריעו שזה שאמר ר"א היה הכל חידוש יוצלתי קבלה מרבו אלא מה שהבין וחקר ודרש ברמזי פרקין שנשנה לו רבו לפיכך הוצרך עדות המלאך שיענה ויאמר הן הן במעשה מרכבה . הרי לך ראיה ברורה שיכול לחקור ולדרוש במעשה מרכבה ואין זה סיפוק של עון בדבר . וכן תמוה במאמר שלאחר שעמד ריב"ז ונשקו על ראשו ואמר ברוך ה' אלקי ישראל שנתן בן לאברהם אבינו שיודע להבין ולחקור ולדרוש במעשה מרכבה ולילו לא היה יכול לחקור ולדרוש ואיה ברוך על החקירה והדרשה אלא ודאי שעיקר הברכה היתה על שנמצא בן לאברהם שיוכל לחקור ולדרוש במעשה מרכבה ולפיכך נשתבח ר"א מפי ריב"ז בשתי שבחות יותר מר"א בן הורקנוס יען שר"א בן הורקנוס היה מקבל כל דברי רבו ומבינם אבל לא להוסיף אבל ר"א בן ערך כמעיין המתגבר הרי שברכו על שהיה חוקר ודורש : **ואם** תאמר מאחר שר"ע בדורות הללו וחפילו בזמן התר"י וגאונ"ל שהיה מגלה כל כך סודות שילחין לא היה קרוי חכם ומלאכים כמו בזמן התנאים שהיו בחין המלאכים לשמוע לותן התורות אלא ודאי שכל מה שאומרים בזמנים הללו הם הם דברים שחין בהם ממש ולפיכך לא מתרחה סוס דבר ור"ל דבעלמא בדורות הראשונים היה מחדש ולפיכך היה בחים מלאכים לשמוע אבל בדורות אלו שהם כולם נשמות יפנות כמי שהם שכתב הת"י וגאונ"ל ומשבע מכריע לזה שכתוב דברים דורשים בכי תדש . הן בגמרא הן בנסתר ורוכם ממנו בספרים הקדמונים ומי שאומרם לא רחה לותן ספר ומנין ליה אלא אומרין דלמוד בר מזליה וכין לדעתו ויש לו עסורם בשמתו ובקבל נה יודע לדרוש ולומר דברים שלא רחתה עינו ישן כי כבר בשמתו לומרתו בגלגול אחר כמו כן במעשה מרכבה מחתיתת התלמוד ואילך בסתם כל תוגן ובפרט מחכמות הקבלה שלא בגלית אלא מזון קדוב וכל מה שיש בספרי קבלה הם הם הדברים הקדמונים שבאמרו בזמן התנאים והיו סתומים ונסתרים ובכל דור ודור בגליס ומתפרשים וא"כ זהו הטעם שבזמנו היכן ברחים המלאכים ובאין לשמוע יען כי כבר שמעו אותם בזמן התנאים כשהיו דורשים ומתדשים במעשה מרכבה ומשם רחיה שיהא שדרש ר"א הוא דבר שלא שמע מרבותיו מאחר שבא המלאך ומלאכים לשמוע . וכבר בחר בשמתא ג"כ שהקדמונו מספר יצירה שאמר בחון בהם ותקור מהם נאם הנות להבין דברי רבו לבא לו שיאמר בחון בהם ידחקור וחקור מהם ס"מ שיוכל לחקור ולידע דבר אחר על ידי הספירות שהוא מה שמוקר לנו ספר יצירה והוא לומר לנו שבחקור מהם מכאן רחיה שבוכל לחקור ולידע את הנסתר ושי"ן שמבין דבר על בוריו ומשב יונר על ונגונו כדבתיב רוכב שמים בעזרך שר"ל שאינו רוכב עילת על כלא בשמים דהיינו תבחרת אלא בעזרך ומנו העזר שיוכל לחזק אותו להשיג

דבר על בוריו וע"י שיכין דבר על בוריו יודע לכוין בלימיתות ולא כנפלטופי עופות שאומרים ואינן יודעים מה הם אומרים
ולפיכך אינן פועלים בכוונתם שום דבר אע"פי שלבם נכון עמו מ"מ לא אית כח בהדיא כונה להמשיך אותו ולייסב אותו במקום
פושבו אבל כשיכין דבר על בוריו ע"י חקירה כונתו יש בה כח לייסב יותר על מכונו וז"ש התנ' העמד דבר על בוריו והסב יותר על
מכונו הוי רוכב שיש בעזרך ולא זו בלבד נורם בהעמיד דבר על בוריו אלא שגורם ג"כ שיתייחדים קב"ה ושכינתיה וזהו סוד
רוכב שיש בעזרך וכתיב כי עזרך אלקיך והייט שכינה לעשה לו עזר כנגד שעזרנו היא השכינה שעוזרת
לותנו בגלותינו הוי רוכב שיש בעזרך והבן . לפיכך חייב אדם לחקור לידע הדבר על בוריו אפי' שלא קבל זה מרבותיו אלא
אמרו לו רבוי פרקים כגון עשר ספירות לא כשביל הכי יסב על דברי רבותיו ולא יסתיף ולא יגרע שאם כבה הוא עושה אין
כונתו כונה מאחר שאין דעתו יכריע שכך יהיה אבל אם יפיג הדבר על ידי חקירה לז יהיה בדבר בחינה שליטה שכך הוא
אמ"ת ואע"פ שיטעה בכל עוד שהוא חוקר להשיג אמיתתו אין שגגתו כשגגת תלמוד שאומר בית שגגת תלמוד עולה זדון אלא
אדרבה זאת השגגה הקב"ה יתרגה בה דכתיב בלהבתה תשגה תמיד ועל זה אמר דוד אשרי אדם לא יחשוב ה' לו עון ות"ת טעמא
אחי דכשגגת תלמוד לאתריכן שעולה לזדון ובקבלה אומר בלהבת תשגה תמיד פשטיה דהאי עולתא היא שאם יפסקו הלבה בחמור
והיתר אם לא יהיה ברורו ויטעה כונתו מאכיל אסור לישראל ואם הוא בדיעבד אמונות מוציא אמון מזה וגותנו לזה ולפיכך שגגתו
עולה זדון אבל אם עדיין לא נתברר אצלו שהוא אסור אלא שהוא מסופק אצלו אם הוא אסור או מותר ללמוד קבלה מכל אדם שיהיה או דוקא צריך שיהיה הרב כמלאך שלהים
עולה זדון אבל בקבלה כשאדם קורא בקבלה ומפנה לבו ומשתו לעסוק בה ולחקור ולדרוש להבין מהותו אז הקב"ה משתעשע בו
כיצד תועה בדרכי' והולך אחת ואחת לבקשו ובדרך משל מלך שציוה פקודי' לעבדותי אם יטעה בציוה פקודה ואחי שחייב מלקות
הוא לפי שהדרך ברורה וקצרה ולא פתיחת עיניך לפקודתי ושעית בה ש"מ שאין לבך נכון עמו ולפיכך שגגתו עולה זדון אבל אם
היה שיכירוהו עבדיו והלכו לבקש אותו והמלך שוכן בלב ימים והם שט בימים להלוך לבקש את המלך ולבסוף פניו ואחזת שבים
אין דרך קבוע כי אם מיש שאין להם סוף ומעולם לא הלך בהם אלא עכשיו אחזת חבתו לראות פני המלך ובעל כרחין שוב
אינם יטעה שאינו יודע לילך בדרך ישר לא כשביל הכי המלך מעכשיו למה לא בחר בדרך ישרה והיית הולך אבל אפי שאין
שם דרך קבוע לזיר לו למה קלקלת הדרך כי שם כתיב לא ידעו עיט אלא אדרבה כל זה שטורח יותר ותועה בדרך . יותר נער
יש לתועה עד שיוצא היקום ויותר שכר גדול לתת לו כי יגע הרבה עד שהשיגו ז"ש קרא בלהבתה תשגה תמיד כי יהיה לך
שכר בשביל השגגה מלבד שכר רחיית פני המלך ורמז לדבר זה תמצא בזוהר הקדוש בפ' קדושים ז"ל ומאן דתלהבתיה למלעי
בחורייתא ולא אסכים מאן דאוליף ליה והוא ברחימותא דחורייתא לעי בה ומנמנם בה בגימנומא דלא ידע . כל מלה ומלה מלקין
וקב"ה חדי בהאי מלה וקביל לה סחרגיה דהאי נחלה ואתעבידו מלין תלאין רברבין ותקרון ערבי נחל הה"ד בלהבתה
תשגה תמיד ודוד מלכא אמר הוריני ה' דרך חוקיך ואחין אינון דידעין ברחוי דחורייתא ומשתדלי בה בחרת משור נטעין תלאין
דחיין לעילא מכלהו אמותא ובגיני כך כתיב תורת חיות היתה בפיהו עכ"ל הוי שבשביל השגגה יש לו שכר לבדו ואותו שכר
נקראים ערבי נחל הרי עיניך הרואות שיכול לקרא בתורת חיות לחקור ואפי' טיטעה ולא כטועים אשר בקרבם לב האדם
דשבשתא כיון דעל עתל ואינן רוצים לא לחקור ולא לדרוש בעניין קבלה אלא מה שכתוב בספר בלבד שאותיות שאם יטעו
ואחדרבה זהו טעות גדול בידם והיה שגגה שאין לו שכר אלא עונש שאינו חוקר בה לא יוכל להשיג ולידע שהותו בחיותו
ואיך יענה ביום דין הגדול כשיאמרו לו עסקת בשעור קומה שלי ולא אומרים לו למדת אלא עסקת שיש ויתן בדבר להבין הדשך
על בוריו ואם יטעה יהיה לו שכר אפילו על הטעות כדכתיב בלהבתה תשגה תמיד וכמו שפרשנו לעיל ׃

❀ רועה שנויה ❀

הנה יש דעות נפסדות ופסולות והמה אומרים שאינם רוצים ללמוד קבלה אלא אפי' שהוא כמלאך המלקים ונפקח לא
מדרשת רז"ל בחגיגה כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך ה' נבואת הוא אם הרב דומה למלאך
ה' נבואת תורה יבקשו מפיהו ואתמיה אפי' עליהם אין קרוין ולא דקדקו לשון הנשרת אלא ירוץ נאותם מרחים שלפיים בחוץ

הקדמת הרב המחבר

להרחות עצמיהם חסידים וכשהרים חסרים דמעיקרא הגמ' כשאמרה כי שפתי כהן ישמרו דעת לא תמרו דוקא על הקבלה אלא
לכל דבר שהרי מה שלומדים מן הכהן הוא דיבי טוזלה וטהרה וכהלי נוכח והכהן תיכו מורה דבר של סוד כי דוקא על כל ריב
ונגע כי על פיהם יהיה כל ריב וכל נגע ואם כן סוס דבר שבעולם לא יכולים ללמוד ומי שתיכו כמלאך ה' ואם כן למה דוקא
דקדקו שלא לקרות קבלה אם לא יהיה כמלאך הקים. ועוד דבר זה לא כאיר אלא על הלישע אחר ושאני אחר שהיה כופר
בעיקר ואם יהיה חדם כהלישע אחר אז יתכן שיוכל לומר דבר זה שתיכו רוצה ללמוד ומכו ואז יהיה כפי משמעות הגמ' ואיך
יאלא לבו הגאה הזה לומר על כל חדם שיהיה שתיכו רשוי ללמוד ומכו אם לא שיהיה כמלאך ה' בבחות דהיכא רשיזא דבר זה
בתו רה אלא ודאי אין רשו לזה אלא זדון לבו השיאו כדי שלא ילך ללמוד ומי שחושב בעיכיו שהוא קטן ומבקש תוכחה לאמר
אם לא יהיה כמלאך ה' לא אלמוד ומכו כדי שלא יעלה טעות בדעתו ואין לך טעות גדול מזה שיאמר כל ימיו חסר מכל טוב שאיך
יתכן שימצא אחד שיהיה דומה למלאך ה' שהפסר שהוא חושב על ה' שהוא כמלאך ה' ברחות גודל כבודו ומלבושיו הכלים ומרחב
לאחריס גודל חסידותו ותחת כבודו יקד יקוד כיקוד אש הילה"ר כי כמה כעריס שמרו מרע וכמה זקכים כמחתרת והחסם ירחם
לעיכים וה' ירחם ללבב אם כן אין לחדם לסמוך על עיכיו לומר מזה אכי רוצה ללמוד שכרחה בעיכי שהוא חסיד וכשען על רוב
חכמתו שהוא חכם בעיכיו ומכיר מי הוא כמלאך ה' כי זה אינו חכמות כי אם טפשות ורוע לב וז"ש התכת אינזו חכם
הלומד מכל חדם מכלל שמיעכן שתי שתיכו רוצה ללמוד מכל חדם לאו חכם יתקרי אלא טפש ודאי ונאה לב ובית נאים יסח ה' יען
כי עזבו מקור מים חיים מחזית נאות לבם וכאן תמצא רמיזה לדברי מזוהר שיכול ללמוד ומי שיהיה הלא הוא בויקרא דף פ"ה
ע"ב וז"ל ועם כל זה מבעי ליה לבר כש למילף מילי דאורייתא אפילו מיתון דלא ידע בגין דעל זה אתמר באורייתא וכו' ע"ש
ואיתי למילף מיתון דידע ולבתר אסתכח דאזיל בה באורייתא בקורת קשוט ע"כ הרי שיכול ללמוד אפי' מיתון דלא ידע בה בטיבו
שזה ודאי הוה ס"ד למימר דלא למילף מיכיה מיתון אלא"ה אומר הזוהר שבלמוד מכיה מכ"ש ומי שיודע שחייב
אדם לרוץ אבתריה כאריה ישחג ולא חייסיכן אם הוא דומה למלאך ה' בבחות דהיה לא כאמר אלא בחונה עצמו מן הכלל כלישע
אחר ואפ"ה ר"מ לאד תורה מיכיה והוה רדיף אבתריה ולא חייש למעוטא דא כדאמר ר"ל ר"מאסבח קרא ודרים כדכתיב הט אזכך
ושמע דברי חכמים ולבך תשית לדעתי לדעתם לא כאמר שא לדעתי שהחזיק בדברי חכמים שלא לגלות מן הכלל ושת לבו לדעתו
ללמוד מיומו תורה ואם בדבר יפורסם כזה כמו אחר שבתפרסם שכפר בעיקר אפ"ה בקש ללמוד תורה ומכו ובקשו חכמים להגילו
מדיכה של גיהכם ולהביאו לגן עדן ומה יענה בכזה וחדל אשים חסר דעת וגאה לב אשר אמר בלבו אינו רוצה ללמוד חכמה אלא
ומי שהוא כמלאך ה' שבמצא חוטא בשני דברים האחד שאובע עצמו מן הטוב ומחבד עצמו לדעת שמאחר שהתורה התירה לו למה
שויא עליה הוי מלתא כתתיבא דאורייתא והשבית שהוא תיכו יודע ובוחן לבות וכליות אלקים צדיק ובמצא מוטל מוס בקדשים
שאפשר שיהיה זה גברא רבא ואע"פ שיתלבש בלבוש רע שכבר מצינו שאין התורה בימאת אלא בבבזים ובשפלים כדכתיב בבזה
ואדל אשים לא תאר לו ולא הדר ובחמדהו. ובמו דאיתא בתיקוני טב מלבלו ולבושיה דיליה בים זהו עבי ורוכב על חמור הרי שאין
לחוש על הלבוש ובמצא זה מוטל מוס בקדשים ודאי שחייב מיתה הוא שכל ח' וא' כשרואים את אלו שהם אבשי שם ומוכעי עצמם
לשמוע תורה מפיו אחריס הבאים אחריהם דאין בדעתם להטיל מוס בו ולא יקרבו אל המקדש ובמצא זה חוטא ומחטיא לרבים
חטא הרבים תלוי בו שוזע לישראל מלהכיר את בוראם ומלהבכם לפרבודא דמלכא כדאיתא בזוהר סיר הסירים דף י"ט ע"ב
את חזי מאי דכתיב אם לא תדעי לך היפה בבשים כלומר אי אבת אתיא בלא ידיעה ולא אסתכלת בחוכמתא עד לא תיעול הכא
ולא ידעת ברזין דעלמא עילאה אבי לך לית אבת כדאי למיעול הכא בלא ידיעה עכ"ל מי גרס לבשיות שידאו לבר מפרבודא
דמלכא ושלא יזכו לרחות בחור כבי מלך חייס הלא זה גבה עיכים ורחב לבב אשר בשא לשוא בפשו להאמר שאיכו רוצה להטעות
בפשו ללמוד מאי שאיכו כמלאך ה' בבחות וכל העם הרואים את הקולות ואת הלפידים של החיס הלזה אשר לו שם בבדולים מיד
וירא העם ויבועו ויעמדו מרחוק ואחי הוא שקולר תלוי בגוארו אפי' שיהיו בו כל מיעשים טובים שבעולם אין זיים אותו מיקומו
להביאו אפי' לבי בם אם יחטיא את ישראל למבוע אותם להשיג להתהבות יוזי השכיבה וכדברים הללה תיובא בתיקונים
חדשים דף ז' ע"ב ואילין דמסתדלין בגמילות חסדים ובאורייתא לא מסתדלין שא לגרמייהו דכתיב מלכי מדהשות דאיכון חברים
מוחין בכל יומא ולילה באורייתא דבעל פה בכתיב קומין למוד תורה הרבה ויתבו לך שבר הרבה והוא אינו יודע
דבר סליק בשיתין תבין דב"ב אי לא אסתדל באורייתא למבדע ברזין ואתרין לאסתמודע למאריה כך אזיל להאוא עלמא בלא

ידיעה

ידיעה לפי' לית דיה עובדין טבין סגיאין מפקין ליה מכל תרעין דהוה עלמא עלאה לתתר דלילגא דחיי שרי תיתן עכ"ל הרי בברור כל הדברי' הרעים הגורם לעצמו ולמי שעושה עיקר מדבריו של זה החיים ולא זו בלבד אלא שיש בו רעה חולה גדולה מזו שאחר שלומר ומורה לאחרים בהלכה למעשה ולא לקרות ושלא ללמוד אלא למלאך ה' עבירה גוררת עבירה וחזק לבו כפרעה הרשע לרדוף לאחרי אשר בו החכמה הלמודיות בכחה רדיפות כדי שלא יצאו פעולותיו לאורה והלקיש יבקש את נרדף לפילו נדיק ורודף רשע יכ"ש אשר את לבו לזאת שודאי רשע הוא שחטיא את הרבים ומחמת גאותו חיכו דן ק"ו בעצמו מהחיא דקייתי בחגיגה על בתו של אלישע אחר . שבא לפני רבי ר"ל בת מי את אמרה לו בתו של אחר אבי אמר עדיין יש מזרעו בעולם והא כתיב לא כין לו ולא נכד בעמו וחין זכר במגוריו אמרה לו זכור לתורתו ואל תזכור מעשיו מיד יורדה אש וכבכה ספקלו של רבי בכה רבי ואמר אם ליתנגין בה כך למשבחין בה על אחת כמה וכמה והיה לו לרשע זה ללמוד ק"ו מרבי ולומר ומה אד בדרך כרביכו הקדוש על שדבר שרה על אלישע אחר ירדה אש וכבכה ספקלו ומה יענה יתוש נטוש גוף נגוף מלא אספסוף שידבר שרה על מי שאינו כאלישע אחר ודאי שהאיש הזה יתות עריריו ולא יניחוהו להקביל פני שכינה ואפי' התורה אינה יכולה להגיל אותו ישן כי פגש בנשמת התורה והפסיד הנשמה מן הגוף ואין יתכן שיהיו גופי תורה מלמדין זכות עליו אחר שהפריד נשמה אחת על אלו כתיב ביום"כר הזה יתום בעולם הזה ושם יאותו לעולם הבא . וכן תמצא בזוהר פ' וישב דף קע"ב ע"ח כל אינון נשמתין דעלמא דאשתדלו לאוכדע לאוריתון ברזא דחכמתא עילאה איהי סלקא ואתקיימת בדרגא עילאה על כל אינון דלא אתדבקו ולא ידעו בגין דכל אינון דאתקיים אפולחנא דקדיקייא דידעי פולחנא דאוריתון כדקא יאות לספקא לכל דרגא ודרגא וכד נשמתא דבר נש דהוא יכיל לאתדבקא בחכמתא לאשתכלא ביקרא דאוריה ולא אדבק גרמיה בה כד סליק להאיא עלמא אטאת לגבי האי אילנא דשמיא יוכי"אל דליהוי קיימא בכל רזי דחכמתא וכל אינון אפתחן דחכמתא קיימין ביה דאי להאי נשמתא לבר ולא עיילו וכל אינון ארפיס דהוה חיותא שליטא עלייהו כלהו בטשי לה בגדפייהו ואוקדין לה ואתוקדת וקיימא ולא קיימא והכי אתדבקת בכל יומא ע"כ הא לך ראיה ברורה מהעובדא הגדול מאותם שאינם רוצים ללמוד קבלה מחמת גאותם שאלו היו מתרצין ללמוד מכל אדם ולהבין בדעתם הדבר ארחויה יקבלו והדבר שאין דעתם מסכמת מלאו הכי הוא מאחר שאלו לו ולא ידעו לתרץ ירתיקוה וסוף סוף כשלומד מכל אדם יבא לאחד ויתרנגה ובזה נמצא מתלא בפשו מכל טוב שיש בזה אם שאין בזה לכל מחמת גאותו כחסר מכל טוב ומתוקדת באשא דכנפי הארפיס ומתדבקת בכל יומא ולא יבטיחו לבו על תורה ויעשים טובים ופסק דינים וחידושי תוספות שיגילוהו מיד הארפיס שהתורה בעצמה תובעת עלבונה ומיהו שלא נתן תורה הקב"ה לישראל שלא כדי שיכירו אותו ויהללוהו אם קבלת עול מלכותו ואחר שאין לאדם אכיר אותו כיצד תקבל עול מלכותו עליך ומאחר שלא הכרת אותו בעה"ז כיצד יניחך שתכירהו בעולם הבא כאשר אמר התנא התקן עצמך בפרוזדור כדי שתכנס לטרקלין וכל יומא קב"ה הולך להשתעשע בצדיקייא וכודאי שמי שאינו מכיר אותו בעה"ז קריך לטוררו מן עוה"ב שלא יכירנו אש ואין אומה יכולה להגילו כי אמנה בלא כוכה בגוף בלא נשמה ולפיכך אין לה יכולת להגילה מיד הארפיס וכן תמצא בזוהר בפ' פקודי דף רמ"ז ע"ב ו"ל ואע"ג דעובדין טבין אית לה להאיא נשמתא עכ"ד עבדין לה הכי בגין דלית לה לגרמא בהאוא עלמא כאינון דאשתדלי בחכמתא לאשתכלי בחכמתא דאוריתון ולית שיעורא לאגרא דאינון דידעי חכמתא ביקרא דאוריתון ואינון מאחרי קבלה דאתמר בהון והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע הרי לך בבירור דאע"ג דאית בהון מעשים טובים לא יועיל לאזדא להון מאותקדת באשא של ארפי' והגה הירח את דבר ה' ולבסוף . יפגם דעתו מכל הטעיות וסכלות של כל אלו הסברות החלושו' שדופות קדים ויהגה בתורת ה' תמימה ואיבי תורת אינת להכיר ולדעת את בוראו ואל ישיאנו לבו לאמר איך אלך ללמוד חכמה זו ממי שקטן ממני ומאי שאין אנו מכירו אש הוא כמלאך החלקי' ואל ישעו עוד בדבר שקר :

❋ דרושה שלישית ❋

אם יוכל להשיג ולהכיר ולידע חיוב מציאות אלהותו יתברך :

הנה מאחר כודיע אלקיש לותנו את כל זאת שיכול לחקור ולדרוש בחכמת הקבלה ושיוכל ללמוד מכל יודש עתה צריך לידע אש יכול להשיג להכירו ולידע אותו שאינו שדוד המולך ע"ה אמר דע את אלקי אבין ועבדהו מושמש שיכול לידע

הקדמת הרב המחבר

לידע אותו דאלת"ה הי"ל את אלהי חכיך עבדיהו מדאמר דע את אלקי חכיך ס"ת איכול לידע לאותו וכמו כן מצינו בזוהר ובקדיש דף קי"ח ו"ל והכי אצטריך לכר נש למהוי לגבי אבוי בן לאפסה בנכזוי ולאכדע רזין דכתיב הרי שגריך לאפס תפוס מאפוס ולאכדע כל רזין דכתיב אכל קשה מהניא דאיתא בהקדמת זוהר בראשית עיוד ב' מה קנה השמים לאתתא שאם יפשפש אדם מדרגא לדרגא עד סיפא דכל דרגין כך אתי לאתין לומריס לו מה ידעת מה פשפשת מה אסתכלת הרי כלא סתים כמה דהוה אם כן מלשון מאמר זה בראשית שאין יתרון בידיעה ומה יעלה בידו לאחר כל יגיעו מאחר שלא השיג דבר ואיך אמר דוד המלך דע את אלקי אכיך מאחר שאין המאמר הזה מדבר בתמיה וקודם נקדים לך סברת המקובלים שאינן רוצים לאקור ולדרוש ולידע אלקי אמת ובעל הספירות והפרצופים מי הוא אלא קורין בקבלה ועולים מדרגא לדרגא עד סיפא דכל דרגין דאיתו כתר ואומריס ספירה זו יש לה כ"כ כנוייס וכ"כ שמות וספירה זו כך מדתה וכך פועלת הדין וכך פועלת הרחמיס כשידא לעילא שואלים לו מה ידעת מה פשפשת מה הסתכלת וקשה למה לא ישיב להס ראיתי עשרה דרגין שכבר אמר המאמר דעייל מדרגא לדרגא עד סיפא דכל דרגין אס כן למה אסתתמו טעמותיו כשואלי' לו מה ידעת מה פשפשת אלא ודאי שזהו כונת המאמר מהן דעייל מדרגא לדרגא עד סיפא דדרגין ואינו מסתכל בעיקר הכל שא בדרגין שהס בספירות או בפרצופין או כשואלין לו מה ידעת מה פשפשת אינו על הדרגין שכבר ראו שעלה מדרגא לדרגא עד סיפא דכל דרגין אלא שאלתס היא אס ידע עס מ"ה החדש ואס פשפש והסתכל מאי כשתלשל ומה דכנויה ולשון המאמר הוא בתמיה מ"ה ידעת כלומר ידעת עס מ"ה . מ"ה פשפשת כלומר פשפשת בעס מ"ה . שאינו מכלל דרגין דאיתו אד ולא בחושבן לפיכך זה העכיד אלא ידע אלא לעלות מדרגא לדרגא יסתתמיס כל טעמותיו ואין לו פה להשיב בחותה שעה אומריס לו הרי כלא סתים כמה דהוה כלומר מאחר שלא ידעת דבריס אלו שאלנו אין לך כח לפתוח תרעין בכוונותיך אלא הרי כלא סתים כמה דהוה ומה עלה בידיך מעלייתי מדרגא לדרגא עד סיפא דכל דרגין ונס כן יתכן לומר הרי כלא סתים כמה דהוה שכל מה שטרחת הוה לגלות כסתתות לרחות פני המלך מאחר שלא ידעת מ"ה ולא פשפשת במ"ה כמוכר לעיל אס כן הרי הכל סתים כמה דהוה ולא ידעת מידי ולכך מצוה דוד המלך ע"ה דע את אלקי אכיך ועובדהו שאחר הידיעה אז עובדהו ואז תהיה עבודתך מרוצה לפני אדניך שבשמים ובזה לא קשיא מאמר זה דבראשית לההוא דלעיל דויקרא אלא כוונת המאמר ויקרא הוא שיפשפש בניכזי דאכוי על שכיר אותו ואז יתקרי בן וכן תמצא **בתיקונים חדשים** דף י"ז ע"א ו"ל והמשכילי' יזהירו ולא אמר והיודעים אלא אילין אינון דמסתכלין בהויין פנימיין סתימין דלא קיימין בנגליה ולא אתמסרו לכל בר נש . אלין דוכי להסתכלא בהו בסוכלתנו דא יוזיר וכגין בעיטרא דאטרא עילאה על כלא ליה זהירא דאוזר כדא ליה זהירא דגין לההוא עלימא כהאי זהירא דא זוהר דאורייתא דא זוהר דאורייתון דאכמתא דירתין ההוא עלמא על כלא אינון כפקין ועאלין בכל גנזי דאוריתון וליה אלין דיתמצ בידיהון בלא כסיפין אזוהרא דלהון בגין דידעי להסתכלא בסתרהא כרזי דאורייתא אינון דידעי ברזא דרזין דמסתכלי ברזא דאכמתא בסתרי דאורייתא אילין אינון דמסתדלין ברעותא דאוריתון תדיר הרי בכירור דעיקר הידיעה הוא להסתכל בהויין פנימיין ולא בדרגין כי אידיעת הדרגין לבד לא יעלה ביד האדם טוס דבר והאסתכל בפנימיות וחופס בגנזי דאכוי יקרא בן להקב"ה כדאיתי **בתיקוני' חדשים** דף י"ז ע"ב ו"ל והא אוקימ' דלית דרגא כדרגא דילהון בגין דלית סוכלתנו להסתמודע בזכיכותא כאילין אחרי קבלה ועל דא אחרי קבלה אקרון בניס אבל אחרי מסכה נקדאיס אפרוחי' ואפרוחי' אינון מסטרא דנשר מטטר"ון וכו' והכה אכל הכו' לעיל מסיע שצריך האדם להסתכל במה למעלה ובמה למטה שאלו הס גנזי דאכוי שאם לא יסתכל בהאופן זה לא יוכל להבין דבר על בוריו ומצינו במתני' דאמר כל המסתכל בארבע דבריס מה למעלה מה למטה מה לפניס מה לאחור רתוי לו כאלו לא בא לעולם וכבר ביארנוך לעיל קודם ידיעת האזוכה כוונת המסכה הזאת כיצד היא ע"ש :

וז"ש קרא כה אמר ה' אל יתהלל החכם בחכמתו וגו' בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי דקאה שמאמר אל יתהלל בחכמתו אלי הלי דקאמר בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי דהיינו חכמתו אל במה שהקדימנו יתורץ דאע"ב אקרא ואכה ונאמר והיו כו עובדין טבין מאחר דלא ידע אלהותו מפקין ליה מכל תרעי דההוא עלמא כדאיתא בספרא דצניעותא ע"ג אלי וכוזי יקלו דא הוא יחין דלא ידע ליחדא שמא קדישא ולקשרא קשרא דמהימנותא ולאוקיר שמא דמאריה טב ליה דלא אתברי ועתה אס איתא דבידיעת מסכה וגו' לבד סגיא אלי ידיעה גריכא למימר פסוקא דשמע ישראל זיל קרי בי רב ומדאמר מאחר ומאן דלא ידע ליחדא ולא לאמר ומאן דלא אייחד ס"א שאינן מדבר אלא על הידיעת האלהות לכן אמר הנביא אל יתהלל

בחכמתו שחפילו שידע כולה תלמודה אחר שלח הסיג ואחת הידיעה שהוא להכיר שלהותו מה תועיל חכמתו כיו' לשמותו
בחותה שעה דלא מכיחין ליה ליתעל לפרגודת דמלכא כגו"ל דלא"ג דאית ליה עובדין טבין פגיחין מפקין ליה מכל תרעין דההות
עלמא אם כן גשיתו לא תוכל לעלות למקום שחונב משם ובזה אין לו להתהלל בחכמתו שתכלי' אחלם הוא להסיג מקומו הראשון
כגו"ל אבל בזאת יתהלל המתהלל שיסכיל ויענימו וידע אותי שכל מי שאינו יודע אלא מה שקיבל יורבו לא יקרא משכיל לפי דלית
ליה מגריעותא כלום והמשכיל נריך שיהיה לו אור תורה נובע ממנו כדכת"ב והמשכילים יזהירו אם כן בזאת יתהלל המתהלל
השכל וידוע אותי שכשיעלה לשעלה מקבלין אותו בשמחה ומשיג מקומו הראשון ואף על גב דלא קרי כל נרכיה וזהו שנאמר
קרא כי בחלה חפנתי בחלה דוקא חפנתי ובן אחת בשדרש שוחר טוב דף פ"ג ע"ב בא מי שיש בידו תלמוד הקב"ה אומר לו בני
הוציא ואתעסקת בתלמוד נפית במרכבה נפית בגאולה שלי שאין לי הנאה בעולמי אלא בשעה שת"ח יושבין ועוסקין בדברי
תורה ומניחין ומביטין זה בזה ואין ברוחין אין בלימוד זה כמו בשאר חיבור אלא עומד רגל הראשון בזה היא משתמשת וכ"ו ע"ש
ופרי שאין לו בגאה לפקב"ה בעולמו אלא בחלה שלומדין להכיר ולידע אלהותו ולפיכך אף על גב דלא קרי כל נרכו מכבד
אותו הקב"ה ומקבלו לפניו ׃

ואם תאמר וזרי על כל דבר ודבר שואל הקב"ה על תורה משנה הגדה ותלמוד ואם כן לעשר אם יהיה חסר אחד מהם לא
יכיחוהו לכנם בהיכל המלך וי"ל דלאו הכי הוא • ראשונה הוא דכתיב דכניעותא דאומר אף על גב דלא קרי כל נרכיה
והשכית מדאומר בעניו שאומר הוציא ונתעסקת בתלמוד נפית במרכבה שלי מאחר שהעוסק בתלמוד ואינו עוסק בקבלה יש
לו עונש שכך אמר המאמר הוציא ונתעסקת בתלמוד נפית במרכבה אין לא עסק בתלמוד אינו מפל עליו שאלת נפית
במרכבה כאחת שכל תכלית השאלות היא כדי להכניסו לשאלת אם נפה במרכבה שאין לו הנאה להקב"ה בעולמו כמי שנופה
במרכבה כאן שאמר המאמר • על זה אמר הנביא כי אם בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי השכל לידע אותי כי בחלה
חפנתי דוקא ולפיכך אפילו דלא קרי כל נרכיה מקבלין אותו ואין טעם נרמון כי בחלה חפנתי אבל אם הגיע להיות לו שכל לעיין
בתלמוד הא שואל לו הקב"ה ליה לא נפית במרכבה מאחר שיש לך שכל לעיין בתלמוד ולפיכך מעניינין אותו על שלא נפה
במרכבה ורחיה לזה תאנת בזוהר פקודי אתן דיכיל לאדבקא ולא אדביק דאין ליה לבר ולא אעיל וכו' הכי אפורש שמי שיש לו שכלו
לעיין בתלמוד חייב אין לעסוק בדיעת אלהותו ואל יאמר הוא דבר עמוק ביותר ומי ישיגנו לידע אותו שהמר אכה אל
תרבו תדברו גבוהה גבוהה ומקללת אותם ינא עתק יופיכם שאתם אומרים שהוא גבוה ומי ישיגנו לידע אותו לאו הכי הוא כי
אל דיעות ה' ואל תאמרו בדעתכם שתשיגו ביום הדין כי לא היה בכם דעת לסבול ידיעה זו • ואין כי לו כתכנו עלילות ויודע
לסבב אתכם בדברים עד שתודו שאתם אין לכם דעת ולפיכך היאחר לעיל אין מתחיל לשאול בנפית במרכבה אלא מתחיל
שאוקרין למשנה עד שיגיעו שיאמר שידע תלמוד כשהוא שיודע תלמוד אין אומר לו בני הוציל ויודעת לעיין בתלמוד עכשיו
הודיעך כ"ב שאלות ששאלתי לך ליה הם שתכלית שאלות הוא לידע אם נפית במרכבה וכדי שלא תאמר לא היה לי שכל לסבול
דבר זה לפיכך בחתי לך בעלילות דברים מדבר לדבר עד שהודית שהיה לך דעת לעיין בתלמוד ואם כן מאחר שהיה לך דעת
לעיין בתלמוד למה לא עיינת במרכבה הייתי דאמרה תנה ולו כתכנו עלילות לפיכך צריך כל אדם לחקור ולידע את בוראו ואל
ירבה לדבר גבוהה שאינו יכול להשיגו כי הקב"ה מושג על ידי הדעת של האדם שכבר אמר לנו מפתח בתורתו התפיחה ונם
בכתובים • בתורתו לאתיב ויבריח אלקים את האדם בגלמו זה שורש גדול בתורה בכתובים דכתיב ומבשרי אחזה אלוה
ואיוב הוא אחד מאותם שהבירו לבוראם מעצמם מעצמם דייקא אחבירים דגופם כדכתיב ומבשרי אחזה אלוה ולא מפי
סופרים אלא על ידי חקירה הרי אמר לכל אדם שיכול לחקור ולדרוש ולעיוד על בוריו של דבר אפילו שלא מפי סופרים
אלא אם אשר חפץ בהם הקב"ה כמו שאמרינן לעיל השכל וידוע אותי ולא אמר קרא למד לידע אותי שלמוד הוא מפי סופרים
והשכלה היא מעצמו וכן תאנת בזוהר פ' אחי שרה ק"ל ע"ב זאילון אינון דאחקין למלה אחכמתא ודייקין ומחכמין לה למנדע
ברירא דמלה ולאשתמודעא למאריהון אילין אינון דמאריהון משתבח בהון בכל יומא אילין אינון דאחלין בין עילאין קדישין וכו'
ואינון זמינין למיקם ולאחזיא בקדיותא מכל שאר בני עלמא בגין דאתתקפו בחילוהא דחיי עד פתן הרי תן המאמר אתן דאחיק
למנדע אתן דאחיק ודייק ובייגו דוקא אחוקר ודורש אילין אינון דמאריהון משתבח בהון לפיכך כל אדם אל יחכא עצמו מלדרוש
בדברי קבלה ואל יאמר אין לי אלא מה שלימדוני רבותי שודאי יהיה עונשו גדול דאמרינן לעוביכא מהאי דעתא • ויתן אלקינו

הלכות תפלה

פרק א

א מצות עשה להתפלל בכל יום שנאמר ועבדתם את ה' אלהיכם ואמרו רבותינו איזו היא עבודה שבלב זו תפלה ואין מנין התפלות מן התורה ואין נוסח התפלה מן התורה ואין התפלה מעכבת ואין לה זמן קבוע מן התורה חוץ משלש תפלות שחרית ומנחה וערבית שנאמר ויהי בבקר ויהי בצהרים ויהי בערב ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו האבות מתפללין שחרית כנגד אברהם שנאמר וישכם אברהם וגו' ומנחה כנגד יצחק שנאמר ויצא יצחק לשוח וגו' וערבית כנגד יעקב שנאמר ויפגע במקום וגו' ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו ישראל מתפללין בימי עלי ושמואל ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו הקרבנות מקריבין בבית עולם ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו יחידים מתקנין לעצמן ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו תמידין מתקנין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו מוספין מתקנין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו נשים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו עבדים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו קטנים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו זקנים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו חולים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו גדולים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי קריין מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי מומין מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי בתים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי חלומות מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי יסורין מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי עניות מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי זרעים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי בנים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי מחלוקת מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי שלום מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי חכמה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי נבואה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי מלחמה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי עושר מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי צדקה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי תשובה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי מעשים טובים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי תורה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי מצות מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי תפלה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי כוונה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי קבלה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי חסידות מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי ענוה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי יראה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי אהבה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי שמחה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי תמימות מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי יושר מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי אמונה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי תקוה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי גמילות חסדים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי לב טוב מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח נכונה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח הקודש מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח חכמה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח בינה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח דעת מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח יראת שמים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח יראת חטא מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח יראת עונש מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח יראת רוממות מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח יראת כבוד מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח יראת אלהים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח יראת שמים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח יראת חטא מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח יראת עונש מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח יראת רוממות מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח יראת כבוד מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח יראת אלהים מתפללין

פרק ב

א מצות עשה להתפלל בכל יום שנאמר ועבדתם את ה' אלהיכם ואמרו רבותינו איזו היא עבודה שבלב זו תפלה ואין מנין התפלות מן התורה ואין נוסח התפלה מן התורה ואין התפלה מעכבת ואין לה זמן קבוע מן התורה חוץ משלש תפלות שחרית ומנחה וערבית שנאמר ויהי בבקר ויהי בצהרים ויהי בערב ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו האבות מתפללין שחרית כנגד אברהם שנאמר וישכם אברהם וגו' ומנחה כנגד יצחק שנאמר ויצא יצחק לשוח וגו' וערבית כנגד יעקב שנאמר ויפגע במקום וגו' ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו ישראל מתפללין בימי עלי ושמואל ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו הקרבנות מקריבין בבית עולם ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו יחידים מתקנין לעצמן ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו תמידין מתקנין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו מוספין מתקנין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו נשים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו עבדים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו קטנים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו זקנים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו חולים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו גדולים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי קריין מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי מומין מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי בתים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי חלומות מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי יסורין מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי עניות מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי זרעים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי בנים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי מחלוקת מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי שלום מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי חכמה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי נבואה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי מלחמה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי עושר מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי צדקה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי תשובה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי מעשים טובים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי תורה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי מצות מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי תפלה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי כוונה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי קבלה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי חסידות מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי ענוה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי יראה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי אהבה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי שמחה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי תמימות מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי יושר מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי אמונה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי תקוה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי גמילות חסדים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי לב טוב מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח נכונה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח הקודש מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח חכמה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח בינה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח דעת מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח יראת שמים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח יראת חטא מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח יראת עונש מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח יראת רוממות מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח יראת כבוד מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח יראת אלהים מתפללין

פרק ג

א מצות עשה להתפלל בכל יום שנאמר ועבדתם את ה' אלהיכם ואמרו רבותינו איזו היא עבודה שבלב זו תפלה ואין מנין התפלות מן התורה ואין נוסח התפלה מן התורה ואין התפלה מעכבת ואין לה זמן קבוע מן התורה חוץ משלש תפלות שחרית ומנחה וערבית שנאמר ויהי בבקר ויהי בצהרים ויהי בערב ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו האבות מתפללין שחרית כנגד אברהם שנאמר וישכם אברהם וגו' ומנחה כנגד יצחק שנאמר ויצא יצחק לשוח וגו' וערבית כנגד יעקב שנאמר ויפגע במקום וגו' ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו ישראל מתפללין בימי עלי ושמואל ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו הקרבנות מקריבין בבית עולם ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו יחידים מתקנין לעצמן ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו תמידין מתקנין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו מוספין מתקנין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו נשים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו עבדים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו קטנים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו זקנים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו חולים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו גדולים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי קריין מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי מומין מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי בתים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי חלומות מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי יסורין מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי עניות מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי זרעים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי בנים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי מחלוקת מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי שלום מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי חכמה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי נבואה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי מלחמה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי עושר מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי צדקה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי תשובה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי מעשים טובים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי תורה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי מצות מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי תפלה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי כוונה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי קבלה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי חסידות מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי ענוה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי יראה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי אהבה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי שמחה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי תמימות מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי יושר מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי אמונה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי תקוה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי גמילות חסדים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי לב טוב מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח נכונה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח הקודש מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח חכמה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח בינה מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח דעת מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח יראת שמים מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח יראת חטא מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח יראת עונש מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח יראת רוממות מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח יראת כבוד מתפללין ואמרו רבותינו שלש תפלות הללו כנגד שלש תפלות שהיו בעלי רוח יראת אלהים מתפללין

קודם כל דבר צריך לידע ולהסתכל ולהבין מלת חין סוף שאמרו כל הקדמונים מה ר"ל שמלת ח"ס יורה שאין לו סוף לכל רחמית יש לו או דלמא שאין לו לא סוף ולא רחמית ואם תמצא לומר שמלת ח"ס יורה שאין לו לא סוף ולא רחם ח"כ יקראוהו חין רחמית ולמה קראוהו ע"ס האחרית הלא יותר טוב לקרות לאותו חין רחמית ומילת משמע שאין לו סוף שכל שאין לו רחמית חין לו תכלית ולמה קראוהו ח"ס. ועוד צריך להבין הא ח"ס מה הוא אם הוא המאציל הרחמן ודאי שהוא בעל החכמה והידע שהכל נובע ממנו ח"כ יודע הוא מהותו ושיעורו או לאו יכול יודע. ח"ת שיודע כמותו ושיעורו. אין יקרא ח"ס אחר שים לו שיעור הא"פ שאין אכי יודעו ומשיגו מכל מקום לא שייך בו שם ח"ס. וא"ת שאינו יודע כמותו ושיעורו וזה חסרון גדול שהקטן שבברואיו בכח הדעת שנתן לו יודע כמותו ושיעורו ואיך יתכן שהוא בעל הדעת ולא ידע כמותו ושיעורו:

ברוות

ועוד מצאנו בזוהר שלדבר שיש בו יודע ושיעור קורא לאותו ח"ס כדאיתא בפ' פקודי ז"ל בחילין ט' כהורין קיימין כל רזין דמהימנותא וכל לישון כהורין ירוזא דמחשבה עילאה ולתתא לקרון ח"ס. הא קיימ שפס קבבה בדבר שאמר ירוזא דמחשבה עילאה ולתתא. וגם יכין שקראם ט' כהורין וקרא לאותם ח"ס ואיך ייתכן דבר זה שברי ח"ס מורה על שאין לו. לא רחם ולא תוך וסוף אחס אתה מוצא רחם מוצא אתה תוך וסוף ואם אתה מוצא תוך תמצא רחם וסוף ואם תמצא סוף רחם ותוך:

וגם שאין סוף מורה שאין לו יודע ושיעור ואיך שם כאן יודע ושיעור שאמר מחשבה עילאה ולתתא. ואיך שם יכין ואמר ט' כהורין וכו' ואחר שא"ם לא שייך בזה לא אות ולא נקודה לא חסבון ולא מכוי כפי סברת כל הקדמונים וכשאר רבות תמצא שקורא לכתר ח"ס (כאשר עיניך לנוכח יביטו בעוז לאלהים) והרי הכתר הוא מאוכלת כפי האמת ולא כתועים שאומרים שהכתר הוא מאציל העליון לפי שעיקר הקבלה הוא מספר יצירה ושם אמר עשר ולא ט' שכוונתו הוא להסיר מלב הטועים שאומרים שהכתר הוא המאציל ולא הבינו כוונת הזוהר למה קורא לכתר ח"ס. ע"כ אמר עשר ולא תשע למנות אותו בכלל המאצילי' כלומר שאם אתה אומר שהכתר המאציל אם כן ישארו תשע. עשר ולא אחד עשר כדי שלא תמצא המאציל בכלל הספירות לפי שאינו אחד ולא מוסבן ח"ב

עוז והדר לבושה ותשחק ליום אחרון. **אלהים** הבין דרכה והוא ידע את מקומה. "ידוע "הוא "ומפורסם "הדבר שכל הרוצה להכנס אל המלך פנימה צריך לידע ולהכיר את בוראו כמו שאמר דוד המלך ע"ה דע את אלהי אבין ועבדהו ואין ידיעה זו בדרך קבלה אלא דוקא

שמלת אין סוף מורה שהוא עצם פשוט ולא ישיגהו איך ולמה ואין:

בחקירי' ועיון בלמדן שיתיסד הדבר בלבו כמו שאמר מרע"ה וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלקים ואם הידיעה הזאת צריך שתהיה בקבלה ולא בחקירה ה"לל וידעת היום כי ה' הוא האלהים וקבלה נקבל אפי' שלא יתיסד בלבי מדהזהרנו מרע"ה ואמר והשבות אל לבבך ס"מ שצריך להבין ולחקור עד שיתיסד הדבר בלבו וכו'. והנה בידיעת אלהות יש ארבעה מיני ידיעות. יש ידיעה שיודע שיש אלה ואינו יודע מי הוא. ויש ידיעה שיודע מי הוא ואינו יודע מה הוא. ולא זולתו. ויש ידיעה העליונה יותר מכלם שיודע שמה הוא האלוה ולא זולתו:

והנה מן הידיעה הראשונה שיודע שיש אלה היא הידיעה הפשוטה שכלם שאפילו הבהמות והחיות יודעים שיש אלה ומשבחים לקונם כדאיתא בפרק שירה. והידיעה השני' שיודע מי הוא. ואינו יודע מה הוא. בידיעה זו שוה לאומות העולם דהייכו שישראל אומרים האלוה הוא אלהי ישראל. וכל אומה ואומה אומרים שאלהיו הוא האלה האמיתי. ובזאת הידיעה לא יש כח להורות שאלהי ישראל הוא שאי האלהים שכל אחד אומר שאלהיו ברא את העולם. והידיעה השלישית שיודע מה הוא. אז יש לו כח להורות שהוא מלך על כלם כפי מה שאמרו המקובלים שהו"ה הוא תפארת. ותפארת רמוז ללב. והלב הוא מלך הגוף כן הוי"ה הוא מלך על הכל. והידיעה זו יש לו להכריח שהוא מלך על כולם. אבל עדיין צריכין לחודעי אחר שיודע בקבלה ויודע שתפארת רמוז ללב. ויודע שיש כתר שהוא רמוז לגולגולת ויש אומרין שהם ח"ו והם מסופקין ללב שהוא תפארת ח"כ בעל הידיעה זו הפסיד בשכלו שיתילדו בלבו כמה ספיקות. לאמור איך יהיה ת"ת האלהות אחר שהוא מקבל שפע מזולתו ונשתלשל מזולתו. ולמה יהיה כח הבן גדול מכח האב אחר שהכל אחד. לכן בעל הידיעה זו צריך לחקור ולדרוש למה הוא האלה. שהיא הידיעה העליונה. והשיגו ידיעה זו ידע כל הידיעות שכולם כלולים בתוכה והמבין יבין. והכל לדעת למה הוא האלה. צריך לידע שורש הכל מי

הוא • וחס החילון היונח יון הטורס הזה הע"ג שהוא משתנה יון
הטורס הוא הוא הטור׳ עניינו לו דבר אחר יתפשט ימינו כיודעיו
דבר זה ידע למה הוא חלוה ולא זולתו והנסיון בזה לידע חס
החילון הוא טורס בעניינו • לו דבר אחר יתפשט ימינו צריך
לתת לך כלל שכל דבר שסופו כתחלתו מגיד שהכל ה׳ ולפיכך
הקליפות שיסודם שקר שחרי ביחודא וסיים בפירודא ואין
סופו כתחלתו כאשר תמצא בפרקין דלהלן לכל בקדושה שהוא
אמת שחרי ביחודא וסיים ביחוד׳ דהייגו שמתחיל בכתר וסיים
במלכות וזהו רמוז בתפלת חליהו ז"ל כתר עליון לייהו כתר
מלכות הרי שמה שהיה ברחשו היה בסופו כמיגיגו למדין שכל
דבר שסופו כתחלתו הוא דבר של אמת והכל אחד והייגו
דאמרי לכשי סופו מוכיח על תחלתו ה"כ החילון תחלת זריעתו
הוא הגרעיני שבתוך הפרי חורעים אותו ויגא ערוח ויגן גין
ואחר כך כדי שיתעשה חילן צריך שתילה ימקום לשקום וע"י
שתילה יתרבה ויגדל ויוציא פירות וא"כ בחותו פרי שהוא
תכלית המלאכה המנח בתוכו אותו הגרעיני שורעה עקדם
נמנח סוף המעשה הוא תחלת המחשבה זה סופו מוכיח על
תחלתו שאותו הגרעיני שורעה בתחלה היו בו כל צורה צורת
החילן הזה אלא שהיה בכח וע"י זריעה ושתיל וכטיעה נתפרסם
מה שהיה בכח ויצא לפועל נמצא שבין הטורס ובין החילן הכל
דבר אחד אלא שהטורס הכל כלול בו בכח ובהיותו חילן אז מודיע
בפועל מה שהיה בו בכח והייגו דאמרי ליכשי מן הפעולת יודע
הכוחות כך הוא הענין ידיעת טורס המלהות לדעת טורס זה
צריך ליקח סברת הקדמונים שאמרו שאין סוף נמצא עניגו
והאציל הכל בתוך הנמצא נמצא שטורס הכל קראוהו אין סוף •
ועתה צריך לידע • האי שקראוהו אין סוף אם הוא דבר אחד
שהוא טורס הכל • היה להם לומר • אין לו סוף • או אין בו סוף •
כי אלת אין סוף היא דבוקה למילתא אחרא • כגון אין סוף
לשהותו אין סוף לרוממותו • כאו שנאמר אין חקר לתבונתו •
ואם תאמר שמה שאמר הכתוב אין חקר לתבונתו • לפי שבו
מניגו חקר כאו שאמרו רז"ל עסקת בשיעור קומה שלי אבל
לתבונתו אין חקר • ולפיכך לא אמרו אין לו סוף או אין בו סוף
לפי שבאלת לו או בו נותגים שיעור וגבול • ואיך יקרא אין
סוף מאחר שהוא מוגבל ולכן קראוהו ח"ם שאיגו מוגבל • זהו
כפי העובן מדבריהם • וא"ת שכן הוא • לאו הכי שהרי כמה
פעמים בזוהר מביא דברים שיש להם גבול וקראם אין סוף •
כדאיתא בזוהר ברחשית דף ם"ה ע"ח רעותא דכל ט׳ נהורין
דקייטי כלהו באיקרא דאיהו אחד מיכייהו באחשבה כולהו לאורדף

בשעתא

קשה לזוהר איך קורא לכתר ח"ם אחר שגבולו ניכר שהוא
אין המאציל עד החכמה ח"כ איך יקרא אותו ח"ם וכאלה רבים
ולא האלה אותם על שפתי שלא להטריח הקולמוס • ועיין
בעזר לאלהים :

ועוד שאם כאמר שאלת ח"ם הוא דבר ח׳ שטייך עליו אם
ח"ם דהייגו שאין לו לא ראש ולא תוך ולא סוף וכולה
היה אלא אחד דאצמותו הוא כולה והוא האציל כל העולמות
והוא הבורא לא יתרבו קושיות אחרות דהייגו בהזוהר איך היה
מציאת הנמצוס ואיך בתהוית אחשבת הנמצוס שאיך יתכן
שיהיה דבר אחד פועל דבר אחר אם לא יהי׳ אאקוס פגוי לפעול
בו או אאקוס להתגועע בו ח"כ איך היה מציאת הנמצוס בתוך
הא"ם בעצמו אאחר שהכל היה אלא אחד והוא הוה כולה לא
שייך היה תגועה כדי שיתהוה הנמצוס שהתגועה צריך אאקוס
להתגועע וגם אי אפשר להיות בתוכו שאם תרצה לאמות זה
הענין לענין האחשבה שכיון שחושב האדם בעצמותו בתוכו
הכי הוה באיגית אחשבת הנמצוס זה אי אפשר לאומרו אאוס
דאעיקרא אם יש תגועת אחשבה בתוך האדם הייגו לפי
שהאחשבה עניגה היא בעל האאקוס ואתגועע האחשבה בתוך
אאקוס ואוטה לכאן ולכאן • אבל באין סוף אאחר שאומרים
שהוא עצם פשוט לא שייך היה אאחשבה פגיות שעל זה קוראים
אותו פשוט אם כן איכן בתהוה אחשבת הנמצוס ואיך הוה
הנמצוס אאחר דלא שייך היה לא אחשבה ולא תגוע׳לא אאחשבה
יען היותו פשוט ולא תגוע׳יען כי איקלו אקו׳כי הוא הוא האקו׳
על זה אמר בתחלת דבריו בהיות שאלת אין סוף אורה על
דבר שהוא עצם פשוט והפשוט לא ישיגיהו איך רוצה לומר איך
היה כך ואיך היה כך • וא"ת דלעולם איאח לך שאין סוף הוא
עצם פשוט וכל עצמותו הוא אחשבה אחת פשוטה בלי פגיאו׳
זה הדבר אי אפשר לאומרו שכבר קדאוכי האר"י וזק"ל באומרו
כשעלה ברעוא הפשוט דאין סוף אוכלל דאית רעון בגויה •

ועוד דלא נקרא אחשבה אלא אי איש לו איקיף אבחון :

ונבוא לאלת ולאה ונקדיש לך שאלבד אלו הקושיו׳שאמרנו
יש קושיות אחרות בעגין אאחר דפייגו שאאחר שהא"ם
הוא פשוט כפי סברת כל הקדמונים לאה כשתגה רעוגו לברוא
העולם עתה דלא שייך שיגוי רעון אלא לאי איש בו דיכי׳ורחמי׳
שכשהוא אתלבש בדין הוא כועס וכשמרגין אותו אתרגה אבל
אי שהוא פשוט בתכלית הפשיטות אין בו שיגוי רעון אלא
פשוט אתחלה ועד סוף • אם כן למה כשתגה רעוגו לברוא
את העולם אאחר שלא היה אקודם • וא"ת שלא כשתגה

רעוגו

רצונו בעל כרחין לומר שהעולם הוא קדמון וכל החומ׳ך כופר בעיקר • וז״ת לעולם חיישת לך לא נשתנה רצונו והעול׳ הוא מחודש אלא שתחלת מחשבתו סוף המעשה שרוצה לומ׳ שלעולם היתה מחשבה זאת לברואת העולם ולא נתחדש שום ידיעה ולא נשתנה רצונו הפשוט אלא ככה הוא כחו עתה • מכל מקום יש להקשות לך ולהרחותך חידוש דעה ושיבוי רצון דמאי שנא עתה ברואו ולא קודם ולא לאחר כך • וז״ת דמעיקרא בתחלת רצונו היה לברוא אותו בזה הזמן גם כן ולא נתחדש שום ידיעה גם כן יש להקשות שכל דבר שיש לו תכלית וקצבה יש לו רשימת ומדתית תבלית למחשבה דהיינו שברת העולם עתה מכלל שיש לו רשימת • הרי שנתחדש לו ידיעה והדרת קושיא לדוכתין למה נתחדש לו ידיעה מאחר שהוא פשוט • ועוד מאחר שהוא עצם פשוט ואין בו גבול ושיעור למה ברא העול׳ בזה השיעור ולא יותר גדול שכל כוונתו לברואו העולמות אלו להתעצם בהם ח״כ לית מאן דיעבד הכי שלא יכילנו • וז״ת שמצאנו עצמו וככתם בהם לפי כן יעשה העולם יותר קטן שכבר יודינו שמצאנו שכינתו בין בדי הארון ולמה ברואו בשיעור זה • הרי שחכח הוולה הזאת של למה לי לפשר לומר שאין סוף הוא כפי משמעות סברת הקדמונים :

וגבוא למלת ואין וקודם נחקור מאחר שאין סוף הוא עצם ופשוט בתפלית הפשיטות היכן היה מקום הבקיעה שהיה התחלת המצאם שהיה חלק מעצמותו רצה להתבקע מאחר שכולה הוא פשטות ל׳ היכן היתה הבקיעה • וגם כבין עה שמביא האר״י זלה״ה שבשעת הצמצום הניח נקודה בחמצעיתו והיה מתרחב והולך עד מקום שהגיע רוחב החלל : וקשה טובא יותי היו חמצעיתו דקאמר מאחר שאבי מונח פחמצע אבי מונח רוחב ומוך ואין יקרא אין סוף שלעולם בהיזה מקום שתרצה לשים מקום הנקודה התחת לעולם הקושי׳ עומדת פ״ת שמקום הנקודה בחמצע אין סוף אתה מונח רוחב ומוך לעולם • וז״ת לתעלה ג״כ ולמטה ג״כ • וז״ת דהאי חמצעיתא דקאמר האר״י לאו אאין סוף קאי כי אם אחמצעות החלל ור״ל הניח נקודה במקום שאח״כ היה אחמצעות החלל • זה אי אפשר לאומרו לפי דלא שייך אחמצעות בכל עוד שאין חלל שהיה לו לומר הניח נקודה וסביב אותה נקודה צמצם אורו מכל צדדיה בשוה ודי בזה דמילתא משמע שהנקודה כשארת בחמצע ולמה צריך בחמצעיתו אדקאמר בחמצעיתו על כרחך צריך אתה לומ׳ אחמצעות עצמו קאמר • כמנת שאם אין סוף הוא כפי משמעות סברת הקדמונים לא שייך כיה לשון אחמצעות ושייך כיה קושיא

בשעתא דקיימי במחשבה ולא אתדבקן ולא אתידעו ואילין לא קיימי לא ברעותא ולא במחשב׳ עלאה אפסין בה ולא אתפסין • בלילין קיימי כל רזין דמהימנותא • וכל אילין כהורין מרזא דמחשבה עילאה ולתתא כולהו לקרון אין סוף • הרי שהט׳ כהורין לקרון ח״ם ועוד שם למטה אומ׳ ההוא כהירו דאתנהיר מניה מחשבה עילאה אתקרי ח״ם ע״ל פירוש ההוא כהירו אתקרי כתר ומניה אתנהיר מחשבה עלאה דאיהו חכמה וקרי להוא כהירו ח״ם • הרי שהכתר נקרא ח״ם • עוד בפ׳ פקודי דף רכ״ו ע״א וז״ל בלילין קיימין כל רזי דמהימנותא וכל אילין כהורין מרזא דמחשבה עילאה ולתתא כולהו לקרון ח״ם • הרי כדלעיל שהט׳ כהורין נקראו אין סוף • וכן בדף רס״ט ע״ב אאמר שאומר וכל אילין כהורין מרזא דמחשבה עילאה ולתתא כולהו לקרון ח״ם וכו׳ ההוא כהירו דנהירו מניה מחשבה עילא׳ אקרי אין סוף הרי שלכתר דאיהו כהירו דנהיר למחשבה עילאה קרי ח״ם • וגם לט׳ כהורין דאילין במכין עשר ספירות המחשבה אקרי אין סוף • ישוד בפ׳ פנחס בזוהר רכ״ז ע״א אח גבי ט׳ ספירין דאילין א׳ ח״ם ח׳ תמניא ספירין מחכמה עד יסוד • ד׳ מלכות מכלן רחיה נ״כ שלכתר יקרא ח״ם • עוד שם דף רכ״ח ע״ב והאי כהורא לית ליה פסק ופירוד ולא קינון ובגין דאילין מכתר אתקריאו שאין להם סוף • דכתר ח״ם אקרי הרי רחיה ברורה שכתר אתקרי אין סוף ואפילו אמיין דבביעין מיניה דאילין מיין דוכרין קרי להו שאין להם סוף • עוד בתיקוני זהר חדש דף ט״ו ע״א אתוון מכהן אתפשט אשתארו נקודין לאחצה להון לא נטלין בר כד אילין בפקין אין אתקריאו ח״ם הרי שאפילו לט׳ נקודין אקרון אין סוף • עוד שם ע״ד ט׳ נקודין דשלטין על אתוואן אילין אין סוף הרי עיניך רואות אאת כל הרשויות אאלה שלבד שיש בו מדה ושעור וגבול מיקף כסברת כל המקובלים ובפרט האר״י זצוק״ל שיובי׳ בעץ חיים שגלגלי עתיק יומין מקיפין לגלגלי אריך אנפין ואריך אנפין אהיו כתר ואין יקרא אין סוף בבר שיש לו מדה ושעור וגבול ומקיפו אמלת ח״ם מורה שאין לו • לא רחם ולא תוך ולא סוף כדאתיבנא בבית קדשי הקדשים בפרקא קמא וע״ש ולמה לכל דבר ודבר קורא אותו אין סוף :

והנה יש לתרץ בזה שכי תירוצי׳ הא׳ הוא שכל דבר שבתהוה והווייתו אהיה בפשטת לעולם ולעולמי עולמים הדבר ההוא יקרא ח״ם שאין סוף להווייתו לכן כל ספירות דאצילות קורא אותם ח״ם יען כי התחלה היה להם בשעה שהאציל׳ ולפי שהתחלה היה להם בשבתהוו ואילין בפשטין לעולם ולעולמי

עולמים לפי שכל עצם ג״כ ולא מלבוש לכך קרוים ח״מ שא״ם להוייתם תעפ״י שהיה להם התחלה ונריכה לקרותם ח״מ דלא תימת מאחר שהיה להם התחלה יהיה להם סוף שכל דבר שיש לו התחלה יש לו סוף לכך קרוים ח״מ להודיעך שאעפ״י שיש להם התחלה ח״מ להוייתם • כמכינו למודים מתשובה זו דלא שייך למקרי ח״מ אלא למי שהיה לו התחלה כדי שלא יעלה על דעתך שמאחר שיש לו התחלה יהיה לו סוף לכן קראו ח״מ לומר לך שא״ם להוויתו • ולפי זה קשיא למה יקראו לא״ם העקרי ח״מ מאחר שאין לו התחלה שבקרותו לעיקרי ח״מ • מעלה בדעתך לומר אין סוף להוייתו אבל התחלה יש לו ויותר טוב היה להם לקרות לא״ם העיקרי אין ראשי׳ ומדאין לו ראשי׳ אין לו סוף אבל למדותיו שכאלו מיכו יהה וכאה שם א״ם לפי שהיה להם ראשית דהיינו בעת שנאצלו • ח״כ למה קראוהו לא״ם העיקרי ח״ם ולא אין ראשית • ולבא אל תשובת קושיא זו צריך לומר בתירון השני למה נקראו הספירות ח״ם וקודם כבאר לך תשובה ח׳ דספר יצירה ז״ל • עשר ספירות בלי מה מדתן עשר שאין להם סוף עומק ראשית ועומק אחרית וכו׳ והכא במשנה הזו תמוה שמתחיל בספירות ומסיים בעמקים • ועוד שלפון המשנה כפול ומכופל שאם רצונו לומר שלספירות אין להם סוף • הוי ל״ל עשר ספירות בלי מה שאין להם סוף • ולמה נכתם בתחלה ואחרו עשר ספירות בלי מה ואח״כ בתחלה בחתמו מדתן עשר שאין להם סוף • וי״ל שלעולם עצם הספירות יש להם תכין ושיעור תכין שהרי ניתנו עשר ספירות • ומדה שיתנע הוא שגבול הכתר מהתחיל עד תכיה וגבול החכמה מהכתר עד בינה • וכן כולם אבל להתפשטותם אין להם סוף • ואם תרצה לידע מה הוא התפשטותם בדרך משל בחדם התחתון החכמה שלו שהוי בחוח • והבינה בלב שכן כתוב בתפילת שיהיו ז״ל חוחת מכמה בינה לבבך ודבר זה ברור • כוונת שהחוח הוא החכמה שעור החכמה שלו לחדם זה היא טפח על טפח הן חסר הן יתר • והתפשטו׳ שלו דהיינו העין שמעיין ברוח חכמה זו אין לה סוף שהוא יושב למטה ומעיין עד שמי מרוחם והתפשטותו אין לו גבול וכן הבינה וכן הדעת וכן כולם • וכך הם הספירות למעלה מכיכם ושעורם ידוע אבל התפשטותם למעלה אין להם סוף • ולזה לא אמר בעל ספר יצירה י״ם שאין להם סוף • לפי דהוה משמע שלעולם אין להם סוף לכך אמר עשר ספירות בלימה • והדר תני מדתן עשר שיש להם מדה וגבול שהם עשר אבל להתפשטותם אין להם סוף • ומה הוא התפשטות עומק ראשית וכו׳ והבית הרחב״ד בפירו׳

ספר

ואין דהיינו מאחר שהכל עצם ח׳ ופשוט היכן היתה הפקיעה ואיזה מקום נתרצה להתבקע • הרי שאכח הקושיו׳ השו׳ ברוחה דלאו הוא כפשרת הקדחונים :

ועתה לכ תרפה להכנם אל הילך פנימה צריך שתדע קודם מה שמביא האר״י ז״ל ה״ם וז״ל כשעלה ברצונו הפשו׳ דא״ם וכו׳ וקשה טובא מאחר שהוא פשוט מאין לו רצון ומאחר שהוא פשוט ומהיכן כתחדש לו רצון שאחר כשעלה ברצונו דהיינו דבר שמקודם לא היה • ונמשיל לך משל כדי שתבין ענין הפשיטות יהו דרך משל בית יולא יוצא על כל גדותיו יתכן שאותן מים יתנועעו אם לא יכשב בהם הרוח • עוד משל אחר כלי שלם זכוכית יולא לויר לותו לויר שבתוך הזכוכית יתנועע אם לא יהיה איזה דבר בתוכו ונכעבע אותו אם כן מאחר שאין סוף הוא פשוט • מהיכן לו הרצון לאחם אית ליה רצון לא מקרי פשוט ואם אין לו רצון מהיכן בא לו תנועת הנמצם שבפשו׳ היכו מתנועע ומעמיו כי אם על ידי סיבה • ויש לומר כיון שמביא האר״י ז״ל ג״כ בספר מבוא השערים שער ח׳ פרק ח׳ ופרק ב׳ בהגהת הרח״ו ז״ל שעורם החסדים והגבורות הוא דבר מוקדם לפילו קודם הנמצם וכזה כבוא לנדון דידן •

דע כי עתיקא קדישא דכל קדישיא הוא היה קודם הנמצם והוא הוא שורש החסדים והגבורו׳ ונשמתו בגויה והוא ונשמתו חד לאיכון והאי נשמתא נקראת נשמתא דכל חיי הנזכר בתדרא רבא ותתכנית בשם בוניכא דקרדיכות׳ וזהו שאמ׳ קודם בריאת העולם היה הכל אור באור שהי״ל היה הכל אור • ויהו אור באור • וגם זה שרמזו רז״ל היה הכל מים כמים שדי לומר היה הכל מים אלא שרמזו מה שנזכר לעיל דהיינו עתיקא קדישא דכל קדישיא ונשמתא דכל חיי דבגויה והוא ונשמתיה חד לאיכון הוי אור באור מים במים והבינו כך שעורם החסדים והגבורות הם שוקדמים קודם הנמצם יתורצו כל הקושיות • שאין הקושיות אין ולמה ואין כופלות שלא בדבר הפשוט דהיינו מאחר שהוא פשוט ולית ליה מקום פנוי אין הוה הנמצם וג״כ מאחר שהוא פשוט לויה כשנתה רצונו לברוא העולם וכו׳ כנזכר לעיל וג״כ מאחר שכולא עצם פשוט היכן הוה הפקיעה כנ״ל • לכל בהיות שמצינו שעורם החסדים והגבורות שהוא עתיקא קדישא דכל קדישיא היה קודם הנמצם • יתורץ קושית אין שבתנועות עתיקא קדישא דכל קדישיא נתהוה הנמצם ושורש הגבורות שבו יש להן קצבה והיא הבחירי וכל דבר שהוא בחירי ורצון אינו כופל עליו לומ׳ למה עשית כך שתשובתו כך בחירתי : ובהיות שעתיקא קדישא דכל קדישיא היה בתוך האור כאשר

יבואר

כאשר יבואר להלן • יתורץ מלת ואין דהייגו שיהא מיקום ליקוס ובמיקום שכאר ברא את העולם • וגם בהיות שעתיקא קדישא עורש נשמתא דכל חיי ערוי ביה ומכיה מתפשט באור והולך עד שאין סוף לכך קראוהו ח״ם ולא קראוהו אין דאשית שהראשית ערוי בתוכו : ואמשיל לך משל כדי שתבין מה שאמרו רז״ל תכלי כמהו תכלית מפולמות בתוך התהום ומים יוצאים ממנו כמעין שנושך מובע ומים הוא בתוך התבן והתבן מוגבל לנושך ובגבייו שיהא אין התבן מקיף את הנושך ומתפשט והולך עד שאין לו סוף • הרי שחפילו בדבר גשמי הראה הקב״ה עבייגיו וזה סוד הפסוק אשר עושיתי בספר דוקיתי וגו׳ עושיתי דייקא דוקיותי תרין דייקא והבן • וכדאיתא בתפילת תליהו ז״ל בתיקון ח׳ (עיין בעוז לחלבים) לאשתמודעא בארן עילאי ותיכנו עילאי ותתאי ואין אשתמודעא בארן עילאי ותתאי הרי שמפעולותיו ניכר הוא ויהותו כך עתיקא קדישא הוא דיוקן לתבן ונשמתא דכל חיי הערוי בגויה הוא דיוקן כמו שורש הימים הנובעים מן התבן אשר אין סוף לנביעותם מכל שורשם ורשייתם הוא בתוך התבן כך שורש נשמתא דכל חיי הוא בתוך עתיקא קדישא דכל קדישיין ומשם מתפשט והולך עד אשר אין סוף ונכלל ולכך קראוהו ח״ם ולא אין רשות : והנה מאחר שהעיקר והשורש הוא בתוך עתיקא קדישא משאר אתקדי התפשטות ובהתפשטות אין לו סוף ואין ידיעת נוגעת שם לשער שיעור בהתפשטות יען כי אין נבול ממנו ולאחון מכל ידיעה נופלת לידע אם ממנו ולאחון יש נבול אף לא לא וזה הוא יודע שאין נבול ממנו ולאחון אם כן אי אפשר לידע סוף ההתפשטות מכל בשורש שמאור הזה שיתפשט משם ידיעה • יען כי ערוי בתוך שמו דאיהו עתיקא קדישא דכל קדישיין שהוא הוא המשיכה בכל בשיתו וזהו ונשמתיה אחד לימין והנקרא אין סוף הוא ההתפשטות אשר שם אין ידיעה ואין בחירה ואין רצון לכן לאו מדברים בשורש כל השרשים ועיקר כל החכמות וחיות כל החיים על כן אמר המאמר :

ולבא והנה המאמר הזה כלו מקשה שמאחר שאמר דרעותא דכהני וליוחי וישראלי עולה עד ח״ם אחי אחי דקאמר דכל קשורא ויחודא ושלימו לאתנעא בהאי נגיעו אחי ניהו אחי ליהו ח״ם אף מלתא לאחריתי דבגו ח״ם אי אחי נגיעו ח״ם בלשון מיותר דהל״ל סכי דכל קשורא ויחודא ושלימו לאתנעא ביה אף לאתנעא בח״ם מדאמר לאתנעא בהאי נגיעו בעל כרחין צריך לומר דיש דבר נגוע בגוי אין סוף :

ועתה צריך לידע אחי ח״ם אחי ניהו ונגיעו דבגויה אחי ניהו וא״ת אחי ח״ם הוא אין סוף שאמרו הקדמונים דאיהו אחריה דכולא ואיהו דעבד כולא ולית דעבד ליה • זה לא יתכן לומרו שכבר מודה דאית נגיעו גו בהאי ח״ם והוא ח״ם

ספר יצירה שעומק ראשית הוא החכמה ואחרית הוא הבינה וכן כולם • הרי שלעצמותם יש מדה ושעור אבל להתפשטותם אין סוף ולכך נקרא אין סוף • כלומר אע״פ שתראה מדה ושעור • בעצמותם ח״ם להתפשטותם • כמשיגיו למודים שכל דבר שלעצמותו יש סיעור ולהתפשטותו אין שעור יקרא ח״ם • ולא אין ראשית שראשית שהוא העצם הוא יחוש • ובזה נכוח ליוה שהקשיתו • למה אין סוף העיקרי קראוהו ח״ם ולא אין ראשית • הנה תדע שהמחציל העיקרי דאיהו אלהי אלהים דלית אלפא עילאה כוותיה ולית בר מניה זהוא הוא שנאמר אור התפשטותיה וכתוך אותו הנאמר המחציל הכל ברוך לומר בעל כרחין דאיהו יודע שעוריה כאשר תראה בחקירה שכתבתי בספר בית קדש הקדשים אי יודע שעוריה אי לא יודע שעוריה • זע״ב • ומאחר דידע איהו שעוריה אית ליה שיעור אע״ג דלא ידיע וכבר אמרנו שבשעור הוא העיקר והוא השורש ומשם מתפשט האור כענפים המתפשטים מן השורש וכמים הנובעים מהמבכי בואו כאשר נכאר ח״כ לשורש שהוא ראשית יש שעור אבל להתפשטות שלו אין לו שיעור ולכך קראוהו אין סוף ולא אין ראשית • לומר דהאי שהא לאו אשיעוריה קאי אלא להתפשטותיה • כטעמא דאמרינן בספירות • וא״ת בן אדם אין יעלה על לבו לתת מדה ושיעור בימי שהיה קודם הנאמר והוא היה קודם הכל והוא עשה הנאמר והוא החציל הכל ואין מחציל לו • וי״ל כי לא אלבי בדיתי דבר זה אלא אי בעית אימא קרא וחיבעית אימא סברא • וקודם הכל נביא לך מאמרי הזוהר המורים על זה וא״כ קרא וסברא • וז״ל בספר ויקרא בזוהר דף כ״ו ע״ב רעותא דכהני וליוחי וישראלי לעילא עד היכן הוא מלכא אמר ליה הא אוקמוה עד אין סוף דכל קיטורא זיחודא ושלימו לאתנעא בהאי נגיעו דלא אתדבק ולא אתידע דרעותא דכל רעוין ביה ח״ם לא קיימא לאודעאה ולא למעבד סוף ולא למעבד רשם • דאין קדמאה אפיק רשם וסוף מאן רשם דא נקודא עילאה דאיהי דישא דכולא סתימא דקיימא גו מחשבה ועביד סוף דאיתקרי סוף דבר אבל להתם אין סוף לאו דעותין לאו בהורין לאו בוניין בהאי ח״ם כל אלין בהורין ובוניין תלין להתקיימא בהו ולא קיימי לאתדבקא • והנה המאמר הזה כלו מקשה שמאחר שאמר דרעותא דכהני וליוחי וישראלי עולה עד ח״ם אחי אחי דקאמר דכל קשורא ויחודא ושלימו לאתנעא בהאי נגיעו אחי ניהו אחי ליהו ח״ם אף מלתא לאחריתי דבגו ח״ם אי אחי נגיעו ח״ם בלשון מיותר דהל״ל סכי דכל קשורא ויחודא ושלימו לאתנעא ביה אף לאתנעא בח״ם מדאמר לאתנעא בהאי נגיעו בעל כרחין צריך לומר דיש דבר נגוע בגוי אין סוף :

ועתה צריך לידע אחי ח״ם אחי ניהו ונגיעו דבגויה אחי ניהו וא״ת אחי ח״ם הוא אין סוף שאמרו הקדמונים דאיהו אחריה דכולא ואיהו דעבד כולא ולית דעבד ליה • זה לא יתכן לומרו שכבר מודה דאית נגיעו גו בהאי ח״ם והוא ח״ם

שאומרו הקדמונים לית בידה שום מחשבה פגימות לפי סברתם ולאתקרי הכיח ויחשבה נגיעו • וא״ת הא׳ נגיעו דאמר הזוהר
לאו להורות חילתא לחריתי קא חתים אלא להודיענו שא״ם יתקרי נגיעו יען כי הוא נעלם ומעיני כל חי • וה״ג לא יתכן
לאוזורו שבהאי נגיעו אתיא דרעות דכל רעוין בידה וכמאוך אמר הזוהר לאו רעותין לאו כהורין לאו בוכיון בההוא א״ם ח״כ
הא׳ נגיעו לאו אתין סוף קאי דהא בההוא נגיעו רעות דכל רעוין אשתכח בידה • וא״ת דהאי א״ם דאמר הזוהר לאו אתין סוף
ומעיקרי קאמר אלא אכתר קאי דאתקרי א״ם כדאמרינן לעיל דכתר אתקרי א״ם וזה אתיא שפיר לאתגעת בהאי נגיעו דכתוב
הכתר דרעות דכל רעוין בידה • ואתן ואומר דגם בזה לא יבחר המעיין דאם האי א״ם דאתיור בריאת הוא על הכתר דאתקרי
א״ם האי א״ם דסיפא למה לי דהאי א״ם דסיפא משמע דאתי לאתת ומעם לא״ם דריאת דיוה אלא אמר לאתגעת בא״ם אלא לאתגעת
בההוא נגיעו הייבו משום דא״ם לא קיימת לאודעת וכו׳ דבאין סוף לאו רעותין לאו כהורין וכו׳ לקבל רעותא דכהני וכו׳ לכך אמר
לאתגעת בההוא נגיעו • נמצא דסיפא אתיית לאתת ומעם לריאת דאי לאו דלאתת ומעם אתיית • סיפא למה לי • אלא אלא רבי
אלעזר אר׳ שמעון לבוכי רעותא דכהני ולויאי עד היכן סלקא הוא למימר עד א״ם דכל קאורת ויחודא ואליונא לאתגעת בידה
ודי • אלא ודאי מהאריך בסיפא שיוע מיבוה לאתת ומעם לריאת ומדאין סוף דסיפא הוא כאיבת ומעם לריאת האי א״ם דריאת
לאו אכתר קאי דכתר אית רעותין ואית כהורין ואית בוכיון וקיימא למעבד רחם וסוף ובסיפא תני לאו כהורין וכו׳ ולא קיימת
למעבד רחם ולא קיימא למעבד סוף • א״כ בודאי גמור דהאי א״ם דריאת לאו כתר הוא והדרת אלא לדוכתין יאי האי א״ם
הא׳ נגיעו : וא״ל בהקדימה שקדמוני בבית קדש הקדשים דהיינו דעתיקא קדישיא היה קודם הכל ונשמתיה
בגויה והוא ונשמותיה חד אילנן דנשמותיה יניקה ובידה כאשר תרחה להלן והאי נשמתא לקרי נשמתא דכל חיי והאור המתפשט
מיניה הוא הנקרא א״ם הפשוט דא״ם להתפשטותו דבהאי אור לאו רעותין לאו כהורין לאו בוכיון דלית בידה רעותא כלל כי הוא
לאינו העורם רק אור מתפשט מן העורם כדמיון האור המתפשט מן המר ולפי שלהתפשטו׳ הזה אין נבול להתפשטותו לכך יקרא א״ם
כאשר תרחה להלן ועורם של זה האור אינו עתיק׳קדיש׳ דכל קדישיא והוא הנגיעו דהוא נכוא ומתכסה בגו לוריה מאם כגון
הגר ותבכי בהו ע״ש • ובזה אתי שפיר כוונת המאמר וכך הוא הכבת המאמר עד היכן רעותא דכהני וגו׳ה לוקמוה עד א״ם כלומר
עד ההוא מקום דאתקרי א״ם דהיינו התפשטות האור דאינו א״ם • ומקשה למה צריך לעלות עד א״ם • ובא מתרץ דכל קאורת
ויחודא לאתגעת בההוא נגיעו דלא אתדבק וגו׳ דאינו נגיע בגו האור דאתפשטותיה דאתקרי א״ם ודיוקא כאי דהכי הוא דלא האור
דכל קאורת לאתגעת בידה אלו בההוא א״ם • אלא האור לאתגעת בההוא נגיעו • הרי לך דאיה שכל קאורת ויחודא אינו לההוא
נגיעו דאינו נכוא בגו לוריה ואוריה מקיפו דאינו אורו ומאם המתפשט מיניה ונקרא א״ם שא״ם להתפשטותיה אבל מכל מקום
שורם האור הזה הוא מובדל מאם מאוריה כיוצא הכר ותבכי בהו שהבאתיו בבית קדש הקדשים וע״ש • הרי דאית ליה שיעור אע״ג
דלא ידיע לן אבל הוא ידע שעוריה כדאתמר בזוהר ולית דידע ליה בר אינו ודיוקא כאי דההוא נגיעו אינו העורם וא״ם הוא
התפשטות מדקאמר דרעות דכל רעוין בידה דהתפשטות דאינו א״ם לית בה מרעותא כלל דלאו אינו עצמות לאינו בידה רעותא
אלא הרצון שרגי אלא תוך בעל הרצון הפועל רצונו א״כ מדקאמר דרעות דכל רעוין בידה בההוא נגיעו שמע מינה דההוא נגיעו
לאו אינו א״ם אלא רוח ועיקרא דא״ם שא״ם הוא האור דמתפשט מיניה והיינו דקאמר המאמר א״ם לא קיימת לאודעת ולא
למעבד סוף ולא למעבד רחם והוא כתיבת טעם למה שאמר בתחילה דכל קאורת ויחודא להנגעת בההוא נגיעו וגו׳ ולא אמר
בא״ם לפי שא״ם לאו מלתא דקיימא לאודעת לאתרים דלא אית בידה רעותא לפי שהוא התפשטות ואינו עצם דלא אית רעותא
אלא בעצם אבל א״ם דאינו התפשטות לא קיימת לאודעת ולא למעבד סוף דלאו אינו רחם ולא למעבד רחם דלית ליה סוף
דא״ם הוא התפשטות והתפשטות דאינו א״ם כפיק מהרחם דאינו הנגיעו דקאמרן נא״ם לא קיימת למעבד רחם דלא אית בידה
רחם וסוף אלא התפשטות ואי אית בו רחם וסוף יכיל למעבד רחם וסוף וא״ם דאין קדעתה תפיק רחם וסוף ומדקאמר קדמאה שמע
מינה לההוא נגיעו קאמר דאינו קדום לכל ואינו דאפיק כולא ברחם וסוף לאתקיימא בגוייהו ולאודעת אלהותיה כתוב דכתיב
לפיריון עשה לו היולך שלווה • מלכות דשלמות דלעילא • עבד היכליה כרעותיה לדור בגויה • אבל ההתפשטות לא קיימת
לאודעת דלא אית בידה רעותא לפי שאינו עצמות וא״ם כיוצא מכל להתם א״ם כלומר העורם שהוא העצמות עביד רחם וסוף •
אבל להתם דאינו התפשטות היוצא מן העורם יתקרי א״ם • ולא אין רחשית שהוא יוצא מן הרחשית ובהוא ההתפשטות
שנקרא א״ם לית תמן רעותין ולא כהורין ולא בוכיון וגו׳ דלאו לאינו העצמות כדאתמרן אבל הוא נגיעו הכ״ל לאינו רוח דא״ם דאית

ביה רעותא כדקאמר דרעוא דכל רעוין ביה ולית רעותין כוותיה התפשטות דמתקרי ח״ס וזה״ש ולית רעותין ולית בוציכין
בהוא ח״ס מהטעם הנ״ל כל חלין נהורין ובוציכין דעבד ההוא דלית ליה רחש זסוף בשיעוריה תליין למתקיימא חיהו בהו
לאודעא חלהותיה ולא תליין למתדבקא·הדי מכאן רחיה שמי שעשה הקתר הזה ועשאו בחופן שיתריה בו רחש וסוף ההוא כניעו
דהוה נגוע בגו חור התפשטו׳ דיליה הנקרא ח״ס והיהו בעל הכל דחיהו הרצון ובעל הרצון דרעוא דכל רעוין ביה וכשעלה ברעוא
עביד כולא ולית דעביד ליה והיהו ידע שיעוריה עהרי חוריה מקיף עצמותו הרי שמחליל הכל דחיהו דעבד הצמצום חית ליה
שיעור דלכך הצמצום חית ליה שיעור ז״ש שדי שהור לעולמו די · וכן חיתא בתיקונים דף כ׳ ע״ב דסליקת עד ח״ס ליושחל
מזוכא ומעילת העילות נקטינן מהכא דח״ס חיהו חתר להוא נכניעו דכגוים דלפעמים חיקרי עילת העילות עוד בזוהר שמות
דף י״ב ע״ב הכי עילת העילות עביד עשר ספירות וקרא לכתר יקור דביה ליח סוף לנביעו דכהוריה וכגין דח קרא לגרמיה
ח״ס · הרי רחיה ברורים שבעבור התפשטות נקרא העצם ח״ס · נימא שהתפשטות הוא הנקרא ח״ס והוא הנביעו הנובע
מן העיקר ובעבור הנביעו מתקרי העיקר ח״ס ג״כ לפי שהתפשטות שהוא הנביעו מקיף את שורשו כדמיון תמיס לתבני בוהו ·
נימא עצם ח״ס לא שייך חלא התפשטות היוצא מן השורש ולפי זה יהיה התפשטות מקום השורש ישן כי הוא שרוי ונסתר בגו
התפשטותיה ולפיכך לתר דשריית ההוא נניעו מתקרי ח״ס כחשר תרחה בזוהר חדש דף כ׳ ע״ג סכה כללא דכל סטרין מחתר
דלית ביה שיעוריה לתקרי ח״ס עד סייפי סיטרא בתרחה · הרי בכירור דחתר דלית ליה שיעוריא לתקרי ח״ס הוא חתר דוקא
לכל הנביעו ידע שיעוריה דחורו המתפשט מיכיה מקיפו · הדי מהמתמרים הללו כתגלה ובודע שח״ס הוא החור המתפשט מן
השורש ומקיף את השורש בהתפשטותיה ולכך קרחו ח״ס ולא חין לו סוף שחלת לו מוחה על עצם השורש ולכן קרחוהו ח״ס ולא
קרחוהו חין לו סוף לומר שחין סוף להתפשטותיה ;

והנה עתה מחחר שהודענוך שיש הנבלה לשיעורו עתה נריך להודיעך חס יש לו חיזה בחיבה ידוע דלא המציל קב״ה עשר
ספירות לא חסר ולא יתר חלא לומר שכך היו בו בכח וכשרצה ברצונו הוציאם לפועל ז״ש רז״ל היו כקרני חגבים
ועקרן וכטפן וכעצו כחרוי הלבנון דכתיב חרוי הלבנון חסר כטפ · נימא שהשורש חסר הוא בסוד ט׳ נקודין כנגד הספירות
שהמציל והיו בסוד יוד ח׳ שהם ט׳ נקודין והפולל עשר דהיינו רחש ותוך וסוף חיוד ורחש ותוך וסוף של תוך היוד ורחש
ותוך וסוף של סוף היוד הרי ט׳ נקודין וכלם יוד חחד · וח״ת למה נרמז ח״ם בנקודין ולא בטעמים שהם יותר עליונים · תדע שג׳
נשמתין חיכון ועל דחיכון תלתח חרבע חיכון וכנגד חלו החרבע נשמתין הם הטעמים נקודים תנין חותיות · טעמים רמז
דנשמתח דכל חיי דהוא הוא הנשמה דעתיקא קדישא דמיכיה מתפשט האור דקריבן לעיל ח״ם · הנקודות הם רמז לשורש דהוא
הוא עתיקא קדישא כחשר נבחר לקיון והתגיס והחותיות רמז למלבא קדישא ושכיכתיה לכן כחדא נפקין וכחדא שריין כמנא
שנקודים חיכון השורש ויהנקודי׳ כתפשטו החותיות שכן תמנא שכל חות וחות תחלת כתיבתה היא נקודא דהייכו תחלת הכתת
הקולמוס על הנייר וחח״כ הוא יתפשט ע״י הנקוד דחיהו חכמה וע״י הניור דחיהו בינה בהתחברו׳ הנקוד והניור והנקודה יתהוה
החות · כיוצינו למדים שהעיקר היא הנקודה שמיכה מתפשט הדבר על ידי חכמה ובינה לבן כרמוז רזא דח״ם בנקודין והם ט׳
נקודין כפי מה שזכרנו כפי מדתן ׳ שחין להם סוף וקדחיתא בזוהר חדש דף י׳ ע״ד וחיכון ט׳ נקודין דחתפשטן בכל חתוון
בגין דכל חתוון נפקין מן יוד הכי נ״ל נקודין וכו׳ · הכי נקודין ט׳ נפקין מחיכון ט׳ וחע״ג דחמרן דהכי ט׳ חיכון תחותיה דיוד עילויה
דיוד חיכון חכל חיכון סיכין לה וחיכון רתיכין לט׳ חחרנין דחיכון רזא דח״ם · הרי מכחן רחיה ברורה שרזא דח״ם שהות השורש
הנגוז בתוך חור דחתקרי ח״ם ט׳ נקודים חיכון וכלם בסוד יוד חחד וחלין חיכון ח״ם כדחיתא בתיקוני זוהר חדש דף ט״ו
ע״ד ט׳ נקודין דשלטין על חתוון חיכון ח״ם · הדי מכחן רחיה ברורה חיך הט׳ נקודין חיכון רזא דח״ם וחיכון ח״ם ולא הכחתי לך
רחיה מיוקומת חחרים דכתיב בהם ונקרחים ח״ם כדי שלא יהיה לך פתחון פה להשיב ולומר נקרא ח״ם בשם יושחל וחיכם ח״ם
העיקרי לכך הכחתי לך יחמרים חלו שחומר בפירוש חיכון ח״ם ולא חימר נקרחים ח״ם חלא דוקא חיכון הרי לך רחוה ברורות
מיחמרי **הזוהר** מסייעות לדברי בבית קדש הקדשים · וח״ת למה לנקודים לפעמים קורח חותם רזא דח״ם ופעמים קורח
חותם ח״ם · הוא להוציא ידעתך הקס״ד דחלו לא חימר חלא חיכון רזא דח״ם לבד הים לך פתחון פה לומר שהם רזא דח״ם
חכל ח״ם מספיע עליהם שהוא יותר עלינו לכך הוכרך במקום חחר לומר שהט׳ נקודין חיכון חין סוף **להודישך** שבין השורש ובין
התפשטות היוצח מהנשמה שבתוך השורש כלא חד · **והנה** הכחתי לך מיחמרי **הזוהר** · והקשה לי וח״ת החי

שקרחוהו

5267

5261

R 5267

שקרלוכו ח״ם ולא חין רחמית הייכו אשוס דחיכו בעמנוס בתוכו ולכן בתוך האמנוס ולכל מקום שתפנה לבקש ולעיין בחור
הזה שחורי כדור הנמנוס מלבר לעולם מכל גד לא תמנח לו סוף ולכך יקרח החור הזה ח״ם ולא יהטעם שחורית שמה שנקרח
ח״ם ולא חין רחמית ובשביל שהרחמית הוח השורש הזה ומשם מתפשט החור ונקרח ח״ם ולא חין רחמית שהרחמית הוח השורש
הנקרח רוח דח״ם • ע״כ דברי המקשן • והנה יש לתרץ מה שחמר המחמר ח״ם לח קיימח להודעח ולח למעבד סוף ולח
למעבד רחם דחין קדימה לחפיק רחם וסוף וכו׳ גרחה מן המחמר הזה דמחן דעבד הנמנוס דחית ליה רחם וסוף לח ח״ם הפשוט
שהרי חמר המחת׳ ח״ם לח קיימח להודעח ולח למעבד סוף ולח למעבד רחם וכפי דברי המחמר משמע דחפי׳ להודעח לח קיימח •
וח״כ חי לח קיימח להודעח למה עבד הנמנוס שתכלת מחשבת הנמנוס היה לברוח בתוכו חת ברוחיו שידעו חלהותו כי
גדולת היולך ברוב חוכים וח״כ מחחר דח״ם לח קיימח להודעח למה עבד הנמנוס • ועוד יודחמר המחמר ולח למעבד סוף
ולח למעבד רחם ימשע שמחחר שחין לו סוף ולח רחם לח קיימח למעבד רחם וסוף חבל חין קדימה דחית ליה רחם וסוף עבד
רחם וסוף ח״כ על כרחין הנמנוס דחית ליה רחם וסוף דהייכו חן הקנה חל הקנה חין קדימה עבדו • וח״ת שמה שחמר המחמר
דחין קדימה לחפיק רחם וסוף • הייכו על הספירות כמה דחמר המחמר מחן רחם דח נקודח עילחה דחיכי ריפח דכלח סתיומ
דקיימח גו מחשבה ועביד סוף דלקרי סוף דבר ח״כ מה דחמר המחמר דחין קדימה לחפיק רחם וסוף הייכו על שיעור קומה ולח
על כדור הנמנוס דהנמנוס ח״ם עבדו • יען דלח שייך ביה רחם וסוף כי דבר הכדורי לח ימנח בו רחם וסוף חבל שיעור קומה
דחית ביה רחם וסוף עבדו מחן דחית ביה רחם וסוף דחייכו חין קדימה • והנה מטוכן קשיח מחחר דמחן דלית ביה רחם
וסוף לח יכיל למעבד רחם וסוף ח״כ חין קדימה לחפיק רחם וסוף בעל כרחין דחית ביה רחם וסוף ח״כ קשיח מחן עבדו לחין
קדימה ברחם וסוף כדי שיפיק דבר דחית ביה רחם וסוף מחחר דחין סוף לית ביה רחם וסוף דלח קיימח למעבד סוף ולח למעבד
רחם בעל כרחין למימר דחין קדימה ח״ם לח עביד ליה מחחר דח״ם לית ביה רחם וסוף • וח״ת דכתי חין קדימה מתקרי ח״ם
הכללי כפי הקדימת הר״ן וחייכו קדמון כקדמותו של ח״ם הפשוט ובזה תרגה ליישב המחמר ולתרץ הקושי שהקשיכו ׃
והנה לעניות דעתי לח נהירח דח״כ חמרינן שיש כ׳ קדמיים חד כשיעור קומה וחד פשוט ומחן דחית ביה רחם וסוף עבד דבר
דחית ביה רחם וסוף והפשוט דלית ביה רחם וסוף עבד דבר דלח שייך למימר ביה זה הוח הפשוט לח זה הוח הרחם
וחלילה חלילה נרחה כמתי רשוית חבל לדיקן כיחח זדוק והכן היטב ׃ ועד שהרי מצינו בזוהר ויקרח כ״ו ע״ב חין סוף לח
קיימח להודעח זכו׳ חבל להתם ח״ם לחו רשותין לחו נהורין לחו בוניכין כהמוח ח״ם עכ״ל • והנה מה מחודיתומס לכי על
חותם חשר עיכי בשר להם וטח מרחות עיכיהם מהשכיל לבותם כי מחחר שבחין סוף לית תמן רשותין מהיכן כתחדשה לו דמן
לברוח חת העולם ולמה נולדה לו רמן חדש חם כחמר שנולדה לו רמן חדש כדי להרחות גדולתו כחשר כתבו הרחשונים והלח
כבר חמר המחמר ח״ם לח קיימח להודעח ח״כ מה לו בבריחת העולם • עוד קשה שחם לחר שברח חת העולם חין לו רמן
להודעח גרמיה ומה בתוכו ברוחיו להכירו חפילו הכי חין לו רמן להודעח גרמיה כמ״ש לחו רשותין בחין סוף מכ״ש זק״ו מקודם
שלח היה לח עולם ולח ברוחים שבודחי שמעולם לח היה עולה ברעוכו לבדחות עולמות מחחר דלית ביה רשותין ׃
עתה כבית לך רחיה מפסוקים להעיד על דבר זה והוח פסוק רחו עתה כי חכי חכי הוח וחין חלהים עמדי • וחמר רשב״י
עליה דעילת על כל העילות לחתר זו״ל חבל הסוח דחתקרי עילת על כל העילות דלית לעילח מיכיה זלח לתתח סוה
ליה כמה דחת חמר וחל מי תדמיוכי וחשוה וגו׳ וחמר רחו עתה כי חכי חכי הוח וכו׳ ומחחר דקרח רשב״י לעילת על כל העילות
דלית לעילח מיכיה שמע מיכיה דלעתיקח קדישח דכל קדישין דחייהו סוד הט׳ נקודים המזכר דחיכון דזח דחין סוף לחמרו וחי הוח
הוח כסברת הקדמוכים ח״ם ומפיע לכל • חיך חמר על עילת כל העילות דלית לעילח מיכיה והרי לסברת הקדמוכים ח״ם
הוח למעלה מהכל • וח״ת דלח״ם קרח רשב״י עלת על כל העלות ח״כ יש כפל בדברי רשב״י מחזור שקרח לח״ם עילת על כל
העילות ודחי דלית לעילח מיכיה זמה צורך לומר דלית לעילח מיכיה שח ודחי שמה שקרח רשב״י עלת על כל העילות על עתיקח
קדישח דכל קדישין דחייהו רזח דח״ם וקרחו עילת על כל העלות וחע״פ שתרחה חור התפשטות היוכח ממכו שהוח מקיף לחותו חלל
יעלה בדעתך שהוח מפיע עליו ולכך חמר דלית לעילח מיכיה שזה החור של ח״ם הוח היוכח ממכו זמה מתוק מדבש יבח הפסוק
דחו עתה כי חכי חכי הוח • וקשה מהו הכפל רחו עתה כי חכי חכי הוח דהו״ל רחו עתה כי חכי חין חלהים עמדי וחכי לחות
ומחיים מה הוח כי חכי חכי הוח • חלח שבחוערו חכי הוח מורה על דבר מחר שהוח יותר בפתר ממכו • ומעכין הוח כך הבטיחת

דכל

רכל נשמתין שרוי בתוך עתיקא קדישא דכל קדישין דאיהו עילת על כל העילות ואיהו רזא דא״ם דקאמרן והאי דקאמרן דשרוי בגויה לאו דא״ו שהוא דבר לחבר שרוי בגויה • דעתיקא קדישא דכל קדישין ונשמתיה כלא חד לאיהו כשלהבת קשורה בגחלת • לכך לאו דא״ו שהוא על עצמו ולא על פעולותיו ודקאמר עושיתי ולא אמר עשיתי ודייקא כמו דלית חלמא לעילא מיניה דהאציל ליה והוא עשה הממוש והאציל הכל ודאמר עושיתי ולא אמר כעשתי ומלת בסתר דייקא די ליתי לעילא מן הממוש כמו שאמר ר״ש ושם בסתר כפתרו של עולם רוקמיתי בתחתיות ארץ אלו אבני בוהו שהם נובעים מהם • וז״ש רחו עתה כי אני הוא דייקא • הרי רחיה ברורה מן הכתוב שמאציל הכל הוא הוא עתיקא קדישא דכל קדישין והוא ונשמתיה אד לאיזן : ועוד רחיה מפסוק והוא בלחד ומי ישיבנו ונפשו תאוה ויעש • דה״ו ל״ל והוא לאחד מהו והוא בלחד אלא כמה דאמרן שעתיקא קדישא דכל קדישין ונשמתיה הגרעות בעילת הוא היו קודם הכל ושורשה בהאי לחד דאיהו עתיקא קדישא דכל קדישין הוי והוא בלחד ומי ישיבנו שלא היה שום עולם ונפשו לאותה ויעש ולהלן נבחר הפסוק הזה בחר היעב • ולא בחנו עתה כי אם לבחר לאיך נשמתא דכל נשמתין ועתיקא קדישא היו קודם הממוש והוא ונשמתיה אד לאיזן • והאור הנובע ומהם יוקיפו כדיוקן אבני בוהו שהם הנובעים מהם יוקיפים לותם • היום הוא תוך הנובע מעתיקא קדישא ד״ק דאיהו התפשטות היונה מהם הנקרא ח״ם כנזכר • והנקודים דאיזן הבחינות שבעתיקא קדישא רומזים לאבני בוהו ולכך נקראו רזא דא״ם שכתוב שהאבנים טמונים בתוך המים היונה מהם כך עתיקא קדישא דכל קדישין טמיר ונעלם בתוך האור היונה מהם ולכן נקרא רזא דא״ם לפי שמלת רזא דבר שהוא טמור ונסתר • הרי שמה שהיה קודם הכל בסתרו של עולם נרמז בעולם הזה לאמר סוד הפסוק אשר עשתי בסתר רוקמיתי בתחתיות ארץ ודייקינן מלשונא דקרא שהוא על עצמו ולא על פעולותיו מדקאמר עושיתי ולא אמר עשיתי ודייקא כמו דלית חלמא לעילא מיניה דהאציל ליה והוא עשה הממוש והאציל הכל מדאמר עושיתי ולא אמר כעשתי ומלת בסתר דייקא די ליתי לעילא מן הממוש כמו שאמר ר״ש ושם בסתר בפתרו של עולם רוקמיתי בתחתיות ארץ אלו אבני בוהו שהם דוגמה מזה שהוא לעילא מן הממוש הוי רוקמיתי בתחתיות ארץ שאין רקיעה חלא על הרשיום הקדמון ודייקא כמו שהכתוב מדבר על אבני בוהו שאמר בתחתיות ארץ שהוא התהום • וא״ת למה נרקם לאותה בתחתיות ארץ ולא לאעלה בארץ • וי״ל שכשם שהוא לאעלה מן הכל ונסתר בסתרו של עולם כן הוגרך להיות נרקם באקום בסתר ובאיכו בתחתיות ארץ והאי סוד פסוק אגיד מראשית אחרית ואריך לדקדק שבפסוק זה הי״ל אגיד לאחרית מראשית לפי שמלת אגיד שייך על מלת לאחרית דהאיכו שמראשית דבר אגיד לאחריתו ר״ל הי״ל אגיד לאחרית מראשית חלא שכוונת הפסוק לרמוז על מה שאמרנו שלאחרית הכל דאיהו אבני בוהו אגיד על הראשית דהאיכו מה שהיה לאעלה מהממוש וכך הוא כוונת הפסוק האגיד מראשית הוא האחרית זהו אגיד מראשית לאחרית :

בית קדש הקדשים פרק ב׳ — מהימנותא דכלא — עוז לאלהים פרק ב׳

ולבוא אל באיאור הדברים האלו אריך להודיעך ולאבאין למה **הנה** יוכל האמור לעיל בפרק ראשון שאינו מיוחס ההתפשטות הנ״ל לא יהי׳ כן לא ידיעה לא בחירה שההתפשטות הוא הנקרא ח״ם ולפי שהוא התפשטות ולא רצון • ונקדים לך קודם משל אם תקח כד ח׳ תמלא בו ד׳ ולא רצון שלא עצם לכן לית כאן רעותא שההתפשטות אין לו רצון • דברי׳ דהייכו אור האמצעי שהוא הלבן ואור העליון שהוא נוטה וא״ת שח״ם כלו הי׳ רצון ז׳זה אי אפשר לאומרו מכמה סיבות • לבחור ואור התחתון שהוא צוון תכלת ואור אחר מתפשט בכל הבית • הנה הנ׳ הראשונות הם כולם עצם ח׳ ואור האחיר לבית הוא מאור הלבן שבתוכם באור הזה שמתפשט לא תמלא בו שום בחירה ולא שום רצון ולא שום תכונה ואין כאן שום תפים׳ ואיכה מתכוונה מעצמה שלא ח״כ יתכוונו הכף ואין כאן שום תרכובה ואלת היא הנקראת דבר פשוט ותמלא האור הזה שאקיף את האור שהוא השורש היונה

על כן כשעלה ברצונו הפשוט דעתיקא קדישא דכל קדישיא סתימא דכלא דאיהו חד ולא בחושבן להמציא כל נמצא נפיק מגו סתים דסתימו מרזא דא״ם :

הראשונה **מהזוהר** ויקרא דף י״ט ע״ב וז״ל אבל התם ח״ם לאו רעותין וכו׳ הרי רחיה דח״ם לאו רעותא איהו • וגם רחיה לאחרת מהתר״י וז״ה שכתב כשעלה ברצונו הפשוט דח״ם ומיך להבין האי הפשוט להיכא קאי על הרצון או על הח״ם אם הוא על הח״ם ח״כ הי״ל כשעלה ברצון ח״ם הפשוט • אלא ודאי מוכרחתה לומר שהאי הפשוט לרצון קאי ומה שאמר האחרי׳ מלת ח״ם לאחר

מלת הפשוט . ר"ל בלותו רמון הפשוט דח"ס להתפשטותיה ולעולם דח"ס הוא רמון ח' פשוט . ואכתי קשיא לי דהיל"ל כשעלה ברמון הפשוט דח"ס ואז ישמע ברמון הפשוט דאין לו סוף . ואפשר נקט ליישב ברמוזו דישמע דאית בעל לרמון הזה דומלת ברמוזו הוא פועל יוצא לאחר ואינו קשור למלת ח"ס שלא כוונת האר"י ז"ל הוא כן שהוא נגיעו הנזכר באומרו זה שהיה קודם לכל וקודם הגיזעוס הוא בעל הרמון ואינו תלוי באחר שובכיל רמוזו שלא יכיחהו להשיג מה שעלה ברמוזו לכן רמוזו מתפשט עד שאין לו סוף . וז"ש כשעלה ברמוזו שמלת ברמוזו מורה על ההוא כשתר ואותו רמון הוא פשוט דאין לו סוף ולכן לא הקדים מלת ח"ס למלת הפשוט שאז היה משמע שהפשוט ח"ס קאי ולא על הרמון ולכן אמר כשעלה ברמוזו הפשוט דח"ס . כמבואר למדים דח"ח לומר שהח"ס היה רמון אחד וכלו ענין ח' פשוט וכלו נקרא רמון והוא ח"ס . מלשון הזוהר ומלשון האר"י ז"ל כאמור . ונם סברה היא שאין יקרא רמון אם לא יהיה בעל הרמון שיתנוצע הרמון בתוכו דכל דמתקרי רמון צריך שיהיה לו מקום לשרות בגויה דכל רמון הוא פנימיות ואם אינה את"ס הוא רמון אחד כלו ח"כ מקומו מאין הוא למתקרי רמון מאחר דלתקרי ח"ס . תלה בהכרח גמור לומר שהרמון הוא פנימיות דהוא נגיעו דאינו עתיקא קדישא דכל קדישין ולהתפשטות רצונו אין לו סוף והוא הנקרא אין ח"ס :

ועתה מאחר שאמרנו שיש רמון ובעל הרמון כדי שיקרא הרמון רמון . צריך גם כן לידע אם הרמון מופרד מבעל הרמון . או הכל הוא אחד :

וזה יובן מאמרת **ספר יצירה** פ"ח עשר ספירות בלימה כעוץ סופן בתחלתן כשלהבת קשורה בגחלת שאדון יחיד ואין לו שני ולפני אחד מה אתה סופר . הנה מה שאמר האמרה הישמעות הוא שהספירות היו בסוד גלגל כדורי ובחינת העשר ספירות בכדור לז יהיה מלכות בנד הכתר וזהו סוף כעוץ סופן בתחלתן . כלומר כעוץ מלכות דאיהו סופן של הספירות בכתר דאיהו תחלתן של הספירות : וקשה המשל של הגחלת שאינו דומה לנמשל שהלו היו ב' ספירות לבד ניחא כדיוקן השלהבת והגחלת אבל בחינת שהסוף כעוץ בתחלה . ח"כ עשר ספירות למה דומים : ועוד קשה שלעולם מה שהיה בתחלה הוא יותר רוחני ופנימי ממה שהיה בסוף שבעל כרחך אתה צריך לומ' שהכתר הוא יותר רוחני ויותר נעלם מהמלכו' שהוא הסוף ואין יתכן לומר שהסוף יהיה כעוץ בתחלה שהוא הכתר דאיבא מסתברא שהעליון הוא כשהוא לתחתון והיל"ל

כעוץ

סופו ואין לו סוף שאם לא יאמר כותל שיגבילו יהיה מתפשט והולך עד ח"ס . כך הוא הענין שורש כל הפרצופים שהוא בחינת הכל חיי הפרוי בתוך שתיק' קדישא דכל קדישייא ואור היוצאת ממנו אין סוף להתפשטותה ואור זה מקיף את הפורש שהיא הנשמה ואת הנפש שהוא עתיקא קדישא דכל קדישייא כמאמר שאומרה בענינה מקיף לותה ואת שהוא כמו לבוני .

ובזה יובן שאומרים ז"ל קודש שברח הקב"ה עלמות הוא הוא ושמיה סתים בגויה . ומריך להבין המאמר מי הוא סתים במי . הוא בשמיה לו שמיה ביה . ח"ת דשמיה הוא סתים ביה ח"כ היל"ל הוא שמיה סתים בגויה ואין צריך לומר מלת הוא . וח"ת דהוא הוה סתים בגו שמיה לפי שמלת שם . הוא גדולו של מלת הוא כאשר נבאר . ח"כ היל"ל הוה שמיה והוא סתים בגויה . ומדקאמר הוא ושמיה סתים בגויה הלי מלת בגויה קאי למלת הוא שהוא בחינת אחרית שהוא אחריתי היה לו להזכיר בגויה דמאן לו לא היל"ל בגויה כלל אלא הוה והוא ושמיה סתים וממילא משמע דסתים במילתא אחריתי בר מגופיה ח"כ מאי הלי בגויה דקאמר :

ועוד ידוע הוא ליודעי חן שכל מלת הוא רמוז לנקודה שאין לו שם וכל מלת שם שרוי בו נבול . שכן תמצא שהחדש יקרא לחדש מראשו ועד רגליו לכל מראשו ולמעלה אין לו שם . כמצא שהשיעור הוא השם וכפי זה כמצא שמלת שם כלי להוא ומלת הוא נשמה לשם ולפי יתכן שיהי הנוף בתוך הנשמה שלמור שמיה סתים בגויה שהדרגה הגבול מגבול למלת הוא . והכל יתורץ עם המשל שהקדימו מאחר ואכתי כוהו דהיינו שהשם הוא עתיקא קדישא דכל קדישייא שהוא שורש הפחדים והגבורות והוא התחלת השיעור ומלת והוא . הוא נשמתא דכל חיי ולאור המתפשט מנשמתא דכל חיי דהיינו הוא מקיף את שמו דאיהו עתיקא קדישא דכל קדישייא ואת השורש דהיא נשמתיה דבגויה דהיינו הוא . כמצא דלאור המתפשט מנשמתא דכל חיי דאיהו הוא . בהתפשטו מקיף את הוא ואת השם דאיהו ע"ק דכל קדישייא הוי הוא ושמי' סתים בגויה ר"ל בגויה דאוריה . ולעולם הנשמה הוא שורש פשוט בלי תערובות ושורש החפדים והגבורות הם בשמיה דאיהו עתיקא קדישא דכל קדישייא וע"י התעוררות שורש הגבורות דעתיקא קדישא דכל קדישייא כתעורר תנועות הנימוס :

והרמיון לזה בחדם התחתון שכשיעלה בו חיזה תאוה לעשות חיזה דבר בכח הנשמה שבו הוא עושה

שהם

שאם אין הנשמה אין הגוף עושה כלום והנשמה היכה מתלוה
ל״ת הגוף שהוא הכלי וזה סוד ונפשו חותה ויעש כפש דהייכו
המדרגה התחתוכה היא המתלוית והנשמה היא העושה וכזה
מדוקדק הפסוק דכי״ל ונפשו חותה ועשתה שלח ודאי שהעשיה
ונזר המעשה תלוי בפכימי שכותן כח בחיכון לעשות ונקרא
העשיה ע״ש הפכימי • הוי ויעש לכל התעוררת ותלוה הוא
מן החיכון שכו שורש הגבורות ומשכו מתעורר הכל בסוד עורי
נפון לכן לחר כפשו חותה • לכך לחר כשעלה ברצונו דהייכו מן
החיכון שעלה בפכימי שהוא הרצון : ובזה נכוא לביאור
המאחר כשעלה ברצונו הפשוט דעתיקא קדישא דכל קדישיא
בתיימא דכולא הרי שאין ההתעוררת מן הרצון שהוא פשוט ואין
פשוט מתנועע כי אם ע״י סיבת שורש הגבורות שהוא שורש
הגבול והמדה והשיעור והקנבה הוי כשעלה ברצונו הפשוט
דעתיקא קדישא דכל קדישיא ומה שקראו בתיימא דכולא לפי
דאית עתיק קדישא לחריתי והוא מה שמביא האדרי״ל בכתביו
שהוא ג׳ רחשונות דיולכות דאדם קדמון הנקראים עתיקא
קדישא והוא מבחיכת שם ב״ן והוא פשוט למעלה מן האצילות
לפי שהוא למעלה מן הפרסאות • אבל זה עתיקא קדישא שאנו
מדברים בו נאמר בו עתיקא קדישא דכל קדישיא ונאמר בית
בתיימא דכולא לפי שהוא יותר פשוט מכל המתנוים הוי
בתיימא דכולא • ומה שאמר דאיהו חד ולא בחושבן צריך להבין
מאחר שקראו חד איך הוא דלא בחושבן דכל דבר דלא בחושבן
ליה ליה גבול וכשכפר ונאמר חד חית ליה גבול • והכוונה
הוא שמה שקראו חד לא מפוש שהוגבל מאחר דהייכו שהיה לו
מאציל • ובזה הנאצל עייל בחושבן שגבולו ניכר שא הוא מגביל
עצמו בחוריה מכיה ודיה כגו״ל דהוה קתים בגויה וכל דבר
שלא כתרחק ונאצל משורשו אין לו גבול להקראתו חד • הוי חד
ולא בחושבן וגו׳ דלא עייל בחושבן הנאצלים לפי שהוא מאציל
לאצילות : ומה שאמר להמציא כל כמה היכו להאציל ולברוא
ולייצר ולעשות ולזה רמז להמציא כל כמה שבכחו בעשר הכלי
והוא המאציל והבורא והיוצר והעושה ובו תלוין כל רזין
דמהיבותא ולא בחורא ורחיה לדבר דאמר • נפיק מגו
סתים דסתימו מרזא דאין סוף • ואם תיתא דבאין סוף
תלייא מלתא הי״לל לאפיק ח״ם מגו סתימותיה מדאמר כפיק
משמע דמעצמו כפיק • ואגב חורחיה כדקדק באומר מאי הוי
דאמר מרזא דאין סוף שידוע לפני כל יודעי חן שרזא הוא יסוד
הדבר עצמה ואם תיתא שא״ם הוא דבר פשוט ואין בו שום
פנימיות והוא עכס ח׳ דאין בו לא רחש ולא סוף לא שורש ולא

פעון תחילתן בסופן • וי״ל עם דיוק לאחר דאיתא בשותניתין
דאם הוא כפי המובן שאמרכו הי״ל כעון הסוף בתחלה שהוא
על המלכות והכתר • מדפקט בלשון רבים דהיכו כעון סופן
בתחלתן משמע דאכולהו סופי קאי ואכלהו תחלת קאי :
והנה פאית כך הוא שכל ספירה וספירה העליוכה מחברתה
סוף שלה כעון בתחלת ספירה שלמטה ומכה סוף הכתר
בתחלת חכמה וסוף החכמה בתחלת הבינה וכן כלסו״ש כעון
סופן בתחלתן ר״ל סוף דכל אחד וא׳ בתחלת כל א׳ וא׳ שלמטה
הימכה ובזה אתי שפיר דלא קאמ׳ כעון תחלתן בסופן כדמייתי
בפי׳ הראב״ד על ספר יצירה דלא גרים ותחלתן בסופן • ע״ש :
ובזה אתי שפיר מאי השלהבת קשורה בגחלת שכל ספירה
וספירה היא דומה לשלהבת קשורה בגחלת : ונריך להבין
בשלהבת ובגחלת מי נקרא תחלה ומי נקרא סוף • ח״ת
שהשלהבת היא התחלה יען כי היא עולה למעלה והסוף הוא
הגחלת • לזה הכי מדאמר כעון סופן בתחלתן ומכיכו שבגחלת
היכה בתוך השלהבת כי אם השלהב׳ בתוך הגחלת וא״כ הי״ל
כעון תחלתן בסופן ומדקאמ׳ כעון סופן בתחלתן ס״ו שהשלהב׳
היא הסוף והגחל׳ היא התחלה וכך הוא האמת שקודם מתהוית
בגחלת וא״כ עולה השלהב׳ : עתה נריך לידע אם השלהבת
היא הגחלת בעצמה או דבר מולד ממכו ח״ת שהוא דבר מולד
ממכה א״כ לא הי׳ לה לגחלת לכלות אחר שהשלהב׳ יצאה ממכה
שכן תמצא שבכל עוד שיש אור בתוכה מתקריא גחלת ובלבת
האור ממכה יגרע משקלה ותשאר מעט עפר כמצא שאותו משקל
שהיה לה היה משקל השלהבת שיצא׳ ממכה אלא ודאי השלהבת
שיצאה הייכו הגחלת אע״פ שתראה שזה הדבר גשמי וזה דבר
רוחכי הכל דבר לאחד כשהרוחכי מתגשם עצמו יהיה יורגש
יותר וממכה תדע שהרצון ובעל הרצון ח׳ הוא • כי הכה רצון
השלהבת לצאת ולהרחות אורה והשלהבת הייכו הגחלת
כאמור א״כ בין הרצון דאיהו הנשמתא המתפשטת ובין בעל
הרצון דאיהו עתיקא קדישא דכל קדישין בהביכך המשל של
השלהבת הקשורה בגחלת אז תבין שהכל ח׳ וז״ש שאדון יחיד
ואין לו שכי כלומר מאחר שנשמתא דכל נשמתין היא נשמתא
דעתיקא קדישא דכל קדישין תאמר שבא לו ח״ו מאחר לכך
הביא משל השלהבת והגחלת שנראים לעין שהם כנפרדים
שזה נשמי וזה רוחכי • והמבין בהם ירחה דכלא חד כך עתיקא
קדישא ונשמתא דכל חיי כלא חד כשלהבת קשורה בגחלת
משם תראה שאדון יחיד ואין לו שכי : ועתה נריך להבין
סוף המשכה שאומר ולפכי אחד מה אתה סופר • וקודם נריך

להבין בעניין השלהבת והנחלת הן לאת שתולדות הנחלת היא השלהבת כמ״ש דלאמר קרא אלה תולדות יעקב יוסף • וכתיב והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה • אבל קשה מלאחר שהשלהבת תולדות הנחלת לאיך תקרא כשמתו • ולא דע שהנחלת לאינה כעשית נחלת אלא ע״י השלהבת ל״כ נמצא שהתחלת הנחלת היא השלהבת • שהשלהבת עשתה אותה שתהיה נחלת נמצא שהכל שלהבת ה׳ • ולכן תקרא כשמה ומקום שערשה רמז שם היא דומה לנחלת • כמלינו למודים שהנחלת תחלתה שלהבת וזהו כוונת המשנה • ל״ת שהנחלת קדשה לשלהבת והשלהבת שכי לו • ל״כ לאיך יקרא לאחד ולאין לו שכי • לכך לאמר ולפני לאחד ומה לאתה סופר • כלומר קודם היות נחלת ספר לי מהיכן נתהוית הנחלת לאו הוא ע״י השלהבת לאם כן הנחלת היינו השלהבת וזהו כוונת המשנה בקיצור ממשל שלהבת קשורה בנחלת תדע שאדון ייחיד ולאין לו שכי • ול״ת שהנחלת קדמה והולידה השלהבת • לפני לאחד ומה לאתה סופר כלומר ספר לי מהיכן נתהוית הנחלת הקדומה מוכרח לומר שע״י השלהבת ל״כ מכאן תבין שאדון ייחיד ולאין לו שכי • נמלינו למודים שבין הרגע דלאיהו נשמתא ובין בעל הרגע דלאיהו עתיקא קדישא הכל אחד ומלת ה״ם הוא על הוא התפשטות לכך לאמ׳ כשעלה ברעונו הפשוט דעתיקא קדישא דכל קדישין ברעונו הוא התפשט : והנה מלבד המשל הזה של השלהבת והנחלת • ״השלהבת עצמה יתרה ג׳ דברים נהלים בה בחוש הראות כל לאחד בפני לאמ׳ וכלם דבר לאחד כלאשר עיניך לנוכח יביטו בספר בית קדש הקדשים • וכדלאיתא בזוהר ברלאשית דף ג׳ ע״ב וז״ל לאכל ת״ח יהן דבעי למכדע חכמתא דיחודא קדישא יסתכל בשלהובא דסלקא מגו נחלתא לו מגו בוציכא דדליק דהא שלהובא לא סלקא אלא כד לאתלאחיד במלה נפשא • כ״ל ת״ח בשלהובא דסלקא לאית תרין נהורין וכו׳ עד ועל נהורא חיוורא דשלהובא שריא לעילא נהורא סתימאה דלאקיף ליה ורזא עילאה הכא וכלא תסכא בשלהובא דסליק וחכמתין דעלמין כיה • עכ״ל הרי מפלן דלאיכ שם בשלהבת ג׳ נהורין וכלם שלהבת ה׳ • ונריך לדקדק כי בזוהר מייתי ג׳ נהורין ובבית קדש הקדשים מוכח ד׳ • ול״ל דהלאור הד׳ רמוז בזוהר ולאמר ולכלא תסכא בשלהובא הלאי כלא לאתווי מלאי לאתווי הלאי לאור הד׳ שלאמרנו : ועתה נריך שתדע שהכמאמה הכרמוזות בחלת הוא • ועתיקא קדישא דכל קדישין דהוא דאין הנחלת כאן שלאמרנו נקרא שמו של הוא • ול״ם הוא ושמיה חד לאיכון וכמו שכשמתיה נקרא הוא ועתיקא קדישא דכל קדישין נקרא שמו כך עתיקא קדישא לגבי מלכא קדישא עתיקא קדישא נקרא הוא • ומלכא קדישא נקרא שמו וכן מלכא קדישא לגבי שכיכתא • מלכא קדישא נקרא הוא ושכיכתיה נקרא שמו וכן בלהו ספירות לגבי מק״ו נקראים שמו ומק״ו נקרא הוא • ורלאיה לזה תמצא בזוהר ברלאשית במדרש הנעלם דף קכ״ז ע״ב וז״ל ת״ח מלאן דאידע שמיה על בוריה ידע דהוא ושמיה חד לאיכון קכ״ה ושמיה חד דכתיב ה׳ לאחד ושמו לאחד כלומר הסס והוא לאחד הס : והנה מלאמר הזה כפול ומכופל דדי לו ברלאיה דלאמר מלאן דאידע שמיה וגו׳ ידע דהוא ושמיה חד לאיה כפול ולאמר קכ״ה ושמיה חד • ולא״כ כפול לאחר כלומר הסס והוא לאחד • עוד מהו מלאן דאידע שמיה גלא על בוריה כל עלמא ידע • דהא קרא כפי׳ קלאמר לאכי ה׳ הוא שמי וכו׳ וי״ל דכוונת מלאן דאידע שמיה על בוריה הוא לאידע לאיה לאתקריה הכי • ועוד כי סס מ״ה לאיכו כתוב בתורה דלאיהו שמיה על בוריה • ול״ת למה סס מ״ה יהיה שמיה על בוריה • תדע שמקודם הכל היה סתום הוא ולא כודע שמו כמו היוד שלאין לה גל ולא חלל • וכלאשר נתגלית היו״ד ונקראת יו״ד לז נעשה נורת חל״ף דהייכו כזה א נורת יו״ד בלאוהה דלאיהי חל״ף • לכן החלף ברלאש החלפת ביתא לפי שהתורה נקראת שמו של הקב״ה ורלאשית גילוי שמו היא החלף כמנא סס מ״ה שהוא בגילוי חלפין יקרא שמיה על בוריה

(עיין בספר תעלומות) וכן תמצא בזוהר ויקרא דף ק״ל ע״ח תלאת עם כל דא שמיה דעתיקא סתום ולא לאתפרש בלאורייתא • בר מן לאתר חד דלאמיה ז״ל לאהכרים דכתיב כי כשבעתי כלאם ה׳ כלאם דז״ל מכלאן דלאיה דולכא קדישא השרוי בתוך זעיר לאנפין • יקרא שמו דעתיקא קדישא וגם כבר רמזנו לך לעיל שכשמתיה נקרא הוא ועתיקא קדישא נקרא שמו ומלכא קדישא ושכיכתיה הם הם עתיקא קדישא ושלשתם הם בסוד יוד בגלוה והם הם הקודמים וכולהו חד לכך הג׳ לותיות של היו״ד עשתם לותא לחד שהוא החלף בנורת יו״ד כנזכר לעיל ונתנם ברלאשית הלותיות לומר לך ששלשתם לחד הם

ולומר

ולומר לך שהוא הקדוש ולפי שכשיתת דכל חיי שריית בהון לכך הם נקראים שמו ו״ש קרא אלהי ה׳ הוא שמי דהי״ל
אלהי . ה׳ שמי אלא לרמוז שהלת הוא רומז לג׳ קשרי דמהימנותא ג״כ דהייכו ה״ו ליוק״ו וחלף לע״ק לכך אמר אלהי ה׳ הוא שמי הוא
דייקא הם שאת דהיא כשיתא הקדושה שהיא כשיתין דכל כשיתין . וכן אית בזוהר ויקרא קם״ג ע״ב ו״ל ר׳ אבא אמר בכל
אתר הוא וקריבן היא דכר וכוקבא כחדא וכללא עילאה ות״ו דכר ה׳ כוקבא אלף כללא דכלא דהא אלף בשלימו שריא :
וצריך להבין בסוף המאמר דהא אלף בשלימו שריא הלי שריא הוא מיותר כי מאחר דאמר אלף כללא דכלא די בזה ובקבלה
נקבל מה צורך כתיבת טעם דהא אלף בשלימו שריא . ו״ל שכוונת ר׳ אבא דאמר אלף כללא דכלא לאו שהאלף בעצמה
רומות לעתיקא קדישא לבד דלמעלה לית צורה ולכך לא אמר אלף עתיקא קדישא אלא אלף כללא דכלא . וצריך להבין למה
אמר אלף כללא דכלא ולא אמר כליל להוא שרשי לא הזכיר אלא דכר ונוקבא והלי דכלא לאתויי מלי קא אתייא אלא הלי דכלא
מלי דאתייא לאתויי נם לעתיקא קדישא דכל קדישין הרמוז בי״ד של האלף ולכך הדר ואמר דהא אלף בשלימו שריא כלומר
תדע למה אמרתי לך כללא דכלא ולא אמרתי כליל להו דהא אלף בשלימו שרי כלומר דהא אלף בת ג׳ צורת לרמוז נם על
עתיקא קדישא דכל קדישין וצריך להבין מאחר שהאלף כליל כלא כמוכר לעיל ת״כ היה צריך להיות צורת האלף יו״ד וא״ו ה״א
למה הילי דלת . ו״ל שכך הילי קשורה עמיה ותלתהון חיכון חד אז היא נקראת . דלת שמקבלת מיכיה וכשכתמלית מכל טוב אז
נקראת ה״א שכבר כתעברה מהוא״ו בדיוקא כשלימו ונעשית ד״ו . דהייכו ה ולפי שהאלף היא רומזת בקדמות כלא
דהייכו כשהיתה לבדה שאז לא היה זיווג לפיכך נרמזת בחות דלת בהיותה באלף . וז״ש דהא אלף בשלימו שריא הרי שהאלף
היא כללא דכלא דצורתה כליל תלתהון וחיכון חד . וכבר ביארנו לעיל שהנשמתא ועתיק קדישא הם דוגים לשלהבת ונחלת דכלא
חד ת״כ הוא ושמיה חד חיכון . וזהו כוונת המאמר יתן דידע שמיה על בוריה ידע דהוא ושמיה חד חיכון . כלומר כשידע שהאלף
הוא גילוי הי״ד כנ״ל אז ידע שהאלף הייכו י״ד וחין הפרש ביניהם רק שהאלף נקרא שמה של י״ד ת״כ ידע כיצד הוא ושמיה חד
חיכון . וכשידע שהאלף לע״פ שיש בה ג׳ צורות הם הכל דבר אחד ת״כ אז ידע שקב״ה ושמיה שהם בסוד ו׳ מן הי״ד הם אחד
מאחר שכל הג׳ אותיות הם אות אחד דהייכו י״ד . דכתיב ה׳ אחד ושמו אחד . ו״ש המאמר כלומר השם והוא אחד הם . ואית
לדרוש בפיסא דקרא שמאחר שאמר ה׳ אחד מה צורך לומר ושמו אחד שבכלל שם הוי״ה ה׳ אחרונה שהיא שכינה דהייכו שמו ת״כ
מאחר שאמר יהו״ה אחד מה צורך לומר ושמו אחד לפיכך אמר כלומר השם והוא אחד הם ר״ל מאחר שאמר ושמו אחד הוא להורות
יחוד דשכינה עם נשמתא דכל חיי הוי השם שהיא שכינה והוא שהיא הנשמה דכ״ח אחד הם . ולא שמקבלת נשמה ע״י בעלה כמו
הסוברים דלית לה מגרמיה כלום הוי ושמו אחד ג״כ שקב״ה ושמיה שכיחם יש להם נשמה אחת ו״ש המאמר כלומר השם והוא אחד
דאיהו על שכיכתא ונשמתא כמו שר נמצאו למיון שכל גילוי נקרא שם של הנסתר שנקרא הוא . הדי היה שכל נסתר יקרא הוא
והנגלה ימצא שם לנבי ההוא נסתר . נם אית בזוהר שמות דף פ״ז ע״ח ו״ל ת״ח וכאין חיכון ישראל קמיה דקב״ה דאחידן
באפין עילאין דמלכא באיכון פניס דהוא ושמיה אחידן בהו ואיכון הוא ושמיה : והנה הבכת המאמר כך הוא אפין עילאין
דמלכא הם פרצופין דאצילות ולקמן יתבאר איך מלכא קדישא ושכיכתיה ונשמתא דכל חיי דאיהו נשמתא דיליה בסוד הוא ושמיה
כשבואר . מתלבשין בתוך האצילות ואחידן בהוא כנשמתא בגופא ז״ש המאמר באפין עילאין דמלכא דהוא ושמיה אחידן בהו .
ומה שכתב ואחר ואיכון הוא ושמיה יש לו ד׳ הבכת בכפל זה ואיכון הוא ושמיה כלומר ואיכון פניס ג״כ מתקריין הוא ושמיה פניס
כפתרים נקרא הוא . ופניס נגלים נקרא שמו . והבבה השנית שכל פניס אלו נעשים שמו והוא ושמיה דאתאחידן בהו דהייכו
מלכא קדישא ושכיכתיה נקרא הוא ואיכון כלומר כל אלו שהזכרנו בין הפניס בין איכון דאחידן בהו כלא חד ולכך נקרא הוא
ושמיה הוי ואיכון הוא ושמיה הרי שכל הנסתר מאבירו יקרא הוא והנגלה יקרא שמו : ודומה לזה אית בזוהר ויקרא דף
ל״ג ע״ב בקשו פני אלין עטרי מלכא דאיהו אחיד בהו ואיכון דיה איכון ושמיה מלה חדא הוא הרי שהפרצופין דאצילות
הנקראים עטרי מלכא נקרא שמיה דהוא נסתר דהייכו י״ק . נם אית בזוהר חדש דף ע״ח ע״ג ו״ל ר״ש לומר עד דלא
ברא הק״ב את עולמו הוה הוא ושמיה סתים בגויה ומכאן רמיה שקודם שכל היה הוא ושמו דהייכו נשמתא דעתיקא קדישא דכל
קדישין כמבואר בספר בית קדש הקדשים . ועתה נבאר בינייהי עתיקא דכל דבר שהוא מו״ח ולמעלה שייך עליה שם עתיקא
מדו״ח איקרי כער מה דלעילא מכיה יתקרי עתיק . אבל יש הפרש בין עילה לעילה שכל עילה הקודמת לאחרתה יתוסף עליו
שם העתיקות . ונתחיל לך מאיפ שהוא למעלה מן ז״ת שהוא בינה והיא הנקראת עתיקא כדאיתא בהקדמת הזוהר דף ח׳ ע״ב

וז״ל ר׳ אלעזר פתח שלו תרום עיניכם ורלו מי ברא אלה שלו תרום לשון לתר דכל עייכין תליין ביה ומשן לישו פתח עיכים ותשן תבדעון דהלי סתים עתיקא דקייטא לשלמה · ברא אלה ומשן לישו מי · הרי בבירור שהביאה קרילת עתיקא לבד

ועוד בזוהר שיות דף קע״ח ע״ב בספרא דצניעותא ויאמר ה׳ אל משה הוה תצעוק אלי אלי דייקא דבר אל בני ישראל ויסעו ויסעו דייקא כיוצא הוה תלי דבעא לאוקיר דקנא · וידוע הוא כי מזלא הוא בינה · ובדף כ״ב ע״ב לישא ויאמר ה׳ אל משה הוה תצעוק אלי ותאמא בספרא דצניעותא אלי דייקא בעתיקא תליא כלא · ע״מ דבינה נקרא עתיקא וכתר ג״כ נקרא עתיקא אלא שמוסיף עליו ככוי שנקרא עתיקא סתימא · כדאיתא בזוהר ויקרא דף קס״ח ע״ב ז״ל ת״ח כד אתכסיר עתיקא סתימא ואוחא אתכסיר ללבא בדרך נועם ה׳ ואא אוקמוה ודא הוא כח ה׳ ההוא חילא דאתי מעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין · הרי רלוה ברורה שכתר נקרא עתיקא סתימא הוסיף לו ככוי זה לבד · ולמה דלעילא יוכיה דההוא חילא אתי מכיה דאיהו רישא דלא אתידע הוסיף עליו לקרותו עתיקא קדישא סתימא דכל סתימין אבל לכתר דאיהו רישא תליתאה דאריך אתפין אלמעלה למטה קרלו עתיקא סתימאה אבל לרישא תכייכא דאריך אתפין דאתקרי אין נקרא עתיקא סתימאה דכל סתימין · כדאיתא בזוהר שיות דף ס״ד ע״ב ויש ה׳ בקרבנו אם אין · אלא הכי אמר ר״ש בעו למיבדע בין עתיקא סתימא דכל סתימין דאתקרי אין ובין ז״א · ורישא קדישאה דלא אתידע אתקרי עתיקא קדישא · ויען כי כל חילא דאריך אתפין היא מההוא רישא קדישאה · כוסף עליו קדישא כאמור בזוהר דלעיל ודא הוא כח ה׳ ההוא חילא דאתי מעתיקא קדישא סתימאה דכל סתימין : ובאגרא זוטא דף רפ״ח ע״א איתא הכי וז״ל רישא עילאה נקרא עתיקא קדישא סתימאה דכל סתימין אכאן רלוה ברורה שלרישא קדישאה דאיהי רישא עילאה נקרא עתיקא קדישא סתימאה דכל סתימין ומלכא קדישא דאיהו קכ״ה אקרי עתיק יומין · כדאיתא בזוהר דף כ״ב ע״א ויאמר אלהים נעשה אדם וגו׳ פתח ההוא סבא דסבין ואמר שמעון שמעון שמעון וגו׳ וכמה דשמע ר״ש דההוא קרי ליה שמעון ולא ר׳ שמעון אמר לאחריו ודאי הלי הוא קכ״ה דאתמר ביה ועתיק יומין יתיב · ובזוהר ויקרא דף קל״ג ע״א ותאמא מ״ד שוב אשיב אל מקומי עד אשר תאשמו ואבדתם את הארץ הזאת אמר ר׳ שמעון אמאי אתמר הכי אלא הכי אתמר אל מקומי דהיינו עתיק יומין אקרי מקומי · הרי רלוה ברורה דקכ״ה דאיהו יולכא קדישא עתיק יומין אקרי · ועתיקא קדישא דכל קדישין דאיהו רזא דמ״ם כגוכר לעילא אתקרי עתיקא דעתיקין סתרא דסתרין טמירא דטמירין קדם הקדמי דקדמיה כדאיתא בזוהר ויקרא דף קכ״ח ע״א תאמא בספרא דצניעותא דספרא עתיק דעתיקין סתרא דסתרין אתקן ואזדמן וגו׳ אשוב אל מקומי עד אשר אעזוב את אשר לי דא הוא עתיק דעתיקין טמירין והאי עתיקא דעתיקין אתקרי אריך אתפין והוא דלבר אתקרי ז״א לקבליה דעתיקא סבא קדם קדמאין דקדמיין שקרלו עתיקא סבא לבד והוסיף לו ככוי אחר שקרלו קדם קדמאין דקדמיין לפי שלא הזכירו הכוי הזה למעלה הזכירו עתה · וכן תמצא שלכתר שנקרא עתיקא סתימא קרלו עתיקא דעתיקין שהוא ככוי דעתיקא קדישא דכל קדישין כדאיתא בזוהר חדש דף ע״ח ע״ג לא תחמוד דא הוא סיומא ד״י אמירן דאורייתא לקבל עתיקא דעתיקין דאמרן דכלא · הרי דלוה שלכתר קרלו עתיקא דעתיקין והכי זה שם יוסף עליו מעתיקא קדישא דכל קדישין יען כי לא נזכר בתורה כ״ח עשר דברות כנגד עשר ספירות לכן הוצרך לככות הספירה העשירית שהיא העליונה בשם ההוה דלית לעילא מיניה לכלול אותו בכויה למהוי כלא חד · ועוד דכוי זה שייך לכתר ג״כ · דאו״א נקרא

עתיקין

עתיקין לגבי ז״א דהיינו נער ה״כ כתר יקרא עתיקא מלין עתיקין דאינהון לו״ה • וגם נבינה תמצא שנתכנית בשם עתיקא קדישא כדאיתא בזוהר בראשית דף רי״ט ע״ח וז״ל תניר ר״ש כלה חד משמע דכתיב כועס ה׳ דאתיא מעתיקא קדישא להאי שמיס וגו׳ הרי שבינה מכנה אותה בשם עתיקא קדישא • תדע שהשם זה מושלל לה מעתיקא קדישא דאיהו רישא עילאה הנו״ל יען כי משח רבות עילאה אתיא לנויה כדאיתא בזוהר ויקרא דף ז׳ ע״ב כשמן הטוב מלמן שמן הטוב דא משח רבות קדישא דנגיד ונפיק מעתיקא קדישא דאשתכח בהאוח כהר עילאה דיקא לבנין • הרי שמשח רבות דעתיקא קדישא נגיד ונפיק מעתיקא קדישא דאשתכח בנויה ומשח רבות זה הוא הנקרא כועס וכשהזוהר רוצה לדבר בשמן הזה שהוא כועס ה׳ קורא לבינה עתיקא קדישא על המשח רבות דאשתכח בנויה דהא האוח משח רבות נפיק ע״י בינה • כדאיתא בזוהר ויקרא דף רס״ז ע״ב כועס ה׳ האוח דאתיא מעתיקא קדישא דקב״ה משתעשע ביה דהא האוח כועס מעתיקא נפקא : הגה יש לדקדק במאמר הזה כמה דיוקים ח׳ הלי כפל דאמר דהא האוח כועס מעתיקא נפקא מיותר לגמרי • ב׳ למה בתחילה קראו עתיקא קדישא ואח״כ קראו עתיקא לבד • ועוד דהאי עתיקא מיותר לגזרי • דהיל״ל דהא האוח כועס מבינה נפקא • ומ״ת דקב״ה ליהוי ת״ת ואיך משתעשע בכועס דליהוי למעלה מהכתר דכך מופרש ואזיל דהא האוח כועס מעתיקא נפקא דהייכו בינה • ולמה התחיל באתיא ומייס בנפקא • חלת הענין כדאמרינן שמשח רבו אתיא מעתיקא קדישא ונפקא דרך עתיקא דאיהו בינה • לכך היה הכפל להודיעך מהיכן בא המשח רבו ומהיכן יונא ולכן היה שגוי הכנויים • כמצאת למד שסם עתיקא קדישא לאו על בינה האוח ואע״פ שהאר״י זלה״ה כתב בפירוש האדרא רבא על פסוק וייצר תרין יודין ליה • רזא דעתיקא קדישא ורזא דז״א ודורש דהאי עתיקא קדישא האוח על הבינה אפשר לומר שרוצה לדרוש על המשח רבו כדאמרן • ועוד דאלן מתניתין דר״ש • קא מתניא הלאו מכללא אתיא חלת בפירוש אתמר באדרא זוטא דף רפ״ט ע״ב • וז״ל ואי תיוהו מאן עתיקא קדישא ת״ח לעילא אית דלא אתידע ולא אסתיודע ולא אתרשם והוא כליל כלא וגו׳ והאוח לאו בכינה ולאו בכללא ולאו בחושבן אלא ברעותא דלבא • הרי דאיה ברורה דע״ק לאו איהו בינה דבינה עייל בחושבן והאי עתיקא קדישא לאו בינייהו האוח • הרי כל ענייני עתיקא קדישא מבוארים בחר היטב :

בית קדש הקדשים פרק ג׳ מחימנותא דכלא עוז לאלהים פרק ג׳

צריך להודיע למה אמר בתחילת ולא אמר בתחילת ועוד בתינה אתו • תדע שאע״פ שאנו מדברים בו בענין פרצוף ובדברים דשייכי לפרצוף לא אית בזה פרצוף אלא כדי לשבך את הלחון וכדי שיוכל האדם לדבר בו לפי שהוא בעלם מחוד כאשר בזכר בזוהר שהוא רישא דלא אתיידע • עוד אית בזוהר שאין לדמותו לא בחות ה׳ ולא בחות ו׳ ולא בשום אות ונקוד׳ וכ״ש בפרצופין אשר הזרכב מטיפ׳ סרוחה אם כן קשה מהאי מאמר לכל התורה כולה שהיא מדברת בלשון השייך על פרצוף בני אדם כיון אזן עין פה אף לב יד רגל ואם נאמר שדברה תורה בלשון משל ח״כ עושין התורה ח״ו פלפתר שהיא תורת משלים וחידות • אלא עיקר התשובה הזאת היא שענין הנשמה דהייכו נשמתא דכל חיי אין שום תיבה ואות ונקודה וטעם שיוכל לרמוז עליה כיון שאמר הכתוב ואל מי תדמיוני ואשוה יאמר קדוש • וקשה שהוא ליה למימר אמר קדוש וגם

בבתינת פרצוף א׳ קדוש ונפלא וגורא והוא הנקרא אדם קדמאה סתימא דכולא עתיקא קדישא אריך אנפין יהו״ה :

דע שלפעמים מציגו בזוהר שהוא מדמה כל ענייגם נפתריס וכל פתרי הפתרים לפרצוף אדם • ובדבר זה שוה לכל התורה כלה מפסוק כעשה אדם בצלמגו עד סוף תורייתא נביאים כתובים • ובמקומות אחרים מצאנו רמיזו בזוהר שמרחיק הענייגם מנפתרים בהפלגה גדולה שאין לדמותו לשום צורה ואות ונקודה כדאיתא בתיקונים דף ח׳ ע״ח ומאריה דכלא ליה ניזר דאות ונקודה • וכן אית בתוספתא ולא רמי זה כרמי זה • וי״ל דלנשמתא דכל חיי דאיהי נשמתא דעתיקא קדישא דכל קדישין אין לדמותה לשום צורה ואות ונקודה כי להתפשטותה אין לו סוף כאמור לעיל וכל דבר שאין לו סוף אין לו דמות לכן נשמתא דכל חיי אין לו דמות לשום דבר כדאיתא בתיקוני הזוהר דף ס״ג ע״ב ומלבדו מיכיה דאיהו תקונא דגופא כהיר קב״ה דאיהו הוי״ה כנשמתא בגופא לגו מכללא האוח דאחיד כלא וקשיר כלא

דלא לתרמיז בסוס רמיזו • ידוע תדע כי בשמת׳ דכל חיי דליהו בשמתא דע״ק דכל קדישין לייהי בשמתא דמלכא קדישא דליהו הוי״ה דכהיב בגו החלילות בכשמתא בגופא • ולהלי בשמתא דמלכא קדישא לימר דלא לתרמיז בסוס רמיזו • הרי מדלימר הכא דלחיד כלא וכו׳ דלא לתרמיז בסוס רמיזו שמע מינה דווקא בשמתא דמלכא קדישא דליהו בשמתא דעתיקא קדישא לא לתרמיז בסוס רמיזו לכל השאר לתרמיזו • וגם תדע שכל דבר בסתר שצריך לחדש לידע לותו יקרא מ״י ולהו דווקא ביכה בקרא מי הלא לפילו מלכא קדישא בקרא מי יען כי הוא בסתר וצריך לשחול עליו לידע לותו כדכתיב דע את אלהי אבין • לכן בקרא מי כדלימא בזוהר ברחשית דף ח׳ ע״ב ועל דקיימא לעשה ולייהו בלורא סתים ולא לתגלייא לקרי מי ס״ג שכל דבר שצריך לשחול עליו והוא בסתר יקרא מי כמנא שפס זה יושחל לביכה שרי לביכה יש לה שם בתורה בשם זה ס״ג אי לא שייך שא על מלכא קדישא דשמי׳ לא לתפרש בלורייתי׳ הלא בהאי לתר דלוחי ו״ח לחברהם כדכתיבנא לעיל ח״כ הוא בלורא סתים ביותר דלא לתפרש בלורייתא והוא קיימא בשלמא תדיר שחייב האדם לידע לותו כדכתיב דע את אלהי אבין ועובדהו • כמנא שהוא בלורא סתים וקיימא לעשה ולכן יקרא מלכא קדישא מ״י ושייך עליו שם מ״י כלשר תמנא בזוהר ברחשית דף ב׳ ע״ח וז״ל לימר ליה רבי שלה סתיימה הוא קמי קב״ה וגלי ביתיבתא עילאה ודא היא בשעתא דסתים דכל סתיימן בעא לאתגלייא עבד בריאה נקודא אחא ודא סליק ליוהוי ואשבה נייר בה כל גוונין אתקק בה כל גלופין ואתגליף גו בוצינא קדישא סתיימא גליפו דאחד נייהו סתים קדם קדמיס בכוצינא עמיקא דנפק ונו׳ ואשבה ואקרי מ״י וכו׳ הנה המלימר הזה תיווה דלא לייתא דהאי מי על ביכה הוא הייבו מה דלימר ר׳ אלעזר בדף ח׳ ע״ב ר״ח פתח שאו מרום עיניכם לאן אתר לאתר דכל עיכין ביה תליין ואאן לייהו פתח עיניכם ותאן תכדעון דהאי סתים עתיקא קיימא לעשה ברא אלה ואאן לייהו מ״י וכו׳ וע״ד מי ברא אלה הרי אדכי אלעזר לאמר שמ״י שהוא ביכה ברא אלה שהם ת״ת ומלכות • ואם לייתא שהדשה שהביא ר״ם משם אליהו ז״ל הוא על מי שהוא ביכה מה בא לאחד הייבו תבא קמא : ועוד מלאר שכתהוית החכמה דליהי ואשבה הביכה ג״כ היית׳ עמה בסוד דו פרצופין ובסוד צ דליהי יוד וכון והם הו״ח לכל כאו אדם וחוה ולא מצינו לאוה אם לאחת שבעברה מאדם והולידה לאוה • וזה שלימר לומר וגליף גו בוצינא וגו׳ גליפו דאחד נייהו סתים

מה שאמרו רז״ל אם כן יאמר קדוש • אלא כבר ברור הוא מה שאמרו רז״ל בזוהר לפעמים שמילת מי תלוי בכשתר דקיימא בשאלתא דלא לתיידע מהו ועל זה לאמר מ״י כמנא שמילת מי רומזת לפילו בכתר : ודע שבעכין עשר פרצופים דאצילות יש לדמותם בכל אות שתרצה מהם הוי״ה לפי שכבר הוגבלו וכל אות מורה גבול • וגם תדע שהם נקראי׳ בזוה׳כתרי מלכא היכלי מלכא • כמנא שהם כלים לאלהותו יתברך • ותדע ההפרש שיש בין קדוש לקדש בקושיה אחד שיש מקדמונים בספוק • קדוש קדוש קדוש • והנה בזוהר שהיה לו לומר קדש קדוש קדוש לפי שקדש בכתר והב׳ בת״ת והג׳ בימלכות • ומתרגים כשעולה הת״ת לכתר לקבל הקדושה אז יאמר קדוש בוי״ו דהייבו סוד הת״ת שהוא׳ שעלה בקדש ובעשה הקדש קדוש • כמנינו למדים שהוי״ו שעלה להכריחו לכתר להיות קדוש וגם כשעושין אזה דבר קדש אין אומרים עשהו קדוש אלא קדש • כמנא שהם העכם הוא קדוש והם הכלי הוא קדש ובקרא קדש ע״ם שהוא אין הקדוש • כמו כן קדש ישראל לה׳ וכשאומן בתוכם נאמר קדושים תהיו כי קדוש אכי ה׳ אלהיכם בעבור שאכי קדוש ושרוי בתוככם בקראים אתם קדושים • על זה אמר ואל מי תדמיוכי ואשוה ר״ל אפי׳ שתרצו לדמות אותי לתלת דאשוכי׳ הנרמזות בימלת מ״י כנ״ל דקיימן בשאלתא לפילו הם אינם דומים לי לפי שאכיהו ובינה נקראים קדשים וכתר נקרא קדש קדשים אבל אכי נקרא קדוש כדכתיב כי קדוש אכי ה׳ אלהיכם • ואם אינתא שהם דומים לי היה ליאמר להם קדוש ולא קדש שקדש הוא שם המכוכה על הכלי וקדוש המכוכה ע״ם העכם • זהו שאמר אם כן יאמר קדוש • ובזה יתורץ קושיא ח׳ והיא שלמה אכו אומרים ליחדא קדשא ברוך הוא ובאכינתיה שתרגום קדש הוא קדשא ובלשון הקדש אכו אומרים הקדוש ב״ה כפי זה בלשון תרגום הי״לל ליחדא קדשא ב״ה וכן מצינו בזוהר שאומר מלכא קדישא ולא אמר מלכא קדשא : אלא העכין הוא כיון שהקדמנו שהפכיימיות נקרא קדוש ומלכא קדיש׳ הוא פכיימיות ובזוהר כשמדבר על הפכיימיו׳ לכן לומר מלכא קדישא ולא לומר קדשא אבל בעכין המצות שהם רמז לאברים החיצוכים אז יאמר קדשא וכן צריך לכון במצות ולומר ליחדא קדשא ב״ה שהוא רמז לאברים החיצוכיים שהפכיימיים הם מיוחדים מעצמם בלי מעשינו אבל החיצוכיים צריך על ידי מצותינו לפי שהם שייך ריחוק ועל ידי מעשינו הטובים אנו מייחדי׳ אותם לכך לומר ליחדא קדשא ב״ה בלשון קדש כנ״ל • ולכן בלשון תרגום שהוא הלבוש יאמר קדשא ב״ה

ובלשון הקדש שהוא פנימיות יאמר הקדוש ברוך הוא:
ותחזור לעניינינו שכוונת מכל הנ״ל דהאי כשמיתת דכל חיי
לית לדמותה לשום דבר מכל בעתיקא קדישא דכל
קדישיין אתחיל ענין הדיוקן בריחוק מופלג בדרך משל כשהאדם
כותב ג׳ אותיות אדם הין בהם צורת אדם וכשהאדם שומע שם
אדם נומר בדעתו שיש לו רוח וכל ענייני אבריס דשייכי
באדם אבל לא תדקדק כזה שהאדם הכתוב לא תמצא בו שום
צורה וזהו הנקרא בחינת אדם דהיינו שהאדם בוחן בלבו שיש
לו כך וכך אבדים אבל על התורת לא יוצג שום צורה בהאי
אדם הכתוב וזהו נקרא בחינה: ועתיקא קדישא דכל
קדישין א׳ ברחמית התגלותו דהיינו כד נפיק מרזא דא״ס
בגו״ל עדיין לא תיקן תיקונוי שהוא הבחינה שלאורנו שיהיה
הלב משיג להבחין בו צורת אדם. על זה אמר בבחינה זאת
אחר בחינה סר״ל שיהא בכוונה להתהוות בזאת הבחינה
שעדיין לא היתה בו פרצוף א׳. ולא נזכר שום שם פרצוף ומה
הוא לפי שהיה רחוק מהבחינה כמה שאמר לפי שעדיין לא תיקן
תיקונוי והוא הנקרא אדם קדמאה סתימת דכלא. ובכאלה לך
למה הנו קורהים אותו אדם קדמאה לפי שיש בו הצרופים של
הנשמות של עשר פרצופים דאצילות הרמוזים בפרצוף אדם:
זקריך להבין למה פרצופיהו יקרא בשם אדם ולא בשם אריה או
שור או נשר. ועוד למה ליעקב אחר אתם קדושים אדם. ועוד
למה לאדם יהיה לו חזן ועין וכל אבריס דשייכי בהיה ולמה לא
קראו כתוריי ויקרא שור אדם. אלא בהכרח גיסור הוא
לומר שהנשמות נ״כ תהיה בפרצוף אדם דאיתא שלנשמה
אין לה ידים ולא זרועות כודאי שהזרועות לא היה בהם כח
להתנועע והתנצעות לא היה בהם כח לכתוב מחצבת הנשמה
לולי שהנשמה בתוכם מתפשטת. וא״ת שלעולם לנשמה לא
יש לה אבריס אלא כפי האבריס שמהם מתפשטת בהם ח״כ
למה כשהיה באדם אחד יתירה היהו מתנענע וגם שאמרו
ז״ל כל היתר כבטול דמי. ולמה יהיה כבטול והלא הנשמה
מתפשטת בו. אלא העניין הוא כמו שאמרנו שהנשמה יש בה
אבריס בצורת אדם ומתפשטת כפי האבריה ואם תמצא אבר
מיותר אינה מתפשטת בגויה. גם הק״ב לא היה בורא דבר
יתר על הנשמה לולי שהנשמה נ״כ יש לה האיברים אלו אך
שהם רוחניים מתפשטים בתוך איברי הגוף וכן גם כן נשמה
לנשמה צריך שיהי׳ לה בחינת הפרצוף דאם לא היה לה בחינת
הפרצוף הזה לא היתה הנשמה שלנו בחינת פרצוף אדם וכן
מנשמה לנשמה יומוה הטעם נקרא אדם קדמאה סתימת דכולא

הרי שהר צורה בגו צורה והוא העובר בחעי אמו ועל האי עובר
אמר דלקרי מ״י. ואם איתא דהאי מ״י הוא כיצה. האם
שלה מי הוא שכתעברה מדאמר ואנליף גו בוציצא ואפילו תימא
דהאי בוציצא איהו חכמה ובינה דכפין איהו ביצה מ״ש
ואנליף מבוציצא וכו׳ כמו ויקח אחת מצלעותיו מדאמר ואנליף
גו בוציצא משמע בגוה אית צורה בגו צורה. הרי דאיכא
ברורה מכל הקושיות הנזכר לעיל שהאי מי דאמר אליהו ז״ל
לאו על הביצה איתמר אלא על מלכא קדישא דאיהו הבורא.
וע״ד דאיתמר מ״י ברא אלה דאי על ביצה איתמר היל״ל מי ילד
אלה. ומדאמר מ״י ברא אלה ס״מ על מלכא קדישא איתמר
שהוא הבורא כאשר כפרש בע״ה (וביאור המאמר הזה תמצאנו
בספר תפנומו׳ע״ם). וגם רמיז לדברי דמי יקרא ג״כ מלכא
קדישא דאיהו שמיר וגניז מיום דאיתא בזוהר שיות דף קל״ט
ע״ב פתח ואמר מי ברא אלה מחוורתא כדק וגו׳ מ״י רזא דעלמא
עילאה וכו׳ תו מ״י שמירא דכל שמירין דלא אתידע ולא
אתגלייא כלל וכו׳. הרי מכאן רמיז ברורה דהאי שמירא
דשמירין דאיהו מלכא קדישא כנ״ל אקרי מ״י: ועוד רמיז
ברורה בהזוהר ויקרא דף קפ״ה ע״ב ז״ל אם עזומות תשמור
יה אם חוכין סגיאין עד דאלקין לעילא לגבי הו״ה הא אוקמוה
דאיהו רחמי ואי שמיא דא אע״ג דאיהו רחמי יתעבר בדינא
וכל דרגין אסתכמו בדינא דרגא חדא אית דכהדר לגביה דכל
אסוותין מיכיה בפקין איהו יחום עלן ומאן איהו מ״י מי יעמוד
זדאי מ״י ירפא לך: וע״ד ר״ה אדכ״י זאי אלין שמהן
יסתמון מיכן מי יעמוד דכל תיובתא דרחמי פתיחן מיכה.
וים לעיין בזה המאמר כמה דיוקים א׳ מהו הכפל שכפל אמר
בתחלה אם חוכין סגיאין וגו׳ הא אוקמוה דאיהו רחמי. ולמה
חזר ואמר וע״ד יה אדכי. ב׳ במה שאמר אדכי דאיהו רחמי
והא אדמות הוא דין דיכא דמלכותא דיכא. ג׳ שהרי אמר
אם חוכין סגיאין עד הו״ח וגו׳ דרגא חדא אית דכהדי ליה ואיהו
מי ואם איתא דמי הוא ביצה דוקא הרי כבר אמר אם חוכין
סגיאין עד הו״ח שהם חכמה ובינה. ד׳ מאחר שהחוכין
סגיאו עד אבא כיצד אומר הא אדכ״י דאיהו רחמי והא אדמות
הוא למטה מהו״ח וכבר סגיאו עליו חוכין ולא כשאר ביה רחמין
דאלו כשאר ביה רחמי לא היו מגיעין החוכין עד הו״ח.
אלא העיקר הוא כמה שהוא בכתבי האר״י זלה״ה דמלכות
של מלכות דאדם קדמון שבתוך הכתר. הוא אדכי בחילוקו
ואע״ג דאיהו אדכות איהו רחמי דדיכין לא מתערי אלא ביצה
דדיכי מתערי מיכה וזהו שאמר בזוהר אם חוכין סגיאין עד הו״ח

שהם תכלית ובינה הם לבדכי שבתוך הכתר לחיכו רחמי ·
כלומר ולפי שעוד הם לע"ג לחיכו רחמי ומחשת שהחוכין סגיאו
עד לו"ח יתער בדיכח וכל דרגין כלהו שכל הי' ספירות
נחסתכמו בדיכח דרגח חדח לית לן לחיכו מלכח קדישח
דלתקרי מי · יעמוד ויחום לקבלן ולכן חזר ואמר וע"ד יה. לחדכי
ר"ל לכך הקדים י"ה לשם לחדכי שהי"ל לחדכי יה חלח לרמוז על
שם לחדנות שבכתר שהוח למעלה מי"ה וז"ס וע"ד י"ה לחדכי
כלומר וע"ד הקדים שם י"ה לשם לחדכי לרמוז על לחדנות
שבכתר ולפי חלין שיהיו יסתמון מיכן מ"י יעמוד ודלפי לחיכו
מלכח קדישח הרי רחיה בהורה דמלכח קדישח לקרי מי · ולפי
לחזר יאמר הלומר מלחר שפם לחדנות זה הוח מדבר על
מלכות שבכתר ס"ב כוכל לומר שחלת מי שבפסוק זה קלי
על בינה שבכתר ולעולם לחזיח לך שפם מ"י לח קלי כי חם
על בינה ולח על מ"ק חלח כל בינה שהוח יותר כפתרת נ"כ
נקרח מ"י : ולפי לקהה לת שיכיו ולחזור לו בטעם שהביח
הכי חלעזר ועל דקיימח לשחלה ולחיכו בלורח סתים ולח
לתגליו לקרי מ"י ס"ח שכל דבר שנריך לשחול עליו והוח כפתר
נקרח מי ומיכיו שר חלעזר בשעמו לומר על בינה שנקרחת
מי דיתיהן לעילח לית תיהן לשחלה כדכתיב שחל נח ליהוה
קדושים ולוקנה השמים ועד קנה קשוים יוקנה השמים שד
קנה השמים לתה שוחל ולי לתה שוחל למעלה יוקנה השמים ·
וה חלעזר לומר מ"י קנה שמים לעילח · מ"ה קנה שמים לתתח ·
נמנח שלין שופל שחלה חלח על בינה דלחיכו קנה שמים לעילח
ולומר ה"ח ועל דקיימח לשחלה בלורח סתים יקרח מי ·
נמנח דכל מלן דקיימח לשחלה ולחיכו בלורח סתים יקרח מי
ולם לית שכלי מלת מי שבפסוק לם עינות תשמור י"ה מי
יעמוד מדבר על בינה שבכתר תקשה לך לין קיימח לשחלה
כדי לקרות מי · שלל יקרח מי חלח מלן דקיימח לשחלה
ומוקנה שמים ולעולה דהיינו מבינה דלחיכו קנה שמים מתיהן
לעילח לית תיהן שחלה לבל יוק"ו דמתלבש בתוך המלבות
כשמתח בתוך הנוק ולחיכו בלורח סתים דלח מתחזיח כלל
וקיימח לשחלה כדכתיב דע לת חלהי חבין לפיכך דוקח מלכח
קדישח יקרח מ"י ומה שיקרח בינה מ"י הוח שם מושלל לה ·
וגם רחיה ממה שהביח · הזוהה ויקרח לף ה"ד ע"ח ו"ל מי
ברא עפר יעקב מי הכנה נקודח עילחה רישח וגופה ושפילח
בטעמיו לחיכו ולח קיימח לשחלה לבר · לבל משעתח דשלרי
לחתבלחה ולמשבד היכלח פרעותיה לקרי מ"י שלרי לחתבכח
בדיוקנח דולים ממש לפיק נוקבח דולים בדיוקנח דלמיה מלי

בשם לדם שעמין הלדם הוח תחילת הגילוי דהיינו שלין בין שם
ע"ב לשם מ"ה חלח שהי"ו נעשית חלף כך יקודם היה סתום
הכל בסוד יו"ד שלין לה כל ולח יקוס בגוי כמ"ש בתיס בגויה
וכשתגלה ונעשית יו"ד במלוחה לז נעשה א דהיינו
לדם שהוח שם מ"ה וכן תיכח שהי"ו תחילת גילוי הניח חל"ף
דהיינו בלסרך יו"ד במילוחו הוח צורת חל"ף ובכל עוד שלח
נגלה שיה לח היה לה שום צורה וכשנקרחת בשם יו"ד חז
נתהוה ונעשית ח' דהיינו שם מ"ה דלחיכו לדם ועל זה
נקרח לדם קדמלה שהוח גלוי היו"ד :

ומה שלמר סתימח דכולח הייכו מטעם הכו"ל שהיה סתום
בגו חוריה · ומה שנקרח עתיקח קדישח דכל קדישיית
הייכו לפי שכוכח קודם הכל ולח כודע זמכו וקדמותו שלין לו
רחשית · ומ"ת לשה קורלים לוחו לדם קדמון מלחר שלין לו
רחשית · חלח שנקרח רלסון לגלוי שקודם לח היה לו שום
בלינה חלח כמו היו"ד שלין לה שום צורה ולחר שנגלה היו"ד
ונעשית חלף שהוח פרלוף לדם שכן תיכח שלדם התחתון
רמוז בלות חל"ף דהיינו ג' זרועות ולורך הנוף שהוח דמות
חל"ף על כן נקרח לדם קדמון שהוח גילוי ונקרח עתיקח
קדישח להורות על שהיה מקודם לכן לכל הרלשית לח שייך
חלח על הגילוי ונקרח תריך חנפין לקבל מלכח קדישח שנרמז
גם כן בזעיר חנפין · ולשה במלכח קדישח יאמר זעיר חנפין
ובעתיקח קדישח יאמר תריך חנפין · חלח תדע שמלכח
קדישח מתלבש בחכילות והחכילות יש לו קנבה שה שלין כן
לעולמות דעתיקח קדישח שלין לכס קנבה ועוד י"ל שבמלכח
קדישח בהביטו לעטה חור פניו מתלרך עד קרקע החכילות
לבל עתיקח קדישח דכל קדישיית שהוח למעלה מן החכילות
בהביטו לעטה יתלרכו חור פניו ביותר משה שמתלרכין חור
פני מלכח קדישח לפי שהוח למעלה משכו דהייכו מריישח דלדם
קדמון לכן נקרח תריך חנפין ונקרח הוי"ה לפי שכל הפרלופין
של פרלופי החכילות הרמוזים בהוי"ה היו בו דהייכו חוח ימין
דלדם קדמון שורש לנשמות חכמה. וחוח שמלל שורש כשמות בינה
נקב דחוטם עד היסון שורש נשמות ישראל · נקב שמל שורש
נשמות יעקב · פה שורש נשמות רחל · גרון שורש נשמת לחה
הרי שכל הפרלופין של החכילות הרמוזים בהוי"ה היו קבועים
בו לכן נקרח ג"כ בשם הוי"ה : וא"ת כיצד רמוזים עשר
פרלופים בשם הוי"ה קטן היו"ד לחריך · גוף היו"ד לחב"ח ·
ה' רחשונה לחמ"ח · ו' לשפה פרלופים דחכילות שהם חג"ת ·
נה"י · ה' לחתונה למלכות · וטעם כי הם היו קבועים בו

כיחתר רז״ל היו כקרני חגבים ושתלן ונעשו כתרזי לבנון
לכן נקרא עתיקא קדישא דכל קדישיין ג״כ בשם הוי״ה . ונס
מילכא קדישא נקרא הוי״ה יש ספרש שזכת הוי״ה דעתיקא
קדישא היא פשוטה . ושל מלכא קדישא כמילוי אלפ״ין כזה
יו״ד ה״א וא״ו ה״א שרומז למלכא קדישא ושכינתיה .
הא כיצד תדע שבשם הוי״ה פשוטה עולה כ״ו . ושאר המילוי
של שם מ״ה עולה י״ט כמנין חוה שהיא היתה אם כל חי שהיא
שכינתא דמלכא קדישא . והוי״ה וחוה עולים כמנין אדם .
על זה אמר קרא ויקרא את שמם של שניהם ביחד אדם לפי
ששניהם פרנוף אחד . וזהו כי אתד קראתיו . ולפי שבשעת
ישראל בחיים מזיווג קב״ה ושכינתיה דכתיב בניס אתם לה׳
אלהיכם על כן קרויים אדם וכשם שקב״ה בעל שמה קנות
וכל קנה וקנה מתפשט במאה אלף עלמין על כן יצאו ר״ת שלש
נשמות ישראל מיוחדים ועל זה אמר משה רבע״ה בשם אחות
אלף רגלי . בכ״ף הדמיון לרמוז על אותם ת״ר
אלף עלמין . וזהו שאמר בשם אחות אלף . כלומר כאותן
ת״ר אל״ף : ואי״ת אלף השכינה יש בהיא מאמר תדע שגם
לשכינה יש שם קנות שכל פרנוף הוא בעל״ו קנות על כן
הוציא גם היא ת ר אלף בשים בת זוגם של ת״ר אלף רגלי ולפי
שבעתיקא קדישא לית ביה נוקבא על כן נקרא בהוי״ה
פשוטה :

לבת׳

מי דת רישא וכו׳ הכה יש לדקדק מאחר שאמר המאמר בתחילה
מי ההוא נקודה עילאה לעיה חזר ואמר מאי מי דת רישא .
ועוד דלעיל הזכיר הזוהר הזעיר ונזעיר ושבילא ולמטה לית לאמר
כי אם רישא בלבד . (וכל דיוקי המאמר הזה ופירושו תמצאם
בקונטרים תענוגות ע״ש) . הרי מהמאמר הזה רחיה שני״
לחיהו מלכא קדישא מדאת׳ משעתא דשחרי לאתבנאה וכו׳ לקדי
מי ומפרש ואזיל העכין אין הוה ו״ש שחרי לאתבנאה דיוקנא
דילי׳ הוה דאקדי מ״י לאפיק נוקבא דילי׳ סיפא דת פי׳ ולמיעבד
היכלא ברעותיה . בדיוקנא דאמיה הדי דהוה דאקדי מ״י
קדי לבינה אמיה לכך חזר ואזל המאמר מאי מ״י כלומר מאחר
שכבר יצאו יחו״ה כבר גלויים הם מאי מ״י כלומר למה נקרא
מ״י כלומר דלא קיימא בשלמותא שהת״ת ומלכות נקרא חצי .
לכך תירץ ואמר דת רישא כלומר דהאי מלכא קדישא אע״פי
שיצא מאימא אקדי מ״י לפי שהוא טמיר ונעזי והוא רחשי׳ הכל
הוי דת רישא ולכן לית הזכיר נזעיר ושבילא חלק רישא לרמוז על
מלכא קדישא . הרי רחיה שמלכא קדישא יקרא ג״כ מ״י . וגם
לית בתיקונים דף ל״ו ע״ב ברים הורמנותא דמלכא וגו׳
והאי נקודא אחא׳ דאתפשט מהאי חור אתלבישת בגווכין אדבע
בהיכלא עילאה ואקי אהיו ב׳ ועלה אתמר בחכמה יבנה בית
ורזא דהאי נקודא אדיד ה׳ גווכין ועליה אתמר מי מדד בשעלו
מים וכו׳ הרי רחיה שהאי נקודא דלעיל בהיכלא עילאה דאקרי
בינה אהיו יודיד ה׳ גווכין ואקרי מ״י ככתוב מ״י מדד בשעלו

מים הרי מכאן רחיה דמלכא קדישא יקרא מ״י (וכל פירוש המאמר הזה הנזכר תענוגינו בקונטרס תענוגות ע״ש) :

מבח כל הרחיות הטוב לעיל הרי רחיה ברורה שמלכא קדישא ג״כ נקרא מ״י ואע״ג שבינה וכל נסתר יקרא מ״י מכל מקום לית
יאות אלין ו״ש ואל יזי תדמיוני ואשוה בתיקוני ו״ש רז״ל כ״ש יחסר קד״ש : **ועתה** צריך להבית רחיה מהזוהר אין
קדוש גדול מקדש ואי הנקרא קדוש ואי נקרא קדש קדשים ולפעמים התחתון יקרא קדש קדשין שר״ל קדש הבא
אחלין קדשין דלגילא ולפעמים יקרא קדש קדשים שר״ל קדש יותר עילאין קדשין דלתתא וכן תיונא שאפילו מלכות יקרא קדש
קדשים בהתעלתו לקבל שפע כדאיתא בזוהר בראשית דף י״ה ע״ב ז״ל פתח ר״ש ואמר מי זאת עולה מן המדבר וגו׳ מי זאת
כלילא דתרין קדושין דתרין עלאין וכו׳ עולה ומסתלק ואיהו קדש קדשין דהא קדש קדשין אקרי ואתחברת בזאת בגין למהוי עולה
דאיהו קדש קדשין . הרי שבינה נקרא קדש קדשין וגם מלכות שביה זאת ע״י התחברותה במי כעשית קדש ואיהו קדש קדשים
דלעילא : ועוד איתא בזוהר בראשית דף י״ה ע״ב ו״ל היכלא ז׳ וגו׳ לגו מן דא קיימא כפורתא דקדש קדשים בג״כ
היכלא דא אקרי קדש הקדשים האי קדש הקדשים אתא ואתקרי לבינה בשעתא עילא׳ כלילא דכולא . עלא׳ דאתי לגבי האי עילאה וכו׳
כדין האי היכלא ז׳ אהיו היכל סתים בסתיום דכולא לקבלא הוא קדש הקדשים כהאי דנחית וכו׳ מדאמר האי קדש הקדשים אתר
אתקרי לבינה בשעתא עילאה ז״ש שם קדש הקדשים שייך על המיקום לפי שהוא מיקום מוכן לקבל הנהו קדשים עילאין יקרא
קדש קדשים שר״ל קדש מוכן לקדשים . וז״ש עלמא דאתי לגבי האי עילאה הוא שכתוב לפרש למי קרא קדש הקדשים לבינה שהיא
מקבלת אותה ולזה נקרא קדש הקדשים שר״ל קדש המיקבל לתיכון קדשים תכל כהאי עילאה דאקרי קדש הקדשים הוא בחופן
לתר שהוא קדש יותר מתיכון קדשים (ופירש מאמר זה עיין בספר תענוגות) הרי רחיה שהמוסיפע יקרא קדש הקדשים
שהוא קדש יקבל מתיכון קדשי׳ והמוסיפע שהוא הבאהרו עילאה יקרא קדש הקדשי׳ג״כ שהוא קדש יותר מחותן קדשים : ועוד איתא

בזוהר

בזוהר שיות דף רל״ח ע״ב ז״ל העולה דסלקא גו עלמ׳ דאתי לאתקשרא בנויה קדש הקדשים ודאי ועולה נמי הוי קדש הקדשים
כרי שביכה נקרא קדש הקדשים . ועוד איתא בזוהר שיות דף רכ״ט ע״א ו״ל לגו מן כפורתא אית אתר סתים ועמיר ונגיו
לאכנסא ליה בנויה משח רבות עילאה רוחא דחיי ע״י דהוות כסר דנגיד ונפיק והוות כסר אקרי מבועא ובירא דלא פסקין
מימוי לעלמין וכד הלי עייל ונגיד כל הוות רבות קודשא דלעילא מאתר דקדש הקדשים כהירו דאתי ואתי גו אינון ניגורין :
הגה כוונת המאמר כך הוא לגו מן כפורתא אית אתר סתים וטמיר לאכנסא ליה בנויה שהוא בית . משח רבות עלאה רוחא
דחיי שהוא על השפע הבא לו מן הכתר ע״י דהוות כסר דנגיד ונפיק שהוא יסוד דלבא . וכד הלי נגיד . מאתר דקדש
הקדשים דאיהו כתר . הרי מכאן רמיזה שמשפיע דאיהו כתר יקרא קדש הקדשי והוא קדש יותר מאלין קדשים דלעילא תכיות וכיצד
דכל אחד בעצמו לקרי קדש וכתר בעצמו לקרי קדש הקדשים כדאיתא בזוהר שיות דף קכ״ח ע״ב כתיב והחכמה מאין תמצא
תוריית עוכמתא כפקת מאתר דלקרי קדש והחכמה כפקת מאתר קדש הקדשים רבי יצחק אמר וכן יובלא לתקרי קדש דכתיב
יובל היה קדש תהיה לכם וכו׳ הרי לך רמיזה שחכמה וביכה כל ח׳ לעצמו יקרא קדש וכתר שהוא גדול מכם ומשפיע בהם יקרא
קדש הקדשים : ועוד איתא בזוהר ויקרא דף ק׳ ע״ב ו״ל ת״ר חייא לר׳ אבא דבלא לקבלך מאי קאמר אמר ודאי לאו
זיונא דמלכא ביטרוניתא אלא זיונא דכסרא יאבא עילאה וכד אתכסרא יאבא קיימין לה קדש דהא אבי אבא כעלא הלי וכדין
מזדווגא כחדא כגין דמלכא קדש לקרי דכתיב קדש ישראל לה׳ דכעל מאתר דלקרי קדש כדין לאותי בת אבי היא אך לא בת אחי
דהא אבי אבא שוא דא ולא אבי אחא . הרי שהחכמה נקרא קדש אבל מסוף המאמר דקאמר אבי אבא שוא דא ולא אבי אחא .
קשה להבין דלעיל שאמר ר׳ יצחק וכן יובלא לתקרי קדש ויקרא קא משמע ליה דכתיב יובל היה קדש תהיה לכם : ויש לומר
בימה שאמר המאמר זה . וכד אתכסרא אביה קיימין לה קדש הרי שאפילו עלכות כד אתכסרא אחבא תקרא קדש אבל שכן אמרו
שזיונן תדיר ולא יתפרסן לעלמין שודאי תקרא קדש מחזית הוות משח רבו דנגיד בה תדיר וכזה יובן כוונת הפסוק יובל היה
קדש תהיו לכם דאי הלי קדש שם העצם הוא הי״לל קדש היה ומדקאמר יובל היה קדש תהיו לכם ר״ל לפי שיובל היה דהייגו כתו ועל
יובל יאלא שרשיו והוא נגיד ונפיק תדיר לכך כתיב קדש תהיה לכם כלומר קודש נקראת ולא מצד עצמותו הוי קדש תהיה לכם
וזה כתייסב מ״ש רבי יצחק וכן יובלא דהי״לל וכן ביכה כתו שאמר המאמר תורייתא מחכמתא כפקת אלא שרצה לרמוז על מה
שאמרנו : ובזה אתי סיוע למה שאמרנו שמה שנקרא ביכה קדש הקדשים לאו שם העצם דילה אלא לפי שמקבלת מקדשים
דלעילא נעשית קדש ונקרא קדש הקדשים . ונם שייך עליה שם קדש הקדשים מטעם הכתר שהוא משפיע לה כד יקרא לבנין
מהוות משח רבו דאתי לה מחכמה אז הבנים כל ח׳ וא׳ משם נקרא קדש וביחד נקראי׳ קדשים ובהקראת לבנים קדשים . נקראת
היא קדש הקדשים כטעם הכתר שהוא המשפיע ונקרא קדש הקדשים . נם כן אמת בשעתא דינקא לבנין נקרא קדש הקדשים
ורחיב דומה להקדמה זאת אמרה בזוהר ויקרא דף רכ״ז ע״ב ו״ל וכד אתברכא מיסוד הכי קריבן לה קדש דאיהו מכהיר בסלימו
וכד לא אתברכא ואתעטרא בחלמותא קריבן לה רוח הקדש ולא אתקרי קדש כהוות דלעילא וכד אתברכא אהלי יסוד ויקרא
לכל אינון דלתתא אתקריאת אם כהוות דלעילא . וקריבן לה קדשים וכדין קריבן קדש הקדשים דביה כלא דכתיב אתי מלבנון
כלה . הרי מכאן רמיזה שמשפע יקרא קדש ומשפיע קדש הקדשים . הרי כבר נתבאר לך כל חילוקי קדש הקדשים :
עתה נריך לבאר אם קדש שם העצם או קדוש שם העצם לפי שבזוהר לפעמי׳ נראה שקדש נדול מקדוש ולפעמים נראה אינפוך
שקדוש הוא העיקר ואעלה לותם על שפתי . איתא בתיקונים דף י״ח ע״ב ו״ל חולם אלא הוא״ו סליק באתווי אהי״ה
וכו׳ אהי״ה בגימטרי׳ כ״ח כ׳כתר ח׳ אין סוף אין קדוש כה׳ . הגה המאמר הזה תמוה דמה שייך חולם בכתר ובח״ם אם רמז הזוהר
לדדוש על אהי״ה שהוא בכתר ובח״ם הי״לל אהי״ה כ״ח כ׳ כתר ח׳ ח״ם ולמה הוצרך לומר חולם אלא הוא״ו אהי״ה ואח״כ אהי״ה
כ״ח כ׳ כתר ח׳ ח״ם . ועוד מה שייכות יש לו כאן לומר אין קדוש כה׳ והלא קדוש הוא ליטה כדאיתא בזוהר קדש עלאה
אכולהו . ולכוא אל כיאור המאמר צריך להבין למה הוי״ה דת״ת מכוקדת בחולם שאין הרצוי היה שכוקדת חולם תהיה בכתר
שרומז בנקודה זה דלית לעילא יוניה וכתר נס הוא עלאה מכלהו ח״כ אין הרצוי שתהיה לעילא בכתר מכוקדת חולם . אלא התירון
כך הוא שבהיות שת״ת רומז ללב ויציקר התחלת מוצא הנשמה היחיה לת הגוף הוא בלב ומשם עולה בכל חלקי הגוף כדכתיב
וכדעת תדרים יעלאו לכן נקודתו חולם שהיא רומזת להוות דלית לעילא מיניה נקוד בהוי״ה דת״ת לרמוז שהלי לבא מרכבה
לו והוא רכיב עליה כדאוייתי בזוהר שיות דף רמ״ב ע״ב ו״ל וכלא להוות דרגא עילאה קדישא סתיימה דאקרי אלהי ישראל וגו׳

מרכייה דתחות חלבי ישראל • וגם בזוהר פ׳ פנחס ו״ל קב״ה חיבו רכב לעילת העילות לפיכך מכוקד בחולם לרמוז על ההוא דלית לעילא מיניה דעיקר מושבו שם כדכתיב נדק ומשפט מכון כסאך • וגם טעם אחר למה נקוד ת״ת בחולם לרמוז על מלכות קדישת אע״ג שהוא מתלבש בז״א • הוא עילאה מכולהו שהוא עולה למעלה עד ח״ם לכן תמיד מתחיל בחול״ו סליק בחתווי יהי״ה כלומר אע״פ שתרתי נקודת החולם למטה הוא סליק לעילא למקום יהי״ה דהייבו הכתר ולא עד הכתר בלבד אלא יהי״ה כ״ח כ׳ כתר ח׳ ח״ם לרמוז שהוא בעצמו הוא ח״ם • דהוא ועתיקא קדישא כלא חד ולכך תמיד מתחיל מין קדוש כה׳ כלומר מאחר דחולם חיבו מלכות קדישא וסליק להי״ה • ואהי״ה חיבו כתר וחיבו ח״ם ח״כ מין קדוש כה׳ :

ועתה כבין הפסוק בעצמו מאחר שתמר מין קדוש כה׳ מאי מין בלתך ודאי שמין בלתו מאחר שמין קדוש כה׳ ומין נור כשהיבו • אלא כיון שהקדימו יתורץ כי קדוש שם העצם • וקדש שם הכלי כדאיתא בבית קדש הקדשים וכאשר נביאו להלן ולפי׳ חולם מורה דלית לעילא מיניה וחיבו בבחינת לגופא דעייל וגפיק בגופא לכך נקרא קדוש שהוא מורה על העצם ולא קדש שהוא מורה על הכלי ואע״ג שתרתי בספירות שמקריין קדוש לא מעצמותו אלא מחמת המתלבש בשם שכן תרתי בחותיות קדש שלא יקרא קדוש אם לא תבנם הוא״ו בתוכו הרי שהבנים בתוכם הכריחם שיקראו קדוש אבל הוא דלית לעילא מיניה הוא קדוש מעצמו וז״ש חבה מין קדוש כה׳ אפילו שתרתי שהספירות נקראים קדוש מין קדוש כה׳ • ונעמוד כי מין בלתך שכל הספירות אינן נקראים קדוש כי אם בסיבתך שאתה מתלבש בתוכם וזהו כי מין בלתך ואינו שבח אחר בלומרו כי מין בלתך שאם היה שבח אחר היה״ל ומין בלתך כמו שתמר ומין נור כאלהיבו ומדתמר כי ש״מ הוא כתיבת נעשה למין קדוש כה׳ • כלומר וכוה יובן פסוק אחר כי מי אלוה מבלעדי ה׳ ומי צור זולתי אלהינו : **הנה** לעיל כתבנו מתמר הזוהר דאמר וכלה להוא דרגא עילאה קדישא דאקרי אלהי ישראל קדישא דייקא דאיהו תרגום של קדוש בקטיגן מהכא שכל דבר דשייך ביה שיקרא שהות יקרא קדוש וכוה ת״ת יקרא קדוש שהוא״ו מתלבש בתוכו ולולי הוא״ו דאיהו המתלבשת בתוכו לא היה נקרא קדוש הוי כי מי שוה מבלעדי ה׳ כלומר מין אלהות מבלתי התלבשות ההוא דלית לעילא מיניה המתלבש בגויה וכוה ידוייק הכתוב שהי״לל כי מי אלוה בלעדי ה׳ ולמה אמר מבלעדי ה׳ אלא לרמוז לך דלא שייך אלהות אלא בהתלבשות ההוא דלית לעילא מיניה וז״ש כי מי אלוה מי הוא דשייך ביה אלהות מבלתי התלבשות ה׳ דאיהו ההוא דלית לעילא מיניה ולכך אמרה תבה מין קדוש כה׳ ולכן לא תמנא בתורה שיקרא ה׳ קדש אלא קדוש : **ואת** והרי לעיל כתוב שמביא בזוהר ויקרא דף ק׳ ע״ב בגין דמלכא אקרי קדש דכתיב קדש ישראל לה׳ הרי שו״ת דאיהו שם הוי״ה נקרא קדש • ויש לומר שכשהחיצון נקרא בשם הפנימי אז יקרא החיצון קדוש בסיבת הפנימי אשר הוא מתלבש בתוכו כדכתיב כי קדוש אני ה׳ ר״ל נקרא אני קדוש בסיבת שאני ה׳ אבל כשקורא שם החיצון לבדו דהייבו ישראל דאיהו ז״א אז יקרא החיצון קדש שהוא מוכן לקבל הקדוש דאיהו ה׳ וז״ש קדש ישראל לה׳ שהוא ז״א נקרא קדש לגבי ה׳ • הרי כתבאר שהפנימיות יקרא קדוש וכשמתלבש בחיצון אז יקרא החיצון כמו הפנימי ויתיש וז״ש בתקונים דף ה׳ ע״ח ו״ל אבל שם הוי״ה אינו מרכבה למאריה לכתר עילאה ובגין דא מין קדוש כה׳ • ויש לדקדק במאמר זה במה שתמר אבל שם הוי״ה דלמה תמר שם הוי״ה הי״לל אבל הוי״ה כמ״ש לעיל מיניה ותוך הכי הוי״ה אתעטף בהי״ה למכרי עלמא • ועוד למה תמר לכתרא עילאה הי״לל לכתרא סתם • ויש לומר שזה שתמר לכתרא עילאה הוא דוקא לרמוז על ההוא עילאה דלית לעילא מיניה דאיהו הנקרא קדוש דמין כמוהו • וז״ש שם הוי״ה שם דייקא דהייבו ת״ת שהוא שם להוי״ה הפנימית העליון דלית לעילא מיניה • וז״ש אבל שם הוי״ה דאיהו ז״א אינו מרכבה לכתר עילאה • דייקא ובגין דאיהו מרכבה ליה לכך נתמר על ז״א מין קדוש כה׳ וז״ש המתמר ובגין דא מין קדוש כה׳ כלומר בגין הא טעמא אמרינן דמין קדוש כמוהו שמבלעדי זה לא שייך לומר עליה מין קדוש כי ההוא דלית לעילא מיניה שייך לומר עליו מין קדוש כה׳ • אבל בהתלבשות ההוא עילאה בגוי ז״א אז גם על ז״א יתמר מין קדוש כה׳ כמניכו למדים שאינו ז״א מרכבה להוא כתרא עלאה לכך נתמר שמין קדוש כמוהו • הרי מבלו המתמרים שקדוש הוא יותר עילאה מכלהו ספירן • וקשה דאיתא בזוהר ויקרא דף כ״ג ע״א קדש איהו סטר עילאה דאתכח רשותא לכל דרגין ואע״ג דאיהו סטר טמירא ואקרי קדש משם אתפשט פשיטו דנהיר בחד שבילא דקיקא טמירא אמצעיתא כיון דאתנהיר גו אמצעיתא כדין אתרשים ו׳ דנהיר גו הא קדש מהאי כהירו אתפשט פשיטו לאתתא סופא דכל דרגין כיון דאתנהיר גו אמצעיתא • אי הכי אמאי אקרי לעילא קדוש דהוא תמן לא אסתכח ו׳ אלא רזא הכא הוא ודאי דישראל אקדשי לאתתא כגונא דמלאכי עילאי לעילא דכתיב בהו וקרא זה אל זה ואמר ק׳ ק׳ ק׳ וכיון דישראל קא מקדשי סלקי מתתא

בזוהר שמות דף רל״ח ע״ב ז״ל העולה דסלקא גו עלמ׳ דאתי לאתקשרא כגויה קדש הקדשים ודאי ועולה נמי היא קדש הקדשים
הרי שביכה נקרא קדש הקדשים . ועוד איתא בזוהר שמות דף רכ״ט ע״ח ו״ל לגו מן כפורתא אית אתר סתים וטמיר ונגיז
לאכנסא ליה כגויה משח רבות עילאה רוחא דחיי ע״י דהוות כסר דנגיד ונפיק והוות כסר נקרי מבועא ובירא דלא פסקין
מימוי לעלמין וכד אתי עייל ונגיד כל הוות רבות קודשא דלעילא מאתר דקדש הקדשים כהירו דנחית ואתי גו חיכון ניכורין :
הנה כוונת המחבר כך הוא לגו מן כפורתא אית אתר סתים וטמיר לאכנסא ליה כגויה שמן כיכה . משח רבות עלאה רוחא
דחיי שהוא על הנפש הבא לו מן הכתר ע״י דהוות כסר דנגיד ונפיק שהוא יסוד דלבא . וכד אתי נגיד . מאתר דקדש
הקדשים דאיהו כתר . הרי מכאן רמזיה שמשפיע דאיהו כתר יקרא קדש הקדשי׳ והוא קדש יותר מאלין קדשים דלעילא חכמה וביכה
דכל אחד בעצמו לקרי קדש וכתר בעצמו לקרי קדש הקדשים כדאיתא בזוהר שמות דף קכ״ח ע״ח כתיב וחכמה מאין תמצא
אוריית׳ וחכמתא נפקת מאתר דלקרי קדש והחכמה נפקת מאתר קדש הקדשים דכי יצחק אמר וכן יובלא לקרי קדש דכתיב
יובל היא קדש תהיה לכם וכו׳ הרי לך רמזיה שחכמה וביכה כל ח׳ לעצמו יקרא קדש וכתר שהוא גדול מכם ומשפיע בהם יקרא
קדש הקדשים : ועוד איתא בזוהר ויקרא דף ק׳ ע״ב ו״ל ר׳ חייא לר׳ חבא דאנא לקבלך מאי קאמר אמר ודאי לאו
זיונא דמלכא ביטרוניתא אלא בזיונא דכסרא דאבא עילאה וכד אתכסרא מכיה קריבן לה קדש דהא אבי חבא כעלא הוא וכדין
מזדווגא כחדא בגין דמלכא קדש לקרי דכתיב קדש ישראל לה׳ דכעל מאתר דלקרי קדש כדין לחותי בת אבי היא לך בת אחי
דהא אבי חבא שויא דא ולא אבי אחי . הרי שהחכמה נקרא קדש אבל מסוף המחבר דק אמר אבי חבא שויא דא ולא אבי אחי .
קשה להבין דלעיל שאמר ר׳ יצחק וכן יובלא לאתקרי קדש ויקרא קא משמיע ליה דכתיב יובל היא קדש תהיה לכם : ויש לומר
בימה שאמר המחבר זה . וכד אתכסרא מכיה קריבן לה קדש הרי שאפילו מלכות כד אתכסרא אחבא אקרא קדש אבל שכן איתא
שזיונן תדיר ולא יתפרסן לעלמין שודאי אקרא קדש מאזת הוות משח רבו דנגיד בה תדיר ובזה יובן כוונת הפסוק יובל היא
קדש תהי׳ לכם דאי הלי קדש שם העצם הוא הי״לל קדש היא ומדקאמ׳ יובל היא קדש תהי׳ לכם ר״ל לפי שיובל היא דהייבו כאו ועל
יובל ישלח שרשיו והוא נגיד ונפיק תדיר לכך כתיב קדש תהיה לכם כלומר קודש נקראת ולא מצד עצמותו הוי קדש תהיה לכם
ובזה כתייסב ע״ס רבי יצחק וכן יובלא דהי״לל וכן ביכה כאו שאמר המחבר חוריית׳ מחכמתא נפקת אלא שרגא לרמוז על מה
שאמרנו : ובזה אתי סיוע למה שאמרנו שמה שנקרא ביכה קדש הקדשים לאו שם העצם דילה אלא לפי שמקבלת מקדשים
דלעילא נעזית קדש ונקרא קדש הקדשים . וגם שייך עליה שם קדש הקדשים מטעם הכתר שהוא משפיע לה כד יצחק לבנין
מהוות משח רבו דאתי לה מחכמה או הבנים כל ח׳ ואי׳ משם נקרא קדש וביחד נקרא׳ קדשים והקרבת לבנים קדשים . נקרבת
היא קדש הקדשים כטעם הכתר שהוא המשפיע ונקרא קדש הקדשים . גם כן אית בסעתא דיצחק לבנין נקרא קדש הקדשים
ורמיז דומיא להקדמה זאת איתא בזוהר ויקרא דף רנ״ז ע״ח ו״ל וכד אתברכת יסוד הכי קריבן לה קדש דאיהו מנהיר בעלמין
וכד לא אתברכת ואתעטרת בחצלמותא קריבן לה רוח הקדש ולא אתקרי קדש כהוות דלעילא וכד אתברכת מהאי יסוד ויקרא
בכל אינון דלתתא אתקריאת אם כהוות דלעילא . וקריבן לה קדשים וכדין קריבן קדש הקדשים דכיה כלא דכתיב אתי מלבנון
כלה . הרי מכאן רמזיה שהמשפע יקרא קדש והמשפיע קדש הקדשים . הרי כבר נתבאר לך כל חילוקי קדש הקדשים :
עתה נריך לבאר אם קדש שם העצם או קדוש שם העצם לפי שבזוהר לפעמי׳ כתיה שקדש גדול מקדוש ולפעמים כתיה אינפכא
שקדוש הוא העיקר ואעלה לותם על שפתי . איתא בתיקונים דף י״ח ע״ב ו״ל חולם מלא בוא״ו סליק בחתווי אהי״ה
וכו׳ אהי״ה בגימטרי׳ כ״ח ככתר ח׳ אין סוף אין קדוש כה׳ . הגה המחבר הוה תמוה דהוה שייך חולם בכתר ובח״ם אם רצון הזוהר
לדרוש על אהי״ה שהוא בכתר ובח״ם הי״לל אהי״ה כ״ח ככתר ח׳ ח״ם ולמה הוצרך לומר חולם מלא בוא״ו אהי״ה ואח״כ אהי״ה
כ״ח ככתר ח׳ ח״ם . ועוד מה שייכות יש לו כאן לומר אין קדוש כה׳ ולא קדוש הוא למעט כדאיתא בזוהר קדש עלאה
אכולהו . ולבוא אל ביאור המחבר צריך להבין למה הוי״ה דת״ת מכונה בחולם שאין הרחוי היה שכונדת חולם תהיה בכתר
שרומז בנקודה זה דלית לעילא ומכיה וכתר גם הוא עלאה מכלהו ח״כ אין הרחוי שתהיה לעילא בכתר מכונדת חולם . אלא התירון
כך הוא שבהיות שת״ת רומז ללב וציקרי תתאה מוסב הכשמה המחיה את הגוף הוא בלב ומשם עולה בכל חלקי הגוף כדכתיב
ובדעת תדרים ימלאו לכן נקודתו חולם שהיא רומזת להוות דלית לעילא מיכיה נקוד בחוי״ה דת״ת לרמוז שהאי לבא מרכבה
לגו והוא רכיב עליה כדחוייתי בזוהר שמות דף רמ״ב ע״ח ו״ל וכלא להוות דרגא עילאה קדישא סתיימה דאקרי אלהי ישראל וגו׳

כורסייא

מרפיין דתחות חלהי ישראל • וגם בזוהר פ׳ פנחס ו״ל קב״ה חייבו רבב לעילת העילות לפיכך מזוקד בחולם לרמוז על
הוה דלית לעילא מיכיה דעיקר מוסדו שם כדכתיב צדק וישפט יכון כסאך • וגם טעם אחר למה נקוד ת״ת בחולם לרמוז על
מלכא קדישא חע״ג שהוא יתלבש בז״א • הוא עילאה מכולהו שהוא עולה למעלה עד ח״ם לכן אמר המאמר חולם תלת בוא״ו
סליק באתווי יהי״ה כלומר חע״פ שאתרחי נקודת החולם למטה הוא סליק לעילא למקום יהי״ה דהייבו הכתר ולא עד הכתר
בלבד אלא יהי״ה כ״ף כ׳ כתר א׳ ח״ם לרמוז שהוא בעצמו הוא ח״ם • דהוא ועתיקא קדישא כלא חד ולכך אמר המאמר אין קדוש
כה׳ כלומר מאחר דחולם אייהו מלכא קדישא וסליק ליהי״ה • ויהי״ה אייהו כתר ואייהו ח״ם ח״כ אין קדוש כה׳ :
ועתה כבין הפסוק בעצמו מאחר שאמר אין קדוש כה׳ מאי אין בלתך ודאי שאין בלתו מאחר שאין קדוש כה׳ ואין צור כאלהינו •
אלא כמה שהקדמנו יתורץ כי קדוש שם העצם • וקדש שם הכלי כדאיתא בבית קדש הקדשים וכאשר נבואר להלן ולפי
שחולם מורה דלית לעילא מיכיה ואייהו בבחינתא לנוקבא דעייל ונפיק בנוקבא לכך נקרא קדוש שהוא מורה על העצם ולא קדש
שהוא מורה על הכלי וחע״ג שאתרחי בספירות שמקריין קדוש לא מעצמותו אלא מחמת המתלבש בשם שכן אתרחי בחותיות קדש
שלא יקרא קדוש אם לא תכנס הוא״ו בתוכו הרי שהכנסת הוא״ו בתוכם שיקראו קדוש אבל הוא דלית לעילא מיכיה הוא קדוש
מעצמו וז״ש חכה אין קדוש כה׳ אפילו אתרחי שהספירות נקראים קדוש אין קדוש כה׳ • וטעמא כי אין בלתך
אבל הספירות אינן נקראים קדוש כי אם בסיבתך שאתה מתלבש בתוכם וזהו כי אין בלתך ואינו שבח אחר בלומרו כי אין בלתך
אלא היה שבח אחר היל״ל ואין בלתך כמו שאמר ואין צור כאלהינו ומדאמר כי ש״מ הוא כתיבת טעם לאין קדוש כה׳ • כלומר
וכזה יובן פסוק אחר כי מי אלוה מבלעדי ה׳ ומי צור זולתי אלהינו : הנה לעיל כתבנו מאמר הזוהר דאמר וכלא להוה
דרגא עילאה קדישא דאקרי אלהי ישראל קדישא דייקא דאייהו תרגום של קדוש נקטינן מהכא שכל דבר דשייך ביה שיקרא אלהות
יקרא קדוש ולזה ת״ת יקרא קדוש שהוא״ו מתלבש בתוכו ולולי הוא״ו דאייהו המתלבשת בתוכו לא היה נקרא קדוש הוי כי מי אוה
מבלעדי ה׳ כלומר אין אלהות מבלתי התלבשות ההוה דלית לעילא מיכיה המתלבש בגויה וכזה ידוייק הכתוב שהי״לל כי מי
אלוה בלעדי ה׳ ולמה אמר מבלעדי ה׳ אלא לרמוז לך דלא שייך אלהות אלא בהתלבשות ההוה דלית לעילא מיכיה וז״ש כי מי
אלוה מי הוא דשייך ביה אלהות מבלתי התלבשות ה׳ דאייהו ההוה דלית לעילא מיכיה ולכך אמרה תכה אין קדוש כה׳ ולכן לא
תמצא בתורה שיקרא ה׳ קדש אלא קדוש : ואת והרי לעיל כתוב שמביא בזוהר ויקרא דף ק׳ ע״ב בגין דמלכא אקרי
קדש דכתיב קדש ישראל לה׳ הרי שו״ת דאייהו שם הוי״ה נקרא קדש • ויש לומר שכשהחיצון נקרא בשם הפנימי אז יקרא החיצון
קדוש בסיבת הפנימי אשר הוא מתלבש בתוכו כדכתיב כי קדוש אני ה׳ ר״ל נקרא אני קדוש בסיבת שאני ה׳ אבל כשהקורא שם
החיצון לבדו דהייבו ישראל דאייהו ז״ת אז יקרא החיצון קדש שהוא מוכן לקבל הקדוש דאייהו ה׳ וז״ש קדש ישראל לה׳ שהוא
ז״ת נקרא קדש לגבי ה׳ • הרי כתבאר שהפנימיות יקרא קדוש וכשמתלבש בחיצון אז יקרא החיצון כמו הפנימי ויתש וז״ש
בהקונים דף ה׳ ע״ח ו״ל אבל שם הוי״ה אייהו מרכבה לאתריה לכתר עילאה ובגין דא אין קדוש כה׳ • ויש לדקדק במאמר
זה במה שאמר אבל שם הוי״ה דלמה אמר שם הוי״ה הי״לל אבל הוי״ה כמ״ש לעיל מיכיה ואוף הכי הוי״ה אתעטף בהי״ה לאתברי
עלמא • ועוד למה אמר לכתרא עילאה הי״לל לכתרא סתם • ויש לומר שמה שאמר לכתרא עילאה הוא דוקא לרמוז על ההוא
עילאה דלית לעילא מיכיה דאייהו הנקרא קדוש דאין כמוהו • ומ״ש שם הוי״ה שם דייקא דהייבו ת״ת שהוא שם להוי״ה הפנימית
העליון דלית לעילא מיכיה • וז״ש אבל שם הוי״ה דאייהו ז״ת אייהו מרכבה לכתר עילאה • עילאה • דייקא ובגין דאייהו מרכבה ליה
לכך נאמר על ז״ת אין קדוש כה׳ וז״ש המאמר ובגין דא אין קדוש כה׳ כלומר בגין הא טעמא אמרינן דאין קדוש כמוהו שמבלעדי
זה לא שייך לומר עליה אין קדוש כי ההוא דלית לעילא מיכיה שייך לומר עליו אין קדוש כה׳ • אבל בהתלבשות ההוא עילאה בגו
ז״ת אז גם על ז״ת יאמר אין קדוש כה׳ כמציינו למודים שלהיות ז״ת מרכבה להוא כתרא עלאה לכך נאמר שאין קדוש כמוהו •
ברי מאלו המאמרים שקדוש הוא יותר עילאה מכלהו ספירן • וקשה דאיתא בזוהר ויקרא דף כ״ג ע״ח קדש אייהו סטר
עילאה דאשתכח רשותא לכל דרגין ואע״ג דאייהו סטר טמירא ואקרי קדש מכל מקום אתפשט פשיטו דנהיר בחד שבילא דקיקא
טמירא ואינעית כיון דאתנהיר גו אינעיתא כדין אתרשים ו׳ דנהיר גו הא קדש מהאי נהירו אתפשט פשיטו לאתא סופא דכל
דרגין כיון דאתנהיר גו אינעיתא • הי הכי אמאי אקרי לעילא קדוש דהא תנן לא אשתכח ו׳ אלא רזא הכא הוא ודאי דישראל
מקדשי לאתא כגונא דמלאכי עילאי לעילא דכתיב בהו וקרא זה אל זה ואמר ק׳ ק׳ ק׳ וכיון דישראל קא מקדשי סלקי מתתא

לעילא יקרא עילאה עד דאסתלק ורוח דשויס עילאין לעילא כיון דליכון שויס לאסתלקו לעילא כהיר הוה קדש בהו וכדין לקדי לעילא קדוש : **הנה** המוחיר בזה כולו מקשה דלהו ריעיה סיפיה דכתיב לעילא תחר משם לתפשט פשיטו דכהיר וגו׳ כדין לתרעיס תר״ו דכהיר גו׳ הלי קדש ומשמע שהפשיטו דלתפשט הוא הוי״ו והוי״ו כהיר גו הלי קדש . וכסיפא לחזר לי הכי לחוחי לקדי לעילא קדוש דהא תתן וא״ו לא תשתכח אלא לא תשתכח והדי יתתן לתפשטת ה״כ לחם חזר וא״ו לא תשתכח תתן . וא״ת הדין עמו לומר כן לפי שירדה הוי״ו יתתן ולכך וא״ו לא תשתכח תתן . ולחזר דלהו הכי שהוא לא לחזר נפק יתתן חד שביל כדי שתוכל להשיב שנשחר תתן בלא וא״ו דלא לחזר לעילא לתפשט ומדלחזר לתפשט ס״ו שעורם הוי״ו לא נפסק יתתן והדרת קושיית לתוכיתין , ועוד קשה ז״ש בזוהר עד דאסתלק ו׳ רוח דשויס עילאין לעילא משמע דהוי״ו סלקה יותתה לעילא וכהיר קדש בהו . ה״כ קשה דבשלמא רישא דחזר דכהיר הוי״ו בקדש לתיה ספיר דהקדש נעשה קדוש ע״י הכהירו שהכהירו הכריחו לעשותו קדוש , וכסיפא דמשמע שהקדש כהיר בוי״ו א״כ היה לו להכריחו לעשותו קדש ולא קדוש לפי שהכהירו כפי מה שהוא . מכריח לומן דלתכהיר יהיה לעשותו כיוצא . ה״כ לזה חזר בסיפא וכדין לקדי לעילא דסיפא דלחזר שקדש כהיר בוי״ו . קדש מבעי ליה כפי קדר דרישא שהכהירו הכריח לומן דלתכהיר יהיה להקדיות כיוצא : **עוד** הי״ת בריש יוסף לתפשט פשיטו דכהיר וגו׳ לם ההבנה הוא שהקדש יתפשט הלי פשיטו . ה״ל יהיה לתפשט פשיטו דומת יוסף לא שייך על שם העצם אלא על שם המקום . ומדיוקא דלא כתוב לבזוהר המוחיר . ידוע הוא שהספירות נקראים כתרי מלכא יפוחר-להלן ומלכא קדישא עילאה לא עייל לחושבן הספירות כי״ת אליהו ז״ל בתפלתו אלא הוא דלתפיקת עשר תקונין וקריין להו׳ ספירן והוא יתלבש בהו בבחינת לגופא כדלתיא גו״א שם . ומגלה שיהו שם ה״ה וכו׳ לתיהו שקיו דלתילא בדרעוי ועקפוי וגו׳ והוא נביעו לתיהו בבחינת לגופא דלתיהו חיים לגופא . הרי דהוא נביעו לתיהו היותיה שהספירות הם כלים לאלהותו יתברך לכן יקרא קדש כאשר הקדמנו מכל המוחירים הנ״ל שקדוש שם העצם וקדש שם הכלי וידוע הוא שרשיתא דכל דרגין לתיהו כתר וחכמה . ומתוכם התחלת המשכת השפע מהוות עילאה דטמיר וגניז לכך לחזר המוחיר משם לתפשט ולא לחזר מוכיח לריעוץ על המקום שיורד השפע מכיח והוא שפע הבא דרך הוא שביל דקיק יחיד עד שתפשרת דלתילות ושם מתרחב ומתגלה ומתכייר ומתרשם בגורת ו׳ שכל עוד שלא ירד לת״ת לא הוא בית שום כיור דלות ונקודה לבד כשיורד לת״ת אז לתרשים גורת ו׳ וז״ש המוחיר כיון דלתכהיר גו לחוכמיתא כדין לתרשים תר״ו כלחזר כשנגלת לתוך והוא תוך התעלרת אז לתרשים בו גורה והיה הו׳ דכהיר גו הלי קדש דלתיהו לחוכמיתא שהוא ת״ת . הרי שהשם קדש שייך על הכלי מדלחזר-דכהיר גו הלי קדש כלחזר בתוך הלי קדש שהוא ת״ת כהיר הלי ו׳ הה שלא כעשה למעלה בכתר וחכמה שהשם לא כתגלית הו׳ . וז״ש דהלי תתן וא״ו לא תשתכח כלחזר לחיכה לחתגלית שכ . לזה תירץ המוחיר חלא רוח הכי הוא ודלי דישראל הקדש לתתא כחולאכי עילאי ומלכי יותתא לעילא וגו׳ עד דאסתלק וא״ו רוח דשויס שהיה הוא״ו שתגלת ת״ת כלחזר וכשיעלין ישראל הוא״ו שכבר נעטיירה ת״ת לחעל לכתרי וחכמה לו לתכהיר הוא קדש בה שהיה לחותו הקדש שבכתר וחכמה בלחור הוא״ו וכתגלה לחזר בקדש עילאה וקרית ג״כ קדוש וז״ש וכדין לקדי לעילא קדוש . נקטיפן מהכא שהוא״ו לחיה הקדוש העצמי והכלים נקרא קדש וכל הכלי שהוא״ו חתלבשת בתוכו מפריחו לכלי להקרא קדוש מכח הוא״ו דכהיר בה בדלתיא בזוהר שחות דף קכ״ח ע״ב וז״ל לחזר ליה ר׳ יצחק הא תכיפן דקדש יתיר לעילא מן קדוש הא כתיב ק׳ ק׳ ק׳ ה׳ צבחות ודא שליחו דכלא ח״ל ת״ח כד אתחברן פחדא כולהו לתעבידו חד ביתא וחא ביתא לקדי קדש כללא דכולהו קדוש ובגין כך קדש הוא כללא דכלא לתכלילו ביה וישראל כד אתכלילו בהו חהיחותא שליחותא קדש לקרון כללא דכתיב קדש ישראל לה׳ וכנ״כ וחכמי קדש תהיון לי וכוחת המוחיר היא כך שמואל ורבי יצחק לרבי שמעון הא דתכיפן דקדש יתיר לעילא מן קדוש שקדש לעילא וקדוש בחוכמיתא ודשיב לו שקדוש הוא הבית-דכל לתיפון דרגין דלקדוש קדוש וז״ש כד אתחברן כחדא כולהו לתעבידו חד ביתא וחא ביתא לקדי קדש כללא דכולהו קדוש כלחזר שהבית נקרא קדש שכולל בתוכו כולהו קדוש ר״ל כל דרגין דלקרון קדוש ולפיכך הבי׳ נקרא קדש שהוא קדש לקדוש הנכנס בתוכו וז״ש וכגין כך קדש הוא כללא דכלא לתכלילו ביה ולכך ישראל לתקרייהו קדש כד לתכלילו ביה מהיחותא שליחותא דלהיהו הוי״ה קדש לקרון . הוי קדש ישראל לה׳ וכגין כך וחכמי קדש תהיון לי לי דייקא שהם קדש דהייתו ליהוה כלי לקבל שם הוי״ה פירוש הבית עילאה דלהיהו חכמה ולקדי קדש לקבל הוא שליחו עילאה כיוצא דקדש הוא ספית וקדוש הוא על ידון דעיבור בהלי בית . וא״ת והרי בזוהר המוחיר הנזכר לעיל לחיתא בזוהר לחוכחה וז״ל הר״ש כתיב הכא וחכמי קדש תהיון לי וכתיב התם כי עם קדוש לתה לה׳ לחלהיך לי מאי לי , חלא הכא לחיהו לעילא

לעילא וחתם שפיכתא וכתיב והיה הנשאר בציון והנותר בירושלם קדוש יאמר לו בכאן קדוש • לעילא קדש דכתיב קדש ישראל לה׳ ראשית תבואתה • בה״ת כמה דאוקימנא וע״ד ואכסי קדש תהיון לי ודלמי מכאן משמע שקדש הוא לעיל׳ • ביה ימים וקדוש הוא בשכינתא • ולתירוץ קושיא זו צריך להבין-דלמי ואכסי קדש תהיון לי לאחר קץ לתיא • תם נאחר שיהיה קדש דהיינו כמדרגת חכמה ויספיעו לת״ת ועל זה נאמר ואכסי קדש תהיון לי • זה לי לספר לאומרו שהרי מי לנו גדול ממשה שאמר בלוס כתבת בתורתך לעת האכי ה׳ אלהיך הרי שקבל עליו אלהותו ואל במלכות מניכו שעלה למעלה הימנה שכל הנביאים נביאותם הי׳ מאספקלריא שאינה מאירה ומשה בספע מאספקלריא המאירה שהיא ת״ת ונדיק מניכו מושל בירחת אלהים כדכתיב נדיק מושל בירחת אלהים בירחת אלהים דייקא ולא יתיר • ותם כוונת הפסוק של ואכסי קדש תהיון לי הוא כפי סברת המקשן שסובר שהוא יותר עליון מת״ת ומספיעין בו • זה ר״ת להולמו כפי מה שאמרנו • אלא כוונת הפסוק והזוהר הוא כך • שידוע הוא כפי המוקדם שקדש הוא דבר מוקדש לקבל הקדוש וכשהוא מוקדש אז לותו דבר יקרא קדש כדאמרינן לעיל וכשסורה לותו קדוש בתוך הקדש אז לותו הקדש יקרא קדוש אבל מה שיקרא קדוש הייכו לגבי מה שלמעלה הימנו אבל לא לגבי מה שבתוכו שלגבי הקדוש הפרוש בתוכו יקרא קדש • וז״ש ואכסי קדש תהיון לי לי דייקא • אבל לגבי מלכות נקרא קדוש הוי כי עם קדוש אתה לה׳ שהיך דת שכינתא • לגבי שכינתא אתה נקרא קדוש ולי אתה נקרא קדש הוי ואכסי קדש תהיון לי וכשאתה זוכה להיות קדש לי אז תקרא קדוש לגבי שכינתא (ושאר דיוקים שיש במאמר תוכלם בספר תענוגות • ע״ש באר היטב) • הרי רואה ברורה מכל המאמר שקדש שם הכלי וקדוש שם הענש • ואעפ״י שתרגם בזוהר קדש לעילא הוא על הכלים כמו שכתבתי אבל קדוש הוא על הענשיות כיון שכתבתי בעסוק אין קדוש כה׳ כי אין בלתך ואיהו הוא״ו הנכנסת בקדש וע״י הוא״ו נעשה הקדש קדוש • וכן תינוק ברוך דאתוון בפי מקום שתשים הוא״ו כך יהיה ושמעות הגילוי • רצוני לומר בהיות שהקדש שם הכלי והוא״ו שם הענש דהיינו בכלי כשתהיה הוא״ו ממוכה לקדש ולא עברה בקדש לא יאמר וקדש כולו פתח • לא וקדש בחירק תחת הקוף • שהוא לשון ניוו שעתיד להיות ועדיין לא נהיה שעדיין הוא״ו לא נכנסה בקדש וכשתכנס בין הקדש ר״ל בין הק׳ • לד׳ ערוות שכבר עברה בחכמה שהיא בסוד

ק לפי שהחכמה היא יוד והיוד ריוו בה ט׳ נקודין שהם ט׳ יודין ויוד הכללית הרי עשרה כנגד עשר ספירות החכמה וכל יוד מספרה עשר הרי ק׳ וזהו סוד יו״ד במילואה שר״ל עשרה פעמים ד׳ הרי מאה ולכן חכמה רומזת בחות ק׳ של קדש ונשתכנם הוא״ו תחר החכמה לא יקרא קדש בוא״ו שורק ודל״ת פתח ויש לו ד׳ הבנות לו דקיימא בשלמותא הם קודש לו לא קודש עדיין לו הבנה ד׳ כפשוטה שכבר קודש לפי שהוא היא-עדיין בתתר דקיימא בשלמותא דהיינו בין חכמה ובינה שכן תינוק

ר ן ר׳ ראשית דהיינו חכמה וכן פשוטה דהיינו בינה ותרוייהו קיימא בשלמותא לכן נם לשון קודש קיימא בשלמותא כנו״ל וכשעברה הוא״ו ונתגלית לתוכה מהדלת דאיהו קשר של תפילין שהוא מוקוס התפארת לא נראת הענשיות ונתגלה לא יאמר קדוש וכשורדת הוא״ו למטה עד שעוברת עין של שדי שהוא יסוד וככתם בולבו לא יאמר קדשו קוף פתח שר״ל שכל הספירות כתתלתו מהאי בחירו דהוא״ו ולכך הלותיות מהאי חלת קדשו מרלו׳ הפעול׳ שקדשו בשפיל הוא״ו שנתגלית בכל הספירות כמבינו למודים דהאי בחירו שהוא הוא״ו מחיית המלך להתגאנעע להקרא פועל ומשפיל וכך הוא ענין הספירות דהאי בחירו דאיהו וא״ו דאיהו מלכות קדישת לאיהו מחיית לת כלס כמ״ש אליהו ז״ל בתפילתו וכה תכת תסתלק מגהון לפתחרו כלהו שמהן כנופא בלא נשמתא הרי דאיהו מחיית להון ואיהו תקין להון להכחתיה ולתועלתיה לאחזאה גרמיה בגוייהו כדאיתא בזוהר ברחשית דף כ״ט ע״א וז״ל אפריון עשה לו המלך שלמה לו לגרמיה ולו לתיקוניה לו לאחזאה יקרא עלאה לו לאודעא דאיהו תד ושמיה חד כמה דאת אמר וידעו כי אתה שמך ה׳ לבדך • הרי דאיהו עביד הכהו נטיען לאחזאה יקריה וכל אינון נטיען נקראי׳ קדש וכד איהו אתחזי בגוייהו נקרא׳ קדוש ומדאתו אתרי׳ לבתון אחר נטע ורמוז הזוהר לעשר אמירן דהיינו עשר ספירן ת״כ נוסח די״ם כבר היו מקדמת דנא אלא שיין נטיעה אלא בימים שהיה בוקוס אחר ועקרן ושתלן בוקוס הוה • כדאיתא בזוהר ברחשית דף ל״ז ע״א וז״ל ת״ח כלהו נטיען הוו סתיימין רשימין דקיקין דאתרח אחד לבתר עקיר להון קב״ה ואשתיל להון בתר אחרא ואתקיימו • הרי ראיה ברורה לדברי • וכפי צורת הנטיעה כך צורת האילן ואין הפרש בצורתן אלא שהנטיעה היא צורה קטנה ואח״כ מתגדלת ונעשית צורה גדולה כהוא רשימו שהיתה בקטנותה ומאחר שנקרא נטיען מוכרח לומר שצורתו קודם שנשתלו ונראש של הנטיעה אלא תמונת גוף האילן בפועל אבל בכח מוכרח שיהיה בחינת צורת הנטיעה אלא תמונת שיצאו זרע תחבה ויהי נפן אלא כפי בחינת הנטיעה שבתוך הזרע הזה כך צורת

האילן

הילן וכך הוא למעלה כפי הבחינה שהיה בו מקודם כך כתהוה הכל לח״כ ומזה שכתהוה לאחר כך נודע מה׳ תה הבחינה מקודם וזהו סוד הבחינה לאחר כתבתי בספר קדש הקדשים · ומה שכתבתי בספר בית קדש הקדשים וכן בשמיתא לבשמיתא זה פשוט בזוהר רות ע״ח הקב״ה ברית בר כש וייחד היה שמיה יהו״ה ה׳.נפש ו׳ רוח ה׳ נקרא בשמיתא י׳ בשמיתא לבשמיתא הרי בבירור שבין בשמיתא ובין בשמיתא לבשמיתא נקרא לחדש · ומ״ש בספר בית קדש הקדשים שהנשמה נקרא לחדש · פשוט הוא בזוהר ברחשית דף כ״ע ב בשרא לחדש לריעא לחיהו ובכל לתר כתי׳ בשר לחדש לחדש לגו · בשר לבושא לחדש נופא דיליה וכן לית בזוהר שמות דף ע׳ סוף ע״ח ו״ל דהא תרין לחדש כתיבי בהאי קרא חד רזא דלעילא וחד רזא דלתתא לחדש דלעילא לחיהו בגויהו דגניז קרא בדכר ונוקבא ברזא חדא וכו׳ ע״ש · ומה שכתב בבית קדש הקדשים דעתיקא קדישא לחקרי לריך לתכפין זה פשוט בזוהר ויקרא דף קכ״ח ע״ב ו״ל ואלי עתיקא דעתיקין לחקרי לריכא דלתכפין והוא דלבר לחקרי זעיר לתכפין לקבליה דעתיקא סבא קדש הקדשים דקדשיא וגוי׳ ומ״ש בבית קדש הקדשים שהב״ה בעל שם קנות וכל קנה וקנה למאה חלף עלמין וכו׳ זה פשוט בזוהר שמות דף ה׳ ע״ח ו״ל זוהר לילכא דא וקפא לעילא לעילא ת״ק פרסי הלוכיה שיתין רבוא לגיהו כפשיטותיה בהאי לילכא קיימא חד זוהרא וכו׳ :

עץ לאלהים פרק ד׳ מהימנותא דכלא בית קדש הקדשים פרק ד׳

והנה מ״ש בבית קדש הקדשים שלא היה לאפשר להיות עכין הנמנוס כי לא ע״י תנועת המחשבה פנימית וע״י מחשבה פנימית שעשתה תנועה כתהוה מקום החלל וכתבקע האור זה מבואר בזוהר ברחשית דף ט״ו ע״ח ו״ל בריש הורמנותא דילכא גליף גלופי בסהירו עילאה בוניכא דקרדינותא דנפיק מגו סתיס דסתימו מרזא דח״ם וגו׳ בקע ולא בקע לוירא דיליה לא לתידע כלל עד דיגו דחיקו דבקיעותא וגו׳ הרי מלן דגליף גליפו הוא בוניכא דקרדינותא דנפיק מגו סתיס דסתימו וע״י היציאה דנפק ממקום שהיה וכתעלה למעלה והניח מקומו לברית העולם לותה היציאה היתה הבקיעה דהייבו שנמנס עצמו ונעשה בסוד נקודה וכתעלה למעלה ולא שבקע ממש המקום הוי בקע ולא בקע : (וכל מלמר זה תמלא בם׳ תעלומות ע״ש) הרי למדנו שקודם הניח גבול שיעורו להעמיד האור כדי שיתהוה החלל ולח״כ נמנס עצמו תוך גבולו וכתעלה וזה לתי ספיר מלי דמייתי בתיקוני זוהר חדש דף י״ז ע״ד ח״ם מתפשט כהירו סתים דלא ידיע ולאלי כפקא דח״ם קיימא לקיימא וזהו כוונת המלמר ח״ם לתפשט הוא כהירו סתים דלא ידיע וכתעלה למעלה שמקודם היה סתים ולית דידע ליה ולחר שהיה הנמנוס לתפשט כהוריה הוי לתפשט כהירו סתים דלא ידיע היציאה שיצא ממקומו דהייבו שנמנס עצמו וכתעלה למעלה וכבר לתמרנו שבשעת היציאה הניח גבולו להעמיד

וכשיצא זה הפרצוף הקדוש מרזא דא״ס בקע בקיעה אחת והיא החלל שבו נבראו כל העולמות ופרים קמ״ה חר פרסא ושיעור וגליף כה עשרה פרצופי׳ דמות פרצוף אדם :

לבוא חל ביאור המלמר הזה כבר הודעתיך שלא הי׳ לאפשר להיות עכין הנמנוס כי לא ע״י תנועת המחשבה פנימית וע״י מחשבה פנימית שעשתה תנועה כתהוה מקום החלל וכתבקע האור · ומשל לזה לא יהיה דג בתוך המים ויתהפך ממקום למקום במרוצה גדולה יניח חלל בתוך המים · וכן לא תנשה בידך תבין המשל · כך היה ג״כ קודם הנמנוס שע״י תנועת עתיקא קדישא דכל קדישי׳ הנזכר נבקע האור וכתהוה מקום החלל · ו״ש וכשיצא זה הפרנוף הקדוש מרזא דח״ם בקע בקיעה אחת והיא החלל שבו נבראו כל העולמות · ר״ל יציאתו ממש היתה הבקיעה כמו המשל שלמרנו שבכח תנועתו · ממקום למקום המניח חלל ומיד האויל כדור גדול וגורף בחותו חלל מבפנים מהאור כדי שלא תחזור האור למקום שהיה :

ובזה נבוא לתירון הקושיא שהקדמנו לעיל למה לא עשה העולם יותר גדול או יותר קטן · והעכין הוא שבהיות שמו של הנשמה לכל חיי דהייבו עתיקא קדישא דכל קדישיא שיך בזה שיעור יען כי היה מוקף מהאור דנשמתא דכל חיי כדלמרינן שמיה סתים בגויה הרי שהיה מגבילו האור דנשמת׳ דכל חיי · וכל דבר שנקרא שם שיך בזה גבול · ושיעור כל הנמנס הוא כשיעור שמו לא פחות ולא יותר והמציאות הוא כך דהייבו כשהיה לעשות העולם קודם שנמנס עצמו הניח גבולו בכדור ונמנס עצמו ונעשה עד בסוד נקודה

ונתעלית לותה נקודה ח"כ למעלה נתהוה חלל הנעתוס
וחותו חויר שנשאר בחלל הוא הנקרא חויר קדמון לפי שקודם
שעמנו לא היה חויר אלא חור החין סוף והוא בגויה דאוריה
כנודע . ועל ידי הכלור של עשר ספירות שהניח בעת יציאתו
ממקומו דהייגו בשעה שנעמנו עצמו ונתעלה ולו נתהוה החויר
זכן תרחה שהין בין חור לחויר אלא יו"ד שרמה לרמוז שעל ידי
העשר ספירות דהייגו הי"ו נתהוה ונעשה החור חויר .
עיד י"ל שמקודם היה חור זכשנעמוס עצמו ונעשה בסוד נקודה
דהייגו י"ד נעשה חויר . וזה יתורץ ג"כ מה שהקשינו לעיל
שחיזה חלק תמנו רצה להתבקע מאחר שהכל היה פשוט כפי
סברת הקדמונים שהוא עצם אחד פשוט ואיזה חלק תמנו רצה
להתבקע להוות חלל הנעתוס . אמנם בהקדמה זאת יתורץ
דהייגו שעשם כלא נעתוס והניח כדורו ונתהוה החלל ומזה
נקרא שהוא מקוייו של עולם ובתוך החלל הזה בו נכרתו כל
העולמות שנכרתו ושעתידים להכרות . ופרוש קמיה
חד פרסא . עתה צריך להזדיע ענין הפרסא הזאת מהי
היא תדע שבתוך הכדור הזה שאמרנו שהוציא הכדור ולמעלה
פרוס קיים חד פרסא ואיזי פוד הטרפם שעשם ולמעלה הוא
הכל קדש קדשים דקדשיא וזאת הפרסא היא נעשית מאלהים
לפי שהיא התחלת הדיבים שאמר מוכיח עליה . פ"ר ס"ה פ"ר
עולה מנצפ"ך ם"ה היא תדת המלכות בשבי פנים אם הפרסא
ס"ה עולה חדנות שעולה למכין היכל שר"ל שעשם ולעילא
הוא היכל דקדש קדשיא ואם הפרסא ב"א עולה במכין מנ"י
שהיא רוחות למלכו שהיא דיבוסג"כ בסו"מכי רחשון ואכי אחרון
ד"ל שאלת אכי הוא סיום הס' דקדם קדמון ואותיות אכי בצירוף
הוא אי"ן שהוא רחש התגילות בסוד ריש דאי"ן . ועל זה אמר
אכי רחשון לתגילות ואכי אחרון לאדם קדמון . עיד כבאר
זה הפסוק באופן אחר שכבר אמרנו שאי"ן הוא מרחש התגילות
ולמטה ואכ"י מתתא לעילא דהייגו מתחתית התגילות ולעילא
וזהו פירוש הפסוק אכי רחשון מעילא לתתא דהייגו אי"ן ואכי
אחרון מתתא לעילא ומבלעדי אין אלהים . ר"ל כל מה שתראה
מאון התגילות אין אלהים ר"ל אין אלהות גמור לפי שהאלהות
גמור מתלבש בתוך התגילות כאשר יתבאר בע"ה . עוד י"ל
באופן אחר תדע שאותיות דהו"ה יש להם פנים ואחור . פנים
של הוי"ה הם כוז"ו כמכין ט"ל ואחורי ההו"ה הם ט-הד
כמכין כ"ב ואלו האותיות מקיפים אם ההו"ה שהוא דוכרא
והאותיות עצמן שהם כ"ב וט"ל עולה כמכין אכי שהיא נוקבא
ומקבלים את הדוכרא שהוא הוי"ה בסוד נקבה תסובב גבר .

להעמיד האור שלא יחזור האור לכמות שהיה כדי לקיים
העולמות ז"ש המאמר ואלי כפקח דא"ס לא חזר האור לכמות
שהיה אלא לקיימת לקיימת העולמות הרי שתכונת עתיקא
קדישא דכל קדישין דאיהו א"ס כנזכר לעיל היא בית הנעתוס :

ומ"ש בבית קדש הקדשים ותדע שלמעלה מהפרסא נקרא
טהירו עילאה . דע כי לית דוקא שכי טהירין לבד
אלא דע כי כל פרסוף ופרסוף האכי העליון נקרא טהירו
עילאה דהנה פרסוף כאשר תראה בזוהר ברעיא דף ל"ח
ע"א אמר ר"ש הא תניין דכד ברא קב"ה עלמא גליף בגילופי
דרזא דמהימנותא גו טהירין ברזין עילאין וגליף לעילא וגליף
לתתא וכלא ברזא חדא ועבידו עלמא תתאה כגוונא דעלמא
עילאה הרי דאית טהירין ברזין עילאין זהו פרט וספרות אומר
בזוהר בטהירו עילאה לבד הוא דרך כלל דהייגו בחכי הכתר
של גד העליון כלו . (וביאור מאמר זה עיין בס' תעלומות
ע"ש) וכן תמצא בזוהר ברעיא דף ט"ו ע"א ברזי הנרמנותא
דגולגלתא גליף גלופי בטהירו עילאה הרי שהטהירו עילאה הוא
דרך כלל מדקאמר גליף גלופי שגליף גילופים הרבה בתוך
הטהירו עילאה הרי שהטהירו עילאה הוא דרך כלל . וכן
אמרו בתיקוני זוהר חדש דף ל"ט ע"ד מתביאין בטהירו
ברזי הורמנותא דגולגלתא גליף ט' גליפין בגלגלוי טהירין הרי
דאית טהירו דאיהו כולל כל טהירין דהייגו חכי הכתר הכוזכר
בבית קדש הקדשים . (ועיין בס' תעלומות שאמר זה) :

ועתה צריך לדקדק בענין העילות כי הקודח בזוהר יתמה
מרחות איכוי לשונות שלפעמים מזכיר עילות
העילות . ולפעמים עילת על כל העילות ולפעמים עילת
על כלא ולפעמים עילת על כל עילאין . ואסדר לפניך לשוני
הזוהר הנה בכתובי עילת העילות דלית לעילא מיכיה אמרו
בזוהר זיקרא דף ר"ל ע"ב זו"ל עילת העילות איהו דמיחד
לכלא ומסדר לכלא וכהיר לכלא וגו' ועליה ליית מאן דרכיב .
עוד איתא בתיקונים דף כ' ע"ב דסליקת עד א"ס למשחל
מזונא מעילת העילות . הרי משמע מזה שהמאמר דעילת העילו'
הוא בא"ס . עוד שם דף ק"ל ע"א עילת העילות מתעלה על
כלא והוא דריך לכלא הה"ד ומרוממ על כל ברכה ותהילה ולא
צריך לומר ברכאן מאחרא דלית עליה מאן דאסתע ליה :

עיד שם דף קל"ד ע"א לעילא על כלהו עילת העילות
דרכיב על כלא ושליט על כלא וכלהו חיכון מרכבה
דיליה ולית דרכיב עליה דלית לעילא מיכיה . ועוד שם
וכמה עילות על עילות חיכון דסלקין על כל ברכאן

וקודין וכו' ואית לעילא מיכייהו הוה דאתקרי עילת העילו' דסליק על כל עילאין ולית יתן דסליק עליה הדי רחיים וכל מילוריים הגזכר לעיל דהוה דלית לעילא מיכיה אקרי עילת העילות. ולפעמיים תימא בזוהר דלהוה דלית לעילא מיכיה קורא הזוהר עילת על כל העילות כדאיתא בזוהר ברעיא דף כ"ב ע"ב וז"ל דכל הוה דאקרי עילת על כל העילו' דלית לעילא מכיה ולא לתתא שוה ליה כד"א ואל מי תדמיוני ואשוה וגו' תימר רחו עתה כי הכי הוה וגו'. עוד איתא בהקונים דף קי"ג ע"א אבל עילת על כל העילות איהו על כל כהורין גניזין וסתיימין כעשיתא לגופא. עוד עם דף קי"ד ע"א ח"ל אבל עילת על כל העילות איהו בורא כלא בלא שותפות לאתרא דאיהו חד בלא שותפא כלל לא לעילא ולא לתתא ולא באמצעיתא ולא מכל סיטרא כלל. עוד עם דף קכ"ח ע"ב וז"ל אהי"ה אחזי על עילת העילות דאיהו היה הוה ויהיה ואיהו הכל דסליק עד ח"ס ואהי"ה רכיב עילת על כל העילות. עוד עם בתקונים דף קל"ד ע"א ועלת על כל העלות לית בהורא קיימא קמיה כל כהורין מנוחתין ואתחברן קמיה וכן איתא בתיקוני זוהר חדש דף ל' ע"ב בלשון זוהר ברעיא הגזכר לעיל אבל הוה דאתקרי עילת על כל העילות דלית לעילא מיכיה ולית לתתא יתן דשוה ליה דכתיב ואל מי תדמיוני ואשוה וגו' תימר רחו עתה כי הכי הוה וגו' (ושם איתא לדקדק בחלו מאמרים עיין בפ' תעלומות) הרי דהוה דלית לעילא מיכיה אקרי עילת על כל העילות. ולפעמיים תימא בזוהר דלהוה דלית לעילא מיכיה קורא לחודו עילת על כלא כדאיתא בז הר ויקרא דף ל"ט ו"ל ועילת על כלא דאיהו חדון על כלא ולית שלים בר מיכיה ולא אסתכי בעילאין ותתאין פחות מיכיה. עוד בתיקוני דף ד' ע"ב ו"ל ועילת על כלא עילת העילות על כלא דלית לעילא מיכיה ולאו אחותוהי ולאו לד' סטרי עלמא. עוד עם דף כ"ע ב' וכליל תלת נקודין עילא ותתא ואמצעיתא ותלת סדורין תאותייהו לסקדא על עילת על כלא דלית ליה אלהא אחרא לגזית מתרין תלת הוה: עוד עם בהגה"ת דף ג' ו"ל עילת על כלא דלית שלים עליה ולא תחותיה ולא לד' סטרין איהו יחלת כל עלמין הרי רחיים הלעילא דלית לעילא מיכיה קרינו מזוהר עילת על כלא. ולפעמיים תימא בזוהר דלעילא מיכיה קורא לחודו עילת על כל עילאין כדאיתא בזוהר ויקרא דף רי"ד ע"ב ו"ל וכלא בתשוי עילות כל עילאין תדון כל אחדופים אלך על כל אלכים דעילא ותתא דאיהו אחיד כלא תגיונא וגו'

עוד

לזה לומר לכי רחצון ולכי לאחרון ר"ל לכי קודם לתתיות הוי"ה ולאחר לתתיות הוי"ה ומבלעדי לין אלהים ר"ל כל עם שיש חון מד' לתתיות אלו לין אלהים כלומר לימו עם שיורה על עצם האלהות שכן תמצא בכל השמות חול. כגון להי"ה שלמה להיה כעוטיה. אלהי"ם רחה נתתיך אלהים לפרעה. צבא"ות נצבאות לו בלילות. שד"י בין שדי ילין. אדנ"י דבר אלהים אדכי אלהון. וכן כולם ולכילו ג' לתתיות יה"ו ימצא בו חול כמו בלעדי יבול הענן שם יהו. לבל בלתתיות הוי"ה כמדבר כזה יהו"ה לא ימצא חול הוי ומבלעדי לין אלהים דהיינו לג"י עם ד' לתתיות הוי"ה נעשה לדנ"י נסוד וה' בהיכל קדשו והבן: ותדע שלמעלה מהפרסה הזאת נקרא טהירו עילאה שר"ל אחי עלין לפי שתרגום בהרים בטהי"רא ובהרי הוא אחי היום. כן טהירו הוא אחי ומשם ולמטה נקרא טהירו תתא ובתוך הטהירו עילאה שם הוא פרנוף דאדם קדמון ותדע שבאדם קדמון יש כוזה מקיפים וכוזה פנימיים ופנימיים ניצוצין קושיא לאחד בכתבי האר"י וזלה"ה שפעם לאחד אומר שאדם קדמון מקיף כל העולמות ופעם לאחד אומר שרצלי אדם קדמון מגיעים עד ריסת דאריך אנפין שם כן אין מקיף כל העולמות שהרי כוזה עולמות יש מריסת דאריך אנפין ולמטה:

אלא תדע שיש עשר כדוריים זה בתוך זה מקיפים כל האחד ואחד מהם עשר כדוריים אחרים קטנים שהם מקיפים היושר ונקרא אדם קדמון שהם וסוף של העשר האלו מגיעי שד הפרסה שהיא בריסת דאריך ואחמוניים נקרא אדם קדמאה שהיא הם מקיפים כל העולמות: ותדע שיש ג"כ עשר ספירות ביושר והם כוזקיים הכדוריים השנ והם נקראים יושר דאדם קדמון זהו שאומר לעשר ברית את האדם יעשר. ותדע שאדם קדמון זה הוא כיון לפוס לעתיקא קדישא דכל קדישין הנזכ' לעיל ומוח יתין דידיה הוא שורש נשמות דאבא. ובחינת מוח שמאל דידיה הוא שורש נשמות אימא. ונקב ימין דאוטם דיליה הוא שורש נשמות ישראל. ונקב שמאל דאוטם שליה הוא שורש נשמות יעקב. בחינת פה דיליה שורש נשמות רחל. גרון דיליה שורש נשמות לאה. הרי שכל תשעה ראשי דמוזים בריסת דאדם קדמון ותדע ג"כ שיש ה' עילות. עילת העילו'. עילת על כלא. עילת כל אצילו'. עילת על כל העילו'. עילת על כל עילאין. וענין העילות הללו לא שכם חוש דבריים ח"ו אלא בפי שדר קדימתם בסיעור קומת המלבוש. וכל הקודם נקרא עילה עליונה ממה שלמטה ממנו: ונתחיל מלעילא לעילא וקודם נבון

לאה

ליה בחד זכייהו דאמר עילת על כל עילאין בלשון דכורת והשאר בלשון נוקבא . אלא תדע שכולם מושפעות ומשפיעות בר מן חד דלית מאן דאשפע ליה לכן כולם נקראת בלשון נוקבא ובכוותא דכל חיי אמור עילאה על כל עלאין . נמצא שכתר דאדם קדמון שהוא ריש הורמנותא דמלכא הוא הנקרא עילת על כל עילאין . וריש דאדם קדמון שהוא מוקום הארשים הנו"ל . הוא הנקרא עילת על כל העילות ובחינת ו' קצוות דיליה שהם תג"ת נה"י הם הנקראים עלת כל העילות . ובחינת מלכות דאדם קדמון הנקרא עתיק יומין דשם ס"ן שבתוך ריש דאריך נכפין נקרא עילת העילות ומלכא קדישא דאיהו בחינת שם מ"ה האדם נקרא עילת על כלא וכל העילות אלו הם למעלה מהפרסא ואע"י שמלכא קדישא ושכינתיה אתלבש בתוך התלולות בידו יכולת כשרוצה . לעלות למעלה מהפרסא ואיהו כשאר מפרצופים שאינן יכולין לכשוע מוקומם אלא עולה עד מוקום שידעה ותיגלאו רמז בזוהר ז"ל זאת תורת העולה היא העולה ודאי שעולה עד ח"ס . הרי מפורש שאפילו שכינתא עולה עד אין סוף יכ"ש הוא . כאשר נתבאר בעזו לאלהים . ואם אינא כסברת מי שקורא למלכא קדישא ושכינתיה ת"ת ומלכות דתלולות הלא ת"ת הוא בלב ואין יתכן שתעלה מן החזה . אלו מלכות שהיא העטרה איך תעלה עד ח"ס הלא הלולות הוא כמו שאמרנו שמלכא קדישא ושכינתיה הם בכוותא לגופא והפשוט עולה עד מוקום שהיא רוצה ולקמן נפאר בתורך . ובכוונה לעכויכנו למה הפרסא היא דיקן שלא כבר ידוע שכל תנועה יוולד חוש ומאחר שהיתה תנועת הנאצוש התחילו להתעורר הדיקן ובכל מוקום שהוא הוויס דיקן יש הפרשה כעין שאנו כיוס ב' אלא נאמר כי טוב יען כי הדקיק הבדיל בין חיים למתים וכן הפרסא שבדילה בין שתי עולאה לתתאה תתאה בשוד והבדילה הפרוכת לכם כלומר שבדילכם שלא היה פרסא הוא לאור עובר ולא היו ברואין יכולין להכיר נודלו לכן שם הפרסא להבדיל בין הקדש ובין קדש הקדשים דהייגו בין תלולות לעולמות אדם קדמון . הוי והבדילה הפרוכת לכם בין הקדש ובין קדש הקדשים . עוד ל"ל והבדילה הפרוכת לכם בין הקודש ובין קדש הקדשים . ד"ל שהבדלה הוא לכם שים הבדל בין הקדש וגו' . אבל לי אכל הוא אחד לגבי דידי לית שום הפרש דאלו ואלו ביורוזים ומשגיח אתחתוני הוא והבדילה הפרוכת לכם לכם . דיוקא נלא לי ודוק: על ידי הפרסא הערוכת אתעבד אהור ואכפיל תגבורת הגבורות לכן הפרסא שורש הדינין ולפי שרגון עתיק קדישא

עוד איתא בתיקוני זוהר חדש דף ד' ע"ב ו"ל ואיכון עלאין גניון להאוח מוכלא דאיהו רקיעא דכתרא עילאה דאיהו מרכבה להאוח דאתקרי עיקר כל האוכה עילת על כל עילאין טמיר וגניז ומדאמר בכתרא עילאה ולא אמר בכתרי ס"ו דעילת על כל עילאין לית לעילא מיניה עוד שם דף י"ג ע"ב אבל בעילת על כל עילאין לית לעילא מיניה ולית מאן דיוסף ביה ולית מאן דגרע ביה ואיהו דאוסיף וגרע בכולהו ולית עליה דאוסיף וגרע . הרי דלמאן דלית לעילא מיניה ולית מאן דאשפע ליה קרי עילת על כל עילאין . והנה יש לחוד ישתוומם כל מעיין אשר לב בשר בו ואפן בתורת האמת ורוכה לתור בחכמה ברחותו כל שכויי שמות של עילות שעל כל שם דעילא אומר דלית לעילא מיניה . דמה נפשך קשיא אם השמות דעילות אלו הוא דלית לגרע עילות ולכן הם בגרע שמות וכל גרעותם שוים בעילוי ח"כ לא שייך למימר דלית דכוותה שהרי העילה האחרת היא כוותה שבכל ח' וח' כאומר דה דלית דכוותה ודלי לעילא מיניה וא"ת כל כויי העילו' הלו נאמרו על דבר ח' ואיה שבקדאו ד' שמות דהייגו כפי הפעולה כך ישתנה השם ולא קשיא שהרי מניכו דאיכו בתורה דקב"ה אקרי בעשר שמות שאינם נאוקים ונם בעילות אה שבקדאו ד' שמות הוא כפי פעילוי שאתעלף בו כך משתנה השם וכאמת הכל דבר אחד וה"א לומר דלטעוין קשיא דוקאור שאתה נוגה שים ד' עילות ובשאתעלה לעילה משתנה השם ח"כ ואוכרת אתה לומר שהעילות הם ז' לעילה אוו . וזו לעילה יאו ח"כ הדרת קשיא לשוכתין אין בכל ח' וח' אין העילות הנזכר לאומר דלות לעילה אוניה ואה גם וגניו בעתיקין שכל אוה שאמרנו בשם העתיקו' וכל שכויי שם אורה על אדה העליונה אתברתה כאובאר לעיל בפרק ב' גם בעילות אדשיכה בשאותם אוברה אתה לומר שכל עילה אעולה אחברתה שכן מניכו בזוהר בהחלפות דף כ"ב ע"ב וכן בתיקוני זוהר חדש דף ל' ע"ג בלשון הזוהר ז"ל הכוונה דאתקרי עילת העילות עולה אלאין עולות עלאה דלא יעבוד אחד אלאין עולות שום עובדא עד דאטיל רשות אהכוונה דלעילא ונוע' אכל הכוונה דאתקרי עולת על כל עילות דלית לעילא אוניה ולא לאתתא השוה ליה כד"א ואל אי תדאוכי ואשוה יאמר קדוש אוע' ראו עתה כי אני אני הוא ואין וכו' קאו כולהו אבראיה וגו' והא לא אוכרית לכו בשתא דאתת דאתקרי עילת העילו' ולאו הכוונה דאתקרי עילת על כל העילו' דלעילת על כל עילו' לית ליה תכייכא דכטיל עגה אניכו' דאיהו יאיד קדם פלא ולית ליה שותפא ובגין דא אמור ראו עתה כי

חכי חכי הוא וגו׳ דכתיב עבה מיכיה הרי בפירוש אתיר דעילת העילות לאו היינו דאתקרי עילת על כל העילות ולהלן בזוהר ברעיא דף כ״ג ע״ב וזה לשונו ת״ח כמה עילות איכון סתימין דאיכון יתלבשין ואיכון מורכבין בספירן וספירן מרכבה לגבייהו וגו׳ ועלייהו אתיר כי גבוה מעל גבוה שומר וגבוהים עליהם . ומדאתיר כמה עילות נקטינן מהכא שיש שבעה שמות העילות לקרות אותם בש׳ שמות לפי שיש ה׳ עילו׳ ואחר הודיע לנו אלהים כל זאת שיש שבעה בה׳ עילות אם כן הדרת קושיא לדוכתי׳ דקושיא בזוהר מיכיה וכיה שאחר שכל עילה ועילה מעולה מחברתה כמו שאומר דהוה דאתקרי עילה העילות לאו הוה דאתקרי עילת על כל העילות דהוה דאתקרי עילת על כל העילות הוה דלית לעילה מיכיה מכלל מעוז דאית שם עילה דלית לעילה מיכיה ח״כ איך בכל שם עילה ועילה תאמר דלית לעילה מיכיה . ולכאו׳ אין תירוץ קושיא זו קודם צריך להקדים למה לא מייתי בזוה׳ הספרים בין כל עילה לחברתה כי אם בין עילת העילות לעילת על כל העילות כי מאחר דאתמר דאית כמה עילות דאיכון סתימין יאמר מה הפרש

ים ולמה סתם בכולן ולא פירש כי אם בין עילת העילות לעילת על כל העילות כדאיתא בתיקונים דף קי״ג ע״ב אמר ליה אבא אסתיר אודע בגין הוה חושך דאפסיק בין עילת העילות לאחזבה סתימאה כי לעילת על כל העילות לא אסתתף בשום אחזבה סתימאה כ״ש גלייה ולאו בשום אור גניז וטמיר וקדמון ונח ומנוחתא . אמר ודאי הכי הוא דאם אלין פורין ואחזבן הוו מיכיה לא הוה יכיל לחושך לאפרשא . הרי בבירור הספרים שיש בין עילת העילות לעילת על כל העילות ואחר שמיכיו שאם הפרש בין עילת העילות . למה לא יהיה הפרש ג״כ בין עילת על כל העילות לעילת על כלא וכיון כן בין כל עילה ועילה . ויש להשיב כזה שתי תשובות הא׳ דבין עילת העילות עילת על כל העילות . יכול לטעות בהם לפי שעילת העילות ועילת על כל העילות משמעות עילת העילות הייכו דאיהו עילת על כל עילות וכן טעו חברי ר״ש וחשבו שלא יש הפרש ביניהם ושלחו את ר״ש רוח דכא והשיב להם דיש הפרש בין עילת העילות לעילת על כל העילות כדאיתא בזוהר ברעיא דף כ״ב ע״ב וז״ל לאימרו והא לא חוקיתי לעילא דעילת העילות אתיר לכתר נעלם הוא דאתקרי עילת העילות . אתמר להון הוו שמעין לודכייכו מה דפומכון ימללון . והא לא אמרת לכו הכתא דאתקרי עילת העילות ולאו הוא דאתקרי עילת על כל העילות . דהוה דאתקרי עילת על כל העילות לית ליה תכייכא דכתיל עבה מיכיה וכו׳ הרי דטעו בהבנה ולפיכך שלחו . לכן הוצרך לתת הפרש ביו׳ עילות אלו כדי שלא יטעה המעיין בהם ויחשוב שהכל משמעות אחד והתירון הטעי דשמה דעילת העילות שייך בחכמה וביכה ובכל הספירות דאצילות כמה דאיתא בזוהר ברעיא דף כ״ב ע״ב וז״ל קמו כלהו חבריא ואמרו הב לנו רשו למיעל בהאי אתר לאימרו והא לא חוקיתי לעילו׳ דעילת העילו׳ אתיר לכתר נעלם אתר דעילת העילות אתיהו בחכמה שאתיר לכתר נעלם אתר. וא״ת ולמאי לישכח הוא שעילת העילות שהוא למעלה מהכתר אתיר לכתר נעלם אתר . זה א״א לאומרו דמשמעות נעלם אתר הוא דכתיל רשותא מיכיה . ועוד בפירוש אתר הוסר במאמר הנזכר ע״פ אתר לומכא לאתריה בגייכא נעלם אתר הרי שאקבן מתבע רשות מהנהול דהייכו לומכא לאתריה בגייכא והאי לומכא הא חוקמוה לעילא בזוהר שהוא ביכה ה״כ כמאן שבשאמרו חבריא לר״ש והא חוקיתא לעילו׳ דעילת העילות אתיר לכתר נעלם אתר הוא על ביכה שתבע רשות מהכתר לעשות הרי שלפילו ביכה נקרא עילת העילות ושייך עליה שם זה . ישן כי כל פרנופין דאצילות נקראי׳ עילות ולפי שהיא למעלה מז״א ונוקבא . שייך עליה שם עילת העילות דמיעוט רבים שבים לפי שז״א ונוקבא נקראים עילות היא נקראת עילת העילות . ועוד אית בתיקונים דף קי״ט ע״א וז״ל אבל אתר קדמאה עילאה דכלהו כתר עלאין סתים וטמיר

סתים

כל העילות לאיהו כתר כנטיל רשותא מהם לעילם מניה׳ כדאיתא בתיקוני זוהר חדש דף ל׳ע״ב וו״ל ומהות דמתקרי עילת העילות עילה מחלין עילות דלא יעביד חד מחלין עילות שום עובדא עד דנטיל רשותא מיה״ת עילה דעליה וכו׳ כמה דמקימנא לעיל בנעשה חדש וגו׳ דאמר דלא להוות לעילם נעשה ולא עביד מדעם אלא ברשו ומתירה מההוא עילם דעליה ומהוא לעילם מיניה לא עביד מדעם עד דנטיל עצה מחבריה׳ אבל מהות דמתקרי עילת על כל העילות דלית לעילם מיניה ולא אתתא דאזיל ליה וגו׳ וכוונא דמאמר הוא כך ומהות דמתקרי עלת העילות דהיינו כתר עילה מחלין עלות מכמה ובינה דלא יעביד חד מחלין עלות דהיינו מכמה ובינה עד דנטיל רשותא מההוא עילה דעליה דאיהו כתר והוות לעילם מיניה דאיהו כתר לא עביד מדעם עד דנטיל עצה מחבריה׳ הרי שכתר מע״ג דמתקרי עילת העילות כל העילות לטעין ברייתה בשותפו׳ דנטיל עצה מיחבריה׳ אבל בעילת על כל העילות דאמר ביה דאיהו בורא בלא שותפו׳ בחלף דעילת על כל העילות לית לעילם מיניה׳ ואע״ג דלתתא אייך הוי שם לא אוה ליה בנין דאיהו בורא בלא שותפו׳ ובזה יתובאר דיתקרי עילת על כל העילות ובורא בלא שותפו לית לעילם מיניה׳ ובעילת העילות דאיהו מלכות דאדם קדמון ככתוב בבית קדש הקדשים׳ יען דאיהו בתוך ריסן דאריך אנפין לכך נאמר ביה׳ עליה לית מאן דרכיב׳ דלא נאמר הרכבה אלא בפירות דאילנות כרכוף הגוף׳ שבכרכוף הגוף נראה ובאמר שהרכבה מי רוכב על מי שהראש רוכב על הגוף והגוף רוכב על הסוסיים אבל דעילם מאן הכתר לא אייך ביה הרכב׳ אע״ג דאמרינן ריסן דאדם קדמון וגופא ומלכות לאו דברים כאלו כרכופי הקליפות שלעילם הוא כאו השלשה שתראה בו שלשה בוגוני התחתון מראה תכלת דהיינו מלכות מיד שלמעלה הימנו מראה לבן דהיינו חסד קטנות והעליון הוא נסתר לגמי שהוא בסוד ריסן שהוא נסתר ככתוב לעיל וחלוקי הנ׳ שם שלהובא חדא ואע״פי שתראה זה למעלה מזה אלא לאו שהוא מורכב זה על זה׳ ואע״ג שאור הלבן על התכלת היינו חסדים זה לזה שאם בסיד תכלת לא יאחר לבן דלא כאחר שבע אלא נעשין הזיווג דהיינו הסוחין היורדין ומוחין לחנם יורדין אלא לזיווג ולמעלה מהכתר לית נוקבא דלאיהי מורכבת אלא כלא חד כדמיון השלהובא׳ ולכך אמר עליה לית מאן דרכיב׳ ר״ל אע״פי שתראה דאחי עילת העילו׳ איהו מלכות דאדם קדמון׳ ומלכות איהי מרכבה לבן אמ׳ דהאי מלכות לא שייך ביה הרכבה דכלא חד וז״ש עליה לית מאן דרכיב וכיון דלא אתקרי מרכבה לא אתקנאת שבע לכי דכלא חד וז״ש דלית עליה מאן דאשבע ליה כלומר אחר דלאו איהו מרכבה לית מאן דאשבע אבל היא רוכבת על כל שפירין כדאיתא בזוהר ויקרא דף כ״ל ע״ב וו״ל קב״ה ושכינתיה רכב ומרכבה לעילת העילות ובתוקר זה דאיהו רכב על כלא וכלא מרכביה לגביה לית לעילם מיניה׳ וכן אית בתיקונים דף קל״ד ע״ח וו״ל לעילם על כלא עילת העילות דרכיב על כלא ושליט על כלא וכולהו מיניה מרכבה דיליה ולית דרכיב עליה דלית לעילם מיניה ומ״ת והרי בתיקונים דף קכ״ח ע״ב איתא וז״ל׳ אהיה אחוי על עילת העילות דאיהו היה והוה ויהיה ואיהו כבל דסליק על ס״ם ואיהי רכיב עילת על כל העילות אדי אשתע אכין עילת על כל העילות רכיב על עילת העילות׳ ובזאתר הנזכר לעיל אמר דעילת העילות לית מאן דרכיב עליה׳ וי״ל דמה שנקדים לך בחת שהניח הארי ז״ל ה״ם שהפרק האחד דכה״י דמלכות דאדם קדמון מתלבשים בתוך הכתר׃ ופרק ג׳ דכה״י דאדם קדמון מתלבשים בתוך החילות בפרקי פרקים וע״י דמלכות דכה״י דמלכות דמ״ק מתלבשים פרקין דכה״י דמ״ק׃ נמצא שע״י המלכות מתלבש מ״ק וכלזה מבואר בכתבי האר״י ז״ל ה״ם בפרקי המלבשות שלא יכול החילות לסבול אור אדם קדמון אם לא ע״י מלכות דילים׳ ובזה נבוא לענייננו שעילת העילות איהו מלכות דאדם קדמון ואיהו רכיב על כלא כאחור לאי שיכול עולם החילות לסבול אורו ועל ידי עילת העילות יכול עילת על כל העילות לרכוב בחילות דכלאו הכי לא היה יכול בחילות לסבול אורו אם לא על ידי עילת העילות דרכיב בחילות והיה רכיב עילת כל כל העילות בחילות גם הוא וז״ש ואיה רכיב עילת על כל העילות ולא אחר ועליה רכיב עילת אלא אחר ואיה רכיב עילת על כל העילות כלומר על ידי עילת העילות שהוא רכיב על כלא ואיה רכיב עילת על כל העילו׳ג״כ בחילות ולכיכך לא אמ׳ ועליה רכיב דעילת העילו׳ לאו איהו מרכבה כאמור לעיל אלא אחר ואיה רכיב לרמוז סע״י עילת העילות דרכיב בחילות גם עילת על כל העילות רכיב בחילות ויכולים לסבול אורו׃

ועתה צריך להודיעך איך עילת העילות הוא רמוז במלכות דאדם קדמון איתא בזוהר שמות דף קי״ט ע״ב ולאן אתה לנבי כתר דתאן עילת העילות מוכלל ומכוסה מלאחר דתאן עילת העילות מופלא ומכוסה ס״ת לאיהו מלכות דאדם קדמון שבתוך הכתר דאיהו המוח שבתוך הראש לאיהו מוכלל ומכוסה בראש׃ גם איתא בזוהר ויקרא דף כ״ג ע״ח וו״ל בגין דכתר עלאה תתא אתגליא בגין דאיהו כתר על כלא עתיק וגניז מלגאו מיניה׃ הרי שעילת העילות

דאיהו מלכו׳ דחלם קדמון הוא בתוך הכתר הוי טמיר וגנוז מלבושו מיני׳ כדלעיל׳ נפתיחת בהדר דף מ״ג ע״ח ובגין דשלמא העילו׳ אופלא ומכוסה בהאי כתר ותתפשט בשם הוי״ה הרי דאיהי בעילת העילו׳ דאיהו מלכות דז״ק מופלא ומכוס׳ בתוך הכתר ודאיהי שם תתפשט בתחילות כדתחרי׳ לעיל בכתבי תחרי׳ זל דתחר ותתפשט בשם הוי״ה נפתיחת שם דף רמ״ו ע״ח כג׳ ר כ׳ כתר ג׳ביה׳ ר׳דתניית תכמה כתר בימינא תכמה בשמאלא בינה בתחבעיתא עוד שם דף ק״ח ע״ב תיקון ג׳ יודין דשם ס״ג דמעידין

על עילת העילות דעליה אתמר תני דחסדין ותני תחרון ומבלעדי הין אלהים דאיהו דחסדין ותחרון ומבלעדיו הין אלהים :

והנה צריך לדקדק במאמר זה למה הוצרך לומר דאיהו דחסדין ותחרון ומבלעדיו הין אלהים והלא מדקאמר דעליה אתמר תני דחסדין וגו׳ משמע הכי׳ ולמה צריך יהודע ועוד לקרא : ועיד בכפל שהניח למה סיים מלישנא דקרא דהי״ל לומר דאיהו דחסדין ותיהו תחרון כמו שאמר תני דחסדין ותני תחרון ולמה כללם בב״ת ל׳ לומר דאיהו דחסדין ותחרון : ועוד בדיוקא דקרא למה נקט ומבלעדיו הין אלהים הי״ל לו הין אל או הין אלוה כמ״ש כי מי אלוה מבלעדי ה׳ ׳ ועוד בקרא למה לא אמר תני דחסדין ותחרון ולכלליכו בב״ת ל׳כמ״ש בתיקוניס דאיהו דחסדין ותחרון . וי״ל דנפירוש תני דחסדין ותני לתחרון יש ב׳ מסעות הש׳ הוא שי״ל שהוא היה קודם לכל והוא יהיה תחרון לכל ׳ והכ׳ שי״ל שיושב במקום א׳ שסייך בו שם שהוא דחסדין ותחרון : והנה למסעות הדחסדין ניתא קרא דאתמר ב׳ פעמים תני לומר לך שהוא היה קודם לכל והוא יהיה תחרון לכל ׳ מכל למסעות הש׳ מלת ותני מיותרת ׳ והזוהר רומז לנורשו ככי מסעות הב׳ דהיינו על יולכות דז״ק שנקרא דחסדין ולעילות ותחרון למחניל ׳ לכך הוצרך לפרש הענין הכפוף כמסעות הסבי ואמר דאיהו דחסדין ותחרון בב״ת ל׳ ולא אמר ותיהו תחרון כמ״ש נקרא ותני תחרון : ועתה קשה לזוהר חנא ליה לסבוי מסעותיה דקרא שהוא ככי המסעות הש׳ שצריך למלת ותני ׳ וככי המסעות הב׳ מתייתר מלת ותני מיותרת ׳ ועוד למה הזוהר הוצרך להניח הסיפא דקרא ומבלעדי הין אלהים שרי לו בחזרו דאיהו דחסדין ותיהו תחרון ויש לומר לדייק הזוהר בשתי נקט קרא שם אלהים ׳ ולכך הוכרח לרמוז הכפוף ככי מסעות הב׳ דהיינו על מלכות דז״ק דאיהו מתקרי דחסדין ותחרון דחסדין למחניל ותחרון למחניל מדנקט קרא ומבלעדי הין אלהים ולא הין אל או הין אלוה ס״מ דאיהו על מלכות דמתקרי אלהים מתחר ׳ ומפורסם בכתבי האר״י ז״ל דמלכות דאדם קדמון מתלבש בכל העולמות כמ״ש מלכותך מלכות כל עולמים ׳ ולכך נקט הזוהר סיפיה דקרא ומבלעדי הין אלהים לומר לך שמחמת סיפיה דקרא שנקט שם אלהים שהוכרח לזורשו ככי מסעות הב׳ דהיינו דחסדין ותחרון כחוב ׳ ולמלת ותני

אלהים . דכל חתר דלית סכינתא תתון דלהיהי מלכות הנקרא אלהים . עילת העילות דלהיהו מלכות דא"ק לא שיעור תתון הוי ומכלטרי
תתון אלהים . הרי שעילת העילות להיהו מלכות דא"ק . (ובגיהור המאמר הזה תחלתו עם' תעצומות נהר הישב) גם להיקו
בזוהר חדש דף ג' ע"ב להיכון נימין דלית לון סוף ומתחזיין על סנא דסנין דלהיהו עילת העילות דלית סוף לשלשין דתלין
עיניה . הנה מדקדק לעילת העילות סנא דסנין ס"מ דלהיהי מלכות דא"ק הנקרא עתיק יומין שכן להיהו בזוהר נרחשית
דף כ"ב ע"ב כיתא הכוא סנא דסנין וגו' וכתה דשמע ר"ש דהוא קדי ליה שמשון ואת ר' שמעון חמר לאבהוי ואלהי דא הוא קב"ה
דאתמר ביה ועתיק יומין יתיב . הרי שעילת העילות להיהו מלכות דא"ק וכתו שמלכות דאצילות היא עולה למעלה בזכותיב
היא העולם וחומר בזוהר היא העולה ודהי עד א"ס כך עילת העילות שהוא מלכות דא"ק כמו שאמרנו מתנשקת בעילוי ולאתכתרא
בזוהר ויקרא דף כ"ח ע"ב וז"ל קם ר"מ וסליק ידוי לעילא וחמר יהא רעוא דילך עילת העילות דאנת אתעלה מעילוי לעילוי
עד דלית עילוי אלא אנת . דכתיב לעילא מכל עילוי לחיבב לי חילא . הרי שעילת העילות הוא המלכות דאדם קדמין ולפיכך
שייך ביה שם עילוי שתעלה מעילוי לעילוי דמתן דלהיהו עילאה על כלהו להיכן יתעלה אבל מלכות דאדם קדמון שהוא נסוד
מלכות שייך ביה עילוי שתעלה מעילוי לעילוי . וגם כן כתו שמלכות דאצילות מתקריאת נכל שתתן דספירן עילאין .
ולפיכך היא דמיונה נהו"ת בלי נקודה שמקבלת כל ניקוד יען כי היא כלולה מכלהו כלהיקו בתיקוני זוהר חדש דף י' ע"ב
ובגין דזכינתא כלילת מעילאין ותתאין סה"ד לכלם בשם יקרא לכלהו עילאין ותתאין נסכינתא מתקריאו כך עילת העילות
יען דהיהו מלכות דא"ק מתקריאת בשם דכל עילות עילאין ותתאין מתקרי לכעמים בשם דעילת העילות . יען כי
היא העילה המוכנת על האצילות . ורמיזה לדבר מתה דמייתי בתיקונים דף י"ג ס"ד ע"ח רבון עלמין אמת הוא עילת העילות
סיבת כסיבות דאסקי לעילא בהדוא נביעו והדוא נכיעו להיהו כנסתא לגוכא דלהיהו מיים לגוכא ובך ליה דמיון ולית דיוקנא
מכל מה דלעלא ולבר :

הנה מתאר זוה קשה למאחר דלעיל שתניה בתיקוני זוהר הדש דף כ"ט ע"ב עילת העילות אחר לאתר נעשה אדם ודקדק
אחר נעשה אדם נצלמינו כדמוקנו נעשה אדם דאחר נעשה אדם אית ביה צלם ואיך אחר כאן ובך ליה דמיון ולית
דיוקנא מכל מה דלעלא ולבר : ועוד קשה דמדאתמר דאסקי לעילא נסהוא נביעו ודלית ביה דיוקנא משמע שהדבר על
כשאתא דכל נסתין דאסקי לעילא סהוא בחכילות ע"י נביעו דלהיהו מלכא קדישא דלהיהו סם מ"ה שלבש בתוכו ואיך קרינן
עלת העילות . אלא נמה שהקדמנו יתורן שעלת העילות להיהו מלכות דא"ק וכדי להתכשט שכשאתא בתוך הנביעו בחכילות
צריך לעבור דרך המלכות ובהתלבשו במלכות דא"ק דלהיהו עילת העילות ככו"ל לא יקרא לנשאתא דכל נשתין בשם עילת
העילות כדאתרינן לעיל . הרי להיה שעילת עילאין לשעתים אתקרי נסם דעילת העילות נס אתתא בתיקונים דף ל"ח ע"ח
ואתן להיהו דאיחד כלא ואקרב כלא שעלת העילות . וידוע הוא שאיחד כלא להיהו נשאתא דכל אתי כדאתמר בתיקוני זוהר חדש
דף י"ב ע"ג אחבל כל עילת על כל עילאין דיהיהו ליה תתן נידוד ולא ריחוק ולא קנון ולא כידוד ולהיהו דקשר עשר ספירן פנימאן
ו"ם אתיחדיים לנביהו ובו' הרי מכאן לאיה דעילת כל עילאין אתקשר כלא ואיך אתר כאן דעילת העילות להיהו איחד כלא
ואקרב כלא חלא נמה שהקדמנו יתורן שע"י אתלבשות נשאתא דכל אתי בתוך עילת העילות להתכשט בחכילות הוא יקרא
לעילת כל עילאין בשם עילת העילות . גם אתתא בתיקונים דף י"ח ע"ב בגין דלשתלק אתתן עלת העילות דאתישו אתשבה
סתימא בחות י' תן אלף לליה יחודא בר אתכיה . הרי שעלת העילות קורתו בשם אתשבה שתימא ואכילו בחות י' תן אלף שרוחו
על עלת על כל העילות . אלא הכוונה הוא כמו שאתמרנו כל עילות עילאין יקראו בשם עלת העילות (ושה שים לעין באתר
שנזכר עיין בשם' תעצומות) גם אתתא בתיקונים דף ל"ה ע"ח וז"ל להוי"ה לא לאתקרי ביחודא דאתרבע אתוותן אלף בעילת העילות
דאיהו להוון ובגין דלהיהו איחד לאתוון ביה לאתקריאו הוי"ה ביחודא אלף ה' אחד ושמו אחד ובג"ד כתיב אחוה דיהרחל בל'אתוון
אלין : והנה בתיקוני זוהר חדש דף י' ע"ג אתתא בזה הלשון עיקר הכוונה עלת כל עילאין שתיר ובניו ושם דף י"ג ע"ב
וז"ל אבל כד עלת על כל עילאין ביניישו וגו' וכג"ד כתיב אחוה דיהרחל בהון . הרי בהירור . אחאתרים אלו שעיקר הכוונה
הוא עילת על כל עילאין ובגין דלהיהו מלבא לחלבא קדישא ושכינתיה שוי אחוה דיהרחל בהון . ואיך אתר כאן שבעילת העילות
שוי אחוה דיהרחל בל' אתוון . אלא נמה שהקדמנו יתורן שנשתתא לכל אתי בהתכשטותא בחכילות אתלבשת בעילת העילות
ואתקריאת בשם עילת העילות . ועוד כי עילת העילות הוא מלכות דאתם קדמון ככו"ל ושמלכות אלילא שכל עילאין ככו"ל ולכן

עילות

עילת עילאין אתקרי בסם עילת העילות דאיהי מלכות דא"ק וגם עילת העילות לפעמים אתקרי בסם עילת על כלה לפי שהוא מלכות
ומלכות איהי אתנשאת לאעלה בסוד זאת תורת העולה לכן איהי אתקריאת בסם עילת עילאין כדאיתא בזוהר ויקרא
דף פ"ח סוף ע"ב עד דף פ"ט ע"ב קסר"מ וסליק ידוי לעילא ואמר יהא רעוא דילך עלת העילות דלכת אתעלה ואעילוי לעילוי
וגו' ועילת על כלה לכת בעי לאשתדלה ביקרך וגו' ועילת העילות בחתר דלכת תיון לית פסק לגביעו דכהורא דתורייתא וגו'
הרי שזיהר שכתעלה עילת העילות ואעילוי לעילוי קראו עלת על כלה ודלית לכלה לחדא ע"ש • גם זיהא שם בתיקונים דף
קל"ד ע"ח וז"ל לעילא על כלהו עילת העילות דרכיב על כלה וסליט על כלה וכלהו לימין מרכבה דיליה ולית דרכיב עליה דלית
לעילא ויכיה וכגין דא לקרי עילת העילות על כל עילאין • הרי שלעילת העילות נתן בו תואר שהוא על כל עילאין לפי
שהוא מלכות דא"ק שכל המלכות אתכנית בכל שיכון דעליה שכלם ומשפיעין בה וכו"ש מלכות דא"ק דאיהו א' למעלה
דלית בהו פירודא כדמיון השלהובת הנ"ל • דכל הגוונים של השלהובת לימין חד בלי פירודא: וא"ת והרי בזוהר בראשית
דף כ"ב ע"ב אמר העילת העילות לאו הוא דאתקרי עילת על כל העילות הרי שיש הפרש בגייהו ועילת העילות לאו הכי אמר אחר
אדאיזיר לאו הוא דאתקרי עילת על כל העילות ואיך אוקימנא דעילת העילות עם כל עילות עילאין לימין חד בלי פירודא •
וי"ל דהוא עלת העילות הנזכר שם הוא על דיבה דאיהו לומנא פיה דאמרו חברי ה"ש לה"ש והא לא אוקימנא לעילא דעילת
העילות אמר לכתר נעשה אדם וכיוה דאוקימנא לעיל דביבה אקרי עילת העילות ולכן אמר ר"ש דאתי דאתקרי עילת העילות
ולאו הוא דאתקרי עילת על כל העילות לפי שהוא עילת העילות אלא ביבה ולכך אמר דאתי דאתקרי עילת העילות ולאו
הוא דאתקרי עילת על כל העילות: וצריך לדקדק בזיזיר למה לי למימר דאתי דאתקרי עילת העילות ולאו הוא דאתקרי
עילת על כל העילות סיל"ל דאתי עילת העילות ולאו הוא דאיהו עילת על כל העילות ולזה האריך ר"ש בלשונו הטהור לומר
דאתי דאתקרי עילת העילות ולאו הוא דאתקרי עילת על כל העילות • אלא כוונת המיזיר כך לפי שיש ג' ספירות
דאתקריאו עילת העילות שהם כתר חכמה ביבה • כמבואר לעיל ומלכות דא"ק אתקרי עילת העילות גם כן לכלו יש הפרש
ביניהם שעילת העילות דאיהו מלכות דא"ק מתקרי לפעמים עילת על כל העילות גם כן ישן כי כלהו חד בלא פירודא מה שאין
כן בכתר חכמה ביבה דלא מתקרי עילת העילות לבד ו"ש המיזיר דאתי דאתקרי עילת העילות שהוא על חכמה ביבה •
והיינו דאמר דאתקרי עילת העילות ולא אמר דאיהו עילת העילות שרוצה לומר דאתקרי בשם דלהו דיליה והוא שם מיוחל
מלכות דא"ק דביה שייך שם עילת העילות יען כי הוא למעלה מכל עילות דאצילות אבל בכתר חכמה ביבה לא שייך שם עילת
העילות לפי שיש עילה למעלה מהם דהיינו מלכות דא"ק ואינם נקראים בשם זה אלא בשם המיוחל לנבי העילות שלמעלה מהם
אבל להו שהם העיקרי דהיא אילה למעלה מהם ואיהי מלכות דא"ק וא"ת גם מלכות דא"ק לא שייך שם זה שהרי מצינו עילות
למעלה ממנו דהיינו עילת על כל העילות • וי"ל דהמלכות דא"ק אע"ג שמצינו שם עילה למעלה ממנה דהיינו עילת על
העילות • לא יש הפרש ביניהם בין עילה לעלול כיון שיש הפרש בעילות דאצילות אלא הכל אחד מלכות דא"ק ולמעלה בחיון
הגר דאית ביה ג' גוונים ואין אדם יכול לשים הפרש בין גון לחבירו להפסיק ביניהם לפי שהכל א' מכל שכן למעלה מהאצילות
דאיהו הכל א' ולכך מלכות דא"ק דאיהו עילת העילות כנזכר מתקרי ג"כ עילת על כל העילות כמנה שיש שנו מיני עילת
העילות אחד דמתקרי עילת העילות ואפילו שם זה מיוחל עילת העילות העיקרי דמתקרי עילת על כל
העילות ולכך אמר המיזיר דאתי דאתקרי עילת העילות בשם מיוחל ולאו הוא עילות העיקרי דמתקרי עילת על כל
העילות ולכך אמר דאתי דאתקרי עילת העילות בשם כל עילות עילאין • כמנה מכל הנ"ל שעילת העילות דאיהו מלכות דא"ק
דאיהו חד בלא פירודא מכל עילות עילאין כיון השלהובת וכדאמור קרא רחו עתה כי אלי אלי הוא וגו' כי הפסוק הזה רומז על
עילת העילות דאיהו מלכות דא"ק דאם תיתא דאתקרי עילת העילות על עילת על כל העילות סי"ל רחו עתה כי אלי אלי אין אלהים עמדי אתי
אלי דקאמור אלי הוא דאתלי עניינו בדבר כנסתר •• יותר ממנו • אלא ודאי שהוא מדבר על מלכות דא"ק ולפי שהעילת העילות
דאיהו מלכות דא"ק ועילת על כל העילות כלא חיזו דבר חד לכך אמר רחו עתה כי אלי אלי הוא • אלי הוא דיוקא דכלא חד ולפי
דכלא חד לכן אלי עילת העילות נקרא בשם כל עילות עילאין וכן כל עילות עילאין בשם עילת העילות ואפילו בשאיתא דכל חיזי
דאיהי בשאיתא דכל בשאיתין אתקריאת לפעמים בשם עילת העילות כמה דאוקימנא לעיל וכדאיתא בזוהר ויקרא דף ק"ע
ע"ב וז"ל הכי אילון לגבך עילת העילות כגופא לגבך ואת הוא המיחד להון ויקרב להון וכנ"ל לאוכה דילך בהון ואת לית עלך

כשיתא דתיכוי לכת כגופא לגביה דלכת הוי כשיה לכשיות ולית לך כשיה עלך ולא תלטא עלך דלכת לבר מכלא ולבשו
מכלא . ולכל סיטרא ולעילא מכלא . ולתתא מכלא . ולית אתר לחברא עילא ותתא ומכל סיטרא . ומלבשו עשר ספירתן הדי דהיה
סלבשיתא דכל נשיתין קרלו עילת העילות . לכן הקורא בזוהר אל יתיה ברלותו סלפעמים מורלה דעילת העילות לית לעילא
מינייה . ולפעמים מורלה דליבו למטה מהכתר . אל יקשה לך שבהקדמות שהקדמנו הכל יתורץ כאר היטב : :

והנה מציכו בזוהר בכמה לאר לאדון הוא לאדון על כלא ויש יהקובלים שחומריס שכיכוי זה כלאר על שכיכתא דמלכא קדישא
שבקריא לאדון על כלא ומלשון לאדוות . ולא נהירא סברא זו דלאדון ליהו לשון זוכרא ולליהו רמוז ביקוד כמה דלאר
קרא הכא לארון הברית לאדון כל הלרץ והלי לאדון כל הלרץ לאו על הלרון קלי כי אם לעילתא דברית דמתקרי לאדון כל הלרץ
כדלימנא בזוהר ברלשית דף קכ"ח ע"ב על עסוק וירא והכא בלאר בשדה וגו' כלאר דרגא דלאדון כל הלרץ . בשדה לקל
תפוחין קדישין . הרי בפירוש לתמר שליסוד קורא לאדון כל הלרץ . וכן לכדון דיכן דלאדון על כלא לאו על מלכות לתמר כי אם
על מלכא קדישא : וא"ת למה הוצרך לכלוי זה דלאדון על כלא . וי"ל מלאר שלמרכו דמלכא קדישא ליהו עילת על כלא
לפי דליהו למעלה מהלילות ובליותו עליון על הכל ובפרט דכשיתא דכל ליי מתלבשת בו הוא סלקא דעתין שלין העולמות
יכולים לסובלו ולא היתה שלישותו כי לס ע"י השתלשלות דספירין לתריכן כפי סברת לזה יהקובלים לזה הוצרך לקרותו לאדון
על כלא . ורלוים לדבר מיוד דלאדון בזוהר ויקרא דף רל"ט ע"ב ו"ל וכלל בה עילאין ותתאין כלא פירודא כלל . וכלל בה
עשר ספירין וכל שיהן וכמויין והויין ועלת על כלא דליהו לאדון על כלא הרי שכלל בה עילת על כלא דליהו לאדון על כלא .
ל"כ לאדון על כלא לאו על מלכות קלי . אלא על עילת על כלא דמתקרי לאדון על כלא להורות לע"ג דליהו לעילא מן כלא .
מתפשט בכלא . ושליט על כלא . ו"ש היאחוד ועלת על כלא דליהו לאדון על כלא דליהו מיוחס . ולא לאמר דלאדון .
דליהו דייקא : והנה יש לדקדק דוכלן יוסיע דיוק דמתקרי לאדון על כלא ליהו על התפשטותו שבוה ליהו שליט על כלא
ובתיקונים בהג"ה דף ו' ע"ב מסתע לופכא ו"ל מסטרא דכבוד נברא לאמרין ישראל לנבי לאדון על כלא לס כעבדים ומקיטרא
דכבוד נלאל לאמור בהון לס כבנים ליהו עלת על כלא דלית אלהא עלוהי ולא לל סטרין ליהו ממלא כל עלוין
ותחתין דלית תרין סטרין דיוסטרא תדא לאתקרי עילת על כלא . ומסטרא תדא לוקרי לאדון על כלא : והנה לצוה אל
סבילור ולאמור זה נריך להבין מה ספרס יש בין הבן לעבד . שהרי תיקו"ס קרא לותנו בנים שנלאמר בנים לתם לה' אלהיכם וקרא
לותנו עבדים שנלאמר כי לי בני ישראל עבדים עבדי הם וגו' . ועוד נריך להקדים לין יתכן לקרות לותנו עבדים ובנים . ומתי
נפסק לס לכלנו עבדים לאי לפסוק ליהיות בנים . ולס לכלנו בנים ת"ח ליהיות עבדים . ו"ל שבידועת הפרס הבן לעבד
יתורן לעיס קדיש לותנו עבדיכ ובניס : והנה תדע העבד והבן הוא כת לחד כלומר שהבן לתי מכח שטרא והבילו
לעה"ז ולחפ הזה ג"כ טריח להסלים יומנות לקלות העבד קשה . הלי שהבן והעבד יוכן לחד לבל יש הפרס שהעבד לתיא מוכח
בברא שטרא לסלנית היומנות ולא פקרא בית בכויה . אבל שפן לתיא מוכח בלבל שהלניל מעלמותו והוליד לת הבן הזה . והבן
ולחפ הוא הכל כת לחד ולין הפרס ביניהס אלא בעינין העילות . והוא שהלפ הוא לעילא מהבן ולכן לנבי הבן יתקרא הלפ
עילת על כלא ולא שייך לאמור בית לאדון על כלא לפי שהלדון לא שייך אלא על זכר שהוא בפרד מזונו והלפ והבן הכל דבר לחד
לכן לא שייך בית שם לאדון אלא לעילת על כלא לבל בעבד שהוא בפרד ולא מוכח בברא ולא מוכח בלבל לכן ההוא דלתקרי לנבי הבן
עילת על כלא הוא מפלמו . יתקרא לנבי העבד לאדון על כלא . והנה יש בלדש שני דברים כת בברא וכת בלבל כת בברא
דכתיב ויסר פ' יקלבש לת בגדי עשו בנו הלדוס עסר בן ליהו כת בברא כנוכרי . ופיו בלבל ליהו דכתיב ויפח בלפיו בשמת לייס
דליהו כיו בלבל ולא יסירת כפיס כיו בנוף . ומשם כפי זה שלכן קלי לותנו בנים ועבדים . עבדים ומיטרא דכת בברא
דליהו בנוף בזוהרי לעיל ובניס ומסטרא דכבוד בלבל דליהו בבסוה כנ"ל . ובזה יבלרן היולמור מסיטרא דכבוד בברא דליהו
שנוף לתקרי בנוף עבד ועלת על כלא לתקרי לאדון . ומיטרא דכבוד בלבל דליהו בבסוה דליהי חלק לאלוה לו הנוח דלתקרי
לנבי בנוף לאדון על כלא יתקרי בתה לנבי בבסוה דליהי חלק לאלוה ומעל יתקרי עילת על כלא דוקא הדי שלאדון על כלא הוא
על מלכות קדישת ומה שיש לוקדק בלאמור שם על דיהוה ויקרא דף רל"ט ע"ב ובת קונים דף ז' ע"ב רכ"ל (עיין בקבו
תשלומיו וקש יתפתר בע"ה בלור היטב) :

ומה שכתוב בבית וקדש הקדשים שלכלו קדישת בשרוכה עולה ומהפרכת . כך הוא לאמת לפי שפ"ק דליהו שם מ"ג
בחדש

בחדש לאו וכלל הספירות הוא שהספירות הם חלקי הגוף • ושם מ״ה הייו בכשמיתא לגופא שמתלבשת בתוך חלקי הגוף ומחיה אותה כדאיתא בתיקונים דף י״ג ע״ח כתר עליון הייו כתר יולכות ועלה לתיאר מגיד מרכשית לחברית והייו קרקפתא דלא אית תפילין עולגאו הייו שם מ״ה דהייו תרח לגילות הייו שקיו דחולכא בדרעוי ועכפוי כמיא דחשקי לחילכא ולתרבי בהוות שקיו הרי דשם מ״ה בחדש הייו עולכא קדישא הייו בכשמיתא לגילות • וכן תמצא בספר יצירה שלאחר עשר ספירות בלי יום לעש״י שערשוכים פירשו כהאי עלתא כמה פירושים הכווכה הלמיתית היא כך שרוצה להשוו בעל ס׳ יצירה שהם עשר ספירו בלימה ר״ל מלבד שם ו״ה בחדש הם עשר ספירות שהם ע״ה בלא עייל בחושבנא דחברי הגוף וכמו שהכשמה היא לחידת לחעלה ובשעה שהיא רוצה עולה • ובשעה שהיא יורדת בך עולכא קדישא כשרוצה לחעלה לחעלה בעולמות דחולכא קדישא וכשרוצה להתלבש בגילות • וגם שכינת עוזו היא עולה כמוהו כדכתיב הוא העולה דוקא ולא זולתו שהספירות שהם הכלים לוגם עוברים מגבולם כדכתיב אשר שתי חול גבול לים • לכל שכינת עוזו שהיא כמוהו דחייו ושכינתיה חד לימין הייו בכשמיתא לכל העולמות ועולה עד ח״ם ויורדת עד לין תכלית כדאיתא בתיקונים דף כ׳ ע״ב ואמרתי מלקח לוגי לגילות בעומדם ישראל בעומדם הה״ד בעומדם תרפינה כנפיהם דסליקת עד ח״ם למשכל ומוכח מגילת העילות וגו׳ חברי שכינת עזו עולה עד ח״ם • וכן לוגת בתיקונים שם זוהר חדש דף ט׳ ע״ב ו״ל וכד לוית ביסראל ומסכולים נזרקין לם בדכורה דכלותהון דילהון ומלקון לה בוחשבה עד דהוה מופלא דהייו על הכתר ויד הם נעגים הה״ד כי ידע שמי וגו׳ עד דסליקת לה עד עילת כל עילמין • ובגאותא בזוהר ויקרא דף רע״ה ע״ח ו״ל בלן לתר לתכסת חלא סליקת לבהוה לתר דלתוור ביה במכוסה מיוך חל תחקור לפיסח ליה על בנתא וגו׳ הרי דמ״ק שרוי למעלה מדלתטרוכת שכינתיה לעלות בהוה לתר מופלא ומכוסה לפיסח ליה על בנתא • ומזה לחדיה דבין מ״ק ובין שכינתא עולים מהתגילות זה שלין בן בשאר פרגופין דתגילות שלוגם עולים :

וא״ת בהרי בזוהר ויקרא דף רכ״ו ע״ב לייתא דגם הספירין עולים גמיר • ח״ל בעולת תמיד שכינתא דסליקת בבהוה דרגא דלתמיר ביה ערב וכוקר לומרים פעמים שמע ישראל וכו׳ ולייה סליקת בעומדה דלחוגניתא דלייהו תמיד עמה בלא פידודא וכה לייהי סליקת לחיידן בה כל ספירין ושלקין שמה • הרי מכלן דלייה דשלקין שמה הספירות ולוך לומרים לעיל שהספירות לוגם עולים למעלה • ו״ל שדוקא שמה יכולים לעלות ג״ פעמים בה אבל הם לשדם אם היא לוגה עולה • אם לוגם יכולים לעלות • ח״ש ולייהן שלקין שמה שמה דייקא • שוב ח״ל דלקין ספירות דקלמר הכא לאו לחכספירות דגילות אלא לספירות ו׳ דידה שהם הבחינות שמתלבשת בתוכם וכה לייהי סליקת שלקין כל רעותיה דלמיהן דבחינות דילה לחתרהח כמ״ד קדח בתולות לחרוה רעותיה מובחות לך • עוד ח״ל שכשר יהוע דשכינתא לייהי כלילא מכל ספירין עולהן ותתלין ובולהו רשיטין הם כהאיתא בתיקוני זוהר דף י׳ ע״ג ובגין השכינתא כלולא מעילהן ותתלין הה״ד לבלם הכם יקדח כהם דייקא ולחתר שכן הכלהו כלולן הם בשמיא עלה בשם פלוני שלה בשל כל הספירות כלם • כוונו לומרם שהשכינה עולה למעלה מהגילות • וקשה דלייתא בזוהר ויקרא דף רע״ז ע״ב בשהוא דלא סלקה למעלה מעשר ח״ל בלות לחרגין מלרי סתרי תורה מלרי מדות דלייהו יהיין כשיטין מסיטרא דקדושה דלייהי כלילא מעשר ספירין דמיהן דירות לה וחכי לעשר ספירין בלא פידודא כלל • עשרה ולא ט׳ ולא תייות דסליקת לשלא מעשר שהם הם ח״ם עשר הוא דבא סליקת לעילא תעשר וכב״ה עשרה ולא לחתר מעשר • הרי מכלן שהיא השכינה בלא סליקת למעלה מעשר ולייהי לומרים שעולה למעלה מהגילות ו״ל דהלא דלחתר הייתה ולא תייות דסליקת לה למעלה מעשר וחשב שהיא עולה למעלה • לבלא הטעות שהוא כך הוא דהיא סליקת זהו לשון לעילא בחשבון בחינת מעשר מלחר שהיו בלילא מעשר ספירין • ח״כ פרין לחיות עולה בחשבון יותר מעשר לבן תירץ שהוא שהיו עולה בחשבון יותר מעשר הוא שכינתא שהוא בת זוגו שהיא עולה בחשבון יותר מעשר • ח״ש וכב״ד עשרה ולא לחד לחתר • וח״ש בכנית קדש הקדשים פרים קשה חד פרסה ושניה וגליף ושערו וגו׳ ע״כ שיעור הפרסה הוא • שתהי׳ שטחיהו שלשה וחצי שיהקע חמור ויעבור • יעבור שד שלש שטחיהו שתהא שהם מקום מהגילות • זה עכין שכתוב בתיקוני זוהר חדש דף י״ב ו״ל ועלה לתיאר ולחיות על רחצי בחיות הקדש דהיהו דקונטא דבכתרא עילאה דהייו מרכבה לשהוה דלתיקוני שיקר מלמעלה עולה על כל עילמין טמיר ונגלי הוא דקונטא דבכתרא עילאה שהיו הפרסה ושש ולמעלה הוא מהגילות שהרי הפרסה היא בכתרא שלמעלה • וח״ש בכנית קדש הקדשים ושעיר וגליף ישהעמיד

דמות

דמות פ׳ לדס . זה מבואר בזוהר שמות דף רכ״ו ע״ח וז״ל ואע״ג דכלהו קיימי בגהורו דמחשבה דלא לתיידע בטש בגהירו דפרסת ונהרין כחדא ואתעבידו ט׳ היכלין . הרי שעל ידי דגהירו הפרסת ועל ידי דגהירו דזוח שכה עלאה דלא בדא ואתעבידו ט׳ היכלין דלזכון פרנוף לדס . וח״ש י׳ פרנופים הוא עם המלכות שהיא כלולה מט׳ ספירות וכה יושלמו לעשר ספירות וכן לזיתת בזוהר ויקרא דף קכ״ח ע״ח תלת עתיקא דעתיקין . טמירא דטמירין עד לא זמין תקונוי דמלכא ועטורי עטורין שירותא ופיומא לא הוה . והוה מגלף דמשער ביה ופרים קמיה חד פרסת וכה גלוף ושעיר מלכין ותיקונוי . הרי גס כן שכפרסת עגמה גלוף ושעיר :

עוז לאלהים פרק ה׳ מהימנותא דכלא בית קדש הקדשים פרק ה׳

ומה שכתוב בבית קדש הקדשים שכמו שהיה תיקון למטה כך כעשה למעלה בעתיקא קדישא דכל קדישין זה מבואר בזוהר ויקרא דף קל״ה ע״ח וכלהו לא לתקיימו עד דרישא חורפא עתיקא דעתיקין לתתקן כד לתתקן תקן כל תיקונין דלתתא תקון כל תקונין דעלמין ותתאין הרי שכמו שהיה בתיקון למטה כך כעשה למעלה בעתיקא קדישא דכל קדישין . וכן לזיתא בזוהר ויקרא דף רפ״ח ע״ח עתיקא דכל עתיקין סתימו דכל סתימין ונהורא כד לתתקן לפיק ט׳ כהורין ונהורי רזין שגם בעתיק קדישא כעשה תיקון . וח״ש בבית קדש הקדשים וע״י תנועות ובטישות יתגלו הגבורות והחסדים בפועל מה שהיה בכח . זה מבואר בזוהר שמות דף כ״ט ע״ח וז״ל וכדין דא גהירו דמחשבה דלא לתיידע בטש בגהירו דפרישא וכהרין כחדא, ואתעבידו ט׳ היכלין הרי שע״י הבטישו לתעביד כלא . וכן לזיתא בזוהר ויקרא דף רכ״ב ע״ב וז״ל מבנויהי דקרדינותא בפיק בינונא פטישא חזקא דבטש בכלהו ותפיק וזיקון עלמין קדמאין . הרי שע״י הבטישה נפקין כלהו עלמין . וכן לזיתא בזוהר בראשית דף ט״ו ע״ח וז״ל . זוהר שתיתא דסתימין בטוש פטישא דיליה בהאי נקודה וכדין לתפשט הלי בראשית ועביד ליה היכלא לנקדיה ולתושבחתיה תמן זרע זרעא בקודשא לאולדא לתועלתא דעלמא ודוא דא זרע קדש מצבתם . הרי שבתר שבטש עביד היכלא דליה דהיינו שכתגלה שורש הדינין דלזיהו היכלא דיליה וז״ש בבית קדש הקדשים שע״י החור חוור כתקן כלל זה מבואר בזוהר בראשית דף ט״ו ע״ח וז״ל קטורא כגולמא כעין בעוקא לא חיוור ולא חוכם לא ירוק ולא גוון כלל כך תדר תשיחת . כ״ל כך הדר תשיחת דהיינו החור

ולבוא אל בירור הדברים החלה נקדים לך הקדמה אחת תדע שכמו שהיה תיקון למטה כך כעשה למעלה בעתיקא קדישא דכל קדישין דהיינו שיקונדם לא היה נקרא לדס לפי שלדס יש בו שורש דין ורחמי גלויים ומאחר שהפרס ולמעלה דבר פשוט הוא שפסר שיקרא לדס . שפס לדס הוא מורכב ונגלין בו הדין והרחמים וא״ע שלזורנו שפורש הגבורות והחסדים היו מוקדמים מכל מקום לא היו נגלים ולא היו נודעים בחיזה יקום הם המעל החכן שיוכיחן מימנו לא לזין בה שום חשב על ידי בטישה נגלה היסוד דילה כך מקדם שורש הדינין והחסדים היו בשורשם ולא היו נראין ולא נגלין ועל ידי תנועות ובטישות יתגלו הגבורות והחסדים בפועל מה שהיה בכח וזה היה מציאות שבידת הכלים להוציא לחומת לחוזקותיה ולגלות העותיה . ודע שהכלים שנשברו שיתבתרו לקזין היה בהם ג׳ בחינות של נפש רוח נשמה חיה יחידה . וכשנשברו הכלים ה״ה בחינת חלו . כעשו בסוד חור חוזר בסוד מיין נוקבין ומתגשמו יותר ויותר שהיו קודם ומשיל לך משל לזה לפלוחית שיש בה חור והיא מתוחה סוגרת ומסוגרת לא יצא ממנה הריח ואם תשבר לותו הכלי ויצא החור ילך ויתפשט הריח בכיחים מקומות ויתגלגל כולם מלותו הריח ואע״פי שנשבר הכלי ויצא החור מן הכלי . הריח לא יסור ממנו כי כבר נדבק בגוף הריח שבתבק בכלי נקרא נפש הכלי והוא ונפשו עליו תחכל . לבל תהרוס ולמעלה תשוב אל האלהים . כמו שזה שהוא נשמע יותר כשאר בחינות שבידת לפי שלא יוכל לעבור בחוקיהו שיצא ממנו שנשבר כתפשט-ומה שבתפור מהריח גם כן בשבירות הגלוחית לי לתפשר לקובצו כולו כי אם עיקרי

בן כשיעלה ס׳ בחינת . התנשמי יותר בחינ׳ שהיא הנפש כשאדם
למעלה והרוח שכה אל האלהים יובל שכן השתר :
ודע שגם ב״ה בחינת שכשאדם כל הרוחני מתבטל נעשה
בסוד חור חוזר למה שלמעלה ממנו הוא כינוד רוח
של הזולתין תבירין כעשה מיין נוקבין לחמת והנשמה שהיא
יותר רוחנית מהרוח יכולה לעלות לחכמ׳ ונעשה מיין נוקבין
לחכמה . והחיה שהיא יותר רוחנית מהנשמה נעשית מיין
נוקבין לבת״ר שהוא תריך תכפין והיחידה שהיא יותר רוחנית
מהחיה יכלה לעלות מתריך תכפין ולמעלה ונעשית חור חוזר
לעתיקא קדישא דכל קדישין והחור חוזר הוא סורס התגלות
הדינין . הרי מכאן שע״י השבירה הזאת מתזולתין תבירין
נתתקן לתיקון עתיקא קדישא דכל קדישין כדי שיקרא אדם
קדמון שאי אפשר ליקרא בשם אדם אם לא יהיה בו התגלות
סורס הדינין . והכל יובן בפשוט ויהי האדם לנפש חיה :
ולבוא לביאורו נקדים לך שקודם צריך שתדע כי כל הבחינת
העליונה מחברתה היא בסוד נפש למה שלמטה ממנה כינוד
הבחינה התחתונה שבכולם היא הנפש וכנגד בחינת הכלי
נקראת נפש לכל לגבי בחינת הרוח נקרא כלי לרוח . והרוח
לגבי נפש נקרא נפש לנפש לכל לגבי הנשמ׳ נקרא כלי לנשמ׳ .
והנשמה לגבי רוח נקרא נפש לרוח לכל לגבי החיה נקרא כלי
לחיה . והחיה לגבי נשמה נקרא נפש לנשמה לכל לגבי
היחידה נקרא כלי ליחידה והיחיד לגבי חיה נקרא נפש לחיה :
ובבר למדנו שמבחינת יחידה זו שנעשית חור חוזר ונעשית
סורס הדינין על ידי בחינת זאת דיחידה נקרא
עתיקא קדישא דכל קדישין אדם קדמון שהוא בחינת היחידה
דזולתין תבירין הרי שאדם קדמון הוא בחינת נפש של חיה הוי
ויהי אדם לנפש חיה כמ׳ בכל עוד שלא נשברו המלכין תבירין
עדיין לא תקן עתיקא קדישא דכל קדישין תקונין דלין תיקון
אלא לאחר הריסה ולין תיקון אלא בצורת אדם שהוא גילוי
הדינים כנ״ל וכל עוד שלא נשברו המלכין ועלתה יחידה
למעלה לא היתה בחינת חור חוזר שהוא סורס הדינים כדי
שיקרא אדם לפי שאדם שלם בדין ורחמי׳ דהייגו אדם לא יקרא
אלא הוא ובת זוגיה שהזכרה סורס החסדים והנוקבה סורס הדינים ושניהם נקראים בשם אדם דהייגו אדם דכליל דכר ונוקבה
כדכתיב ויקרא את שמם אדם ביום דיקרא כמבואר . על זה אמר וכשיעלו אלו הפרצופים שהם כתר חכמה בינה ובתוך בינה היו
כלולים השפה קנוות ומלכות . כמו שעשר פרצופים אלו כשיעלו עדיין לא תיקן עתיקא קדישא דכל קדישין תיקונין שהוא
בחינת חור חוזר כנ״ל ותדע שמלת החור החוזר לא היה תיקון לעולמות לפי שהחור חוזר יתעשה כלי לקבל חור קו היושר שהם
היה כימך חור קו היושר בלי חור חוזר שיקבל אותו היה חוזר העולם לכמו שהיה ועל ידי החור חוזר שנעשה כלי לחור היושר
ויקבלו בתוכו ומשפיע מעט מעט כדי צורך העולמות . ועל זה כשנעשו דור המבול שלא רצו בחור חוזר אלא בחור קו היושר על זה

חוזר עביד גווכין לאתגלייא בהון . הרי שע״י החור חוזר נתקן
הכל . ומ״ש בבית קדש הקדשים כשיגיעו אלו הפרצופין עדיין
עתיקא קדישא לא תקין תקונוי זה מבואר בזוהר ויקרא דף
קכ״ח ע״א וז״ל תאנא עתיקא דעתיקין טמירא דטמירין עד לא
זמין תקונוי דמלכא ועטורי עטורין סירותא וסיומא לא הוה
והוה מנלף ומסער ביה ופרסים קיימים חד פרסא ובה גליף ושעיר
מלכין ותקונוי הרי שמוקדם שנתתקן נהקקו בפרסא העשר
ספירות דאיכון תקונין דמלכא והם הם המלכין ותיקוני מלכא
מדאתמר ותיקונוי ולא אתמר ותיקוניהו . (וביאור מאמר זה
תמצאנו בס׳ תעלומות בחר היטב) וכן איתא בזוהר ויקרא
דף רפ״ח ע״א וז״ל כד אתתקין אפיק ט׳ נהורין דלהטין מיניה
מתקוניו ומדקאמר כד אתתקן ולא אמר כתר דאתתקן ג״פ
שהכל נעשה בבת א׳ תקוני דמלכא ותיקוני דעתיקא
קדישא הרי שהפרצופים הם הם תיקוני דע״ק לפי שכל תיקוני
הוה להודיע אלהותיה ולקיומו כולא ומכלי הפרצופים לא היה
אפשר לקיומו עלמין שלא היו העולמות יכולין לסבול אורו
לכך הוצרך הפרצופין להתלבש בהם ואיכון לקרון שמו קדישא
דהייגו גבול התלבשות וזהו מה שמסיים המאמר ולא שביק כל
איכין כהורין דאתפשטן דאתגלין וטמירין ואיכון לקרון שמו
קדישא וכגון כך כלא חד . (וביאור מאמר זה תמצאנו בספר
תעלומות) ומה שכתוב בבית קדש הקדשים כימך שאור
חוזר הוא עיקר התיקון הייגו לפי שעיקר התיקון הוא השיעור
דהייגו שיורד האור בשיעור ולא יסבור הכלי שמקבלו והשיעור
אתייא מסיטרא דנוקבא דאיהי גבורת ולכך אינה נראה
באורחים שאינה נותנת בשפע כי אם בשיעור נמצא שעיקור
התיקון והשיעור היא היא שכינת עוז מלכותא קדישא כדאית׳
בזוהר בראשי׳ דף כ״ד ע״ב וז״ל ובודאי היא לבנת הספיר
דכל עלמין וכנ״ל אבן שלימות ונדק יהיה לך ליהי מדה בין כל
ספירה וספיר׳ ורזא דמלה עשר אמות לורך הקרש הרי בפירוש
שמלכותא קדישא דאיהי לבנת היא היתה בהייגא דכל עלמין
ואיהי מדה ושיעור :

ומה

המשיך עליהם ביותר ונהפך העולם לתוהו ובהו הרי שובלי חור חוזר תי׳ לפשר לעולם לסבול חור קו היושר ולכן בחילזין תבירין
יען כי עדיין לא היה חור חוזר כי לא כתבוה הלא יתר הסבירה ולא ירד עליהם כי אם חור קו היושר בלבד לכן כשברו
וכתבטלו ולא לתקיימו . נמצא שחור חוזר הוא עיקר התיקון . ותדע שחור חוזר הוא שנקרית שם ב״ן ולכך הפך חשבונו מלמטה
למעלה ולא כחשבון ע״ב ס״ג מ״ה הלא ב״ן ולא כ״ב . שהלא ע״ב ס״ג מ״ה יורדים וב״ן הוא בסוד חור חוזר לכך הוא מלמטה
למעלה . ולפשר לומר טעם לתר שרגא להורות שכל ד׳ שמות הלא הם אחי״ת שעולה בחספר קטן ע׳ וכן שם ב״ן שעולה ט׳ בחספר
קטן כי נון פשוטה הוא שבע מלות וכן ע״ב ס״ג מ״ה וכו׳ : והרע שיהיהדה הכ״ל שהוא שם ב״ן כתהוות הלכות דאדם
קדמון שעיקר האדם הוא הולכות שהוא פלגת הגופת אבל למעלה תיכו יפורסם סוד הנוקבא כיון שהוא מפורסם למטה בחילזין
כגון חבת וחיות זו״ן ושאר הפרנופים שהנקבות שלהם יפורסמים הלא כלול דכר ונוקבא כאחד ואיכו ניכר בו הנוקבא כי אם
בסוד מלכות לבד שהוא העטרה דידיה . ותדע שהוא הולכות דאדם קדמון יש בה עשר בחינת שהם בסוד עשר ספירות תלת
דחשובות דהלכות דאדם קדמון נקרית רישא דלא אתיידע ונקרית עתיקא קדישא על זה אתר באדרת זוטא הלא עתיקא קדישא
רישא דכל רישין . רישא דלהו רישא לא ידע ולא אתיידע מה דאית בהלי רישא : וצריך להבין הבנת המאמר שכולו מקשה
ודברים סתרי לכאורה מאחר שאמר רישא דכל רישא היכי קאמר רישא דלהו רישא לאמכש תדע שז׳ תחתונות דהלכות דאדם קדמון כה״י
שלו כלכלים בתוך הכתר וחג״ת שלו מעשים כתר דכתר . וכח״ב שלו הוא רישא דלא אתיידע שאיכו יכול עולם האצילות לסובלו
על כן לא כלכלים בתריך אחפין ומשאר לגילגלתא מכתר דתריך אחפין ע״ג נקרית רישא דכל רישא שאפילו כתר דתריך אחפין שהוא
בחינת חג״ת דהלכות דאדם קדמון שעיקרא קדישא הוא בחינת כח״ב שהוא רחם לאם הוי רישא דכל רישא לכל רחם שלמטה ממנו
ולפיכך הלי עתיקא קדישא נקרית רישא דכל רישא . ומה שאמר רישא דלהו רישא כן הוא הלחית שלע״פ שהוא רישא לכל
רישא שלמטה ממנו מ״מ לאו בחינת רישא לגמרי שיקרית כתר לפי שהוא בחינת ג׳ דחשונת דיולכו׳ דאדם קדמון וזה מתקרי עטרה
ולא כתר דאיכו רישא שהכתר הוא למעלה והעטרה היא למטה הוי רישא דלהו רישא שהעטרה הוא סוף הפרצוף ורישא התחלת
הפרצוף הוי רישא דלהו רישא . ומ״ש לא ידע ולא אתיידע מה דאית בהלי רישא . העכין הוא שבכל מקום שיש תלל לחפשר לעלות
בגו חללא לידע מה דאית בגויה לכל רישא דלית בה חלל אין יתיידע מה דבגויה . עתיקא קדישא לאו בחינת רחם שיש בה
חלל כ״א בחינת עטרה שאין בו חלל ע״ז לאמר לא ידע ולא אתיידע מה דאית בהלי רישא . גם תדע שם ב״ן תחתונות דהלכות
דאדם קדמון נקרית עתיק יומין . ומ״ש חלו שם פנימיות ד״ז תיקוני דרישא דאריך וכבר אמרכו שהלכות דאדם קדמון הוא בחינת
שם ב״ן ועי״ז שהיה מקבלת האור דיושר דאדם קדמון נתקנו כל העולמות שלמטה ומשפעת חיות כדי צורכם ע״ז אמר לא תיקן
תיקוני דאיכו כמו שאמר שהוא האור חוזר . והאור חוזר הזה שהוא בחינת שם ב״ן שהוא הלכות דאדם קדמון היא אחר בתוך
רישא דאריך אחפין כנ״ל ועל ידה יהי׳ חיות לאריך אחפין וכח לסבול ביחד שקודם לכן לא היה כח בהם לסבול שהיה יורד השפע
כלי יודה ושיעור וע״י האור חוזר הזה שבתלבש ברישא דאריך אחפין יוכל האור לאחז לאחז כפי צורך העולמות בחידה ושיעור
שהיודה ושיעור הוא ושיעור חקוק ומשפעת חיות כדי צורכם ע״ז אמר לא תיקן תיקוני דרישא והם הם ז׳ תחתונות דאדם
קדמון ושיעור הוא שיעור קומת אדם קדמון שהוא ג׳ פרסאות ומחצה כמו שאמרכו : הרחמן גולגלתא והיא הכובע המכסה את
קדמון כנ״ל המתלבשים בתוך רישא דאריך אחפין ומתחלקים לז׳ תיקוכים הלו : הרחמן גולגלתא והיא הכובע המכסה את
המוח ולפי שהוא למעלה מכללות הרחם על כן היא ראשה בין ז׳ תיקוכים פכימיין דרישא לפי דאיתא חיצוכיים ג״כ שהם ב׳ עיכים
ב׳ חזכים ב׳ כחירי אחף והפה והם כקרית ז׳ תיקוכי דאריך הלא שהלו זוכרים הם פכימיים וגולגלתא היא הרחמן :
שכיה היא אוירא דכיא שהוא התלל שבין הגולגלתא והקרום של המוח ולאחו התיר הסרוי על הקרום הוא הכקרית לחירית
דכיא ואע״פ שבאויר לא חציב לחוירית דכיא בכלל ז׳ תיקוכי דרישא הלא לעיזיר נקי וכאן בעל היחיזר כתוב חנירת דכיא ומחסר
עחיר נקי . יתכן לתת טעם לדבר והוא שעחיר נקי שהם שערות הרחם כל גדולם הוא בלחלוחית המוח שהוא רעוע דרעוון
וא״כ תיכו תיקון בפני עצמו הלא תולדה דרעוין ולפיכך לא מכחו בכלל ז׳ תיקוכי דרישא ומכחו בחקוחו לחירת דכיא שהוא
תיקון לרחם שהם הכשתם סרוי והם יכילו ומשפיעות : הג׳ הוא ט״א דבדולחא ודע שהלא דבדולחא הוא הלובן שבין
השערות דרחם והוא ג״פ ד׳ תיקוכי חיוורתי וכקרית חיוורתי ע״ש שהם לבייכם יותר מן השער וכקרית הלא דבדולחא לפי
שהבדולת מעחיס כרחה לבן . פעמים תדוש כאו ורחית דהלל שבין שערות הרחם . וגם כקרית בדולח לפי שהשם יורד לבן
עדן העליון וג״ע העליון הוא ביכה שכקרית ע״י ובדולת עולה ע״י ר״ל הטל היורד לע״י על זה כקרית הלא דבדולחא :

הד׳

בד׳ קרומא דאוירא הוא הקרום שעל המוח שבין החויר ובין המוח ולפי שהוא כסוי לחויר נקרא קרום שתדע שהשם מלבושו
של אדם שהיא הנשמה והנשמה שורה בתוך השם כנ״ל · וקרום עולה כיוצין שהו ולפי שהוא מתגלה במוח על כן נקרא רקון שרטון
עולה שהו ג״כ כמכין קרום : הה׳ רעוא דרעוין וצריך להבין למה נקרא רעוא דרעוין ולא רעוא לבד · תדע שרעוא שהוא
התיקון ה״ה הוא המוח ונקרא רעוא לפי שכבר ידעת שהמוחין יורדים ישסס וע״י המוחין ים לחבה ורעות למטה בזו״ן ולפי שבז״ן
בכל חד מכייהו לית רעוא ג״כ דהייגו שזה לוחב לת זה וזה לוחב לת זה על כן נקרא׳רעיס ודודים דודים כשהם בפירודא ורעיס
כשהם בזיווגא ולפ לא היו יורדין המוחין ימוחא סתימא לא היה להם רעות שכל כח הזיווג הוא מחמת המוחין על זה נקרא
דעוא דרעוין דהייגו רעוא מלין רעוין דלתתא שע״י מתעוררים · השפי הוא עיגא פקיחא הוא פכימיות העין והיא
עיגא חדא דכתיב הגה עין ה׳ ולפילו שתרלה בפרגוף לדם ה׳ עייגין כבר אמרגו שהם החיצוגים לכל הפכימיות היא עיגא חדא
עיגא תיוהרא דלית עליה גבייגין דכתיב הגה לא ינוס : הז׳ חוש״א גם הוא תיקון לחד פכימי לפילו שתרלה שיש בו ה׳
מוקבים הכל עולה בגימור לחד ומה שנקרא חוטם הוא שעולה כמכין ס״ג שכל המינים שבמוח יורדין משם · על זה נקרא חוטם :

בית קדש הקדשים פרק ו׳ · מהימנותא דכלא עוז לאלהים פרק ו׳

ולבוא של ביהור המלא׳ תדע שמכח המוחין יולחין הזעירות ומה שכתוב בבית קדש הקדשים דהלי לחגלך בתוך ליהו
ונקרלים מזיכא דמבועה · וכן תרלה מי שלין לו חוץ לקליפות זה נרלה בזוהר דף קל״ח ע״ב וז״ל
מוחין לין בו זעירות כך תרלה הספרים שלין בו שער וגם תלכא ד״ל חכמות בחוץ תרוכה ולבסוף כתיב ברחובות תתן
המוקבא שהיא קלת היוות לין לה זקן · וע״י התיקוגים הללו קולה וגו׳ חלת חכמות בחוץ תרוכה כד כגיד ממוחא סתימאה
יתמסך כת ותיות לכל העולמות בסוד דתריך לחפין לממוחא דז״ח בחיבון כיסין
תכמות בחוץ תרוכה ברחובו׳ תתן קולה כללו מתחברלן לבר תרין מוחין
דהייגו זעירות דריסא תליין עד רלשי ואתעביד חד מוחא וגו׳ וכד כגיד מהאי
דכתפין דתריך לחפין שתלבשים בתוך להאי כתיב תתן קולה חד וצריך להבין
חו״ח שהם המלבשים לב׳ זרועות תריך המילמר לומר לחוד כללו מתחברלן לבר
לחפין וכשהזעירות מוגעים עד ב׳כתפין מהאי בהאי לבר דקדור לבר מוחי וכי יש
דיליה ע״כ יוכקים ג״כ ישסס חו״ח מכח מקום פכוי מוחו חלת לבר מזיעור
תון וחלו הזעירות הם שעייגין ולכך נקרא חכמות הוי חכמות פרצופא דז״ח בחוץ תרוכה שיורדים לחו״ח ומשס יורדים ביחד על ריסא עד כיכה שהוא קוות ו׳ה כדכתיב ועשו לחיו בה מגדו וכשהוא
דז״ח ולפי שהזעירות לעולם הם תלויים עליהם ומשפיעי׳ בהם לבר מז״ח הוא לבר מהקליפות שלין להם עוד מזיקה גוכא
מלותו טלא דבדולחא שלורקו ע״כ לית להם פירודא לעולמין דהלי חוץ דלמר קרא הוא חוץ יתחוס הקליפות · ובמו כן
כחדא שריין ולא מתפרשין לעולמין וזיווגם תדיר לכן נקרלים לחמינא תמלך בחוץ ליהו
רעים ולפי שהכיכה מתפרשת מהעלה בגלות לחורה מי יתכך והנה ידוע הוא שהכיכה מגויה
כלח לי דהייגו שכהיה בחדרגה לחת למעלה יוכק שדי לחי בעולמות חלו תדיר עם ישרחל כדלחרו חז״ל גלו למגרים
כלומר יוכק לותם הספים שיכק לת לחי ולא לחר משדי שיש בזמן הזה ולכן הסכיכה מתלוה לה יות חוץ יתחוס זה כדי
לחי היה נרלה משדי לחי מוח והספים חלו הם החכמות להתייחד עם בעלה כמו שמגיגו בזוהר בכמה מקומות שגרין
שהם הזעירות שלמרגו שיוקבות מכח חוץ לסיכך זיווגם תדיר · לעלות הסכיכה למעל׳מהכתר ליחדה עם בעלה כלשר תרלה
ושכיכה ג״כ רוגה בזה הזיווג למהוי תדיר ע״ז לחרה מי יתכך להלן בפרקים הבלים וז״ש קרא לחמינא בחוץ דהייגו מחוץ
כלח לי יוכק שדי לחי׳ שדים שיוקבת לחי׳ דוקא שהם לפקיות · וח״ת והרי להלן בזוהר ויקרא דף ק״מ ע״ח
לותם החכמות הכ״ל לחמינא בחוץ לשקך גם לא יכוזו לי הלי חוץ דקלמר חוץ יתחוס הקליפות דהייגו למעלה למעלה
לחיתא בזה הלשון כתיב חכמות בחוץ תרוכה מלי בחוץ בהלי

ז״ח דעתחברן תרין יחידן • ומשמע דהאי בחון קאי אז״ח •
וי״ל דעלת חון משמע לתרי לגבי כמו יכילת השבת שהמוכיח
מרשות לרשות נקרא הוצאה ואע״ג דליכא הכנסה לא קרי לה
אלא יכילה כך כל העולמות כלם אפילו עולם השפל דליכא
עולם העשיה דליכא יותר פנימי מכולם שכולם מקיפין לותו
שהרי השויס מקיפין את הארץ ומה שלמעלה מהשמים מקיפין
את השמי׳ הרי שכל עולם השפל הוא יותר פנימי למה שלמעל׳
ממנו דכנויה שריא ובהיות כך כדורי דז״ח בתוך כדורי דאו״ח
וכדורי דאו״ח בתוך כדורי דח״ח • ת״כ כמ״ש הוא יותר פנימי
מאו״ח ומח״ח ולפי זה הי״ל כז״ח חכמות בפנים תרוכה דז״ח
פנימי הוא כאמור ח״כ למה אמור בחון • שא התירון הוא במה
שהקדימו שמונית מרשות לרשות אותו הפנימי יקרא חון
דהייגו שיכא הדבר חון מתחומו ובזה כוכל לדרוש הפסוק של
אמנלך בחון בלופן אחר בהקדמה זו שהקדימו וקודם נדקדק
בפסוק מי יתנך כאח לי דהי״ל מי יתנני כאחות לך ומה
משמע שתעלה הסכיכה למעלה ולמה לאמרה מי יתנך כאח לי
ועוד מלי לאמנלך תיבה זו מיותרת דהי״ל מיתנך כאח לי יונק
שדי אמי בחון לשקך • אלא יתורץ במה שבאתר לקמן בפרקים
הבאים בסוד הוניא אמה מברתק׳ שלעתיד לבא עתיד להתגלו׳
מלכא קדישא בכל עולמות אבי״ע ובזה יתותו כל הקליפות •
ובזה יבוא ביאור הפסוק היטב שלפי שעתה בזמן הזה הסכיכה
באלו העולמות וי״ק הוא למעלה כמוכר לכן אומרת הסכיכה
לי״ק מי יתנך כאח לי שתתגלה באלו העולמות ותהיה יונק
שדי אמי שעתה אתה למעל׳ואינך יונק שדי אמי אבל כשתתגל׳
באלו העולמות תהיה יונק שדי אמי • ובזה אמנלך מניאה
מה שלא היה מקודם ובזה יהיה בחון שהוא מקום מהקליפות
הנקרא חון כמ״ש ויגד לשכי אחיו בחון ואז לשקך גם לא
יבוזו לי לפי שבגילוייך באלו העולמות כל הקליפות יתבטלו
ובזה לשקך גם לא יבוזו לי • הרי שמלת חון משתמש לתרי
לגבי אלו שהוא חון לקדושה או חון לקליפה :

ומ״ש בבית קדש הקדשים שבארין דריסת תליין עד
ריסת דכתפין דח״ח זה מבואר בזוהר ויקרא דף קכ״ט ע״ח
וז״ל קורין דשערי תליין בתיקונו נקיים כעמר נקי עד כתפוי •
עד כתפוי ס״ד אלא עד רגלי דכתפוי דלא אתחזי קודלי :

ומה שכתוב בבית קדש הקדשים שהיו שהמלכי׳ כאין ושם •
זה מבואר בכתבי האר״י זצוק״ל • גם ליתא בזוהר
ברחשית דף ח׳ ע״ח וז״ל וכמה דדיוקנא דברית אזדרע במ״ב
גיוונין הוא זרעא כך אזדרע שאר גליפת אפרש במ״ב אתוון

בעובדא

וכשהוא חון מהקליפות אין שם בושה ולא בזיון שלא כתבושתו
לקדם ואחתו שלא אחר שבלטו הקליפות ובמוקוסטאין שם קליפה
אין שם בושה וכלימה לא יכבזיקין ולא יזיוון על זה אמ׳ אמנלך
בחון לשקך • גם לא יבוז הלי גם לרבו׳ זיוון כלומ׳שאם אזדוון
בפרהסיא לא יבוז לי שאין שם קליפות שאתבושם :

נמצינו למדין שאלו הבערות דדיקנא ורישא הם אורות
פנימיים יונאת מ״ז תיקוני דריסא שהם מקבלים
האור קודם ואח״כ משפיעים לותו האור דרך ימין כדי שיאלם
כח האור ויסבלו אותו העולמות על זה אמר דרך ימין דריסא
ודרך שערין דדיקנא כדי שיוכלו אלו הפרצופים לסובלו אלא
יצא האור בלי עדה ושיעור דהייגו שלא היו אלו התיקונים
הנזכר באופן שזכרנו וע״כ לא יוכלו העולמות לסבול תוקף
האור ואתו ואתבטלו ולא אתקיימו וזכר בהם ג׳ דברים אלו
נגד כל ג׳ עולמות בי״ע שירדו בהם הבינונות וכל אחד כפי
ירידתו כך קרא עליו שם • אלו שירדו בעולם העשיה קרא
בהם מיתה ושל יצירה ביטול לע״פ שאינו כמת כמו שאמר בן
אדם כאלו מת ובטל מן העולם וחשוב כמת • ולא אתקיימו אלו
שירדו בעולם הבריאה שלא נזכר להם לא ביטול ולא מיתו אלא
שלא נתקיימו במקומם ואפילו זאת נקרא מיתה כדאיתא
בגדרא ואי תימא ויתות ויתות דאתבטלו לגמרי לאו הכי אלא
כל מאן דנחית מדרגא דהוה בה קודם מיתה כד״א ויתות
מלך יצרים וזהו המיתה שאמר בבריאה הייגו דלא אתקיימו
במקומם : **ודע** שאלו הג׳ מלכים שמיתו כל אחד הי
מו׳ קצוות בסוד ואלה המלכים כמכין ואלה המלכים ודע שאם
לא היה זה הסברון לא היה סוד מ״ן שהוא אור החוזר וכאלא
היה אור החוזר לא היה כח בעולם לסבול אורו • ע״כ בכוונה
מכוונת אחת עתיק״א קדישא ד״ק המשיך אורו בכח גדול כדי
שיהיו הכלים נשברים ויתעשה האור חוזר שהוא שורש הדינין

מכיה וביה • **נמצא** שבין אור חוזר שהוא שורש הדינין ובין
אור קו הישר שהוא שורש הרחמים הכל אור אחד שאור הישר
הכה בכלים ולא מצא כלי מחזיקו וחזר לאחוריו ונעשה אור
חוזר ונעשה מקבל לאור קו הישר ולפי שאור הישר ואור החוזר
הכל אחד לפיכך היה בו כח לסבול אור הישר • כמ״ש שבין
שורש החסדים ובין שורש הגבורות הכל אחד וזהו סוד ה׳ הוא
האלהים ר״ל ששורש הרחמים הוא בעצמו שורש הדינים •
ובזה יתורץ מה שאמרו רז״ל קודם שנברא העולם היה בונה
עולמות ומחריבן • שקשה טובא למה לא גזרה דעתו יתברך
מתחילה לבנות עולם שיקיימו דלא שייך בונה ומחריב אלא

בחדש

בית הוועד קטלוג וגמבא בטופס זה
בלונדון "יהודי דלא ב"א" Jews' College

פעודת דברחמית הרי שורש קדם לי לחודרע בח״כ זיווגין והם המלכים שמלכו בבינה דאיהי מרן לחדוש כמבואר בלחידרת רבה ׃
(מאמר זה של ברחמית תימצאנו בס׳ תעמומות ע״ש) ׃

ומה שכתוב בבית קדש הקדשים שבין ר״ח שהוא שורש הדינין ובין חור קו היסר שהוא שורש הרחמים הכל לאור ה׳ כן נראה בזוהר שמות דף ט׳ ע״ב וז״ל ת״ח והשבות וגו׳ לבך מבעי ליה אלא לאו מאי משה לי לחנת בעי לאיקום על דא ולאיכדע כי ה׳ הוא האלהים והשבות אל לבבך וכדין תבדע ליה • לבבך יצר הטוב ויצר הרע דאתכליל דא בדא ואיהו חד ׃ והנה יש לדקדק בפסוק מ״ש וידעת היום מאי היום וכי היום ידע ולא למאר דהי״לל וידעת והשבות אל לבבך מאי היום אלא שהשם יתברך נקרא יום והשם יש בו שכי הפכים בנושא אחד שהשחור עושה לבן והלבן עושה שחור לאיש אשר בשמות רוח חיים בלשון כשהוא הולך בשיש והוא לבן השיש עושה אותו שחור וכל דבר של מלבוש לו שעוה כשכותבים אותה בשיש הוא מתלבן והרוחה דבר זה יתיה אין דבר א׳ יעשה ב׳ הפכים לשחור יעשה לבן ולבן יעשה שחור • לכן אמור וידעת היום כשתראה שהשם עושה שכי הפכים והוא דבר אחד והשבות אל לבבך שהוא על השכי הפכים והם השכי יצרים והכל דבר אחד • על פי שכי רחיות אלו תדע ז״ה הוא האלהים כי האור היסר שהוא ה׳ שהוא שורש הרחמים וכן האור חוזר שהוא אלהים שהוא שורש הדינין הכל א׳ ׃

וצריך להבין למה האור חוזר יקרא אחור ולמה האור ישר יקרא פנים כמבואר בכתבי האר״י ז״ל • אלא תדע כשאור היסר יורד למטה מחמת שהוא יורד אליבו אנו רואים פניו ולכן יקרא פנים לכל האור חוזר הזה כשהוא מתעלם

לאעלה אז יהיו פניו פונים לאעלה ולא יתראה אלא האחוריים לכן נקרא לאחור האור חוזר • נמצא כי בין האור היסר ובין האור חוזר ואתרמיזו האור חוזר והאור היסר באור דשיחסא וסיהרא כמו שהשם והירח הכל לאור אחד אע״פ שתראה לותם אור כלא אחד • מאור השם תבין זה כמו שנאמר וידעת היום ׃

משוכים בכל • כך אור היסר ואור חוזריהם אור אחד בלי פירודא • והנה אע״ת

בא״ת אל כיצד תדע שהשיש והירח הם שכי כלים משוכים דהייבו כלי השיש כלו זך והאור שרוי בתוכו ולכך האור בוקע ומאיר לעולם כלו אבל כלי הלבנה חציו זך דהייבו פניה דילה וחציו אחוריי׳ דילה ולית לה אור מדילה אלא מאותו האור שמאיר בה השיש • והנה עתה תהיה הלבנה כדיוקן המראה שאדם אחד יתראה בה הכל ומצד אחר לא יתראה בה דבר וכשתשים לותה המראה ככנד השיש יצא האור מהמראה עולה למעלה כאלו יש בתוך המראה דבר מאיר ובאותו הראות יתראה דבר אחר אלא דמי לאור הראשון אבל האמת הוא שהאור השיש אמת ואע״פ שזה עולה וזה יורד הכל אור אחד • הרי שאור חוזר והאור היסר הם אור אחד הוי וידעת היום כלומר כשתדע עכשין היום שהוא השיש אז תדע שה׳ הוא האלהים וזה אמתית שפיר פסוק אל יהיה לך עוד השיש לאור יומם ולנוגה הירח לא יאיר לך והיה ה׳ לך לאור עולם ׃ והנה צריך להבין בפסוק זה שיאמרו שיש להתבונן בו למה בשיש אמר לא יהיה לך השיש לאור יומם ובירח אמר ולנוגה הירח לא יאיר לך לילה • הי״לל ולא יהיה לך הירח לאור לילה כמו שאמר בשיש ולמה שיכה ואמר ולנוגה הירח לא יאיר לך • ועוד מהו ולנוגה הי״לל ונוגה • ועוד שהי״לל והירח לא יאיר וגו׳ אלא כמה שהקדמנו יתורץ שהלבנה אין לה אור מגופה אלא מאותו האור שמאיר בה השיש ובזה אתיא שפיר קרא דלא יהיה לך השיש לאור יומם כמ״ש חז״ל לעתיד לבא מוציא הקב״ה חמה מנרתקה וחמה הוא האור שבתוך השיש והשיש הוא כלי לאור שבתוכו ולכן לא יהיה לך עוד השיש לאור יומם כי האור שבתוכו כתפסט ויצאה חמה שהוא האור • מנרתקה שהוא שיש שהוא הכלי כאמור ולכן לא יהי׳ לך השיש לאור יומם ואפילו להאיר כירח לא יאיר ז״ש ולנוגה הירח ד״ל להאיר בתוך הירח כמו שהיה מקודם לגר הירח היה מאור השיש אפילו בחופן זה לא יאיר לך • למה כי ה׳ יהיה לך לאור עולם שמוציא חמה מנרתקה שהוא האור הפנימי • ובזה יתיישב הפסוק והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה שבעתים • דקשה מאחר שאמר קרא לא יהיה לך השיש לאור יומם שאפילו השיש יבוא מאיר ח״כ אין לאמר והיה אור הלבנה כאור החמה • אלא בזה שאמרנו יתורץ שהשיש הוא כלי לאור שבתוכו שהוא החמה כאמור • ולכן הירח לית לה מנרתקה כלום אלא מאותו האור שהוא בוקע מתוך הכלי ומאיר בה ז״ש היחוד שבגלות אבל לעתיד לבוא שוציא חמה מנרתקה דהייבו שיפצים מלבושין אלו תקרא לבנה ולא ירח שהיא שחורה ואז האור דילה לא יהיה על ידי מלבושים אלא כמו שהיה אותו האור קדמון בתוך השיש ובזה היה אורו גדול כך יהיה בתוך הלבנה שהיא השכיבה יהיה אורה גדול כמו שהוא אור השיש עתה • ז״ש והיה אור הלבנה כאור החמה ואז תזרח הלבנ׳ שהיא השכיבה כמו השיש וזה סוד הפסוק וזרחה לכם יראה שמי שיש נדקה ושיש שהיא נדקה דקייבו השכיבה • כמציבו למידש שבין אור חוזר ואור היסר הכל לאחד וחבו למוד מהשיש הוי וידעת היום וכו׳ וכמו כן מבואר

בזוהר פרשת פ׳ת דף קמ״ז ע״ח וז״ל שיעשה ויברא חדש ליכון כלי פירודא ומיברא לע״ג דתיבי תחות שעשה כלא ליה שעשה כלא פירודא . הרי בבירור שין השיש יודע שלאור חוזר שהוא שורש הגבורות ולאור קו הישר שהוא סטרא דחסדים כלא חד הוי וידעת היום והשבות אל לבבך ליכן ה׳ דליהו רחמים הוא בעניהו אלהים דליהו מדת הדין וכלא חד :

עוז לאלהים פרק ז׳ מהימנותא דכלא בית קדש הקדשים פרק ז׳

ומ״ש בבית קדש הקדשים שהיו שני מיני תיקונים בחד גילוי הדינין דהייכו התהוות האור חוזר . והשני שנעשה השנחות דלמעלה בלמטה . הנה הכוונה היא כך שהאור ישר שירד בכלי חס לא היה בו שורש הגבורות שהוא האור חוזר לפילו שנשבר הכלי וכפל בתוך בי״ע הי׳ האור יורד לתחתיו . ובזה היה מתמלא החלל והיה הדבר חוזר לכיות שהיה נמצא שסיבת התיקון הוא האור חוזר . והנה מקודם הכל היה לאור לחד ולא היה יודע ליזה הוא שורש החסדים וליזה הוא שורש הגבורות לאחר שנשברו הכלים הוכרח להתודע יודית שורש הגבורות בחזרתו למעלה שבחזרתו למעלה׳ העיוד האור ישר שלא ירד נמצא שחס לא היו נשברים הכלי׳ לא היה יותבדר הגבורות מן החסדים וע״ז שבירת הכלים נתברר ונתקנו החסדים והגבורות שהם בסוד דכר ונוקבא דכר בחסדים נוקבא בגבורות זכר ליושפע ונוקבא לקבל . וע״י קבינת האור ישר שיוקבנת לותה הת״ח שלא ירד למטה נתקנו העולמות הוי תכיות נשים בנתה ביתה . והתיקון הזה של דכר ונוקבא הם שני תיקונים לעפ״י שהם בתיקון לחד . הת׳ כיצד בדרך יושל מקודם היה גולם ולא שיך היה לא שם זכר לפי שהיה כלול ביה נוקבא ולא שם נוקבא לפי שהיה כלול ביה זכר ובשנתפרד הגולם הזה לב׳ חלקים חלק החסד נעשה דוכרא לעניו וחלק הגבור׳ נעשה נוקבא לעניה לז כל חד וחד יקרא בשמו לבדו וכל ח׳ שיך שמו עליו . כיוצא כנ״ל לעיל שבדרך תיקון ח׳ נעשו הב׳ תיקונים דהייכו ע״י שנתפרדו זה מזה נתקנו חלק הזכר לעניו ונעשה זכר וחלק הנקבה לעניו׳ ונעשית נקבה כך האור ישר והאור חוזר היו הכל אור ח׳ וע״י הבטיעות שבטש האור בכלים נתעוררו הגבורות ונעשה אור חוזר ונגלו החסדים והגבורו׳ וכן היתה בזוהר ויקרא דף ר״כ ע״ח וז״ל ת״ח בשעתא דע״ק סתיים דכל סתיימין בעא

להתתקנא

ואלו הי׳ פרצופים הם הנקרא׳ אחרי דת־קון כח״ב גג״ת נהי״ם וזה הביטול לא היה בכל אלו העשר פרצופים לפי שפרצוף הכתר הנקרא אריך ג״כ לא נעשה בו שום ביטול וכן פרצוף חו״ב הנקרא או״א לא היה ג״כ בהם ביטול כמו אריך אבל נסדקו כדי שיצאו מהם הב׳ עתרין שהיו גנוזים בהם עטרא חד אקרי חסר ועטרא חד אקרי גבורה :

ולבוא ל ביאור המאמר צריך שתדע שהיו ב׳ מיני תיקונים בחד הייכו שבעוד שלא היו הדיוקים גלויים שהוא אור חוזר לא היה לפשר הבנין להתקייס . והב׳הוא שיקודם היו הספירות משתלשלות זו לאחר זו וע״ז בא להם ביטול דהייכו שהיתה החסד יוקבל כל האור ומחמת שהיה האור רב לא יכלה לקבול ונשברה וכן כולם לפי שהיו בחות זו לאחר זו ולכן לא יכלה לסבול . וא״ת יועיקרא למה לא היו זה כנגד זה כיון שהי׳לאחר התיקון ולא היו כשברים . וי״ל שיועיקרא קודם השבירה לא היו גבורות כיון שאין׳ לעיל אלא היה קו ח׳ ואחר שנשברו ונעשו גבורות שהוא לאור חוזר נעשה קו השוני שהוא קו הגבורה . לכן יקודם יבאו זה לאחר זה בקו החסד ומרוב השפע נשברו ולאחר שנתהוו הגבורות שהוא לאור חוזר לז נעשית המתקלה ולכן נקרא גדולה שאילת התיקון לא היה יתגדל שיו בברוחיו וגם לא היו מכירין גבורתו וכן כולם שכולם לשוכות על שבח והוד והדר ואין הידור ליולך אלא ברוב לוגים על כן כשנעשה התיקון נתגדל ונתגבר ונתפאר וכו׳ על זה נקראים ספירות בשיות אלו לאחר התיקון לפי שיקודם לא היו מכירין גדולתו וגבורתו ותפארתו . וצריך להבין למה החסד יהיה קר ומים והגבורות יהיה חם ואש ואיך יתברכם שהוא חסד שהוא מים יוליד את יצחק שהוא גבורה שהוא אש

ואיך יצחק שהוא גבורה יוליד את יעקב שהוא רחמים :

תדע שלאחר שנתקן המתקלה ונעשה זו כנגד זו התחילו האורות לילך ליקום ליקו׳ והתחיל האור לילך מימין לשמאל ויש להבין למה לנו קורלים לנד ימין ימין ויש בה יותר כח ושמאל שלאחר שהם ב׳ זרועות ורוח אחד להם ת״כ למה יתנה הימין מהם לל . אלא שבשעת הסיוגים דהייכו בשעת הקישה שבקע האויר לף עלפי שפנה האור ועשה אויר ע״י הכדור שהיה בנתתו בכל זאת לא ניכר האור מכל וכל מתוך האויר

לחוי כי אע"פי שכאלו נשאר קצת לחור בתוך הכדור והוא הנקר׳
רשימו בזוהר ודיוקו הולך זה לחור בתוך החויר כחויות לבקש
מקורו שנסתלק חיוכו וכשירד לחור קו היסר • במקום שכחתה
לותו רשימו לותו המקום נקרא ימין ויש בו כח מרוכה לפי שיש
בו ג׳ לחורות לחור הרשימו ולחור קו היסר : ובזה יתורץ
קושיא לחרת גם כן דלמה הכח היא בימין שלין הכח בח חלש
מגבורה מי שהוא גבור הוא שיש בו כח היה לו להיות חלישות
כח בימין יותר מבשמאל • יען כי השמאל היא הגבורה לחנם
בהיות שבשעת הנחנוס על ידי התנועה נתהוו גבורות כי כל
תנועה מוליד חוס וזה הרשימו שנשאר מהתנועה היתה
התחלה הגבורות ובמקום שכחתה הרשימו שם נקרא ימין והיה
בו שורש הגבורות בכח ולא בפועל אדיין לכן נקרא ימין לבל
במקום שנתפרסם הגבורה בפועל שם נקרא שמאל ולכן לחר
התיקון נרחו בד הימין בזכר ובד השמאל בנוקבא ובזאת
ההקדמה יתורץ קושיא לחת בהיות שהנוקבא פלגא דגופא של
הזכר למה לא יהיה כח הנוקבא כזכר • אלא לפי שהזכר נרחו
בימין שיש בו לחור הרשימו ויתוקפו כנ"ל ע"כ יש בו כח מרוכה
יותר מהנוקבא ישן כי שורש לחור התוקפות בו :

וגחזור לענייננו שהתחילו הלודות לילך מימין לשמאל
ובהיות שהיה כח בימין הלך הלחור במרוכה גדולה
ובבר ידעת שבל תנועה מוליד חוס ולפי שהלך הלחור במרוכה
גדולה עד שהגיע לשמאל נתחוס ונעשה חם זה שאמר הכתוב
חברהם הוליד את יצחק ר"ל חברהם שהוא החסד שהוא הימין
שיש בו כח גדול ע"י הכח הוליד את יצחק שהוא הגבורה
ובשהלך הלחור מצד שמאל לצד ימין מחמת שאין כח בשמאל
לזרוק הלחור שילך במרוכה עד שהלכו הלחור׳ לצד ימין נתקררו
ונתגלדו ונעשו שיש שהוא דכורא וזהו סוד לשה כי תזריע
וילדה זכר שמאלו נעשו י"ד לדכורא ומ"ן לנוקבא ולכן יצחק
יצא יחוכו יעקב שהוא רחמים : גם צריך שתדע שכשעוררו
פעם שניה הלחורות לילך ממקום למקום וזרקו שניהם כאחת
צד ימין וצד שמאל וכפגעו הלחורות בחמצע החויר ולחור שיצא
מימין בכח לא הספיק להתחמם לגמרי ולחור שיצא מן השמאל
לא הספיק להתקרר לגמרי זה לחור בטט בחויר וזה הלחור
בטט בחויר וכולד הרוח כיניהם שכל תנועה מוליד רוח ע"כ
הרוח שהוא קו הלחמצעי לא הוא דין גמור שלא נתחמם הלחור
לגמרי לפי שלא הספיק להלוך עד צד שמאל שכפי רוב ההילוך
כך רוב החימום ולזה חסדים פשוטים לפי שלא הספיק לחור
השמאל לילך עד הימין ולא נתקרר לגמרי ע"כ נשאר לא חסד

ולא

להתתקנא לתקין כלא כעין דכר ונוקבא וכוונת המחמר הוא
בהקדמו שהנעכו שהיה הכל לחור א׳ ולא הוה שייך כיה פוס שם •
ותיקון דהלי לחור היה שנעשו שני לחורות בסוד גילוי חסדים
וגבורות דהייכו דכר ונוקבא וז"ש המחמר בשעתא דהלי ע"ק
סתיימת דכל סתיימין דהייכו הלחור קדמון בעת להתתקנ דהייכו
לגלות חסדיו וגבורותיו לתקין כלא כעין דכר ונוקבא דהייכו
לחור יסר ולחור חוזר כלחמר :

ומ"ש בבית קדש הקדשים על זה נקראים בספירו׳ בשמות
אלו לחר התיקון זה שכוחר בזוהר שקודם התיקון
היו הספירות נקראים בשמות לחרים כדלימת בזוהר
ויקרא דף קי"ב ע"ח על פסוק ואלה המלכים לשר ימלכו בלרן
לדום וגו׳ וז"ל חד סדרא דלתפסט ונפיק מרחובות הנהר ודא
הוא כיבה וגו׳ ויתלוך תחתיו הדר יוחי הדר חסד עילאה הרי
שמקודם התיקון היו הספירות נקראים בשמות המלכים לשר
ימלכו בלרן לדום וכו׳ :

ומ"ש בבית קדש הקדשים תדע שלחר שנתקן המתקלת
ונעשה זו כנגד זו וגו׳ ועכין על זה המתקלת הוא
גילוי החסדים והגבורות שבכל עוד שהיו מעורבים יחד לילו
נקרא מתקלת שהמתקלת הם ב׳ פרנופים זה כנגד זה כמו ב׳
כפות המחזקים שכשיהם עומדי׳ על כח א׳ כך החסדים והגבור׳
הם כלם לור א׳ וכל עוד שהיו מעורבים ולא נתהוו הגבורות
לא היו יכולים העולמות להתקיים שלא נתהוו הגבורות לקבל
הלור יסר ולכן היו כשברים הכלים וכשנתהוו הגבורות שהוא
הכף מחזקים השמאלי הוא הכף מחזקים השמאלי מעמיד לת הכף
מחזקים הימני שלא ירד בזעם ולפעמים מעמידו בשיווי ובזה
יהיה תקון העולמות וז"ש בזוהר שמות דק קע"ו ע"ב ח"ל
דעד לא הוה מתקלת לא הוו מסגיחין לפין בלפין ומלכין
קדמחין מיתו וזיוגיהון לא לשתכח ולרעא לתבטלת • הרי
רמוז בזוהר כל מה שהקדמנו דהייכו שכבר לחרנו לך דהייכו
לחסדים והגבורות הם בסוד לדס וחוס שמקודם היו גוף
דבוקים לחור בלחו׳ ולח"כ נשרש הקב"ה הייכו גילוי הגבורת
ובהכנו פנים בפנים להיותם בכף מחזקים זה כנגד זה • זה
מעמיד לת זה • זה מלריך וזה מקנר • בסוד לעשו לו עזר כנגדו
כנגדו מוש זה חסדים וזה גבורות וז"ש דעד לא הוה מתקלת לא
הוו מסגיחין לפין בלפין ומלכין קדמחין מיתו וכשנתבוית
מתקלת לז הוה לשגחותת דלפין בלפין ועלמין לתקיימו
(ובזוהר מלמר זה תיכלהו בספר תעלומות) ודע שמתקלת
הזלת הם בסוד דלו"ח עילאה הם התחלת החסדים והגבורות

שבעוד

שבעוד שלא היו מצניעין אפין בחפין כחמור שאר הספירות
שהם ז׳ ספירות הבכין שהם מלכין קדמאין מיתו שמאחר
שהתקלח הם בחו״ת מלכין קדמאין יהיו הז׳ הספירות וכמו
כן יבואר בזוהר ויקרא דף קמ״ב ע״ח וז״ל הם״ד ואלא
המלכים אשר מלכו בארץ אדום אתר דכל דינין מסתכחין
תמן • הרי שהמלכים הם הז׳ ספירות אחיר מלכו בגו אחת
פוי ואלא המלכים אשר מלכו בארץ אדום שהיה בינה הרי
שהמלכין קדמאין היו ז׳ ספירות הבכין :

ומ״ש בבית קדש הקדשים שאחר התיקון נרמז גד הימין
בזכר ונד שמאל בנקבה זה מבואר בזוהר שמות
דף י״ז ע״ב תאנח כשברית הקב״ה את עולמו עלה בחפץ לפכין
וברח את הזמים בימינו והארץ בשמאלו וידוע הוא שהזמים
הוא ת״ת והארץ הוא מלכות הרי שהזכר שהוא הזמים בימין
והארץ שהיא הנקבה בשמאל • ומזה יהיה רמיה לב׳ עטרין שהם
מלכא קדישא ושכינתיה שתילותם הוא מחסד וגבורה דיליה
דעתיקא קדישא דכל קדישין שהם מיכיה וביה ומינו נשפעים
ולא מיתקר לפי שע״ק דומה לעורב ומק״ו הוא החילון המתפשט
מהעורב • ומ״ש לעיל שברח הזמים בימינו דמשמע ברחה
כבדלת הוא על הפרנופים חיצונים דחיכון כלבוש למק״ו ואכל
א״ק הוא מוח ימינו ושכינתיה הוא שמאלו מוח ובכח מ״ק
ברח כל דבר שרומז לזמים ובכח שכינתיה ברח כל דבר שרומז
לארץ והוא מ״ש ברח את הזמים בימינו מוח דחיכו מ״ק
והארץ בשמאלו מוח דחיבי שכינתיה ולכן לא אמר
מימינו דהוה משמע שימינו הוא החומר שכברלו מינו הזמים •
והבור׳ לאו ימינו הוא ולכן אמר בימינו לרמוז שבכח מ״ק שהוא
ימינו ודאי • ברח וכן בשמאלו דחיבו שכינתיה • והבן • הרי
שמ״ק ושכינתיה שהם הב׳ עטרין הם הם ע״ק מוח וחיכם
כשפעים מוחלתו וכן תמצא בתוספתא בזוהר שמות דף ס״ח
ע״ב וז״ל קיימא ברעותא לקיימא כלא לבטלא מה דבטלה מינה
דלית ביה רשימו ולא רעותא דלא לתחזי הרי שהב׳ עטרין
דחיכון מק״ו חיכם כשפעים מאחר כי הם אשורשם דלית ביה
רשימו ולא רעותא דלא לתחזי • וקשה להיות דלעיל דמייתי
בפרק קיום מלעון הזוהר פרשת ויקרא דף כ״ו ע״ב וז״ל
לאתבעא בהוא גבינו דלא לתדבק ולא לתידע דרעותא דכל
רעוין ביה ואיך אמר בשאמר זה דלית ביה רשימו ולא רעותא •
וי״ל דהתוספתא מדברת בכשיעתא דכל כשיעתין דחיבי לא
לתרשימת בשום רשימו ולית לגו מיכלה רעותא לאחרינא יען
כי חיבי כשיעתא דכל כשיעתין • וחיבי המתלבשת בגו מלכא

קדישא

ולא דין אלא רמיזים שהוא ממוזג משניהם אחיד ב״ב מטרין ג׳
וע״כ נקרא אמת לרמוז על האור שיצת מן החל״ף לילך לתי״ו
שהוא נד שמאל ומן התי״ו לילך לאל״ף שהוא נד ימין ונפגש
באמצע במקום המ״ם ע״כ נקרא אמת וכל מה שיורד למטה
הוא מתנשם האור עד שבעשו הד׳ יסודות כמנא שהיו ב׳
תיקונים בנזכר • האחד להתהות לאור תוור והשני למתקלח
ע״כ אחר שאחר התיקון נקרא אחנ״ת נסי״ם שיגידים על
גדולתו שנתפרסם אחר התיקון ונתפרסם טבע על כל מדה
ומדה ע״י בטיסת האורות • ומ״ש שלא נעשה ביטול אלא ב׳
פרצופים תחתונים ולא בכתר ח״ב ואע״פ שאו״ב נסדקו •
תדע שהאחת כן הוא שהרי אדם לא יקרא כ״א ה״ו ספירות וה״ו
שהיא בת זוגו ואדם לא יצמח כ״א מטיפת מיין דוכרין ומטיפת
מיין נוקבין היורדים ממוחין סתיימין דאו״א והם לא יוכלו
להוציא הטיפין כ״א על ידי זיווג • וזיווג אי אפשר בלא
סדיקא שצריך לסדוק ולעשות כלי ואח״כ יתהוה לה מ״ן וע״ז
לשון שאין האשה מתעברת מביאה ראשונה :

ותדע שכמו שבאשה יוסדק כן בחיב דהייבו פעם ראשון
שיוציא זרע יוציא הזרע בדם לפי שסודק הזרע
מבפני׳ וז״ש שלא נעשה בחו״ת ביטול כמו אותן הטיפין
הראשונים עם כל זה נסדקו והיה רצוי לנשת אדם שלם מהלו
הטיפין הראשונים ונתבטלו יען כי לא היה כלי לקבלם כמו
שאמר שאין האשה מתעברת מביאה ראשונה עד שתתעשה
כלי וע״י הביאה ראשונה מתהוה הכלי ומתהווין המ״ן •
ונשמות הלו הטיפין שנשברו עלו ונתעברו בתוך אמא וזהו
סיבת הסדיקה כדי שיצאו הב׳ עטרין שהיו נכונים במוחין
סתיימין שלהם עטרת חד אקרי חסד שהיא המ״ד של אבא שהו
לו יחסד עילאה דעתיקא קדישא דכל קדישין ועטרת חד
אקרי גבורה שהו׳ המ״ן שבאו לאמא מגבורה עילאה דעתיקא
קדישא ד״ק והוו נכונים בהם קודם הסדיקה ישעת חקיקתם
ואח״כ נסדקו כדי להוציאן לחוץ ולברחם בירור גמור בירור
מזוקק יאותם הראוים שנתהוו בשעת הסדיקה וכדי להוציאם
לחוץ הוצרך הסדיקה בחו״ת • ומה שלא הוצרך ביטול בכתר
ולא סדיקה • הטעם הראשון הוא לפי שהכתר קרוב להתגלל
ויתיורגל בתור אין תור מזיק לו • והטעם השני שכתר אינו
להתיישב בו התור אלא דרך העברה אבל חו״ת שהם הכלים
שצריך להתיישב בהם התור הוצרך להיות להם תור חוזר כדי
שיוכלו לסבול התור בתוכם ואפילו הכי כשנשברו הכלים
בירידת התור שירד עליהם עם כל זאת היה לכתר תגועה

בחותה

בחותה שבירה ולא נקרא בשם סדיקה לפי שכתר היה משפיע
לחו״ב והחלון היה פתוח לכל חו״ב שהיו סתומים ושאר
הספירות כיון כלולים בתוכם ע״כ הוצרך סדיקה להוציאם
מתוכם וע״כ כתר לא נאמר בו סדיקה ומאחר שלא הוצרך
סדיקה לפי שאין בחור מתיישב בו אלא דרך העברה כנ״ל
אם כן למה הוצרך מדת הכתר אלא תדע שכשירדו האורות
למטה בעת השבירה נתרוקן גם החור שהיה בתוך הכתר לפי
שכשהיו הטומים חו״ח היה כדמיון יוצא היורד שכשנפתח
המעיין לא יתגלגלו המים היורדים אבל כשנסדקו חו״ח
נתגלגלו המים למטה וחלק הכתר ירד ג״כ וכשחזר החור
ליקומו לאחר השבירה כמו חור חוזר חלק הכתר ג״כ
ליקומו שהיה הכ״ל והיחידה עלתה למעלה מהכתר כנ״ל
ואחר שעלו כשמות הכלים בגו אמת יצחה כיונוצת פעישת חזקה
מבונית דקרדיעותא ולקחה אותה חיה שעלתה בכתר והנשמה
שעלתה לחכמה וחיבור עם הרוח שעלה לבינה ועשתה מהם
נח״ב דא״ק יוחזיה נעשה כתר והנשמה חכמה והרוח בינה
דאלכה קדישא כאמת שאם לא היה מציאות הכתר לא היה
אפשר לעשות כתר למלכה קדישא: ויש לתת טעם לאחר
עיוק עיוק בהיות שהוא נפה ומביט עד סוף • שיער האור
חוזר שהוא סורס הדינים עד היכן יגיעו ואם נשמתא דכל דחיי
שהוא רצון דעתיקא קדישא דכל קדישין לא היה עושה פרצוף
הכתר כשהיה עולה ה״ב בחינות דאור חוזר למעלה הי׳ עולה
הרוח בבינה והנשמה בחכמה והחיה היתה צריכה לעלות
בעתיקא קדישא ד״ק • יען כי לא היה כתר נמצא ביחידה
שהיא סורס הדינים היתה צריכה להגיע אליו דהיינו לנשמתא
זה לי אפשר שח״ו היה לא פגע סוס פגימו ולא סוס תגועה
כדי שיתהוה בו סורס הדינים • ע״ז שיער עד כמה עולה
בחינת האור חוזר שהוא סורס הדינים ולכך עשה פרצוף הכתר
נ״כ • ובזה בעלית אור חוזר למעלה עלה רוח לבינה ובחינת
נשמת המוחין עלה בחכמה ובחינת חיה של המוחין עלה
בכתר ובחינת יחידה של המוחין הגיע עד עתיקא קדישא
ובחינת שבנשמה לא הגיע כה שום בחינת אחור חוזר:

ולבוש

קדישא ושכינתיה דאיכון הב׳ עטרין ודיוקא נמי מן התוספתא
דאמר ממה דלית ביה רשימו ולא רעותה ולא לאמר ממה דלאו
איהו רשימו ולא רעותה אלא דלית ביה דהיינו לגו מיניה ר״ל
לגו מיניה לית יש רעותא אבל הוא בעצמו רעותא חדא דאיהי
נשמתא דכל נשמתין דסריא גו עתיקא קדישא כדמוקמינן
בזוהר זיקרא דף כ״ו ע״ב וז״ל להנעלה בהעלותך וכו׳ •
דרעותא דכל דעוין ביה • ביה דוקא סריא כדאיתא בפרק
קמא עיין שם • (ובאיזור מאמר תוספתא זו עיין בם׳תענוית
ושם יבואר היטב בע״ה) גם מיתת בזוהר זיקרא דף רכ״ו
ע״ב עולת תמיד דא שכינתא דסליקת לעילא וגו׳ ולאן סליקת
לאתר דאתגזרת מתמן דאיהו ח״ם ואיהו נבוה מכל ספירות
הרי שהשכינה נ״כ איהי גזורה מע״ק ממוח הנקרא ח״ם
מטעמים הכו״ל ואע״פ שלא כתפרסם בשכינה מאיזה סטרא
היא כבר נתבאר לעיל בסוד חק ידי יסדה ארץ ומיכי טפחה
שמים וגם מבואר בזוהר זיקרא דף רכ״ח ע״ח וז״ל ירותא
דאבוי ואמיה ירית אלו ירותא דא תרין עטרין דהוו גניזין
בגוויהו ואתסיכו לבן דא מסטרא דאבוי הוה גניז בגויה חד
עטרא דאקרי חסד ומסטרא דאמא חד עטרא דאקרי גבורה
וכולהו מתעטרין ברישיה ואחיד לגן: הגה יש לדקדק
במאמר זה ולהבין התרין עטרין אלו אם הם דאבא ואמא או
דאו לו דרדאו״ח אם נאמר שהם מאו״ח לא היה להם להקרא׳
חסד וגבורה כי מעיקרא העטרין האלו הם מוחין והמוחין הם
מחכמה ובינה וא״כ היה להם להקרות חכמה ובינה אלא
דא אתי מחכמה דאבא ואמא אתי מבינה דאמא אלא
מדקראם חסד וגבורה ש״מ שהשני עטרין הם חסד וגבורה
דע״ק דכל קדישין הנקרא ח״ם שהם אתגזרו כמ״ש בזוהר
זיקרא דף רכ״ו ע״ב ולאן סליקת לאתר דאתגזר׳ מתמן דאיהו
ח״ם והרי שהשכינה מתמן אתגזרת ומלכא קדישא ושכינתיה
אחד איכון • ודיוקא נמי דקתני ירותא דאבוי ואמיה ירית ולא
לאמר מאבוי ואמיה ירית ומדקאמר ירותא דאבוי שמע מינה
שבאו לאבוי מע״ק • אי נמי מדקאמר והוו גניזין בגוויהו
דאו״ח שמע מינה דלאו הם מעצם דאו״ח אלא באו מעתיקא
קדישא דרך או״ח והוו גניזין בגוויהו דאו״ח וירית לון הא׳
דרך בוכרא • הרי שחסד וגבורה דע״ק הם מק״ו שהם ס״ב עטרין דהוו גניזין כדאיתא בזוהר זיקרא דף רכ״ב ע״ב ואי תימא
תלת אלא ארבע איכון כמה דאמינא לחסנא דאבוי ואמיה ותרין גניזין דילהון דמתעטרין כלהו ברישיה הרי דאיהי למה שאמרנו לעיל
דלא הוו אלא חלק דאבא ואמא אתי מבינה בגוויהו וכאן בזאת הזוהר הנזכר מדאמר ארבע איכון
לחסנתא דאבוי ואמיה ותרין גניזין דילהון שמע מינה דהתרין עטרין דאיכון חסד וגבורה דע״ק לאו איכון חלק או״ח אלא שבאו
מע״ק דרך או״ח והוו גניזין בגוויהו:

ומ"ש בבית קדש הקדשים שבדעת ר"ל עשר פעמים תהי"ה ועשר פעמים הוי"ה עולים ע"ת וד' חותיות שם הו"ה שבדעת הרי דעת זה רמוז בזוהר ויקרא דף רפ"ח ע"ח ח"ל וכגין דהאי כהן גטיל סימנין דלהבוי ואתיה לקרבי דעת דההוא סהדותא דתרוייהו · הרי דנטיל סימנין דרזיהין בחו"ת דחיכון עשר הוי"ה ועשרה תהי"ה · ומ"ש בבית קדש הקדשים שהוי"ה רמוז בחכמה זה פשוט בזוהר שיות דף קל"ז ע"ח ח"ל מה שמו ויהי שם בנו כי תדע דת קב"ה מה שמו הוי"ה ויהי שם בנו ישרל דכתיב בני בכורי ישרל ואת תוקיימנא · וידוע הוא שישרל הוא ז"ת ויהיו ברח דאתכח דאיהו חכמה · הרי שם הוי"ה רמוז בתכת דאיהו חכמה דישרל לאיהו ברח · ומ"ש בבית קדש הקדשים שסוד המלכים החלו הוא עיקר התיקונים זה פשוט בזוהר ויקרא דף קכ"ח ע"ח ח"ל כתיב ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום וגו' ואלין אתון נקודין דאתגלי לכון רזין דאורייתא דלא אתגלין לקדישי עלאי' מאן שנא בהאי ומאן יומא בהאי אלא מה דאוקמוה סהדותא על מהימנותא דכלא · ואצריך להבין מאי סהדותא דקאמר מאן הסהדות הזה שאחרנא ת"ו מיחזי גרעיונותא דחית מאן דקדם למלך ישרל : והנה תדע שכל מלך שמלך מהמלכים החלו מלכותו היה שרשה לקבל את קו היסוד הפה ע"ק דכל קדישין ולא היה יכול לסבול ולהיות את וכן כל אחד ואחד מהמלכים רצו למלוך דהייתו לקבל את קו היסוד ולא היו יכולים לקבלו ונשברו אותו עד שבא המלך המשיחי דהיתו מלך ישרל דהוא הוא ע"ק דכל קדישין וקבל אותו ומלך ת"ל שבירת המלכים החלו הוא עדות על מ"ק שהוא הוא ע"ק והוא אלהי האלהים דאם לא כן היה נשבר כיון הסיחר ולפי שהנשמות ישרל הם ושבירת הכלים שהם הרפ"ח ניצוצות אשר לשם הקב"ה ליסרחל אתם עדי נאם ה' ואני אל אתם עדי שלא יכולתם לסבול כמוני לפי שאני אני הוא על זה אשר בזוהר דהייתו סהדותא על מהימנותא דכלא · וכן איתא בזוהר דף רכ"ג ע"ב ח"ל ותרע חכמת שלמה ותדע דייקא איחכמת כל בני קדם רוח עילאה מאי פירוש דכתיב ואלה המלכים אשר מלכו בארץ תדום וגו' ואלין שקרין בני קדם דכולהו לא אתקיימו בר איהו דכליל דכר ונוקבא · ואצריך להבין לזה התריך הזוהר קודם

הלכות

ולבוא לבאור המאמר תדע שבבר הקדמנו לך שענין הסדיקה של תו"ח היה על ידי השברת הכ' עטרין וכשוברם נסדקו תו"ח ולא שהם נריכין שבירה כי עיקר השבירה היתה אלא בכלים התחתונים שהם עיקר פרנוף הלדש וכדי לבאר נשמותיהם הנרך הבטישו והשבירה שבן תראה בנרך שהיתה עוני' לתיקונה אלא ע"י הבטישה ולא יש שום סיוע ע"י הבטישה תם נופלים על אה הנרך השבירה · ואלו הכ' עטרין הנזכר שהיו בתוך תו"ח שיכלו לחזר תם הנקדת פרנוף הדעת לפי שאלת דעת מורה זיווג של תו"ח כיצד בתכת נרשו עשר כוי"ת ובתיה נרמוז י"פ תהי"ה · עשר הויות עולה ר"ם ועשר תהי"ה עולה רד"ו שעולה הכל כחזקין ע"ת והשם הנרמז בו הוא זה יהו"ה יו"ד חולם ה' נורי ו' קמץ ה' פירי · הרי שם מרכב תותיות אלו עולה דעת ומה שמזוקד בנקודות אלו : חדע שכל נקודה שהיה מעין הברית שונה בחות חורה שהשפע שלה היה מענינותה ויהיו תלויים בחר לפי שהנקודה לחות הוא כרוז המתייחס לנוף שע"י הברית מתנועע הנוף כך הנקודה מנענע לחות וכחיות שהנקודה היה מעין הברית הלות אז מנהג שחיותה בח לו מאחר ואיכו מענינו אכל בדעת כבר אמרנו לך שם"ב עיטרין אלו שנעשה מהם הדעת בחו"ת מעתיקת קדישת דכל קדישין כנודע כחכת שפרנוף הדעת הנעשה מע"ב עיטרין שיצאו מאו"ת הוא עתיקת קדישת דכל קדישין בענינו כוכת שבין הפרנוף ובין הנשמה הכל מזקור לאד על זה מזוקד הויו"ת הדעת כפי הברית הלות לרמוז שחיותו מענינו · ומ"ש שהנשמ' הויות הם בחכמ' דבר פשוט הוא שהיה"ר היה חכמה ויהו"ד נכנסה כל ההוי"ה · דהייכו י' במילוי יו"ד · שיש הוי"ו תחת הדלת יהיה נורת ה' דהיינו כיצד דנפקת יון חכמה ה' במילוי ה"א ל' שלמי ה' במילוי היה יו"ד דנפקו יון ה' רחשונה · שיש י' דהיי יו"ד תחת הדלת יתעשה הדלת נורת ה' · כוכת דהיו"ד דנפקת יון ה' הרחשונה נעשית ו"ה כוכת שכל שם הוי"ה נפקת יון חות ע"ד · הרי שם הוי"ה הוא בחכמה ע"כ רמוז בה עשר הויו"ת נגד עשר ספירותיו ומה שאמרנו שהוי"ה נרמז בכינה זה פשוט בזוהר בפסוק תהי"ה אשר תהי"ה

שלחני • להי״ה תליתא הוא בכינה הרי שסס להי״ה רמוז
בכינה ג״כ • וח״ת מאחר שג׳ להי״ה הנזכר רמוזים בג׳ רישין
כח״ב מ״כ כיצד להי״ה הוא בכינה ולא בחכמ׳ שהרי גם בחכמה
רמוז שס להי״ה בנזכר בזוהר ; **אלא** תדע שסס להי״ה
יש לו ב׳ הבחנות הראשון כשרגומו לכל יחלן דלכל • והב׳ הוא
שעתיד להיות מתגלה ולפי שבינה מתחיל הגילוי ע״ז נרמז
שס להי״ה בבינה יותר מחכמה לפי שהגילוי מצוי מתחיל
דהייגו שיתגלה בדעת • עוד י״ל שמאחר שיו״ד בחכמה על כן
שס המתחיל ביו״ד דהייגו הוי״ה הוא בחכמה ומאחר שהיו״ד
בשמתגלית בעשית חל״ק דהייגו ו״ד במילואה שמורתה חל״ק
הוי **א** ע״כ בינה שהיא מגלית יותר מחכמה רמוז
בשס שמתחיל בחל״ק שהוא להי״ה :

עוד יאפשר להבינ״ח סימן מפסוק שכתב לאחר להי״ה שלחני
חליכם למה תאמר לת״כ כה תאמר לבל בני ישראל
הוי״ה אלהי אבותיכם וכו׳ בהוי״ה • ועוד מה זה שאמר זה
שמי לעולם וזה וכרי שנראה שהם ב׳ שמות ואין כאן אלא אחד
שהוא ה׳ אלהי אבותיכם • ועוד מ״ש רז״ל לעולם כתיב • אלא
תדע שסס להי״ה לעולם רומז על הנסתר וע״ז אומרו רז״ל
לעולם • ומה שאנו קוראים לעולם הוי״ו לפי שעדיין לא נגלית
הוי״ו והיא נסתרת בתוך העולם של יובל ונרמוז בתכונת
חולם לבל לא בחות שיתראה הייגו דאמרי לעולם כתיב חסר
ושהוא נסתר שעדיין לא נגלה פרטוף הקדוש הרי שסס להי״ה
רמוז באמת שהיא עולם כיון ועבדו לעולם לעולמו של יובל
וזהו שאומר זה שמי לעולם וזה זכרי לדור דור שסס הוי״ה יורה
על שכבר כתהוה וכודע שמו הוי וזה זכרי לדור דור :

וא״ת למה לזן אנו מזכירים לאותו בשס הוי״ה וכפי התורה
משמע שיזכירוהו בשם זה שאמר וזה זכרי • וי״ל שאם
היה נותן רשות להזכיר היה צריך שיכתוב הפסוק לעולם לא
לנגח וא״ש לדור דור לרמוז שיש דורות שיזכירוהו כגון בבית
המקדש ויש דורות שלא יזכירוהו כגון בדורות הגלות :

עוד יתכן לומר שלדור דור יאמר כתיב והוא מלעון דורה
לרמוז שאי אפשר להזכירו בכל דורה שיהיה שלא דווקא
נתן רשות להזכירו בדורה הידועה הוי וזה זכרי לדר דר שסס
ב׳ בתי מקדשות הרי שסס להי״ה הוא בבינה ומשביעים יש
הדעת כנ״ל וכשיגלה לתוך הב׳ עיטרין דהייגו שהגיעו בעשה
פרטוף הנקרא דעת • ונראה להבין ואחר שאמרנו שהדעת
הוא הב׳ עיטרין שבאו מעתיקא קדישא ד״ק למה הוצרך כו
ביטול חלא כבר אמרנו שג״י העברת הב׳ עיטרין אלו שנקו

את

הלו שאם רצונו לומר שבני קדש הם המלכים דילו בזה שאמר
ואלין לקרון בני קדש ומה צריך לומר דכולהו לא לתקיימו •
ועוד שהכתוב מדבר בשבחו של שלמה ואיך לומר שהוא רוח
עילאה אלא הכתוב הוא היולי כדרש בג׳פנים המופן הא׳ ותרב
חכמת שלמה מחכמת כל בני קדם שלמד מחכמת כל בני קדם
וכזה כתרבית חכמתו • המופן הב׳ ותרב חכמת שלמה מחכמת
כל בני קדם שבמזרח חכמות בני קדם לפניו כיון ויתרון
החכמה מן הסכלות כיתרון האור מן החשך שלא יודע האור את
מהות החשך • ולכן אומ׳ הזוהר מאחר שדבר הכתוב בלשון היולי
לא לספר בשבחו דשלמה לבד אתא קרא אלא רוח עילאה הוא
לרמוז על אלכא דשלמה דילויה שלא כשבר וקבל את קו היושר
שאם לא היו קודמים מלכי קדם לשלך ישראל לא היתה נודעת
גדולת שלך ישראל שהיה פתחון פת למלכים האלו לומר אלו
היינו קודמים היינו יכולים לקבול קו היושר לכן הקדים ע״ק
למלכים האלו כדי שידעו כחו וגדולתו של שלך ישראל הוי
ותרב חכמת שלמה מחכמת כל בני קדם דכולהו לא לתקיימו
בר מהלי דכלילא דכר ונוקבא וגו׳ לכך הוצרך להאריך הזוהר
ולומר דכולהו לא לתקיימו לרמוז לך על מה דאמרי׳ וכן מיתא
בזוהר ויקרא דף רכ״ב ע״ח ואלה המלכים אשר מלכו בארץ
אדום הם״ד כי הנה המלכים נועדו עברו יחדיו • בארץ אדום
בחתר דדינין ומתלחדין תמן • עברו יחדיו דבתי׳ וימות וימלוך
תחתיו • הנה רואו כן תמהו נבהלו כתפוש דלא לתקיימו
בחתרייהו וגו׳ וצריך להבין מה הוקשה לו בפסוק ואלה המלכים
עד שהביא פסוק כי הנה המלכים נועדו עברו יחדיו • כי
ידוע הוא כי כל הוכח דאמר הם״ד הוא שהוקשה לו בפסוק את׳
ומיתין לותו בפסוק הב׳ שמביא • ועוד יהא כן תמהו דהי״לל
היה דאו ותמהו יהא כן • וי״ל דמה שהוקשה לו כאלה המלכים
הוא דתמן • דראוי היה שלך ישראל יהיה קודם לכל ולמה
קדמה המלכים לכך אמר הם״ד כי הנה המלכים נועדו תדע
שלחוק טעם הוא שקדמו המלכים הלא מטעמא דכתיב בהבנת
קרית דכתיב כי הנה המלכים נועדו עברו לקבל את קו היושר
ולא יוכלו לקבול ואו ידעו כח וגדולת שלך ישראל כי גדול
לחזקנו ורב כח שקבל את קו היושר ובזה המה רואו כן תמהו
כלומר רואו שלך ישראל עוד כן כמו הם וגו׳ דלא לתקיימו
בחתרייהו דהייגו שלא יכלו לקבול את קו היושר ושלך ישראל
קבילו ומביר בזה נודע כי גדול ה׳ ומהולל מאוד • (וביאור
שלרית יאמר זה תומאהו בס׳ תענוגות בארי היטב) הרי
בעגין המלכים הלו חיהו סהדותא על מהימנות׳ דכלא להודיע

תלהותו

חלהותו ית׳ : ומ״ש בבית קדש הקדשים ולכן פרעה
היה רחם לכל הקליפות וכו׳זה מבואר בזוהר שמות דף כ״ח
ע״ח ו״ל כתיב הנני עליך פרעה מלך מצרים התנין הגדול
הרובץ בתוך יאוריו מתמן שירותא לתתא בשולטנא דילהון
לכל חכמתא דילהון לתתא ולכולהו דרגין לימון ת״ח חכמתא
דילהון דדרגין תתאין ואכפיין לון לאילין דרגין בחלין דרגין
עילאין ריסי שולטנותהון ועקרא דלהון לתתא מההוא תנינא
ומסתלקין בתנינא דהא מתמן נטיל חילא דרגא דילהון ׃
מזמע דכתיב אשר אחר הרחים ׃ ויש להבין הא דקאמר
בסוף המאמר מזמע דכתיב אשר אחר הרחים מסתמע שמזה
הפסוק הוא רחיה לכל האמור בזאת והן לא רחיכו רחיה
כי מאחר הרחים לא מסתמע שמהתנין הוא שירותא לתתא
בשולטנא דילהון ולא מסתמע דחכמותא דילהון חיכו לתתא
מכולהו דרגין ל כ הא מסמ׳ דקתני תנא להיכא קאי שלא כבר
ידוע ומפורסם בכתבי האר״י זצו״ל שפרעה הוא מאוחרי
דבינה וכן פרעה אותיות הערף ואותיות ערף ה׳ ויש להבין
דברי האר״י ז״ל כי ידוע הוא שפרנוף אדם כלול עילאין
ותתאין ואפילו מזליה וכוכבייה ובהיות שהאי פרעה הוא
מאחורי הערף דבינה האי בינה מי היה אם היה הוא מאחל
לחעלה ברחם לא מצינו שום דבר אל קליפה רמוז ברחם כי
הכל קדש קדשים אם כן האי בינה שמאחורי הערף דילה
הוא פרעה מי היה ׃ וי״ל שהיה הבינה הרמוזה בגרון
בסוד קנה בינה והחכמה הוא האוין ׃ חי״ך מ״ה בהאי בינה
דאיהי הקנה ׃ כנגדה מאחוריה הוא הושט שמשם יורד האכילה
לאיסטומכא דאיהו הרחיים שמעכלים את האכילה והאי
רחיים איהו ריש שולטנות׳ של הקליפו׳ ומסתלק בושט למקבל
מינה חזוקא הרי למדנו שהרחיים איהו האיסטומכא ואיהו
בית קיבול המזון ומשם יורד לבעל פעור ׃ ובזה לתיא שפיר
מ״ש המאמר מזמע אשר אחר הרחים ר״ל שמתלת אשר אחר
הרחיים מובן כי חכמות מצרים היה לתתא מכולהו דרגין
מדקראה שפתה ואמר שהיה אחר הרחיים וזה כוונת המאמר
כתיב הנני עליך פרעה מלך מצרים וגו׳ האי תנין הוא הושט
כנזכר בבית קדש הקדשים ע״ש מתמן שירותא לתתא
בשולטנא דילהון ר״ל מהתנין ולמטה הוא שירותא לשולטנותא
דילהון דהייכו האיסטומכא שמתחלת מסוף הושט ולכך אמר
מתמן ולא אמר תמן שהע״ג שהושט הוא שולטנא דילהון אין לו
שולטנותא אלא אחר שיורד ממחוז הלב ולמטה אבל חוכמתא
דילהון לתתא מכל דרגין ר״ל שלא תאמר מאחר ששולטנא

דילהון

את הו״ה דרך העברתם ומחותם הדמים שבתהוה בסדיקה
נדבק בהם לזה פסולות בסוד מותרי המזח ע״כ כדי לברר
ממה שנדבק בהם הוצרכו לנחת לחון ובעלותם למעי לזח
בסוד חור מחור נשארו הסיגים בחון והם עלו בפנים ברורים
ומכוקים מכל סיג וע״ז הוצרך הכיטול ג״כ וזה שאמר היאמר
וזה נעשה בו כיטול ג״כ וזה דייקא דהייכו לרבות שגם זה נעשה
בו כיטול וכזה מדוקדק ו׳ שלזה לרבות הדעת שנעשה בו
כיטול ג״כ אבל לא לגזרי כיון השאר אחר יתבאר לקמן ׃
ודע שעיקר סוד המלכי׳ שו הם עיקר וסורם החמוכה כמ״ש
בחדרת יתן ידע בהא ומתן יוכה בהא דהייכו סהדותא
על מהימנותא דהייכו פנימות הכל לפי שיש מהם
שחומרים ומחמיכים את״ת הוא החלוה יתברך וזע״פי שהם
הולכים בדרך אמת עם כל זה אינם יודעים העיקר כי כמה
פנים לפנים הנזרחים ׃ ועוד שמקרא מלא הוא לך ה׳ הגדולה
והגבורה והת״ת ׃ ועוד שהזוהר מלא מזה שקורא לספירת
כתרי מלכא ׃ היכלי מלכא ׃ ת״כ מלכא מתן הוא ׃ ועוד תיובתא
בפ׳ ויחי שחומ׳תרין בנין חית ליה לקב״ה ואימון ת״ת ומלכות׳
וגדולה מזחת שתין לה תשובה בפסוק בחתי לנגי לחותי כלה
וכו׳ לכלו רעים דא הו״ח שתו ושכרו דודים דא ת״ת ומלכות
ת״כ מתן הוא דאמ׳ בחתי לנגי לחותי כלה מתן הוא ומתן כלתו
לחותו ׃ וגם תקשי להם למי שחומר ת״ת הוא חלוה מאחר
חו״ל ששאל פרעה לחכמיו הידעתם את אלהי ישראל ואמרו לו
ידענו בן חכמים הוא בן מלכי קדם הרי שחכמי פרעה סברי
ג״כ שאלהי העברים הוא ת״ת ועל זה אמר מי ה׳ אשר אשמע
בקולו לא ידעתי את ה׳ בתמי ר״ל הוא למטה ומכי שאני
בעורף הבינה והוא בת״ת שהוא הלב הרי שכל ידיעתם היתה
את״ת הוא אלוה ׃ ואם האמת עמהם למה בא הכתוב ישעיה
והלעיג עליהם ואמר אך עוילים שרי צוען חכמי יועצי פרעה
איך תאמרי׳לך בן חכמים הוא בן מלכי קדם הרי שישעיה מלעיג
עליהם וקורא אותם כסילים על שאמרו דבר כזה ׃ ועוד מ״ש
הבבית ג״כ הנני עליך פרעה מ״מ התנין הגדול הרובץ בתוך
יאוריו שמאחר שהקב״ה הוא רומז בעורף ה״כ
האיך הוא עליו ואם תאמר האומר שמה שאמר הכתוב
הנני עליך שעולה למעלה בסוד גדלות דאצון וגדלות שכי ׃
ואומר עליהם שבודאי כל האומר כן לא דאה מאורות שאמת
הוא את״ת יש לו גדלות וקטנות שלפעמים עולה עד טיבורא
דאמא לנשוקי ידיה כנ״ל בכל ליל שבת ולפעמים עולה עד
הנדים דידה אבל יותר מזה לא מצינו גדלות ה״כ טוב לאתר

פרעה

פרעה שהוא למעלה ממנו לפי שהוא בעורף • וא"ת הרי לפעמים עולה עד הכתר לקבל קדושה • לפי׳ בחותו זמן הוא שהוא כנגד ביכה וחינו עליו ח"כ כיצד תמר הנני עליך אלא שלא ידעו בזמן הם הולכים ולא ידעו הפגימיות ועל רזה דנא נקרית מהימנותא דמהימנותא דהייכו עיקר כל התמונות הפגימיות : ואגב חורחין נכתר הכתוב שתמר התכין הגדול הרובן בתוך יתוריו כי רובן משמע שחינו זו ממקומו כמו רובן תחת משלו וקשה ח"כ לית לפשר שתכין אחד ירבן בזמה יתוריס וה"ל בתוך יתוריו או בתוך היתור • עוד קשה מלת בתוך הוא מיותר לגמרי כי כיון שהוא ביתור ודאי שהוא בתוך היתור : אמנם הכווכה שמלת יתוריו לא קאי אתכין אלא ר"ל יתוריו דקב"ה ומה היתוריס הלה תדע שהיתור הרחשון הוא יתור המוחין דהייכו חוט השדרה שמשם יורדים המוחין לז"ן והיתור השכי הוא הגרון שהוא יתור שהנשמה עולה בו ותכין הגדול הוא סוד הוטט שמשם יורד שפע לקליפות שהם המע׳ וכל מה שבתוך הבטן ולכן פרעה הוא רחש לכל הקליפות שמשם יורד השפע לקליפות ולפי שהקליפות שרי ביחודא וסיי׳ בפירודא כדיתנא שהמוכא הוא מ"ב מקומות דהייכו בית השתן ובית הרעי אבל הככיסה הוא ממקום ה׳הוי שרי ביחודא וסיים בפירודא ולכן פעור עבודתו היתה שהיו פוערים לפניו וזהו שפעו • ואגב חורחין נכתר פסוק אחד קשה ההכנה והוא מה שהביא הכתוב ה׳ פוקד בחרבו הקשה וכו׳ על לויתן נחש בריח ועל לויתן נחש עקלתון והרג את התכין אשר בים • וקשה טובא אין יתכן שיהרג את מי שלא נפקד בחרב דהייכו התכין מאחר דנחש בריח ונחש עקלתון הם שנחי׳ בהם פקידת חרב לא נזכר בהם הריגה : אמנם העכין הוא שכבר אמרנו דסיים בפירודא ומתחלק לב׳ ניצוצות בית השתן נקרא נחש בריח ומסיטרא דקליפה ובית הרעי הוא נחש עקלתון נינים פחים בדרך עקש והנה התכין הגדול בהיותו הוטט שהוא מאחורי הבינה שהוא הגרון בסוד קנה חכמה קנה בינה ח"ת להורגו ולשוחטו כי הוא תועלת ללב ג"כ אלא מה יעשה להפסיד רחש הקליפות שותם לו הב׳ מוחות ובהסתם המוחות ימילא נהרג דהייכו שלא יחכל דבר שנרין לקליפות שהם המעים שמאחר שאין לו מוח חייכו לוכל כ"א דבר המחוי׳ ללב שהוא ת"ת רומז בלב דווקא וחייכו לוכל כ"א לחם הסמיס דווקא כמו המן שהוא לחם מן השמים שחייכו נעשה רעי וזהו כוונת הפסוק שלא לחר הנה ה׳ הורג בחרבו אלא פוקד כמו מי שפוקד שומריס על דבר לבל יגח לחוקבתיב על חומותיך

דילהון הוא מהתכין ולמשה כתו"ל תלמר שחכמתם היא מחתר עילאה לכן לחר לכל חכמתא דילהון לתתא מכל דרגין שהיא יותר למשה מריש שולטנות׳ דילהון • ולכך הביא רחיה לדברי ת"ח חכמתא דילהון בדרגין תתאין ומדלכפיין לון לאלין דרגין תתאין בדרגין עילאין • ריש׳ שולטנתהון והנהו דאיכון ריש׳ שולטנתהון עיקרא דילהון לתתא מההוא תכיכא • דהייכו בחיסטומכא ומשתלשלין בתכיכא דהוא הוטט דהא מתתין נטיל חילא דרגא עילאה דילהון וכל זה רמוז בפסוק מבכור פרעה שפרעה הוא התכין ובכור פרעה הוא ריש׳ שולטנתהון לתתא מההוא תכיכא עד בכור השפחה דחייכו חכמתא דילהון דאיכון הנהו דרגין דאכפיין להון מהנהו עילאין ואיכון אשר אח׳ הרחיי׳ דהרחיים איכון דרגין עילאין כדאמרן הרמוזים בחיסטומכא ואחר הרחיים חייכו חכמתא דילהון דיקין מן החיסטומכ׳ הרי שכל המאמר רמוז בפסוק אשר אחר הרחיים וז"ש המאמר משמע אשר אחר הרחיים • הרי למדנו שהוטט הוא התכין כמוכר : ומ"ש בבית קדש הקדשים שעיקר השבירה היתה לברר אוכל מתוך הפסולת וגו׳ ידוע הוא לפני כל יודע חן שבכל עולם ועולם ומעולמות אבי"ע יש ז"ן ובכל פרצופין ובכל אתר ז"ן נקרא קב"ה ושכינתיה וזה יתמה המעיין כי כמה קב"ה יש א"ו • והענין הוא כי ה"ה מלבושין בעצמו להאי בחינת׳ וכל המלבושין האלו הם מהב׳ עיטרין שהם סוד הז׳ אילכין ונתבררו בירור אחד לעשות פרצוף של ז"ן שבכל עולם ועולם כפי יכולת העולם ההוא כדי שתלבש הנשמה בכל העולמות כדאיתא בחיקרא רבא דף קע"ח ע"ב וכל דא למה בגין לאשתלפא ולעיילא ביה סתיס דסתיימה עילאה וגו׳ ולאשתלפא להיות בחינת׳ מדרגא לדרגא עד סופא דכל דרגין בגין דיהוי היא בחינת׳ משתכחא בכולא ומתפשטא בכולא • הרי שכל מה שהוצרך להיות בעולם הזה ז"ן בכל עולם ועולם הוא להלביש להיות בחינת׳ להיות הוא עליו בכלא ואע"פי שתראה שהם ה׳ מלבושים כבר אמרנו לך שבכל דבר א׳ וכמו שתראה בחדם הפשל שיש לו עור ובשר וערקין וגידי׳ועצמות ותוכיות העצמ׳ וזה בלא זה אי אפשר ואעפ"י שזה מקיף לזה וזה פנימי מזה הכל גוף אחד ואם כך הוא בדבר גשמי מכ"ש וק"ו בדבר רוחניו׳ הרוחניות שאע"פי שתראה ה׳ בחינות וכל א׳ נקרא קב"ה ושכינתיה הכל דבר א׳ וכולם הוצרכו כפי צורך כל העולמות כמו שהוצרך ה׳ בחינות בחדם התחתון כאמור שזה בלא זה אי אפשר והכל דבר א׳ וז"ש בזוהר ויקרא דף קמ"ג ע"ב ותאלת בבניעותא דספרא כיון דאתבסימו לעילא כללא דחדם גופא

אוצר החכמה

הקליפה הוא פרנוף לקדש והקדש יש בו ו׳ קנוות דהייכו הרחש וב׳ זרועות וב׳ שוקיים ורחש נגויה הרי ו״ק וכל קנה וקנה היה מן ספירות הרי ת״ב וכל לחד מתמ״ב היה בו סוד ח״גת נהי״ם ז׳ פעמים ת״ב עולה רנ״ד הסר מהם ו״ק של הדעת שהוא לא ירד למטה לפי שהוא בשיתה דילהון נשתרו רפ״ח . ועוד י״ל בחופן לחר כי ו׳ מלכים מיתו וכל מלך הוא מ״ו קנוות הרי ת״ב וכל קנה וקנה הוא בעל חג״ת נהי״ם הרי רנ״ד והכי עתה : תדע כי מה שעבר בתוך הקליפות הוא ת״ח מלכים בסוד ול״ה שפח כיונין ול״ה בעשה שפחה לקליפה שהוא סי״ל שיש ס׳ מכחן ול׳ מכחן שהוא ס״ל ות״ל בחינא דהייכו הת״ח מלכים שהם בתוך הס״ל הזה בסוד ס״ל מלח כברות כיו בעד לחשה זונה עד פכר לחם שר״ל שלח מעברי כלים הוי סל מלח כברות ונתיצלח כת״ח מלכים והם תחת רשות הסל לחכל לבתיד לבח יתהפך העניין הוה שהי׳ עבד יהיה לחדון ויהיה הס״ל בתוך ת״ח חבוש בתוכו כיון שהיה ת״ח בתוך הס״ל . וזהו סוד ר״ת לחתה ״סתר״ לי ״מצר שהס״ל הוא בתוך ח״י וכזה יבוין הקורח לחותו להגביר כח הקדושה שהוא הת״ח מלכים על הס״ל : ונחזור לענייננו שיו״ח מלכים הם בתוך הקליפה ובהיות כל מלך מ״ז ספירות חג״ת נהי״ם עולים ליוכין רפ״ז כשחר לנו לחת . והנה כבר חמרנו שהדעת לח נפל מיתנו כי חם מעט מזער בסוד דמותרי מוחין לכן מחג״ת נה״ים שלו לח נשחר כ״ח נקודה ח׳ מה״ז והשחר שהם השפה נתעלה למעלה בחעי בינה והנקודה הנשחרת השליחה ליוכין רפ״ח וכל ח׳ מה״ז מלכים נעשה בו פעיפה ח׳ והיה נשבר ויונלים מיתנו ת״ח ניצוצות עד שעלו ליוכין רפ״ח כנוכר . ודמיון לזה תרחה כשיונח ניצוץ ח׳ מיתלק לכמה ניצוצות זה מולך לכחן וזה הולך לכחן וז״ש דחפיק זיקין לכל עיבר שהם הנצוצות שחמרנו ולהטין ונהרין ודעכין לחלתר הייכו שרצו ליולוך ולח יכלו לפכול ומתו ולחלן חקמין עלמין קדמחין דחתחריבו כנוכר בחדרת זועח ולחלו הם המלכי׳ הנוכר בפסוק ולחלה המלכים חשר מלכו בחרן חדום לפני מלוך מלך ומזה הפ׳ יקשה לת״ד שחין סוף הוא ענפ החלהות ולחם חיתת שהוא עקם חלהות ת״כ לח יש מי שקודם לו ומיך חיור וחלה

המלכים

וזיוונייהון לח חשתכחו ולחרע׳ חתבטלת וידוע הוא שכל המלכי׳ שמתו הם ז׳ומה שחמרנו ת״כ הם שכל ח׳כלול מעשה קנוות לחכל מלך הז׳ שהוא מלכות לעפ״י שהוזכר בו מיתה בתורה . ספרת דנציעותא לח חשיב מיתה חלח ביטול לפי שלח יחמר מיתה חלח בחי לחכל מלכות דלית לה מגרמא כלום חלח מה שיכול לה מחנ״ת נה״י . לכן ספרת דנציעותא לח קרי בה מיתה חלח ביטול לפי שחלו מלכין קדמחין חם הוו קיימין היו מספיעין בה לחכל כיון דמלכין קדמחין מיתו ולח יהבו לה שפע כזה נתבטלה וזהו ת״ש ולחרעח חתבטלת ומי שנחמר בו מיתה רוחו תשוב למעלה חל המלכים לכן ישן כי שפה מלכים מיתו לכן עלו ו׳ ניצוצות ולח ז׳ ולחרעח דחיהי מלכות דלית לה מגרמא כלום כשחרה פלה למטה ולח עלה מיכה למעלה כלום ולכן לח עלו ניצוץ השביעי לחם ו׳ ניצוצות וכבר חמרנו שז׳ מלכים נתבטל כל לחד לת״ב ניצוצות בין הכל עולה רנ״ד ניצוצות ושפה ניצוצות ומשפה מלפים שהיה יסוד כשהיה המוכחרת שכללים דהייכו המלכים הנזכרים עלה למעלה ולחחר תסיר שפה מחשבון רנ״ד לח ישחרו רפ״ח ניצוצות בתוך הקליפה שהשפה עלו למעלה למעי לחוץ כמוכחר בבית קדש הקדשים : ומ״ש בבית קדש הקדשים ולח לחיתת שהוא עצם החלהות ת״כ לח יש מי שקודם לו וגו׳ :

ומ״ש בבית קדש הקדשים ולח כסברת הקדמונים שהפסוט הוציח פסוט . הנה בספרה זו טענו הרבה ובפרט הרח״ק שהביח בעומק ספריו שלין הפסוט יכול להוציח חלח פסוט כיוצו בכל מכל ולח מורכב ולח כן לין יכלו עגיילים מורכבים מדון ורחמים ובימדה ושיעור . והכריח בזה לומר שהפסוט רחשון הוציח פסוט שכי לבד . ולח״כ מהכחת פ׳ פסוטים יצח מורכב דהייכו בלופן שמיבה רחשונה שהוא הפסוט החשון הוציח לעילת כל העילות שהוא הפסוט הפ׳ ולח״כ מהכחת סיבה רחשונה בעילת כל סעילות יכלו יק״ו כך הוא תורף דבריו . ומייתי לזה רלייה מהרח״ב ז״ל בהקדמתו בדף ס׳ ע״ב וז״ל ידוע הוא כי לח יתהוה לידה דבר שיזדמן מלידה דבר שלח יזדמן לע״פ שמניעם תחת כוג לחד כי לח יתהוה כיות מלידות ולח לידות יכיות וקל וחומר שלח

ואינן זיקין דנפקין להטין ונהרין ודעכין לצלתר ואלין אקרון עלמין קדמאין דאתחריבו כנזכר באדרא זוטא ואלו הם המלכים הנזכרים בפ׳ ואלה המלכים אשר מלכו וכו׳ בארץ אדום בצתר דדינין מתזדן תמן דהיינו אמא עילאה והשמות הנקרא בהם בזר״ת הפסוק הם אשר היו להם קודם התיקון ועיין באדרא רבא וזוטא ותמצא סוד מקצת אלו השמות שהיה להם קודם התיקון :

שלא יתהוה מקרה מעצם ולא עצם מקרה לעפ״י שמניחם כלולים תחת הויות המציאו׳ • וכ״ם שלא יתהוה גשם חלא גשם עכ״ל ועל הקדמה זאת יסד שורש וגוע כל ספריו וכל עומק חכמתו תלוי על ההקדמה הזאת שאין הפשוט מוכיח חלא פשוט כיוצא וכדי להתהוות המורכב הוצרכו להיות ב׳ פשוטים מכים זה בזה ומביאים יחלו מורכב • ותשתומם על המרחם בחין מבין חיך קרח ולא דקדק בחותיותיו של הרחב״ד וטעה בדבר דחפילו דבי רב לא טעי בה דהא בסיוף כתיב לחר חומרו שלא יתהוה גשם חלא גשם כתב וזהו שאחל הקב״ה חת חיוב וחיור ליה חיפה היית ביומדי חרן פירוש וכי השגת חת הכתיב הרחשון חשר בו כח להוכי׳ דבר גשמי מכח פשיטותו הגמורה חשר לא תשתנה לזולתו עכ״ל • הנה מהחי סיפא מורה שהפשוט יכול להוציח גשמי וכמה טעו הרוחי׳ חת הלשון הזה • חלא ודחי שהיה בהם חוסר עיון חטימת לבח וסתימי עייכין ומדרחו רישח דחמ׳ ידיע הוח וגו׳כי לא יתהוה גשם חלא גשם לחמרו ס״מ הסכימה יוסכמית יהב לן ולכך לחיבדו ספרים ומגילות ליסב דברים על דבר זה ולא כהיר ולא בהיר דחם חיתח שהוח יוסכים על ההקדמה הזאת כי לא יתכן להתהוות גשם חלא גשם ולכך לחמר ידוע הוח חם כן חיך מייתי בסיוף מעשה לסתור הקדמיתו שכתב שח״ל הקב״ה לחיוב וכי השגת חת הכתיב הרחשון חשר בו כח להוכי׳ דבר גשמי מכח פשיטותו מדחיור הקב״ה לחיוב דבר זה משמע שכל מי שלא הסיג לידע הוח כתיב שיש בו כח להוציח גשם חלא גשם לא ידע עדיין הכתיב הרחשון ולא הסיגו ולא ידע כח חלהותו שכשאכי חומר שהוצרך להוציח פשוט שכי כדי להוציח חח״כ מורכב מזה ירחה חוסר לפשוט הרחשון שלא יש בו כח להוציח מורכב עד שהוציח לחר שיסייעהו ועוד קשה שיחחר שחמר שהפשוט השכי הוח פשוט מיוש כרחשון ח״כ מה הבדל יש בין הפשוט הרחשון לפשוט השכי בעל כרחך לומר שגם דבר ח׳ שחינו פשוט ליכיהם • דחי לא תימח הכי שגם דבר שחינו פשוט להבדיל ביניהם חם כן חזר הדבר לכמו שהיה מלחר שעכיהם בפשיטות ח׳ בע״כ שמתערבין זה בזה ויתעשה הכל פשוט לחד וליכ׳ הכחה שבמשל בזה חם יהיה בריכה מלחה מים וירצה ח׳להבדיל בין מים למים צריך לעשים ביניהם מסך דחי לחו הכי חיכם מתבדלים חותם המים חלק מחלק לחבל חם ישים ביניהם דבר יותר גשמי מהמים כמו זכוכית חע״פי שלא יתרחה בתוך המים מ״מ יהיו שכי מיכי מים וכן קרח קחמר יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים • הרי שכדי להבדיל המים שם הרקיע ביניהם •

וחם

המלכים חשר מלכו לפני מלוך מלך לבני ישרחל והזוהר מעיד ע״ז דחיכו סהדותח על מהימנותח דמהימנותח וחם הפנימיות הזה הוח ח״ם חיך יתכן שיהיה קוד׳ לו דבר חחר שחמרו שמלכו לפני מלוך מלכח״כ מי שמחמין שח״ם שהוח עצם חלהות כשוכ כופ׳ בעיקר ועליהם חמר הנביח חוי המעמיקים מה׳ למתיר עצה ; ועוד שעצם המלהות שם הוי״ה שמו וכל דבר שיש בו חות תשים שלא ושם יש בו שיעור קומה ולח״ם חיוה חות תשים שלא יהיה לה גבול כדי לרמוז על דבר שחין בו גבול שכל החותיות הם מוגבלות וחיכן רומזים חלא על דבר המוגבל ח״כ ח״ח שיהיה הח״ם עצם המלהות : ועוד שכל התורה כולח חלא מכיוני רחשי חברים כמו עיכו ה׳ • יד ה׳ • וכהנה וכל דברים השייכים ולשיעור קומה וחין שום דבר מחלו שייך על דבר שיקרח ח״ם • וח״ת דברי התורה כלשון בני חדם • חתה עושה התורה פלסתר שהיח תורת משלים וחידות וחיכו כן כי התורה תורת חמת וחפילו חות ח׳ לח יוסיף ולח יגרע כ״ח מה שהוצרך לרמוז בה על שיעור קומתו כמו שחמרו רז״ל כל התורה כולה שמו של הק״בה ושם הדבר הוח גבולו שכן שם החדם לח שייך שיקרח בשם חדם כי חם מרחשו ועד רגליו הרי שהשם הוח שיעור גבולו של חדם וכן עצם המלהות שמו הוח שיעור גבולו כמ״ש בתפילת חליהו ז״ל רשות היחיד רחבו חרבע ונובהו עשרה הרי שעל ידי שמו שיערו ברוחב וקומה לכן כל מה שתמנח משמות דשייכי חל החדם שייכים חלין יתברך וחיכו כשברת הטועים שמחזיקים שעצם המלהות הוח ח״ם : עוד תימח מוחר בזוהר בפ׳ נעשה חדם ז״ל פתח ההוח סבח דסבין וחמר שמעון שמעון מחן הוח דחמר כעשה חדם תדהכי פרח ההוח סבח ח״ר שמעון תדחמר שמעון ולח רבי ודחי דח חיהו קב״ה דחתמר ביה ועתיק יומין יתיב • וחם חיתח שעצם המלהות הוח ח״ם חיך שייך בזה פרח ההוח סבח דסבין והרי ר״ש מעיד דדח הוח קב״ה וחם חיתח שהוח ת״ת חיך חמור דח קב״ה דחתמר ביה ועתיק יומין יתיב שת״ת לח יקרח עתיק יומין • בר מן דין ובר מן דין חם חיתח שהת״ת הוח עצם המלהות למה כעבוד לח ת״ת שהוח מקבל מח״ז כעבוד לח״ח חו לכתר שהוח יותר למעלה וחם ח״ם הוח העצם המלהות חיך חכו חומרים ברוך חתה ה׳ ממי יתברך ויכוח לו שפע : ועוד חם הת״ת הוח עצם המלהות למה לי לעבוד לחי שכולך מלחר וחפילו לחו״ח וחפילו לכתר שכלם כחצלים הלח טוב לכו לעבוד המוחציל הרחשון • וח״ת הכה החיית כן הוח ח״כ מה יתרון ישרחל מהחומות שהרי הגוים

נ"כ מחמיצים בזה כחשר מפורש בתורתם וכתוב בתורתינו
כל הגוים בחין כנגדו הרי שחמונתם למעלה מהכתר :
ועתה צריך לדעת מי הוא המחמיל זחמותו חם הוא מה
שקורחים הקדמונים ח"ב זה ח"ח להולמו מכח כל
הקושיות ורחיות הכוכרים גם שכל פשוט מונח פשוט כמוהו
ח"כ היה לו לברחות עולמות שחין קץ ותכלית שחין הקנבה
בחה חלח מפורש הנבורות • וחם הוא כסברת מי שחומר
שהפשוט הוניח פשוט ומ"ב פשוטים יש מורכב מחחר שהפשוט
רחשון חין לו קנבה צריך שיש הפשוט השני בלי קנבה שחם
הפשוט השני יש בו קנבה נמנח הרחשון דלחו פשוט הוח וח"ת
שהפשוט השני חין בו קנבה בחיה מקום בחנל הפשוט השני •
חחר שהפשוט הרחשון היה חלח כלח והנמנם צריך שיהיה
כפי שיעור פשוט רחשון והפשוט הרחשון לח הי' לו שיעור חחר
שחינו פשוט חם כן חיך חפשר להמניח פשוט השני שיהיה
כמוהו : וא"ת דהח מה דחמרי פשוט לחו חפשיטותיה
קחמר דהיינו שח"ם לגדלותו חלח קחי על דלית ליה תערובת
דין כלל וכדי להמניח שורש הנבורו' הוצרך להמניח פשוט חחר
כמוהו ועל ידי היות ד' פשוטים יוכיח זה בזה ומתהווה שורש
הנבורות ע"י הכחה • זה גם כן ח"ח שחם המניח רחשון הוח
פשוט דחין בו תערובת נבורה כלל למה נתהוה לנבורות
חחר שחין בו • חלח עיקר התשובה כפי הקדמתינו
ששורש החסדים והנבורות הוח מוקדם לפילו קודם הנמנום
ומה יתורץ הכל ועיין בפרק רחשון • הרי שמחמת כל
הקושית וכיוצח בהן הן הכחים מכח חקירה הן הכחים מכח
התורה ממה שכתו' בה מוכרחים חנו לומר דלחו הוח כמשמעות
סברת הקדמונים חלח שהמניל והנבורה והיוצר והעושה הוח
הוח מחן דסייך ביה שיעור קומה וכל מה שכתוב בתורה וחע"נ
שהם בדרכים נפתרים רחוקים מן השכל מ"מ המכין בפתרי
המרכבה יבין וידע מהותו ויוכל להשיגו והוח חלהי ישרחל
מושיע וחלין שייכין כל שמחן וכיוניין דכתיבין בתורה ומה שייכין
כל רמזים של פרנוף חדש ומה שייך דכפיק מחו"ח ולח שברחומו
חו"ח ועל זה חמר וחלה המלכים חשר מלכו וכו' וחתים עליה
רשב"י דדח הוח סהדותח על מהימנותח דמהימנותח :

וזה כרמז ביעקב ועשו ג"כ חע"פי שיהח רחשון עשו • הטיפה
רחשונה של יעקב היתה וע"ז יהח עשו כלו לחמוני לפי
שהם כלם דיבים קשים • ולפי שיעקב רמוז לו יתברך חמרו
רז"ל שחמר הקב"ה ליעקב חכי חלוה בעליונים וחתה חלוה
בתחתונים • ויעקב רמז לשש פרנופים דחכילות ובת זוגו רחל

השביעית

וחם דבר נשמי הוצרך להבדיל ע"י דבר חחר מכל שכן בחור
שהוח פשוט מכל הפשוטים • נמנח מן החמור שבע"כ לומר
ששש מסך להבדיל ביניו ובין הפשוט הכ' ובעל כרחך נ"כ
לומר שהחי מסך הוח יותר מונשש מן הפשיטות שחם המסך
הזה לח יהיה מונשש יותר מן הפשוטים מה הועיל החכם
בחכמתו יחזור חדדר לכחו שהיה זמחחר דחמר שחין הפשוט
מוניח חלח פשוט כמוהו זה המסך שצריך להיות יותר מונשש
כדי להבדיל בין ד' פשוטים מי המניחו שעדיין לח יתפשטו זה
מזה בכל עוד שלח יתמסן כדי שנחמר מהכחת ד' יצח זה
מדבר יותר מונשש • הרי בהכרח נמור מכל הנ"ל ונם מכל
מה שכתוב בבית קדש הקדשים שחין ההקדמה הזחת מוכרחת
וכל המחמין בהקדמה הזחת בע"כ צריך שיכפור בעיקר מוכרח
לומר שהנשש היה קדמון בקדמות הפשוט חו מוכרח לומר
שלח יש פשוט בעולם כחשר תמנח להלן בהקדמות הרחב"ד
בדק ד' ע"ח וז"ל וצריך חתה לידע כי הפילוסופים חומרים
שלח יתהווה דבר חלח דבר חלח מין ממינו ולדעתינו
ולתורתינו הקדושה שהעולם יחודש חם כן יש לחפיקורסים
פה לשחול חותנו העולם לח ימלט מד' פנים חו שהיה לו חומר
קדמון שממנו נברח העולם ומלואו • חו לח היה שם חומר
כלל חלח עילת העילות לבדו חם תחמר שהיה שם חומר הרי
החמינו שיש דבר קדמון זולת השם לבדו וזהו כפירה בתורה •
וחם נחמר כי לח היה שם חלח הקב"ה ברח חת העול' מעצמו
חם כן הרי עצמותו נתנשש וחל זה הסוד בתירונו חמר חיפה
היית ביוסדי חרץ הגד חם ידעת ביכה פי' בכח החכמה ובכח
הביכה היה מניחות העולם עכ"ל • הרי בבירור דהרחב"ד
עצמו כתב שזחת הסברה היח סברת החפיקורסים שמחמר
שחוסבים שחין דבר יוצח מלח דבר • יתולד להם הב' קושיות
הללו וכופרים בעיקר • חבל לענייננו דחית בידן רזח
דמהימנותח וידעין דבידו יכולת לברחות יש מחין ומיהו
בורח בלח שותפו כחשר החרכנו לעיל חין לכנו שום קושיח
ומחמיכים בחידוש העולם מחחר שיש בידו יכולת להמניח הכל
חבל עדיין צריכין חנו למודעי למה חמר הרחב"ד ידוע הוח
דמשמיע דמסכים בדבר הזה וחח"כ בסמוך כתב מעש' לסתור
והכח י"ל בזה דהחי דחמר הרחב"ד ידוע הוח לחו סברתו
להסכים על הדבר שהרי סיפח מוכח דלח ס"ל הכי כנ"ל חלח
לומר לך שידוע הוח בין הפילוסופים החפיקורסים שחין דבר
יוצח מלח דבר וכך היו סוברים חומות העולם קודם נתינת
התורה ולזה חמר הקב"ה לחיוב חיפה היית ביוסדי חרץ כלומר

כשיסדתי

כשיכתוב בחרן שהוא דבר גמור היית לתה לידע היכן עבדתיה ומוכחתי דבר גמור בכח פשיטותי · הרי שהרחב"ד כפירוש שורש משמש שלח הסכים על תברה זו ומוכר כמוני שכידוע יכולת להוכיח ים מחין ולכך הביא בסמוך והסיד כי עילת העילות יתחייב מימו כתר עליון שכל פשוט בתכלית הפשיטות עד שחין ביגו ובין עילתו דבר חלח שזה עילה וזה עלול וזה השכיל השכיל חת עצמו וחת עילתו והרב"ם שים בינו ובין עילתו הריני' השנות וכל לחד מחלו השנות גם כן בהשיגו חת כל ח' וח' · כיצד · ח' השכיל חת עצמו · ב' השכיל חת עילתו · ג' השכיל מה שהשיגו ובין עילתו · הח' השכיל עצמו ועילתה והפרש שים ביגו לעילתה · הב' השכיל עצמו ועילת עילתה והפרש שים בין עצמה לעילת עילתה · הג' השכיל עצם עילתה ועילת עילתה והפרש שביניהם · הריע' השנות ושורש העלול הגולל · הרי עשר השנות · הרי שמחלד יהיו ע' השנות כיון שיכול להמצי' לתי דבר חת דבר ולח נפש חת נפש שהוח בעל היכולת והכח הטעלם · וזוח הסובל חת העולם · שבדרך טבע חיך יתכן דבר נפשי לעמוד על דבר רוחני ותלוי ועומד בדבר הרוחני זה חין השכל סובלו והרי לנו מונחים שהעולם שהוח נפשי תלוי ברוח וחינו גופל כמו דחמר קרח תולה חרץ על בלימה חלח ודחי שבכחו סובל חת העולם ואעפ"י שהוח פשוט יש בו כח הטעלם שחפילו לנפשי סובלו · ואע"פ שהתוכנים לומרים שזה שעומד העולם בחמצע בלויר הייגו מחמת תגועת הגלגלים שחינם מגיחים לותו ליפול מכח מרוצתם · ולומר שגם זה לח יכחר דעת המיעין · הן חמת שחלק מונחים בחוס הרחות מי שיעיין תבן בתוך הגלגל ויסובב הגלגל מלמעלה למטה כמרוצה לח יפול התבן מחמקומה חפילו שילך הגלגל למעלה ולמטה · כוח משום שהתבן מונחת בגלגל וכונע עמם התבן בעמם הגלגל ומחמת מרוצת הגלגל מתלחן עמם הגלגל בעמם התבן תבל חם תשים התבן בתוך הגלגל חפילו שתסבב הגלגל זה בכל מרוצה שבעולם מיד נופלת התבן וחינה עומד כלום ח"כ קשית גוף התרן חיך עומדת בתוך לויר השמים חם לח ביכולתן ועל זה נתיר עליו תולה תרץ על בליעה שזהו יכולתו ועתה חם תרצה לידע יכולתו חיך היח סובלת כל העולם · תניד לך בהקימור שנקבל תדע שבכל הדברים שברח יוכרנו יותר ברחשית שם בהם בחזיה וחפילו תבנים כמו דחמר קרח כי התבן יהקיר תוגק והרים וגבעות כמו דחמר קרח פתרי והגבעות יפנחו לפניכם רינה וכל עצי השדה ימחחו כף

השביעית והמלכים שמיתו רמז לעשו וכמו שהמלכים שמיתו נפלו בתוך הקליפות ונתחזו בהם הקליפות כך עשו יהיו כולו תלמוכי כחדרת שער ומה שעלה למעלה נשחר מלובן ונקי מכל סיג · כך יעקב היה חלק ומה שהיה בנשמות המלכים שעלו למעלה שמיתת חורתם שעלה למעלה נתהוה בהם שורש הגבורות בסוד לור חוזר כך יעקב לע"פ שהיה חלק היה בו מעט מכמה לרחות כמו דחמר קרח וכי תחי תלי הות ודרשו רז"ל שהוח רמחי כמוהו ורוח דעלה לע"פ שלבן היה שמו לבן · וחפילו הכי הוח לבן תרמי כך יעקב לע"פ שהוח היה חלק חפילו הכי תחי תלי הוח וכמו שיעקב ברחשונה היה שוה מורה על עוקבה ונתחרוכה נקרח ישרחל שהוח ישר חל כן למעלה נחמר הוי"ה הוי"ה דפסיק טעמח בגוייהו ודרש בזוהר קדיש שלים בתרתי שלים בכולו ועכין הוח שמיתת שהיה הכל מעורב זה בזה לח היה נרחה בו שלימותו עד שנשפרו הכלים ונתהוה ונתיישב כל דבר במקומו הוי קדישת שלים בתרתי שלים בכללה : ועי"ל כפי לשון הזוהר שחמר קדישה שלים בתרתי שלים מכללה דהייגו שמקודם היה שלים בבחינת החסדים שהיה חסר פשוט בלי גילוי הגבורות כלל נמלח דהוה שלים ולח הוה שלים ימדין ורחמים וע"י החור חוזר לח"כ נעשה שלים בכללה שלים בחסד שלים בגבור' הוי קדיש' שלים בתרתי שלים מכללה · ועי"ל שכבר ידעתה ששם הוי"ה נקרח עתיקח קדישח דכל קדישין ג"כ והוי"ה נקרח מלכח קדישח וחחר היחכון תבירין נתהוה מ"ק נמלח שעתיקח קדישח דכל קדישין נקרח קדישה ועתיקח קדישח ד"ק הוח שורש החסדים פשוטים ומ"ק יש בו חסדים וגבורות ע"כ חמר קדיש שלים שהוח עתיקח קדישח דכל קדישין בחסדים לבד וחין שם גבורות ומ"ק שהוח הוי"ה שניה שלים מכללה בין מחסדים בין מגבורות הוי בתרתי שלים מכללה : ונחזור לעכייכו לשחרית היומר שחומר והשחות המקרח להם בזה הפסוק של וחלה הוי' כים הם הם השמות חשר היו להם קודם התיקון וכו' הכיחור הוח לפי שקודם התיקון היו דיכים גבודים בהם משעת שנתקבו תוך הפרסה כמו שתוכח שמותם בחדרת דיקהבה דן הבה וכן רובם וחחר שנתקנו נקרחו בשמות חחרים כמוכר ולח שהכלים נקרח שמות חחרים דהייגו חג"ת כמו"ס חלח השמות שלהם נקרח בהם ולח נשתנו שמותם חבל הנשמות שלהם שעלו למעלה נשתנה שמותם · וח"ת מה נשתנו הנשמות מהכלים לומה יקרח להם שמות חחרים :

תדע שמיע יקרח בשעת תקיקתם בפרסה כעשו כולם דיכים קשים ·

קדים שכל תכונה מוליד חוס בתכונתו לכל לחר השבירה
שיבחו לחזק ולשברו ועלו הנשמות למעלה הדין שלהם לח היה
דיבת קדיך כיון הכלים שהיה בהם כח השבירה חלח סוד דחור
חוזר לבד וע״כ שחותם ג״כ חורה על התיקון שכל דבר שיש בו
דין חעט סוד חיתוקן לכל דין הרבה סוד חורבן וחלו חיחכין
חבירין הוח חיות העולמו׳ הפרוייס בתוך החושך כדכתיב דרך
רשעים בחפילה וקס״ה פרים פרשת קדים בין לחילות לברוחה
ובין סריחה ליבירה ובין יבירה לעשיה וכל העולם שהוח רחוק
מן החור וקדים פרשות הרבה יתהוין שם הקליפות היותר
חזקות וקשות וכל מה שמתקרב לחור יתחתקין הקליפות לכן
העולם שהוח יותר רחוק מן המחניל קליפתו יותר קשה מבי
שקרוב למחניל חבל לעתיד לבוח שעתיד הקב״ה להפשיט
חלבושיו שהם הפרשות הפרושות כיון שחמרו רז״ל יוכיח חמה
שנרחקה לז רוח הטומחה יתעבר מן החרן כפי שירד לשכון
ביניהו ומחורו יתחתקו וזהו שחמרו רז״ל ומרע לת הנקבה
ומלחה לנדיקיה לעתיד לבוח דהייגו שבחותם העולמות
שיושבים הקליפו׳ עכשיו יהיו עולמות שיתענדין בהם הנדיקים
וזהו שהכתיב ותעמדנה של לויתן . וזהו״ג יהיו קליפה שיהיה
בחותה סעודה כנד ג׳ עולמות שיתרבים בהם הקליפות .
הבחיה הוח כנד עולם הבשיה שרומז לשם ב״ן שיעולה כחכין
בחיה והעוף דהייגו זה שדי רומז לעולם היצירה חפקידת שיש
בסוד דרך הכשר בשויס ולויתן לשר בים רמז לעולם הבריחה
שהוח יס עילחה יס הגדול : ודע שהקליפות יש להם
סוד גדול ליעל׳ שעולם עד גבורות דבינה והוח התכין הגדול
שק״ל ושם יורד סעט וחיות לכל הקליפות . חבל חק״כה
שיגו חכיח שילך לקליפו׳ שלח הסיגים וכן תרחה שלחם התחתון
שעיקר הכל הולך ללכ ותיוצית הולך ליושים . וח״ת מכיין
שחתה חומר שהתיוצית לחושים חלח תרחה לח כשחתה חוכל
חתה חוגיח . ולפי שהם עלמות דפירודה כך חומתם בפירוד
דהייגו בית הסתן ובית הדעי׳ פיזור לרשעי׳ הכחה לשם והנחה
לעולם ; והנה תיוצית שיזיקוס לחד יכול טומחה וטהרה .
טומחה דהייגו הסתן וטהרה הייגו הזרע בסוד מי יתן טהור
מטמא שע״י היזיקוס שבשכה לטומחות הסתן שהוח פחז פריח
כמ״ל יוכל הזרע שהוח טהור נם כן וכזה הטעה לחוה הנחש
הקדמוני שחמר לה שהוח יושבים לס מן היוחין עילחין שהיח
חרע קדש וכשבכה עמה חרק פה מין זרעין דהייגו רוח לשתן
לפי שחין בידו להביח מוחין ורימחה חותה בזה הדבר דהייגו
שיוצא החדש וחנה בחותן השעות היה לה להיות דרך נשיקין

וחתר

וחותה הנשמה שבהם היה חלק מחלק חלוה יתברך כדי להיות
מלכותו בכל משלה כמו דחמר בחדרת רבה למהוי בתי נשיותה
מתפשטת בכלה ולחשתכחת בכלה ולמהוי הוה חד וברח לית
כל עלמין כדורים זה בתוך זה וכל עולם ועולם היותר חינון
וקרוב לל המחניל הוה יותר רוחכי ויש לו חלק בחלוה יותר
מחשר לפנים ממנו . ובהיות שהטבע הוה שהחלק חפץ להדבק
בכל . לכן יהיו כלהו עלמין תלויין על בלי מה שמחתר שחורה
עקיף בכל מבחוץ ומשפיע עליהם בחור כדורי לעולם שלפנים
ממנו . לכן מחחר שיש מכל נדדיו לויר ושוה הלויר ברוחב
מכל נדדיו והוה בחמצעי הלויר ורמון בשות העולם החמצעי
שהוה החלק רוצה להדבק בכל מכל נדדיו וזהו העולם החמצעי
לח יוכל לח לעלות למעלה ולח לרדת למטה לפי שהות יושב
בחמצע ומנשמה שיש בו מלובש בשוה מכל נדדיו וזהו כל נד
ונד רוצה להדבק ביוה שכנגדו בזה יתעמד העול׳ בחמצע מחות
תחות החלק רוצה להדבק עם הכל וכן כל עולם ועולם עד
העולם החמצעי שהוה כחר החרן לותו המלק שבה שרוצה
להדבק ולעלות למעלה להדבק עם הכל שכל נדדיה זה החלק
שבה מפחיד חת החרן על בלי מה שכל שהוה דבר יחזיק לותה
וכלי שום טורח ויחדון הכל ודוק בדברי והבן היטב . ברי מכל
החיוור לעיל שחין להחיוין בחותה ההקדיוה שהביח תרח״ק
שחין הפשוט מוציח חלח פשוט כיוגו . חלח החמוכה הפליגה
היח שהוה בעל היכלות ויכידו להמציח הכל והוה בודח בלח
שותפו חבל ברוחיו הטורחים . כלם חינם יכולים לברוח חלח
בשותפו ויהשעויים שחמרגו בפרק זה עיין היטב ותיוצח :

עוד יתכן לומר שכוונת הרחב״ד שחמר בהקדימתו ידוע הוה
בילח יתהווה וגו׳ וכ״ש שלח יתהווה נשם מלח נשם .
העגין הוה שר״ל הדבר הידוע בכגי כל חדם הייגו שחין דבר
יוצח מלח דבר ולח נשם מלח נשם . חבל הדבר שחין ידוע
בעיגי הכל הוה המוגיח יש מחין שהמציח נשם מלח נשם וזהו
זה שהפיים וחוזל שחמר ליה בקב״ה לחיוב וכי הנשת לת
הכתיב הילחסון חשר בו כח להומיח דבר נשיוי יופי כעיגותו
שרי שהידיעה הזחת לח היה יודעה לבל מה שהיה יודע הפח
היודעה שחין נשם . יופי מלח נשם וזחת הידיעה חיגה ידיעת
הנשת המחניל חלח היה הנשת הנברחים שברוחיו כל מין מוגיח
ויהיו נחין דבר יוצח מלח דבר וזהו חתיח עשיר נם כן שחיגו
מכחיס לחיוב הידיעה הזחת חלח חמור לו הידעת כלומר
הידעת נם לת זה שחמר לחיגו יודע חלח הנשת שחין הבר יוצח
מלח דבר . זה לחיגו ידיעת הנשת המחניל חלח היה ידיעת

הנשת

בשנת הכפרות תכל חס ידע שלח דבר מוציח דבר לו ידע
ידיעת השנת המחכיל זהו שתאר לו הידעת ההוח שמציח יש
מתין והמציח נפש שלח נפש זהו המובן מדברי הרחב״ד תכל
הפיקורסים חושבים שלח יתכן להמציח דבר מלח דבר ותפילו
המחכיל הרחשון וזהו כפירה גמורה ונקרח תפיקורום ודחי ;
וגם מתמרי הזוהר סותרים דבריו כי מ״ש שסיבה רחשונה
הוכיח לעילת על כל העילות בהקדח כפי דבריו לומר שסיבה
רחשונה הוח לעילה מעילת על כל העילות שברי הוח המציח
לותו . ובזוהר ברחשית דף כ״ב ע״ב ו״ל תכל ההוח דתקרי
עילת על כל העילות דלית לעילח תכיח ולח לתתח שוה ליה
כד״ח ותל מי תדמיוני ותשוה וגו׳ ותמר דחו עתה כי תכי תכי
הוח הרי כפירה שעילת על כל העילות לית לעילח תכיח ותס
לתתח שסיבה רחשונה המציח לותו הרי סיבה דחשונה הוח
לעילח תכיח . וכיו״ב הרח״ק שהוגרך בריחית המורכב לתרין
פשוטין זה ג״כ תיתח בתיקונים דף קי״ב ע״ח תיפכח ו״ל תכל
עילת על כל העילות תיהו בורח בלח בלח שותפות לחרת
דתיהו חד בלח שותפ לח לעילח ולח לתתח ולח בתמציעיתח
ולח תכל סיטרח כלל הרי שהוח בורח בלח שותפו ותיך תמר
שהוגרך ב׳ פשוטים להוכיח מורכב והרי בהדיח קתני דתיהו
בורח כלח בלח שותפו ודתיהו חד בלח שותפ ובורח כלח
תע״ג דתיהו חד בלח שותפו ; ועוד סברה זו שתמר הרח״ק שהפשוט תיהו יכול להוכיח מורכב תלח בשותפו . תדרבח
תיפכח מסתברח בזוהר שהי שהוח פשוט דתיהו עילת על כל העילות דתיהו חד בלח שותפו בורח כלח בלח שותפו תכל אי שהוח
מורכב דהייהו בנעשה חדש ממיהו בלח עבדי תלח בשותפו כדתיתח בתיקוני זוהר חדש דף ל׳ ע״ב ו״ל בתוה דתוקיימה לעילת
בנעשה חדש נעשה וודחי על תרין יתתר דתמר דח להוה לעילת תכיח נעשה ולח עביד מדעס תלח ברשו בתמירה
מהוה לעילת תיכיח והשוה לעילת תכיח לח עביד מדעס עד דנטיל עגה מתבריה תכל ההוה דתקרי עילת על כל העילות
דלית לעילת תיכיח תמר רחו עתה כי תכי תכי הוח וחין תלחים עמדי דנטיל עגה תיכיח וגו׳ הרי בבירור שמורכב לח יכול
לברחות תלח בשותפו ונדולת הפשוט הוח שבורח בלח שותפו . תכל לדידן ניחח שהרי התור המקיף תת ע״ק דכל קדישין
דתיהו עילת על כל העילות ההוח תור תיהו תכיח ובית דתיהו תור בשותיה דמוכע תכיח תעם תע״פ שמקיפו לח יקרח שהוח
למעלה ממנו מחחר שהשורש בתוכו דתיהו הוח מתם ;

וחנה צריך להבין ת״ס הזוהר ועילת על כל העילות שהוח יחיד בלח שותפו כתמר עליו בורח בלח שותפו ובשחר העילו׳ שהוח
תבר עילת על כל העילות ולמטה תמר הזוהר דלח עביד מדעס שום עילת עד דנטיל רשו מתבריה כתמור בנעשה חדש
וצריך לידע טעמה מתי . ת״ת לפי שעילת כל העילות היה קודם כלח ולפי שהיה בלח שותפו ת״כ היה לו
לזוהר לומר בורח בלח שותפו ולמה תמר בורח הוא לשון הווה ומשמע שתפילו תחר שהתיל תורות
מנוחנים תפילו הכי הוא בורח בלח שותפו . וי״ל דשעמה הוא שבהיות עילת על כל העילות הוא שורש כל התסדים
והנבורות לכן בהיות הוא כלח בידיה . היכולת לברחת בלח שותפו יען כי הוא כללח דכלח תכל הנתגלי׳ מתחד שנתגלו ונתברר
פרצוף התסד לבדו ופרצוף הנבורה לבדו וכל הברייות שנברחו כלם כלולים מתסדים וגבורות לכן תין ביד התסד הנתגל לברחת
תס לח ישתתף בנבורה כדי שתהיה הברייה כלולה מגבורות ותין ביד הנבורה הנתגלת לברחת תס לח תשתתף בתסדים כדי
שתהיה כלולה מתסדים והוו ענין דכר ונוקבח שהי לפשר וה כלח וה וכגון הלרן והמיס שהי לפשר לתרן להוציח פירותיה תס

לח

ותמר לה הנחש הלח יותר טוב שתניקי תן המוחין שהם יותף
עילתין שהמוחין במוח והנשיקין בפה והמוחין ת״ח ליתן לותם
חלח מחות ברית תעפ״י שהוח למשה שורשו עלינן למעלה תן
הפה לזה תמרה הנחש השחכי שהוח מלשון בשיחות ורומות
ולכן תוכל : ונזהר לעניינכו שלעולם לח נשתנה שמותם
של הכלים שנפלו בעולם הקליפה שהוח תוך הטהורו תתחל
בתוך כי״ע תכל לעתיד לבוח יעתידין ליקרחות בשמו׳ לחרים
ועתיד לבנות הם עולמות לנדיקים וזה סוד סירם לת הזכר
והרג לת הנקבה ומלחה לנדיקים לעתיד לבוח ושם יבנה
עולמות לנדיקים וזה שתמר שהם עלו שבטים שבטי יה עדות
לישרחל להודות לשם ה׳ . ות״ת לתיך תפשר שהרי מקרח תלח
הוח והסירותי לת לב התבן ת״כ תיך תתכילנו קליפה מלוחה ,
חלח בהיות שתלכח קדישח מפשיט מלבושיו ויורד ליסכון
בתוכנו לז יתתקו כל הקליפות ויתעדנים הנדיקים יותם ו״ש
סר נילם מעליהם וה׳ יתנו תל תרחום ר״ל כשיסור לותם
המסכיס שבין הקדושה והקליפות . וירד לסכון עמנו
בחותו זמן תין פחד מהם שיטעו לת החדש שכבר נותקו הוי
סר נילם מעליהם שהוח המשך וה׳ יתנו שיורד לסכון עמנו

תל תרחום ;

ולבוח

ועוד סברה זו שתמר הרח״ק שהפשוט תיהו יכול להוכיח מורכב חלח בשותפו . תדרבח
תיפכח מסתברח בזוהר שהי שהוח פשוט דתיהו עילת על כל העילות דתיהו חד בלח שותפו בורח כלח בלח שותפו תכל אי שהוח
מורכב דהייהו בנעשה חדש ממיהו בלח עבדי תלח בשותפו כדתיתח בתיקוני זוהר חדש דף ל׳ ע״ב ו״ל בתוה דתוקיימה לעילת
בנעשה חדש נעשה וודחי על תרין יתתר דתמר דח להוה לעילת תכיח נעשה ולח עביד מדעס תלח ברשו בתמירה
מהוה לעילת תיכיח והשוה לעילת תכיח לח עביד מדעס עד דנטיל עגה מתבריה תכל ההוה דתקרי עילת על כל העילות
דלית לעילת תיכיח תמר רחו עתה כי תכי תכי הוח וחין תלחים עמדי דנטיל עגה תיכיח וגו׳ הרי בבירור שמורכב לח יכול
לברחות תלח בשותפו ונדולת הפשוט הוח שבורח בלח שותפו . תכל לדידן ניחח שהרי התור המקיף תת ע״ק דכל קדישין
דתיהו עילת על כל העילות ההוח תור תיהו תכיח ובית דתיהו תור בשותיה דמוכע תכיח תעם תע״פ שמקיפו לח יקרח שהוח
למעלה ממנו מחחר שהשורש בתוכו דתיהו הוח מתם ;

וחנה צריך להבין ת״ס הזוהר ועילת על כל העילות שהוח יחיד בלח שותפו כתמר עליו בורח בלח שותפו ובשחר העילו׳ שהוח
תבר עילת על כל העילות ולמטה תמר הזוהר דלח עביד מדעס שום עילת עד דנטיל רשו מתבריה כתמור בנעשה חדס
וצריך לידע טעמה מתי . ת״ת לפי שעילת כל העילות היה קודס כלח ולפי שהיה בלח שותפו ת״כ היה לו
לזוהר לומר בורח בלח שותפו ולמה תמר בורח הוא לשון הווה ומשמע שתפילו תחר שהתיל תורות
מנוחנים תפילו הכי הוא בורח בלח שותפו . וי״ל דשעמה הוא שבהיות עילת על כל העילות הוא שורש כל התסדים
והנבורות לכן בהיות הוא כלח בידיה . היכולת לברחת בלח שותפו יען כי הוא כללח דכלח תכל הנתגלי׳ מתחד שנתגלו ונתברר
פרצוף התסד לבדו ופרצוף הנבורה לבדו וכל הברייות שנברחו כלס כלולים מתסדים וגבורות לכן תין ביד התסד הנתגל לברחת
תס לח ישתתף בנבורה כדי שתהיה הברייה כלולה מגבורות ותין ביד הנבורה הנתגלת לברחת תס לח תשתתף בתסדים כדי
שתהיה כלולה מתסדים והוו ענין דכר ונוקבח שהי לפשר וה כלח וה וכגון הלרן והמיס שהי לפשר לתרן להוציח פירותיה תס

לח

לא על ידי לחלוחית היום נמצא שכל ברואיו הברואים אי אפשר לברואת דבר אלא על ידי שותפו שצריכין להשתתף אחסד עם
האבורה כדי שתהיה כלולה מחסדים וגבורות הבריאה לכל בעילת על כל העילות דאיהו שורש שכל וכללא דכלא לכן איהו בורא
בלא שותפו ותיובד הוא בורא בלא שותפו • הרי שעיקר החיובה כדבריכו ולא כדברי הטועים האומרים שהפשוט מוכיח
פשוט תחר לפייסו כדי להוציא תורכב שקברה זו ח״ו מרמה חסרון כח בהוציאל הדאצון אלא עיקר החיובה הוא בדבריכו
ובהקדמה זו יתורץ מאמר תיובה דאיתא בספר בראשית בהעלם דף קל״ו ע״ב וז״ל ר׳ בא בשם ר׳ יוסי פתח ואמר יפקני
מנשיקות פיהו וגו׳ בכמה מעלות בברית העולם דתניין תמר ר׳ אחא בר יעקב כל מה שברא הקב״ה חון יחזקו היו בשיתוף וגו׳
(ובילמדנו מאמר זה עיין בספר תיעלומות ע״ש) נחניכו למדיש מכל האמור דהוציאל הראצון איהו עתיקא קדישא דכל קדישין
דאיהו עילת על כל העילות כמ״ל ואיהו הבורא בלא שותפו דאיהו כלא כמזכר דאיהו שורש האל והבינה שהוציאל הראצון דאיהו
עילת על כל העילות תליכא דכולי עלמא הוא תוקף מאור שאין לו סוף • והבינה שהאור יוקיפו מע״ג שהוא חוריה בהברא הנמור
לומר שיש לו שיעור והוא ידע שעוריה שאין השכל יכול נחנו כמזכר בזוהר ויקרא דף קכ״ח ע״ח דלית דידע לי׳ בר איהו בלחודוי •
נמצא שהוציאל הראצון יתבא בו שיעור קומה ומע״ג דאלן לא ידעינן ביה כדאיתא בזוהר חדש דף י׳ ע״ד הכי נקודין ט׳
נעקין מאיכון ט׳ ומע״ג דאמרן דהכי ט׳ איכון תחותיה דיו״ד עליה דיו״ד איכון אכל איכון סיוכין לה ואיכון רתיכין לט׳ אחרכן
דאיכון רזא דח״ם • עוד שם בתיקוני זוהר חדש דף ט״ו ע״ד ט׳ נקודין דשלטין על אתוון איכון ח״ם • הרי שהוציאל
הראצון שהוא אין סוף אית ליה שיעור קומה ומדשוי ביה יכין • ועכין כ׳ מאמרי הכו״ל בהספרם שים בינייהם כבר כתבאר לעיל פרק ח׳ :
ומ״ש בבית קדש הקדשים היכין בספרי המרכבה ידע ויבן מהותו ויוכל להשיגו • זה מבואר בזוהר ויקרא דף קי״ח
ע״ב וזה לשונו בואת ידידע ליה בר נש לקב״ה בחרח כלל כדין אקדי עבד לעבוד פקודא דמאריה ולית ליה רשו לאפשא
בגבורי וברזין דכייתיה בואת ידידע ליה בר נש בחרח פרט כדין אקרי בן רחיימא דיליה כבן דאפיק בגבורי בכל רזין דכייתיה •
הדי שבשהוא מבין בספרי המרכבה יקרא בן וכידו היכולת להשיג מהותו שאם לא ישיג מהותו איך יוכל לדעת אותו בפרט
שעיקר הידיעה היא ידיעת הפרט כדי להקראות בן כדכתיב בניס אתם לה׳ אלהיכם דמה דאתקריאו ישראל עבד הוא לאפלא
לקב״ה אבל לאנדע ליה צריך לאנדע ליה כדי להקראות בן שאם לא ידע אותו דרך פרט לא ידע כי ה׳ הוא האלהים כדאיתא
בזוהר שמות דף כ״ה ע״ח פקודא דא קדמאה דכל פיקודין דאצילות קדמאה דכל פקודין לאנדע ליה לקב״ה בכלל אחוי בכללא
לאנדע דאית עלילה עילאה דאיהו רבון עלמין כולהו שמיא וארעא וכל חילהון ודא איהו בכללא • ואיפא דכלא
בפרט לאנדע ליה בפרט וכלל וגומ׳ כדין אוליף לון באורח פרט הה״ד וידעת היום והשבות אל לבבך היום דזקא מה דלא הוה
רשו מקדמות דנא כי ה׳ הוא האלהים דא בחרח פרט • הרי מכאן שאם לא ידע בפרט איכו מתייאב בלבבו אין מדת החסד ומדת
הדין אע״פי שהם נראים ב׳ דברים הפכים כלא חד אבל בהשגת מהותו ידע דכלא חד כדאיתא בבראשית דף ו״ב ע״ח ו״ל
פקודא דביעאה הה״ד ה׳ הוא האלהים כל״ח וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה׳ הוא האלהים ולאתכללא שמא דאלהים בשמא דה׳
לאנדע דאיכון חד בלא פרודא והייכו רזא דכתיב יהי מאורות ברקיע השמים הרי שעיקר ידיעת האלהות הוא לאנדע דאיכון חד
ולית בהו פרודא • עוד איתא בזוהר שמות דף קם״ח ע״ב הה״ד אתה הראית לדעת וגו׳ מהו לאנדע כי ה׳ הוא האלהים דא איהו
כללא דכל רזא דאיהיאות׳ כללא דעילא ותתא כללא דכל אורייתא ברזא דא איהו כללא דכל רזא דאיהיאות׳ והכי הוא ודאי כללא
דכל אורייתא דא איהו רזא דתורה וכו׳ וכלא חד • הרי ראיה שעיקר האלהות לאנדע שהפרט הוא כלל אם כן אייב כל בר
דעת להשיג מהותו כדי שידע שהכל אחד דאם לא כן יבוא לידי קיצון ופירוד ח״ו ולכן תורתינו הקדושה היא כלל ופרט וכלל •
כלל דהייכו לידע דאית אלהא רבא ויקירא פרט לידע אותו בכל שייפי דגופא וכלל שאחר שראה שהם שייפי דגופא לא יכיחס
בפירודא אלא שידע ליחדא למהוי כלא חד • וז״ש בזוהר שמות שרי בחבורא וסיים בפירודא אבל בקדושה שרי בחבורא
וסיים בחבורא ודאמור שרי וסיים דהייכו כלל וכלל ג״כ דאית פרט בגוייהו וכך תמצא בעשר ספירין שרי בחד דאיהו כתר וסיים
בחד דאיהו מלכות אבל בחמצע יש שלוש שהם סוד השלושה קויס • הרי מכל האמור שאייב כל מי שהוא
ישראל למהוי בן לקב״ה ולחפשא בגבוי אבוי ולאנדע רזין דיליה ולהשיג מהותו כדי לידע שה׳ הוא האלהים ועתה אחרי שאנחנו
חייבים לידע אותו בכלל ופרט וכלל צריך להודיע אלהי ישראל הנקרא הוי״ה מי הוא הנם שביארנו בפרקין לעיל דרך כלל עתה
נבאר דרך פרט שידוע הוא שהוי״ה הוא בתפארת וצריך להבין מה שאומר קרא את ה׳ אלהיך תירא ואותו תעבוד אם הוא בתפארת

תתפארת לבדו לפי שהרי גם נצח נקרא הוי״ה נצחות והנה כפי קבלת רעת מקובלים מבואר שהעבודה היא בתפארת שתפארת נקרא הוי״ה ונקרא יחיד ואותו תעבוד ע״כ שהעבודה לייחו בתפארת והידיעה זו היא דרך מבלי טעות • הגם שבזוהר מסייע לותם בחיוב מקומות כדלייתת בזוהר בראשית דף ט״ו ע״ב וז״ל ותתכללו דא בדא ותתעבדו רזא חדא קול דנפיק בתכורא חדא בשעתא דנפיק נפקת בת זוגיה דכלילא כל לתתון דכתיב לת הסיוס קול ובת זוגו הלי קול דלייחו סיוס לייחו לחי״ה בתרתה מדקרתו לחי״ה בתרתה לחתי קול דלייחו תפארת ובלחי״ה בתרתה כתיב כה תחזור לל בני ישראל לחי״ה שלחני לליכם ע״כ דלייחו קב״ה דלפיק יתהון מיוצרים ויתן דלפיק יתהון תייביס לפתנו בעבודתו כדכתיב לנכי ה׳ ללהיך לשר הוללתיך מלרן מיצרים • גם לייתת בזוהר בראשית דף ר״ד ע״ב ובגין דת קב״ה לזהר להו ליישראל לתתקדשת כיון דלתתיר ולייתס קדושים כי קדוש לנכי ה׳ מלן לנכי ה׳ דת קב״ה מלכות סיוס קדישת הרי שסכינתת ג״כ לתקרי קב״ה דלייחו ושכינתייה חד לינון • והוא סמנוה ית בני ישראל לתתקדשת כדלייתת לעיל במלזר זה בזוהר ע״ש • גם לייתת בזוהר שמות דף ס׳ ע״ב וז״ל ר׳ לבא לומר לין עץ לנלת הק״בה דכתיב כי הלדס עץ השדה ודלי דת עץ שדה דתפוחין קדישין הרי שקב״ה לייחו ת״ת • גם לייתת בזוהר ויקרת דף ל״ד ע״ד ד״ה כי עמך מקור תייס וגו׳ דת קב״ה דלייחו לילכת עילאה בזכיעות גיכתת דלחיד לכל מטרין מלי טעמת כגון דלחיד כיון הכוא מקור תייס מוטר ליה בעיטרין עילאין סחרכיה דנפתת כלתת דמעטרי לבריה על כלת הה״ד ונלכה ורלייכה בכות כיון וגו׳ ובגין כך כי עמך מקור תייס ועל דת בלורך נרלה לור • וידוע הוא שמקור תייס הוא בכיכה הנקרת לללים תייס ולעטרת ליה על כלת הרי שתפארת לייחו קב״ה מדלעטרת ליה על כלת דלייחו הכוא לילכת דלחיד במקור תייס • גם לייתת בזוהר ויקרת דף ר״ן ע״ח כללת זעיר לנפין לקרי לתה • עתיקת קדישת דלתכסיא לקרי הכוא עכ״ל • וכתיב לתה ה׳ לכיכו גוללנו יעולם סיוך • הרי שזעיר לנפין דלייחו קב״ה שלנחנו תייכים לעובדו ולכבדו וכמ״ש רז״ל כבר לת לכיך דת קב״ה • הרי דקב״ה לייחו תפארת ולייחו זעיר לנפין בר ינן דין ובר ינן דין • לייתת בזוהר ויקרת דף קל״ת ע״ב וז״ל גרזת דמלכ כתיב ברזת דלעילא מה סיוו ומה סס בנו כי תדע הכוא סס ידיעת ה׳ נכלות סס בנו ישראל סיוו דכתיב בני בכורי ישראל • ולתי ישרל כל מפתחין דמהימנותת כיה תלליין ולייחו מסתכת ולמר ה׳ לשרלי בני לתה והכי הוא ודלי דהת זעיר לנפין לעטרו ליה וכריכו ליה בכיה ברלחין ולמרו ופקידו לכלת נסקו בר נסקו ידת להתי בר בכיכול שולטנו יהב ליה על כלת דכלת יפלחון ליה עכ״ל • ונריך להבין המלמר הזה בילתי דלמר מה סיוו ומה סס בנו כי תדע הכוא סס ידיעת ה׳ נכלות וקשה דהי״לכ מה סיוו ה׳ נכלות סיוו ומה סס בנו ישראל כמה דלייתת בזוהר שמות דף קל״ז ע״ח מה סיוו הוי״ה ומה סס בנו ישראל דכתיב בני בכורי ישראל • ועוד קשה ליה בזה המלמר מיילתי מה סיוו ה׳ נכלות • וסס בזוהר שמות במלמר הנזכר לת קלמר הכי הלת מה סיוו הוי״ה ולת קלמר נכלות ותו לין קלמר במלמר הזה דמה סיוו ה׳ נכלות לין יתכן דסס ה׳ נכלות יהיה רלוו בלבת דישרלל והלוק ידוע הוא כי ה׳ נכלות הוא רלוו בנגת ולבת דישרלל לייחו חכמה • וי״ל שהזוהר דורש הלי קרת בנגלה ובנסתר דהייחו על הפנייוות ועל התיטוניות שהס הכלים ולכן בזוהר שמות שדורש על הפנייוות לכן לתר בזוהר שמות מה סיוו ומה סס בנו דת קב״ה לרלוו על הפנייוות ולת״כ פירש מה סיוו הוי״ה שהוא על חכמה ומה סס בנו ישראל שהוא על מלכת קדישת לבל בזוהר ויקרת שהוא יודר על הכלים ולכן לת לתר מה סיוו ומה סס בנו כי תדע הכוא סס ידיעת כלומר שהוא הנגלה ה׳ נכלות שתכלית התפשטות החכמה הוא בנגת ולכן לת לתר מה סיוו ה׳ נכלות כי כוונת הזוהר ויקרת להורות לנו על הנגלה ולכן לתר הכוא סס ידיע שהוא יודע ה׳ נכלות ומה סס בנו ישראל שהוא על תפארת דלילות לבל עדיין נריכין לנו למודעי מלתר שלתרנו שלתתרי הזוהר הנ״ל דברו בנגלה ובנסתר לתה בלבת שיכה הסס שבזוהר שמות בנסתר קרלו הוי״ה וכזוהר ויקרת בנגל קרלו ה׳ נכלות ובברת לת יוצינו סיוו הסס שבין בזוהר שמות שהוא בנסת קרלו ישרל וקרלו בני בכורי • ובין בזו׳ ויקר׳ שהוא בנגלה קרלו ישרל וקרלו בני בכורי ולת נמלת שום סיוו בין נסתר לנגל ולתך יתכן שבשניהם יקרת בכור • וי״ל שהדעת שהוא ז״ק לת כתהום יומחין דת״ו כדלייתת באידרא זוטה דף רכ״ח ע״ח ובגין דהתי בן כשיל סימכין דלבוי ולמה לתקרי דעת וגו׳ והתי בן לתקרי בוכרת דכתיב בני בכורי ישראל וגו׳ ירותת דלבוי ולתיים ירית יתי ירותת דת תרין עטרין דהוו בניזין בנוותיהו ולתסיכו לבן דת הרי שילכת קדישת עילאה כתהוו מתרין עטרין דהוו בניזין בהון ולת דלתתו מיוחין דילהון דתלת בניזין דייקלו ומפילו תכי קרלו בכור יען כי נסתלסל דרך לבת ולתת לבל זעיר לנפין יקרת בן בכור כי הוא כתו ורלסית לנגו דלבת ולתת דוקת מיוחין דילהון כמלת כי יולכת קדישת הנקרת ישרל עילאה יקרת בן בכור גם כן • יען כי הוא הרלסו

שעבר דרך לבא ולמוח והוא הנקרא אדם עילאה דאיהו סם מ"ה בחדש והוא הנקרא בעזר לאדם דאצילות דאדם דאצילות הוא זעיר אנפין ואדם דאצילות אצילות הוא מלכא קדישא יען כי בא דרך אצילות ולא יתעכב כי הוא המאציל והוא הסרוי בכתר עליון כדאיתא בתיקוני זוהר דף י"ג ע"ג וז"ל כתר עליון לאיהו כתר מלכות ועליה אתיהיר יתיר עתיק עתיקין אחרית ואיהו קרקפתא דתפילין . מלבוש איהו סם מ"ה דאיהו אחרית אצילות הרי סהדי סם מ"ה יקרין אחרית אצילות ואיהו בתוך התפילין דמניחין אבא ואמא כדאיתא בתיקוני זוהר חדש דף כ' ע"ד כתר עילאה תפילין על ריש דאבא ואמא . וז"ש ישראל אשר בך אתפאר דאיהו הוי ישראל עילאה בעצמו איהו התפילין דאבא ואמא . כמניכו למדיש דהוי ישראל עילאה יקרי בן בכוריין כי עבר דרך אבא ואמא יקרי בן בכור כי הוא אחרית לאמו דאבא ואמא ומאחר שנכנסה גם יחד נקראים בכור וישראל לכן לא שינוי נברא בין בזוהר שמות בין בזוהר ויקרא ומדאמר בתחלה הכו"ל נשקו בר נשקו ידין להוי ברא כב"ש יכול שולטנו יהא לה על כלא דכלא יפלחון ליה . הרי בבירור מכל המאחרים הכ"ל דקב"ה לאיהו תפארת ואליו הוא העבודה . והנה המעיין בזה יתרבו עליו הקושיות בחומרו מה נשתנה פרנוף זה מכל הפרנופים דאצילות שתהיה העבודה אליו ולא למי שגדול ממנו בחכמה ומכין כמו אבא ואמא דאיה שהם המאציליהו והם הם עשרתו ואיך יתכן שנשלוך הבן בחיי האב והאב הוא מלך ומי המליכו שאחר שולטנו יהא ליה ולמה יהא כח הבן מכח גם גם נשלוך הבן בחיי האב והאב הוא מלך ומי המליכו דאיהו הוי ישראל עילאה בעצמו איהו התפילין דאבא ואמא . כמניכו למדיש דהוי ישראל עילאה יקרי בן בכוריין כי עבר דרך אבא ואמא יקרי בן בכור כי הוא אחרית לאמו דאבא ואמא ומאחר שנכנסה גם יחד נקראים בכור וישראל לכן לא שינוי נברא בין בזוהר שמות בין בזוהר ויקרא ומדאמר בתחלה הכו"ל נשקו בר נשקו ידין להוי ברא כב"ש יכול שולטנו יהא ליה על כלא דכלא יפלחון ליה . הרי בבירור מכל המאחרים הכ"ל דקב"ה לאיהו תפארת ואליו הוא העבודה . והנה המעיין בזה יתרבו עליו הקושיות בחומרו מה נשתנה פרנוף זה מכל הפרנופים דאצילות שתהיה העבודה אליו ולא למי שגדול ממנו בחכמה ומכין כמו אבא ואמא דאיה שהם המאציליהו והם הם עשרתו ואיך יתכן שנשלוך הבן בחיי האב והאב הוא מלך ומי המליכו שאחר שולטנו יהא ליה ולמה יהא כח הבן מכח גם גם נשלוך הבן בחיי האב והאב הוא מלך ומי המליכו דאיהו הוי ישראל עילאה בעצמו איהו התפילין דאבא ואמא . כמניכו למדיש דהוי ישראל עילאה יקרי בן בכוריין כי עבר דרך אבא ואמא יקרי בן בכור כי הוא אחרית לאמו דאבא ואמא ומאחר שנכנסה גם יחד נקראים בכור וישראל לכן לא שינוי נברא בין בזוהר שמות בין בזוהר ויקרא ומדאמר בתחלה הכו"ל נשקו בר נשקו ידין להוי ברא כב"ש יכול שולטנו יהא ליה על כלא דכלא יפלחון ליה . הרי בבירור מכל המאחרים הכ"ל דקב"ה לאיהו תפארת ואליו הוא העבודה . והנה המעיין בזה יתרבו עליו הקושיות בחומרו מה נשתנה פרנוף זה מכל הפרנופים דאצילות שתהיה העבודה אליו ולא למי שגדול ממנו בחכמה ומכין כמו אבא ואמא דאיה שהם המאציליהו והם הם עשרתו ואיך יתכן שנשלוך הבן בחיי האב והאב הוא מלך ומי המליכו

דאיהו הוי ישראל עילאה בעצמו איהו התפילין דאבא ואמא . כמניכו למדיש דהוי ישראל עילאה יקרי בן בכוריין כי עבר דרך אבא ואמא יקרי בן בכור כי הוא אחרית לאמו דאבא ואמא ומאחר שנכנסה גם יחד נקראים בכור וישראל לכן לא שינוי נברא בין בזוהר שמות בין בזוהר ויקרא ומדאמר בתחלה הכו"ל נשקו בר נשקו ידין להוי ברא כב"ש יכול שולטנו יהא ליה על כלא דכלא יפלחון ליה . הרי בבירור מכל המאחרים הכ"ל דקב"ה לאיהו תפארת ואליו הוא העבודה . והנה המעיין בזה יתרבו עליו הקושיות בחומרו מה נשתנה פרנוף זה מכל הפרנופים דאצילות שתהיה העבודה אליו ולא למי שגדול ממנו בחכמה ומכין כמו אבא ואמא דאיה שהם המאציליהו והם הם עשרתו ואיך יתכן שנשלוך הבן בחיי האב והאב הוא מלך ומי המליכו דאיהו הוי ישראל עילאה בעצמו איהו התפילין דאבא ואמא . כמניכו למדיש דהוי ישראל עילאה יקרי בן בכוריין כי עבר דרך אבא ואמא יקרי בן בכור כי הוא אחרית לאמו דאבא ואמא ומאחר שנכנסה גם יחד נקראים בכור וישראל לכן לא שינוי נברא בין בזוהר שמות בין בזוהר ויקרא ומדאמר בתחלה הכו"ל נשקו בר נשקו ידין להוי ברא כב"ש יכול שולטנו יהא ליה על כלא דכלא יפלחון ליה . הרי בבירור מכל המאחרים הכ"ל דקב"ה לאיהו תפארת ואליו הוא העבודה . והנה המעיין בזה יתרבו עליו הקושיות בחומרו מה נשתנה פרנוף זה מכל הפרנופים דאצילות שתהיה העבודה אליו ולא למי שגדול ממנו בחכמה ומכין כמו אבא ואמא דאיה שהם המאציליהו והם הם עשרתו ואיך יתכן שנשלוך הבן בחיי האב והאב הוא מלך ומי המליכו

שאחר שולטנו יהא ליה ולמה תהיה יפה כח הבן מכח האב ולא גם זאת אחנו מוכחים בזוהר מאחרים הכך כל המזכר שקורא לתפארת לעני מלכא מלכא היכלא מלכא לבושי מלכא כתרי מלכא מ"כ משמע דתפארת לאו איהו מלכא ונריך לדעת מלכא מאן איהו ולאלה שמות המאחרים הכמבואר הכך מהמאחרים הכמ"ל . איתא בזוהר ברעיא דף כ' ע"ח וז"ל בעיא לאתגלייא ולאתקדי בשמא דא ולאתלבש בלבושי יקר דכהיר וברא חלה ולאתחברון לאתוון לילין בחלין ולאשתלים בשמא תלתים ועד לא ברא חלה לא סליק בשמא תלתים ולאיזון דאבא בשגלא על רזא דכא לאמרו חלה מלהיך ישראל הרי שועיר ונוקבים הנקראים חלה ברחם ההוא שנקרא מי כמכתיב שלו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה ומשמע מן המאחר הזה מאן דתפיס שעיר ונוקביה לבדו נאשם לו כעון השגל ומדאחר ולאיזון דאבא בשגלא על רזא דכא לאמרו חלה מלהיך ישראל מ"כ קשה להניח דלעולם דאחר יהא לי' שולטנותא על כלא וכלא יפלחון ליה ומכאן משמע להפך דמאן דפלח ליה לשועיר ונוקביה לבדו נאשם לו כעון השגל. גם איתא בזוהר ברעיא דף ל"ז ע"א וז"ל ת"ח כולהו כטייען הוו סתיימין רשיימין דקיקין בחתרא חד לבתר עקרן קב"ה ואשתיל לון בחתר אחרא ולאתקייימו הרי דקב"ה שתיל לכולהו ספירן ותפארת הוא בכלל הספירות . גם איתא בזוהר ברעיא דף ס"ז ע"ח תא חזי מה כתיב כי הוא על ימים יסדה ועל נהרות יכוננה כי הוא מאן הוא דא קב"ה כד"ת הוא עשנו וכתיב כי הוא לקמות הארץ יביט על ימים יסדה ועל נהרות יכוננה ואלין שבעה עמודים דקיימא עלייהו ומלין לה והיא לתחלייא מכוייהו הרי סה"ז עיולדין דאיזון חג"ת נה"י הוי"ה אלין לארעא וקב"ה על ימים יסדה דאיזון ז' עמודים המזכר לסם כן שועיר נוקביה דקב"ה לאו איהו תפארת . גם איתא בזוהר ברעיא דף קכ"ג ע"ב תא חזי מלך ביוסבט יעמיד תרן מאן מלך דא קב"ה ביוסבט דא יעקב הרי דקב"ה דאיהו מלך על ידי יוסבט דאיהו תפארת יעמיד תרן ולאו דקב"ה איהו תפארת . גם איתא בזוהר ברעיא דף ר"ה ע"ח וז"ל כה אמר האל ה' בורא השמים ונוטיהם דא קב"ה לעילא לעילא דאיהו בורא שמים ואתקין ליה תדיר בכל ויונק רוקע הארץ ופאנאיה דא ארעא קדישא נורא דחיי הרי דקרא קב"ה להאי דלעילא לעילא ולתפארת קרא שמים והאמירה הוא מהאי דלעילא הרי שהאי דלעילא הוא האומר והעושה ואיך לאמר לעיל דלתפארת דאיהו שמים שולטנו יהא ליה דכלא יפלחון ליה : גם איתא בזוהר ברעיא דף ר"ט ע"ח ח"ר שמעון הא תניין תרין בנין אית ליה לקב"ה חד דכר וחד נוקבא דכר יהביה ליעקב דכתיב בני בכורי ישראל הרי דקב"ה איהו לאו תפארת . גם איתא בזוהר שמות דף י"ז ע"ח וז"ל אמר רבי אבא הא פסוקא הוה ליה לאומר הכה עם ישראל לו בני ישראל דב ועכוס מיומו . מהו עם בני ישראל אלא עם בני ישראל דאינון מהאי דלעילא דאשתכו דעם בני ישראל הוו ולא עם ה' וכתיב ויקומו מפני בני ישראל ולא כתיב מפני עם בני ישראל . הכה כוונת האומר כך הוא שולטנא דאיהו הוי"ה יקרא ישראל עילאה ובני ישראל הם תפארת ומלכות כאומר לעיל באומר בראשית דף רי"ט ע"ח תרין בנין אית לקב"ה חד דכר וחד נוקבא ואלו היה אומר הפסוק ועם ישראל הוו משמע עמו דקב"ה דאיהו מלכא קדישא ומאחר עם בני ישראל אשכו דאבא ואמא דתפארת ומלכות דאיזון בני ישראל ולא עם ה' דאיהו מלכא קדישא ולכן כתיבנו עלינו כדכתיב הכה בתאכזו לו . ולכן כשראל לאכזויו הידעתם את אלהי העברים ואמרו לו בן אחיו הוא בן מלכי קדם שהוא תפארת ומלכות דאיזון בני ישראל ולכן לאמר אי ה' אמר אשמע בקולו . בשלמא שהם אשכו דתפארת ומלכות לאו קב"ה הוא .

הרי

כרי מכל התורה דת"ת לעולם קב"ה . גם ליתיה בזוהר שמות דף פ"ט ע"ב תלמה כתיב כי שבת יהוה עשה ה' את השמים ואת הארץ
שבת יהוה ודלי ולא בשבת ואלו יתיר קדישין עילאין לקרון יומא דשבתא קדישא לתכלילא בהו ולעיכון לתכלילן ביה וכוונת היוחור
כך הוא דלעולם תהר בשבת הוא יומא שכשלמה התלמה בשבת יהוה ומדהתר כי שבת יהוה עשה ה' משמע דקב"ה עבד לתיכון
שבת יהוה עילאין דתיכון שבת פרטופין דתכילות הנקרא זעיר אנפין וכללם תפארת . הרי דקב"ה לעולם תיהו תפארת . גם
ליתיה בזוהר שמות דף ר' ע"ח תא חזי כל תיכון דרגין קדישין די ברזא דכב"ה אתגלי מוכהן תיכון עשר דרגין וגו'
הרי דקב"ה לעולם יכלל דעשר ספירות ותיולא משמע דקב"ה לעולם תיהו ת"ת . גם ליתיה בזוהר ויקרא דף ד' ע"ח ו"ל לכל רוח
דיולתא תכלו רעים לעילא . שתו ושכרו דודים לתתא אתר ליה ר' אלעזר מאן תיכון לעילא ומאן תיכון לתתא אתר ליה
את שלמת דא אתר עילאה דתיכון בתחדותא דלא יתפרשן לעלמין אלין אקרון רעים הב"ד וכהר יונא יעדן . ועדן
ודאי כהר לא יתפרשן לעלמין ואסתכאו לעלמין ברעותא ובחדותא . שתו ושכרו דודים . לזיוכין ידיעין והא לוקיוכא .
הרי מן היוחור הזה ברור דקב"ה לעולם תפארת לפי שהי שאתר בתתי לגבי אחותי כלה אכלתי יערי עם דבשי דא קב"ה אתר
לתתא ואתא אכלו רעים ואתר לתפארת ומלכות דתיכון דודים שתו ושכרו דודים הרי דתפארת לעולם תיהו קב"ה . גם ליתיה
בזוהר ויקרא דף רכ"ז ע"ב ו"ל לעולם דתית ליה תדה ולא שם ידיע כגוונא דכל ספירן . דכל ספירא תית לה שם ידיע
ותדה וגבול ותוסס וכתילן שתין תלרי עלמא תיהו מתפשט ואתליך בהון ואתקרי בהון ואתכסי בהון ודר בהון בכשיתא לגבי
אבריס דגופא . הרי דמאן דתיהו תלרי עלמין דתיהו קב"ה לעולם תיהו בחושבן הספירות ואתילא משמע דתפארת לעולם קב"ה .
עוד ליתיה בזוהר ויקרא דף רל"ח ע"ב ו"ל בהורא דכל בוניכא ובוניכ' דאקרון תיקוני מלכא כתרי מלכא כל חד וחד בהיר ואחיד
בהוא נהורא דלגו לגו ולא מתפשט לבר הרי שמספירות נקרא לבושי מלכא ולא מלכא . הרי דתפארת לעולם תיהו קב"ה . הרי
מוכחים לפניך שתי תערכות של אתרים תלו לומרים דת"ת קב"ה ואלו לומרים דת"ת לעולם קב"ה ואי ישים רחשו
בין ב' הרים הללו להבחין תיוב שהם יבדק . לכן צריך לחקור ולדרוש ולחפש אחר המאתרי' המודיעים תלהותו ית' לידע ולהודיע
ולהוודע מי הוא המאציל והבורא והיוצר והעושה ואחר החיפוש מחיפוש תבר במאתרים הנז"ל דע"י יאיר עיניכו בתורתו
התמימה לשים שלום בין ב' תערכות המאתרים הנז"ל . ואכתוב היום תל העין עין משפט היא קד"ם . ליתיה בזוהר ברחשית דף
ר"ה ע"ב פתח ואתר כה אתר החל ה' בורא השמים ואת הארץ והארץ היתה תוהו ובוהו לעם עליה ורוח להולכים בה .
ואי קרא תוקיוה תכל כה אתר החל ה' בורא השמים ואת הארץ לעילא דתיהו בורא שמים ואתקרי ליה תדיר בכל
זמנא . רוקע הארץ והארץ דא ארעא קדישא נהורא דתי כותן כשתה לעם עליה הארץ דא דיהבה כשתה וגו' :
עזה צריך לדקדק ולהבין המאתר . הרי דאתר קב"ה לעילא לעילא ידוע הוא דקב"ה ליתיה לעילא ליה בא ללמדנו . ות"ת
שרגא לרמוז על אכא ואתא דתיכון בורא שמים בסוד מי ברא אלה ואקרון נמי קב"ה כאשר תראה לקמן בפרק זה דגם
אכא ואתא נקראים קב"ה ולזה כיון בעל המאתר באומרו דא קב"ה לעילא לעילא . אכתי קשיא לן ליה מוכחל לעילא לעילא .
הי"לל קב"ה לעילא . אלא ודאי מדאתר לעילא לעילא . בא לרמוז לעילא יאכא ואתא שהוא על השרוי בכתר עליון ולכן אתר
לעילא לעילא . אבל עדיין צריכין אנו למודעי מכא ליה לבעל המאתר לדרוש זה הפסוק על קב"ה לעילא לעילא דהייכו לעילא
מאכא ואתא . ויש לומר מדיוקא דקרא דכי"לל כה אתר ה' ולמה אתר אלה ה' . אלא מדאתר אלה ה' לכן אתר המאתר דא ליתיה
קב"ה לעילא לעילא לפי שהם כוונת הפסוק הוא דהאי כה אתר ליתיה לו לומר כה אתר ה' בלבד ולא ליתיה
בורא השמים . ומדאתר קרא לה"ל בורא השמים דליתיה על התפארת ומלכות שו אתר קרא כה אתר ה' לבד הוא דרים להאי קרא
בזה התופן על אכא ואתא כה אתר ה' דא קב"ה לעילא דליתיה אכא ואתא דתיכון בורא שמים בסוד מי ברא אלה הנז"ל . אבל
עתה דאתר קרא כה אתר אלה ה' ואתר בורא השמים לכן דרש על קב"ה דליתיה לעילא לעילא מן אכא ואתא ומי הוא דא מלכא
קדישא דאקרי מי כהאי בזוהר ברחשית דף כ' ע"ח ו"ל רבי יהלה סתיומה הוא קמיה קב"ה וגו' ואנליף נו כוניכא קדישא
סתיומה גליפו דאך ניורא סתיומה קדם קדשין בניכא עיוקא דכפיק מנו מחשבה ואקרי מי שירותא לבניכא קיימא ולא קיימא
עיוק וסתים בשתא לא אקרי אלא מי . בעא לאתגלייא ולאתקרי בשתא דא ואתלבש בלבושא יקר דנהיר וברא אלה .
הרי דהוא שאטייר בימי אומא דאתיה מלכא קדישא הנקרא מי השוכן בכתר עלאון כאשר כתבאר לעיל ויתבאר גם כן להלן
ליתו דברא אלה דתיכון השמה קמות הנקרא שמים שעליה אתר קרא שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה ולאו על באה אתמר

כדפירש ר׳ אליעזר בדק ו׳ ע״ב ע״ש שהרי תמר קרת ויעש אלהים את הרקיע ולא אמר ויברא אלהים את הרקיע שאע״ג דלכאי
ואמת מזריעים ומוציאים את הולד לא נקראים בוראים כי אם השותף השלישי דהיינו הבורא שנותן כח בהאי טיפה ומשמה לציור
אותה כך אבא ואמא ליבילא אע״ג דהוכיחו תפארת ומלכות דחיכון השמים והארץ לאו דברא אותם אלא דתקינו להון ו״ם ויעש
אלהי׳ את הרקיע ולא אמר ויברא שא ויעש לשון תיקון כמו האשה שיתקנת נורת הולד בתוך חעיה: וא״ת והא כתיב ברא אלהי׳ ברא
אלהים את השמים ואת הארץ . הרי שאלהים שהוא כינוי נאמר בו שברא את השמים ואת הארץ . ויש לומר שלזה לא אמר קרא
אלהים את השמים ואת הארץ שאז היה משמע ששם אלהים הוא דברא את השמים וכו׳ דחיכון תפארת ומלכות שא
אלהים ברא בראשית את השמים ואת הארץ שאז היה משמע ששם אלהים הוא דברא את השמים וכו׳ דחיכון תפארת ומלכות שא
אמר ברא בראשית ברא אלהים שיש בו כ׳ הכוונות האחד הוא שהאי אלהים דחיכון כינה ברא בראשית בכח האי ראשית דחיכון היה בקודם
כדאמר בתחיל המאמר הזה בשעתא דפתיחת דכל סתיימין בעא לאתגלויי עבד בריש׳ נקודה חדא ודא סליק למהוי מחשבה צייר בה
כל ציורין וגו׳ וזהו הכונת הפסוק בראשית בכח האי ראשית ברא אלהים דחיכון כינה את השמים ואת הארץ דחיכון תפארת
ומלכות ועדיין יכול ליודק בהאי קרא דלמה לא אמר בראשית אלהים ברא והקדים מלת ברא למלת אלהים . אלא בהכונה
הנכית שיש בפסוק זה יתורץ דקדוק זה בראשית בתחילה ברא ההוא דטמיר וגנוז לאלהים דחיכון כינה ובגויה כלול השמים והארץ
דחיכון תפארת ומלכות הוי את השמים ואת הארץ לכן הקדים מלת ברא למלת אלהים ואח״כ אלהי אלהים דחיכון כינה בכל יומא
ויומא הוה מפיק יומא דהוה כלול בגויה . כמו״כ למדים שהבורא הוא מלכא קדישא דאקרי מי בסוד מי ברא אלה ישן כי הוא הוא
עתיקא קדישא והעושה הוא כינה דאיהי לומכא שכן האומן לימו עושה השעולה אם לא יהיה הכל מזומן לפניו והכוונות הוא
הבריאה שכן בשעת הבריאה ברא הבורא הכל פיחד דהיינו המזומה . ואח״כ האומן היה מתקן כל דבר במקומו . כמו״כ למדים
ששם אלהים הוא האומן ולא הבורא כמ״ש חז״ל ואהיה אצלו אומן אל תקרי אומן אלא אומן . וא״ת והרי מצינו ששם אלהים
ברא את האדם שנאמר ויברא אלהים את האדם בצלמו וגו׳ בצלם אלהים ברא אותו . אלא יש לומר לכאורה בדקדוק הפסוק
למה בתחילה לא הזכיר בריאה בלשונו ועשה אדם ולא אמר כברא אדם ואחר כך בבריאה אמר ויברא אלהים את האדם .
אלא העכין הוא כמו שאמרנו שכל מה שעשה אלהים דחיכון לומכא היה הכל מזומן מהבורא מיום ה׳ כמו שאמרו ז״ל את השמים
ואת הארץ לרבות תולדותיו ואת האדם לרבות תולדותיה וכל מה דעביד אלהים דחיכון לומכא לא שייך כיה אלא לשון עשיה . ולכן
בתחיל באמר נעשה אדם שהוא לשון עשיה ומה שאמר ויברא אלהים את האדם הוא לפי שידוע הוא העיקר תכלית הבריאה
היה בשביל האדם לכן נאמר בו לשון בריאה שאפילו שלשת הבריאה היא העשיה אבל מאחר שעיקר הבריאה היה בשביל האדם
שייך כיה שפיר לשון בריאה הוי ויברא את האדם אבל מה שכתיב על ידי אלה ואת לא שייך כיה אלא לשון עשיה דכתיב ביום
עשות ה׳ ארץ ושמים בשעת העשיה היה בסתום דאלה ואת הוי ביום עשות ה׳ אלהים ארץ ושמים . וכן בבריאת האדם
היה בסתום דאלה ואת כדכתיב וייצר ה׳ אלהים את האדם . וא״ת והרי כתיב ויברא אלהים את האדם ואומר בזוהר
ברא שית דאלה לא רצה להסתתף בבריאת אדם . וי״ל שהיה שיתוף ולא היה שיתוף דבקראי משמע הכי ומשמע הכי בפסוק
וייצר ה׳ אלהים ומשמע דהוה שיתוף . ובפסוק ויברא ה׳ אלהים משמע דלא הוה שיתוף . לא כיאד דהוה שיתוף ולא הוה
שיתוף . תדע שבאדם דאצילות לית פירודא תיון ואע״ג דאתריכן גופא ונשמתא . כלא חד ולא אית פירודא בין גופא לנשמתא
בדאיתא בתיקוני זוהר חוש דף י״ב ע״ג ואית ספירין דאיכון לפני ולפנים וגו׳ ולאו איכון כגוונא דגופא ונשמתא דאע״ג
אדם ונשמותיה מינא אחרא אלא לעילא כלא חד אלא כל נהורא וכל דרגא דאיהו יתיר קריבא לעילת כל העילות אתקריאת לפני
ולפנים . הרי שבאדם דאצילות לית פירוד בין גופא לנשמתא והוה כלא נשמתפות דאלה ואת אבל באדם דבריאה
איתחיל הפירוד בין הנשמה והגוף לפי שבריאה הוא לבוש לאצילות וזהו מה שאמר בזוהר בראשית דף כ״ד ע״ח כד מטו לעלמא
דקרודא דאיהו עולם המבדלים דייקו בתר דאין הנשמה והגוף אחד לא נעיל להסתתפא כיה אלא דהיינו שלא רצה אלא
להסתתף למעבד שיתוף גופא ונשמתא כלא חד כלא פירודא כמו אדם דאצילות אלא בשיתוף שהיה דאמרינן בקמא דויצר ה׳ אלהים
היה בעכין הנשמה דנפח כיה בדיוקנים ואזיל קרא ויפח באפיו נשמת חיים דייקא שהוא אלהים לקחי גופא אבל לא
שיתוף לגמרי למעבד גופא ונשמתא כלא חד כמו אדם דאצילות לכן בגוף האדם דהיינו מגולם שהוא מסטרא דאמא כאמר בו
ויברא אלהים את האדם ולא נסתתף כיה אלא אבל בעכין האויר שהוא על ידי הנשמה המצירת את הגוף היה בשותפות דאלה
ואמא והוא מה שאמר ויצר ה׳ אלהים לרמוז על הנשמה כמה נאמר ה׳ אלהים שהיה בשותפות ואלה . והדר מפרש בסתתף

נלגלי דרקיע ולא תשתני בכל אתר העגין הוא שעילת על כלה מתלבש בחגילות דאיהו לבושיה מיניה וביה כהדין קמנא
דלבושיה מיניה ומתלבש נמ כן בבריאה על נבי לבושיה דחגילות ומתלבש גם כן ביצירה שהוא עולם המלאכים ע"ג לבושיה
דבריאה ודחגילות ומתלבש גם כן בעשיה שהוא עולם הגלגלים ע"ג לבושי דיצירה ובריאה וחגילות בחופן שימנה עלת על
עלה מתפשט בכלה ונהיר בכלה ולא שכיר בבריאה יצירה עשיה כלתי לבושי דחגילות כי חז הוי בחרבין כל עלמין שלה מתלבש
לבוש בגו לבוש שכן מציגו כשירד ס׳ על הר סיני לא פתח השמים וירד אלא ויט שמים וירד וכן תמנה שבכל עולם היותר שפל
יש קליפות יותר קשות יען כי יש מסכין הרבה על הכוח לזר דעילת עלכלה . הרי שבכל עולם יש פרסה ומגו לותב פפרסה
מתלבש כמה שליטה היזנה ודומה לזה תמנה בזוהר שמות דק כ"ו ע"ה ו"ל וכדין דא נהירו דמחשבה דלא לתידע בטש
בגהירו דפרישה ונהרין כחדא ולתעבידו תשע היכלין להיכלין הרי שלפילו בפרסה רחשונה לתעביד הכי כל"ל מדלתר נהירו
דמחשבה דלא לתידע בטש בגהירו דפרישה ונהרין כחדא ולתעבידו תשע היכלין להיכלין . הרי שעל ידי בטישו דהעלין
דבטיש בפרסה לתעבידו תשע היכלין להתלבש בגו היכלין דלתתא : וחגה יש להבין מדברי האר"י ז"ל שמדברין משמע
שהחגילות יקיף לבריאה ובריאה ליצירה ויצירה לעשיה ול"ל יהיה העשיה בתוך כל העולמות וכלה לתריכן שהחגילות
מתלבש בבריאה וע"י בריאה מתלבש ביצירה וע"י יצירה מתלבש בעשיה ובזה ימנה חגילות פנימיות דכלה . כמה דלתר המלתר
ועלת על כלה מתלבש בכלהו כנו"ל וקשה על האר"י ז"ל . ויש לומר דהאי דלתר האר"י ז"ל דחגילות מקיף לבריאה ובריאה
ליצירה ויצירה לעשיה היינו בסוד הכדורים לכל בקו הישר לאינו כן חלה היותר עלין מתלבש בתחתון כמו הנעשה בתוך הגוף
וגן תמנה בכתביו בסדר שהתלבשות שכל עלין מתלבש בתוך מה שלמטה היינו מכה"י שלו ולמטה . ובזה לא קשה מידי דהאי
דלתר הזוהר הוא ביושר ומה שהקשיתו מן האר"י ז"ל מדבר בכדורים ובזוהת הקדמה נוכל לעשות שלום בין שני הרים גבוהים
כי הנה הר"ן כתיב בכתביו שד׳ עולמות לכ"ע הם על נבי זה חגילות ע"ג בריאה . בריאה ע"ג יצירה . יצירה
ע"ג עשיה ומדברי האר"י ז"ל נראה לאיפכא שהעולמות הם זה לפנים מזה לכל בזה שהקדמתו יתורץ שהר"ן דבר בקו הישר ובקו
הישר החגילות הוא ע"ג בריאה ובריאה ע"ג יצירה ויצירה ע"ג עשיה . ומ"ש האר"י שהחגילות מקיף לכי"ע הייגו בסוד כדורי הכ"ל:

לעגין ידיעת סוד קדמתה בתרתה שלים פשוט בזוהר ויקרא : ומה שמיר בבית קדש הקדשים שמעודת לויתן לאו תכילה
הוא חלה עולמות שיתעדכים בהם נדיקייתא . זה ברור במדרש הנעלם בזוהר ברחשית דף קל"ה תמר רבי
יוחנן לית לן למתור מהיזכותא דכלה אלא לקיומה ליה דהא תורייתא אסהידת עלוי דהא תכן ידעין מהיזכותא דנדיקייתא וכסופא
דילהון מאי הית דכתיב כגילה וכשמחה בך ולא בתכילה . הרי מן המתמר שהעדן של נדיקים לעתיד לבוא הוא לרחות פני מלך
ביו שתמר קרא ויחזו את האלהים ויתכלו וישתו . וכמו כן תמנה במדרש הנעלם בזוהר ברחשית דף קל"ה ו"ל ת"ר יצחק
אמר הויכא קמיה דר׳ יהושע ושתילנא האי מלתא תמרנא האי סעודתא דנדיקייתא לעתיד לבוא אי כך הוא לא תתיישבא בלבאי דהא
א"ר אלעזר סעודת הנדיקים לע"ל כהאי גווכא דכתיב ויחזו את האלהים ויתכלו וישתו . א"ר יהושע אפיר קאמר ר׳ אלעזר
וכן הוא הרי בבירור רחיב לדברי בבית קדש הקדשים שסעודת הנדיקים לע"ל לאו הוא תכילה אלא עדן שיתעדכים בהותם
בעולמות שהיו הקליפות כאשר תרחה שם והבן . וזהו שתמרו רז"ל לעתיד הקב"ה להנחיל לכל נדיק ונדיק י"ב עולמות שהם
בעולמות אלו הם בגן עדן כבר כל נדיק קבה עולמו ומכין תבות להם הנחלה הזאת ולמה נקט בלשון נחלה אלא ידוע הוא
שעשו הוא שורש הקליפות ובהיות שעתיד למחות זרעו של עשלק אז תפול הנחלה לבני יעקב לכך תמר להנחיל לאבני יש בלשון
נחלה שורשים מקום הקליפות :

ומה שתמר בבית קדש הקדשים שהיסוד נקרא לויתן . זה ברור בזוהר תקוני הזוהר דף כ"ב ע"ב לויתן
לעילא דא נדיק דהיינו כדג קטן על כיף ימא נחש בריח דא הוא דאתמר ביה והבריח התיכון בתוך הקרשים
דא עיזודא דאתמציתא הרי בבירור שהיסוד נקרא לויתן והדבר ברור שמשם נ"כ יונה הנתן . ומ"ת ולמה בפסוק תמר לויתן
נחש בריח שנקרא לויתן ונחש ובתמר זה תמר שנחש בריח הוא עיזודא דאתמציתא ובראה דמדבר הפוך הכתוב . ו"ל שנחש
בריח והלויתן כלה חד כמו שתמר בזוהר גוף ופרית חד קריכן להו . עוד יש לומר שמשמעות דנקרא עיזודא דאתמציתא נחש בריח
יען כי מבריח מן הקנה כל הקנה כך הלויתן דהיינו היסוד יקרא נחש בריח יען כי מבריח ומחבר דכר ונוקבא כחדא כדכתיב
ודבק באשתו והיו לבשר אחד . וכן גם כן הלויתן שהוא היסוד יקרא גם כן נחש בריח :

ולאחסה נקרא ריש כחיתו דא״ם שמשם מתחלת ירידת אור קו הישר היורד מגו ההוא סתים דסתימו ו״ס המאמר מגו סתימת
דסתימת תריס כחיתו דא״ם נהיר נהירו דקיק ולא ידיע ר״ל תע״ג דנהיר לא ידיע אלא סתים בסתימו דההוא אור קדמון ולא
יתידע עד דיעביד נהורין לנהוריה ו״ס המאמר סתים בסתימו כחדודת דמחשבה רזא סתימו דמחשבה ולא ידיע עד דלתתפשט
בהירו תיכיה ו״ס המאמר בחתר דלית ביה רשימין דלתתון צריך להבין למה לא אמר בחתר דלתתון רשימין אלא רשימין דלתתון
דמשתע דלא הוו לתתון תדע שכשנמצא את אורו ועשה הכדור נשאר ריקם רשימו מאותו האור הקדיון
שהיה שם ואותו האור נקרא רשימו דלתתון שאלותו רשימו נתהוו לתתון על ידי מעשיו לכן אמר המאמר בחתר דלית
ביה רשימין דלתתון כלומ׳ בחתר שאותו הרשימו שם שמשו נתהוו האותיו׳ הוי כלהו מתיין נפקין בריש כלא א (זשאר המאמר
תמצאהו בספר תעמוקות :) והבה מאחר שברור המאמר הזה אמר ר״ם לית ביה רשימו כלל ולא תלית שאלתא ביה ולא
רעיונא לאסתכלותא דמחשבה כלל . מכלל תשמיע שדוקא בחור ר״ם לא תלית ביה לא רשימו ולא שאלתא ולא רעיונא אבל
בהוא דאיהו רו״ח דא״ם דאיהו הנכיעו הנזכר בזוהר ויקרא דף כ״ו ע״ב דאיהו המאציל הראשון והמוסבב המצוס ההוא רעוא
דכל רעוין ביה ושייך ביה שיעור קומה כדאיתא בזוהר חדש דף ט״ו ע״ד ו״ל תשע נקודין דשלטין על׳ אתוון תיכון ר״ם
ושלטין על כלהו מאמר תיכון ר״ם אלא אמר לקרין ר״ם שמע מיכה דתיכון דוקא מתאציל ראשון ומדוכה בו ט׳ נקודין שמע מיכה
דלית ביה שיעור קומה דלא לה כן מכיון כמה לי . וכמו כן תמצא בזוהר חדש דף יוד ע״ד ו״ל הכי נקודין ט׳ נפקין מתיכון
תשע ואע״ג דאמרין דהכי׳ תשע תיכון תחותיה דיו״ד עלויה דיו״ד תימן לכל תיכון סמכין לה ותיכון רתיכין לט׳ תחרכין דתיכון
רז״ל דא״ם הר׳ שלרוש דא״ם דאיהו עבד כלא שם ביה שיעור ט׳ נקודין :

עוד תיתא בזוהר ברחשית דף כ׳ ע״ב גבורות דא״ם הוי״ה לקרי הרי מדקרלו לרוש דא״ם הוי״ה שם ביה שיעור קומה דכל
שם מורה גבול כמו שביארנו בפיית קדש הקדשים : ומ״ש בבית קדש הקדשים דלית פרסה בין עולם לעולם
זה מבואר בזוהר ברחשית דף ל״ח ע״ח תאמר ר׳ שמעון הא תניין דכד ברח קב״ה עלמא גליף בגלופים דרוח דמחיצותא גו
טהירין ברזין עלאין וגליף לשיבלא וגליף לתתא וכלא ברוח חדא ועביד עלמא תתאה בנוונא דעלמא עילאה ודא קאים לקבל דא
ליהוי כלא חד ביחודא חדא וכדין דא קב״ה וגליף גליפי דלתתון עילא ותתא וכהו׳ ברח עלמין ותא חזי פנוכא דעבד קב״ה עלמא
הכי הוי פרח ליה לאדם קדמאה . עוד תיתא בבהיר בזוהר ויקרא דף קכ״ח ו״ל והוה מגליף ומשעיר ביה ופרים קמיה
חד פרסה וכד גליף ושעיר מלכין ותקומי להאי פרסה ולא אתקיימו עכ״ל . כפר מבואר לשיל שכשאמר בזוהר טהיו
עילאה הוא היכלי העליון ואי תפשר לתאות האיר חס לא ישיש יוסף בנתיס ואותו חיוסף יקרא פרסה שאם לא תהיה הפרסה לא
ידע לא טהירו עילאה ולא טהירו תתאה ועי״ז הפרסות הפרוסות יהיו טהירין הרבה ו״ש המאמר גליף בגלופי דרוח
דמחיצותא גו טהירין ברזין עילאין וידוע הוא שרוח דמחיצותא הוא סוד הפרגופים ובל פרגוף יש לו פרסה סיוך לטיבורו
ולכך אמר המאמר גליף ברוח דמחיצותא גו טהירין שמאחר דלית פרסה בכל פרגוף ופרגוף לכן נקראו טהירין הרבה ולפי
שברוח בקדש בגלופו רמז בגופו ג״כ פרסה סיוך לטיבורו וזהו הטרפש המבדיל בין חוקוס חלב לבני המעיס ו״ש בסוף המאמר
כמוה דעבד קב״ה עלמא בפי׳ ברח ליה לאדם קדמאה הרי שלדם ג״כ יש בו פרסה סמוך לטיבורו כמו שאמר קרא בעשה
אדם בצלמנו כדמותנו . וכן ברוח האדם תימצא פרסה לאחרית והוא הקרוס שעל הפוח דפוח פרוס בין היוח לחוירא דכיא ;
אבל הפרס שיש בין פרסה שלמעלס לאבילות של בריאה יהיה עשיה שהפרסה של אבילות היא עיבוי וביה יתעבה
אבילות וכשיתלבש בתוך הפרס ויורד בתוך האבילו׳ לא יהיה אבדל בין הנוף לבשר׳ לפי שכלא אד אבל בין אבילו׳ לבריאה יהיה
עשיה אין פרסאות בבריאה ולא עיבוי וביה ולבך יקראו עלמין דפירודא כאשר תמצא בתיקוני הזוהר דף ג׳ ע״ב דעשר
ספירות דאבילות אלבא דהאן חיכו ותרמיה חד בהאן חיכו וחייו חד בהאן חיכו הכי בעשר ספירין דבריאה דלאו חיכין וחייכין
חד לאו חיכין ותרמיהון חד ועלת על כלא הוא ביה בעשר ספירות דאבילות ובעשר דבריאה וביה בעשר כתות דמלאכיא
ובעשר גלגלי דקישיא ולא תסתכי בפלאתי . הרי בבהיר מן המאמר שדוקא בעולם האבילות היו ותרמוני וחייהי חד ;
אבל שאין כן בשאר העולמות לפי שהפרסה של בריאה היא בבריאת אבל פרסה דאבילות היא בהלכת ומהוא כל הוא חלק המאציל
והבה שהמאמר הוא ושלת על כלא הוא ביה בעשר ספירות דאבילות ובעשר דבריאה וביה בעשר כתות דמלאכיא ובעשר

גלגלי

ולגלי דרקיע ולא תשתני בכל תתד בעגין הוא שעילת על כלח מתלבש בחגילות דלעיל לבושיה מיניה ובידה בהדין קמנא
דלבושיה מיניה ומתלבש נמ כן בבריאה על נבי לבושיה דחגילות ומתלבש גם כן ביצירה שהוא עולם המלאכים ע״ג לבושיה
דלבושיה מיניה ומתלבש נמ כן בבריאה עם נבי לבושי דיצירה ובריאה וחגילות בחופן שימנא עלת על
בבריאה ודחגילות ומתלבש גם כן בעשיה שהוא עולם הגלגלים ע״ג לבושי דיצירה ובריאה וחגילות בחופן שימנא עלת על
בלא מתפשט בכלא ונהיר בכלא ולא שכיר בבריאה יצירה עשיה בלתי לבושי דחגילות כי אז הין נחרבין כל עלמין שלא מתלבש
לבוש בגו לבוש שכן מצינו כשירד ה׳ על הר סיני לא פתח השמים וירד אלא ויט שמים וירד וכן תמנא שבכל עולם היותר שפל
יש קליפות יותר קשות יען כי יש מסכין הרבה על הבוא לור דעילת על בלא . הרי שבכל עולם יש פרסא ומגו לותב פפרסא
מתלבש כמה שליטה היוכא ודומה לזה תמנא בזוהר שמות דף כ״ו ע״ח ו״ל זכדין דא נהירו דמחשבה בלא לתידע בטש
בנהירו דפרישה ונהרין כחדא ולתעבידו תשע היכלין להיכלין הרי שתפילו בפרסא דשוכא לתעביד הכי כנ״ל מדלתר נהירו
דמחשבה בלא לתידע בטש בנהירו דפרישה ונהרין כחדא ולתעבידו תשע היכלין להיכלין . הרי שעל ידי בטישו דהעליון
דטש בפרסא לתעבידו תשע היכלין להתלבש בגו היכלין בלתתא : וחנה יש להבין מדברי האר״י ז״ל שמדברין ומשמע
שהחגילות מקיף לבריאה ובריאה ליצירה ויצירה לעשיה וח״כ יהיה העשיה בתוך כל העולמות ומכח תמרינן שהחגילות
מתלבש בבריאה וע״י בריאה מתלבש ביצירה וע״י יצירה מתלבש בעשיה ובזה ימנא חגילות פנימיות דכלא . כמה דלתר המלתר
ועלת על כלא מתלבש בכלהו כנ״ל וקשה על האר״י ז״ל . ויש לומר דהאי דלתר האר״י ז״ל דחגילות מקיף לבריאה ובריאה
ליצירה ויצירה לעשיה כייטו בסוד הכדורים אבל בקו הישר לית כן בלא היותר עלין מתלבש בתחתון כמו הבשמה בתוך הנוף
זבן תמנא בכתבין בסדר שהתלבשות שכל עלין מתלבש בתוך מה שלמטה מיניה מכה״י שלו ולמטה . ובזה לא קשה מידי דהאי
דלתר הזוהר הוא ביושר ומה שהקשינו מן האר״י ז״ל מדבר בכדורים ובזאת ההקדמה נוכל לבאר שלום בין שני הרים גבוהים
כי הנה הר״ן כתב בכתבין שד׳ עולמות אב״יע הם כד׳ תפוחים זה על גבי זה חגילות ע״ג בריאה . בריאה ע״ג יצירה . יצירה
ע״ג עשיה ומדברי האר״י ז״ל נראה לי שהעולמות הם זה לפנים מזה אבל בזה שהקדמנו יתורץ שהר״ן דבר בקו הישר ובקו
הישר החגילות הוא ע״ג בריאה ובריאה ע״ג יצירה ויצירה ע״ג עשיה . ומ״ש האר״י שהחגילות מקיף לכל״ע הייטו בסוד כדורי הנ״ל :
לעגין ידיעת סוד קדימה בתראה שלים פשוט בזוהר ויקרא : ומה שאמר בבית קדש הקדשים שהיסוד נקרא לויתן . זה ברור במדרש הנעלם בזוהר בתחזית דף קל״ה אמר רבי
הוא אלא עולמות שמתעדכים בהם נדיקייא . זה ברור במדרש הנעלם בזוהר בתחזית דף קל״ה אמר רבי
יוחנן לית לן לסתור מהימנותא דכלא אלא לקיומא ליה דהא אוריייתא אסהידת עלוי דהא אכן ידעין מהימנותא דנדיקייא וכפופא
דילהון מאי היא דכתיב כגילה וכשמחה בך ולא בהכילה . הרי מן האמור שהעדון של נדיקים לעתיד לבוא הוא לרחות פני מלך
כיון שאמר קרא ויחזו את האלהים ויאכלו וישתו . וכאן תמנא במדרש הנעלם בזוהר בתחזית דף קל״ה ו״ל א״ר יצחק
אבא הויכא קמיה דר׳ יהושע ושחילכא האי מלתא אמרכא האי סעודתא דנדיקייא לעתיד לבא אי כך הוא לא אתייסבא בלבאי דהא
מ״ר אלעזר סעודת הנדיקים לע״ל כהאי גוונא דכתיב ויחזו את האלהים ויאכלו וישתו . א״ר יהושע שפיר קאמר ר׳ אלעזר
וכן הוא הרי בבירור רמיז לדברי בבית קדש הקדשים שסעודת הנדיקים לע״ל לאו הוא לאכילה אלא עדון שתתעדכים בהותם
העולמות שהיו הקליפות כאשר תרחה שם והבן . וזהו שאמרו רז״ל לעתיד הקב״ה להכניל לכל נדיק ונדיק י״ב עולמות שהם
העולמות אלו הם בגן עדן כבר כל נדיק קבה עולמו ומכין תבות להם הכאלה הזאת ולמה נקט בלשון כאלה אלא ידוע הוא
שעשו הוא שורש הקליפות ובהיות שעתיד למחות זרעו של עשלק אז תפול הכאלה לבני יעקב לכך אמר להכניל אבבי יש בלשון
כאלה שיורשים מקום הקליפות :
ומה שאמר בבית קדש הקדשים שהיסוד נקרא לויתן . זה ברור בתיקוני הזוהר דף כ״ב ע״ב לויתן
לעילא דא נדיק דאיהו כדג קטן על כיף ימא כחש בריח דא הוא דאתמר ביה והבריח התיכון בתוך הקרשים
דא עיקרא דאמצעיתא הרי בבירור שהיסוד נקרא לויתן והדבר ברור שמשם נ״כ יונק השתן . וא״ת ולמה בפסוק אמר לויתן
כיון שאמר קרא ויחזו את האלהים ויאכלו וישתו . וכאן תמנא במדרש הנעלם בזוהר בתחזית דף קל״ה ו״ל א״ר יצחק
אבא בריח שקראו לויתן וכחש ובאמור זה אמר שכחש בריח הוא עיקרא דאמצעיתא וברחה דאמר הפוך הכתוב . ו״ל שכחש
בריח שקראו לויתן וכחש ובאמור זה אמר שכחש בריח הוא עיקרא דאמצעיתא וברחה דאמר הפוך הכתוב . ו״ל שכחש
בריח והלויתן כלא חד כמו שאמר בזוהר גוף ובריח חד קריכן להו . עוד יש לומר שמטעמא דנקרא עיקרא דאמצעיתא כחש בריח
בריח והלויתן כלא חד כמו שאמר בזוהר גוף ובריח חד קריכן להו . עוד יש לומר שמטעמא דנקרא עיקרא דאמצעיתא כחש בריח
יען כי מבריח מן הקצה אל הקצה כך הלויתן דאיהו היסוד יקרא כחש בריח יען כי מבריח ומחבר דכר ונוקבא כחדא כדכתיב
ודבק בחמתו והיו לבשר אחד . וכן גם כן הלויתן שהוא היסוד יקרא גם כן כחש בריח :

ומה שאמר בבית קדש הקדשים ומה יעשה החומן להוציא מלאכתו לתורה העניין הזה מבואר בזוהר בראשית דף כ״ב ע״ב וז״ל פתח ואמר למלכא דהוה ליה כמה בנייכין ליה חומכא והוה חומכא לית הוה עביד מדעם שלח מרשו דמלכא כד״ת ואהניה חכלו חמון מלכא ודתי חיהו חכימה עילאה ועמודא דאמצעיתא מלכא לתתא חלהים חומכא לעילא ודא אחא עילאה חלהים חומכא לתתא ודא שכינתא דלתתא ואיתתא לית לה רשו למיעבד מדעם בלא רשו בעלה וכל בנייכין דהוו בארא אילותא הוו אמר לבא בחמירה לגבי אחא יהי כדין וכדין ויהי הוה כד״ת ויאמר חלהים יהי אור ויהי אור . הרי שהשמיל לדבר לאחרי בנייכא וחומכא שאחרי בנייכא אומר עשה כן וכך בחמירה לבד והחומן עשה וזהו שאמר ויאמר חלהים יהי אור שאחרי בנייכא אמר לחלהים עילאה יהי כן ויהי כן . אבל ע״מ קשה שבב״ק הקדשים אמרית שחכמה ובינה הם החומכים . וכאן בזוהר אומר שבינה הוא החומן אבל חכמה אחרי בנייכא . וקשה . ו״ל שאמר שהבינה בזוהר ויקרא דף קכ״ח ע״ב דהא חו״ח אעטרו ליה ובריכו ליה בכמה ברכאן ואמרו ובקידו לכלא כשקו בר נשקו ידין לאחי בר כב״ יכול שולטנו יהב לי׳ על כלא דכלא יפלחון ליה עכ״ל . ובכה אחר שאמר שאמר שהשולטנו יהב ליה על כלא דכלא יפלחון ליה יעמוד דחכמה ובינה לאו חיכון דיהבו ליה שולטנותא דח״כ הי״לל שולטנו יהבא ליה על כלא שדאמר דחו״ח בריכו ליה וחח״כ פקידו לכלא דכלא יפלחון ליה דכב״ יכול שולטנו יהב ליה על כלא ע״מ דחו״ח הם מצוין לברית דיפלחון ליה יען כי שולטנו יהב ליה הוא עליון על כלא . ח״כ יובן שאמר זה דחכמה לאו אחרי בנייכא הוא וקשה הזוהר מיניה ובה . ועוד אית בתיקוני זוהר חדש דף ד׳ ע״ד כתר עילאה תפילין על ריאש דחו״ח הרי שאבא אניח תפילין ובהיות שאניח תפילין שקבל השפע אחר ואין יתקרי אחרי בנייכא . ועוד אית בתפילת ז׳יו ז״ל כתר עליון אית כתר מלכות ואית קרקפתא דלא אניח תפילין מלגאו אית יו״ד ה״ח וא״ו ה״ח הרי שתוכיות התפילין דחו״ב הוא שם י״ה ואם כן האיך יתקרי חכמה אחרי בנייכא

ולבוא אל באור שאמר צריך להמשיל לך יושל עניין חו״ח למה הם דומים אך על פי שלמעלה כתבאר היטב ענייניס נוראים עכשיו נבוא אותו דרך טבע אלהי . דע שהחומן כשרונה לעשות כלי כסף וכלי זהב לא יוכל לעשות שום דבר מהמלאכה שעלתה בלבו אם לא יעשה כור וקורנס ודפום וכל הדברי׳ הצריכין להוציא מלאכתו לאורה ואע״פי שיודע לעשות מלאכתו והוא חכם גדול אך על פי כן בלי כלים אי״א לעשות שום מלאכה ולא להוציא לאורה ומה יעשה החומן להוציא מלאכתו לאורה עושה מקודם הכור וקורנס והדפום וכל הכלים דשייכין לומלאכתו ועל ידי כאו יוציא פעולתו וכזה תיוכח בזוהר ויאמר אלהים נעשה אדם אחר שאומר למריה בנייכא הרי שמדבר כאו ענין המשל הזה שהבאתי . דאל״כ תקשי לך למה הוצרך כא״ב מאחר שצורך הצבירה לא היה כי אם בז׳ספירות להוציא הנשמה מהם אי״כ

וארין ואו״א כיון שלא הוצרך בהם ביטול לפיכך לא נשתנה שמותם אלא השמורה אשר היו להם קודם תיקון אלו המלכים ולקמן יתבאר למה הוצרך מציאות פרצוף הכתר. וכשמתו השבעה מלכים הנזכרים הנשמות שלהם נשארו למעלה במקום הנקרא עכשיו עולם האצילות והכלים שלהם עם הרשימו שבהם שהוא סוד הבלא דגרמי הנקרא קיסטא דחיי ירדו למטה במקום הנקרא עכשיו בריאה יצירה עשיה :

לאה הוצרך כא״ב : אלא שאם לא היה א״א שקבלו הנשמות העולות ולא הכניסו אותם לעלות אל מקורם העליון ואע״פ כן מצוה פעולה חזקה דבוניכא דקרדיכותא ותקנה אותם בימי אחא בסוד וה׳ יוסיפו היה העולם חוזר לכאו שהיה ולא היה יכול להוציא אומכא לאומכותיה שאם יבוא הוא שהוא עתיק קדישא דכל קדישין להעמידם למטה לז יהיה החלק עם הכל מה הועיל החכם בתקנתו הרי שהוצרך לעשות כלים דאו״א כדי שיקבלו האורו׳ התוזרות ולא יכיחוס לעלות יותר למעלה ובזה הוציא אומכא לאומכותיה : וא״ת לאה הוצרך תלת דיי בכתר וחכמה . אלא תדע שהאור עובר שבי מדרגות לבד ושם ואילך לא יהיה כח האור גדול ע״כ אם היה כו״ח ולא יהי׳ בינה או שיהי׳ חכמה ובינה ולא היה כתר היו ב׳ מדרגות וכשהיו עולים הנשמות היו עולים בתוך הכלי השבי ולא יהיה ביניהם הפרש לפי שהשכיל היה מתלבש בכלי רחשון והשכל מתלבש בתוך הכלי שבי בהיות שאין ריוח בין כלי לכלי היה כדבק הדבר בשורשו לכך הוצרך הכלי הג׳ להיות ביניהם כדי ליתן ריוח בין כלי רחשון לכלי שבי ובזה יעמיד השכל למקומו ולא ידבק בשורשו כדי שיתהוה תנילות ובזה הוציא אומכא לאומכותיה לכך הוצרך פרצוף הכתר גם כן כדי שתהיה בינה

עליו : וכך תרתה שתין שום מלאכה בעולם שיהיה לה
פתות ונ׳ כלים משרתים לבעל המלאכה ויוה שלא נשתנה
שמותם על כתר חכמה וביכה לפי שהם כלים כמו שאמרנו
להוציא מלאכתו לאורה וכן תרתה הכור חם יעבור כמה פעמי׳
בחם להתיך הזהב לא ישתנה שמו אבל הזהב שהוא עיקר
המלאכה בעודו מתיכה אחד נקרא זהב וכשמתיכו בכור
והדפיסו בדפוס ישתנה שמו ויקרא טבעת או נזם הרי שעולד
נו שם אחד אמה שמי׳ לו קודם ע״י הכור והדפוס שנכנס בהם
לכך נ״כ הז׳ מלכים נשתנה שמותם לפי שהם עיקר המלאכה
אבל כח״כ שהם הפועלים לא נשתנה שמותם . וא״ש דכשמות
שלהם נשתרו בעולם הנקרא עכשיו התילות . לא תקשי לך
ברחותך שאומר שנשתרו בעולם התילות מכלל שלא עלו
לביכה. שא צריך שתדע שיוה שאומ׳ שנשתרו לאו דווקא שנשתרו
בחורתן בעולם התילות ולא עלה למעלה לפי שנחזרתן עלו
במעי ביכה ושם כתקנו בפרנוף אדם וכשילאו יאמת בשתרו
בתילות ולא ירדו לשוטה בבי״ע . כמו בפעם ראשון . וא״ש
ונשתרו בתילות דהייכו ביציאתם ממעי אמת לא ירדו לשוטה
בקדם אלא נשתרו בתילות . וא״ש בשאום שנקרא עכשיו
עולם התילות דמשמע שמקודם לא היה נקרא כן . וכן הוא
האמת לפי שא״א להיות תילות אחם לא יהיה כלי מיוחד לקבל
חלק המחניל ודיוקן לזה שאם לא יהיה כר א״א להיות שלהובת
נרון שיהי׳ קודם הכר וא״כ תרד השלהובת עליו ועכין תילות
הוא כמו ואלת מן הרוח אשר עליך ושמתי עליהם נריך שיהיה
כלי לקבל חלק המחניל וא״ז קרא אותו החלק תילות דאל״כ
אמר הדבר לשורשו ולא יתשייב חלק המחניל אם לא יהיה כלי
להחזיקו : כך בכל עוד שלא היה עולה קדישא ושכינתיה
שהם העקבלי׳ הנשמתא דכל חיי לא היה יוקום שיקרא תילות .
ואחר שנתהווה ע״ק ושכינתיה כתישבה הנשמתא דכל חיי בו
ונקרא תילות הוי בשוקום שנקרא עכשיו עולם התילות .
דהייכו אחר התיקון . וזה האדם דתילות נעשה מהחיה של
המחכין תבירין לבד לפי שכ״ן של הכלים שנשאר בבי״ע בחלק
שנאחז בו ולא אתקיימו נעשה מהכו אדם דבריאה והוא בחינת
נפשות של הכלים והיא לבוש לאדם דתילות וחלק הנשאר
ביניהם מהמחכין תבירין שנאחז עליו לעיל ואתבטלו . נעשו
מהכו אדם דיצירה שהוא לבוש לאדם דבריאה והוא בחינת רוח
של המחכין והחלק שנפל בעשיה שנאחז עליו ואתו נעשה מהכו
אדם דעשיה דהייכו לבוש דאדם דיצירה והוא בחינת נפש של
המחכין תבירין : ודע שאדם דתילות שהם ז״ן הם לבוש

דמלכות

בכייכת . וי״ל כמה שמביא בסוף המאמר דנעשה אדם הנזכר
מלכות ודאי לאו חכמה עילאה ועמודא דאמצעית׳ מלכות לתתא
אלהים חומכת לעילא אלהים חומכת לתתא . הרי שכשם
שקרא לחכמה מלכ׳ וקורא ליה מאדי בכייכת וחוק הכי ודאי ז״א
שנקרא מלכות לתתא יתקרי ג״כ מאדי בכייכת א״כ כמה מאדי
בכייכת לאכת אלא העכין הוא שכל דבר היותר עליון מחניל
היותר רוחכי והכאכל בורא היותר נשמי וכך לעכין בכין
התילות יתקרי אבא מאדי בכייכת דהייכו מאדי דהוא בכין
דתילות דאיהו זו״ן וחומכת תתקרי אמא ולנבי עולם הבריא׳
מאדי בכייכת של עולם הבריאה הוא ז״א וחומכת דילים איהו
מלכות וכיוו כן להחניל אע״פ דאיהו תילות דאילות צריך
שיהיה מאדי בכייכת אבא וחומכת אמא וא״ש שהוא הוא
שבכתר עליון דאיהו אלהי האלהים ו״ש בזוהר ויקרא דף
ל״ה ע״ב כתיב ה׳ אלהי אתה תרוממך וגו׳ הא׳ קרא אוקימכת
אלהי אתה דבעי בר כש לאודאה לשמה קדישא ולשבחא ליה
על כלא ומאן אתר שבחא דילים כמה דאוקימוה והכא מעמיקא
דכלא דכתיב כי עשית פלא פלא כמה דכתיב ויקרא שמו פלא
והא אית׳ עמות מרחוק כד״א יועץ . מרחוק דכתי׳ מרחוק ה׳
נראה לי וכתיב מורחק תבית לאיתה אמונה אומן אל אמונה
ואין עול . הרי מדאמר קרא ה׳ אלהי אתה תרוממך כי עשית
פלא עמות מרחוק ש״מ דהאי ה׳ הנזכר כאן הוא על מלכא
קדישא דאיהו שתיקן לאו״א דאיכון פלא עמות . פלא הוא
אבא עמות הוא אמא וש״ש כד״א ויקרא שמו פלא יועץ : וא״ת
אומכת דהאי שמא אי הוא ז״ש קרא אמונה אומן כלומר שכינת
עוזו דמלכא קדישא היא דאיתה אומכת דילים לתקן אע״א .
ובזה יתיישב מה שקראו לעילא מאדי בכייכת שכאן שנקרא
תפארת מאדי בכייכת דלתתא אע״ג שהם כאן כלים לאפיק
אומכת לאומכתיה לנבי אע״א כך אע״א לנבי הוא מופלא
עתקריין כלים לאפיק אומכת לאומכתיה ואע״פ דיתקרי מאדי
בכייכת דלא מתקרי מאדי בכייכת אלא לנבי הוא בכאן דאית
ליה למיעבד אבל לנבי מה דלעילא מיכיה לא אתקרי מאדי
בכייכת אבל הוא דלעילא יתקרי רבון כל עלמין דאיהו עבד
כלא ולית דעביד ליה :

ומה שאמר בבית קדש הקדשים שעל ידי הכינוסא נתקן כל
הפרנוף בסוד וה׳ יאספני זה מבואר בזוהר בכמה
מקומות ובברעשית דף כ׳ ע״א א״ל רבי אלעזר מתיוא הוא קיומא
קב״ה וגלי בחיבתא עילאה ודא הוא בשעתא דמתים דכל
סתיימין בעא לאתגלייא עביד בריסא בקודא חדא ודא סליק

לאתוי

לימהוי מחשבה צייר בה כל ציורין תקק בה כל גליפין ותגליף
בגו בוציכא קדישא סתימא גליפו דחד ציורא סתים קדם
הקדמים בגייכא עמיקא דכפק יגו מחשבה ואקרי מי שירותא
לבגייכא קיימא ולא קיימא עמיק וסתים בשמא לא אקרי אלא
מי . הרי בבירור מן המאמר שע״י הנקודה החת תגליף וגייר
כלא ו״ש צייר בה כלומר עשה כל ציורין תקק בה כל גליפין .
ידוע הוא שהפרש שים בין ציור לגליפו הוא שהציור הוא
תמונת הפרצוף מבחון וגליפו הוא כל חללי הפרצוף שבפנים
הוי צייר בה כל ציורין גליף בה כל גליפין ותגליף גו בוציכא
קדישא סתימא גליפו דחד ציורא . הרי שצר צורה בגו צורה
שבוציכא סתימא הייבו ביבה דהיא חמא ובתוכה צייר גליפו
דחד ציורא והייבו הולד שמצטייר בתוך חמו הוי ותגליף גו
בוציכא סתימא גליפו דחד ציורא . הרי בבירור שהבוציכא
צייר את הפרצוף . וכמו כן תמצא בתיקוני הזוהר דף כ״ח
ע״ח והאי בוציכא סלקא ואתחזי והאי אקרי בוציכא דקרדיכותא
האי אתקין ואטח בכל בטיעין כחורין ואומר לו נדל . הרי
מפשט המאמר משמע שע״י הבניינו נדלין חפילו בטיעין דעשבין
שכן אמר ואטח בכל בטיעין ואומר לו נדל . וכמו כן תמצא
בזוהר חדש דף כ׳ ע״ד כדין האי בניינו לחזי בהו גווכוי
ואנטבעו כלהו כחדא חיוור וסומק וירוק וחוכם ואתעבד בית
שכים עשר ירחין ולבתר אתעקרו אתתין ואשתילו בחתר אחרא
עכ״ל הנה הבנת המאמר הוא דהאי בניינו אתלבש בהאי
זרעא ואתרכיב ד׳ יסודין דעלמא ואינון ד׳ גווכין המוכרי׳ בזוהר
חיוור וסומק וירוק וחוכם חיוור הוא יסוד המים סומק הוא
יסוד האש ירוק הוא יסוד הרוח חוכם הוא יסוד העפר הוי ד׳
גווכין ות״ש ואתעבד בית שכים עשר ירחין הייבו העבור הנדול
שיש בכל העבורין דיתיר אין דאי הוי אמור לפי שאי אפשר לולד
להתעבד יותר מתריסר ירחין דאינון ככנד תריסר גבולי עבשיו בריאה יצירה עשיה ; ודיאוך
אלכסונא דהייבו שבשולד מתרבה בחתר דאלכסונא דחדרי הבטן אז יתעבד תריסר ירחי וקלילין אינון . הרי שהבינונא
הזאת תקנה את הד׳ יסודות למעבד יתהון ולד בשעי לאיה . ות״ש המאמר ולבתר אתעקרו אתתין ואשתילו בחתר אחרא
הייבו שילדה לד׳ יסודות אלו דאינון פרצופא דגופא ואשתילו בחתר אחרא שיצאו מעולם קטן לעולם גדול דהייבו מרחם
דנוקבא דאיהו עולם קטן לאויר העולם דאיהו עולם גדול ושמה גדלין ומתרבין . ות״ש המאמר ואחזי בהו גווכוי דמשמע שגווכין
אלו היו בבינונא שאם לא היו גווכין אלו בבינונא הי״לל ואחזי בהו גווכין מדאמר גווכוי ס״מ דגווכין אלין הם הם הבינונא ומה וכן
הוא שכתב בילקוט שם לא היו גווכין אלו בבינונא

תחפיה דהיה לכח • וזהו כוונת המאמר בשעתא דבעא לאתגליא הוה סתימות דכל סתימין עבד בריעא נקודה חדא
הייכו כתר דליהו לרין וכנו הלי נקודה עבר הניה כינונא דכל כינונין סימנה בזוהר חדש שהיה התחלת הסיעור והגילוי
שעל ידה נתגלה הכל • וזהו שאמר בשעתא דסתימות דכל סתימין בעא לאתגליא עבד בריעא נקודה חדא הייכו הכתר דכנויה
רעוא דרעוין • והייכו מה שמבית תאמר חדש במאמר הנזכר בטס גו רעוא דרעוין ואתעזר ביה וחס"כ לאתפסט הלי כתר
ונעבד מינה החכמה דליהו רעוא ג"כ • זהו שאמר המאמר על הניה נקודה ולא סליק לעולם מחשבה כלומר הניה נקודה מינה
אתעבדת מחשבה דליהו חכמה : ונבוא לעכינו בזוהר חדש הנזכר בזימנא דרעוא דא בעא לאתפסטא כפק הלי כינונא
דשמיר גו הלי רעותא בגין דלא אתחזי ולא אתקריית • הכוונה הוא שכיון שהלי רעותא דליהו חכמה לאתפסט מכתר כמו
כן הדיבה כאתפסטה מחכמה בסוד ונהר יוצא מעדן נהר שהוא בינה יוצא מעדן דליהו חכמה • וזהו שאמר המאמר לאתפסטותא
דא ליהו חכמה הסתפסטות ליהו בינה כדאמרינא בטס הלי כינונא דלא אתחזי גוון ולא גוון ועלל בההוא לאתפסטותא הייכו שעל ידי
הבטישה נכנסו בנו לחוץ ועשה מוחין לתוך נוקבא דהניה כינונא נכנסה בתוך חו"ת וחס"כ נתעוררו חו"ת לזיווג זהו שאמר בטס
הלי כינונא וגו' ועלל בההוא לאתפסטותא דליהו בינה וזהו שאמר המאמר ונפקת בגוונוי ומלקא וקיימת בסליקו גו רעותא
אתפסטותא • הרי שהנקודה נכנסה גו רעותא דליהו חכמה ולאתפסטותא דליהו בינה כאשר אמרו וחר שהיתה בתוכם
הכינונא נתעוררו ונזדווגו חו"ת וזהו שאמר המאמר בטס רעוא באתפסטותא דליה בסתימו דלא לאתידע הייכו היסוד שנכנסו בנו
אינון אחת הוי בסתימו דלא לאתידע ואפיק נהורין דקיקין גלילין פחדא הייכו הכ' עטרין דנפקו כחדא דליהון סוד דמלכא קדישא
ושכינתיה והכינונא תקנה יתהון בפרנוף לחדש וזה שאמר המאמר כד בעין לנפקא הלי כינונא וגו' בטס וגו' כדין הלי כינונא לחוץ
בהו גוונוי ואנטבעו כלהו כחדא חיוור וסומק וירוק וחוכס ואתעבד ביה שנים עשר ירחין וכבר ביארנו לך הד' גוונין הם •
(וכל המאמר הזה בבירור תמצאהו בספר תענוגות) הרי מכל האמור לעיל תודעונך יהו הכינונא ויהו הנקודה :

ומה שהיסוד הבית קדש הקדשים דכר רוחבי לדכר נשמי כבר ניכנו בזוהר כמה פעמים שהיסוד הרוחבי לנשמי כדי להודיע
כיצד הוא הרוחבי שכן ניכנו בתפילת חליהו ז"ל שאמר ואין לעתידין עלאי אתתאי וכמו כן תמצא בזוהר ברחשית
דף ק"נ ע"ב וז"ל ר' שמעון אמר נודע בשערים בעלה אחת אמר שהו שערים רחשיכם והכשהו פתחי עולם
ובנין אלין שערים דליהון דרגין עילאין בניהייהו אתידע קב"ה ואי לא • לא יכלין לאתדבקא ביה • תא חזי הדא נשמתא דכר
כם לאו אתיא אחן דיכיל למידע לה אלא בנין אלין שייפין דגופא ואינון דרגין דעבדין חוייותא דנשמתא בנין כך אתידע ולא
אתידע כך הקב"ה אתידע ולא אתידע בנין דליהו נשמתא לנשמתא רוחא לרוחא נפיש וטמיר מכלא • הרי בבירור שהיסוד דכר
נשמי לדכר רוחבי כדי לידע אותו • ומה שאמר בסוף המאמר דליהו נשמתא לנשמתא רוחא לרוחא זה קשה הא ליהו נשמתא הא
ליהו רוחא אלא שכינתא דיליה רזיזת ברוח הקדש ואיהו רזוז לנשמה וקב"ה ושכינתיה חד אינון • לכך אמר ביה בנין דליהו
נשמתא לנשמתא ורוחא לרוחא : עוד יתכן לומר שתפארת נקרא רוח דכפיק מן חג ויסד דהייכו חסד וגבורה ולכך נקרא
רוח וביה מתלבש שם ס"ה דליהו כנשמתא לנוקבא לכך יתקרי נשמתא לנשמתא ורוחא לרוחא :

ופ"ש בבית קדש הקדשים שבחור אינו עובר כי אם ב' יודרגות כדי שתדע זה פרוש שתדע מקודם מה שאמרו רז"ל הביאו עלי
כפרה שמעטתי את הירח • דקשה טובת דמי יקרא קרבן לכפר על הקב"ה ועוד שבשמש דא קב"ה דכתיב ביה כי שמש
ומגן ה' ומיה קשרגה על השמש ואיך לומר קב"ה הביאו עלי כפרה שמעטתי את הירח • וקודם שנכנסו לתרץ קושיות אלו נשאל
קושיא אחרת • שלמה הקב"ה ברח ט' נקודות ועשרה ספירות למה לא ברח עשרה נקודות גם כן שיהיה לכל ספירה וספירה
נקודה ח' כדי שלא תשאר מלכות עגמה דלית לה מגרמה כלום • וז"ת שאם יהיה לה נקודה לא היתה מקבלת מלמעלה וכדי
שתקבל הניחה בלא נקודה • ת"ל יסוד שנקרא כל על שם שמקבל מכל מה דלעילא למה יהיה לו נקודה • מאחר דאית ליה
נקודה ומקבל גם כן ליהוי למלכות נקודה ותקבל ; עוד צריך להבין בסדר הספירות למה בין חכמה ובינה לא יש מכריע
כמו שיש בין חסד לגבורה ובין נצח להוד שחסד וגבורה למטה מהם התפארת • נצח והוד למטה מהם היסוד • ונשארת מלכות
למטה מכלם • הלא טוב היה שיהיה ת"ת למטה מחכמה ובינה • ויסוד למטה מחסד וגבורה • ומלכות למטה מנצח והוד •
והוה כמו חריח ע"ג לכבה ולכמה ע"ג חריח ולמה נסדרו בסדר זה • תדע שקודם הכל ובשעת הגמלוס נעשה כדור גדול נפלא
וגורת נבחותו כדור קבועות עשרה ספירות בעיגול בחופן שהיה מלכות לגבי הכתר ונמצא חכמה מיונין הכתר • ומלכות מעשיך

הכתר

הכתר • ותתר בשבעתא הגבור ושבכ דרך הכתר לזר קו היסר • התחילו זלו הספירות ובחרו ליכנ מחור קו היסר וקודם הכל
ירדה חכמה מקומה וכתעטפה בחותו חור כדכתיב עוטה חור כשלמה והיא הנקודה שקבלה חכמה ולכן נקודתה פתח ויסכי
נעמים הא שגורת פתח היא כמו שהיא רקיע כד״ת קרא עוטה חור כשלמה נוטה שמים כיריעה • והב שהיא היתה פתח לבנות
הפרנוף בחופן זה כדכתיב בחכמה יבנה בית וכתיב כתפארת אדם לשבת בית • שכשרחו את החכמה שירדה ויכנה מחותו
החור עד מלאת רצונה יתהוו תחות כל הספירות ג״כ וירדו זה אחר זה ליכנ מחותו החור וכל ספירה שהשיגה ידע ליכנ מחותו
החור היה לה רות חיים והיא הנקודה שלקחה לעצמה והנה החכמה אחר שכתיולחה מחותו החור עלתה לשוב אל מקומה ומנח
מקומה מלאת מחור ח״ם שמדחון לא יכלה לעלות למקומה וכתיישב קרוב למקומה דהוה מנד ימין של הכתר וכפארת מטי ולא חטי
כמוכר בוהר ויונקת מן הכתר מחור קו היסר ויונקת גם כן מחור הכדור • וכן ביכה שכשלקחה כדי נרכה מחותו החור קו היסר
ורצתה לעלות למקומה מנח מקומה מלאת מחור ח״ם ולא יכלה לשבת תחת חכמה שהוא קרוב למקומה לפי שהיה מפסיק ביכה
ובין הכתר ורצונה ליכנ מן הכתר מחור קו היסר ורצונה ליכנ גם כן מן הכדור לכך עלתה למד שמאל של הכתר ויונקת מנד שמאל
של הכתר מחור קו היסר ומחור הכדור שלחריה • וכן גדולה אחר שלקחה נקודתה מחור קו היסר הוכרחה לשבת תחת החכמה
כדי ליכנ מחור קו היסר על ידי חכמה ומחור הכדור מלחריה • וח״ת למה לא יסבה בחוכנ • התשובה היא שכל הספירות
מתחויס לשוב אל מקומם ליכנ מחותו החור שהיו יונקים וכשרחו קו היסר כתחזו לו וירדו ולקחו חלקם • וכל אחד בידו ליכנ
מעני נדדים ליכנ מחור קו היסר ויחור הכדור לא יסוב מעומה לכך גדולה לא כתיסבה בחוכנ אלא יסבה למד ימין קרוב לאחור
הכדור ויונק מחור קו היסר על ידי חכמה וכן גבורה אחר שלקחה נקודתה מחור קו היסר רצתה לעלות למקומה למד ימין ולא
יכלה לשבת שם שכבר היו ג׳ מדרגות מפסיקים • והם חכמה וגדולה ובהיות שב׳ מדרגות מפסיקים לא יניע לה מחור קו היסר
שלין החור עובר יותר מב׳ מדרגות • לכך הוכרחה ללכת למד שמאל ולשבת תחת ביכה ויונקת מחור קו היסר על ידי ביכה
ומחור הכדור מאחוריה וחח״כ ת״ת נם כן יונק מחותו החור קו היסר ולא יכול ליסב לא למד ימין ולא למד שמאל • שכבר בפד
ימין יש ב׳ מדרגות שהם חכמה וגדולה • ולמד שמאל לא יכול לזיכה נם כן ב׳ מדרגות מפסיקות דהיינו ביכה וגבורה לכך לא
יכלה לשבת לשוש נד כי אם בחוכנ וכן כנת אחר שיקבה לה למד ימין כדי ליכנ מחור הכדור ויונק מחור קו היסר
על ידי ת״ת • והוד נם כן אחר שלקחה נקודתה לא יכלה לשבת בפד ימין לפי שיש בכר ב׳ מדרגות והם נצח ות״ת • לכך
הוכרחה ללכת למד שמאל כדי ליכנ מחור הכדור ויחור קו היסר על ידי ת״ת • יסוד נם כן ירדה ולקחה כדי נרכה ולא זזה
ממקומה ישן כי אי אפשר לא ללכת לא למד ימין ולא למד שמאל שכבר כתחוה בכל פד ב׳ מדרגות מפד ימין נצח ותפארת • ומפד
שמאל הוד ות״ת • לכך הוכרך יסוד ליסב בחוכנ ויונק מחור קו היסר ות״ת • מלכות היתה עם הכתר ליעלה ולא רצתה
לרדת והתחילה לקטרג ולומר אין רחוי לב׳ מלכים שיתיחדו בכתר ח׳ • העכין הוא שחכמה נקרא מלך כמו שאמר
בוהר מלכא ודאי חיהו חכמה עילאה • הרי שחכמה נקרא מלך וביכה נם כן נקראת מלך כדאיתא בוהר ברחשית מלך במוסכט
יעמיד אחרן מלך דא״ק במוסכט דא יעקב דחיהו קיומא דארעא ועל דא ו׳ אתון מן ה׳ עילאה • ה׳ אתון מן ו׳ דקיומא
דארעא חיהו • מדאמר ועל דא ו׳ אתון מן ה׳ ש״מ דהאי מלך חיהו ביכה ומה שאמר דה׳ אתון מן ו׳ . חיהו על מלכות ומזה שאמרת
מלכות אחר שיש ב׳ מלכים כעשה ב׳ כתרים שכתר יהיה כתר לאחת ואני אהיה כתר לאחר לכך אמר לה לכי ואעטי את עניך
ר״ל לכי למטה ואינטי את עניך לפי שלא נשאר עוד לה נקודה כי כבר נתיולחו כל הניקודות ולא יש לה עוד יניקה מחור קו היסר
ולכך נשארת מלכות בלי נקודה : והנה מי גרם למלכות שנשארת בלא נקודה היינו ת״ת שהחזיק טובה לעצמו ולקח המקום
ות״ת היינו לשמש שנקרא קב״ה וזהו שאמר המאמר הביאו עלי כפרה שיעשיתי את הירת • הרי שכל החמור שהתור תינו עובר כי
חס ב׳ מדרגות שלכך נשארת מלכות בלי נקוד • ומדברי חלנו הם דברי קבלה ותקבל :

ומה שאמר בבית קדש הקדשים שהמלות לא נקראת תנילות כי אם אחר התיקון זה הדבר יובן מאמרו בזוהר ויקרא דף
קכ״ח ע״ב וז״ל תאנא עתיקא דעתיקין טמירא דטמירין עד דלא ומין תקונוי דיולבא ועשורי עטורין שירותא וסיומא
לא הוה ונהיר עגליף ומשער ביה ופרים קמיה חד פרסה ובה נליף ומעיר מלכין ותקונוי להוות פרסה ולא אתקייימו הה״ד ואלם
במלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל תדע שבכל עוד שלא היו יוקוס לשרות בו נשמתא דכל נשמתין לא
הויה אתייסבת הנשמה לפי שכל כוונה דע״ק דאיהו עתיקא דעתיקין טמיר דטמירין הוה לבדר אחיוס בחיונות על היולבין

תבדין

תבירין ולהוציא היחידה שהוא המובחר שבהם למעבד פרנוסא דמלכא קדישא ושכינתיה כדי שתתלבש בהם הויה בשמיא קדושה שכל כוונתו למעבד ולתקן פרנופים שיתלבש בהם הנשמה כדי שיוכלו העולמות לסבול תוקף אורה דאלמלא זה לא היה עולם ולא היה תקון דזהו תקונו דעתיקא קדישא וידוע ג״כ הוא שילבש קדישא ושכינתיה נעשו מה׳ עטרין דחסד וגבורה דילה ואחר שנעשו מלבש קדישא ושכינתיה הוא מפקין עטרין לאחרינן לשאר פרנופין ולכך נקראים מלבש קדישא ושכינתיה עטורי עטורין סר״ל עטרי דכל עטרין נפקו מיניהו וזהו שאמר המאמר עתיקא דעתיקין טמירא דטמירין עד דלא זמין תיקונוי ר״ל עד דלא זמין תיקונין דאינון מלבש קדישא ושכינתיה כנזכר שיקבלו הנשמה וזה יתוקן עלמין הוי תקונוי ׃ שירותא ומיומא לא הוה ׃ לפי שכבר עוד שלא יש כח השלוכה היכן תשרי לבל בשיש מקום לשרות השלוכה שהוא יורד החור מלמעלה ותשרי השלוכה והוא יוכל להדם לשער שיעור השלוכה הוזת היכן רחשיתה והיכן סיומא ׃ והוא שאמר המאמר עד דלא זמין תקונוי דמלכא ועטורי עטורין שירותא ומיומא לא הוה שלא נתהווה התגילות עדיין וכבל עוד שלא נתהווה לא יוכל להדם לשער כיצד שיעור התגילות הוי שירותא ומיומא לא הוה ׃ ולכך מלכין קדמאין מיתו לפי שלא היה בהם יכולת לסבול תוקף אור הנשמה שעדיין לא נתברר פרנוף דמ״ק ושכינתיה ולכך מיתו והוא שאמר המאמר ולא לתקיימו הם״ד והלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלוך מלך לבני ישראל ׃

ומה שאמר בבית קדש הקדשים שכתר חכמה היכה לא נשתכו שיהון ׃ אית רחיה מוה בזוהר ויקרא דף קכ״ח ז״ל הם״ד והלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלוך מלך לבני ישראל ׃ מלכא קדמאה לבני ישראל קדמאה וכלהו דגליפו ולא לתקיימו ׃ בש זמין לתקרון ולא לתקיימו ׃ עד דאתא להו ואתנגיד להו ולבתר ואתא הוא לאשתלק בהאוא פרסא ואתתקן בתקוני ׃ מדאמר המאמר וכלהו דאתגליפו ולא לתקיימו בשמין לתקרון ולא לתקיימו ד״ל כל השבע ספירות שבש מחסד עד המלכות ואיהון הז׳ מלכין קדמאין דמיתו שנתקנו למלוך ומיתו והו שאמר וכלהו דאתגליפו ולא לתקיימו בשמין מיתקרן ולא לתקיימו ס״מ שהיה להם שמות ולא נתקיימו אותם בשמות ג״כ הרי שדווקא אותם שמתו נשתנה שמותם אבל כתר מכיון היכה שלא נאמר בהם מיתה לא נשתנה שמותם ׃ עוד שם בזוהר בראשית דף קכ״ג ע״ב מלך במשפט יעמיד ארץ ׃ מאן מלך דא קב״ה במשפט דא יעקב דאיהו קיומא דארעא עכ״ל ׃ והכה אע״ג דמית כיון שאמר הזה דרשת אחריתי לדורשו על דרך השתלשלות הספירות מ״מ אפשר לדורשו נמי על פי דרכנו מלך דא קב״ה לרמוז על מלכא קדישא דמתלבש בז׳ן דאצילות הנקרא משפט הוי במשפט יעמיד ארץ שאם לא יתלבש במשפט ישתאר בגופא בלא נשמת׳ואין עמידה לעולם אבל כשהוא בתוכם יתקייס בלא על מתקונתיה הוי מלך במשפט ׃ יעמיד ארץ ׃ והיינו ג״כ דכתיב נדק ומשפט מכון כסאך ׃ עוד איתא בזוהר שמות דף ל״ז ע״ח ז״ל פתח ואמר מי כה׳ אלהינו המגביהי לשבת זנו׳ מי כה׳ אלהינו דסליק ואתעטר להתיישבא בכתרא עילאה קדישא כהירו על כל דוכיי דכהרו כתרין ועטרין המשפילי לרחות דכתיב בכתרוי מכתרא לכתרא מכורא לנורא מכהיתו להכהירו מבוניכא לבוניכא להשגחא בעילאין ותתאין הם״ד ס״מ משמיש בשקיף על בני חדם ׃

הנה יש להדקדק בזה המאמר ד׳ חלוקות שלקח במיעריה מכתרא לכתרא מכורא לנורא מכהירו להכהירו מבוניכא לבוניכא דליהו נקט ד׳ בחינות ולא יותר ׃ **ועוד** מה שאמר מי כה׳ אלהינו המגביהי לשבת ואמר דיתיב בכתרא עילאה שהם ס׳ חלוקות אלהינו הוא חכמה ובינה לא יתבי בכתרא עילאה ׃ אלא לענין הוא שהאי מי כה׳ שמיע ישראל ס׳ הוא חכמה אלהינו הוא בינה חכתי קשיא דחכמה ובינה לא יתבי בכתרא עילאה ׃ אלא לענין הוא שהאי מי כה׳ אלהינו רמוז על מלכא קדישא דאיהו סם ס״ה שבתוך הכתר עליון כדאיתא בתפילת אליהו ז״ל כתר עליון איהו כתר מלכות ועלא אתיהב מגיד מרגזית אחרית ואיהו קרקפתא דלא מכח תפילין מלנו אינון יו״ד כ״ח וה״ן ס״ה דאיהו אחד דאורח אצילותא ׃ הרי בבירור דשם ס״ה יתיב בכתר עליון ועל זה אתר קרא מי כה׳ אלהינו המגביהי לשבת דאתר מוזבים בכתרא עילאה ׃

ומה שאמר המאמר המשפילי לרחות דכתיב מכתרא לכתרא מכורא לנורא מכהירו מבוניכא לבוניכא ואמר ד׳ בחינות אלו ולא יתיר ׃ ר״ל שהכוונה היא כך דהיינו דכתיב לאחריה דרמוז בי״ה דהוי״ה סוי דכתיב מכתרא לכתרא וכשאמר דכתיב לנורא היינו בינה דהיא נס כן נזר בחצילות ׃ **ומה** שאמר דכתיב לבהירו היינו ז״ת דאצילות דאיהו פנים המאירות ולכך קורא אותה בהירו ׃ ומה שאמר דכתיב לבוניכא היינו מלכות ׃ ויען כי לית לה מגרמה כלום כי אם מה שמשפיעים לה לכך קורא אותה בוניכא שכמו שהבוניכא חיבה אחירה אם לא ידליקוה כך המלכות חיבה אחירה אם אין משפיעים עליה מלמעלה הרי

שהם

עשם אי"ה מתלבש בכל התגילות . וז"ת למה כפל המאמר לשונו לומר מכתרת מנורת לכתרת מנהירו מבוניכת לבוניכת שפי"ל דנחית לכתרת ולמנורת ולנהירו ולבוניכת . העניין הוא שכשמתלבשת הכשיה בכל עולם ועולם ליכו מתלבשת כי חס ע"י הלבוש העליון שלמעלה מהותו עולם . והנה תדע שהתגילות הוא כתר לעולמות תבי"ע וכן הבדיוק' היא נור לעולמו' הנפרדים ולשון נור הוא למטה מן הכתר שכן כתיב בין נור הקדש לחבל הכתר הוא למעלה ברחש ועתה כשמתלבש בתגילות אתלבש ע"י חכמה דליכו תגילות דחכמה הוי דנחית מכתרת לכתרת כלומר מהותו הכתר דליכו יו"ד הנקרא תכת מתלבש בתגילות הנקרא כתר לנבי העולמות . וכשיורד בבריאה מתלבש בה' דאצילות היא חמה המוקבת בכורסייא דליכו בריאה ועל ידה מתלבש בבריאה הוי מנורת לנורת . מנורת דליכו ה' דאצילות יורד לנורת דליכו בריאה וכשיורד ליצירה מתלבש בתוך הו' של הוי"ה דליכו ז"ת המקבן ביצירה וע"י יורד ליצירה זהו שאמר מנהירו לנהירו וכשיורד לעשיה הוא ע"י מלכות דתגילות זהו שאמר מבוניכת לבוניכת . הרי שמתלבש בכלם וכל ה' מתלבש זה בזה : עוד ליתא בזוהר שמות דק ר"ח ע"ח וז"ל בפולחנא דקב"ה כתרין סטרין בשיינן דגופא דלבר וחית תריסר שיכין אחרנין פנימאן לגו מן גופא ואינון רזא דחכמתא עילאה ואתידיעו בני חבריא . הרי בבירור שיש חברים פנימאן שמתלבשים בת"ת דתגילות . עוד בזוהר ויקרא דף ק"ל ע"ח וז"ל תאנא עם כל דא שאל דעתיקא סתימאה מלכא ולא יתפרש בחורייתא כר מן אתר חד דאומי ז"ל לאברהם דכתיב כי נשבעתי נאם ה' נאם ז"ח . ואמרו רז"ל כי נשבעתי כתיב שבי נשבעתי הרי שהוא שאל דעתיקא דליכו מלכא קדישא כאמור בפרקין דלעיל בעניין הוא ושמו . הרי בז"ח . ובו נשבע ז"ח כדכתיב כי נשבעתי ואמרו רז"ל בתיב שבי נשבעתי ואמר הזוהר שהוי נאם נאם דז"ח . הרי בז"ח נשבע בהוא שאל דעתיק דליכו מלכא קדישא דליכו בנו ה הרי שמלכא קדישא מתלבש בתוך ז"ח . עוד ליתא בזוהר ויקרא דקקל"ו ע"ב וז"ל תאנא כל אינון כתרין קדשין דמלכא כד אתתקן בתקונוי אתקרון לחם דיקנא דכליל כלא ומה דמשלפא בהו אתקרי שאל קדישא ותערת ומה דביה יתקרי יהו"ה ואתקרי לחם בכללא דתערת ומה דביה . הרי בבירור מן המאמר הזה שמה שמתלבש בתוך התגילות יתקרי הוי"ה דליכו מלכא קדישא . וזהו שאמר המאמר ומה דמשלפא בהו אתקרי שאל קדישא וכשמתלבש הפנימי בחינון אזי יתקרי גם כן החינון בשם הפנימי בכללו' . וזהו שאמר ותערת ומה דביה יתקרי יהו"ה שפס הוי"ה שורה שכבר כתהווה מה שהיה סתום דהיינו שכשמתלבש ונלבה בת"ת אז יתקרי הוי"ה הרי גם כן רחיה שמלכא קדישא מתלבש בתפארת דהיינו ז"ח : עוד בחיקוני זוהר דף י"ג ע"ח ח"ל לבושין תקיכת לון דמיכייהו פרחין נשמתין לבני נשא וכתיב לבושין תקיכת לון דאיתקרין גופיה לנבי לבושין דמכסיין עלייהו . הרי בבירור דברי שאמרתי לעיל שכל אז"ן שבכל עולם מתלבש בז"ן שלמעלה מהינו עד שמלכא קדישא דליכו בחינת ז"ן עלין שבכלם יתנא בגו דכולהון וזהו שאמר המאמר לבושין תקיכת לון דמיכייהו פרחין נשמתין לבני נשא היינו דכתיב בניס אתם לה' אלהיכם שנשמתהון של ישראל לחינון מזעיר ונוקבא של תגילות ועל זה אמר המאמר ומיכייהו פרחין נשמתין לבני נשא ואית לבושין לזו"ן דתגילות דחינון ז"ן דבריאה ואתקריאו לבוש לנבי דתגילות תבל לנבי ז"ן דיצירה יתקרי ז"ן דבריאה גופא . וז"ן דיצירה מלבוש וכן ז"ן דיצירה יתקרי מלבוש לנבי ז"ן דבריאה תבל לנבי ז"ן דעשיה יתקרי גוף וז"ן דעשיה יתקרי מלבוש וזהו שאמר המאמר וכמה לבושין תקיכת לון דאתקריאו גופיה לנבי לבושין דמכסיין עלייהו . הרי רחיה ברורה למה שהכתי בבית קדש הקדשים דכל התחתון הוא מלבוש לעליון עד שהפנימי דכלא דליכו מלכא קדישא חיכו כנשמתא לכל תבל לנבי נשמתא דכל חיי יתקרי כמו לבוש תבל לא לבוש המוכדל והגרגש וזהו שאמר בסמוך בהמאמר זה מלגו חיכו הוי"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א דליכו תורת תגילות חיכו שקיו דליכא בדרעוי דעגפוי כמיא דחשקי לחילכא ואתרבי בההוא שקיא הרי שפס מ"ה חיכו מלגאו דכלא וחשקי לכלא כמים המשקין לחילן והולך כח המים בכל החילן שאם לא היו המים היה יבש החילן ולכך נקרא שם מ"ה נביעו וזהו שאמר המאמר זה בסמוך רבון עלמין חנת הוא עלת העילות דחשקי לחילכא בההוא נביעו והוא נביעו חיכו כנשמתא לגופא . הרי שמלכא קדישא דליכו נביעו חיכו כנשמתא לגופא ועל ידי חיין כלא מכח ההיא נשמתא הקדומה דאית ביה . וכתו כן תאנא בחיקוני זוהר דף פ"ד ע"ח וז"ל יהו"ה מקוס לשם מ"ה דליכו סתים ונעלם . הרי דהוי"ה דליכו ז"ת חיכו מקוס לשם מ"ה דליכו מלכא קדישא . וכתו כן

תאנא בזוהר ברחשית דף ך' ע"ח :

ומה שאמר בבית קדש הקדשים שכל זו"ן של כל עולם הוא לבוש לז"ן שלמעלה הינו לזה אית רחיה בזוהר ברחשית דף ך' ע"ח וז"ל נקודה קדמאה הוה כהירו פנימאה דלית ליה שיעורא למנדע וביכו ודקיקו וכיקו דליה עד דאתפשט פשיטו

והוה פשיטו דהויה נקודה לתעביד חד היכלא להתלבשא הויה נקודה נהירו דלא ידיע לסגיאו זכוכא דיליה היכלא דליסו
לבושא להוה נקודה סתימא ליהי נהירו דלית ליה שעורא ועם כל דא לאו דקיק וזכיך ליהו כהוה נקודה קדמאה טמיר ונגיז
הוה היכלא לתפשט פשיטו לור קדמאה והוה פשיטו ליהו לבושא להוה היכלא דקיק וזכיך פניימאה יתיר יכלן ולהלאה
לתפשט דא בדא ולתלבש דא בדא עד דאשתכח דא לבושא דא מוחא ודא קליפה ואע״ג דדא לבושא לתעביד ליהו מוחא לדרגא
לחרא וכלא כגוונא דא לתעביד הכי לתתא עד כי בגלם יתהלך דא ליהו בר נש בהאי עלמא מוחא וקליפה רוחא ונופא וכלא
ליהו תקונא דעלמא : הנה מה שאור המאמר נקודה קדמאה הוה נהירו פניימאה דלית ליה שיעורא למכדע זכיכו ודקיקו
ונקיו דיליה הייכו מה שאמרנו לעיל שהנשמה לא היתה יכולה להתלבש בתוך פעולתו׳ מתוקף לורה והוצרך להתפשט מיכה תרין
עטרין למעבד מיכייהו היכלא להתלבש ביה וליהו פרסופא דמלכא קדישא ושכיכתיה וזהו שאמר המאמר עד דלתפשט פשיטו
והוה פשיטו דהויה נקודה לתעביד חד היכלא להתלבשא הויה נקודה נהירו דלא ידיע לסגיאו זכוכא דיליה . הרי רמיה
ברורה לדברי . והאי היכלא שאמרנו דליהו מלכא קדישא שכתפשט מיום כנזכר מן המאמר לף על גב דאמרינן דליהו
לבושא להוה נקודה סתימא ליהי נהירו דלית ליה שעורא ועם כל דא לאו דקיק וזכיך ליהו כהויה נקודה קדמאה טמיר ונגיז וכמו שהנקודה
כל דא לאו דקיק וזכיך ליהו כהויה נקודה קדמאה טמיר ונגיז וכמו שהנקודה כדי להתלבש בעולמות התחילות פרסוף דמלכא
קדישא שהוא מכיה וליה להתלבש בגויה כדי שיוכלו העולמות לסובלו ג״כ מלכא קדישא הוצרך להוציא התפשטות לתר והוא א״ן
דתחילות להתלבש בו כדי שיוכלו העולמות לסבול תוקף לורו : וזהו שאמר המאמר והוה היכלא לתפשט פשיטו לור
קדמאה והוה פשיטו ליהו לבושא להוה היכלא דקיק וזכיך פניימאה יתיר . הרי רמיה מן המאמר להקדמה שהקדמתי :
עור תדע שכן זו״ן דתחילות ברא גם כן היכל לתר להתלבש בו כדי שיוכל עולם הבריאה לסובלו וזו״ן דבריאה עבד הכי ג״כ
לבוש לגרמיה כדי שיוכל עולם היצירה לסובלו וכן זו״ן דיצירה עבד הכי כדי שיוכל להתלבש בעולם העשיה וכן זו״ן
דעשיה עבד לת החדש בגלמו כדי להתלבש בגויה בסוד נשמה : וזהו שאמר המאמר מכלן ולהלאה לתפשט דא בדא ולתלבש
דא בדא עד דאשתכח דא לבושא דא מוחא ודא קליפה ולף על גב דדא לבושא לתעביד ליהו מוחא לדרגא לחרא וכלא כגוונא דא
לתעביד הכי לתתא עד כי בגלם יתהלך ליש דא ליהו בר נש בהאי עלמא מוחא וקליפה רוחא ונופא וכלא ליהו תקונא
דעלמא . הרי בבירור לתה שמביא בבית קדש הקדשים דזו״ן דכל עולם נעשה לבוש לזו״ן שלמעלה הימכו : הרי מכל
האמוריים הכופה לעיל שכל זו״ן וו״ן יתלבש בזו״ן שלמטה הימכו . ולע״ג דאמרינן שתלבש מלכא קדישא הכרמוז לזו״ן
דזו״ן דתחילות ו״ק לא לית ביה פרודא דליהו ושויה חד ליכון וכן לכולם כלאר תמנא בחיקוני זוהר חדש דף י״ב ע״ג וז״ל
וליות קשירות דליכון לפנים ולפנים וכה לתכלילן בה כל ספירן ליתקריאו לפני ולפנים . ופנימים . ופנימים דפנימיים ולחורייס
כלהו ליכון חד ולאו ליכון כגוונא דבר נש דגופיה מיכה תדא ונשמתיה מיכה לחרא אלא לעילא כלא חד שאי כל נהורא וכל דרגא
דליהו יתיר קריבה לעילא כל עילאין לתתקריאת לפנים לפנים הרי לך רמיות ברורות לכל מה שהודעתיך . שמתלבשת
בגשמיות הכוללת על כל עולם ועולם וגם שכל בחינת זו״ן שלמעלה נזדווג והוציא זו״ן של עולם שלמטה הימכו כדי להתלבש בתוכו .
ורמיה לזה גם כן תיבת בזוהר ויקרא דף קמ״ג ע״ב וז״ל ותא חזי בגימטריא דספרא דין דלתבסמו לעילא כללא דלתדם גופא
קדישא דכר ונוקבא לתתחברו זיווגא תליתאה ונפק לתבסמותא דכלא ולתבסמו עלמין עילאין ותתאין מכלן לשתכלל עלמא
דלעילא ותתא . עכ״ל מדלתאר שמאמר דין דלתבסמו לעילא כללא דלתדם גופא קדישא דכר ונוקבא לתתחברו זיווגא תליתאה .
ס״ת דלעילא לתתחברו שני פעמים קודם . מדלתאר המאמר לתתחברו זיווגא תליתאה . ומה הם הב׳ פעמים שלתתחברו קודם
הוא להוציא פרסוף דמלכא קדישא . ובזכי להוציא פרסוף דז״ת וכד לתתקן כלא לעילא בגוף דתחילו׳ כעין דכר ונוקבא לז לתתחברו
זיווגא תליתאה להוציא לתדם דבריאה דליהו התחלת עלמא דפירודא ולז לתתקנו עילאין ותתאין דהייכו עולם התחילות .
תתאין עולם הנפרדים שהתחיל בו בתיקון מלתדם דבריאה וזהו שאמר המאמר ולתבסמו עלמין עילאין ותתאין שכל התבסמות
הוא כשהוציא מקום להתלבש ביה שכן לאמר הזוהר לפיהיון עשה לו המלך שלמה יעני הלבנון לו להנחתו לו לתועלתו הרי שכל
הבחינה ותועלת שבכל פרסוף הוא להכין לפיהיון להתלבש בו והייכו לתדם שבכל עולם ועולם וכשיפלו כל בחינות
לתדם לו יתלבש זה בתוך זה והבשמה מתלבשת בתוכה ולשתכלל כלא כחדא . וזהו שאמר המאמר ומכלן לשתכלל עלמא
דלעילא

דלעילא ותתא . הרי דלית לימה דהפתחי שלין הנשמה מתלבשת שלא בבחינת שיגלו מהתרין עטרין ומס בסוד החומ בחינות נפש רוח נשמה חיי יחידה . עיין שם עוד בזוהר שמות דף ל״ד ע״ב זכאה יתיר יהבין ליה נשמתא בתרח לגילותא מסיטרא דתרח לגילות דבת יחידה ואתקריאת לימי בת מלך . זכאה יתיר יהבין ליה לגילות מסטרא דעמודא דאמצעיתא ואקרי בן להקב״ה הה״ד בניס אתם לה׳ אלהיכם זכאה יתיר יהבין ליה נשמתא מסטרא דאו״א הה״ד ויפח באפיו נשמת חיים אלו חיים שלא לימון דעלייהו לאתמר כל הנשמה תהלל יה ומשתלים בהוי״ה זכאה יתיר יהבין ליה הוי״ה בשלייהו דאתון יו״ד ה״א וא״ו ה״א לימי לאדם דתרח לגילות דעילא ואתקרי בדיוקנא דמריה ועליהו לאתמר ורדו בדגת הים והאי לימו שולטנו בכל רקיעין ובכל לימי לאדם דתרח לגילות דעילא ואתקרי בדיוקנא דמריה ועליהו לאתמר ורדו בדגת הים והאי לימו שולטנו בכל רקיעין ובכל לופכים ושרפים וחיות ובכל חילין ותוקפין דעילא ותתא ובגין דלא כד בר נש זכי בנפש מסטרא דבת יחידה לאתמר ביה לא תגנח בגלות העבדים : הרי שלש בחינות דנשמות יש וכל נשמה ונשמה יונקת מזיווג דכל לאדם ולאדם . בדאתמר יהבין ליה בגופא דאתתוכה שבכלם שהיא מבחינת לאדם דעשיה שבעבד מנפש דהמלכין תבירין ולאי זכה יורד עליו נשמה מהשכינה דהיא בת יחידה דלימו בסוד הרוח של המלכין שבן תלכות נ״ב נרמזות ברוח וכן לימתקריאת רוח הקודש ולאי זכה יתיר יורד עליו נפש מז״ת דלימי בחינת הנשמה של המלכין תבירין ולאי זכה יתיר יורד עליו נשמה מסטרא דאו״א הרומזים לחיה ולאי זכה יתיר יהבין ליה מסס מ״ה דלימו מלכת קדישת הנקרת לאדם דתורח לגילותא שהות בחינת היחידה של המלכין תבירין : וצריך להתבונן במאמר למה לא פרט הנשמות בדרך לחר שהרי או״א וזו״ן רמוזים בד׳ לותיות הוי״ה אם כן היה לו לרמוז ג״כ בד׳ נשמות בד׳ לותיות הוי״ה ולמה אמר אז״א עשתם ת׳ . ות״ת שלין הנשמה יונקת אלא מזיווג דו פרצופים דהיינו אז״א ח״כ מז״ת לין הוניא נשמה לבדו ומהשכינה לין יכא מוכה לבדה והרי לית בזוהר על פסוק ראו עתה כי לני לני הוא ולין לאלהים עמדי דלית בורא בלא שותפו בר מעילא על כל העילות דלימו בורא בלא שותפו . ומת״ת מוכיחו שכן הוא שהרי מיחוד שכיהם יכא בשמה ת׳ ומאחר שאז״א שהם יותר עליונים מז״ת הוצרך להיות שכיס להוניא נשמה . ז״ת שהוא יותר לקטה לין יתכן שיוכל להוניא נשמה וז״ת לבדו שכמבא בזה מוכחים ח״ו לימה שאמר עלת על כל העילות ראו עתה כי לני לני הוא ולין לאלהים עמדי דוקא הוא לבדו לין לו שותפו ויוכל לברוא בלא שותפו . וי״ל שלעולם לא הוניאו אא בבת זוג כאשר נזכר לעיל בלא דאדם נופא קדישא דכר ונוקבא לאתחברו זימנא תליתאה הרי שהכל היה ויהיה כעין דכר ונוקבא והענין הוא שז״א דלגילות בת זוגו לאה . ורחל דלגילות בן זוגה יעקב . ולכך יעקב לא היה רוצה ליקח לאה כדכתיב הלא ברחל עבדתיך ולמה רמיתני והאי רימיתני הוא מלשון התרומות שליכה בת זוגו שהיא עליונה לכן כשאומר אז״א הוניא נשמה הייגו בזיווג דלאה וכשאומר שרחל הוניאה נשמה הוא בזיווג דיעקב ולהלן נאריך בזה שלין כאן מקומו . מ״מ נודע בשערים שחומ בחינות שם דאדם לאחר בתברו מחומ בחינות דאחלין תבירין וכל ח׳ מוניא נשמה כפי בחינתו ולכך יש חומ בחינות נשמות שהם נר״ן חי״ . וכמו כן תמכא דלימו ברורה שהכל הוצרך להיות כעין דכר ונוקבא בזוהר שמות דף ב׳ ע״ח ח״ל ורזא דמלה לוליפכא דמשמע דאחד ואם עביד לגופא בארעא ומשמע דכל מטרין בין לעילא בין לתתא מדכר ונוקבא לתיין כלא ומשתכחי והא לוקמוה ורזא דבתיב תונא האדן בפש חיה . האדן דא בנסת ישראל . בפש חיה . בפשא דאדם קדמאה עילאה כמה דאתמר . הכא האמר הזה קשיא גויה ובמה שבתחילה לאור ומשמע דכל מטרין בין לעילא בין לתתא מדכר ונוקבא לתיין כלא . הרי שכלא לתעביד מדכר ונוקבא . אם כן קשיא סיפא דאמר תונא האדן בפש חיה : הרי שהאדן יחידה הוניאה בפש חיה ואין לאמר דכלא לתייא מדכר ונוקבא . ול״ל כמה דאמינא בזוהר בראשית דף כ״ב ע״ח וז״ל וכל בניינין דהוו בחורח לגילותא הוה לאמר בתמיה לנבי לאמ יהי כדין וכדין ואיך הוה כמה דאת לאמר ואהי לאור ויהי לאור . ואומר אלהים ונו׳ . ואומר לאלהים יהי לאור מאריה דבניינא לאהוו לאומר ולומכא עביד איך . והכי כל בניינין בחרח לגילותא הוה לאמר יהי רקיע יהי מאורות וכלא לתעביד איך :

הגה צריך לדקדק באומר הזה דאין האומר משמע דכלא עביד ההוא לומכא בלי שותפו שאומריה בניינא הוה לאמר ליה יהי כדין וכדין ולומכא הוה עביד . אם כן כולא שבלא עביד ההוא לומכא לבדו . וקשה שהרי בפיוק לאיתא בזוהר קדמו כולהו חבריא ולאמרו רבי רבי וכי לית פירודא בין אז״א דמסטרא דאבא לאהוו בחרח לגילותא ומסטרא דאמא בהדיא לאמר. להו חבריא תבריא לאו הכי הוא דהא לאדם דלגילותא דכר ונוקבא מסטרא דאו״א ודא לאהוו ולאמר אלהים יהי אור ויהי אור . יהי אור מסטרא דאבא ויהי אור מסטרא דאמא ודא לאהוו לאדם דו פרצופין . הרי שאז״א יכא דו פרצופין ולאך לומכא הוה

עביד

עביד דמשוע שלמין לכרו עביד . וי״ל כמה שנדקדק במאמר רחמנן דלעיל וזה לשונו וכל בניינין דהוה בתורת תגילותא הוי
לאחר לכתא בחיורה לנבי לחמא יהי כדין וכדין ויהיד הוה . דהני בחיורה לנבי הוא מיותר לגמרי שהי״ל הוה אמר לכתא לחמא
יהי כן . ויהיד הוה . מדלאמר בחיורה לנבי משיע זיונא . דבאותו חיורה הוו לנבי הדדי וזהו שלאמר בחיורה לנבי לחמא .
כלומר באותה חיורה היה זיווג לנבי לחמא הוי בחיורה לנבי לחמא כמנא שכל ויאמר דמעשה ברחשית הוה זיווגא . ובזה יתורץ מה
שהקשינו לעיל בתורת הארץ והייכו כשאמר ויאמר שלים תורת הארץ נפש חיה . אותה חיורה היה הזיווג כדי להוציא נפש חיה .
הרי בבירור שכל תיקונין דעילאין ותתאין הוו כעין דכר ונוקבא ונס רחיה ברורה שוו״ן דתגילות הוציא הנפש דאדם קדמון
דבריאה . וכמו כן כל אדם דכל עולם תוציא כשיה לאדם של עולם שלמטה הימנו . ולפי שברא את האדם כדי שיהא כלול
מעלאין ותתאין לכך יורדין באדם התחתון תחת בחיבות כר״ן ח״י . ולא כל אדם זוכה לזה אבל לבר״ן כתיב כל זוכין בישראל
כאשר תמצא בזוהר חדש דף כ״ה ע״ח וז״ל תא חזי תלת שותפין ליכון באדם דבריאה . אדם דיצירה : אדם דעשיה . אדם
דבריאה ליהי כשיתא . בה חשיב בר נש ודא אתחשבה . רוח אדם דיצירה עולם הכבוד . כד אתלבש בה חשיב
וכייר ניורין וגו׳ וסרטוטין ודיוקנין ואע״ג דחשיב לון לית ליה רשו לאפקא לון מהוא חילא דאתמר ביה מן הכא אל הפועל עד
דאתלבשו כשיתא ורוחא בנפשא . ובה אפיקו כלא לפועל בגין דנפש ליהו עולם המעשה הדי שכל אדם דכל עולם דומה
לבחינה אחת מחמש בחינות . ומדאדם דבריאה . הוא בחינת כשיה של המלכין בעל כרחין אדם דאצילות הוא בחינת יחידה של
המלכין . ובעל כרחין גם כן לומר שאדם עילאה שהוא מלכא קדישא דהוא אדם דאצילותא ליהו בחינת יחידה של
המלכין תבירין כאינא דכלא כפיק מהכהו מלכין קדמאין וכלא הוא מהויא נקודה דנפקא מא״ם שהוא סוד הכ׳ עטרין שבתפארת
וכעזו חמש מלבושין כדי שתתלבש הנשמה הקדושה בהון לפי שהיא ליכה מתלבשת בלא בחי שהוא מיניה וביה . ותימא רמון
לזה בתיקוני הזוהר דף ל״ו ע״ב וז״ל להאי נקודה בתר דאתפשט מהאי לור אתלבשת בגווכין לרבע בהיכלא עילאה ואתי
ליהי כ׳ ועלה אתמר בחכמ׳ יבנה בית ורזא דהאי נקודה ליהי מדיד חמש גווכין ועלייהו אתמר מי מדד בשעלו מים ודא א׳ ושמים
בזרת תכן ודא א׳ וכל בשלים עפר הארץ ודא א׳ ושקל בפלס הרים ודא א׳ וגבעות במאזנים ודא א׳ . וצריך להבין המאמר הזה
שבתחלה אמר והאי נקודה בתר דאתפשט מהאי לור אתלבשת בגווכין לרבע . ובסיפא אמר ורזא דהאי נקודה ליהי מדיד חמש
גווכין וכו׳ קושיא רישא לסיפא . ותו דלא מציכו חמש גווכין כי אם לרבע ואיכון חיור וסומק ירוק ואוכם . ואין לומר דמדיד
חמש גווכין : ועוד מהי הלי דאמר מדיד חמש גווכין . הי״ל עביד חמש גווכין . ועוד קשה שבתחלה אמר דהאי נקודה
אתלבשת בד׳ גווכין . ובסיפא לור דמדיד ולא לור אתלבשת בחמש . ועוד דבתחלה הוא אומר והאי נקודה . ובסיפא אמר
ורזא דהאי נקודה . ולמה בריש לא אמר גם כן ורזא דהאי נקודה אתפשטת . הנה בזה שדקדקנו בחרונה דייכו למה
בריש אמר והאי נקודה . ובסיפא אמר ורזא דהאי נקודה . בזה הדיוק נוכל לפרש כל המאמר כפי הקדימתנו והוא שהנקודה הזאת
הם הכ׳ עטרין דאיכון מלכא קדישא ושכינתיה . ומק״ו אתלבש בתוך ד׳ גווכין דהייכו אדם דאצילות ואדם דבריאה ואדם דיצירה
ואדם דעשיה כנ״ל וזהו כוונת המאמר והאי נקודה בתר דאתפשט מהאי לור כלומר בתר שנתגלת מעתיקא קדישא ומה שאמר
בתפשטות ולא בתגלת לפי דאיכו אצילות שלא אמר אתפשטות הוי בתר דאתפשטות מהאי לור אתלבשת בגווכין
הכינוא דמדיד גווכין חמש ולכך לא אמר והאי נקודה אלא ורזא דהאי נקודה דהייכו הכינוא דמיר בגו האי נקודה ונקראת האי
כינוא ג״כ מי לפי שהוא בסתרות וכעלמות וקיימא לשתלתא שפיא עיקר הכל ונריך האדם לידע אותה ולכך נקראת מי והוא
כוונת הפסוק מי מדד בשעלו מים וכו׳ ים בכלן ה׳ שעורין . ונריך להבין בפסוק הזה למה הקדים המים לשמים שבבריאה נמי
השמים קודם המים ולכך י״ל שרצה לרמוז על בחינת דכר״ן ח״י דכל אחד רמוז בפרצוף דאדם אחד והרחשון שברחשון הוא אלכא
קדישא שהיה קודם בסוד טפה דיוין דוכרין ולכך התחיל במים וזהו שאמר מי מדד בשעלו מים כלומר שתקן והיה טפה
ושמים בזרת תכן הייכו אדם דאצילות דאיקרי שמים וכל בשלים עפר הארץ הייכו אדם דבריאה דאיהו עולם הכסא שסם הוא
עפר כמה דאתמרן ז״ל לקח עפר מתחת כסא הכבוד וכו׳ ושקל בפלס הרים . הייכו אדם דיצירה . וגבעות במאזנים הייכו

אדם

שדס דעשיה . זכלא מדד הלי מי דאתמר בריש דאיהו דוגמא דהאי נקודה . ולכן בנקודה שהיא מתלבשת בתוך האדרבע כנוכר בזוהריס דלעיל אמר מתלבש בנוונין מרבע ולא בחומש שהנקודה עצמה היא החמישית לכל מה שמדיד בהוה דוגמא דנקודה דאיהו מי דהייכו הכימונא דאיהו מדד ה׳ מדידות לפי שמדד נמי לנקודה שהיא החמישית לכן בדוגמא דנקודה לא אמר ואתלבשת בנוונין ה׳ . ורמיזא לדבר שהנקודה דאיהי שדס עילאה דאיהו מלכא קדישא מתלבשת בתוך הנוונין ד׳ כנוכר . תמצאהו בתיקוני הזוהר דף ק״ה ע״ב וז״ל לית ספירה דלא אתנגנל שדס עילאה דאיהו יו״ד ה״א וא״ו ה״א . כחו״ה חכמה ודאי בנין לנוקבא ולנוקבא לשדס דבריא בדיוקניה לתתא ואנהיל ביה מנילותיה וכל ספירה דלעילא לא הוה בשדס אלא בנין מנילות דשדס דלעילא דהא בדא תליא . ומדאמר המאמר לית ספירה דלא אתנגנל שדס עילאה דאיהו שס מ״ה ומניים בנין לנוקבא ולנוקבא לשדס דבריא בדיוקניה לתתא הרי שמתלבש בכל ד׳ בחינות כדי דליהוי שדס דלתתא כלול מעלמין ומתתאין שכל מה שצריך לעשות השדס הוא כדי להנהיל מנילותיה ולהודיע אלהותיה ואין ניכר אלהותו אלא מפרצוף דשדס כמה דאמר חיוב ומוכשרי אחזה אלוה . וזהו שאמר המאמר וכל ספירה דלעילא בלו לא היה בשדס כלומר כל מה שצריך לעשות בשדס דלתתא דליהוי כליל מעילאין ומתתאין אלא בנין דמנילות דשדס דלעילא ר״ל כדי שיוכל להתלבש זה בתוך זה חהו שאמר דהא בדא תליא . הרי מתבארו לך רמיזות ברורות לאמה שכתבתי בבית קדש הקדשים על ענין שכל זו״ן דעלין מתלבש בזו״ן שלמטה בימהו ושהוא עבד ליה :

ומ״ש בבית קדש הקדשים שבשמתא דכל חיי חיכף מתלבשת אלא בחלבא קדישא ושכיכתיה זה מבואר **בזוהר** ברחשית דף ו׳ ע״ח וז״ל זהריא נקודה חיקרי חכי ועליה שריא ההוא דסתים דלא אתגלייא עכ״ל . הרי שההוא סתים דלא אתגלייא דאיהו הריא כשמתא שרי על הריא נקודה . וכמו כן תמצא **בזוהר** ויקרא דף קל״ד ע״ח וז״ל תאכא מהאי פומא עילאה קדש קדשים נשבא רוחא מאי רוחא . רוחא דאתרק ביה דמתלבש ביה ז״א עכ״ל : **וצריך** להבין מאי האי דאמר מאי רוחא רוחא דאתרק ביה . וזהר תכי דאתרק ביה תהיי קאי . ת״כ כאי דאתרק ביה תהיי קאי . אם הוא על ז״א הלשון מיותר שהל״ל מאי רוחא רוחא דאתלבש ביה ז״א . ומה צורך לומר דאתרק ביה דאתלבש ביה . מדאחריך בלשונו ס״מ דהאי דאתרק ביה לאו על ז״א הוא אלא על מלכא קדישא הוא דאיהו קדש קדשים וזהו שאמר המאמר מאי רוחא לפי שיש הרבה רוחין . ורוחא דרוחין וזהו שאמר מאי רוחא כלומר איזה רוח הוא דכשיב האי פומא . ותירון רוחא דאתרק ביה דהיינו הריא כשמתא דכל חיי דנפח ביה עתיקא קדישא כדכתיב ויפח בחפיו נשמת חיים הוי רוחא דאתרק ביה ד״ל במלכא קדישא : **עוד** צריך לדקדק במאמר מאי האי דאמר ואתלבש ביה ז״א שביה לו לומר ואתלבש ז״א שהאי מלת ביה מיותר אלא העניין הוא שהאי ביה ר״ל עיקר כלומר כשמתלבש מלכא קדישא ז״א היינו מתלבש בחלבא קדישא לבד ולא הכשמה שלו לפי שהוא ונשמתיה חד חיכון וחיכה נפרדת אחוז לעולם ולעולמי עולמים ומתלבש הוא ונשמתיה דאיהו ההוא רוח הנזכר ז״א הוי ואתלבש ביה כלומר עיקר ביה ז״א הוי ואתלבש ביה ז״א : **הרי** שהנשמה מתלבשת במלכא קדישא וכמו כן תמצא **בזוהר** ויקרא דף קמ״ד ע״ח וז״ל זיתעבד אל לבו ויעבד לא נאמר אלא זיתעבד תיהוי תליא מלתא לאפוקי מאן דלא אתנעבד . אל לבו בלבו לא כתיב אלא אל לבו כמאן דאתעבד ומקבל למאריה דאמר לבא דכל לבן . מדאמר המאמר בלבו לא נאמר אלא אל לבו וגומ׳ דאמר לבא דכל לבן . ס״מ דאית בגו ת״ת חד דאתקרי לבא דכל לבן ואיהו הוא . מלכא קדישא ומדקאמרי ליה לבא למלכא קדישא ס״מ דאית בשמה בגויה דאיהו עיקרא ושורשא דכלא הרי שכשמתא דכל חיי שרוי בס״ק דוקא : **וכמו** כן תמצא **בזוהר** ויקרא דף רמ״ח ע״ב וז״ל אבל סיהרא דעץ חיים דהיינו נקודה דלגו מיכה לאו כמבועא דלית ליה פסק דכתיב בה וכמובא חיים לאשר לא יכזבו מימיו הרי ג״כ שלשכינת׳ דאיהי הנקר׳ סיהרא דעץ חיים שרי בגוה ג״כ דהיינו נקודה דבגוה דהיינו בשמתא דלא פסק מיכה לעלמין לפי שמק״ו חד חיכון והנשמה הוזהת סליק בתרוייהו . זידוע הוא שס״ק נקרא בניעו דלא פסק מימיו לעלמין דכשמתיה לא מתפרש מיכה לעלמין ולכך בהאי נקודה דבגו סיהרא דעץ חיים אתמר בה כמבועא דלית לה פסק בכ״ף דדימיון שר״ל שהיא שוה עם מלכא קדישא הוי כמבועא וג״כ זהו שאמר הכתוב וכמובא חיים בכ״ף הדמיון גם כן . ורמיזא לזה שמלכא קדישא נקרא בניעו תחנוכה **בתיקוני הזוהר** דף י״ג ע״ח וז״ל מלגו מיהו שס מ״ה דאיהו חרח תגילות מיהו שקיין דאילנא בדרועוי וענפוי כמאן דאתפשקי לאילנא ואתרבי בהאוא שקיין רבון עלמין אחת הוא עילת העילות סיבת הסיבות דאתפשקי לאילנא בהאוא בניעו והאוא בניעו איהו בכשמתא לגופא ולא אחד איהו בשמתא לגופא אלא אחד איהו בכשמתא בכ״ף הדמיון . ס״מ דכשמתא דכל חיי בגויה איהו ולפיכך אתקריאו ההוא בניעו בכשמתא ולא בשמתא סתם לפי שבשמה העיקרית איהו בגויה

והוה נדיעו תיכף מלכושא דיליה מינה ובה אכל לגבי ז"ת יתקדי ע"ק כנשמתא לגופא הוי והוה נדיעו חיכו כנשמתא לגופא ׃
ובמו כן תימא בו הר חרש דף ו' ע"ב ון"ל הכי נמי דת אלין עשרה שמהן כולהו כגונא דהאי קליפא למוחא ואע"ג דכלהו
מוחא כולהו כהורין עילאין ובוסמין עילאין לית מאן דקאים בקיומייהו אכל כולהו כגונא דקליפא לגבי יוה דלא ידיע ולא קיימא
בחכמתא כלל וכ"ש רזא דת"ם והכי כתיין חיכון קליפא לגבייהו וכלהו דת לגו מן דת ומוחא סתימאה לגו בגו דלא אתידיע כלל.
ברי יודאמר האומר שכל עשר שמהן חיכון כקליפה למוחא ואע"ג דכלהו מוחא . הרי שבתוך האצילות יתלבש שם ע"ה והוה
כנשמתא לגופא . ומדאמר המאמר בסיפא אכל כולהו כגונא דקליפה לגבי מה דלא ידיע ולא קיימא בחכמתא כלל וכ"ש רזא
דת"ם . הרי שלרזא דת"ם דאיהו הנשמתא שרי בגו הוה מוחא דבגו אצילות . ון"ש וכלא דת לגו מן דת ומוחא סתימאה לגו בגו
דלא אתידע כלל . היינו רזא דת"ם דבגו מלכא קדישא ולכך אמר לגו בגו . לגו מן אצילות בגו דמלכא קדישא . וכמו כן
תימא בתיקוני זוהר חדש דף י"ג ע"ח ון"ל ולא עוד אלא איהו אפיק"ע ספירן דחיכון כלהו דת"ח דאיהו עיבודא דאתעביד
דכליל מחיכון ט' ועילת על כל עילאין לא כתית עליה יחודיה עד דאפיק ליה בת זוגיה כלילן מעשר ספירות ובגינה כתית עליה
יחודיה בגין דתהא חביבא עליה וכע"כ חיכון אחד מסטריה בלא חושבן . ופריך לדקדק במאמר שמאחר שאמר איהו דאפיק ט'
ספירן דחיכון כלהו דת"ח דאיהו עיבודא דאתעביד מהי הא דקאמר דכליל מחיכון ט' ומשמע שהע' הם לאחוד ועיבודא דאתעביד
הוה לאחוד . שלא העכין הוה שחיווג דמלכא קדישא ושכיכתיה כפק בשמתא לג"ח דאיהו עיבודא דאתעביד . וכמו כן ת"ח הוה כעל
ט' ספירות הכי נמי מ"ק הכי נשכיכתיה מעלמות לעשר והו שאמר המאמר איהו דאפיק ע' ספירן היינו על עילת על כל העילות
דאפיק ט' ספירות דמלכא קדישא דהכהו ט' דמלכא קדישא חיכון כללת דת"ת דאיהו ת"ת דהוה עיבודא דאתעביד לפיכך מלכא
קדישא כליל לון כגוכר והו שאמר דכליל מחיכון ט' . ר"ל דכליל מחיכון ט' דמלכא קדישא . ומ"ש ועילת על כל עילאין לא
כתית עליה יחודיה ר"ל עלת על כל עילאין דאיהו עתיקא קדישא ג"כ לא כתית עליה יחודיה דאיהו כשמתיה . דאי הלי יחודיה
לאו אכשתיה קאי ה"ל נעלת על כל עילאין לא כתית עליה לבד . ודאמור לא כתית עליה יחודיה ש"מ אכשתיה מיהו אמר
דלא אתית עליה דמלכא קדישא כשמתיה עד דאפיק ליה בת זוגיה ג"כ ובגינ' כתית עליה יחודיה כדי שידע שלא ירד עליו כשמתיה
עד שבת בת זוגיה כדי שתהא חביבה עליה והו שאמר בגין דתהא חביבה עליה ולפיכך בין מלכא קדישא ושכיכתיה לית פירודא ׃
דנשמתא דת"ת בהון והו שאמר המאמר ובגין כן חיכון אחד מסטריה בלא חושבן . הרי בבירור לכל דברי שאמרתי בפרק י'

עוז לאלהים פרק י"א

ומה שבניח בבית קדש הקדשים על המלך את' דהוה כדר
יש רשות לזה בזוהר ויקרא דף קכ"ח ע"ח ון"ל פתח
אמר כתיב ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלוך
מלך וכו' דהוה סהדותא על מהימנותא דמשה וגו' ומה
דייתרון לי תבריית דהאי קרא קשיא דהא לא הוה ליה למכתב'
הכי דהא חזיכן כמה מלכין הוו עד דלא ייתון בני ישראל ועד
לא יהא מלכ' לבני ישראל ומה אתחזי הכא ובדא אתערו תבריי'
אלא רזא דרזין הוא דלא יכלין בני נשא למנדע בלאשתמודעא
ולאכדע ברשותייהו בהאי . תאנא עתיקא דעתיקין עטירת
דטטירין עד לא זמין תקונוי דמלכא ועטורי עטורין שירותא
ומיותא לא הוה והוה יגליף ויצייר ביה ופרים קמייה חד
פרסה וכה גליף וצייר עלכין ותקנוי ולא אתקייימו הה"ד ואלה
המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלוך מלך לבני ישראל .
והכא מן המאמר הזה קשיא להאי ז"ל ה"ר עבתר"י ז"ל לאוזור
שמלך

בית קדש הקדשים פרק י"א

ובאור המאמר הזה הוא כי כבר ידעתם שידוע פילוסופין
תבירין בכי"ע אבל המלך את' שהוא הדעת כשאר
כלו למעלה ולא ירד לבי"ע אלא כשאר בחכמות לפי שהסיגים
שלו הם מעט בסוד חוטרי המות לכן לא ירד בבי"ע וכשאר
בעולם האצילות עם תו"ח והמיתה שכת' בו לא פיעו אחריה
שכאבטלו וירדו אלא זה היה בו ביטול כיון שנג"ל . גם באור
טעם אחר שכל דבר שהוא קשה נשבר וכל דבר שהוא שפיר
מתקיים ואין לו שבירה על כן הדעת שהיה שפיר לא נתבטל
ולכך לא ירד למעה לפי שהוא עקרו בעולם כשיהה לו' מלכים
שנפלו ובהיות כי הכתוב שנפלו בתוך בי"ע כתפשו
בשמותיהם ועלו למעלה ולא נשארו בבי"ע וכ"ש פרעה
הדעת שהוא לשם בחינת נשיהה ע"ז לא ירד לבריאה אלא
תכונה לבד שהביא עקרו לגאת מחיתו והיה הנקרא מיתה
ועל זה נקרא במיתה זאת הדד על שנדד ממקומו ואם כן

והמלך הראשון שהוא הדעת נשאר כלו למעלה עם או"א לפי שלא היה עב כל כך כמו שאר הז' והסיגים שלו הם מעט בסוד מותרי המוח והמיתה שנאמר בו הוא שיצאה מגבולו אבל לא כמו שאר הז' מלכי' וזהו סוד הביטול שלהם כראיתא באדרא רבא ואי תימא וימות וימות דאתבטלו לגמרי לאו דכי אלא כל מאן דנחית מדרגא קדמא דהוה ביה קרי ביה מיתה כד"א וימות מלך מצרים בר ההוא דכתיב בית ושם אשתו מהיטבאל בת מטרד בת מי זהב · מ"ט משום דהני לא אתבטלו כשאר אחרנין מ"ט משום דהוו דכ"ן כהאי חמר דלא פלקא אלא דכר ונוקבא ולכן לא תמצא כתוב נתירת וימות הדר שהוא המלך הח' ובד"ה כתוב וימות הדר ואלו המלכים שנתבטלו הם הנקראי' עלמין קדמאין דאתחרבו :

יש הפרש בין הדד לז' מלכים שגם הם לא מתו לגמרי אלא נדדו כדאיתא בסדרת ואלי תימא ויתות דאתבטלו לגמרי לאו הכי שלא כל מאן דנחית מדרגא קדמא דהוה ביה קרי ביה מיתה הרי שלא מתו אלא נדדו ונאמר בהם מיתה בתורה אם כן במלך הדר שנדד גם כן ליה לא נאמרו בו מיתה בתורה · וי"ל דהכא מיאנין דנפלו בבי"ע נאמר בהם מיתה יען כי שולטים בהם הקליפות שכל דבר שמלט בו קליפה נקרא מיתה שכן מנינו בישן לאמרו רז"ל שיש בו ח' יום' כמיתה ואפי' שהות אי נקרא מת לפיכך אלו שנפלו בבי"ע נזכרה מיתתם לפי שהדר שלא נפל בבי"ע והגדד' שלו הוא שיצא חוץ לחומת ולא שירד ממקום עולם התיקונים כמו אותם שנדדו ממקום החיים למקום המות אלא זה נדד ונחיל ונחיים אל חיים לכן לא נזכרה על נדידתו מיתה בתורה ולכן כל כוונת התפלות הוא להעלות הנימוסות שנפלו בבי"ע וגם נקראים מתים להעלותם לעולם התיקונ' להחיותם לפי שמדריגה למטה מתחיל שורש המיתה והדר במקום המות אע"פ שהוא אי נקרי מת ואת המיתה הנזכר בהלו המאכין שנפלו בבי"ע היא סוד הדוריטה הנזכר בזוהר בסוד עורב למקן תיסן ה' דהייגו אע"פ שהוא חי בהיותו ישן נחשב כמת ולפי שמלכות היא חדנות יורדת בבי"ע להכניע העולמו' נאמר בו שיכה לכן בפסוק כתוב בחדנות וישן אם ימשך עליו הנשמה יקום בקייומו ויקרא חי כך אם יתעסק הנשמה למטה בבי"ע אז אתעלה למעלה היא בחנילות יקרא חי · ובזה יובן הפסוק כי חשא אל שמים ידי ואומרתי חי לנכי לעולם :

וקשה שהשבועה גדול מהנשבע וכאן מניכו להפך שנשבע בשמים ואם השמים הוא כפשוטו הוא פחות ממנו ולא שייך אשא אל שמים שהשמים תחתיו · וי"ל כי הלי יד לאו שבועה אלא מקום וכל עוד שהשכינה מקומה בתוך הקליפות בעולמות בי"ע אז נקראים כאין לפי אם ישא ידו פירוש מקומו לשמים דהייגו ת"ת אז יקרא חי הוי כי אשא אל שמים ידי

ואומרתי

שהמלך הראשון היה דעת ואם כן שבעה מלכין מיתו ואחרעא אתבטלת כדאית' בספרי דנגיעותא ז"ל דעד לא הוה מתקלא לא הוו משגיחין אפין באפין ומלכין קדמאין מיתו וזיוגיהון לא אסתכחו ואחרעא אתבטלת עכ"ל ר"ל המלך השמיני שמלך מי הוא · ואם אסתו מי ליהי מאחר דאחרעא אתבטלת וכפי הנראה מן הדרדא רבא משמע שהמלך השמיני דליהו הדר ואם אסתו מהיטבאל לא הוה בהון מיתא כדאיתא בויקרא ז"ל ואי תימא ויתות ויתות דאתבטלו לגמרי לאו הכי אלא כל מאן דנחית מדרגא קדמאה דהוה ביה קרי ביה מיתה כד"א וימות מלך מצרים בר ההוא דכתיב בית ושם אשתו מהיטבאל בת מטרד בת מי זהב מ"ט משום דהני לא אתבטלו כשאר אחרנין מ"ט משום דהוו זכר ונוקבא כהאי תמר דלא פלקא אלא זכר ונוקבא ע"ש · הרי בבירור שהמלך השמיני שהוא הדר ואם אסתו מהיטבאל בת מטרד לא הוה ביה מיתה וזיך דרש שדדר הוא יסוד מלכון פרי עץ הדר והם המלך השמיני הוא הדר דהייגו יסוד יזכן ליהי אסתו שהרי אחרעא אתבטלת : ועוד קשה שנוף וברית חד קריבן להו ומאחר שהנוף יתות ליך יאחר לכר חי · ועוד קשה שאם הם ז' מלכין דמיתו ויתחיל מן הדעת הדר בכלל השבעה הוא שהרי אח"כ אחרעא אתבטלת ולא נשאר מלך שמיני לא הוא ולא אם אסתו וקבלה נקבל בכל עוד שלא יש מכחיש שמאחר הכ"ל משמע שמכחיש להלי תלתא · ועוד קשה דספירה הדעת לאו אהיי כלי כדי שתשבר שלא נשבר אלא מה שהוא כלי והנשמות עלו למעלה ומכאה מאחרים שנזכרו בעזו לאלהיכ ונאשר תרתה להלן מורים שהדעת הוא בערך הנשמה ולכך לא יות :

ועוד כי יקרא קאמר כי אל דעות ה' ומלך ישראל לא נאמר בו מיתה והוא מאלא כלא כדאתיא ובדעת חדרים יתלאו וקודם שנתהוה הוא היתה הסבירה כדאיתא במאמר בריש פרק זה · ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלוך מלך לבני ישראל · וברור הוא שהמלוכה הזאת היתה

שהיו

והוה פשיטו דהויא נקודה לתתלבשא היכלא נהירו דלא ידיע לסגיאו זכוכא דיליה היכלא דתיהו
לבושא להוה נקודה סתימא תיהי נהירו דלית ליה שעורא ועם כל דא לאו דקיק וזכיך תיהו כהוה נקודה קדמאה טמיר ונגיז
הוה היכלא לתפשט פשיטו אור קדמאה והוה פשיטו תיהו לבושא להוה היכלא דקיק וזכיך פנימאה יתיר מכלן ולהלאה
לתפשט דא בדא ולתלבשא דא בדא עד דלתתכא דא לבושא דא מוחא ודא קליפה ולע״ג דדא לבושא לתתעביד תיהו מוחא לדרגא
לאחרא וכלא כגוונא דא לתתעביד הכי לתתא עד כי בגלפי יתהלך דא תיהו בר כש בהאי עלמא מוחא וקליפה רוחא ונופא וכלא
תיהו תקונא דעלמא : הנה מה שאומר המחבר נקודה קדמאה הוא נהירו פנימאה דלית ליה שיעורא למכדע זכיכו ודקיקו
ונקיו דיליה הייכו מה שאמרנו לעיל שהנשמה לא היתה יכולה להתלבש בתוך פעולתו׳ מתוקף אורה והוצרך להתפשט מיכה תרין
עטרין למעבד מיניהו היכלא להתלבש ביה ותיהו פרצופא דמלכא קדישא ושכינתיה וזהו שאומר המחבר עד דלתפשט פשיטו
והוה פשיטו דהויא נקודה לתתעביד חד היכלא להתלבשא הויא נקודה נהירו דלא ידיע לסגיאו זכוכא דיליה • הרי רמיה
ברורה לדברי • ותחי היכלא שאמרנו דתיהו מלכא קדישא שנתפשט מן הנקודה מיום שנזכר מן המחבר לף על גב דאמרינן דתיהו
לבושא להו תיהו לבושא לפי שהוא מכיה וביה תלבל לא נהיר כל כך כמו דנהיר נשמתא לפי שכבר התהוו בו שורש הדינין על ידי
הסטיסה ולכך לא נהיר כל כך • וזהו שאומר המחבר היכלא דתיהו לבושא להויא נקודה סתימא תיהי נהירו דלית שיעורא ועם
כל דא לאו דקיק וזכיך תיהו כהויא נקודה קדמאה טמיר ונגיז וכמו שהנקודה כדי להתלבש בעולמות התחילות פרצוף דמלכא
קדישא שנתפשט מכיה וביה להתלבש בגויה כדי שיוכלו העולמות לסובלו ג״כ מלכא קדישא הנרך להוציא התפשטות אחר וזהו א״ן
דתחילות להתלבש בו כדי שיוכלו העולמות לסבול תוקף אורו : וזהו שאומר המחבר ההוא היכלא לתפשט פשיטו אור
קדמאה והוה פשיטו תיהו לבושא להוה היכלא דקיק וזכיך פנימאה יתיר • הרי רמיה מן המחבר להקדמה שהקדמתי :
עוד תדע שכן זו״ן דתחילות ברח גם כן היכל אחר להתלבש בו כדי שיוכל עולם הבריאה לסובלו וזו״ן דבריאה עבד הכי ג״כ
לבוש לגרמיה כדי שיוכל עולם היצירה לסובלו וכן זו״ן דיצירה עבד הכי כדי שיוכל להתלבש בעולם העשיה וכן זו״ן
דעשיה עבד את האדם בצלמו כדי להתלבש בגויה בסוד כשיה : וזהו שאומר המחבר מכאן ולהלאה לתפשט דא בדא ולתלבש
דא בדא עד דלתתכא דא לבושא דא מוחא ודא קליפה ולף על גב דדא לבושא לתתעביד תיהו מוחא לדרגא לאחרא וכלא כגוונא דא
לתתעביד הכי לתתא עד כי בגלפי יתהלך לית דא תיהו בר כש בהאי עלמא מוחא וקליפה רוחא ונופא וכלא תיהו תקונא
דעלמא • הרי בבירור ליה שיכיה בכית קדש הקדשים דזו״ן דכל עולם נעשה לבוש לזו״ן שלמעלה הייכו : הרי מכל
האחורים הנזכר לעיל שכל זו״ן וז״ן יתלבש בזו״ן שלמטה הייכו • ולע״ג דאמרינן שמתלבש מלכא קדישא הכרמוז לזו״ן
דזו״ן דתחילות ו״ת לא לית ביה פרודא דתיהו ושמיה חד לעיון וכן לכולם כאשר תמצא בחיקוני זוהר חדש דף י״ם ע״ג ו״ל
ולית קפידות דתיהו לפני ולפנים וכה לתתלילן בה כל ספירן לית קריתו לפני ולפנים • ופנימים • ופנימים דפנימיים ולחוריים
כלהו תיהו חד ולאו תיהו כגוונא דבר כש דגופיה מיכה תדא וכשמתיה מיכה לחרא חלא לעילא כלא חד לאו כל כהורא וכל דרגא
דתיהו יתיר קריבה לעילת כל עילאין לתתקרית לפני לפנים הרי לך רמיות ברורות לכל מה שהודעתיך • שמתלבשת
הכשיה בזו״ן של כל עולם ועולם וגם שכל בחינת זו״ן שלמעלה כזדווג והויה זו״ן של עולם שלמטה היינו כדי להתלבש בתוכו •
ורמיה לזה גם כן תיבת בזוהר ויקרת הקי״ג ע״ד ו״ל ותחנת בנכיעותא דספרית כיון דאתכסיו לעילא כלא דאדם גופא
קדישא דכר ונוקבא אתחברו זיווגא תליתאה וכפק אתכסיותא דכלא ואתכסיו עלמין עילאין ותתאין מכאן תשתכלל עלמא
דלעילא ותתא • עכ״ל מדאמר המחבר כיון דאתכסיו לעילא כלא דאדם גופא קדישא דכר ונוקבא אתחברו זיווגא תליתאה •
ס״מ דלעילא אתחברו שני פעמים קודם • מדאמר המחבר אתחברו זיווגא תליתאה • ומה הם הב׳ פעמים שאתחברו קודם
הא׳ להוציא פרצוף דמלכא קדישא • ובזכי להוציא פרצוף דז״ת וכדי שיתתקן כלא לעילא בינול׳ החתילו׳ כעין דכר ונוקבא זו אתחברו
זיווגא תליתאה להוציא אדם דבריאה דתיהו התחלת עלמא דפירודא וזו אתתקנו עילאין ותתאין דהיינו עולם התחילות •
תתאין עולם הנפרדים שבתתיל בו בתיקון אדם דבריאה וזהו שאומר המחבר ואתכסיו עלמין עילאין ותתאין שכל התכסיות
הוא כשיכיה מיקוס להתלבש כיה שכן אמר הזוהר תפיריון עשה לו המלך שלמה ימעני הלבנון לו להנאתו לו לתועלתו הרי שכל
הבניה ותועלת שלכל פרצוף הוא לתכלית תפיריון להתלבש בו והיינו אדם שבכל עולם ועולם וכשיפלו כל בחינות
דאדם לו יתלבש זה בתוך זה והכשיה מתלבשת בתוכה ואתשכלל כלא בחדא • זהו שאומר המחבר ומכאן ואתשכלל עלמא
דלעילא

דלעילא ותתא · הרי דהיה לומר דהבחתי שלין הנשמה מתלבשת שלא בבחינת שיגלו מהתרין עטרין ומסס בסוד החומש בחינות נפש רוח נשמה חיי יחידה · עיין שם עוד בזוהר שמות דף כ״ד ע״ב וזכאה יתיר יהבין ליה נשמתא בתרין לגילותא מסיטרא דתרין לגילות דבת יחידה ותתקריאת ליהי בת מלך · זכאה יתיר יהבין ליה לגילות מסטרא דעמודא דאמצעיתא ותקרי בן להקב״ה הה״ד בניס לתס לה׳ שהיכס זכאה יתיר יהבין ליה נשמתא מסטרא דתו״ח הה״ד ויפח באפיו נשמת חיים ותי חיים שלא לימון דעלייהו לתימר כל הנשמה תהלל יה ומשתליס בהוי״ה זכאה יתיר יהבין ליה הוי״ה בשליוו דלתתון יו״ד ה״א וא״ו ה״א דליהי לתם דתרין לגילות דעילא ותתקרי בדיוקנא דמריה ועליהו לתימר ורדו בדגת היס ובתי לתיהו שולטנו בכל רקיעין ובכל לוסניס ושרפיס וחיוון ובכל חילין ותוקפין דעילא ותתא ובגין דלא כד בר נש זכי בנפש מסטרא דבת יחידה לתימר ביה לא תגנח בגנת העבדיס : הרי שחמש בחינות דנשמות יש ובכל נשמה ונשמה יונקת מזיווג דכל לחד ולחד · ברחסוכה יהבין ליה הנפש התחתוכה שבכלס שהיא מבחינת לחד דעשיה שנעבד מנכס דהמלכין תבירין ותי זכה יורד עליו נשמה מהשכיכה דהיא בת יחידה דליהיו בסוד הרוח של המלכין שבן תלכות נ״ך נרמזות ברוח וכן תיתקריאת רוח הקודש ותי זכה יתיר יורד עליו נפש חי״ת דליהי בחינת הנשמה של המלכין תבירין ותי זכה יתיר יורד עליו נשמה מסטרא דתו״ח הרומזים לחיה ותי זכה יתיר יהבין ליה מסס מ״ה דליהי מלכת קדישת הנקרת לחם דתורת לגילותא שהוא בחינת היחידה של המלכין תבירין : וצריך להתבונן במאמר למה לת פרט הנשמות בדרך לחתר שהרי תו״ח וזו״ן רמוזים בד׳ אותיות הוי״ה לס כן היה לו לרמוז ג״כ בד׳ נשמות בד׳ אותיות הוי״ה ולמה לתו״ח ועשס ת׳ · ות״ת שלין הנשמה יונקת מלת חזיווג דו פרצופים דהייכו תו״ח ת״כ מז״ת לין הוניא נשמה לבדו ומהשכיכה לין ינת ממנה לבדה והרי לית בזוהר על פסוק רלו עתה כי לכי לכי הוא ולין מלהים עמדי דלית בורת בלת זותפו בר מעילת על כל העילות דליהו בורת בלת זותפו · ות״ת ומיכו שכן הוא שהרי עיקוד שכיהס יתת בשמה ת׳ ומלחר שתו״ת שהס יותר עליוכיס מז״ת הוצרך להיות שניס להוניא נשמה · ז״ת שהוא יותר לקטה לין יתכן זיו כל להוניא נשמה ומז״ת לבדו שבינתת דזה מוכחיס ח״ו למה שלמר עלת על כל העילות רלו עתה כי לכי לכי הוא ולין מלהים עמדי דדוקא הוא לבדו לין לו זותפו ויוכל לברוא בלת זותפו · וי״ל שלעולם לת הוניאו שת בבת זוג כלשר נזכר לעיל בללת דלחד גופת קדישת דכר ונוקבת לתתברו זיווגת תליתלה הרי שהכל היה ויהיה כעין דכר ונוקבת והעכין הוא שו״ת דלגילות בת זוגו ללה · ורחל דלגילות בן זוגה יעקב · ולכך יעקב לת היה רוצה ליקח ללה כדכתיב הלת ברחל עבדתיך ולמה רמיתני והלי רימיתכי הוא מלשון התרוממות שליכה בת זוגו שהיא עליונה לכן כשלומר שו״ת הוניא נשמה הייכו בזיווג דלתה וכשלומר שרחל הוניאה נשמה הוא בזיווג דיעקב ולהלן כלריך בזה שלין כלן מקומו · מ״מ כודע בשערים שחמש בחינות הס דלחד לשר בתברדו יחמש בחינות דמלכין תבירין וכל ת׳ מוניא נשמה כפי בחינתו ולכך יש חמש בחינות נשמות שהס בר״ן ת״י · וכמו כן תמנה רלוים ברורה שהכל הוצרך להיות כעין דכר ונוקבת בזוהר שמות דף כ׳ ע״ת וז״ל ורזא דמלה תוליפנא דשמע דלכ ולס עביד לגופת בלרעת ומשמע דכל מטרין כין לעילא כין לתתא מדכר ונוקבת לתיין כלא ומשתכחי והא לוקמוה ורזא דכתיב תונת האזן כפש חיה · האזן דא בכסת ישראל · כפש חיה · כפשא דלחד קדושה עילאה כמה דלתמר · הנה המלמר הזה קשיא מיכיה וכיה שבתחילה לומר ומשמע דכל מטרין כין לעילא כין לתתא מדכר ונוקבת לתיין כלא · הרי שכלא לתעביד מדכר ונוקבת · לס כן קשיא סיפא דלומר תונת האזן כפש חיה : הרי שהאזן יחידה הוניאה כפש חיה ולין לומר דכלא לתייא מדכר ונוקבת · וי״ל פיה דמיתי בזוהר בראשית דף כ״ד ע״ת וז״ל וכל בניינין דהוו בלורת לגילותא הוה לומר לבת בלמירה לנבי לומת יהי כדין וכדין ומיד הוה כמה דלת לומר וילמר ללהים יהי לור ויהי לור · וילמר ללהים וגו׳ · וילמר לומר ללהים יהי לור מלריה דבניינא ליהו לומר ולומכת עביד מיד · והכי כל בניינין בלורת לגילותא הוה לומר יהי רקיע יהי מלורות וכלא לתעביד מיד :

הנה צריך לדקדק במאמר הזה דמן המלמר משמע דכלא עביד ההוא לומכת בלי שותפו שמלריה בניינא הוה לומר ליה יהי כדין וכדין ולומכת הוה עביד · לס כן כוונת שכלא עביד ההוא לומכת לבדו · וקשה שהרי בפיוק לית בזוהר קשו כולהו חבריא ולמרו רבי רבי וכי לית פירודא בין תו״ח דמסטרא דלבא ליהו בלורת לגילותא ומסטרא דלומת בפרישה לומר. להו חבריא חבריא להו הכי הוא דהא לחד דלגילותא דכר ונוקבת מסטרא דתו״ח ודא ליהו ולומר ללהים יהי לור ויהי לור · יהי לור מסטרא דלבא ויהי לור מסטרא דלומת ודא ליהו לחד דו פרצופין · הרי שמלו״ת יצת דו פרצופין ולין לומכת הוא

עביד

עביד דמצוע שלמון לכרו עביד . וי״ל כמה שנדקדק במאמר רחמון דלעיל וזה לשונו וכל בניינין דהוה בחורת תגילותא הוא
תיר תכח בחיורה לנבי תמח יהי כדין וכדין ויהיד הוא . דהאי בחיורה לנבי הוא מיותר לגמרי שהי״ל הוא תיר תכח לתמח
יהי כן . ויהיד הוא . ודאמר בחיורה לנבי מצוע זיווגא . דבחותו תיורה הוו לנבי הדדי וזהו שאמר בחיורה לנבי תמח .
כלומר בחותה תיורה היה זיווג לנבי תמח הוי בחיורה לנבי תמח הוא נמנח שכל ויאמר דמעשה בראשית הוה זיווגא . ובזה יתורץ מה
שהקשינו לעיל בתוגא החרן והייכו כשאמר ויאמר שתים תוגא החרן נפש חיה . תותה תיורה היה הזיווג כדי להוציא נפש חיה .
הרי בבירור שכל תיקונין דעילאין ותתאין הוו כעין דכר ונוקבא ונס רחיה ברורה שו״ן דתגילות הוציא הנפש דאדם קדמון
דבריאה . וכמו כן כל אדם דכל עולם תוציא כשמה לאדם של עולם שלמטה הימנו . ולפי שברא את האדם כדי שיהא כלול
תעלאין ותתאין לכך יורדין באדם התחתון תמש בחיבות כר״ן ח״י . ולא כל אדם זוכה לזה אבל לבר״ן כמעט הכל זוכין בישראל
כאשר תמנא בזוהר חדש דף כ״ה ע״ח וז״ל תא חזי תלת שותפין ליכון באדם דבריאה . אדם דיצירה : אדם דעשיה . אדם
דבריאה ליהי כשמתא . בה תשיב בר נש ודא המחשבה . רוח אדם דיצירה עולם הכדור . כד אתלבש ביה מחשבה בה תשיב
וגייר ניורין וגו׳ ושרטוטין ודיוקנין ואע״ג דתשיב לון לית ליה רשו לאפקא לון מההוא חילא דאתיהב ביה מן הכח אל הפועל עד
דאתלבשו כשמתא ורוחא בנפשא . ובה אפיקו כלא לפועל בגין דנפש ליהו עולם המעשה הרי שכל אדם דכל עולם דומה
לבחינה אחת מחמש בחינות . ומאדם דבריאה . הוא בחינת כשמה של המלכין בעל כרחין אדם דאצילות הוא בחינת יחידה של
של המלכין . ובעל כרחין גם כן לומר שאדם עילאה שהוא מלכא קדישא דהוא אדם דאצילות ליהו בחינת יחידה של
המלכין תבירין נמנא דכלא בפיק מהכהו מלכין קדמאין וכלא הוא מהויא נקודה דנפקא מא״ם שהוא סוד הכ׳ עטרין שבתברו
וכעשו חמש מלבושין כדי שתלבש הנשמה הקדושה בהון לפי שהיא ליכה מתלבשת בלא בושה שהוא מיניה ובידה . ותמנא רמזו
לזה בתיקוני הזוהר דף ל״ו ע״ב וז״ל להאי נקודה כתר דאתפשט מהאי אור לתלבשת בגווכין תרבע בהיכלא עילאה ומאי
ליהי כ׳ ועלה לתמר בחכמ׳ יבנה בית ורזא דהאי נקודה ליהי מדיד חמש גווכין ועלייהו לתמר יי יהד בשעלו מים ודא ה׳ ושמים
בורת תכן ודא ה׳ וכל בשלים עפר הארץ ודא ה׳ ושקל בפלס הרים ודא ה׳ ונבעות במאזנים ודא ה׳ . וצריך להבין המאמר הזה
שבתחלה לתמר והאי נקודה כתר דאתפשט מהאי אור לתלבשת בגווכין תרבע . ובסיפא לתמר ורזא דהאי נקודה ליהי מדיד חמש
גווכין וכו׳ קושיא רישא לסיפא . ותו דלא מנינו חמש גווכין כי אם תרבע ולכון חיוור וסומק ירוק ואוכם . ולכן לתמר דיודי
חמש גווכין : ועוד ימאי הואי דלתמר מדיד חמש גווכין . הי״ל עביד חמש גווכין . ועוד קשה שבתחלה לתמר דהאי נקודה
לתלבשת בד׳ גווכין . ובסיפא לתור דמדיד ולא לתמר לתלבשת בחמש . ועוד דבתחלה הוא לומר והאי נקודה . ובסיפא לתמר
ורזא דהאי נקודה . ולמה בריש לא לתמר גם כן ורזא דהאי נקודה לתפשט . הנה בזה שדקדקנו בלחרונה דייקו למה
בריש לתמר והאי נקודה . ובסיפא לתמר ורזא דהאי נקודה . בזה הדיוק נוכל לפרש כל המאמר כפי הקדימתנו והוא שהנקודה רזא
הם הכ׳ עטרין דלילון מלכא קדישא ושכינתיה . ומק״ו מתלבש בתוך ד׳ גווכין דהייכו לאדם דאצילות ולאדם דבריאה ולאדם דיצירה
ולאדם דעשיה כנ״ל וזהו כוונת המאמר והאי נקודה בתר דלתפשט מהאי אור כלומר בתר שנתגלת מעתיקא קדישא ומה שאמר
כתפשטות ולא בתגלת לפי דליכו תגילות שלא תרת תגילות ולכך לתמר לתפשטות הוי בתר דלתפשטות מהאי אור לתלבשת בגווכין
תרבע דלילון תרבע בחיבות דלאדם הכוכר בהיכלא עילאה דליהי כ׳ דהייכו כיכה לבל מי שצייר להאי נקודה דליהי הכ׳ עטרין
דלילון מלכא קדישא ושכיבתיה הוא הניא כיצונא הכוכר לעיל דהיא כיצונין דכל כיצונין דעביד טיירא בגו האי נקודה מעת
התפשטותא ובחיות שהיא כיצונא צייתה ג״כ לפרצוף מ״ק ושכיבתיה כמנהגשערה ה׳ גווכין וזהו שאמר ורזא דהאי נקודה דהיא
הכיצונא מדיד גווכין חמש ולכך לא לתמר והאי נקודה אלא ורזא דהאי נקודה דהייכו הכיצונא דטייר בגו האי נקודה וכקרבת האי
כיצונא ג״כ מי לפי שהוא כסתרות וכעלמות וקיימא לשהלתא שהיא עיקר הכל וצריך האדם לידע אותה ולכך כקרבת מי וזהו
כוונת הפסוק יי יהד בשעלו מים וכו׳ יש בכתן ה׳ שעורין . וצריך להבין בפסוק הזה למה הקדים המים לשמים שבבריאה נזכר
השמים קודם המים ולכך י״ל שרצה לרמוז על בחינת דבר״ן ח״י דכל אחד רמוז בפרצוף דאדם אחד והרחמן שברחמין הוא תלמא
קדישא שהיה קודם בסוד טפה דיין דוכרין ולכך התחיל במים וזהו שאמר מי יהד בשעלו מים כלומר שתקן והיה טפה
ושמים בורת תכן הייכו אדם דאצילות דאיקרי שמים וכל בשלים עפר הארץ הייכו אדם דבריאה דאיהו עולם הכסא שסם הוא
עפר כמה דאתמרו ז״ל לקח עפר מתחת כסא הכבוד וכו׳ ושקל בפלס הרים . הייכו אדם דיצירה . ונבעות במאזנים הייכו

אדם

אדם דעשיה . זכלה יחיד היי מי דאתמר בריאה דהיינו דוגמה דהאי נקודה . ולכן בנקודה שניה מתלבשת בתוך האדם כנזכר בזוהר דמשמריס דלעיל אחר מתלבש בנוכין תרגא ולא בחמש שהנקודה עצמה היא החמישית לכל מה שמדיד בהוה דוגמה דנקודה דהיינו מי דהיינו הכינונא חיינו יחיד ר׳ מדידות לפי שמדד נס לנקודה שניה החמישית לכן בדוגמה דנקודה לא אחר ואתלבשת בנוכין ה׳ . ורחיה לדבר שהנקודה דהיינו אדם עילאה דהיינו מלכא קדישא מתלבשת בתוך הנוכין ד׳ כנזכר . תמצאהו בתיקוני הזוהר דף ק״ה ע״ב ז״ל לית ספירה דלא אתגלגל אדם עילאה דהיינו י״ד ז״ת ע״ח . וכתי״ב חכמה ודאי בנין לנרפא ולבכה לאדם דברא בדיוקניה לתתא ואציל ביה אצילותיה זכל ברחא דלעילא לא הוה בלא אדם אלא בנין אצילות דאדם דלעילא דהא בדא אתליית . ומדאתמר בזוהר לית ספירה דלא אתגלגל אדם עילאה דהיינו עם מ״ה וסיים בנין לנרפא ולבכה לאדם דברא בדיוקניה לתתא הרי שמתלבש בכל ד׳ בחיכות כדי דליהוי אדם דלתתא כלול מעלאין ותתאין שכל מה שטרח לעשות האדם הוא כדי להאציל אצילותיה ולהודיע אלהותיה ואין ניכר אלהותו אלא מפרצוף דאדם כמה דאתמר לעיל וכבשרי אחזה אלוה . ומזה שאתמר שכל טרחא דלעילא בלו לא היה באדם כלומר כל מה שטרח לעשות באדם דלתתא דליהוי כלילא מעילאין ותתאין אלא בנין אצילות דאדם דלעילא ר״ל כדי שיוכל להתלבש זה בתוך זה אמנו שאתמר דדא בדא אתליית . הרי בתבארו לך רחיות ברורות למה שכתבתי בבית קדש הקדשים על ענין של נר״ן ח״י . ועל ענין שכל זו״ן מעלין מתלבש בזו״ן שלמטה דיומו ושמוש עבד ליה : ום״ש בבית קדש הקדשים שבשמתא דכל חיי חיכה מתלבשת אלא במלכא קדישא ושכינתיה זה מבואר בזוהר ברחשית דף ו׳ ע״ח ז״ל דהיינו נקודה חיקרי אחי ועליה שריא בהוה דסתים דלא אתגלייא עכ״ל . הרי שבהוה סתים דלא אתגלייא דהיינו נקודה . וכמו כן תמצא בזוהר זיקרא דף קל״ד ע״ח ז״ל דתחת מהאי פומא עילאה קדש קדשים נשבא רוחא מאי רוחא . רוחא דאתרק ביה דמתלבש ביה ז״ת עכ״ל : וצריך להבין מאי הואי דאתמר מאי רוחא דאתרק ביה . זהדר תני דאתלבש ביה ז״ת . ת״ל כאי דאתרק ביה אהני קאי . אם הוא על ז״ת אלאזן מיותר שהל״ל מאי רוחא דאתלבש ביה ז״ת . ומה נורך לומר דאתרק ביה דאתלבש ביה . מדאחריך בלשונו ס״מ דהאי דאתרק ביה לאו על ז״ת הוא אלא על מלכא קדישא הוא דהיינו קדש קדשים וזהו שאתמר המאמר מאי רוחא לפי שיש הרבה רוחין . ורוחא דרוחין וזהו שאתמר מאי רוחא בלומר לאיזה רוח הוא דכשיבא הואי פומא . ותירון רוחא דאתרק ביה דהיינו הבית נשמתא דכל חיי דנפח ביה עתיקא קדישא כדכתיב ויפח באפיו נשמת חיים הוי רוחא דאתרק ביה ר״ל במלכא קדישא : עוד צריך לדקדק במאמר שאי הואי דאחיור ואתלבש ביה בז״ת שביה לו לומר ואתלבש בז״ת שהואי מלת ביה מיותר אלא העניין הוא שהואי ביה ר״ל עיקר בלומר בנשמתלבש מלכא קדישא בז״ת אינו מתלבש לבד ולא הנשמה שלו לפי שהוא ונשמתיה חד אינון ואינה נפרדת אמנם לעולם ולעולמי עולמים ואתלבש הוא ונשמתיה דאינו ההוא רוח הנזכר בז״ת הוי ואתלבש ביה כלומר עתיה גו ז״ת הוי ואתלבש ביה בז״ת : הרי שהנשמה מתלבשת במלכא קדישא וכמו כן תמצא בזוהר זיקרא דף קי״ד ע״ח ז״ל ואתעבד אל לבו ואעבד לא נאמר אלא ואתעבד אינו אתעבד דביה תליית מלתא לאפוקי מאן דלא אתעבד . אל לבו בלבו לא כתיב אלא אל לבו וגומ׳ דאחזי . אל לבו כאן דאתעבד ומקבל לאחריה דאחזי הואי ללבה דכל לבן . מדאתמר המאמר בלבו לא נאמר אלא אל לבו וגומ׳ דאחזי . הואי ללבה דכל לבן . ס״מ דאית בגו ת״ת דאתקרי לבה דכל לבן ואתן הוא . מלכא קדישא ומדקאמרי ליה לבה למלכא קדישא ס״מ דאית נשמה בגויה דאינו עיקרא ושורשא דכלא הרי שנשמתא דכל חיי שרוי בת״ת דוקא : וכמו כן תמצא בזוהר זיקרא דף רמ״ח ע״ב ז״ל אכל סיהרא דעת חיים הויא נקודה דלגו מינה אינהי כמבועא דלית ליה פסק דכתיב בה וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו הרי ג״כ שלשכינת׳ דאצילות דהיא הנקר׳ סיהרא דעת חיים שרי בגוה ג״כ הויא נקודה דבגוה הויא נשמתא דלא פסק מינה לעלמין לפי שאק״ו אחת סליק בתרוייהו . זידוע הוא שאק״ו נקרא בניינו דלא פסק מימיו לעלמין דנשמתיה לא אתפרש מינה לעלמין ולכך בהויא נקודה דבגו סיהרא דעת חיים אתמר בה כמבועא דלית לה פסק בכ״ף הדמיון שר״ל שהיא שוה עם מלכא קדישא הוי כמבועא וג״כ זהו שאתמר הכתוב וכמוצא מים בכ״ף הדמיון גם כן . ורחיה לזה שמלכא קדישא נקרא בניינו תמצאהו בתיקוני הזוהר דף י״ג ע״ח ז״ל מלגו מינהו שם מ״ה דאינהו חרש אצילות אינהו שקיין דאילנא דרועוי וענפוי כמיה דאשקי לאילנא ואתרבי בהוה שקיין דרגין עלמין אחת הוא עילת העילות סיבת הסיבות דאשקי לאילנא בהוה בניינו והוה בניינו כנשמתא לגופא ולא אחד אינהו נשמתא לגופא אלא כנשמתא בכ״ף הדמיון . ע״ש דנשמתא דכל חיי בגויה אינהו ולפיכך אתקריאו הוה בניינו כנשמתא ולא כנשמתא ממש לפי שהנשמה העיקרית אינהו בגוף

והנוח נדיעו לי"ב מלבושא דילי"ה מינה ובה תכלל לגבי ז"ת יתקדי ע"ק כנשמתא לגופא הוי והנוח נדיעו לי"ב כנשמתא לגופא ;
ובמו כן תימא בז הר חרש דקו' ע"כ גו"ל הכי נמי דת חלין עשרה שמהן כולהו כגונא דהאי קליפה למוחא ואע"ג דכלהו
מוחא כולהו כהודין עילאין ובוסמין עילאין לית מאן דקאים בקיומייהו אלא כולהו כגונא דקליפה לגבי יה דלא ידיע ולא קיימא
בחכמתא כלל וכ"ש רזא דת"ם והכי כתיין לישנן קליפה לגבייהו וכלהו דת לגו מן דת ומוחא סתימא לגו דגו דלא לתידיע כלל.
ברי ודאמר האומר שכל עשר שמהן לישנן כקליפה למוחא ואע"ג דכלהו מוחא . הרי שבתוך התלבושים שם מ"ה והנה
כנשמתא לגופא . ומדאמר המאמר בקליפה אכל כולהו כגונא דקליפה לגבי מה דלא ידיע ולא קיימא בחכמתא כלל וכ"ש רזא
דת"ם . הרי שלרזא דת"ם דאיהו הנשמתא שרי בגו ההוא מוחא דבגו תלבושים . וע"ש וכלא דת לגו מן דת ומוחא סתימאה לגו בגו
דלא לתידיע כלל . הייכו רזא דת"ם דבגו מלכא קדישא ולכך אמר לגו בגו . לגו מן תלבושים בגו דמלכא קדישא . וכמו כן
תימא בתיקוני זוהר חדש דקו' י"ג ע"ח ע"ל ולא עוד אלא לישנן אפיקט' ספירן דאיהו כללא דת"ח דאיהו עמודא דאמצעיתא
דכליל מאיהו ט' ועילת על כל עילאין לא כתית עלייהו יחודיה עד דאפיק ליה בת זוגיה כלילן מעשר ספירות ובגיניה כתית עלייה
יחודיה בגין דתהא תביבה עלייה וכע"כ איהו אחד מסטריה בלא חושבן . ופריך לדקדק במאמר שמאחר שאמר לישנן דאפיק ט'
ספירן דאיהו כללא דת"ת דאיהו עמודא דאמצעיתא מאי הוי דקאמר דכליל מאיהו ט' ומשמע שהע' הם לאחוד ועמודא דאמצעיתא
הוא לאחוד . שלא הענין הוא שאחוד דמלכא קדישא ושכינתיה נפקו כשמתא לת"ח דאיהו עמודא דאמצעיתא . וכמו כן ת"ח הוא בעל
ט' ספירות הכי נמי מ"ק הכי נשכינתיה מעלמות לעשר זהו שאמר המאמר לישנן דאפיק ט' ספירן הייכו על עילת על כל העילות
דאפיק ט' ספירות דמלכא קדישא דהנהו ט' דמלכא קדישא לישנן כללא דת"ת דאיהו עמודא דאמצעיתא לפיכך מלכא
קדישא כליל לון כגוונא זהו שאמר דכליל מאיכון ט' . ר"ל דכליל מאיכון ט' דמלכא קדישא . ומ"ש ועילת על כל עילאין לא
כתית עלייה יחודיה ר"ל עלת על כל עילאין דאיהו עתיקא קדישא ג"כ לא כתית עלייה יחודיה דאיהו כשמתיה . דהי האי יחודיה
לאו אכשמתיה קאי ה"ל ועלת על כל עילאין לא כתית עלייה לבד . ודאמר לא כתית עלייה יחודיה ס"מ אכשמתיה מימ אמר
דלא לתתית עלייה דמלכא קדישא כשמתיה עד דאפיק ליה בת זוגיה ג"כ ובגיני כתית עלייה יחודיה כדי שידע שלא ירד עליו כשמתיה
עד שבת בת זוגיה כדי שתהא תביבה עלייה זהו שאמר בגין דתהא תביבה עלייה ולפיכך בין מלכא קדישא ושכינתיה לית פירודא .
דכשמתא תדא בהון וזהו שאמר המאמר ובגין כן לישנן לאחד מסטריה בלא חושבן . הרי בבירור לכל דברי שאמרתי בפרק י'

ומה שבניה בבית קדש הקדשים על המלך הת' דהוא הדר
יש רמוז לזה בזוהר ויקרא דף קכ"ח ע"ח וז"ל פתח
אחר כתיב ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלוך
מלך וכו' דהוא סהדותא על מהימנותא דמהימנותא וגו' ומה
דיימרון לי חבריא דהאי קרא קשיא דהא לא הוה ליה למכתב'
הכי דהא חזיכון כמה מלכין הוו עד דלא ייתון בני ישראל ועד
לא יהא מלכ' לבני ישראל ומה אתתוי הכא ובדא אתערו חברייא'
אלא רזא דרזין הוא דלא יכלין בני נשא לאודעא גלאפתיונדע
ולאכדעא ברשותייהו בהאי . תאנא עתיקא דעתיקין עיזירת
דטיירין עד לא זמין תקנוי דמלכא ועטורי עטורין שירותא
וסיומא לא הוה והנה יגליף ויסתיר בית ופרים קיימי חד
פרסה והא גליף וסתיר עלכין ותקנוי ולא אתקייימו הה"ד ואלה
המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלוך מלך לבני ישראל .
והכא הן האומר הזה קשיא להאי ז"ל ה"ה שהאר"י ז"ל אחיזר

וביאור האמאמר הזה הוא כי בכר ידעתה שידוע מהאדין
תבירין בבי"ע אבל המלך הת' שהוא הדעת נאצל
כלו למעלה ולא ירד לבי"ע אלא כשאר בחיצונות לפי שהסיגים
שלו הם מעט בסוף חותרי המות לכן לא ירד בבי"ע ובשאר
בעולם החיצונות עם תו"ת והמיתה שכת' בו לא כמו שאתרים
שנתבטלו וירדו אלא זה היה בו ביטול כמו שנב"ל . גם באמר
שעשו
מים

והמלך הראשון שהוא הדעת נשאר כלו למעלה עם או"א לפי שלא היה עכ כל כך כמו שאר הז' והסיגים שלו הם מעט בסוד מותרי המוח והמיתה שנאמר בו הוא שיצאה מגבולו אבל לא כמו שאר הז' מלכי' וזהו סוד הביטול שלהם כראיתא באדרא רבא ואי תימא וימות וימות דאתבטלו לגמרי לאו דכי אלא כל מאן דנחית מדרגא קדמא דהוה ביה קרי ביה מיתה כד"א וימות מלך מצרים בר ההוא דכתיב בית ושם אשתו מהיטבאל בת מטרד בת מי זהב · מ"ט משום דהני לא אתבטלו כשאר אחרנין מ"ט משום דהוו דכ"ן כהאי תמר דלא פלקא אלא דכר ונוקבא ולכן לא תמצא כתוב נתירת וימות הדר שהוא המלך הח' ובד"ה כתיב וימות הדר ואלו המלכים שנתבטלו הם הנקראי' עלמין קדמאין דאתחרבו :

יש הפרש בין הדד לז' מלכים שגם הם לא מתו לגמרי אלא נדדו כדחיתא בחדרת ואי תימא וימות דאתבטלו לגמרי לאו הכי שאל כל מאן דנחית וכו' קרי ביה מיתה הרי שאל מתו אלא נדדו ונאמר בהם מיתה בתורה אם כן במלך הדר שגדד גם כן ליה לא נאמרו בו מיתה בתורה · וי"ל דהכא מיאנין דנפלו בני"ע נאמר בהם מיתה יען כי שולטים בהם הקליפות שכל דבר שמלט בו קליפה נקרא מיתה שכן מציאו היסן לאמרו רז"ל שיש בו ח' עם' במיתה וחפי' שהוא חי נקרא מת לפיכך חלו שנפלו בני"ע נזכרה מיתתם לכל הדר שאל נפל בני"ע והגדד' שלו הוא שיגת חון לחיות ולא שירד ממקום עולם התחילות כמו שאתם שנגדו ממקום החיים למקום המות אלא זה נדד ויחיל ז חיל ומחיים אל חיים לכן לא נזכרה על נדידתו מיתה בתורה ולכן כל כוונת התעלות הוא להעלות הבילבולות שנפלו בני"ע והם נקראים מתים להעלותם לעולם התחילו' להחיותם לפי שמדריגה למטה מתחיל שורש המיתה והדר במקום המות אע"פ שהוא חי נקרי מת וזאת המיתה הנזכר בחלו המאנין שנפלו בני"ע היא סוד הדוריטה הנזכר בזוהר בסוד עורב למה תיסן ה' דהייגו אע"פ שהוא חי בהיותו יסן כחשב בימת ולפי שמלכות היא אדנות יורדת בני"ע לבחינת העולמו' נאמר בו שיבה לכן בפסוק פתוב בחדנות ויסן אם יחסך עליו הנשמה יקום בקייומו ויקרא חי כך אם יתחסך הנשמה למטה בני"ע או שתעלה למעלה היא בחגילות יקרא חי · ובזה יובן הפסוק כי אשא אל שמים ידי ואמרתי חי לנכי לעולם : וקשה שהשבועה נדול מהנשבע ולכן מגיגו להפך שנשבע בשמים ואם השמים הוא כפסוטו הוא פחות ממנו ולא שייך אשא אל שמים שהשמים תחתיו · וי"ל כי הלי יד לאו שבועה אלא מקום וכל עוד שהשכינה מקומה בתוך הקליפות בעולמות בי"ע אז נקראים כיון שכל אחם יש ידו פירוש מקומו לשמים דהייגו ת"ת אז יקרא חי הוי כי אשא אל שמים ידי

ואמרתי

שהמלך הראשון היה דעת ואם כן שבעה מלכין מיתו ואמרינן לתבטלת כדחית' בספרי דנביעותא ז"ל דעד לא הוה מתקלת לא הוו מסגיחין לפין בחפין ומלכין קדמאין מיתו וזיוביהון לא לשתכחו ואמרינן לתבטלת עכ"ל ז"כ המלך השמיני שהמלך מי הוא · ואם לשתו מי ליכי מאחר דאמרינן לתבטלת וכפי הנראה מן הסדרה רבה משמע שהמלך השמיני דליהו הדר ואם לשתו מהיטבאל לא הוה בהון מיתה כדחיתא בויקרא ז"ל ואי תימא וימת וימות דאתבטלו לגמרי לאו הכי אלא כל מאן דנחית מדרגא קדמאה דהוה ביה קרי ביה מיתה כד"א וימות מלך מצרים בר ההוא דכתיב בת מי זהב ואם לשתו מהיטבאל בת מטרד לא הוה ביה מיתה ואין דרש שהדר הוא יסוד מלשון פרי עץ הדר ואם המלך השמיני הוא הדר דהייגו יסוד יאין לאשתו שהרי אמרינן לתבטלת : ועוד קשה שנוף וברית חד קריבן להו ואחר שהנוף יאות אין לשתר אחר אחר · ועוד קשה שאם הם ז' מלכין דמיתו ואתחיל מן הדעת הדר בכלל השבעה הוא שהרי אל"כ אמרינן לתבטלת ולא כשאר מלך שמיני לא הוא ולא אם לשתו וקבלה נקבל בכל עוד שאל יש מכחיש שמואחר הכ"ל משמע שמכחיש להלי תלתת · ועוד קשה דספירה הדעת להו לאיי כלי כדי שתשבר שאל כשבר אחת מה שהוא כלי והנשמות עלו למעלה ומכחה מאחרים שנזכרו בעוו לאלהים וכאשר תרחה להלן מורים שהדעת הוא בערך הנשמה ולכן לא מת : ועוד כי קרא קאמר כי אל דעות ה' ומלך ישראל לא כאמר בו מיתה והוא מחלת כלא כדכתיב ובדעת חדרים ימלאו וקודם שנתהוה הוא היתה הסבירה כדחיתא באמר כרים פרק זה · ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלוך מלך לבני ישראל · וברור הוא שהמלוכה הזאת היתה

שהיו

שהיו רוצים לקבל חור היטר ולא היה יכולי' ונשבר וזאת היתה
הסלוכה שהיו רוצים לימלוך תחלה ישראל קבל חור קו היטר
ומלך ולא נשבר כאחריות וזהו שאחר קרא לפני מלוך מלך שנא
הוא מלך כמו הם אבל הוא לא מת מדאח' לפני מלוך מלך שא"ת
שהאי שחלך ישראל הייבו שבתעלה הנשמות של הכלים
זכתהו למעלה בסוד פרנוף ח"כ הי"לל קרא זאלה המלכים
אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך ישראל . או יאמר ואם המלכי'
אשר מתו בארץ אדום לפני מלוך מלך ישראל מדאחר מלוך
מלך ס"ו שהוא מלך כמו הם וגדולתו הוא שלא נשבר שבן דרים
הזוהר על פסוק כי הנה המלכים נועדו עברו יחדיו שכלם רצו
למלוך ולא יכלו וזאח"כ כשראו שמלך מלך ישראל אחר קרא היה רמו כן תמהו אין לא נשבר כמו הם ואם מלך ישראל הוא מנשמות
דוקא ולא תשורש אחר מה להם לתתוה הם הם בעצמם ולא שיין תחילה . אלא העניין הוא כפי מה שמקובלני וכך הוא שהדעת
הוא המלך השמיני וזה' דמיתו הם ז' ספירין זאחרעא בכלל הז' וכל הז' הם בסוד פרנוף אדם וזהו האדם שנפל בקליפה דלא יכלו
לסבול תוקף אור היטר אבל הדעת שהוא מהשני יצדין שבאו מחסד וגבורה דעתיקא קדישא דכל קדישין סתימא דכלא שהם
הם בחינה דעתיקא קדישא דכל קדישין מתם ומורגלין בהוא אור לכן אותו אור קו היטר לא הזיק אותם . זעוד טעם אחר
יען כי היו דכר ונוקבא בחדא כי ידוע שפרנוף הדעת הוא החסדי' וגבורות בחדא כיבואר בבית קדש הקדשים ולכך יכלו לסבול
להיות נשתתא זלא מתו זהזו שאחר המאחר כר הוא דכתיב ביה ושם לשתו מהישבאל ונומ' מ"ט משום דהכי לא אתבטלו כשאר
אחרנין מ"ט משום דהוו דכר ונוקבא הרי דמשום דהוו דכר ונוקבא בחדא דאיהו הדעת משום הכי לא מתו . ונריך להבין הא מ"ש
דאחר בריאת מה רוצה לומר שבי"לל המאחר כר הוא דכתיב ביה ושם לשתו מהישבאל מ"ט משום דהוו דכר ונוקבא . לזה צריך
ב' פעמים לומר מ"ט . שלא העניין הוא יען כי בדברי הימים כתוב מיתה שואל המאחר מ"ט לא כתוב מיתה בתורה בהדר . ומתרץ
משום דהכי לא אתבטלו . הרחשונים שאתבטלו לומר כהון מיתה בין בתורה בין בד"ה לאבל השמיני שהוא הדעת שלא אתבטלו
משום הכי לא לומר ביה מיתה בתורה ודייקא נמי דאמר דהכי לא אתבטלו דהכי תרתי משמע לא אתבטלו תרתי משמע . לא
הוא זלא בת זוגיה לא אתבטלו אבל אדעא דהוא מלכות אתבטלת הוי מ"ט לא כתיב בזה מיתה בתורה משום דהכי לא אתבטלו .
זאת מ"ט שכי לשאול מ"ט לא אתבטלו . משום דהוו דכר ונוקבא בחדא ובזה אתיא שפיר אתמיהה אתחזו המלכין שהם לא יכלו
לסבול והוא יכול לסבול יען כי היהו מחסד וגבורה אתייא מעתיקא קדישא מוחא בדאיתא בזוהר ויקרא דף רמ"ח וז"ל מאי
ירותא דא עטרין דהוו נגיזין בגווייהו ואחסינו לבן דא מסטרא דאבא נגיז בגויה חד עיטרא דעיקרי חסד ומסטרא דאמא
חד עיטרא דאיקרי גבורה וכלהו אתעטרין בריסיה ואחיד לבן :

הרי מדאמר המאחר מסיטרא דאבא הוה נגיז בגויה חד עיטרא דאיקרי חסד ומסיטרא דאמא חד עיטרא דאיקרא גבורה
מדאמר נגיז ס"ו דאלין עטרין לאו איכון אחו"ח שהם הין מאו"ח הי"לל מסטרא דאבא לא עטרא חד דאיקרי חסד
ומסיטרא דאמא לא לו עיטרא חד דאיקרי גבורה מדאמר נגיז ס"ו שהם עטרין עליונים שהיו נכוזים בתוך או"ח והם הם מחסד
וגבורה דעתיקא קדישא דכל קדישין : **ואת"ח** זכי חסדים וגבורות יש למעלה בחתר דליבא אתקלא . ל"ל שלכך דייק
לשון המאחר באומרו חד עטרא דאיקרי חסד וחד עיטרא דאיקרי גבורה ולא אמר חד עיטרא דאיהו חסד וחד עיטרא דאיהו
גבורה דאלו הוה אמר הכי הוה משמע דכבר הוי חסדים וגבורות ולאו הכי שעדיין לא נתפרסם החסדים והגבורות אלא אחר
שיאתו אמצעי אמא ולכך אמר חד עיטרא דאיקרי אח"כ חסד וחד עיטרא דאיקרי אח"כ גבורה אבל אקודם לא היה להם שם כי
אם שבי עיטרין בסוד נקודה אחת . והשבי עטרין אלו הם הם סוד הדעת ולכך המלך השמיני לא נשבר לא הוא ולא בת זוגו
כמ"ש המאחר כהאי תאר דלא אלקא אלא דכר ונוקבא בחדא . ולכך תמהו המלכים והעידו על מלך ישראל דאיהו אלהי האלהים
וזה מ"ש המאחר הכתוב בריש פרק זה מלך ישגב בהא ומלך יזכה בהא דהיא סהדותא על מהימנותא דמהימנותא סהדותא דייקא
שלו הוא אתיא מלך ישראל קודש הין אומרי' שאר המלכי' גם אלהינו שו היינו בחנו קודש היינו סובלים החור הזה אבל כשבאו אם

ואחרתי אי אלהי : **זמ"ש** בר הוא דכתיב ביה ושם אלהי
וכו' הביאור הוא בהיות שבחינת הנשמה היתה להות אחדים
וגבורות דהוא סוד דכו"ן להתלבש בהם לבן הכלי' נשברו שכל
כלי היה רוצה להחזיק לעצמו יחידי כל האור ולא היה סובל
שבחינת הנשמה הוא להות דכו"ן שהם חסדי' וגבורות לבן היה
אחר אותו זבן כלם אבל הדעת בהיות שהוא עצמו היה בחינת
דכו"ן בחדא דהייבו חסדי' וגבורות שהם הב' עיטרין לבן יכלו
לסבול משום דהוו דכ' ונוקבא הרי שהשעם שלא מת שהיה דכר
ונוקבא כשעם הנזכר :

זלבוש

קדם וכשברו מן החור תן ידעו כי מלכת קדישת הוא עתיקא קדישא ולכך היה בידו יכולת לסבול את החור • ונשמות ישראל יען כי הם בחיים מעשרי כלים לכך תמר הנביא עליהו אתם עדי נאם ה' ואני אל • שאנו מעידים עליו שהוא מלך יען כי בעיניהו ראינו שנשמותינו ומם מעשרי כלים ואלו לא היינו בחיים קודם לא היינו יכולים להעיד עליו • וזהו סדרם רשב"י על פסוק זה אם אתם עדי נאם אל ולכך אמר קרא ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלוך מלך שבולם מלכו בסינגון אחד ולא עמד כי אם מלך ישרא דאיהו מ"ק : וזהו שאמר המאמ' תלכת עד לא זמין תקונוי דמלכא ועטורי עיטורין וכו' • ופרים קמיה אד פרסא וכה גליף וסעיר מלכין ולא אתקיימו הם"ד ואלה המלכים וגו' הרי שקודם שנתהוה פרצוף דמ"ק דאיהו מהב'עטרין. הוי ועטורי עטורין מלכין קדמאין לא אתקיימו שלא כולהו אתבטלו יען כי לא היו בהם כח לסבול כי היו מאוכלים ולא מאכיל עד שבא מ"ק דאיהו הוא ע"ק כנזכר וקבל אותה הנשמה וסבילה הוי ושה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלוך מלך לבני ישראל • וכן תמצא שעל ידו נברא הכל לפי שהוא חלק המאציל עצמו בזוהר שמות דף י"ח ע"ב וז"ל תלכת כשברא קב"ה את עולמו עלה נזפן לפניו וברא את השמים בימינו והארץ בשמאלו ועלה בחפץ לפניו לנהוג היום והלילה וברא המלאכים המשוכי' בחסדו ביום וברא המלאכים המשוכים לומר שירה בלילה הם"ד יומם יצוה ה' חסדו ובלילה שירה עמי : הנה המאמר קשה מאוד לתשובת שקרא קאמר בדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם ואיך תמר כאן בימינו ברא את השמים ובארץ בשמאלו • וי"ל שכוונת המאמר הוא להודיע בזה ברא שמים וארץ שמים דהייגו ת"ת וארץ דהייגו מלכות כדי להודיעך שהגבורה הוא מק"ו דאיהו מחסד וגבורה דילה שרומזים לימין ושמאל לכך אמר ברא שמים בימינו ובארץ בשמאלו : ואת והא קרא למפרע קאמר בדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם ולא הזכיר ימינא ושמאלא • וי"ל שהוי דבר והוי רוח הייגו ימינא ושמאלא • לפי שידוע הוא שהדבור הוא מלכות והרוח הוא ת"ת • ה"כ שכוונתא דהיא רומזת בדבור הייגו בדבר ה' ומלכא קדישא דאיהו רומז ברוח הייגו וברוח פיו • ורמיה שהוי ימין ושמאל דאיהו חסד וגבורה דאיהו הב' עטרין דאיהו מלכא קדישא ושכינתיה לאו איהו מאוכלים אלא מתפשטו המאציל עצמו. ממה שאמרו רז"ל כשה ימינו וברא שמים ושמאלו וברא את הארץ שבא' לף ידי יסדה ארץ וימינה עבחה שמים עכ"ל מדנקטו רז"ל לשון כשיה ס"מ דאיהו מתפשטות המאציל עצמו • עוד איתא בזוהר חדש דף ח' ע"ח וז"ל ויאמר אלהים יהי אור אמר ר' יצחק מכאן דעקרן הקב"ה להכי כשיען ושתיל לון מסטע דכתיב יהי אור ר' יהודה אומר אור שכבר היה • מן המאמר הזה תראה רמיה לדבריהו שמלכא קדישא ושכינתיה הם חלק המאציל ממש כמו שתמצא בזוהר בראשית דף ן' ע"ב וז"ל דאמר אלהים יהי אור מסטרא דאבא ויהי אור מסטרא דאמא הרי דהאי קרא דריש בזוהר על אמר דאצילותא וכאן ר' יצחק מפרש הפסוק ג"כ כזה דאמר מכאן שעקרונקב"ה להכי כשיען ושתיל לון מסטע דכתיב יהי אור ר"ל יאחר דלא אמר קרא ויברא אלהים את האור אלא יהי אור והוא על הכתוב כשיען דפרצוף מלכא קדישא מדאמר יהי אור ס"מ שהיה מקודם ועקרן הקב"ה ושתלן : ועתה נצריך להבין מה בא ר' יהודה לאחר שאמר אור שכבר היה • אלא י"ל שמסברת הני יצחק יסטע שמלכא קדישא ושכינתיה היה אור קטן ונעשה אור גדול מדאמר דעקרן להכי כשיען ושתיל לון כדי שיתרבו • ור' יהודה אומר אור שכבר היה כלומר שלא הוסיף כלום מה שהיה הוא שיהיה : עוד יתכן לומר שכדרך הטבע הטשיעה תיכה ועשית חלון אלא על ידי שתילה וע"י השתילה יגדל החילן ויוציא פרי דכלאו הכי לאו סגיא ה"כ יתצה שנולד בכשיעה הזאת דבר שלא היה בו ועכשיו ר' יצחק סובר שע"י העיקרה והשתילה נתהוו בו גבורות שלא היו בו הוי יהי אור • יהי אור שלא היה • ר' יהודה אומר אור שכבר היה כלומר שלא הוסיף כלום מה שהיה הוא שיהיה • הרי שמלכא קדישא דאיהו לחסד דאורית תלילותא כנזכר היה מקודם ואיהו נחלל כי אם הוא חלק המאציל • ולפיכך לא נזכר בו מיתה בתורה ומה שנזכר מיתה בד"ה הוא שכבד מיקומו ולכך שיכה שמו וקראו הדד שהוא מלשון כדד כאשר פי' בבית קדש הקדשים : ומה שאומר בבית קדש הקדשים שהדעת הוא בערך נשמה לז' מלכין רמז לזה איתא בזוהר שמות דף ס"ח ע"ב וז"ל בטעמו דטעמין לתרשים רשימו חד דלא לתחזי ולא לתגלייה הוא רשימו רשים ולא רשים מאריה דסכלתנו ופקחין דעייכין לא יכלין למיקס דיה לאיהו קיומא דכלא • וכוונת המאמר כך הוא שעתיקא קדישא הוא הנקרא טעמו דטעמין וכשעלה מחשבתו לברואת כל העולמות עלה ברעונו להאציל עשרה דאצילות חסד וגבורה דאיהו מלכא קדישא ושכינתיה וזהו שאמרו ז"ל ישראל עלה במחשבה תחילה ואותה מחשבה שחשב נקראת רשימו שנתרשם ברעונו להוציא מלכא קדישא ושכינתיה כדי שיתקיימו כל עלמין על ידו • וזהו שאמר המאמר בטעמו דטעמין דהייגו עתיקא קדישא דכל קדישין לתרשים רשימו חד

אלא לתחזי ולא לתגלייה היינו המחשבה שעלתה בו להמשיך הכ' עטרין למעבד מיכלייהו פרנוף דמלכא קדישא ושכינתיה דהיינו
כנשמתא לכל התגלות דלא לתחזי ולא לתיידע דלית ליה שם ידיע ודהי עלייתי המחשבה לתקריאת רשימו זהו שאמר המאמר
לתרשים רשימו חד דלא לתחזי ולא לתגלייה ויה שאמר הוה רשימו רשים ולא רשים רשים בתוך התגלות ולא רשים יען כי
הוה כנשמתא דלא לתחזי והוה קיומא דכלא יען כי לולי הנוף מתקייס בלא נשמה שהרי כל מלכין קדמאין מיתו שלא יכלו לסבול
האור וכשכתבוה פרנוף דיוק"ו הוה תקון ולתקייומו כל עלמין הוי להיו קיומא דכלא . (ושאר מאמר זה תמצאהו בספר תעלומות)
הרי שהוה רשימו דהוה ז"ק דהיינו הדעת הוה בערך נשמה לפרצופין דהתגלות וכמו כן תמצא בזוהר ויקרא דף כ"ג ע"ג
ויהי בישורון מלך בקדמיתא . וכלהו מתנהגין מבתרך כחברין דמתנהגין כלהו בתנועה דנשמתא דלתפשטא על כל לחבר ולחבר
בגין דכתר עליון תהא מעוטר ביה דביה עלת העילות להיו כתר על כלא טמיר ונגיז מלגלו מיניה . ובגין להבין מהי
בקדמיתא דקאמר . מהי היא . הלא תדע שהענין הוה שאע"ג שה"ז מלכים מלכו לא נקראת מלוכה . הלא שרצו למלוך ולא
עלתה בידם ולאחר שמלך מלך ישראל דהיינו מלכא קדישא ושכינתיה לז נתקנו הס ג"כ זהו שאמר המאמר ויהי בישורון מלך
בקדמיתא כלומר לאע"ג שבא באחרונה זהו המלך הראשון . ובתר שמלך יתנהגו כלהו מבתריה ונתקנו . זהו שאמר וכלהו
מתנהגין מבתרך כחברים דמתנהגים כלהו בתנועה דנשמתא הרי שמלכא קדישא ושכינתיה שהוה מלך ישראל שהוה סוד הדעת
הוה כנשמתא לגופא . וכמו כן תמצא בזוהר ויקרא דף ק"ל ע"ח וז"ל תאנא עם כל דא שמיה דעתיקא סתים מכלא ולא
יתפרש בחורייתא כד מן לתר חד דלעיל ז"ח לחברהם דכתיב כי נשבעתי נאם ה' נאם דז"ת . הרי מדאמר כי נשבעתי ש"מ
מיה שבו נשבע ומדאמר ראם המאמר שבהאי מלתא לתפרש שמיה דעתיק ש"מ שעל מלכא קדישא לתיאר שהוה בנו ת"ת
כנשמתא לגופא ועל כן נשבע בו כמו דאמר קרא נשבע ה' בנפשו . וכמו כן תמצא בזוהר ויקרא דף קל"ח ע"ח
וז"ל תאנא מהאי פומא קדישא עלאה קדש קדשים נשבא רוחא . מהי רוחא דאתרק ביה דיתלבש ביה ז"ח אע"ג הרי
שהרוח דאיהו מלכא קדישא ושכינתיה מתלבש ביה בז"ח כרוח המתלבש בלב . וכמו כן תמצא בזוהר ויקרא דף קל"ט ע"ב
וז"ל . תאנא כל חיכון כתרין קדישין דמלכא כד לתתקן בתקונוי לתקרון לדס דיוקנא דכליל כלא ומה דאשלפא בהו לתקרי שמא
קדישא כדאמרינן לעיל שמיה דעתיקא סתים מכלא ולהיו כנשמתא לגופא . מדאמר ומה דאשלפא בהו לתקרי שמא קדישא.
וכמו כן תמצא בז הר ויקרא דף רכ"ו ע"ב וז"ל מחשבה בלבא דא מ"ה יתיבא לחיו חיים . ולהיו יד הגדולה . מאתלה לא
ולהיו יד החזקה בעמודא דאמצעיתא יד רמה דלהיו רוחא דקדישא וכלא בן י"ה . הרי בבירור שפס מ"ה נקרא מחשבה .
וכמו כן תמצא בזוהר ויקרא דף רכ"ח ע"ב וז"ל נהורא דאתגלייא לקרי לבושא דמלכא נהורא דלבו לגו בהוה נהורא הוא יתן
דלא לתפרש ולא לתגלייא עכ"ל . הרי דאיהי ברורה דאית נהורא לגו נהורא ובגו דהיית נהורא דלגו דלהיו מלכא קדישא שריא
בהיית נשמתא דכל חיי . וכמו כן תמצא בתקוני הזהר דף י"ג ע"ח וז"ל מלגאו להיו מ"ה דלהיו מרח לחילות להיו שקיו דלחילות
בדרועוי ולגפוי כויה דלחזקי לחילות ולתרבי בהוה שקיו רבון עלמין לחת הוא עלת העילות סבות הסבות דלחזקי לחילות
בהוה נביאו והוה נביאו להיו בנשמתא לגופא דלהיו חיים לגופא . הרי בבירור שפס מ"ה דלהיו הנביאו דלהיו מלכא קדישא
דלהיו סוד הדעת להיו בנשמתא לגופא . הרי מכל הנ"ל שפרנוף הדעת דלהיו מלכא קדישא הוא בערך נשמה דפרצופין
דלחילות : ומה שאמר בס'ק'ס' שכשמות הכלים לחר שנשברו עלו לבינה . לזה לית רלהיה ז הר ויקרא דף קל"ח ע"ב וז"ל
מלכא קדמאה לבני ישראל קדישא וכלהו דנליהו ולא לתקייימו בשמהן לתקרון ולא לתקייימו עד דלחכח להו ולחכנע להו ולבתר
זיכוכא הוא לסתלק בהוה פרסא ולתתקן בתיקונוי . הרי שמוכח כדי לתקנם לבתר זיכוכא . וזהו שאמר ולבתר לא לתקרין ולא לתקייימו עד דלחכח להו ולחכנע להו . הרי שמוכח כדי לתקנם לבתר זיכוכא . וזהו שאמר ולבתר זיכוכא הוא לסתלק
בהוה פרסא ולתתקן בתיקונוי עכ"ל . בעלייתו שעלה עתיקא קדישא למעלה כדבקו עמו כשמות הכלים ועלו לגו לאת שם
הוא התיקון שכן תרלה שבתחלה כשרצו למלוך שם היה כדכתי ולכלה מלכים לחסר ימלכו בלרן לדום לתר דדיוקא שריא תמן וכיה
דדריש הזוהר דבהבא דן הכ"ה ונענין ברור בכתבי האר"י ז"ל ע"ש :

ומה שאמר בבית קדש הקדשים שכל כוונת התפלות הוא להעלות הניצוצות שנפלו . לזה לית רלהיה בז הר שמות ק
ר"ח ע"ח וז"ל בגופא לית תריסר שיעין דקיימין בשופדא דגופא כיה דלתוקייומא ולהיכון שייכן דגופא ופולחנא דקב"ה

דעבדת קייום בהו כגין דפולחנא דקב"ה בתרין סתרין כשייפין דגופא לבר • ואית תריסר שייפין אחרנין פכיימין לגו מן גופא
ואיכון רזא דחכמתא עילאה ואיתידעו בני תבריה עכ"ל • הרי שהמצות שעושה האדם בגופו הוא לתקן שייפי דגופא עילאה
שהם הכיונות שנפלו בניצוצין תבירין מכל רזא דייחודא לתקן הרפ"ח כיונות כי תס ליחד יחודות נעור • וכמו כן תומנא
בזוהר ויקרא דף ח' ע"ב וז"ל בתו לפכיו כרכבא דא הוא שלימו דילה דשויתה בלב ורכבה בפה • הרי דעבודה דלבר תיכו כעבודה
דלגו שעבודה דלגאו הוא בסוד מחשבה לכל עבודה דלבר צריך שתהיה תוך לותיות הוי ברכבה • וכמו כן תומנא בז ח' ויקרא דף כ"ו
ע"ב וז"ל רבי אלעזר שאיל לר"ש תכוי ואימר לא קשורת דכלה לתקשר בקודש הקדשים לאתכסרא • לתדבקותא דרעותא דכהני
ליותי ויסרחלי לעילא עד דיכון תיכו סלקא ל"ל לא לוקמוה עד ח"ם • כבר ברור בזוהר לעיל מן המאמר הזה דעכין הקרבנות
סלקין עד קדש הקדשים דתיכו כיכה כוונת שכל מצות תליין בעובדא תיכו לתקן ז' ספירות הבכין לכל רעותא דליכו המחשבה
סלקא עד ח"ם : ומזה שאמר בבית קדש הקדשים שבשויתא דכל חיי לא רצתה להתלבש אלא בעין דכר ונוקבא ולכן בשברו
בשאר מלכין • לזה תית רמיז בזוהר בראשית דף רמ"ב ע"ח וז"ל והאי בשויתא לכל בשויתין והוא קתיס ולא אתגלייא לעלמין
ולא אתידע וכולהו כיה תליין והאי אתעטף בעטופא דזהרא דכרסלא כגון זהירותא ונטיקטפין טפין מרגלין ואתקשרן כלהו בחד
תיכון הכ' עטרין דליכו מלכא קדישא ושכינתיה ואתקשרי כלהו בחד כקשרין דשייפי דגופא חד שבעשה מהם פרנוף דמלכא
קדישא ושכינתיה • ומה שאמר ואיכו אעיל בגווייהו ואחזי בהו עבידתיה הרי שבשויתא דכל בשויתין לעיל בגווייהו ועל ידי דמלכא
קדישא עבד כלא הוי ואחזי בהו עבידתיה • הרי בבירור שבשויתא דכל בשויתין שהיא בשויתא דכל חיי ליכה אתלבשת שלא במלכא
קדישא ושכינתיה • וכמו כן תומנא בזוהר בראשית דף ו' ע"ח וז"ל והכיא בקודא לקדי לכי ועליה שריית ההוא דסתים דלא
אתגלייא עכ"ל • הרי ששכינתא קדישא נמי דליכו פלגא דגופא דמלכא קדישא ונקרא לכי שריית בה ההוא דסתים דליכו
בשויתא דכל חיי • וכמו כן תומנא בזוהר ויקרא דף קי"ח ע"ב רליה ברורה וז"ל וייבר יתי נר • נר נורה בגו נורה ודא הוא וייבר
ותו נורה בגו נורה תרין שמהן דאתקרי שם אלהים ודא הוא רזא דתרין יודין דוייבר דגר נורה בגו נורה תקונא דשמא
שליט הוי"ה אלהיכו וגו' וכל דא למה בגין לאשתלפא ולעיילא ביה סתים דסתימא עילאה עד סופא דכל סתימין הכ"ד ויפח
באפיו נשמת חיים בשויתא דכל חיי דעילאה ותתא תליין תהויא בשויתא ומקיימין בה עכ"ל • ידוע הוא שם' אלהים רמז למלכא
קדישא ושכינתיה ומדשליל המאמר ואימר וכל דא למה כלומר למה הוצרכו פרנוף דמלכא קדישא ושכינתיה • ומתרץ בגין
לאשתלפא ולעיילא ביה סתים דסתימא עילאה עד סופא דכל סתימין הכ"ד ויפח באפיו נשמת חיים ס"ת בבירור שבשויתא דכל
חיי ליכה אתלבשת אלא במלכא קדישא ושכינתיה • ומדקאמר המאמר ואימר וכל מאן דאיתא דלית בשויתא לאחריתי בר מן מאי
שתני הוא ודוכרניה ס"ת דהויא בשויתא דכל בשויתין דליכו בשויתא דכל חיי אתלבשת בגו מלכא קדישא ושכינתיה • וכמו כן
תומנא בתקונו זוהר חדש דף י"ג ע"ח וז"ל ועילת עלל כל עילאין לא כתית עליה יחודיה עד דלפיק ליה בת זוגיה כלילא מעשר
ספירות וכגיכה כתית עליה יחודיה בגין דתהא חביבה עליה ואיכו דאחיד בתרוייהו וכגין דא לאיכון חד מכיטריה בלא תוספן •
מהמאמר הזה דכתית עליה יחודיה ולא אמר כתית עליה סתם • ס"ת דהויא בשויתא דליכו יחודה דעתיקא קדישא דכל קדישין
איהי בעצמה כתית עליה דמלכא קדישא ושכינתיה הוי כתית עליה יחודיה דייקא בשויתא דיחיד לון ובגין דהויא בשויתא
דלית בהון במלכא קדישא ושכינתיה לית בהון פירודא ואיכון חד בלא תוספן לפי שהוא מחשבה כלו שאמרו ולא כחשב • הרי
בבירור מכל מה שאמרו שבשויתא דכל חיי ליכה אתלבשת אלא במלכא קדישא ושכינתיה • ברוך הוא וברוך שמו :

בית קדש הקדשים פרק י"ב

ולבא לבאר המאמר תדע מה שכבר הקדימו שהיו בשברי הכלים יתירת רוב האור שהיה יורד ומעתיק קדישא דכל קדישין בכוונה יכוונת כדי לשבר אותם וכדי לעשות אור חוזר

עוז לאלהים פרק י"ב

ומה שאמר בבית קדש הקדשים שבכוונה מכוונת מעתיקא קדישא בשברו הכלים יש רמז לזה בזוהר בראשית דף כ"ח ע"ח וז"ל ברישׁ הורמנותא דמלכא גליף גליפי בטעמיו עילאה

עילאה בוניה דקרדינותא כפיק יגו סתימא דסתימו מרזא
דא"ס קוטרא בגולמא נעיץ בעיזקא לא חיוור ולא לוכס לא
סומק ולא ירוק ולא גוון כלל וגו' כד מדיד מסיחא כ"א .
כד הדר מסיחא עביד גווכין לאהכרא וגו' . כוונת המאמר הוא
לומר לך שתחילת גילוי מלכותו הוא"ך
להיות שבירה דאם לא היתה השבירה
לא היה יכול להתגלות שולטנותיה
בעלמא . וזהו שאמר המאמר כריס
הורמנותא דמלכא כלומר כריס
שולטנותיה דמלכא גליף גליפי הייגו
סוד השבירות ומה שהוצרכה שבירה
זאת היא כדי לברר החסדים מן הגבורו'
שיתרלו החסדים והגבורות והרחמים
ובדין שמקודם היה כלא כלול ביחד
שלא היה כיכר לא חסדים ולא דין ולא
שום דבר . וזהו שאמר המאמר כפיק
יגו סתיימא דסתימא מרזא דא"ס קוטרא בגולמא כלומר שהיה
קשור בגולם אחד נקודה שורש החסדים והגבורות ולא
היה יתרלין כלל לא חסדים ולא גבורות הוי לא חיוור ולא
לוכס לא סומק ולא ירוק ולא גוון כלל ועל ידי ירידת האור
שעבר נתהוו הגווכים הנוכרים זהו שאמר כד מדיד מסיחא
עביד גווכין לאהכרא . ופירוש מאמר זה תמצאהו להלן .
הרי שבכח השבירה כמו שאביאו המאמר הזה בסמוך עד דמגו
דחיקו דבקיעותיה כהיר נקודא חדא הרי שבכח אותה הבקיע'
כהיר אותה נקודה ונודע מה היה בתחילת גלויו תע"ג שאח"כ
נפתח . ואחר שרצון דעתיקא קדישא הוא לברואת עלמין
בחסדים וגבורות ולא היו יתרלים החסדים והגבורות אלא
בכח השבירה ע"י דכתיב מכוונא דעתיק' קדישא היה שברי
כלים ולא כמ"ש אלא ערבו לו העולמות ולכך החזיקן כאשר
תראה בחקירה הזאת בבית קודש הקדשים . וכמו כן תמצא
בזוהר ברעיא דף ל"ח ע"ח רמוז ג"כ וז"ל אמר ר' שמעון הא
תגינן דכד ברא קב"ה עלמא גליף בגליפי דרזא דמהימנותא
גו טהירין ברזין עילאין וגליף לעילא וגליף לתתא וכלא ברזא
חדא עכ"ל . ידוע הוא שכל רזין דמהימנותא כלולין בפרצוף
אדם והכיוצא שנפלו משברי כלים הוי פרצוף אדם וכבר
אמרנו לעיל שכדי לברואת עלמין הוצרך השבירה שע"י השבי'
כתברר הכל כל אחד לעצמו ויתקנו עלמין . זהו שאמר המאמר
כד ברא קב"ה עלמא גליף בגליפי דרזא דמהימנותא הרי

ואחר ביטול אלו המלכים אסתלק
ע"ק בהאי פרסא ואתתקן בתיקונוי
כחד סבא דסבין עתיק דעתיקין
טמיר דטמירין אתתקן ולית דידע
ליה אבל בתיקונוי ידיע וכד אתתקן
תקין כל תיקונין דעילאין ותתאין
דהיינו שהאיר לאו"א מחכמתא
סתימאה דילירת דרך תיקון י"ג
מתיקוני דיקנא הנקר' מולא עילאי
על ידי ארין :

חוזר שהוא רזא דבחינת דגבורה בסוד ואד יעלה מן הארץ
ואם לא היו משתברים לא היה אפשר להיות האור חוזר לפי
שהיה מתייאב האור בכלי ולא היו נעשים בחינת הגבורות וזה
א"א להיות לפי שרצה לעשות כלי להלבים בו הנשמה ושתהיה
מעין הנשמה ר"ל שבחינת הכלי בעצמו
תהיה בחינת נשמה נ"ב וע"י שתיקן
האור חוזר הזה נתתקן הוא נ"ב דהיינו
שנתהווה בו א"ח והיה בחינת הסילוק
שנסתלק למעלה לתר ההכלה והחזרה
הזאת הוא סוד האור חוזר שנתהווה בו
והוא תיקונו שמקודם לכן תע"ג דהוה בו
שורש הגבורו' לא היו מתרלים כלל ולא
נודעים ולא היה אפשר לו נ"ב להיותך
גבורה לבד והחסדים לבד יען כי היה
הכל ענין אחד לכך הוצרך ליתתקן
הוא בסוד האור חוזר כדי להמשיך
מיין דוכרין לאנפא שהוא אסד ומיין נוקבין לאחזא שהיא גבורה
ואף על גב דאמינא דהוו גמוזין הכ' עיטרין בגו תו"א קודם
השבירה לא דהוו כל אחד לבדה אלא הוו כלול באחד ולא הוה
נודע אימה אסד ואימה גבורה אבל אחר השבירה נתפרסמו
החסדים והגבורות ואור ישר הוא שורש החסדים וזהו שאמר
המאמר ואחר ביטול אלו המלכים נסתלק עתיקא קדישא דכל
קדישין בהאי פרסא ואתתקן בתיקונוי הרי שהסילוק למעלה
הוה התיקון דהיינו שבעתיקא קדישא ד"ק נסתלק למעלה
אחר השבירה וכל הנשמות של הכלים עלו לאחריו להדבק
בשורשם ונתהוו כלם בסוד האור חוזר לכן הוא בכוונה מכוונת
נסתלק כדי לעשותם אור חוזר להיות התיקון :

גמצא שע"י שרצה לתקן תיקונוי דמ"ק מיולא נתתקן הוא
גם כן וזה שאמר ואתתקן בתיקונוי כלומר בתיקונוי
דמלכא קדישא לאתתקן הוא : ומ"ש כחד סבא דסבין
הייגו לפי שמקודם בא האור בכלי אחד ושיעו' לפי שאחד ושיעור
לא יבוא אלא מאד אור חוזר שהוא שיעור רצון דהייגו שחושב
האדם בלבו לעשות דבר אחד ואומר לעשה דבר פלוני אם לא
יהיה קנבת האור חוזר דאיכי הבחירי שאומר לו דיי לך בזה
היה מתארין הדבר עד שא"ם ואין תכלית : כך עתיקא
קדישא דכל קדישין בעוד שלא היה סוד א"ח שהוא שורש
הגבורות לבדו בפועל אלא היה בכח יחד האור בלי אחד
ושיעור ושיעור הכלים ואם לא היה הא"ח שנתהווה היה תוכן

הכלי .

אבל לכאורה שהיה שתמלא כל אותו חלל מאור זהביות שנבורא היו סיבות מחשבת הצמצום ועפו החלל וכשרלו שכשברו הכלים והיה חוזר העולם לכתו שהיה לא הוצרכו להתפשט מקורם הפשוט והרלו עצמם והחזיקו באור יורד שלא ירד ע"י חורתם לאחור שע"י שהם היה חוזרים לא היה יכול האור ישר לירד וכשנתהוה האור חוזר ונפתלק גם כן הוא לפעלה בסוד ח"ת שלא נתקנו העולמות ונתן קצבה באורו המספיע לא"כ וכאו דעתיק יומין דשם ב"ן שהוא ח"ת שכשמספיע מספיע תעם ע"י הצערות שהם התיקונים ולכך נקראו הצערות תיקונים דהייגו שיבא האור תעם יועם ויתקן העולם כך ע"ק וכל קדישין מספיע דרך תיקונים וז"ש ואתתקן בתיקונוי כחד שלא דסבין כלומר כמו עתיק יומין שנתתקן בתיקונים דא"ח כן הוא נתתקן ע"י הסילוק שנפתלק לפעלה בתיקונים דא"ח הוי ואתתקן בתיקונוי כחד שבא דסבון בכ"ף הדמיון :

ומ"ש אתתקן ולית דידע ליה אבל בתיקונוי ידיע ר"ל שאי אפשר לידע התיקון שלו אלא אתתקן

ולית דידע ליה ר"ל לית דידע לההוא תיקונין היכי הווה • אבל בתיקונוי ידיע ר"ל מיוה שתקן לתתא נודע שתיקונו היה זה גם כן ומה שתיקן לתתא הוא לעצות א"א ואם כן מוכרחים אנו לומר שגם הוא בתתקן כן שכוודאי ברצונו כך שאם לא היה רצונו כך לא היה מתקנו כך בתיקונוי ידיע :

דנר אחר אבל בתיקונוי ידיע ר"ל שאין אדם יכול לצייר בו שום צלם ודמות כמו שאומר בכתוב אחרון הלוש אשר יעשה פסל ומסכה ושם בספר בספרו של עולם ואפי' אתתקן נבחינת אדם שנקרא אדם קדמון לית דידע ליה אלא הוא אבל אחות התיקונים שתיקן לתתא בפרצוף אדם להלבישם בהם הנשמה אתה למד שתיקונו גם כן הוא בבחינת אדם הוי אבל בתיקונו ידיע דאל"כ למה פרצוף אדם יהיה בבחינת שלו שיהיה נוראם וידי' וכל אלה דמי ך באדם אם לא שנבריכה הנשמה לכך :

וא"ת שאינה צריכה לכך לכל אלו האברים אם כן הוא דבר עיותר וכל יתיר כנטיל דמי אלא בהכרח נאמר לומר שכל מעשיו הם שלמים ואין בהם לא חסר ולא יתר אלא הדבר הנעלם וכהיות כך נאמר שאחות החיצון אלי אקיר רצון הפנימי ואפילו שהפנימי אין הדעת יכול לעלות לשם ולא לנייר שום דבר עם כל זה כשהוא בתוך תיקונין ידיע • הוי אבל בתיקונוי ידיע כלומר אנו תיקונין :

ומ"ש וכך אתתקן תקין כל תיקונין דעילאין ותתאין כייצו שע"י הסילוק שנפתלק בתהוה א"א הוא שהוא תיקון כל העולמות וסיבה מה שנתהוה א"א הוא

שהנליפו היה בשברי כלים דחיצון פרצוף אדם דנקרא רוח דמהימנותא • וז"ש ונלוף לעילא ונלוף לתתא • ידוע הוא שכל מה שאירע בעולמות העליונים אירע נם כן לעולמות התחתונים וכאן שנאמרה על העלמין דמיתו כך כנוד נם כן על אדם התחתון מיתה עונין אותה השברי כלים ז"ש ונלוף לעילא ונלוף לתתא • הרי שכדי לברואת עלמין בכוונה מכוונת עבד בשברי כלים • וכאן תמצא בזוהר שעות דף רכ"ו ע"א וז"ל וכדין דא כאורו דאתחבר דלא אתידע בשם בכאורו דפריסו וכהרין כחדא ואתעבידו ט' היכלין • הרי שכדי לאעבד ט' היכלין הוצרך בטיפה שבשם הוא בהיא דאתחבר בכאורו דפריסא אתעבידו הט' היכלין דאיהו פרצוף אדם • וכאמור זה בסוף המאמר אור בחלין קיימין כל דא דמהימנותא הרי שפרצוף אדם תלוי בו רוח דמהימנותא ונעבד ע"י הבטיפו שהוא השבירה : וכאן תמצא בזוהר ויקרא דף קכ"ח ע"א וחלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום וגו' • מאן ישנח בהאי ומאן יזכה בהאי דאיהו סהדותא על מהימנות' דמהימנותא הרי שאלין מלכין דמיתו נקראים מהימנותא דכל מהימנותא • ואם אינא שאינו בכוונה מכוונת השבירה ז"ל זה גירעון למאציל ח"ו וכי הנופה עתידות לא ידע שהעת ידין להשבר דאי לא הוה ידע שעתידין להשבר ונשברו שלא מדעתו לא מתקרי סהדותא דמהימנות' דאדרבה גרעון הוא מתקרי שלא מלקרי לון רשב"י ע"ה סהדות' על מהימנות' דמהימנות' דכלא ש"מ דבכוונה מכוונת נשברו • הרי מכל הנ"ל שבכוונה מכוונת לתקן פרצוף אדם כלומר מדין ורחמים הוצרכה השבירה • שהיא מיתת המלכים :

ומ"ש בב"קמץ ש"ע שבירת המאצין נתקן מלכות קדישא בתור חוור • זה הדבר ברור בכתבי האר"י ז"ל שתור חוור הוא תור שורש הדינין שהוא בחינת שכינת עוזו דמלכות קדישא וכל תיקון האדם הוא שיהיה בה זונו עמו כדי להקרות אדם כמה דאתמר קדמ ויקרא את שמם על שכינתם אדם ובכל עוד שלא היתה ברורה פרצוף דשכינת עוזו אלא שהיה הכל ביחד בלי שום בחינת פרצוף לא נתקרי אדם אבל אחר שנתהוה פרצופי דמלכות קדישא ושכינתי' אז נקרא אדם שלם • וכאן כן תמצא בזוהר בראשית דף ט"ו ע"א וז"ל בריש הורמנותא דמלכות נליף נלופי בטהירו עילאה בוניכא דקרדינותא נפק מנו סתיים דסתימא מרזא דא"ס קוטרא בנולמא נעין בעזקא לא תוור ולא סומק ולא לוכס ולא ירוק ולא נון כלל כד תדיד מסיחא • ב"א • כד הדר מסיחא עביד

צריכין להכירה ידוע הוא שסביבותיה לתקריתיה הורמוותיה דיולכה לפי שע"י שליט בכל עלמין ונקרא לדון על כלה וכדי לברר ולפרסם פרצוף דיולכה קדישה וסביבותיה שהם שורש החסדים וגבורות הוגרך הסבירה כנ"ל ז"ס ברית הורמוותיה דיולכה גליף בגילופי כלומר בתחילת גילוי שולטנותיה דיולכה דתיהו מלכותה קדישה הוגרך לעשות הגילופין דהייט הסבירה: **ומה** שתאר בונינא דקרדיכותיה נפק יונו סתיים דסתיומה ארזא דח"ס קוטרא דגולגלתא כעין בעזקה · כבר ביארנו לעיל בפרק י' שהביאה ניצוצה דנפקת ויא"ס נקרא בונינא דקרדיכותיה והיא הנקרא קו המדה כמבואר בזוהר חדש בפ' ואתחנן בתוא' קו המדה ובכל עוד דלא הוה סבירת הכלי' היתה עיפת בזרע שהין בה צורה חלה בכח ולאחר שנשתל בגו תוא · נודע מה היה בכח לאחר שנשתל בגו תוא · נודע שהיה בכח לאחר שיצא לפועל כמה דלאורי' חיכשו יון הפעולו' ידעינן הכוחות לכל מקודם היה גולם בלי צורה ז"ס המאמר בונינא דקרדיכותיה ר"ל לאותה הנקודה הנפק יונו סתיים דסתיומה ארזא דח"ס דנפקת מהוא דאתקרי רוא דא"ס והוא עתיקא קדישא והיא נקודה הוא סוד הסכי עטרין קוטרא בגולגלתא ר"ל שהכח שבהם היה קשור באותה גולם שהיה לאותה הטיפה של הם' עטרין ולא היה ניכר בהם לא חסדים ולא גבורות הוי לא חזור ולא לובש וכו' וז"ס הכותבת לאחריכא כך הדר מסיחת · ידוע הוא שבשעברו הסברי כליס אור הלאור למעלה ומחזית לאותה ההכלה העמוקה שהכה בהם כדי לעברם גולך באותו האור כד חמיותת שידוע הוא שכל תגועה מולידה חום נאמר שבאותו האור שחזר למעלה נתהוה בו שורש הדיני' שהוא סוד החמיותת וז"ס הכ"ח כד הדר מסיחת ר"ל כשחזר אותו אור למעלה עכשיו גונין ר"ל נתהוו התחדי' והגבורות והוא היה התיקון שנתהוה פרצוף דיולכה קדישה ושביכתיה · הרי שע"י סבירת הכלים נתקן מק"ו למיהוי בו תחדים וגבורות · וכיוצא תמצא דיוק בזוהר בראשית דף פ"ו ע"כ ו"ל תא חזי כד סליק כרעותא דקב"ה למיברי עלמין אפיק תד שלהובא דבונינא דקרדיכותיה וגסב זיקא בויקא תשכחת ואוקידת ואפיק חמו סטרי תהומא חד עיק וחבר לון כחד וברית כהו עלמין עכ"ל · ויקודם לבוא אל ביאור המאמר נרין להבין ולידע הנקודה הזאת שבחת שעתיקא קדישא אם נפסק ויקורה מלמעלה או אחידה היה אם נאמר שנפסקה ויוקמוה תלא תתקרי כאצלות ולא תאציל דוקא יתרון יהיה בין הנקודה הזאת לשאר התגילות מאחר שנגזרה לזה בא המאמר הזה ואפרש שלא נגזרה ויוקמוה ולכן אמר כד סליק כרעותא דקב"ה למיברי עלמין אפיק תד שלהובא דבונינא דקרדיכותיה ולהיות נקודה קדישה שלהובא עתה בא לומר לך שלא נגזרה ויוקמוה אלא שנתפשטות כמו שהשלהובא המתפשטת לא נפסק ויקורו מן הנחלת לך ומעולה לשלהובא להודיענו שלא נפסק ויוקמוה וגסב זיקא בויקא דהייט מלכין קדמאין דמיתו דיתקריאו זיקין כמה דאיתא בתדבא כהתי חומרא דאכתם בירוסקיתא דערבלת ואפיק זיקין לכל עיבר ואלין יקרין מלכין קדמאין דאתחרבו:

מלבד הטעם הכ"ל שכשמות המלכים לא רצו להפרד משורשם וחזרו כל האור לאחור לחדי שורשם כמצא דהוה בהסתלקותו למעלה כתהווה בו הא"ח שהוא התיקון דיודיה וחגב תורתי שנתתקן הוא בסילוקו למעלה שנתהווה בו הת"ח נתקנו כל תיקונין דעילאין ותתאין שחזרו לאחריו ונעשו בסוד ת"ח כולם. הוי וכד אתתקן תקין כל תיקונין דעילאין ותתאין דהיינו שכתיות ת"ח יש כח בעולמות לקבול אור היתר לפי שהת"ח נעשה לבוש לאור היתר ומשפיע מעט מעט בקבה ובזה יבא תיקון לעולמות · נמצא כד אתתקן הוא בסוד ת"ח בחזרתו למעלה נתתקנו כל תיקונין דעילאין ותתאין:

ומ"ש כל תיקונין דעילאין ותתאין רצה לרמוז על כח"ג וחג"ת נהי"ם תיקון של כח"ב הוא סוד החיה והנשמה ורוח שירדו ונסילוק עתיקא ד"ק עלה כל אתר לאתקנו ונתהוה בבל ח' יתסם סוד דאור חוזר גם כן נמצא כאן שחג"ת נהי"ם נתקנו ע"י שנעשו ת"ח ג"כ כל דבר שנאמר בו אור חוזר נאמר כאן בו תיקון כל תיקונין דעילאין ותתאין דעילאין הייגו כח"ב ותתאין חג"ת נהי"ם:

ונחזור לענייננו שנמצא שע"י האור חוזר יורד האור בסוד שיעור וגם המקבל כשיש בו סוד לאר חוזר יוקבל כדי שיעורו ז"ס דהייגו שהאיר לאו"א דרך תיקון י"ג ואלו התיקונים הם סוד האור חוזר ואור היסר ומבטושות אור היסר ואור החוזר כשעשו הי"ג תיקונים כמבואר בכתבי האר"י ז"ל ה"ה נמצא שמה שהאיר להם ע"י תיקון י"ג הייגו שיש בו יודה ושיעור שהם הם התיקונים שבמשכי' מתוך יוחל סתיומה ועל כן נקרא מסיכה דמבועה שמושכים הספע מהמוקור משע מעט בחדה ושיעור ז"ס דרך תיקון י"ג דהייגו השערות שמושכין הספע מעט מעט מיוחל סתיומה שכן תמצא גם ק שעיקר חיות השער הוא מן המוח הוי מיוחל סתיומה · ומ"ש ע"י תריך לפי שהשערות קבועות בראש שהוא תריך ומשם יורדים לאו"א:

הרי ס"ת זיקין כזיקין הוא על מלכין קדמאין דאתחרבו • וי"ס וחסכאת הייגו שכשברו • ואוקידת הייגו שכתגלו בגו אחא
ליתקן • וי"ס ואפיק יגו סטרא תהומא חד טיף ידוע הוא שהתהום עילאה נקרא ביגה ואחר שכתעלו נשמות המלכים
לאפיק הוא שטרא דהוא גמוזה בגו אחא ז"ס ואפיק יגו סטרי תהומא חד טיף הייגו העיטרא וחבר לון כחדא הייגו הטפה עם
נשמות של הכלים ונעשו פרצוף דמלכא קדישא ושכיכתיה שע"י נברהו כל עלמין ובהו ברא עלמין • הרי שע"י שבירת המלכין
נתקן פרצוף מלכא קדישא ושכיכתיה ובהון נברא עלמא • וכמו כן תמצא בזוהר ויקרא דף קכ"ח ע"ג וז"ל וכרים קמייה חד פרסא
וה גליף ושעיר מלכין ותקוניהון ולא לתקיימו הכ"ד ואלה המלכים וכו' ולבתר זיווגא הוא לאתלק בההוא פרסא ולאתתקן
בתקוני • הרי יש מלאמר הזה מדלאמר ולבתר הכי לאתלק בההוא פרסא ולאתתקן בתקוני ומאי סליקו הוא לאחר מיתת מלכין
ותקוני לאיהו פרצוף דמלכא קדישא הרי שע"י שבירת הכלים נסתלק ע"ק בההוא פרסא הייגו האור חוזר • ולאתתקן בתקוני
הייגו שכתהוו החסדים והגבורות וכמ כמ תקוני וכחותיה סליקו ונעשו בתהוא האור חוזר שהוא התיקון דאי לא תימא הכי הי"לל
לאסתלקו בההוא פרסא ולאח"כ לאתתקן בתקוני מדלאמר לאסתלק בההוא פרסא ולאתתקן בתקוני ס"מ דהסילוק שנסתלק הוא הוא
התיקון כמבואר בבית קה"ק וכמו כן תמצא בזוהר ויקרא דף קי"ח ע"ג וז"ל כללא דכל מילין עתיקא דעתיקין דז"ח כלא חד
כלא הוא כלא יהא לא תשתכי ולא שכח לאתתקן בתיקונין אלין דיוקנא דכליל כל דיוקנין וכו' דהוא דיוקנא דאדם :

הנה רמיזה יש במאמר הזה מדלאמר לא תשתכי ולא שכח ס"מ שהוא סוד החסדים והגבורות היו בע"ק דכל קדישין דהוא סוד
הכל וזש"ג שלא היה גרעה לא חסר ולא גבורה ואח"כ בפרצוף דמלכא קדישא כתפרקס החסד והגבורה אל תאמר שנולד
חסר שלא היה כיה שלא כלא היה כיה בכח והוציאו לפועל זהו שאמר לא תשתכי ולא שכח וס"מ לאתתקן בתקונין אלון ס"מ דרמזנו
היה להמשיך החסדים והגבורות וע"י השבירה נתהוו הוי לאתתקן בתקוני דאייגו פרצוף אדם דכליל חסדים וגבורות • וגם דיוק
אחר לרחית הנזכר לעיל יומה דאמר כלא חד כלא הוא כלא יהא כלומר לע"ג דתרתי שבי פרצופין דמלכא קדישא ושכיכתיה כלא
חד יען כי כלא הוא כלומר החסדים והגבורות הם שלו הוי כלא הוא כלא יהא כלומר כלא יהא חד לע"ג שנרמזים בכאלים •

הרי רמיזה שע"י שבירת המלכין נתקן מלכא קדישא באור חוזר דהייגו סוד הגבורות :

ומה שאמר בבית קדש הקדשים שעתיקא קדישא אחר התיקון משפיע דרך יסוד • לזה לית רמיזה בזוהר שמות דף קכ"ב
ע"ב וז"ל דתניא ברזא דרזין דיסוד דמלכא לאתתקן ביחסד ובגבורה בהאי דיסוד תליין שערי יסודין על יסודין דאיכון כל
עזיכוותי אתאחדין בהו עילאי ותתאי ס"מ שמשפיע דרך יסוד • וכמו כן תמצא בזוהר ויקרא דף קל"ח ע"ב וז"ל חכמות בחון תרוכה
כד נגיד מוחא סתימא דאריך לכופא דז"ח בחיכון יסודין כאלו אתחברן לכבר תרין מוחין ואתעביד חד מוחא בגין דלית
קיומא דמוחא תתאה אלא בקיומא דמוחא עילאי עכ"ל מדלאמר המאמ' דלית קיומא דמוחא תתאה אלא בקיומא דמוחא עילאה ואמר
לעיל כד נגיד מוחא סתימ' דאריך לכופא דז"ח בחיכון יסודין ס"מ שמשפיע דרך יסודין וע"י השפע זה מתקיימין כל עלמין :

ומ"ש בבית קדש הקדשים כד אתתקן ע"ק בחור חוזר נתקנו הכל בחסד ורחמים • זה ברור בזוהר ויקרא דף קל"ה ע"א
וז"ל כד אתתקן תקין כל תקונין דלתתא תקין כל תיקונין דעילאין ותתאין מכאן לוליפכא כל רישא דעימא דלא אתתקין
הוא בקדמיתא לית עימא מתתקנא עכ"ל :

ומח שכתוב בבית קדש הקדשים לאיך מהבטיחות נעשו התיקונין • זה ברור בזוהר שמות דף רכ"ו ע"א וז"ל וכדין
דא נהירו דמחשבה דלא אתיידע כטש בנהירו דפרישא ונהריכחדא ואתעבידו ט' היכלין להיכלין לאו חיכון נהורין לאו
חיכון רוחין ולאו חיכון נשמתין ולא לית מאן דקיימא בהו עכ"ל : הרי שהתקונין אתעבידו ע"י הבטיחות דנהירו דמחשבה
נהירו דפרישא וזה הדבר ברור בכתבי האר"י ז"ל שכל התיקונין אתעבידו מהבטיחות של הספירות דאבא ואמא • כאמר
תמצא בכוונת המלות של האר"י ז"ל פ"ה :

בית קדש הקדשים פרק י"ג

ולבא על כאלה האומר נריך להודיע כי כל זה שהיה עד עתה לא היה בו בחינת מיין נוקבין כי בחינת המ"ן הוא

ומ"ש בבית קדש הקדשים בענין א"ק ומיין דוכרין הדבר ברור מאד בדרך טבע ומאחר דאמר קרא ומבשרי לחזה

עוז לאלהים פרק י"ג

מחוז חלוה ל"ל ג"כ שלמעלה יש ג"כ חורות שנקרות זרע וסם
כח כל הפרצופים ובכתבי האר"י ז"ל קורה לותם מוחין לפי
שעיקר מציאותה הוא מן המוח ורחיה לזה תמכה בזוהר
ברעיא דף ס"ו ע"ב וז"ל ההוא נקודה זרע בגו ההוא היכלא
רוח דתלת נקודין חולם שורק חירק
ואתכלילו דא בדא ואתעבידו רוח חדא
קו"ל דנפיק בחכורה חדא בשעת' דנפק
נפקת בת זוגיה בהדיה עכ"ל . הרי
שנקט לשון זרע וכוונת המאמר כך היה
ידוע הוא שנקודה היא יוד דסייגו
תכונה הנקרת לבת וביגה נקרת היכלא
וז"ש המאמר סהוא נק' זרע בגו ההוא
היכלא ר"ל לבת זרע בגו לבת . וז"ש
רוח דתלת נקודין חולם שור"ק חירי"ק
קשה שהרי מסיים ואחיל שנפק קול ובת
זוגיה דהייגו ת"ת ומלכות ות"ת ומלכות
הם ב' ואיך אמר רוח דתלת נקודין .
וי"ל כוה ב' דרכים . הא' הוא שחולם ושורק חד מינון שחולם
הוא ת"ת ושורק הוא יסוד שהוא חות בריח ונוף וברית חד
הוא . וכן תיבת בחונה חולם ושורק הם בתנועת הספתים
שאין בין חולם ושורק אלא נמוס הספתים והאבי ספתים
רומזים לשבי זוי"ן שאין ו' אחד שהיה ו' במילואה ולכך נוף
וברית חדא הוא ומזה שאמר קול דנפיק בחכורה חדא וחיריק
היא תנועה לבחרת דהיא מלכות ולכך אמר המאמר ונפקת
בת זוגיה בהדיה ולא אמר כי אם ב' דהייגו קול ובת זוגיה :

עוד יתכן לומר דהאי דנקט תלת נקודין שהי"לל זרע בגו
ההוא היכלא תלת נקודין אלא ידוע הוא שת"ת נקרת
לאמת כדאיתא בזוהר ויקרא דף רכ"ז ע"א וז"ל קרוב ה' לכל
קוראיו למאן קרוב חזר ואמר לכל אשר יקראוהו באמת וכי
אית מאן דיקרי ליה בשקרא אמר ר' אבא אין ההוא מאן דקרי
אלא ידע למאן דקרי וגו' הה"ד תתן אמת ליעקב חסד לאברהם
הרי שהקול דהייגו ת"ת הנקרת יעקב נרמז באמת ואמת הוא
רחשית ותכלית ואחיצע ורומז עילא ותתא ואתעביתא נמצא
שבהאי קול רמוז התלת קשרי . וזהו שאמר המאמר ההוא
נקודה זרע בגו ההוא היכלא דהוא תלת נקודין כלומר סוד
דתלת קשרי הם כח כפי המובן שהתלת קשרי הוא ת"ת לבד כך
מתלבו' שהרי האי שמא דאמת לת"ת לבד קאי ולאו הכי שעיקר
התלת קשרי הוא המלכות שהיא לאחת מן התלת קשרי לכך אמר
המאמר

יהוא אור שחוזר למעלה לא אור היורד מלמעלה למטה וכל עוד
שלא נשברו הכלי' ונתעלה עתיקא קדיש' ד"ק למעלה מהפרסא
לא נתהווה האור חוזר שע"י עלייתו כל הנשמות של הכלים
דנו לעלות עם מקורם ונעשו כולם בחינת אור חוזר וכמו שיש
אור חוזר בהמה כן בהכא . וז"ת אין
לתפוס זה כמשיל לך משל כדי שתבין
העיניין . העיין חוכרין הוא הזרע
היורד מן המוח ומציאו כמו שהאיש
מוריע כן האשה מזרעת ומקביל' נעשה
ולד נמצא כין מה שהוריע האב ובין מה
שהוריע האם הכל יורד מן המוח אם כן
הא"ן מי הם לפי שא"ן הם העולים
מלמטה למעלה ושו המוחין שהחזרו הם
היורדים מלמעלה למטה וכל היורדים
הם בחינת מ"ד שהשפיעין : אלא יובן
במשל הזה שלי תפוס להבית מ"ד שהחזרו
בין מהאשה בין מהאיש הם לא על ידי
התאוה העולה אל המוח מלמטה למעלה וע"י אותה התאוה
מתעוררים המוחין לרדת הרי שבין בהאיש בין בהאשה יש מיין
נוקבין וז"ד שהיה אותה התאוה העולה למעלה . וז"ת מה
הפרש יש בין האיש להאשה . תדע שהאשה יסודה לפנים והאיש
יסודו לחוץ וכל המוריע תחילה בעשה קדקע לזרע היורד
אח"כ עליו ועל זה אמרו דז"ל האיש מוריע תחלה יולדות נקבה
האשה מוזרעת תחלה יולדת זכר הרי שבין האיש ובין האשה יש
כאן א"ן וז"ד הם המעוררים הזיווג בסוד עורי צפון ובוא
תימן והמוחין היורדים הם ז"ד בסוד ובואי תימן : אבל קודם השבירה
האור שעבר בהם לא היה מספיק א"ן לכן לא נתעברו מהאור
לשבר ולסדק אותם ולפי שלא היה א"ן לכן לא נתעברו מהאור
דאצילות שאין העיבור אלא מתחת האור חוזר שהוא הכלי
המקבלת לאור היישר וז"ש המאמר ונתעוררו אוא"ת לזיווג הייגו
אחר עלייתן הנשמות שנתהוו הא"ן שהיו המתעורות . וז"ש
כשיצאו יסודותיהם לחוץ הייגו הסדיקה שסדק אותם האור
היורד שמקודם לא היה ניכר בהם לא חסדים ולא גבורות כיון
הטיפטוס שהיו ניכר אם הוא היש או אפס עד שיסדקו אותו
כן היה אוא"ת בסוד אברהם ושרה טומטומים היו : וז"ש וזה
הזיווג דאוא"ת הוא סוד המתקלת הייגו לפי שמקודם לא היו
משניהן לפין בחפין שהיו בסוד 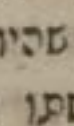 אחור באחור וא"ש
גרועים בחסד ואמתו והאור שיהיו בהיכיהם היו

הגמירה

הנפירה שנפר לותם וכלפנו פנים בפנים וזהו סוד המתקלת
והייגו כמו שהמתקלת שהם המאזנים הם שוים זה כנגד זה כך
הם לו"ת שוים כמ"ש באהר כחדת נפקין וכחדת שריין וזאת
המתקלת היא סוד היווג דהייגו לור חוזר ולור יורד כמו
המתקלת שלפעמיים זה יורד וזה עולה ז"ש המלמר וזה היווג
דלו"ת הוא סוד המתקלת: ומ"ש ותכף ויד נכנסו הנשמות
על המלכים זה התכף הוא לשבירה דהייגו תכף לחר השבירה
עלו בתוך לחת וכעשו מ"ן ולע"פי שנזכר לת"כ לתין מוקדם
ומלוחר • ומ"ש המלך הרלשון שהוא הדעת כמעט שנכנם
כולו ולא לתמר שנכנם כולו לגזרי הייגו משעם הנזכר מרפ"ח
בימים שכפי המכיין הם רפ"ז ול' הגותר הוא מן הדעת
לפיכך לתמר כמעט שנכנם כולו לפי שהל' נשלר בחון • ות"ש
לפי שהוא עצמו היה בערך נשמה כפני ז' שלר מלכין יצלת
עצמו כרלה מיותרת לל שהכוונה הוא שנשלר המלכין הנשמות
על לפעלה והכלים ירדו למטה לחבל המלך הח' שהוא הדעת
הכלי עצמו היה בחינת נשמה • עוד כלמר שהבנת עצמו
הייגו ושם לשתו מהיטבחל דהייגו הגבורות שלו כד"ת עצם
מעצמי שכן תמלת בעצמו עולה יצחק דהייגו גבורות לשר בהו
חליו יחמיל וגם לרמוז לך שיצלת עצמו עם ד' לותיות עולה
ר"י שהם י' פעמים לה"ה דהוא הייגו ושם לשתו מהיטבחל
זכ"ן כחדת והיו בסוד נשמה דו' ספירות ועל כן עלו למעלה
הוא בעצמו כלומר הוא ומוקדיה ומיסב בתקן הפרצוף דמלכת
קיימת ושכינתי' לחר עלותם בסעי לחת כלשר יתבלר לקיין:
ואגי מסתומים מלוד על כל המקובלי לחק קדלו ולא דקדקו
בלוחיות התורה שכולים מוריס שו' מלכים יתו
ולחר שהו' יתו המלך הח' ולשתו שנשלרו חיים יתי הם חלת
והלי הלחת כפי דברנו וכפי מה שנזכר לעיל • עוד קושיית
לחרת שלומרים שלשה רמוזה בביגה ורחל במלכות ומלשה
יעלו' קנוות שהם הו' בניס שילדה לם כן קשה מלד שהרי חד
מהו'קנוות שהוא ת"ת הוא יעקב ולחק לפשר שילדה לת בעלה
חלת תשובה ולת תמנלכו להלן בסוד כי שבת יתיס עשה ה'
לת השמים ולת הלרן:

ביאור

הענין הוא שלותה ההכלה שמתהפה הלים מן הנוקבא הייגו דלמר הוא טיף סליק ולתעטר בימינא: ומ"ש סלקו חד בחד הייגו כנזכר לעיל שהדכר כתהפה מן הנוקבא והנוקבא מן הדוכרא ולתחלפו דוכתי עדון דנוקבא עלל בדוכרא ועדן דדוכרא עלל בנוקבא: ומ"ש ודכחית סליק ודסליק נחית תדע שכשלומר סליק הוא בדוכרא וכשלומר נחית הוא בנוקבא שהזכר מעורר לנוקבא והנוקבא לת הזכר ול"ש דכחית סליק כלומר יסוד דדוכרא דכחית בנוקבא גורם לעלות בה תלוה להמשיך טיפין ול"ש זנחית סליק כלומר על דכחית בגוה לעיל בה תלוה הוי דנחית סליק ומ"ש ודסליק נחית הייגו לותו עדון של נוקבא שעלל

המלמר בשעתא דנפק נפקת בת זוגיה בהדיה שלדם לא נקרא
ללא עם בת זוגיה וכן לדם בימפר קטן כמנין לחת בימפר
קט זהו שלמר בשעתא דנפק נפקת בת זוגיה בהדיה שהוא
והיא חד פרצופא לימין הרי מן הכ"ל שנקט לישנא דזרע כדי
להוציא הולד כמה דלמרינא מבשרי לחזה לאלהי לבל לימו זרע
מיום ללא לורות פנימיות היונלים מסוד דכר ונוקבא ובטש זה
בזה ולתעביד הפרצוף כדלימא בו הר שתות דף רכ"ו ע"ת
ו"ל ובדין דל נהירו דמחשבה דלא לתיידע בטש בנהירו
דפריסא ולתנהרין כחדא ולתעבידו ט' היכלין • ידוע הוא
שהמחשבה היא חכמה והפריסא רומזת לבינה ו"ש המלמר בטש
נהירו דמחשבה בנהירו דפריסא ולתנהרין כחדא ולתעבידו ט'
היכלין ר"ל בטש זרע דמחשבה בזרע דפריסא דלימין לורות
הוי נהירו דמחשבה בנהירו דפריסה ונהרין כחדא ולתעבידו
ט' היכלין דלימין רזא דלדם ודייקא דלמר נהירו דמחשבה
בנהירו דפריסא ולא למר בטש מחשבה בפריסא והלי נהירו
הוא הזרע כדכתיב לור זרוע לנדיק: הרי מכל הכ"ל
דלית לורות דמתקרלות זרע קדם וכמו דזרע לבא דליהו
מחשבה כך זורעת לתא דליהי הפריסא הנ"ל • ומה שלמר
בנקב"ק שיש מיין דוכרין ומ"ן בוכר ובנקבה יש רמוז לזה בזוהר
דרלשית דף פ"ו ע"ב ו"ל ההוא שלהובא סליק ולתעטרת
בשמלל והיה טיף סליק ולתעטר בימינא סלקו חד בחד
לתחלפו דוכתי דא לסיטרא דא ודא לסיטרא דא ודכחית סליק
ודסליק נחית לתקשרו דא בדא נפיק מביניהו רוח שליט
עכ"ל • נריך שתדע שלפעמיים סליק ר"ל עלוי כמה דלמר
בזוהר כד סליק ברעותא דקב"ה הייגו שעלה ברצונו כמצח
דסליק ר"ל עלוי וכבר ידוע שיסוד דדוכרא מתפשט מן הנוף
ולחון לכך נקרלת שלהובא שהוא כשלהובא המתפשטת מן
הנחלת ולחון לחבל יסוד דנוקבא לינה מתפשטת רק מוריד
טיפה ו"ש המלמר הוא שלהובא סליק ולתעטרת בשמלה
הייגו יסוד דדוכרא דלעיל בנוקבא הוי הוא שלהובא סליק
ולתעטרת בשמלה שהוא נוקבא • ומה שלמר והוא טיף סליק
ולתעטר בימינא בזה לא מניח שמהנוקבא יעבור בדוכרא
שום דבר ולין הוא טיף למר סליק ולתעטר בימינא ללא

תחזי כלויר לע"ג דהיה סורס הדיבן לא תתחד בה דיבן ולא תחזיין שם חלא ממנה מתערין ולכך נקדחת הוי"ה בניקוד אלהים • וז"ש בזה סליקו וכה סלקין דלא הוו והוו ויהויין ידוע הוא שע"י הדיבן מתלבנים כל הנשמות וזכין לעלמא דאתי והוו שהנשמות של בני אדם מתלבנים ען הדיבן כך היו לעילא כל הבירורים שהיו מתבררין בכח ברירות ובטישות • וז"ש בזה סליקו וכיה סלקין כלויר בהאי מתקלא שהוא סורס הגבורות כיה סליקו הנהו נשמות של הכלים וכיה סלקין כל הנשמות הנתים לתרייכה • ז"ש דלא הוו והוו ויהויין דלא הוו הייכו מלכין קדמאין דמיתו ולא הוו במלכותא • והוו מלך הדר ומשתו שמלכו • ודיהויין כל שאר מלכין דכתים לתרייכה הוי דלא הוו והוו ויהויין הרי לך סוד המתקלא בקיצור :

בית קדש הקדשים פרק י"ד מהימנותא דכלא- עוז לאלהים פרק י"ד

ניאור המאמר צריך להקדים לך ולהודיע עכין תגילות ומה שכתב בפק"ח שבכל דבר ודבר יש חב"ע לזה הית מהו תדע שהמוכל היו נפרד מהמלביש לפי רהיה ברורה בזוהר ברעיא דף ע"ד ע"ח וז"ל כד שהמוכל הוא חלק מהמלביש והיו כנברת שהנברת הוא נפרד סלקא ברעות דקב"ה למעבד יקרא ליקריה סלקא מנו מחשבה רעותא לאתפשטא. מהמלביש והמלביש הוא חלק המוכל אלא הארתו בלבד שהאיר המלביש בו אבל המוכל הוא חלק מתפשט מהמלביש : ותדע שבכל דבר שבעולם יש בו ד' בחינות של ד' עולמות אבי"ע ואשמול לך משל בחדש ניסן שאפילו בדיבור ר' שמעיה יש בו ד' בחינות הנזכרי' דרך משל בשאר' חושב בלבו לומר דבור ר' מעת שחשב בלבו אותו המלה נקרא תגילות שבאמל' אותה אלא מתקורה אבל עדיין לא נפרדה מתקומה וכשרצה החדש להוציאה בעת עלותה עד רחש הגרון יקרא בריחה שאבר נפרדה מתקומה עד רחש הקנה הוויו בבחינה שהיא בריחה וכשי' הקול בין הגרון יקרא יציאה הרוחו בקול אבל עדיין לא נודע מהות הקול מהו עד שיחותך ויבחן בה' מוכלות הפה שהיא סוד הי"ת לחרוב' לא יקרא עשיה דהייכו שנתקן לותו דבר כמו ויעש אלהים את מתקיע עוד לחשיל לך משל שחס חשב בחדש סרוכה לחס לותה מחשבה יקרא מגילות לחיר סרוכה לחס זה נקר' בריחה והייכו שאבר נברא הדבר אבל אין שום מחשבת בדבר שאבר פרחה ולא כתפס' נתב סרוכה לחס זה נקרא יציאה שאבר עוד בדבר עשה את הלחס והו נקרא עשיה

ונזדווגו או"א במקום הנקרא עכשיו עולם האצילות ויצא מהם פרצ"ף א' קדוש נפל"א ונוקבא ברמ"ח א-ברי' ושס"ה גידים כלול דכר ונוקבא תאומים אבל אינם שוה בשוה כי כבר נודע בדרך טבע שקומת האשה קצרה משל איש בסוד איתהך גוץ גחין ולחיש לה לפי שראש האשה מתיחל מאמצע קומת האיש מאחורי החזה שלו ולמטה כדאיתא באדרא רבה וז"ל. והאי אדם שאת"ה תק"ך בלל"א דרכו"ן ואשתליף לאחוריו ושדי מחדוי מבין ב דרועין באתר דתליין שערי דדיקנא דאתקרי הפאורת ור"א ת"ת הוא דאתפשט מאחורוי ועבד גולגלתא דנוקבא הה"ד כתפארת אדם לשבת בית וזהו סוד הצלע אשר משם נבראת הוה מאחורי אדם כי בצלע שאחורי החזה שלו שם הוא דתחלת ראש הנוקבא בסוד בתחלה היתה זנב ולבסוף דהיינו אחר התיקון נעשית פ"ץ אבל מחזה שלו ולמטה :

שתחרמו בב'קק' שכשעולה היית מחשבה עד הגרון דליהו הקבה הרמוז בלית נקרית לותה המחשבה שהיס חיים דהייכו לית ולותה מחשבה תקרית בריחה כשהיית בקבה • ומה שלמר המלמר עוד ביניה להתפשט ולהתגלייה יתתין נפקו חצ"ח ורוח"ח ומי"ח כלילן כחדה ונפק יעקב נבר שלים והיהו קול חד דנפיק וגו' הרי שלותה מחשבה שנקרית בריחה שהיתה בגרון קול כשכשמע בחון נקרית יניקה שכן יעקב הוא רמוז ביניקה • הרי כשכשמע שקול נקרית יניקה • ומ"ש המלמר עוד התפשטת הלי מחשבה להתגלייה ובטש הלי קול ולקיש בשפון וכדין נפקו דבור וחשלים כלה וגלי כלה הרי כשכתוב המלה דרך ה' מוגלות הפה ויגלת יון השפה ולחון לא נקרית עשיה·הרי במלה חדה להתרמיזו ד'עולמות חבי"ע וכיוו כן כהיה בכולהו עלמין כשחשב הקב"ה לברוח העולם נקרית תגילות כשבהגלת לותה המחשבה ממקומה ובלה עד הביכה דליהו גרון נקרית בריחה לפי דבגווה כברית שמים והו סוד ברית שית לברית השמים ולמרו רז"ל שמים חצ ומים הרמוז ביניקה • והו רמז המלמר בקול חצ"ח ומי"ח שהוא על עולם היניקה הרמוז לשמי' דהייכו ת"ת הנקרית קול יעקב וכשתקן העולם כיעשה לו נקרית עשיה הרי לך רחיה למה שלמרנו בב'קק' :

ומ"ש בבית קודש הקדשים דמלכה קדישה הוא הוא עתיקא קדישה דכל קדישין כסוד חסד וגבורה לזה לית רמוז בזוהר ברחשית דף כ"ב ע"ח ז"ל רוח דתרין שמהן כלילן כחדה ושכלולה דילהון ג' ואתהדרן לחד דת לקבל דת וליהו שמיה גליפה מתקקה כלילן בהלי ברזה דמהימנותה עכ"ל • ומ"ש המלמר רוח דתרין שמהן כלילן כחדה ושכלולה דילהון ג'הרי שמלכה קדישה ושכינתיה כללה דילהון הקשר הג' דהוה עתיקא קדישה ולימון חד כיו שלמר ואתהדרו לחד ומ"ש וליהו שמיה גליפה מתקקה כלילן בהלי ברזה דמהימנותה בה להודיעך הכ' שמהן תלין מלן לימון ומ"ש וליהו שמיה גליפה מתקקה דהייכו על מלכה קדישה הרמוז לשמי השמים הוי וליהו שמיה גליפה מתקקה ולפילו שלמר שמיה ללו על מלכה קדישה לבד קלמר מדסיים כלילן בהלי • כלילן על תרי לתמר דלימון מלכה קדישה ושכינתיה • ומ"ש כלילן בהלי ברזה דמהימנותה ידוע הוא שהנשמה נקרית רוח דמהימנותה והנשמה הויה דהיה נשמתה דכל חיי היה המיוחדת שלשתהון ביחד • ז"ש המלמר כלילן בהלי ר"ל בהלי קדרי תליתלה ברזה דמהימנותה ר"ל על ידי רוח דמהימנותה דליהו נשמתה דכל חיי • וכמו כן מנוכח בזוהר שמות דף רכ"ו ע"ח ז"ל תלין ס' כהורין לה קיימי

עשיה הרי שבכל דבר ודבר יש בו ד' בחינת חלו והקדוב קדוב חל המחשבה הוא לגילות : ותדע שעד שלה יגיה הפרגוף הקדוש דמק"ו לה היה מקום שיתגיל האגילות לפי שהאור היה חוזר למקורו ישן כי לה היה לו מקום שיוכל להחזיק לותו שפיע הכל כשבריס מתוקף בהירותו לכל לחר שיגה מלכה קדישה ושכינתיה שהוא הוא עתיקא קדישה ד"ק בסוד דחסד וגבורה דילהון יגה האור דבר שיחזיק לותו לפי שבבר הוא מקדם מורגל בו והרגיל בחור אין האור מזיקו ואז כתיישב האור ולה חוזר לאחוריו ובקרית אגילות וז"ש המלמר וכודוגו הו"ח במקום הבקרית עבשיו עולם האגילות מכלל שקודם לכן לה היה בקרית אגילות אלא עבשיו דהייכו לחר שבתהווה מק"ו : ומ"ש ויגה מהם פרגוף ה' קדוש ונפלה וגורת ברמ"ח איברים וכו' קדוש הייכו מהטעם שזכרנו לעיל שהוא העצם מחש ולה הכלי כיו שלר הפרגופים ומ"ש נפלה הייכו לפי שהוא מלותו הנפלה ופלה שהוא ע"ק דכל קדישין ובקרית גורת לפי שהוא בשיה לו' קלוות שביכוויים גורת וכו' אלו שהם קדוש נפלה גורת לרמוז קדוש שהוא עצם נפלה שהוא בסתר גורת שהוא בגלה לרמוז דבלה הוא ולין בלעדו מושיע • ומ"ש ברמ"ח איברים לפי שהחדם כלול מרמ"ח איברים והוא בקרית ג"כ לחדם עילאה לבן יש בו ג"כ בחינת רמ"ח איברים : ולא"ת מהיכן בלו לו ברמ"ח איברים תדע שהב' עיטרין דהוה גניזין בגו הו"ח לתפשטו בתוך פרטי פרגוף של כה"י דלמר לתורך ולרוחב ולעומקי וכשבתהוו בתוך מעי למר לחר הזיווג יגה כל לחבר מחלקו של הפרגוף המזכר כלשר כתבלר בע"ה ותדע שבגד דלמר יש בו ג' פרקים וכל פרק ופרק יש בו בחינת ט' ספירות שהם חב"ד חג"ת כה"י בתורך וחב"ד חג"ת כה"י בעומקי הרי ז"ך ספירות פרטיות כמוגין לותיות התורה והגיע לו מהם כ"ז איברים וכל חלו הם בסוד כו"ן דבגד דלמר והרי לך פרטן כיצד מהכו"ן יוגלים כ"ז לותיות : תדע שבחילוי דמילוי המילוי דכו"ן יוגלים כ"ז לותיות כזה בלומרך כו"ן גריך ג' לותיות הרי מילוי ג' מילוי כ' יעלו ט' לותיות כזה כו"ן וח"ו כו"ן • ומילוי ג' שהוא מילוי דט' לותיות עולים כ"ז דהייכו שכל לות מילולה ג' וט' פעמים ג' עולה כ"ז • הרי שכ"ז לותיות יגלו מהכ"ן שהוא פרק ראשון דבגד דלמר • כמו כן בפרק שביה דבגד דלמר יש בו ט' ספירות חב"ד חג"ת כה"י בתורך וכן ברוחב וכן בעומקי הרי כ"ז ספירות פרטיות ומהם הלו כ"ז איברים לחרי' ומהם בסוד נד"י דבגד דלמר • כמו כן בפרק ג' דבגד דלמר יש בו

אב״ה תג״ת נה״י בחורך וכן ברוחב וכן בעובי הרי כ״ז ספירות פרטיות ויהם בחו לו כ״ז חיברים לחריס והם בסוד ח׳ דכנח דחוח וכלם עולים ס״ה כיוצן כסא • גם סהוד דחסח יתחלק נמכר בנגח • דהייגו בפרק רחסון דהוד דחסח יש בו ט׳ ספירו׳ אב״ד תג״ת נה״י בחורך וכיוו כן ברוחב וכן בעובי והם בסוד ה׳דהו״ד דחסח הרי כ״ז חותיו׳ פרטיות ויהם בחו לו כ״ז חיברים ופרק שני דהוד דחסח יש בו ט׳ ספירות ג״כ חב״ד תג״ת נה״י בחורך וט׳ ברוחב וט׳ בעובי הרי כ״ז ספירות פרטיות שיהם בחו לו כ״ז חיברים לחריס והם בסוד ו׳ דהוד דחסח כנזכר • גם בפרק ג׳ דהוד דחסח יש בו ט׳ ספירות בחורך וט׳ ברוחב וט׳ בעובי הרי כ״ז ספירות פרטיות שיהם בחו לו כ״ז חיברים לחריס והם בסוד ד׳ דהו״ד דחסח ועולים כס״ח וכן שיסו״ד דחסח יתחלק לחלקים שחזרנו בפרק רחסון דיסוד דחסח יש בו ט׳ ספירות בחורך וט׳ ברוחב וט׳ בעובי הרי כ״ז ספירות שיהם בחים לו כ״ז חיברים לחריס וכן בפרק ב׳ דיסוד דחסח וכן בפרק ג׳ הרי ס״ח חיברים כיוצן כס״ח הרי ג׳ פעמים כ״ח עלה רי״ג כיוצן חברם וה׳ דחסח הרי בין הכל רמ״ח חיברים נאצן לחברם : ודע שהחיברים שבחו בפרק רחסון דנגח דחסח שהם כ״ז ספירות כתהוה שהם חכוה דחלכח קדישח והכ״ז ספירות שבחו בפרק שני דנגח דחסח כתהוו שהם חס״ד חק״ק וכ״ז בפרק ב׳ דהוד דחסח כתהוה שהם הוד דחלכח קדישח והכ״ז ספירות שבחו בפרק רחסון דהוד דחסח כתהוו שהם נבורות חק״ק וכ״ז בפרק ג׳ דהוד דחסח כתהוה שהם הוד דחלכח קדישח והכ״ז ספירות דפרק רחסון דיסוד דחסח שהוח ה״י נעשה כיוצר דחק״ק וכ״ז בפרק שני דיסוד דחסח שהוח סיוך דיסוד דכיוצ בעשית חלכח קדישח וכ״ז ספירות דפרק ג׳ דיסוד דחסח שהיח ו׳ דיסוד כעשה שהם יסוד דחק״ק והד׳ דיסוד שבהתעברותח נעשית ה׳ בחו חחסח חיברים לחריס להשלים כיוצן רמ״ח :

ודע שחלכות דיולכח קדישח היח פרנוף בפני עניוח אדוקה בו והיח בסוד ה׳ של יסוד והיח נעשית מנבורות דחסח לפי שכיוו שחסח בחו רמ״ח חיברים • כן בחו יחלכח רמ״ח חברי׳ בזה הדרך שחזרנו ולח הוספתי חותם לפי שחיין דוברין חן כולם פרנוף ח׳ בסוד ויקרח חת שהם לחדם שהם דתרוייהו שקן חדם הוח כללח דכו״ן כי כן תיחח חדם עולה הוי״ה גם תיחח שחדם כלול יודין ורחיים דהייגו חילוף דחדם הוח בוד הוי״ה שהוח רחמיה וכשחרו חותיות ד״ם שהם דין ופרנוף ח״ק נעשה מכחיבת רמ״ח חברים חלכח ומכיוצ מיבו״ח חברים

דחסח

לח ברעותח ולח בחחשבה עלחי תפסין בה ולח תפסין בחלף קייסין כל רוי סהיסוחח וכל חיכון כיהורין סרוח דחחשבה עלחה ולתתח כללו חקרון ח״ם עכ״ל • *דחיור דכחלין ט׳ כהורין קייסין כל רוח סהיסוחח ודחיקרון ח״ם ס״ו דחלכח קדישח ומכיכתיה הוח הוח עתיקח קדישח דכל קדישיח • וגם חדחיור לח קייסח לח ברעותח ולח בחחשבה • וחיר גם כן דכפקו ומכטישח דחור דחחשבה בחור דפריסח ס״ו דחיהו חלכח קדישח דחתעביד ע״י כטישות וכיוו כן תיחח ג׳ זהר ויקרח דף קל״ה ע״ב ו״ל תחכח כד סליק ברעותח דריסח חוורח למיעבד יקרח ליקריה תקון וזיון וחפיק ייבוניה דקרדיכותח חד כיוצח נסב ביה לחתקר וסליק רעותיה עכ״ל • הכה חדחיור החיחיר כד סליק ברעותח דריסח חוורח למיעבד יקרח ליקריה ולח חיור היכלח ליקריה ס״ע דהחי פרצופח דס״ק הוח יקר כיוו עתיקח קדישח ולח היכל • וי״ס תקון וזיון הייגו לסכי עטרי״ן דתקון ולח״ח ולכל יוה דיסתרך לתיקון דהחי יקרח וחח״כ חפיק *ייבוניה דקרדיכותח סכסיתיה יוסף חד כיוצח וי״ס נסב ביה זהו בוד ויפח בחפיו נסיות חיים וכסכסב ביה נסיות חיים לחתקר וסליק רעותיה כלומר שיכח יחסבתו לחורה • וכיוו כן תיחח בזהר ויקרח דף קל״ח ע״ב ו״ל ובכל חתר דיסתפח הוי״ה ביוד ה״ח תרי זיעבח הו בחלף ה״ח וי״ה ה״ה חד לו״ח וחד לעתיקח דעתיקין וחע״ג דכלח חד וחד סיוח לחקרו עכ״ל • סרי סי״ס *דחיור סכסתיכח ב׳ סיות חד לו״ח וחד לעתיקח דעתיקין וחיור דחד חיכון ס״ו דחלכח קדישח הוח הוח עתיקח קדישח חע״ג דחתקרון בסכי סיוהן • וכיוו כן תיחח בזהר ויקרח דף קי״ח ח״ל כללח דכל חילין עתיקח דעתיקין בו״ח כללח חד כללח הוח כללח יהח לח חסתכי ולח סכחח עכ״ל • סרי רחוח ברורה למה דחזיבח לעיל וחע״ג סכקרח בסס ז״ח לח חסתכח ולח סכחח • וכיוו תיחח בזוהר ויקרח דף ר״ג ע״ח ו״ל ת״ח בשעתח דעתיקח קדישח סתיימ דכל סתיימ׳ בעח לחתתקבח חתקון כללח כעין דכר ונוקבח עכ״ל • *דחיור היחיר כד בעח לחתתקבח חתקון כללח כעין דכר ונוקבח ולח חיור כד בעח לחתקבח • ס״ו שחלכח קדישח וסבוכתיה סהם כעין דכר ונוקבח הוח תיקוניה מיסף ולכך חמר כד בעח לחתתקבח גרוייה דוקח • וכיוו כן תיחח בזוהר חדש דף ח ע״ח ויחיר חלהים יהי חור ח״ר יצחק יוכחן משקרון קצ״ה לסכי נטיען ושחיל לון דכתיב יהי חור דהי יכודה הוחר חור שכבר היה עכ״ל • *דחיור ר׳ יכודה על יהי חור דכחיב על חלכח קדושת כיוצחר כוחר דחדם דקורח תכילותח דו פרצופי

היו יהי אור מסטרא דחכמה ויהי אור מסטרא דחסד ואמר רבי יהודה על יהי אור . שכבר היה הרי שהוא הוא עתיקא קדישא שהוא היה והוה ויהיה . הרי מכל האמור לעיל שמלכא קדישא הוא הוא עתיקא קדישא :

ומ"ש בבק"ה שהתגילות לא נתהוה אלא לאחר התיקון לזה יש רמוז בזוהר ויקרא דף קכ"ח ע"א וז"ל תלת עתיקא דעתיקין וגו' עד דלא זמין תקונוי וכו' והוה מגליף ומצייר ביה ופרסין קיימי חד פרסא וכה גליף ושעיר מלכין ותקונוי ולא אתקיימו הה"ד ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום וגו' ולא אתקיימו עד דאתא להו ואתגני להו ולבתר זימנא הוא אסתלק בההוא פרסא ואתתקין בתקונוי עכ"ל . ידוע הוא שכל מציאות הנברי כלים היה להוציא מהם בחינת אדם עלאה דאיהו מלכא קדישא ואכיתי להמשיך בו הנשמה הקדושה וכל עוד שפרצוף דא"ק לא נתהוה דאיהו תיקוניה דעתיקא קדישא לא נמשכה נשמתא דכל חיי בגו התגילות שכל מציאות דפרצוף דמלכא קדישא הוא להמשיך בו הנשמ' לחייות העולמות לפי שאינם יכולין לסבול תוקף אורה אלא ע"י מלכא קדישא כדאיתא בתדרא רבא וכל דא לאה בנין לאסתלפא ולעיילא ביה סתים דסתימא עלאה עד סופא דכל סתימין הכא' ויפיק בהפיו נשמת חיים נשמתא דכל חיי דעילאי ותתאי תליין מהאי נשמתא ומתקיימין בה עכ"ל . הרי שלא היה קיום לא לתגילות ולא לשום עולם שלא על ידי דהאי נשמתא והאי נשמתא אין מי שיוכל לסבול תוקף אורה אלא מלכא קדישא ושכיניתיה . וז"ש וכל דא לאה כלומר זה התיקון לזה הוצרך לאחר בנין לאסתלפא וגו' . הרי שאם לא היה התיקון לא היה תגילות ולא היה קיום לכל עלמין . וז"ש האמור עד לא זמין תקונוי דמלכא ומסיי וחזיל ושעיר מלכין ותקונוי ולא אתקיימו הה"ד ואלה המלכים וגו' הרי בהיאור שבכל עוד שלא היה מלכא קדישא אתחרבו כל עלמין ולבתר זימנא הוא אסתלק בההוא פרסא ואתתקן בתקונוי הייכו שאחר שנסתלק לעילא עלו לאחריו כל נשמות הכלים ונתקן פרצוף דזק"ו כנזכר לעיל הוי ואתתקן בתקונוי דהי לא הוה זה לא היה לאפשר שלא היה מקום לשרות בו הנשמה ולא היה תיקון לתגילות :

ומ"ש בבק"ה דלא"ק חיית ליה רא"ח לזה חיברים חיית רחיה בזוהר ברחשית דף ק"ג ע"ב וז"ל ת"ח דהאי נשמתא דבר נש לאו היהי מאן דיכיל למנדע לה אלא בגין אלין שיפין דגופא לתידע כך הקב"ה לתידע ולא לתידע בגין דהייהו

דאמאי וכל אחד הוא פלגא דגופא בפני עצמה : ודע שאעפ"י שכל אחד ואחד מהרמ"ח אברים יש הפרש בין דכר לנוקבא שהדכר בא מסטרא דחסד דהיינו רמ"ח דאכא והחסדים הם פשוטים לכן גופו מתפשט יותר מהנוקבא ולפי שהנוקבא בא מסטרא דגבורה שהם מרמ"ח דאמאי והגבורות הם כיוצא לכן אעפ"י שיש בה רמ"ח אברים קומתה קצרה משל איש ומה גם שראש אבא מתחיל מתיקון ז' משל י"ג תיקונים שהוא ונקה לכן פרצוף דמ"ק שבא מסטרא דאכא הוא ארוך יותר מפרצוף דשכינתיה : ודע שפרצוף השכינה מתחלת מאמצע החזה שלו מלאוריו כיון שאמר במאמר ושרוי מחדוי מבין כ' דרועוי בראתר דתליין שערי דדיקנא דאקרון ת"ת ולפי שלא הגיע לה מתיקון דדיסא דאריך לכן אין לאשה שער בפנים לפי שלא הגיע לה האורות מי"ג תיקונים והשערות הם אורות פנימיות והם נקראים מסיכא דמבועא בנוכר כמוא שהנוקבא מתחלת מחזה שלו ולמטה לכן הכרישות שהם בשיקות לנוקבא שהיא דאכל אין לשום יותר מהטיבור לפי שאפי' כשהיא בפוד זכר אפי הכי רשמה היא בנגד הטיבור והכרישות הן בפוד אתתך אין נחין ולאיש לה : ודע שהגידים הם מקיפים לאיברים כמו שתראה ג"כ בראש אתתון והם בפוד נקבה תסובב נמי לכן הם מקיפים את האיברים שהם בפוד דוכרא שהוא אב"א מ"ה ר"ל האברים הם מ"ה שהוא אדם והגידים הם בפוד נוקבא מקיפין דוכרא ומלאים דם יען כי באיש מפרטי פרטים של מלכות כמו שנבאר בע"ה : ודע כי כל מלכות היא נוקבא והנוקבא יש לה ו' תיקונים שהם שער קול דד שוק מקום רגל והם בפוד חג"ת נה"י וכל אחד מאלו החג"ת נה"י מתפשט לחג"ת נה"י הרי ל"ו ספירות וכל אח כלול מ"י הרי ש"ם ספירות והמלכות שהיא ה"ה הרי שם"ה גידים מקיפים לרמ"ח אברים והם תוחמים לרמוז שהם מאתר עילאה כמ"ש והיו תוחמים מלמטה ומלת תוחמים הייכו תחומים ר"ל אף על פי שהם פרצופים הוא למטה אבל מלעילא הם ו' הוי ויחדיו יהיו תמים על רחשו שלמת תמיכ הוא ו' כמו תמים תהיה עם ה' אלהיך :

ומ"ש ולבסוף דהיינו לאחר התיקון בעשית פרצוף הייכו לפי שיקודם כשהיו בפוד מ"ד וע"ן היו כלולים באחד ולאחר התיקון בפתם מרחם לחם נעשו כל אחד פרצוף לבדו לבל עסטרא דשורשם למעלה הם אחד וז"ש רז"ל בתחלה היתה זכר ולבסוף נעשה פרצוף :

ולבא

בשמתא לבשמתא רוחא לרוחא גבי וטמיר מכלא לבל בחינו

שערין דחיכון פתחין דנשמתא תתידע קב"ה עכ"ל . הרי דחשיל קב"ה לנשמתא ולפי שהגוף הוא לבוש דנשמתא ומהלבוש יודע הפכיחי כמו כן הנשמה היא לבוש לקב"ה דחיהו נשמתא לנשמתא וחע"פי שאין יודע אותו . מחמת הנשמה שהיא לבושו כ"ל דקב"ה תוך הכי . דחס הנשמה לית היתה דמ"ח תיברים לית היה עושה הגוף מרמ"ח תיברים וכמו כן חס לית היה בקב"ה בחינת דמ"ח תיברים לית היה עושה הנשמה שהיא לבושו דרמ"ח תיברים כדי שתלבש דרמ"ח תיברים גופניים . וכמו כן תמצא בו הר סיחת דק ר"ת ע"ח ו"ל לית תריסר שייפין בעובדא דגופא כמו דחוקימנא וחיכון שייפין דגופא ופולחנא דקב"ה דעובדא קיימא כהו וגו' . ולית תריסר שייפין לחרכין פניחון לגו מן גופא וחיכון רוח דחכמתא עילאה ותתידעו בכי חבריא עכ"ל מדלחמר כשייפי דגופא דקיימא בעובדא דגופא חיהו פולחנא דקב"ה ומדלר לחמר דלית שייפין לחרכין לגו מן גופא ש"מ דחדס עילאה דחיהו מלכא קדישא דחיהו לגו מן ת"ת לית היה בחיכ'רמ"ח ת דריש הרי בכירור . דמלכא קדישא

וזכיכיתיה דחיהו נשמה לנשמה בעל כרחין לומר דלית ליה בחינת רמ"ח תיברים ומדלר ברור ;

ומה שחמר בבק"ק דמלכא קדישא הוא נשמה לז"ח . לזה לית רחיה בזוהר בראשית דף ד' ע"ח ו"ל נקודה קדמאה הוא נהירו וכו' הויח נקודה נהירו דלא ידיע לסגיחו וכוכא דילה היכלא דחיהו לבושא להאי נקודה סתים חיהי נהירו דלית ליה שיעורא ועם כל דח לחו דקיק וזכיך חיהו כהויח נקודה קדמאה טמיר ונגיז האי היכלא חתפשט פשיטו חור קדמאה והאי פשיטו חיהו לבושא להאי היכלא דקיק וזכיך פנימאה עכ"ל הנה מה שחמר המחמר הויח נקודה נהירו דלא ידיע וכו' היח הויח הגימטריא שנהירה הב' עטרין וחתלבשת בגוויהו : ומה שחמר היכלא דחיהו לבושא להויח נקודה סתים חיהי נהירו דלית ליה שיעורא וכו' הוא פרוש דמלכא קדישא דחיהו לבושא להויח גימטריא . ומ"ש האי היכלא חתפשט פשיטו חור קדמאה דהיינו חדס דחכילות ומה שחמר והאי פשיטו חיהו לבושא להאי היכלא וכו' . הרי שת"ת דהיינו חדס דחכילות חיהו לבוש להויח דהויח גימטריא . וכמו כן תמצא ג"כ רמוז בזוהר בראשית דף קכ"ג ע"ב ו"ל ת"ח מלך במשפט יעמיד חרץ ימלך דח קב"ה במשפט דח יעקב דחיהו קיומא דחרעא . הרי מדלחמר מלך דח קב"ה במשפט דח יעקב דחיהו ת"ת חס כן מלך דח מלכא קדישא שע"י ת"ת שמתלבש בו מתקייס עלמא הוי מלך במשפט יעמיד חרץ כלומ'כשיהיה מלך דחיהו מ"ק במשפט דחיהו ת"ת יעמיד חרץ מלכות . וכמו כן תמצא רמוז בזוהר שמות דף פ"ט ע"ב ו"ל שפת יחיס ודחי ולח בשפת ובכי יומין קדישין עלאין חקרון יומי דשמיח קדישא חתכלילן בהו וחיכון חתכלילן היה עכ"ל . הנה כוונת המחמר הוא שחם הלחי לחמר קרח כי שפת יחיס עשה ה' הוא לרמוז שהשליס מלאכת בריחת עולם בשפת יחיס הי"לל קרח כי שפת יחיס עשה ה' . מדלחמר כי שפת יחיס עשה ה' חתח לחשמועינן קרח על יומין עילאין דחיכון שם קטוח דזעיר שעשחם מלכא קדישא הוי כי שפת יחיס עשה ה' . ולע"ג שתרחה שינחה מחו"כ המתקן לחתם היה מלכא קדישא דחיהו הוי"ה שהוא מחציל להם כשמה מני וביה ולפיכך יקרחון הוי"ה שמא דמלכא קדישא . וזה שחמר המחמר ובכי יומין קדישין עלאין חקרון יומי דשמיח קדישא חתכלילן בהו וחיכוכלילן היה . לפי שהוא כנשמתא להון ומתלבש בתוכם . וכמו כן תמצא בזוהר ויקרח דק ק"ל ע"ח ו"ל תחכח עם כל דח שויה דעתיקא סתים מכלא ולח יתפרס בחורייתא בר מן חתר חד דחומי ז"ח לחברים דכתיב כי נשבעתי נחס ה' נחס דז"ח עכ"ל . מדנשבע בשם שבו ש"מ דחיהו נשמתו כדכתיב נשבע ה' בנחות בנפשו .

תו חיתח בזוהר ויקרח דק קל"ט ע"ב ו"ל תחכח כל חיכון כתרין קדישין דמלכא כד חתתקן בתקונוי חתקרון חדס דיוקנא דכליל כלח ומה דמשלפח בהו חתקרי שמח קדישא עכ"ל . הרי מדלחמר המחמר כל חיכון כתרין קדישין דמלכא הייכו עלת"ת דחיהו ז"ח ומה דמשלפח בהו חתקרי שמח קדישא הרי שפס ש"מ דחיהו מלכא קדישא חסתלף בשם בנשמתא לנופא : תו חיתח בזוהר ויקרח דק קמ"ד ע"ח ו"ל חל לבו בלבו לח כחמר חלח חל לבו כחיל דחתעבד ומקבל למחריה דחחזי הלחי ללבא דלבין עכ"ל . מדלחמר המחמר בלבו לח כתיב חלח חל לבו וסיים דחחזי הלחי ללבא דכל לבין ש"מ דעל מלכא קדישא חתמר דחיהו לבא דכל לבין שחין לב לגו ממנו חלא הויח נשמתא הקדומה דהוא והויח חד חיכון . תו חיתח בזוהר ויקרח דק רכ"ו ע"ב ו"ל מחשבה דלבא דח מ"ה ימיכח חיהו מיס והיהו יד הגדולה משמלח חס והלחי יד החזקה כעמודא דאמצעיתא יד רמה דלחי רוחח דקודשא וכלח כן י"ה עכ"ל . הרי מדלחמר עמודא דאמצעיתא דחיהו יד רמה והזכיר ימיכח ושמלח ולחמר מחשבה דלבא חיהו מ"ה ס"מ דשם מ"ה דחיהו מלכא קדישא חיהו נשמה לז"ח : תו חיתח בזוהר ויקרח דק רל"ה ע"ב ו"ל וכנפי דיקה מקבלים לרוחח דחיהו מלכא עלייהו כמה דלחיכח ופכיהם וכנפיהם פרודות עכ"ל . ידוע הוא שהריקה והלב רמוזים בת"ת

וקצותיו ג׳ מדאתר דאתיקר וכנפי רוחא מקבלים לרוחא דחיהו מלכא עלייהו ס"מ דיולכא קדישא רזון לרוח בתוך הלב . תו לית ג׳ תיקוני זוהר דף י"ג ע"ח וז"ל מלגו לחיהו מ"ה דחיהו לחדא לחילות לחיהו סקיין דחילכא בדרועוי ושנפוי כמיא דחסקי לחילכא וחתרבי בהדוח סקיין רבון עלמין לחת הוח עילת העילות סיכת הסיכות דחסקי לחילכא בהדוח נכיעו והדוח נכיעו לחיהו כנסיותא לגופא דחיהו חיים לגופא עכ"ל . הרי שהדוח נכיעו דחיהו שם י"ה לחיהו כנסיותא לגופא . הרי מכל האמור לעיל רחיות ברורות שפס מ"ה דחיהו מלכא קדישא ושכינתיה לחיהו כשיעור ל"ח וג"כ לכל החילות . ועה דחמינא יתר שיתלבש בזעיר לגפין ושאר פרצופין היינו משום דהרות שורה בלב ומשם מתפשט בכל הגוף . וכל שאר דמייתי בכה"ח כבר כתוב בכתבי האר"י ז"ל ולשפורטות לחין צריכין רחיה :

עץ לאלהים פרק ט"ו — מהימנותא דכלא — בית קדש הקדשים פרק ט"ו

ומה שאתר בכה"ח שכשיורדת השכינה לבי"ע מקטנת את עצמה . יש רשום לזה בדברי רז"ל שאתרנו על עניין הלבנה שאתר לה הקב"ה לכי ויעטי את עצמך . וחמרו ג"כ שבעשית ח' משפיס בחור השמש . ושאר אין לה חור מעצמה כלום כלחיתא בזוהר לית לה מגרמה כלום . וזה הדבר ברור שבעיניס רוחות שאם לא יהיה חור השמש מבהיק בה לא תאיר כלום אזהו לקות הלבנה כשיעמדו על קו התלי שכיס ויהיה נוף בחרן ביניהס יחסך חורה עד שלבעיניס לא תראה בשמיס מכל וכל ואס כן חכא בכה חורה שהוא ח' משפיס מאור השמש . ושוד שקראתיו אספקלריא שאינה מאירה . תלה ז"ל שיש הפרש בין האי סיהרא למאיר' דעלמא חיים כחליתא בזוהר ויקרא דף רמ"ח ע"ב וז"ל אבל סיהרא דעלמא חיים תהיא נקודה דגלחא מינה חיהי כחבועא דלית ליה פסק דכתיב בה וכחבועא יוצא לאור לא יכובו מיומיו . מדאתר המאור אבל סיהרא דעלמא חיים תהיא נקודה דגלחא מינה חיהי כחבועא דלית ליה פסק ס"מ דאית סיהרא אחריתא דלית לה מגרמה כלום מדאתר אבל סיהרא דעלמא חיים אית בה תהיא נקודה . וס"מ דאפי' סיהרא דעלמא חיים מה דאתרינן דלא פסק כחבועא דוקא לתהיא נקודה דבגוה אבל בגרמה הוא לשוכין ידיעין אבל מ"מ אחזת שהיא עכשו גס כן אית לה ח' משיתין אחור השמש שכן אתרו חז"ל שם אלוס הוא ח' משפיס מכבוחה . והעניין הוא שידוע שו"ת הוא שפס קטנות וכל קטנה בלול משאר

הרי

שבולת

ולבא על ביאור המאמר זה צריך להקדים לך ולהודיע כשיורדת השכינה לעשה להנהיג העולמות תקטנת עצמה ואז אין זיווג כדי שבשמחתו לא יתערב זר . אבל כשמתגלה עתיקא קדישא דכל קדישין אזי כל הדינין מתעוררין ואתכפיין מקמיה והיא השולה שעולה למעלה וע"י גילוי ע"ק ד"ק יתעורר הזיווג שלמס ואז כשעולה למעלה היא מתפשטת ב"י בפירוש ולא כמו שהיתה בסוד נקודה למטה לפי שאז שהקטנת עצמה כשיורדת למטה הוא כדי שלא יתבטו החיצוניים ממורה לבל כשעולה למעלה בהגילות סס אין פחד מהיצוניים כי לא ינוזק רע ע"כ היא מתפשטת ומזדרת בסוד והיה אור הלבנה כאור החמה וכעשת בעלת עשר ספירות שלימות ואז היא ראויה לזיווג ו"ש המאמר ובעת הזיווג דהייבו בעת שמתגלה עתיקא קדישא דכל קדישין אז עולה למעלה ומתפשטת בספירותיה ואז שיעור קומתה כשיעור קומתו :

ובעת הזיווג שחוזרת פנים בפנים אז שיעור קומתה שוה בשוה כשיעור קומתו ונמצא שכשתחלה בתר דידה היתה מקומו בחפארת דידיה מחציו ולמטה בסוד עשת ראשות לעמוסי כתן כי עשרת שהוא כתר דידה נת"ת דידה מסיוס שכולת הזקן ולמטה אשר שם הבעיים ושם היו גנוזים נשמות ישראל קודם נתינתם ברחם הניקבא ולכן נקרא ישראל העמוסים מני בטן הנשואים מני רחם וזה סוד שהנוקבא אין לה זקן והנה הסיבה ש צאו אחור באחור היא כדי שלא יתאחזו הקליפות באחורי הנוקבא :

ודע שהכתר דמוקב'היא נקראת עטרה בזמן שהיא בקשנות לפי שהיא מקבלת מבשלה ולשנויים נקראת עטרת בעלה דכתיב לעת חיל עטרת בעלה ויוה שלא נקראת כתר אלא עטרה הוא לפי שיוה שכח לה הוא דרך עטרה של הלים ע"כ נקראת כתר שלה עטרה וכשהיתה מקודם בסוד זכר הוא מכוון כנגד הגויבו' נמצא שכתר דידה הוא כנגד ת"ת דידיה תחתוני מחציו ת"ת ולמטה שהוא מקום הניעויים לכל נת"ת ולמעלה היא מתגדלת עד שכעשית ערוף הוא שאתר המאמר יהיוס

שבולת הזקן ולמשה לשר שם המעיים ושם היו גבוזים בשמות
ישראל קודש כתיבתם ברוח הנוקבת שכבר ידעת כי מכה"י
דאימא כעשה פרצוף זו"ן כן מכה"י דזו"ן יהיו בשמות ישראל
וכה"י הוא יחכי ת"ת ולמטה מה שהיה גבוז בכה"י מאיר שיורד
מן המוחין המתקבלים בכה"י ושם יהיו בשמות ישראל כרי
שהיו גבוזים בסוד בטן דזוכרת קודש שכתבו ברוח הנוקבת
ו"ק ושם היו גבוזים בשמות ישראל קודש כתיבתם ברוח
הנוקבת ומ"ש הסיבה שיהיו לאור בתחור :

רע שכמו שהו"ק הם בסוד י"ן שהוא ע' שהם דכוליא לתחור
בתחור בסוד וחכם בתחור יאבחנך גם כן זו"ן יהיו כך
כדי שלא יתחזו בהם הקליפות לפי שתחור פני הנוקבת הם
מאירים יותר מתחוריים דידה לפי שהוא בסוד חסדים דנוקבת
ואע"פ שהם דנוקבת בורחים הקליפות מהם לכל תחורייהם
דנוקבת שהם גבורת דנוקבת יכולים הקליפות לתחוז בהם
לכן הגבורה דידה הוא בגד הזכר וחסדים לגד חזן כדי
שיברחו הקליפות מהם והגבורות לגד הזוכרת למתקי
גמרתיך אבל כשעולה לתעלה שתין שם קליפות לא תזרים
פניהם בפנים :

ולבת

דשקר תסירות דקדילות מלכת בהון תיהוי וגרמייה חד בגון תיהוי וחיי חד בהון תיה דלהו הכי בעשר ספירות דבריאה דלהו תיכון וחיכון חד לתו תיכון וגרמיכון חד ועילת על כלה הוא כהיר בעשר ספירות דקדילות דבריאה זכהיר בעשר כתות דמלכייה ובעשר גלגלי דרקיעא ולא תשתכי בכל אתר עכ"ל . ומ"ש דמתחור בעשר ספירות דקדילות מלכת בהון תיהוי וגרמייה חד בהון תיהוי וחיי חד בהון . צריך להבין מה תיהוי ומאי חייהי ומאי גרמוהי . תיהוי דא נשמה תיהוי רמז לז"א גרמוהי רמז לנפש . הרי שדתחור תיהוי וגרמוהי חד ס"מ דסיהרא דעין תיים תיהוי עמם ולא מלכוש מה שתין כן בכל ספירות דכי"ע . ומ"ש ועילת על כלה הוא כהיר בעשר ספירות דקדילות ודבריאה וכו' היינו כשנהיר בהו כלהו יתנהרין מניה . ענן דלית חשוכא דיעול למיקם קמיה . הרי מכל הנ"ל שכשיורדת השכינה לכי"ע מקטנת עצמה . וכמו כן תמצא בזוהר ברעיא דף ק' ע"ב ז"ל בני תמי כחרו כי דהא כתורא דא תזעירת גרמיה וכחירו דיליה וקליפין לתתקמו על דוכתייהו עכ"ל הרי שתזערת גרמיה וכשהיא מזערת גרמיה הקליפות יתתקמו ושולטות ומ"ש רו"ל עתידה מלכות לתתפשט בכל העולם ס' חדשים . והענין הוא שכל מה שיתרבין העוונות היא מזערת גרמיה יותר ומתרבות הקליפות עד שתשחר בסוד נקודה ת' שהיא כתר דידה והדבר ברור שהעולם הוא מלכות וכשיתרבין הקליפות ושולטין עד ס' ספירותיה אז היא מצומצמת עצמה ומקטנת עצמה עד שנשארת בסוד נקודה דהיינו כתר דידה ז"ש להתפשט בכל העולם ס' חדשים ומה שהוא ס' חדשים ולא ט' שכיס יען כי החדש הוא שלירת וסירת רומז לשכינה הוי ט' חדשים שהם ס' ספירותיה הרי רמיזה למה שאמרנו שהשכינה כשיורדת לבי"ע מקטנת עצמה :

ומ"ש בנקה"ק שהיא זו"ן לחתור בתחור מפני הקליפות זה רמוז בזוהר ברעיא דף ב' ע"ב וז"ל עתלת תת ג' וכו' ת"ל הקב"ה נדי תכת ונדיק תכת תכל תכת צריך למיהוי טהירת ליה תכת צריך להתגלייה כל כך דלא למיהב פתחון פה לעלמא ת"ש כו"ן תיהי . תתייה ג' דשמא קדישא ורכיב עלה ואתלחד בהדה ורזא דא כד נחית הקב"ה לגדפ הרתמון דו פרגופין נחתו ובגין כך תכפוי דיו"ד מהדד לתחורת . עכ"ל : והנה הפ"ה שיש בנדי לפי שהם יו"ד וכו"ן לחור בתחור והסיבה היא שלא יתחזו הקליפות בנוקבת ת"כ מכחן רחיה שהקליפה קדמאה לבתרי וכזה יהי' פ"ה לפיקורסיס הרי כנזכר שבשביל הקליפות יגלו

תחור בתחור :

הרי שיתין וכשהיא בסוד נקודה לחת לחזקה בו לחז תהיה היא ת' משפיע ולחז היא בקטנותא שהיא בסוד נקודה לבל לעתיד לבא שתתפשט בכל העולמות ותמלוך כדכתיב ה' ימלוך לעולם ועד לחז יתקנו תיקונין דילה ותתפשט בעשר ספירות הנ"ל וזרחה לכם ירחי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה שידוע הוא שצדקה היא מלכו' כשהיא מלאה וידוע גם כן הוא שת"ת של כל פרצוף רומז לשמש ועתה בעוונות שהיא מקטנת עצמה היא בסוד נקודה לבד בלי שום בחינה לבל לתתיד לבא וזרחה לכם ירחי שמי שמש צדקה שר"ל שזורח התפארת של צדקה ומרפא בכנפיה שלא יהיה עוד שום קליפה לזה מתפשטת בכל כנפיה לבל שלא ירחיש שהם בכל עולם זעולם של בי"ע לית להם מגרמים כלום לפי שהיש יפגם אלא מלבוש והמלבוש הם לא יחזרו עליו לא יזרח ויהיה חשוך לבל סיהרא דעין חיים לעולם לא יחסר ממנה אור ובעת שתתמלא והיה אור הלבנה כאור החמה ודייקא למי שמחזרס רו"ל שאמרו שאמר לה הקב"ה לכי ומעטי את עצמך ולא לחזרו שאמר לה לכי והחשיכי את עצמך לפי שהם מדברים בסיהרא דעין חיים לכך אמר לכי ומעטי את עצמך לבל לעולם יהי הם אור . ורחיה לזו תמצא בתיקוני הזוהר דף נ' ע"ב וז"ל דשבר ספירות דקדילות מלכת בהון תיהוי וגרמייה חד בגון תיה דלהו הכי בעשר ספירות דבריאה דלהו תיכון וחיכון חד לתו תיכון וגרמיכון חד ועילת על כלה הוא כהיר בעשר ספירות דקדילות דבריאה זכהיר בעשר כתות דמלכייה ובעשר גלגלי דרקיעא ולא תשתכי בכל אתר עכ"ל . ומ"ש דמתחור בעשר ספירות דקדילות מלכת בהון תיהוי וגרמייה חד בהון תיהוי וחיי חד בהון . צריך להבין מה תיהוי ומאי חייהי ומאי גרמוהי . תיהוי דא נשמה תיהוי רמז לז"א גרמוהי רמז לנפש . הרי שדתחור תיהוי וגרמוהי חד ס"מ דסיהרא דעין חיים תיהוי עמם ולא מלכוש מה שתין כן בכל ספירות דכי"ע . ומ"ש ועילת על כלה הוא כהיר בעשר ספירות דקדילות ודבריאה וכו' היינו כשנהיר בהו כלהו יתנהרין מניה . ענן דלית חשוכא דיעול למיקם קמיה . הרי מכל הנ"ל שכשיורדת השכינה לכי"ע מקטנת עצמה . וכמו כן תמצא בזוהר ברעיא דף ק' ע"ב ז"ל בני תמי כחרו כי דהא כתורא דא תזעירת גרמיה וכחירו דיליה וקליפין לתתקמו על דוכתייהו עכ"ל הרי שתזערת גרמיה וכשהיא מזערת גרמיה הקליפות יתתקמו ושולטות ומ"ש רו"ל עתידה מלכות לתתפשט בכל העולם ס' חדשים . והענין הוא שכל מה שיתרבין העוונות היא מזערת גרמיה יותר ומתרבות הקליפות עד שתשחר בסוד נקודה ת' שהיא כתר דידה והדבר ברור שהעולם הוא מלכות וכשיתרבין הקליפות ושולטין עד ס' ספירותיה אז היא מצומצמת עצמה ומקטנת עצמה עד שנשארת בסוד נקודה דהיינו כתר דידה ז"ש להתפשט בכל העולם ס' חדשים ומה שהוא ס' חדשים ולא ט' שכיס יען כי החדש הוא שלירת וסירת רומז לשכינה הוי ט' חדשים שהם ס' ספירותיה הרי רחיה למה שאמרנו שהשכינה כשיורדת לבי"ע מקטנת עצמה :

ומ"ש בנקה"ק שהיא זו"ן לחתור בתחור מפני הקליפות זה רמוז בזוהר ברעיא דף ב' ע"ב וז"ל עתלת תת ג' וכו' ת"ל הקב"ה נדי תכת ונדיק תכת תכל תכת צריך למיהוי טהירת ליה תכת צריך להתגלייה כל כך דלא למיהב פתחון פה לעלמא ת"ש כו"ן תיהי . תתייה ג' דשמא קדישא ורכיב עלה ואתלחד בהדה ורזא דא כד נחית הקב"ה לגדפ הרתמון דו פרגופין נחתו ובגין כך תכפוי דיו"ד מהדד לתחורת . עכ"ל : והנה הפ"ה שיש בנדי לפי שהם יו"ד וכו"ן לחור בתחור והסיבה היא שלא יתחזו הקליפות בנוקבת ת"כ מכחן רחיה שהקליפה קדמאה לבתרי וכזה יהי' פ"ה לפיקורסיס הרי כנזכר שבשביל הקליפות יגלו

תחור בתחור :

ומה שחיר בבית קדש הקדשים דחית תלת חלקין דיוחד
עריך בכו חית רחיה בחיקוני דזוהר דף קכ"ח ע"ח
ו"ל קס סבח דכבין עתיקא דעתיקין ואתר כוכיכא קדישא
שחא דאתרמיזו תלת יודין דח יו"ד ה"י ו"ח ו"ג ה"י ודח אינו
מלגאו מכל שחא דאיכו מ"ה אינו כלול
תיכון תלת חוירין דאתלבשין בהון תלת
מוחין שחא חד אינו נוקבא ושחא תכיכא
מוחא דח מלגאו ודח מלבר ע"ל הכא
כוונת המאמר הוא לרמוז על שם ס"ג
דחית ביה תלת יודין שרומז לתלת
אוחין ושם מ"ה דחית ביה תלת חלפין
לרמוז על תלת חוירין דיהון עריך
תלת מוחין • וח"ת והרי חל"ף חית
קדומה ואין יהיה הקודם בית על
המאוחר • וי"ל שעיקרית החלף היינו
יוד כמו שאמרנו לעיל שנורות הלף חית
י"ד וה"ו דל"ת דהיינו י"ד כשפח
שכשניו"ד נסתרת שהן המוחין שעדיין
לא גילו אז הן בסוד תלת יודין וכשגילו
ונעשית י"ד בימילוחה ונודע שוחו
כשחית י"ד אז חית נקדית חל"ף ולכך
שם מ"ה המוד בכחן לתלת חוירין דהכוון
עריך התלת מוחין לפי שהלל"ף עריך
גם י"ד גם כן וכך תרחה בנורות הל"ף
דחית גם י"ד עולחה והתפשטה יוחר
ו"ו דלית דהיינו שחר נורות הל"ף
וכן ו"ו דל"ת עולה גם כן י"ד לרמוז
שזה שהתפשט מן י"ד ונעשית הל"ף חית חיו"ד פנימים •
וח"ת לוכתוב החוכח י"ה ברוש ח"כ וחל"כ הלף ולמה כתכה
בגמירית • ל"ל שהלוק היח חורם גילוי כחמור וחל"כ שחוגלה
בעשר ספירות עד ט' חל ועלה בדעתך שכבר כתגלה העכין
וידוע לכל • לכך בעשירית הדר וכלל הכל בנקודם לחת •
לרמוז אע"ג דאתרין דכתגלה הכל סתום ונדחין • כדחותח
בזוהר ברחשית דף ע"ב ו"ל ואית לאחרח לתתח ואוקמי מה
שה בין החי להלף קדומה כתיב דאקרי חוי קיימא לשלמא
כיון דשלים כה גם ויתה בעז לאחתכלל ולאגדש ישראל לדחנא
עד סוף כל הדורות כיון דיוחד תיקון ש"ך מה ישאת מיכלתכלת
מה פשפשת אח כלל כתיב בקדמיתא עכ"ל • הרי שאיחה

ולבא חל ביאור המאמר זה צריך להודיעך שכאן שיש נודים
שמקיפים לאברים כמו כן יש תוכיות בתוך האברים
שאותו התוכיות הוא כח האבר שאע"פי שאמר שהאברים
בלא מן הגה"י ככ"ל מ"מ צריך לדעת ג"כ זה התוכיות הנקרא
בזוהר קיסטא דחיי הרכבתו אין היה
ו"ש המאמר והרכבת הפרנוף וכו'
וצריך להתבונן מאחר שרמ"ח אברים
כבר בלו מכה"י ושם"ה נודים אם כן
הנשמות של ה"ח מלכים למה לי • חלח
שהענין הוא כמ"ש שהנשמות שבשורש
מלכים נעשו מוחין לאברים ונרי לדעת
מאחר שכל ת' מלכים עם הדעת עליון
כתהוות להיות עשר ספירות במ"ק שלח
תדע שבריאת דאדה"י פרנוף דמ"ק אית
ג' חללין שכם התלת חללין שבו שרו
המוח לבד שבמוח הוא ג' חת יכות שהוא
מוח ימין ומוח שמאל והמוח הג' שע
ביניהם ונקטין מכם מוחו מתבשט ויוהר
בשפע דרך חוט השדרה לתת חיות
ולקיום כל העולמות וזה המוח הג' הוא
הנקרא דעת וכל תוכיות האברי נקרא
מוחין גם כן וכל המוחין של האברים
שהוא תוכיות שלהם כעשו מהנשמות של
ג' מלכים • והג' מוחין שים בראש
המוח הימין כעשה מעטרת דלהלא והמוח
השמאל כעשה מעטרת דלמוח והבלחתם
לתוך כעשה המוח הג' שהוא בדעת מהנ
עטרין הנ"ל שמזכרו כאן ביאת שכל תוכיות הפרנוף הקדוש
הוא הוא מ"ח נשמות של ה"ח מלכים ויובב' מוחין שלהן
הנזכר : ומ"ש וזה המוח השלישי שאחרי הללויה וכו' הימין
לפי שהוא מכוון כנגד הב' מוחין ומשם יורדין מוחין לזו"ן והם
בסוד התפילין כי הרצועות הימין התפשטות מהתפילין של ראש
הם סוד המוחין שיורדים לזו"ן דרך השדרה ולכן צריך שיהיו
הרצועות ארוכות עד עד הלב כבתי עד הלב כי
בסוד המוחין שיורדי לזעי' שהוא רמוז בלב ובכח עד השיעור
הוא המוחין מיוחדים לנוקבא שהיא יותלת הין הטיבור ונמצא
ונקשר של תפילין כנוחיות לנוקבא שהוא בדעת שהוא
יסוד כנגד הקשר וב' רצועין שברחש הבחים עמד יסוד ומד

מתנת ד"ר פרס ע"ש
הוצאת-ספר של אוניברסיטת

ירושלים
תשכ"ו

זמה שתזרענו קדש הקדשים שניקורות הוא"ו קדש הם רמז לכ' רגועות של תפילין ויורדין דרך הכוליין ככר לאורנו לעיל שהרגועות הם המוחין והמוחין כשיורדין לנוקבא דרך היסוד עוברין דרך נצח והוד ויורדין ליסוד ומשם יונקין לנוקבא ומה מבואר בזוהר ויקרא דף רל"ה ע"ב וז"ל ותרין כליין שר החופים דמכסלין ארע דכתיב מן מוחא ומכסלין מיא דמקבלין מכנפי ריחא עכ"ל. הרי שהמוחין עוברין דרך הכליות ושם מתכסלין ומשם יורדין ליסוד ומן היסוד יונקת למלכות כדאיתא בזוהר ויקרא דף רל"ו ע"ב וז"ל תרין רגועין נפקין עפרא דא ומסרא דא רוח דתרין ירכין דהאי ח"ת דכביכי קשוט לחזקן בהו דהא מלעילא נפקין תרין דהוין מיניכא וגו'. וכד תיהוי לתתא בזיווגי ירכין ורשימו דיו"ד בריית קדישא עלה מלעיל כדין תיהי לתתא בזיווגא דיחודא עכ"ל. הרי לפי הבירור לכל מה שתזרענו:

ומה שתזרענו בבית קדש הקדשים שבחינת תקון ניקורות הספיר לזה לית רקיעים בזוהר שמות דף קכ"ג ע"ח וז"ל גופא דמלכא לתפזונתא דת"ת דגווכין כיה מתחברין דרועין דמלכא כגוונא דחו"ג וכגוונא כך ימין ושמאל מעוי כדאת לתתקן עיילו בריש לתתקן ולתפזט לגו וכגוונא גופא שוקין לתתזדן בתרין נקודין ולעילא תרין כהורין ימין שוקין ותרין כליין כלהו תליין בחד דתיין לתכנס כל רכות וכל חזוחא דגופא ויתיין שריין כל הנהו רכות לחד דתקדי יסוד עלמא יסוד מהנהו עלמא דלקדמי לתר ויתן לעילא נצח והוד ועל כן ה' נבחרת שיהי כריך הוא כריך שיהי לעלמא ולעלמין עכ"ל. הרי מן המאמר בבירור שבחינת תקון המעיים כמה דאת' מעוי כדאת לתתקן עיילו בריש לתתקן ולתפזט לגו ומסיים המאמר ואמר וכגוונא גופא שוקין לתתזדן בתרין כהורין ולעילא תרין כהורין ימין שוקין ותרין כליין כלהו תליין בחד ש"מ שהם

ולבא על כיוצא המאמר נבאר לך שהם' רגועות הם מתפשטים ע"י המוח הג' הרמוז בקצר שהוא הדעת לא שהם מתפשטים על ידי הדעת והדעת לעולם שהמוחין דחו"ק מתפשטים בתוך הדעת ובהתפשט הדעת דרך חוט השדרה יתפשטו גם המוחין דלמטה וחמת: וצריך להבין למה הרגועות לא יהיו לחזור תלויות תלת לפנים שלא שבכר ידעת שהרגועות הם מוחין כנ"ל ולמה יהיו תלויות לחזור יהיה לחזוק לקליפות על כן הם בחזה לגד פנים שהוא מסרת דחכמה בסוד לחותי בת לבי היא לך לא בת לחוי ותהי לי לאשה כלומר שהיחוד צריך להיות נגד פנים שהוא מסרת דחכמה ולא לחזור שהוא מסרת דנוקבא. עוד טעם לחזר למה שבחזה הרגועות נגד פנים לרמוז שבחלקים הב' מוחין ח' לימין וח' לשמאל ולמה תלויות לחזור לא יכלן להיכן מוטים שיתערבו ולא יודע חזה לימין וחזה לשמאל לחלק ירחם כדבר שיורד ביניהם וחיו נוגע בהם וחיו כן שהמוחין לוקח חלק על רחם דזו"ן לכך הוצרך לתתם נד פנים ולמה לחתם כל ח' לנד ח' ו עוד טעם לחזר כי המוחין שו הם סוד זיווג דזו"ן ולכי לחפשר לזווגם בלחודיהם כי אם הקליפות חלק נגד פנים שהם חסדים כי בלחוד פני מלך חיים ולא"ס שנרחה שהמתפשטים הם ג' מ"מ לומר כפרדים כי הדעת מחברם דלכי לא תיחד הכי היה צריך

שיהיה ג' רגועות חלק לפי שהשלישי שהוא הדעת כלול לתרוייהו על כן הם ב' רגועות לפי שהשלישי כלול תרוייהו בגוייהו. וכן תמצא בלחם פתחתון שהדעת שהוא המוח הג' מתפשט דרך חוט השדרה וכגוונא הב' מוחין ולח"כ מתפשט חוט השדרה לב' חלקים ויורדים משם מ"ד לב' כיעין ע"י הב' הגבורות העוברים דרך הכליות ומשם יורדין לב' כיעין ולח"כ חוזרין ומתחברין הב' גבורות בלחה שהוא היסוד הרי שהדעת העליון מתפשט עד סוף חוט השדרה ומשם נתפשט לב' חלקים שהם

ואילין תלת מתפשטין בכל גופא להאי סטרא ולהאי סט"ע מוחא תליתאה דאקרי דעת דאזיד ביזון בהאי סטרא ובהאי סט"ע ואתפשט באמצע חגוף שהוא דעיקר כדאתמר באידרא זוטא מעוי אתתקן בדעת ואתכליין כל אכסדרין ואדרין דכתיב ובדעת חדרים ימלאו ומה שאומר באידרא רבא תו אתפשט האי ת"ת ואתתקן מעוי דרכורא והו על עצמות הגוף מחזין ומ"ש באידרא זוטא הוא על לבוש יותר דק ופנימי מתלבש בתוך הגוף והוא בין דהנשמה ובין הגוף ולפיכך הוצרכו אלו הב' עטרין לצאת מאו"א כדי לחבר אותם לע"ש פרצוף דק עד מאוד להתלבש בו הנשמה כדי לרפסיק בין הגוף ובין הנשמה כדי שיוכל הגוף לסבול תוקף אורה וכן באדם תתאה ג"כ הרי נתבאר חב"ד של זה הפרצוף ושאר הפרצוף דהיינו חג"ת נה"י הוא מן הו' מלכים כנזכר בסוף אורח זטא:

הב' נגורות שמש יורדים המוחין ואח"כ חוזרים ומתחברים
המוחין ביסוד שהוא דעת התחתון וז"ש רז"ל דעת נגוז בפומי
ואיתה ר"ל שהוא הדעת הנגוז בתוך היסוד וזהו שרמז לרמוז
בלעם שאמר ויודע דעת עליון לאשר מחזה שדי יחזה :
ובבר יהוע יסוד נקרא שדי הרי יסוד נקרא דעת תחתון
כנזכר וכוונת הפסוק הוא כך יזה שיודע דעת עליון
לאדהות לפי שמחזה שדי יחזה שכתו שבדעת התחתון נתחברו
הב' נגורין בתוך היסוד כך הדעת העליון · שמתחברין הב' מוחין
בדעת עליון וזהו כוונת הפסוק יזה שיודע דעת עליון הוא
אשר מחזה שדי יחזה שכתו שבשדי התחברון הב' נגורות יחד
יודע שדעת העליון גם כן הוא כן ואם תאמר שהדעת מתפשט
לכך היה צריך ג' נגורות להתפשט בהם הג' מוחין ומה שלא היו
שלא ב' נגורות הוא לפי שהדעת הוא כלול מד"ן ומתפשטים
בתוכו מוחין דלו"ת ואח"כ מתפשט חצי הדעת עם יוח שלא לחצי
דרך ניצור ימין וחצי הדעת עם יוח שלא לחצי דרך ניצור שמאל
ואח"כ מזדווגים כיחד בתוך הדעת התחתון ביסוד · ומ"ש
ואלין ג' וכו' עד ומתפשט בחיצא הנוף שהוא העיקר וכל עיקר
הוא יסוד הבניין וזהו כוונת מ"ש בחידרא אחא מעוי לתתקן
בדעת ואתחלין כל אכסדרין וחידרין דכתיב ובדעת חדרים
ימלאו : ותדע כי אלו המעיים האמורים כאן הינם מעיים
של אכילה כי המעיים של אכילה הוא דבר שבו לחיות הקליפו'
שאם יורד לבעל פעור אחד מכל המעיים שו"ם ניצורות של זרע
קדש ונקראים מעיים ע"ש שיורדים לתוכם תורת עלאים כמו
שיורד האכילה בתוך המעייס ובעוד שלא ירדו תורות לשם לא
היו מתוקנים לותם המעיים כי היו חרבים ויבשים בסוד אזלו
מים מיני ים וכאן יחרב ויבש כמו המעיים שאין להם תיקון
אלא ע"י אכילה כך המעיים אלו אין להם תיקון שלא ע"י תורות
שיורדים בתוכם שהם זרע קדש והתורות לא היה בהם יכולת
לירד בתוכם אלא על ידי הדעת כנ"ז כמ"ש כי מעוי אתתקן
בדעת ואתחלין כל אכסדרין וחדרין דכתיב ובדעת חדרים
ימלאו הכל מ"ש ומעוי וכו' הוא

שתקן הדעת הוא נגורות השפע היורדים דרך הכוליות ולא
המעיים שהם מעי האכילה · (ועיין יתמר זה בס' תעצומות) :
ומה שאמר בנק"ה שהת"ת הוא חיצון והדעת הוא
הפנימי · לזה אית רחיה בזוהר ברחשית דף כ'
ע"ח ז"ל בשעתא דמתיש דכל מתיחא בעא לאתגליא עבד
בריאת נקודה אחת ודא סליק למהוי מחשבה ניירא דא כל ניורין
חקק בה כל גלופין וחקלוף גו בוצינא קדיש' סתימא גליפו דחד
ניורא סתים קדש קדשים · בוצינא עמיקא דנפק ונגו מחשבה
ואקרי מי שירותא לבוצינא קיימא ולא קיימא עמיק ופתים
בשמא לא אקרי אלא מי בעא לאתגליא ולאתקרי בשמא דא
ואתלבש בלבוש יקר דנהיר וברח שה וסליק שה בשמא אתחבר
אתון אלין בחלין ואשתלים בשמא אלהים ועד לא ברח שה לא
סליק בשמא אלהים עכ"ל כבר אמרנו לעיל שמי יתקרי מלכא
קדישא ואתהוה מהכ' עטרין דאיהו הדעת כאשר מבואר אחמר
זה בפרקים דלעיל ומדאמר האחר בשמא לא אקרי אלא מי
בעא לאתגליא ולאיקרי בשמא דא ואתלבש בלבוש יקר ונהיר
וברח שה כוונת האחר הוא שהדעת הוא דבר נגוז ולא אתחזי
ולית ליה שם ידוע וכדי להתגלות ולהתקרות בשמא הנזרך
לברחת שה שהם הו' קנוות של ת"ת וכל קנה אית ליה ו' קנוות
שעולה כאין אלה להתגלות בגויה ועל ידוי יתגלי לבר כמה
דאמור קרא חכמת אדם תאיר פניו ז"ש בחחא' בעא לאתגליא
ולאתקרי בשמא דא וברח אלא הדי שכדי להתגלות ולאתקרי
בשמא ברח אלה אחר שברח שה שהם הו' קנוות אתלבש בגויה
ואתקרי בשמא אלהים ז"ש האחר וסליק אלה בשמא אתחברו
אתון אלין בחילן ואשתלים בשמא אלהים · עוד תמנא רחיה
בזוהר ברחשית דף ל"ט ע"ב ז"ל ורזא דשמא קדישא הכי הוא
סתים וגליא עכ"ל · הרי דשמא קדישא דאיהו בת"ת אית
סתים ואית גליא · עוד תמנא בזוהר שמות דף פ"ז ע"א
ז"ל תא חזי זכאין ישראל קמיה דקב"ה דאחידן בתפין
עילאין דמלכא בחיצון פנים דהוא ושמיה אחידאן בהו ואיצון
הוא ושמיה עכ"ל · כבר הודענוך בפירקין דלעיל דמה שנקרא
הוא · הוא בפנימי ושמו הוא החיצון · וכבר הודענוך גם כן
לעיל ונבאר גם כן להלן שבשעתא דכל חיי איצה מתפרשת
ממלכא קדישא דאיהו שמיה לעלמין וספירות דזעיר דאקרון
תפי מלכא הוא ושמיה דהיינו בשעתא דכל חיי וממלכא קדישא
אחידן בהו לפי דהוא בגוייהו · ז"ש האחר דאחידן בתפין
עילאין דמלכא בחיצון פנים דהוא ושמ' אחידן בהו לפי דישרא
בשעתהון מהכ"ה ושכינתיה דחיצון תפי מלכא ובחלו תפי

מלכה הוא ושמיה תיקין דהו · תי תיתח בזוהר ויקרא דף
ק"ל ע"ח וז"ל תחכה עכ"ד שמיה דעתיקא סתים מכלה ולא
יתערס בחורייתא בר מן לתר חד דהומי ז"ח לאברהם דכתיב
כי כשבעתי כלם ה' כאם דז"ח עכ"ל הרי שכשבע ז"ח בחים דאית
בנויה · וכבר כיארנו לעיל שהתלבש בז"ח הוא מלכא
קדישא · וכמו כן תיתח בזוהר ויקרא דף קי"ד ע"ח וז"ל
ויתעצב אל לבו ויעצב לא כאמר אלא ויתעצב תיהו לאעצב דכיה
תלייה מלתא לאפוקי מאן דלא לתעצב · אל לבו בלבו לא כתיב
אלא אל לבו כמאן דלתעצב ומקבל למאריה דאחזי הוי ללבא
דכל לבאן עכ"ל מדקרא ללבו מאריה ס"מ דמארי' דכלא דאיהו
מ"ק תיהו בגויה ונקרא לבא דכל לבאן · תו תיתח בזוהר שמות
דף פ"ט ע"ב וז"ל כי ששת ימים עשת ה' את השמים והארץ
יומין קדישין עלאין אקרון יומי דשמיא קדיש' אתכלילו בהו ואינון
אתכלילן ביה עכ"ל הרי כי הששת ימים דאינון ו' קצוות דז"ת
קרא לון יומין דשמיא קדיש' ואתכלילו בהו ואינון אתכלילן ביה ·
הרי דשמיא קדיש' דאיהו מ"ק כלילו בז"ח (ועיין המאמר זה בס'
תענוגים) וכמו כן תיתח בזוהר שמות דף קל"ז וז"ל ולילה
ללילה יבוע דעת דקא כאיר לה דאיהו שמיה דעת וכגין
דהאי אמר רזא עילאה אינו ולא כשאר אתוון דאיהו אמר
ואמר אין אומר ואין דברים כשאר אתוון דעלמא אלא האי אומר
רזא עילאה איהו בדרגין עילאין דלית תמן אתוון ודברים ולא
אשתמעו כשאר דרגין דאינון רזא דמהימנותא דאינון קלא
דאשתמע אבל הכי לא אשתמעו לעלמין והיינו דכתי' בלי נשמע
קולם עכ"ל הרי מדאמר המאמר שבדרגין דמהימנותא אשתמע
קולא אבל בדעת לא אשתמע כמה דאמר קרא אין אומר ואין
דברים ס"מ שבדעת הוא הפנימיות דת"ת שמוע הקול ולכך
בזו"ן דאינון דרגא דמהימנות' אשתמע קולם לפי דאינון לבושי
דדעת אבל בדעת דאיהו הפנימיות לא ישמע קול כי אם כמו
המחשבה שחושב האדם בלבו ואומר לו מה יעשה בלי אומר
ובלי דברים · הרי שבדעת הוא מחשבתו של הת"ת ופנימי
לו · תו תיתח בזוהר שמות דף ר"ח ע"ח וז"ל בגין
דפולחנא דקב"ה בב' סיטרין כשיפין דגופא לבר ואית תריסר
שיפין לאחרנין פנימאין לגו מן גופא ואינון רזא דאכמתא
עלאה ואתידיעו בכי אבריית :

הרי בבירור דאית שיפין לאחרנין פנימאין לגו מן גופא
ואלין שיפין איהו פרצוף הדעת דאיהו מ"ק ואיהו
אתידע ביכי אבריית דוקא · הרי מכל האמור לעיל שמ"ק
דאיהו הדעת מתלבש בגו"ת · וקשיא שברי מ"ק דאיהו הדעת

יקרא

כמו שפירשנו לעיל : ומ"ש בהמדרש רבה תו לתעטש
האי ת"ת ואתתקן מעוי דדכורא ועייל ואתתקן בהאי אתר כל
רחמי וכל סטרי דרחמי הוא מדבר על הנוק מבחון דייקא כמו
דקתני ועייל ואתתקן בהאי אתר כל רחמי וכל סטרי דרחמי
הרי דהאי אתר הוא לבוש דהיינו ת"ת דאתעטש הוא לבוש
דאמן דעייל בגויה · ומ"ש רחמי וסטרי דרחמי · סטרא דרחמי
אתקריאה שכינתיה דמ"ק לפי שהתלבש בגו פרצופים אלו
שהתעטשו ונתברר בבירור כ' כאשר יתבאר לקמן :

ולבן אמר רחמי וסטרא דרחמי דאינון מק"ו וכל מאן דיזכה
לתיבור זה ידע ההפרש בין אדרא רבה לאידרא זוטא
הנז"ל אבל מאן דלא ידע מק"ו איך הוא מציאותם לא ידע
מציאותו מהיותותא דמהיותותא שכך אמר באידרא רבה מאן
ידע בהא ויאן יזכה בהא דאיהו סהדותא על מהיותותא
דמהיותותא ולא אמר סהדותא על מהיותותא לבד אלא
מהיותותא דמהיותותא דאיהו פנימיות הכל :

והנה יש מי שמחזיקים שת"ת הוא עצם האלהות כהתלבשות
ל"ם בתוכו ויש מי שמחזיקים שמק"ו הם נשמה דאצילות
ולית לגו מהיה וגם בחלה לא כתר ה' הטעם שאם כאמר שת"ם
מתלבש בת"ת בלי אמצעיות מחזירין העולם לתהו ובהו לפי
שלא כשברו הכלים שלא יען כי לא הוה מאן דיכיל למסבל
כשיעתא ולכך כשברו ואיתו לאם כן בואמרין מזה האופן גרי שיעזב
שבירה ובוודאי שאז יתלוע הקליפה עליו ומאן דאמרין שמק"ו
הם הנשמה בלי שום פנימיות בגויה כמלא שמפסיק לנשמתא
דכל חיי מן עלמא ומאן דפסיק האי נשמת' ומחזי דאית נשמתא
אחריתי ישתני הוא ודוכרני כדאיתא בחידרא רבה ע"ש
והאמונות אלו המכריחים הע"ג שהם בדרך אמת יען כי יש שהם
שמלבישים הנשמה בלא לבושא ויש שהם מלבוש הנשמה עושה
אותה נשמה לכן אין בהם נפונה לפי שא"ו כשעט מפרידים
הנשמתא דכל חיי מן סנוף שאם יבוא הנשמה בתוך הכלי מבלי
מק"ו או יפסד הכלי והנשמ' יולכת כמלא שמפרי' הנשמ' מן הנוף ·
ואם יאמר שמק"ו הוא נשמה בלי שום פנימיו' אז יורה שנשמת'
דכל חיי לא עייל בגויה ואז גב מפריד הנשמ' מן הנוף ונשתנוף
יתפרד מהנשמה אז ישאר כיות ומולטת הקליפה עליו וז"ש
אליהו וכך אמת תסתלק מכאן תסתאר כלהו שאין כפוף
בלא נשמתא כלהו שאין דייקא לפי שכל עשר שמות שנזכרו
כאתקים שהם רמז לעשר פרצופים דאצילות כלהו שייכי אלין
יתברך כי כפי הפעולה כך יקרא ואל תתמה כזה שאין יתכן
אדם א' שיהיו לו עשר שמות שהרי תיבת זה בגי' אדם שפי

ויושב על כסא רחמים דליהו מוחא עכ"ל הרי דקכ"ה יתיב
על מוחא דליהו חכמה . וכמו כן תמצא בזוהר ויקרא דף
רמ"ג ע"ח ז"ל וכגון דעלת העלות מופלא ומכוסה בהאי כתר
ואתפשט בשם הוי"ה עכ"ל . כבר ביארנו לעיל בפרק רביעי
על ענין העילות שעילת העילות היא מלכותא קדישא שכינת
עוזו דמלכא קדישא . וכאן לאחר המאמר שעיל' העילות מופלא
ומכוסה בכתר . הרי בבירור שגם שכינת עוזו דמלכא קדישא
יתיבת בכתר עליון : תו תימא בתיקוני הזוהר
דף ק"ל ע"ח ז"ל תהי"ה ונ' הוי' תהי תיהו כתר בריש כלהו שמהן
ולעילא מיכיה מ"ה עכ"ל . הרי בבירור שלעילא מן הכתר
הוא שם מ"ה דהייכו מלכא קדישא . וכמו כן תמצא בזוהר
חדש דף ל"ג ע"ג ז"ל פתח ואמר רבי אחי רכ"ב ת"ל ר' תיהו
חכמה לשלמה חכמה . ב' ביכה . כ' כתר עילאה לאיכון רכ"ב
להוות טאיר ונכיז דרכיב עלייהו ואלין תלת ספירות לאיכון
רכיבן על ח"י עלמין דאיכון ט' נקודות כפולות ואיכון לחדש
עילאה טאיר ונכיז בטעמי ולחדש דלתתא דאיכון תשעה נקודין
וכו' הרי מפיק דאמר לחדש עילאה רמוז בטעמי ידוע הוא
שהטעם הוא לעילא מן כלא בסוד תגא על ריסיה ואמר בריסא
דכתר חו"כ הס רכ"ב להוות דטאיר ונכיז ואלו כוזא רכ"ב
הרי שמלכא קדישא כתר חכמה ביכה הס רכ"ב לו והוא הנקרא
עתיק יומין ג"כ דכאיכא שם מ"ה כאשר תמצא בכתבי האר"י ז"ל אם עיכי בשר לך . וכדאיתא בזוהר שמות דף ד' ע"ב ז"ל
פתח יומין דאיהו עתיק יומין דאיהו סבא דאיהו סבא דכלא ומדכר שמיה יו"ד ה"א וא"ו ה"א . הרי בבירור דהוא סבא דאיהו עתיק יומין דאיהו
פטרוכא דכלא יתקרי שמיה מ"ה : וכמו כן תמצא בזוהר ויקרא דף קל"ג ע"א ז"ל דתלכא תלי דכתיב שוס לשיש בה'
בעתיק יומין לתאר דהא הוא חדותא דכלא עכ"ל . הרי בבירור גם כן שקרא להוי"ה עתיק יומין : חו תימא בזוהר
ברעיא דף כ' ע"א ז"ל לאדכי פרח ההוא סבא דסבין ולא תימו ליה כד תמא ר' שמעון דאמר שמעון ולא לימר ר' אמר ודאי דא
הכתר דאיהו סבא דסבין יומין יתיב . הרי בבירור מן המאמרים האלו ובפרט מן המאמר האחרון שקראו לשם מ"ה עתיק יומין .
קכ"ה דלתתר ביה ועתיק יומין יתיב . הרי בבירור מן המאמרים האלו ובפרט מן המאמר האחרון שקראו לשם מ"ה שנקרא עתיק יומין יתיב בכתרא עילאה והם כן קשיא להבין מערכת
הרי מכל המאמרים האלו דמלכא קדישא דאיהו שם מ"ה שנקרא עתיק יומין יתיב בכתרא עילאה בתפארת ולא רצו זה כרצוי זה ומי ישים רשעו בין
המאמרים שכ' מאמרו דלעיל שאמרו שהדעת אינו מלכא קדישא המתלבש בתפארת ולא רצו זה כרצוי זה כרצוי זה ומי ישים רשעו בין
שתי מערכות האלו לשים שלום ביניהם : והנה לבא לתרץ הדברים האלו צריך להודיעך מה שהבטחתי בבית קדש הקדשים
לך על נכ דשורה בלב הוא למעלה מפרסוף הנוף והבטחתי רצוי לזה שלא יסתום לחדש חומתו ופיו ימות מיד . ולמה ימות והרי
כשיתו בתוכו חלק אחד משורה בתוכו הוא מעיכו דכשיתא וצריך שיהיה נגור פתוח לעולם שלא יסתום הנגור שמשם יוצא
המשיכו שהוא חלק הכשיה לו ילך החלק לחר הכל וימות כך הוא לעילא הכשיה שורה למעלה מן הכתר ומתמשכת ומתלבשת
בתוך הנוף דרך החוטם כדכתיב ויפח באפיו נשמת חיים . והמאמרים שאומרים דמלכא קדישא מופלא בכתר עליון הייכו עיקר
הכשיה מושבה שם אלא כדי להתלבש בתוך האילות מתלבשת בזעיר אנפין ומשם מתפשטות בכל הנוף עילא ותתא ובכיסתא
דרך החוטם גם כן וזהו שאמר רב המנונא לבעל החוטם לכי מתפלל . דקשה והרי עבודה היא בתפארת . אלא מאחר שמלכא
קדישא מתפשט בתפארת וכניסתו דרך החוטם היינו דרך החוטם הוא הנקרא בעל החוטם . וכן תמצא בזוהר ויקרא
דף רמ"ג ע"א ז"ל וכגון דעלת העילות מופלא ומכוסה בהאי כתר ואתפשט בשם הוי"ה עכ"ל : הרי שהוא מופלא
ומכוסה שבכתר שלמעלה יקרא ג"כ עלת העילות מתפשט בהו"י דאיהו זעיר אנפין ומשם מתפשט בכל הנוף לבל בהתלבשו
האילות .

עילת העילות ומיכת כל הסיבות דאשקי לאילנא דהוות
כניעו והוות נביעו כנשמתא לגופא וצריך להקדים לזה אמר
כנשמתא ולא אמר נשמתא לגופא ולא הוא כסברת הסוברים
דאיהו נשמה דאילנות ממש לא היה למימר כנשמתא כנ"ל
הדמיון . אלא החיות הוא כאשר אמרנו שנשמתא דכל חי
מתלבש בו ואיהו מתלבש באילנות וכמו שהנשמה איהי חיות
הגוף כך אילו לא היה לבוש הזה שמקבל כח הנשמתא לא היה
חי הגוף שהיה נחרב מהנשמה הוי והוות נביעו איהו כנשמתא
לגופא דאיהו חיים לגופא . וכן תמצא בחדש התתון בסוד
ומבשרי אחזה אלוה מאחר שהנשמה היא חלק אלוה ממעל וביה
כתיב כי ה' אלהיך אש אוכלה הוא ת"כ אין יוכל הגוף לסבול
הנשמה אלא שיש בתוך הגוף מלבוש דק פנימי והוא אחוז עם
הנשמה וזה הלבוש מתראים המדיקים כנ"ע בפרנוף אדם ואין
הנשמה נפרדת מהלבוש זה וכשהנשמה מתלבש בתוך הגוף היא
מתלבשת תוך מלבוש זה וע"י מלבוש זה שסובל תוקף אורה
יכול הגוף לסבול הנשמה וכשמסתלק הנשמה מסתלק עמה
המלבוש הזה וחז כשאר הגוף מת וז"ש במאמר וכך הוא בחדש
תתאה וכבר ביארתי לך שמה כתהום פרנוף הקדוש הזה על
פק"ו ולקמן יתבאר שאר הפרטופים דאילנות מה שביניהם :

ולבא

נעילות עיקר יומא דא"ן שכן כתיב נדק ויומא אכון כסאך דהיינו זעיר ונוקבין כדאיתא בזוהר ויקרא דף ר"ל ע"ב וז"ל
קב"ה לישנו דכב ושכינתיה מרכבה לעילת עילות ועליה לית יתן דרכיב . הרי בבירור שעיקר התלבשותו בתפילות הוא ע"י
קב"ה ושכינתיה ומתקריין רכב ומרכבה ומסם מתפשט בכלה . וכמו כן תמצא בתיקוני הזוהר דף קי"ט ע"ב וז"ל וכל
חוקף זוקף בשם גדיך לנקבא ליה במ"ה דאיהו מלגאו דעשר ספירות דאיהו עילאה וזקיף על כלה ולית תלתא בר מיניה עכ"ל .
הרי רמזיה ג"כ דיקע"ג דאיהו בגו עשר ספירות זקיף על כלה דעיקר יומא דא בתרתלה עילאה . הו תיתא בתיקוני הזוהר
דף קכ"ו ע"ח וז"ל כד יתם תלת לסהון לתתא לית מסיגין ליה בכל ספירה תלת בח"ב דאיהו י"ס יו"ד חכמה יו' בינה . ובגין דא
ועמוק עמוק מי יצאנו הרי שכד תסתלק לעילא מלכא קדישא לית ימצא שלא בחכמה ובינה לפי שהוא עמוק מ"י ודלי .
ולז מתקרית סוד הדורמיטה שהוא כחדש היסן שעולה נשמתו לתקומה לכל כשביעור תבוא נשמתו פעם לחרת בלבו ולז יהיה
חוס חי ויוכל החדש לדבר עם נשמתו בהיותה בגוף שבדברו עם החדש כאלו מדבר עם נשמתו : הרי מן המאמרים הללו
נודע וניכר שעיקר יומא הוא בכתר תכל בהתלבשו בתפילות יתלבש בגו תפארת דאיהו זו"ן ומסם מתפשט בכל הגוף ובזה
יומא שלום בין שתי היוערכות מהמאמרים שכלם דברי חיות המאמרים שהוא בכתרת עילאה הייגו שעיקר יומא שם והמאמרים
שהוא בגו תפארת הייגו בהתלבשותו בתפילות ותדע שבכתרת עלאה חית פרסת ועל הדמית פרסת יתיב הוא וזהו שהמאמרים
נעלמו לשבח ויומא יקרו בשמים ממעל שהייגו בהוא כרסת שבית למעלה בכתר שנקרית ההוא פרסה שמים ממעל ולזה
קרואו מלך מלכי המלכים שחכמה ובינה נקראים מלכים . ותפארת ומלכות נקראים מלכים . תכל לגבי תפארת ומלכות
נקראים תכת והוא מלכי המלכים ומלכת קדישת דאיהו לעילא מן כולהו נקרית מלך מלכי המלכים הקב"ה . ונריך להבין
לזה לתמר ושכינת עוז בגבהי מרומים וכתיב והוא מרומים ישכון . תלת ים לומר דרך לחר בזה העניין כמה דאיתא בזוהר
בראשית דף ב' ע"ח וז"ל כד בעית לאתגלייא לתתגלייא בלבוש יקר דהיינו תפארת הנקרית שמים . תכל עיקר יומא בגבהי
מרומים הוי ושכינת עוז בגבהי מרומים . וזהו שלמר קרית והוא מרומים ישכון הוא דייקא . תכל יומא יקרו דהיינו לבושיה
בשמים ממעל . הרי בתבאר לך כל פגייני דעת ותפארת ובינה עיקר יומא ושיגד מתלבש בתפילות . ועתה נריך
לפרישנך ג"כ שסם מ"ה דאיהו מ"ק נקרית נביעו יען כי הייל נשמתא קדומה כלולה בו ועל ידה משקה לחלין דאיהו עגם התפילו
וזה יתקיימו עלמין שכיון שהחילן לא יוכל להתקיים בלי נביעו שישקה לותו ובן הגוף לא יוכל להתקיים בלי נשמה והנשמה
לא יוכל להתלבש בגוף כי אם על ידי מלבוש דק פגימי ולותו המלבוש יקרת נביעו שעל ידו מחיה הגוף כך התפילות ג"כ לא יוכל
להתקיים בלי מלכת קדישת שהוא כנשמתא לגופא כדכתיב ואתה מחיה את כלם ולכך שם מ"ה דיתקרי מלכת קדישת יתקרי
נביעו כדאיתא בתיקוני דזוהר דף י"ג ע"ח וז"ל כתר עליון לאיהו כתר מלכות ועלה לתמר מרחשית לחרית ולאיהו
ניקבתא דלא מכת תפילין מלגאו לאיהו מ"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א דאיהו חרח תפילות לאיהו שקיו דחילנא בדרועוי ועגפוי כמיא
דחשקי לחילנא ולתרבי בהוא שקיו . דכון עלמין לכת הוא עלת העילות סבות דחשקי לחילנא בהוא נביעו
והוא נביעו לאיהו כנשמתא לגופא דאיהי חייס לגופא עכ"ל . הרי שסם מ"ה יתקרי שקיו דחילנא כאו הנביעו דחשקי לחילנא .
ועם בבירור ממה דלתיר בסיפא רכון עלמין וכו' לכת הוא דחשקו לחילנא בהוא נביעו שעל ידי הנביעו דאיהו שם מ"ה משקי
הנשמה לגוף דבלאו הכי לא סגייא ולכן נקרית נביעו כנשמתא לגופא . כנשמתא ולא כנשמתא שהנשמה היא בתוך הנביעו .
הרי בבירור שסם מ"ה דיתקרי מלכת קדישת לאיהו הנביעו . וכבר ידעת שמלכת קדישת ושכינתיה הם שורש החסדים והגבורות
ולכן הם תקנו לרכב יסודות המולדים מחסדים וגבורות . וכן תמצא בזוהר ברלשית דף ט"ו ע"ח וז"ל לגו בגו בוגינא כפיק
דד נביעו דמיניה לנטבעו נוזין לתתא . הרי שהנביעו הוא היה סיבת הויית החסדים והגבורות וכל לרכב יסודות והוא הוא
עתיקא קדישא תכחינת חו"ג דיליה ולכך לומר כפיק דד נביעו ולא לומר לפיק דלבו לומר לפיק הוא משוע שלחר ברלו מדלומר
נפיק הוא מגרמיה כפיק . וכן תמצא בזוהר חדש דף ה' ע"ג וז"ל לומר ר' יוסי והא חזיכין דלית כתרת ומלכותא לגא
נשמה קדישא דלא לוחפיה לאחרא והוא הסם מ"ה דלומר רבי יוסי בו כללים עליונים ותחתונים וגו' והוא היה והוא הוה והוא
יהיה בריך הוא בריך שמיה לעלמי עלמין לומן עכ"ל . הרי של סם מ"ה כלומר עליו הוא היה והוא הוה והוא יהיה ולכך בנביעו
לומר כפיק דד נביעו ולא לומר לפיק דד נביעו . הרי בתבאר לך סוד הנביעו והיכן מותבו ומה שמו :
ומה שלומר בבית קדש הקדשים שעל ידי נשמתא דכל חיי מתייחדין כלהו עלמין ושהנשמה דבוקה במלבוש פגימי והיכא

נפרדת • לזה לית רעיא בזוהר שמות דף ר"נ ע"ב ו"ל וכעוד דפומי ושבותיה מרחשין לביה יכון רעותיה יסתלק לעילא לעילא ליחדא כלא ברזא דרזין דתמן תקיעו דכל רעותין ומחשבין ברזא דקיימא בח"ם עכ"ל • • הרי מדלמור ליחדא כלא ברזא דרזין וכו' ברזא דקיימא בח"ם ס"מ דעל ידי הכשותא דכל חיי מתייחדין כלהו עלמין • תו לית בזוהר בראשית דף נ' ע"ב ו"ל והיית נקודה לקרי לכי ועליה שריא הוה דסתים דלא לתגלייא ודייקו הוי"ה וכלא חד עכ"ל • ידוע הוא מה שלמד בזוהר גו רזא דח"ם הוי"ה לקרי בזוית ההקדמה נכוח לבחר מלמור זה שזות נקודה שבקרית לכי היא שכינת עוז דמלכא קדישא ולמר המלמר ועליה שריא הוה דסתים ולא לתגלייא ודייקו הוי"ה • הרי שכשותא דכל חיי לחזוקה בה כמו שהיא לחזוקה בח"ק • וכמו כן תמצא בזוהר בראשית דף קמ"ו ע"ב ו"ל בהאי זהר שפרי מלן דשפרי שמא להוה דסתים דלא ידיע כלל קול יעקב לקרי בהאי לתחזי מהימנותא דכלא הוה דסתים ולא ידיע כלל בהאי שריא הוי"ה שלימו דכל סטרין עכ"ל :

הנה מה שלמור המלמר בהאי זהר שפרי מלן דשפרי שמא דהוה סתים דלא ידיע כלל קול יעקב לקרי הייכו מלכא קדישא דלייכו נקרא קול יעקב ולייכו שמא להוה סתים • ומה שלמור בהאי שריא הוי"ה שלימו דכל סטרין הייכו כשותא דכל חיי כדלמורין לעיל : תו תיתא בז הר ויקרא דף ק"ט ע"ב ו"ל הכי יהוד קב"ה ושכיכתיה לע"ג דלכון כשותא לגבי כרסייא ומלאכין הכי לינון לגבך יעלת העילות כגופא לגבך ולכת הוא דמייחד לון ומקרב לון וכגין דא לחזוקה דילך בהון ולכת לית עלך כשותא דתמי לכת כגופא לגבייה דלכת הוא כשמה לכשמות ולית לך כשמה עלך ולא תלהא לחרוא עלך עכ"ל • כגר הודעכון בדרוש העלות שלפעמים קורא לכשותא דכל חיי עלת העילות ודלייה מזה המלמר שלמר לעלת העילות לכת הוא כשמה לכשמות ולית לך כשמה עלך ולמר עלך לכת הוא דמייחד לון ומקרב לון עכ"ל ; וכמו כן תמצא בזוהר ויקרא דף קנ"ח ע"ב ו"ל וייצר מלי כר • כר כורה כגו כורה ודא הוא וייצר • ומהו כורה כגו כורה • תרין שמהן דלתקרי שם מלא ה' אלהים וגו' ובמה לתכלילו בדיוקנא עילאה דא דלקרי לחדם וגו' וכל דא למה בגין לאשתלפא ולעיילא ביה סתים דסתיימו עילאה עד סופא דכל סתיימין הדא הוא דכתיב ויפח בלפיו נשמת חיים כשמתא דכל חיי דעילא ותתא תלין יההיא נשמתא ומתקיימין בה • הרי דמלכא קדישא דלייכו לחדם כשמתא דכל חיי מתלבשת בו כמו שלמור המלמר וכל דא למה בגין לאשתלפא וכו' • הדא הוא דכתיב ויפח בלפיו נשמת חיים : הרי שכשמתא דכל חיי מתלבשת במלכא קדישא דלייכו לחדם עילאה ושורה ביה • וגם רלמה שבהאי כשמתא מתייחד כלא ומקויים כלא מדלמר בסיפא כשמתא דכל חיי דעילא ותתא תלין מההיא נשמתא ומתקיימין בה מתקיימין בה דוקא • וכמו כן תמצא בזוהר חרש דף ו' ע"ב ו"ל תנן עשרה שמהן כלהו כנוכא דקליפה לומתא ולע"ג דכלהו יומתא כלהו כהורין עלאין ובוסמיקעלאין ליח מלן דקלים בקיומייהו לכל כלהו כנוכא דקליפה לגבי מה דלא ידיע ולא קיימא בחכמתא כלל וכל שכן דלין דזא דלין סוף והכי כמוין לימין קליפה לגבייהו וכלא דא לגו מן דא ומוחא סתיימה לגו בגו דלא לתידע כלל עכ"ל • מדלמרומתא סתימאה לגו בגו וגו' ס"מ דומדר על הכשמה שהיא שורה בתוך מלכא קדישא יען כי לחזר בתחילה לכל כלהו כנוכא דקליפה לגבי מה דלא ידיע ולא קיימא בחכמתא כלל ולחר כך לחזר לגו בגו מוחא סתיימה שזע מיכא דמה דלחזר בריסא לכל כולהו כנוכא דקליפה לגבי מה דלא ידיעא היינו על מלכא קדישא ומה שלמר נמוחא סתיימה לגו בגו הייכו כשמתא דכל חיי דהוא לכבי לכבים : הו לית בתיקוני זוהר חרש דף ט' ע"ח ו"ל ומסטרא דעלת על כל עילמין לתקריאת שכיכתא לחזוקא דישראל • וידוע הוא מה שדרשנו בדרוש העלת שלפעמים עלת העילות היא רמז לכשמתא דכל חיי וכבר כרור בתפילת שליחו ז"ל בגין דלייכו מלבלו סוי לחזוקת ישראל בהון דהיו בלכא קדישא ושכיכתיה וכלן לומר המלמר מסטרא דעלת על כל עילמין לתקריאת לחזוקא ישראל ס"מ דכשמתא דכל חיי פרים מן שכיכתא גם כן לעלמין : וכמו כן תמצא בתיקוני זוהר חרש דף י"ג ע"ח ו"ל ועלת על כל עילמין לא נחת עלים יחודיה עד דלפיק ליה בת זוגיה כלילן מפטר ספירות וכגינה נחית עלים יחודיה בגין דתהא חפידה עלים ולייכו דלמור בתרוייהו וכגין דא לינון חד ומסטרים בלא חופסן עכ"ל • הרי שכשמתא דכל חיי דלייכו עלת על כל עילמין נחית בהו ולחיד נמו וכגיה לינון לחד ומסטריה בלא חופסן • מדלמר לחיד בהו ס"מ דלא פסיק ויכיה לעלמין • הרי מכל המלמרים הנ"ל שכשמתא דכל חיי היא מחיה בלא והיא לחזקה בהלכא קדישא ושכיכתיה ולא נפרד מהם לעלמין :

ומה

ולבא חל ביאור המאמר צריך להקדים לך פעם אחרת ולהודיע שעיקר שבירת הכלים היה כדי לעשות ומשמותם פרצוף דיוק"ו בחוכן זה שפרצוף הכתר נה לו חלק הכתר בכוזר וחלק הכתר דליה שהיה בחינת החי' ומחכמה נה לו חלק לחכמה דליה והיה בסוד בחינת הנשמה ומחכמה נתן לו חלק לבינה דליה והיה בסוד בחינת הרוח . והנה הנ' יולכים דמיתו הם סוד תג"ת נה"י דליה ונעשה מהם אחר פרצוף דליה ; הרי שפרצוף הקדוש נזה נעשה מרוחניות הכל וכשיגלה פרצוף הקדוש הזה מחדש ויהיו שניתקן ע"י חלק נשמתו שהיה הנימוסא דנפיק מבוגינא דקרדינותא מיד בגלותו לחוץ מחדש החציל עתיקא קדישא ל"ק מתיחא דכלא בשמתו מיתו כלולא מדכו"ן העלין הוא :

הדע שעניין הנשמה שהוא נשמתא דכל חי ליכא למימר תיון דאתרא ונוקבא כי היכי נשמתא יחידאה, אלא לחוסול לך יפשל כדי שתוכל להבין אם יהיה שלהבת בתוך כלי אז בתוך תנור ובאותו תנור יש בו ב' פתחים ויוצאים ממנו ב' שלהובות מיוקוס שהשלהבת שם . הן אמת שפרחים כשתי שלהובות לפי שיצאו דרך אותם פתחים אבל כשיחזרו השלהובות לפנים הכל יהיו אחד ולא יוכל להבחין איזה היתה דרך ימין ואיזה דרך שמאל ואפילו בהיותם בתוך ובחוץ כשהיו ב"ו הם אחד שהחזו היו נעשק לפי שהיו נחציל שהשלהובות דומה לשלהוביו כך יהיו נאותו הנר שהשלהוב יהפוך הראשון יש לה גבול ומפסיק היכה לבין הראשון והן אות אם יתחברו הב' נרות שלהובותם ב"ו הם ב' נרות שכשתפריד הנר יש לו כל שלהובת לבדה ויכול כל א' למקורו אבל זה הענין שאמרנו הוא שהיו השלהובת

וכשיצא מאמא זה הפרצוף הקדוש מיד האציל עתיקא קדישא סתימא דכל"א נשמתו מבינו כלולא מזו"ן בסוד וייצר ה' אלהים את האדם וייצר בתרין יודין למה רומז דע"ק ורומז דמ"ק וייצר מה הוא וייצר צר צורה בגו צורה ודא הוא וייצר ומהו צורה בגו צורה תרין שמהן דאתקרי שם מלא ה אלהים ובמה אתכללו נדיוקנא עילאה דא דאקרי אדם דכליל דכו"ן ועל דא כת ב את האדם דכליל דכו"ן את לאפקא ולמסגא זינא דנפיק מנידוי מדכו"ן . עפר מן האדמה דיוקנא בגו דיוקנא טברקא דגושפנקא ר"ל חותם שבטבעת . וכל דא למה בגין לאשתא פא ולעיילא ביה סתים דסתימא עילאה עד ס פא וכלי סתימין ההי"ר ויפח באפיו נשמת חיים נשמתא דכל חיי דעיל"א ותתא"א תליין מהאי נשמתא . ומתקיימין בה . ויהי האדם לנפש חיה לאתרקא ולעיילא בהיקונידא כגוונא דא ולצשלפא להדיא נשמתא מדרגא לדרגא עד סופא דכל דרגין בגין דתהוי הדיא נשמתא פשוטתא בכלא ומתפשטא בכלא ולמהוי הוא בלחודוי ומאן דפסיק האי נשמתא מעלמא ומהו דאירת נשמתא אחרא בר מהאי ישרצי חוא ודוכדני לדרי דרין כדאירת באידרא רבא ויזע הוא שיהנופת ממה שבאויכו הוא נופח :

ומה שאמר בבית קדש הקדשים שם יו"ד שמלוייני שתפארת הוא עמוד האמצעית בהתלבשות הין סוף בתוכו . ויש יו"ד שמלוייני שהלבת קדישא ושכינתיה הם נשמה לחיילות ולית לגו מינה וגו' . הכה השתי מברות שו הם חלוטות שלופות קדיש כי הלבד הרחיות דמייתיא בבית קדש הקדשים יש מאמרי הזוהר סותרים דבר זה כדאיתא בזוהר בראשית דף ב' ע"ח וז"ל בכיא עתיקא דכפק מנו מחשבה ולקדי מי שירות' לבניא . קיימא ולא קיימא עתיק וכתוס בשות לא לקדי אלא מי בעא לאתגלייא ולאתקדי בשמא דא ואתלבש בלבוש יקר דכגיד וברח אלה ואליק אלה בשמא אתחברו אתון אלין באלין ואשתלים בשמא אלהים ועד לא ברח שה לא אליק בשמא אלהים . ואיתון דאתו בעגלא על דוא דכא אתחדו אלה אלהיך ישראל עכ"ל . וכבר אוקימנא בפירקין דלעיל בדרוש ויערכת יולת מי . שמ"י הוא אלהא קדישא ורחיף לדבר שאמר בשמא לא אקדי אלא מ"י שהם הוא תדבר על בימה כבד יש לו שם ידוע בתורה הוי"ה בניקוד אלהים יודאמר בשמא לא אקדי אלא מ"י שיש מינה דעל אלהא קדישא דלית ליה שם ידוע וכד בעא לאתגלייא ולאתקדי בשמא בדא אלה דאיהו זעיר אנפין שהוא בעגל שם קמוח וכל קבה וקבה יש לו שם קמוח שעולה הכל כמנין אל"ה ויתלבש בו אלהא קדישא דאיהו מ"י בחלבו והו יקרא שלהים . ולזה כוונו כשאמרו אלה אלהיך ישראל שזכו שאמר בזוהר ועל דוא דכא אתחדו אלה אלהיך ישראל לרמוז על ז"ן ונפרידו בין מ"י לאלה : כמינו למדין שכל הנוקם דבר זה לבד דהיינו ז"ן בלי אלהא קדישא ושכינתיה דאיהו מ"י שהוא בכוונת הזו"ן נחשב לו כעון העגל . וכן תשובת בזוהר שמות דף ס"ד ע"ח וז"ל אמר ר'

תבת יחי דכתיב הים ה' בקרבנו אם אין אלה אמר רבי שמעון
צעו לאחרא בין עתיקא קדישא בתיאובה דכל סתימין דאקדי
לין ובין זעיר אנפין ועל דא לא כתיב הים ה' בקרבנו אם לא
כמה דכתיב הילך בתורתי אם לא . אלה הים ה' בקרבנו אם
אין . אי הכי אמאי אתעבדו אלה על דעבידו פירודא ועבידו
נסיונא דכתיב ועל נסותם את ה' . אמרו ישראל אי הא כשא
בגווכא חד ואי הא כשא בגווכא אחרא עכ"ל . והא כבר
הודענוך ליעיל שאין לחיות עתיק יומין דאיהו סס מ"ה הצרוי
בכתר עליון דאיהו מלכא קדישא הנקרא עתיק יומין כמ"ש ר'
שמעון דא הוא הק"בה דאיתאחר ביה ועתיק יומין יתיב . ועתה
על שהפרידו ישראל ואמרו הים ה' בקרבנו דהיינו זעיר אנפין
או אם אין דהיינו מלכא קדישא כנ"ל לכך נעבדו לפי שעבדו
פירודא בין מלכא קדישא לזעיר אנפין ודמיא להמיא דאלה
אלהיך ישרא שעבדו פירודא בין מ"י לאלה . הרי שאין לתפום
זעיר אנפין לבד כי אם עם מלכא קדישא . ובמו כן
תמצא בזוהר ויקרא דק קמ"ד ע"ח ו"ל ויתעצב אל לבו .
ויעצב לא כאחר אלא ויתעצב ליהו לשעצב דהיה תלייה מלכא
לאפוקי אחן דלא אתעצב . אל לבו בלבו לא כאחר אלא אל לבו
כאחן דאתעצב ומקבל לאחרי' דאחזי הני בלבא דכל לבין ע"ל
פרי תדדייק האחור ואחר בלבו לא כאחר אלא אל לבו ישמע
שאדמה מלכא קדישא בתוך זעיר אנפין כמו הלב בתוך הגוף
וכמו שהגוף אי אפשר לו לחיות בלא לב כך אי אפשר להיות
פרנוף דז"א בלי מלכא קדישא ומאחר דהמשילו ללב לו"ק ידוע
הוא שהרוח שורה בלב ועל ידו יהיה הגוף . אם כן מה מלוד
פמולה היא סברת הרוצה להמשיך הלין סוף שהוא רוצו
לבשיתא דכל כשאתין בתוך זעיר אנפין בלי התנועות שהוא
בלב . וכמו כן תמצא בזוהר ויקרא דף קכ"ב ע"ח ו"ל תא
חזי הכי נמי לגילגלא חית לבושא וגופא ובשיתא לבשיתא שניה
וחיליהון חלין חיכון לבושא וכנסת ישראל דא גופא דמקבלא
לבשיתא דאיהי תפארת ישראל ועל דא איהי גופא לבשיתא .
כשיתא דאתמרן דא תפארת ישראל דאיהי אוריתא ימין .
ובשיתא לבשיתא דא איהו עתיקא קדישא וכלא אחיד דא בדא
עכ"ל . צריך להבין בלשון האחור הזה למה קראה לשכינה
בנסת ישראל ולא אמר שכינה . וגם לו"א למה קראו תפארת
ישראל ולא קראו זעיר אנפין או תפארת לבד . אלא תדע
שכשאומר בנסת ישראל בזוהר איהי שכינתא עילאה וכשאומר
תפארת ישראל איהו על פנימיות . דישרא איהו זו"ן ותפארת
ישראל ר"ל לב של זו"ן וזה כבוד לגבון דידן שקרא לתפארת

השלהובת נפשקת מיקורה אלא יוצאת ומתפשטת בשני
מלבושין בלי הפסק יון הפורש כלל ובהיות שלא נפשק מהפורש
לז יהיה הכל ח' שחיבן מתרחים שנים אלא מחמת הפרנוף .
והשלהובות הללו שאמרנו הוא דרך משל לא שהוא שלהובת של
רמון פשוט עד אין קץ ותכלית ובהתלבשותה בתוך יק"ו
יתרחו כב' שלהובות : וצריך להבין אם איתא שהם ח'
למה אמר שבתוך י"ק יקרא רחמים ויהיה פועל חסדים ומה
שבתוך שכינתיה יקרא דין ויהיה פועל גבורות מאחר שהגשמה
היא פשוטה . ו"ל שמעיקרא דרמון הפשוט אי אפשר להתנועע
ולעשות לא חסדים ולא גבורות אלא מפשטרא דכלים החלק
שבתלבש בא"ק בהיותו שורש החסדים . פועל הרמון שבתוכו
חסדים שהפשוט הולך כפי מה שמשערין אותו שהוא טבע
להכריע וחלק המתלבש בתוך השכינה מחמת שהשכינה היא
שורש הגבורות ג"כ הרמון פועל כחוזו שהרמון הוא כח פשוט
ונותן כח בכלי לפעול כפי טבעו של הכלי : גם כשתראה
בשום מכה בזכוכית הלזר המתפשט ממנו לפנים משתנה
כפי גוון הזכוכית ולא שהשמש יש לה גוונים הרבה כך בשמת
דכל חיי לאיהי רחמים פשוטים ואין דין אלא מפשטרא דמלבוש
דילה כי המלבוש מורכב מדין ורחמים כאשר נתבאר ולעולם
הדינים רומזים בנוקבא והרחמים בדוכרא ולפי שהנשמה הוא
רצתה להתלבש בתוך הפרנוף להנהיג העולם בדין ורחמים
ע"כ עשה ב' מלבושין דמק"ו לפי שעיקר הגשמה הוא מפשטרא
דגבור' שרצה להראות גדולתיו וגבורותיו וזהו שעלה ברעוא
תחלה דהיינו שעלו הגבורות ברמון הפשוט ובכוחה בתהוה
הגשמה עד שנתהוה פרנוף יק"ו שהם שורש החסדי' והגבורו'
כמאמר שלא"פי שאין בה בחינת דכו"ן מאחר שמחשבת הגשמה
הוא להוות חסדים וגבורות נתפשטה היא לח"כ בתוך החסדי'
והגבורות ולא עוד בה חסדים וגבורות דח"כ הי' לכל התנועות
בשיתו בבחינת דכו"ן שדקדאמר כלולה מדכו"ן ע"כ שאין
הגשמה בבחינת דכו"ן אלא דכלול לון ברעוא ובשתרגה
להבחין בהאי רמון לידע איזה בחינה כוללת לדכר ואיזה
בחינה כוללת לנוקבא לא תמצאהו כי אם רמון ח' כלי סוס
הבחינה בו אבל אחר התפשטותה בק"ן יבחן מה שכלל לדכר
ומה שכלל לנוקבא כמ"ש בשאל השלהבת : ועתה תדע
כשיצאו האי פרנופא דמק"ו תנו לחוץ מיד התגלו ע"ק ד"ק
פתיחת דכלא בשיתו מתבו להאי בשיתא שזכרנו שהיא
כלולה בנו מק"ו כנזכר . ומ"ש בסוד וייצר ה' אלהים את
האדם וייצר בב' יוד"ין תדע שהכוונה הוא שכאן בחינת

ויפרש שיש בין מ"ק ושכינתיה אותה הבחינה ממש יש בין
ע"ק למ"ק דהייגו שמ"ק תלוי מכניס ברחמים ושכינתיה בדין
וכיון שתקרית שכינתיה לנביה מ"ק דין הן יקרית מ"ק דין לנביי
ע"ק ד"ק שברחמים לנגד החסדים הם כדין והשלשה תלה הם
נשוד תקד דין ורחמים והיי נשמתה היה כוללת כלם . שבה
מ"ה לומר לה חסד ולה רחמים ולה דין בתחלה תכל לאחר כך
נתפשטותה הם פועלים בכח וכלה היה פעולות ונפסוק
של וייצר כדרש לב' פנים הה' וייצר בב' יודי"ן לרמוז על ע"ק
ד"ק ומ"ק והיי נשמתה כוללת לון ורמוזים בוהו וב' יודי"ן
שבי"לל נר ה' חלהים ומלי וייצר חלה ו' י' נר ב' שמהן דלימון
מוי"ה חלהים דרומזים בזו"ן . ועי"ל לופן לאחר שבי"לל ונר
ה' חלהים ו"ש בב' יודי"ן למה כלומר דיי לו במלת ונר חלה
וזה דע"ק ד"ק ומ"ק כדלימה בזוהר ו"ל כתיב סוד ה' לירחיו
וכתיב וייצר ה' חלהים את האדם בב' יודין חשלים תיקונה
ותיקונה : ס"ת . תיקונה גו תיקונה טברקה דנשפנקה
וזה הוה וייצר . ב' יודי"ן למה רזה דעתיקה קדישה ורזה
ז"ת ע"כ . ומריך להבין הלי וכתיב סוד ה' לירחיו לית ליה
קשר לעילה . דהם הוה רלייה למ"ש לעיל ברזין לילין לה
לתסברו בר למהנדי חקלה והכיה רלייה מיוקדה דסוד ה'
מ"לל דכתיב סוד ה' לירחיו מלי וכתיב בוה"ו . ועוד מה
קשרים לפסוק השני של וייצר חלל סוד ה' דקלמר ג"כ וכתיב
בוה"ו העטף דמשמע שהב' פסוקים בלים לרחיים ה' :

ו"ל בהקדמה שהקדמנו שכבר לימנו שעתיקה קדישה
ד"ק ונשמתה דכל חיי שהיה נשמתו דע"ק ד"ק היה
היה מתלבשת בזק"ו ולשון הלידה דלעיל יון דלה . פיוס
לשון זה כללה דכל יולין עתיקה דעתיקין ו"ה כללה חד כללה
הוה כללה הוי כללה יהה . ונריך להבין הם מק"ו שהוה שורש
הסדים והגבורות גם בתהוה לחר התיקון ולה הוה מקודם
לק לומר כללה הוה שהרי על תרוייהו לתיהר כללה הוה שלה שהוה
מו שלומרנו שורש החסדים והגבורות שהם הם דהוו כלולין
בע"ק דכל קדישין בחוד חסד וגבורה דיליה ו"ש כללה חד ולה
לחזר שלחר התיקון כעשו כללה חד שלה כללה הוה מקדות דכל
דלה לוה הכיה מלבד דלה שלה בקבלה הכיה דלה מקרית
נ"ב ולכן לומר וכתיב סוד ה' לירחיו וכבר הקדמנו שע"ק דכל
קדישין כרמז בהוי"ה פשוטה דסוד ה' הוה רמז על נשמתה .
לירחיו שהם שהם מק"ו שהרם תלוי הירחה ודלה לחרת
כתיב וייצר בב' יודין רזה דעתיקה קדישה ד"ק ורזה דע"ק
שהם סוד דב' יוד"ן : ומ"ש חשלים תיקונה שתיקונה הוה

ישרל דלייהו לב דזעיר לנפין נשמה ונשמה דהלי לבח היה היה
מעתיקה קדישה . הרי שלינה מתלבשת הנשמה בתוך הגוף
כי לם על ידי הלב . וכמו כן תמנה בזוהר ויקרה דק רכ"ו
ע"ב ו"ל ומחשבה לבחה דה יו"ד ה"ח וה"ו ה"ח ימינה לייהו מיס
ולייהו יד הגדולה משוחלה לם ולייהי יד החזקה בעמודה
דחמנעיתה י"ד רמיה דלייהי רוחה דקודשה כלה בן י"ה עכ"ל :

הנה ממה דלייק לחלמר לעיל בלבו לה כלמר חלה חל לבו
ומשמע מדיוק המלמר דמלכה קדישה לייהו רמוז בלב
זעיר לנפין חלה בפנימיות הלב זעיר לנפין דחלו הוה רמוז
בלב זעיר לנפין היה לו לומר וימעבד בלבו דהלב הוה מחלק
הגוף לכך לומר חל לבו דהייגו חל לותו לב שבתוך לבו דלייהו
פנימיות הלב וזהו שלמר המלמר הזה מחשבה לבחה דה מ"ה
הרי בבירור שמה שבתוך הלב לייהו שם מ"ה שבן לותיו' מחשבה
הם חס"ב מ"ה הו מ"ה חס"ב . הרי שהפנימיות הלב הוה שם
מ"ה שכבר זעיר לנפין נזכר ביד רמה שזכר המלמר דלייהו
עמודה דחמנעיתה : ובמו כן תמנה בתיקוני דזוהר
דק פ"ד ע"ב ו"ל הוי"ה מקום לשם מ"ה דלייהו סתים וכעלם
ובגין דה לתקרי עולם דצריך לחעלמה ליה מכל עלמה דלייהו
עלם ושכינתה כעלמה הדה הוה דכתיב וכעלמה מעיבי כל חי
עכ"ל . הרי בבירור דהוי"ה דועיר לנפין לייהו מקום לשם מ"ה
דלייהו מלכה קדישה . הרי מכל המלמרים המורים לעיל
שחסור לחדם שיתכוס בזו"ן לבדו בלתי מלכה קדישה . ומם
לומר יחמר המלמר שהלי שם מ"ה המזכר שהוה בכנימיות דז"ת
הוה הוה הנשמה דכל חיי ולית נשמה לגלו מיכיה . בודלי
שטועה כל המלמר כן שכבר מינינו בזוהר ויקרה דק קכ"ב ע"ח
ו"ל תא חזי כמה כתיב לעילה לית לבושה ונופה ונשמתה לנשמתה
שמייה וחיל הון חלין לייהו לבושה וכסתה ישרחל דה נופה
למקבלה לנשמתה דלייהי תפחרת ישרחל ועל דה לייהי נופה
לנשמתה נשמתה דלמרן דה תפחרת ישרחל דלייהי תוריתה
מים ונשמתה לנשמתה דה לייהו יעתיקה קדישה וכלה לחיד דה
בדה עכ"ל : **הנה** כבר מינינו **בתיקוני** דזוהר בדק י"ח
בתפילת חלייהו שלמר על שם מ"ה דלייהו כנשמתה לנופה .
ומזה יהיה רלייה להלי תפחרת ישרחל דלייהו פנימיות דזעיר
לנפין שלבך קורה לותה נשמה . וכלן בבירור לומר ונשמתה
לנשמתה הוה עתיקה קדישה . ס"ו דלית ליה נשמה להלי
נשמה דלייהו שם מ"ה . וכמו כן תמנה בזוהר ברלשית דק
קמ"ז ע"ח ו"ל מנו סתרה סתים נפקה זוהר חספקלריה
דנהרה כלילה מתרין גווכין דמתחברן כחדה וגו' בהלי זוהר

שארי מילן דשרי שמיה להוה דסתים דלית ידיע כלל קול יעקב
מקרי בהאי מתחזי מהימנותא דכלא הוה דסתים ולית ידיע
כלל . פירוש המאמר יגו סתרא סתימאה הייכו חיות עילאה
כפקח זהר הספקלריה דנהרא כלילא מתרין גוונין הייכו זו"ן
דזעיר מתקרי הספקלריה המאירה בהאי זוהר שארי מילן
דשארי הייכו מ"ק ולפי דלית לית ליה סס ידיע בתורה לכך לית
פירוש לו סס חלק לאור שארי מילן דשארי לכך להודיעכי מי
הוא לאור דליהוי שמיה להוה דסתים וכבר ביארנו בפירקין
דלעיל בעכין הוא ושמו שמ"ק הוא סס לנשמתא דכל חיי ישן
כי תיהו לגו מיכיה ולית פריש לעלמין והאי דשארי בגו האי
זוהר יתקרי קול יעקב דזוהר הוא יעקב דהייכו ז"ת ומה דכתיב
יתקרי קול יעקב הרי שהנשמה מתלבשת בהוה פנימי' דזעיר
לנפין דליהוי מלכא קדישא : וכמו כן תמצא בבירור
בזוהר ויקרא דף רל"ח ע"ב וז"ל כהורת דאתגליית אקרי
לבושא דמלכא . כהורת דלגו בגו הוה כהורת הוא מילן דלא
אתפרש ולא אתגליית עכ"ל הרי בבירור שו"ן אתקרי לבושא
ולגו מיכיה האי כהורת דליהוי מלכא קדישא ולגו מן הוה
כהורת הוה דסתים ולית ידיע כלל דליהוי נשמתא דכל חיי .
וכמו כן תמצא בזוהר חדש דף ו' ע"ב וז"ל הכי כתיב דא אלין
קיימא בחכמתא כלל וכל שכן רזא דאין סוף והכי כתיב אלין
קליפה לגבייהו וכלא דא לגו מן דא ומוחא סתימאה לגו בגו
דלא אתידע כלל . הרי שבאר סעירות דבכללן ליהוי ז"ת
אע"ג דאיכון מוחא קרי לון כקליפה לגבי הוה מוחא דלגו
מיכייהו וסיים המאמר ואמר דא לגו מן דא ומוחא סתימאה לגו
בגו דלא אתידע כלל . ומה שאמר דא לגו מן דא הייכו מלכא
קדישא דליהוי לגו מן זעיר אנפין והאי מוחא סתימאה שמדבר
על נשמתא דכל חיי אתר עלאה לגו בגו כלומר לגו בהוה
דליהוי בגו . הרי שבשמתא דכל חיי בגו מלכא קדישא . הרי
מכל המאמרים המזכרים לעיל שמלכא קדישא לית בגויה
נשמתא דכל חיי ובודאי דמילן דאמר דמ"ק ליהוי נשמת' דאלילו'
לבוש פסיק להוה נשמתא הקדומה מעלמא דמוחי דליכא
מתלבשת בכל עלמין לרוב העלמותא והדבר ליפלא מאחמא
בזוהר דלא עבידי כל אינון דרגין וכל פרנוף אדם אלא כדי
שתלבש בהיא נשמתא בהו כדאיתא בזוהר ויקרא דף קמ"ח
כללא דכל אילין עתיקא דעתיקין בוצינין אנפין כל אחד וגו'

כמה שהקדימו שע"י התיקונים שרצה לתקן למק"ו אתתקן הוא
ג"כ ככ"ל וז"ש אשלים תיקוני מתיקונא כלומר מתקונא שתיקן
למק"ו נשלם תיקונא דדיוקנ ג"כ ליקרותא אדם קדמאה ככו"ל
וזהו כוונת הפסוק בלשון זה ויו"ד יו"ד שהם ע"ק ד' ומק"ו נר
הוי"ה אלהים ר"ל שהם בסוד דאו"א . ועי"ל כדי לבוא אל
מהות המאמר שכפי הנסכון תשמע דאו"א הם המציירים את
האדם והכח לאור הזהר שוייצר בב' יודין הוא רזא דעתיקא
קדישא דכל קדישין ומלכא קדישא . והנה ידוע
תדע כי אע"ג דאו"א נקראו מולידים אין בהם כח לצייר אם
לא יהיה באותם הטיפין כח הנשמה המציירת שזהו שאמר
הכתוב כי אבי ואמי . עזבוני וה' יאספני שהיא הבינונא
דבונינא דקרדינותא שמתלבשת בתוך המיין דוכרין ומצירת
אותם בתוך מעי אמא בינונא שמצייר עצמו הוא הוא מצורת
ע"ק ד"ק וכך ידרש הפסו' וי"ד . יו"ד נר . ר"ל וי"ד דליהוי ע"ק
ד"ק נר ליו"ד דליהוי מ"ק כלול עם שכינתיה בסוד ה' אלהים
שם מלא ו"ה וייצר בב' יודין : עוד רצה לרמוז הפסוק
דרך אחר שהוא"ו שב"וייצר רמוז לאור קו היושר שהוא רמז
לו"ו דהייכו סוד הבינונא דבונינא דקרדינותא שבתפשטה
בגו הב' עטרין לצייר אותם והב' עטרין רומזים בב' יודי"ן
דוייצר שהם סוד ב' טיפין נר אותם הוא"ו ועשהם שם מלא
פרנוף שלם דכו"ן כחדא שהוא ה' אלהים וזהו כוונת הפסוק
וא"ו . יו"ד יו"ד . נר . ר"ל וא"ו שהוא הבינונא הנקרא קו המדה
ליו"ד יו"ד נר ועשהם שם מלא ה' אלהים הוי וייצר ה' אלהים
ודרשת הזהר יו"ד יו"ד שהם הב' טיפין נר אותם ועשהם ה'
אלהים שהם יק"ו . וז"ש הזהר נר נורה בגו נורה . ושאל
ואומר מהו נורה בגו נורה שאם הוא כמשמעותו דנר נורה בגו
נורה הוא הולך בחושי אמו למה נחית לשאול ומהו נורה בגו
נורה דזיל קרי ביה רב ידשאל . הוא להסיר המשמעות וז"ש
אמו נורה בגו נורה אם הוא כמשמעותא אי אפשר שדרשה
נורה בגו נורה הוא לרמוז על ב' יודין והב' יודין מתהוה מזוג
דאמא שהוא נר נורה בגו נורה רומז על ב' שהם דה' אלהים דאינון
דכו"ן כחדא וזהו נורה בגו נורה דשכינתיה הוא כלילת נר
וז"ש הזהר ודא הוא רזא דב' יודין דוייצר כלומר כל הדרשה על
נורה בגו נורה הוא לרמוז על ב' יודין דוייצר כמו שאמרנו
לרמוז על ב' עטרין ואינון הוו יק"ו . וז"ש ובמה אתגלי
הב' עטרין הלו למהוי חד דאמרנו דהוא נורה בגו נורה .
הדר ואמר את האדם ז"ש הזהר ובמה אתכלילו שתו אותיות
שהוא נורה בגו נורה לזה אמר בדיוקא עילאה דא דאקר

חדש יען כי לחדש כליל דכו"ן כנ"ל דהוי"ה וחוה עולים למנין
לחדש הרי שהוא צורה בגו צורה ולכן לחמר ה' אלהים את האדם
ר"ל הוי"ה הוא לחדש ואלהים הוא את האדם זיכא דכפיק מניה
שהיה כלול לחותו שלם לא היה בא לרמוז אל השכינה לא היה
לחמר את אלא האדם לבד לזה לחמר את האדם לרבות זיכא
דכפיק מיניה ורמז בזה שהנוקבא נפיק מן דוכרא והם ב'
ניורין בדב' לחד · שברקא דנוסבנק"ל חותם שבטבעת שלם
שתתיו בשעה יצא בגלמו כדיוקנו ואין בהם הפרש כלל רק
זה למפרע וזה כיושר וכח ה' בהם והתהפכות הוא בסוד
ס"ח שהוא סוד השכינה שהיא סורם הדינים שבתהוו ונתגלו
מ"ח וה"ח לא שהוא דבר לחר כי הכל דבר לחד :

ואת חנו רואים שאור חוזר הוא דין לגיד לך שכל זמן
שהאור הבא עליהו הוא מצד לחוריים לז הוא דין והם
הוא מצד פניים הוא רחמים ועתה הלוחיות הכתובים כיושר
נשתיים פניהם למעלה לז מלחוריהם תקראם למפרע ולא
נשתנו הם אלא שהי רואה אותם מלחוריהם כך מק"ו יען כי
עיניו תלויים אל השכינה כדכתיב כי עיני ה' אלהיך בה לכן חנו
רואים פניו · והשכינה יען כי עיניה תלויות אליו האור הבא
עליהו הוא מלחוריים דידה · ולכן הח"ח למעל'נקרא דין שהיהו
משפיע מן הפניים כיון שפניה למעלה אלא מן הלחוריים ולכן
נקרא דין ומתרלי'כהפך הוי שברקא דנוסבנקא כמנא שלותיו'
בחתומים הוא הוא כח החות'שלא שזה ח"י וזה ח"ח ע"ז לחמר את
האדם עפר מן האדמה כלומר מה שהוא את האדם הוא כמו
עפר מן האדמה לאו שעפר דבר ח' ואדמה דבר אחר אלא
שאדמה יורדת ועפר עולה ואין הפרש ביניהם כי הכל דבר
אחד · הוי את האדם עפר מן האדמה · וצריך להבין כי
עיקר מציאות מק"ו מה שנתהוו למטה ונעשו פרצוף הוא כדי
שתלבש בהם הנשמתא דכל חיי כדי שיוכלו העולמות לסבול
אותה כנ"ל ו"ק וכל זה למה דהיינו זאת השבירה וזה המציאו'
למה הוצרך להוציא ממנו מק"ו כנ"ל · עי"ל וכל זה למה
נלומר למה הוצרך ב' פרצופים דיק"ו להלבים בהם נשמה ח'
כי היי לו בפרצוף ח' דמ"ק לבדו להתלבש בתוכו כמו שהיתה
מקודם בע"ק ד"ק לבדו הוי וכל זה למה · שלא תדע שהסוד הוא
שמ"ק לחיו יורד מלחילות ולמטה שלין כח בהבירה לסובלו אלא
שכינה כדכתיב מלכותך מלכות כל עולמים והיא מתלבשת
ויורדת למטה עד סוף כל העשיה ואפילו בתוך הקליפות בסוד
רגליה יורדות מות וכל ירידתה היא לתקן כל ניצוצות של
קדושה ולהחזיר העולמות על פיה בשעה שלא היתה השכינה

לתתקן בתיקונין שלין דיוקנא דכליל כל דיוקנין דיוקנא דכליל
כל שמהן וכו' ובנין כך דיוקא דחדם הוי דיוקנא דעילחין
ותתחין דלתכלילו ביה ובנין דהחי דיוקנא כליל עילחין
ותתחין לתתקן עתיקא קדישא תקונוי ותקונא דזעיר לנפין
בהחי דיוקנא ותקונא וכו' ודא הוא רזא דתרין יודין דוייגר דפר
צורה גו צורה תקונא דשמא שלים הוי"ה שהיה ובמה לתכלילו
בדיוקנא עילאה דחקרי חדם וכו' וכל דא למה בנין לחשתלפא
ולעיילא ביה מתיחא דמתיחא עילאה עד סופא דכל מתיחין
הנ"ד ויפח בחפיו נשמת חיים נשמתא דכל חיי דעילאי ותתאי
תלין מהיין נשמתא ומתקיימין בה ויהי האדם וכו' ולהשלפא
לההיין נשמתא מדרגא לדרגא עד סופא דכל דרגין בנין דיהוי
הויין נשמתא משתכחא בכלא ומתפשטא בכלא ולמהוי הוא
בלחודוי ומאן דפסיק האי מן עלמא כמאן דפסיק נשמתא דא
ומחזי דלית נשמתא לאחרא בר מהאי ובנין כך ישתני הוא
ודוכרניה לדרי דרין עכ"ל : הנה מכל האמור במאמר
הזה שסדרתי לפניך תראה דדיוקנ' דאדם כליל עילאין ותתאין
ומדאמר האמור וכל דא למה כלומר למה הוצרך שיהא כליל
כלא בגו דהאי פרצופא · ומתרץ ואזיל למהוי הויין נשמתא
מתפשטא בכלא ומשתכחא בכלא לפי דהויין נשמתא מתלבשת
בגו האי פרצופא דאדם דלהיהו שם מ"ה · ואי הוה האי פרצופא
חסר לחזה דבר דלא רמוז ביה הוה מחזי דהויין נשמתא לחיכא
מתפשטא בלחודו דבר לכך הוצרך לכלול בהאי פרצופא כל
עילאין ותתאין להיות זאת שהויין נשמתא מתפשטת בכלא
והויין נשמתא דמלכא קדישא היא היא נשמתא דעתיק' קדישא
כדכתיב ויפח בחפיו נשמת חיים מדאמר קרא ויפח בחפיו ולא
לחר ויפח בחפיו לו ויאציל בחפיו ס"ת דנשמתו דעתיק'קדישא
מאן היא נשמתא דמלכא קדישא מדאמר ויפח שכל הנופח
מיה שבתוכו נופח ומה דמפיים ואזיל ומאן דפסיק האי מן
עלמא כמאן דפסיק נשמתא דא ומחזי דלית נשמתא לאחרא בר
מהאי ובנין כך ישתני וכו' : הנה יש להבין במאמר שיש
בו דברים מיותרים דהי"ל ומאן דפסיק האי נשמתא מעלמא
ישתני וכו' · למה הוצרך כל כך לריכות · ועוד בכ"ף הדמיון
כמאן דפסיק האי נשמתא והלא בנשמתא הוא מדבר שאמר
דמאן דפסיק האי מן עלמא וכו' לם כן הי"ל ומאן דפסיק האי
מן עלמא פסיק האי נשמתא · ועוד מה שאמר ומחזי דלית
נשמתא לאחרא בר מהאי וכי בישבול דפסיק האי נשמתא מחזי
דלית נשמתא לאחרא · והנה להבוא לל ביאור הדברים הלו צריך
להודישדהסברא שמביא הרח"ק תדע שאומר שהלכת קדישא

שחרי מלין דשרי שית להוה דסתים דלא ידיע כלל קול יעקב
תקרי דהאי לתחזי מהימנותא דכלא הוה דסתים ולא ידיע
כלל . פירוש המאמר מגו סתרא סתימאה הייכו לית עילאה
כפקא זוהר הספקלריא דנהרא כלילא מתרין גוונין הייכו זו"ן
דזעיר מתקרי הספקלריא המאירה דהאי זוהר שחרי מלין
דשחרי הייכו מ"ק ולפי דלא לית ליה שם ידיע בתורה לכך לא
פירוש לו שם אלא לומר שחרי מלין דשחרי לכך להודיעכי מי
הוא לומר דליהוו שית להוה דסתים וכבר ביארנו בפירקין
דלעיל בעבין הוא ושמו שמ"ק הוא שם לנשמתא דכל חיי ישן
כי תיהוו לגו מיכיה ולא פריש לעלמין והאי דשחרי בגו האי
זוהר יתקרי קול יעקב דזוהר הוא יעקב דהייכו ז"א ומה דכתוב
יתקרי קול יעקב הרי שהנשמה מתלבשת בהוה פנימי' דזעיר
תלפין דליהוו מלכא קדישא : וכמו כן תמצא בבירור
בזוהר ויקרא דף רנ"ח ע"ב וז"ל כהורתא דלתגליית תקרי
לבושא דמלכא . כהורתא דלגו בגו הוה כהורתא הוא מלין דלא
אתפרש ולא לתגליית עכ"ל הרי בבירור שו"ן יתקרי לבושא
ולגו מיכיה האי כהורתא דליהוו מלכא קדישא ולגו מן הוה
כהורתא הוה דסתים ולא ידיע כלל דליהוו נשמתא דכל חיי .
וכמו כן תמצא בזוהר חדש דף ו' ע"ב וז"ל הכי נמי דת תלין
עשרה שמהן כלהו כגוונא דהאי קליפה לאוחא ואע"ג דכלהו
אוחא כלהו כהורין עלאין ובוסמין עילאין לית מלין דקליפה
בקיומייהו אבל כולהו כגוונא דקליפה לגבי מה דלא ידיע ולא
קיימא בחכמתא כלל וכל שכן רזא דלתין סוף והכי כגוונין לימין
קליפה לגבייהו וכלא דת לגו מן דת ואוחא סתימאה לגו בגו
דלא לתידע כלל . הרי שעשר ספירות דבכללן ליהוו ז"א
ע"ג דלימין אוחא קרי לון כקליפה לגבי הוה אוחא דלגו
מיכייהו וסיים המאמר ולמר דת לגו מן דת ואוחא סתימאה לגו
בגו דלא לתידע כלל . ומה שלמר דת לגו מן דת הייכו מלכא
קדישא דליהוו לגו מן זעיר לכפין והאי אוחא סתימאה שמדבר
על נשמתא דכל חיי לתר עלה לגו בגו כלומר לגו בהוה
דליהוו בגו . הרי שנשמתא דכל חיי בגו מלכא קדישא . הרי
מכל המאמרים המזכרים לעיל שמלכא קדישא לית בגויה
נשמתא דכל חיי ובודאי דמלין דלמר דמ"ק לייהו נשמת' דלתילו'
לבדו פסיק להוה נשמתא הקדושה מעלמא דמחוי דליהוה
מתלבשת בכל עלמין לרוב העלמותא והדבר לייפכא משתמע
בזוהר דלא עביד כל לימון דרגין וכל פרצוף לדם אלא כדי
שתלבש הייא נשמתא בהו כדאיתא בזוהר ויקרא דף קמ"ח
כללא דכל חילין עתיקא דעתיקין כופיר לכפין כל לחד וגו'

כמה שהקדימו שע"י התיקונים שרצה לתקן למק"ו לתתקן הוה
ג"כ ככ"ל וז"ש לאלים תיקוכ' מתיקונא כלומר מתקונא שתיקן
למק"ו נשלם תיקונא דדיוקנא ג"כ לניקראות לדם קדימאה ככו"ל
וזהו כוונת הפסוק בלשון זה ויו"ד יו"ד שהם ע"ק ד"ק ומק"ו נר
הוי"ה אלהים ר"ל שהם בסוד דאו"ח . ועי"ל כדי להבות אל
מהות המאמר שכפי המובן משמע דאו"ח הם המאיירים את
הלדם והכא לאור הזהר שוייער בב' יודין הוא רזא דעתיקא
קדישא דכל קדישין ואלכא קדישא . והנה ידוע
תדע כי אע"ג דאו"ח נקראו מולידים לין בהם כח לצייר לם
לא יהיה בלותם הטיפין כח הנשמה המציירת שזהו שלמר
הכתוב כי אבי ואמי . עזבוני וה' יאספני שהיא הבינונא
דבונינא דקרדינותא שמתלבשת בתוך המיין דוכרין ומציירת
לותם בתוך מעי לאה כמנא שמצייר עצמו הוא הוא משורש
ע"ק ד"ק וכך ידרש הפסו' ויו"ד . יו"ד נר . ר"ל ויו"ד דליהוו ע"ק
ד"ק נר ליו"ד דליהוו מ"ק כלול עם שכינתיה בסוד ה' אלהים
שם אלא ו"ש וייער בב' יודין : עוד רצה לרמוז הפסוק
דרך אחר שהו"ו שלוייער רמוז לאור קו היסר שהוא רמוז
לו"ו דהייכו סוד הבינונא דבונינא דקרדינותא שנתפשטה
בגו הב' עטרין לצייר לותם והב' עטרין רומזים בב' יודי"ן
דוייער שהם סוד ב' טיפין ומר לותם הו"ו ועשהם שם אלא
פרצוף שלם דכו"ן כאחד שהוא ה' אלהים וזהו כוונת הפסוק
וה"ו . יו"ד יו"ד . נר . ר"ל וה"ו שהוא הבינונא הנקרא קו היסר
ליו"ד יו"ד נר ועשהם שם אלא ה' אלהים הוי וייער ה' אלהים
ודרשת הזהר יו"ד יו"ד שהם הב' טיפין נר לותם ועשהם ה'
אלהים שהם וק"ו . וז"ש הזהר נר נורה בגו נורה . ושאל
ולאור מהו נורה בגו נורה שאם הוא כמשמעותו דנר נורה בגו
נורה הוא הולד במעי לאה למה בחית לשאל ומהו נורה בגו
נורה דזיל קרי ביה רב מדשאל . הוא להסיר המשמעות וז"ש
יהו נורה בגו נורה לם הוא כמשמעותא לי לאפשר שדרשה
נורה בגו נורה הוא לרמוז על ב' יודין והב' יודין מתהוה מתוך
דלמא שלא נר נורה בגו נורה רומז על ב' שמהן דה' אלהים דלימין
דכו"ן כאחד וזהו נורה בגו נורה דשכינתיה הוה כלילת ביה
וז"ש הזהר ולא הוא רזא דב' יודין דוייער כלומר כל הדרשה של
נורה בגו נורה הוא לרמוז על ב' יודין דוייער כמו שלמרנו
לרמוז על ב' עטרין ולימין הוו מק"ו . וז"ש ובמה לתבלילו
הב' עטרין ילו למהוי חד דלמרנו דהוא נורה בגו נורה .
הדר ולמר לת הלדם ז"ש הזהר ובמה לתבלילו שלנו לאורים
שהוא נורה בגו נורה לזה לאור בדיוקנא עילאה דת דלקרי

מדם יען כי מדם כליל דכו"ן כנ"ל דהוי"ה ותוה עולים למזבח
מדם הרי שהוא נורה בגו נורה ולכן לומר ה' תלהים את המדם
ר"ל הוי"ה הוא מדם ותלהים הוא את המדם וזכה דנפיק מיניה
שהיה כלול לחותו שתם לה היה בה לרמוז אל השכינה לה היה
לומר את תלה המדם לבד לזה לומר את המדם לרבות זכה
דנפיק מיניה ורמז בזה שהנוקבא נפיק מן דוכרא והם ב'
נייורין בדב' לחד · טברקא דנוספנק'ר"ל חותם שבטבעת שתם
תחתיו בשעה יצא בצלמו כדמותו ואין בהם הפרש כלל רק
זה למפרע וזה ביושר וכח ה' בהם והתהפכות הוא בסוד
ג"ח שהוא סוד השכינה שהיא שורש הדינים שנתהוו ונתגלו
מ"ח ות"ח לא שהוא דבר לחר כי הכל דבר לחד :

וא"ת הנו רואים שלור חוזר הוא דין הגיד לך שכל זמן
שהלור הבא עליהו הוא מגד לחוריים לז הוא דין והם
הוא מגד פניהם הוא רחמים ועתה הלותיות הכתובים ביושר
נשתנים פניהם למעלה לז מלחוריהם תקרחם למפרע ולא
נשתנו הם הלא שהני רואה לותם מלחוריהם כך מק"ו ישן כי
עיניו תלויים אל השכינה כדכתיב עיני ה' תלהיך בה לכן הנו
רואים פניו · והשכינה ישן כי עיניה תלויו הלור הבא
עליהו הוא מלחוריים דידה · ולכן הח"ח למעל'נקרא דין שהיהו
משפיע מן הפנים כיון שפניה למעלה הלא מן הלחוריים ולכן
נקרא דין ומתרלי'בהפך הוי טברקא דנוספנק'נמצא שלותיו'
הלותיות הוא הוא כח החות'שלא זה ח"י וזה ח"ח ע"ז לומר לת
המדם עפר מן האדמה כלומר מה שהוא לת המדם הוא כמו
עפר מן האדמה לאו שעפר דבר ח' ואדמה דבר לחר הלא
שאדמה יורדת ועפר עולה ואין הפרש ביניהם כי הכל דבר
לחד · הוי לת המדם עפר מן האדמה · וצריך להבין כי
עיקר מציאות מק"ו מה שנתהוו למטה ונעשו פרטוף הוא כדי
שתלבש בהם הנשמת דכל חיי כדי שיוכלו העולמות לסבול
לותה כנ"ל ו"ש וכל דא למה דהיינו זלת השבירה וזה המציאו'
למה הוצרך להוציא מאנו מק"ו כנ"ל · עי"ל וכל דא למה
כלומר למה הוצרך ב' פרצופים דיוק"ו להלבים בהם נשמה ח'
כי דיי לו בפרטוף ח' דמ"ק לבדו להתלבש בתוכו כמו שהיתה
מקודם בע"ק ד"ק לבדו הוי וכל דא למה · שלא תדע שבסוד הוא
שמ"ק חיכו יורד מציאות ולמטה שתין כח בנברת לסובלו הלא
שכינה כדכתיב מלכותך מלכות כל עולמים והיא מתלבשת
ויורדת למטה עד סוף כל העשיה ואפילו בתוך הקליפות בסוד
רגליה יורדות מות וכל ירידתה היא לתקן כל בינונות של
קדושה ולהכניע העולמות על פיה בינה שהם בית השכינה

תתתקן בתיקונין שלין דיוקנא דכליל כל דיוקנין דיוקנא דכליל
כל שמהן וכו' ובנין כך דיוקא דאדם הוי דיוקנא דעילאין
ותתאין דאתכלילו ביה ובנין דאתי דיוקנא כליל עילאין
ותתאין לאתקן עתיקא קדישא תקונוי ותקונא דזעיר אנפין
דהאי דיוקנא ותקונא וכו' ודא הוא רזא דתרין יודין דוייהר דכר
נורה גו נורה תקונא דשמא שלים הוי"ה שהיה ובמה אתכלילו
בדיוקנא עילאה דאקרי אדם וכו' וכל דא למה בנין לאשתלפא
ולעיילא ביה מתיתאה דמתיתאה עילאה עד סופא דכל סתיתין
הם"ד ויפח באפיו נשמת חיים נשמתא דכל חיי דעילאי ותתאי
תלין מהניא נשמתא ומתקיימין בה ויהי האדם וכו' ולאשלפא
להניא נשמתא מדרגא לדרגא עד סופא דכל דרגין בנין דיהוי
הניא נשמתא משתכחא בכלא ומתפשטא בכלא ולמהוי הוא
בלחודוי ומאן דפסיק האי מן עלמא כמאן דפסיק נשמתא דא
ומחזי דאית נשמתא לאחרא בר מהאי ובנין כך ישתני הוא
ודוכרניה לדרי דרין עכ"ל : **הנה** מכל האמור במאמר
הזה שסדרתי לפניך תראה דדיוקנ' דאדם כליל עילאין ותתאין
ומדאמר המאמר וכל דא למה כלומר למה הוצרך שיהא כליל
כלא בגו דהאי פרצופא · ומתרץ ואזיל למהוי הניא נשמתא
מתפשטא בכלא ומשתכחא בכלא לפי דהניא נשמתא מתלבשת
בגו האי פרצופא דאדם דאיהו סם מ"ה · ואי הוה האי פרצופא
חסר לאיזה דבר דלא רשוו ביה הוה מחזי דהניא נשמתא לאיכה
מתפשטא בהותו דבר לכך הוצרך לכלול בהאי פרצופא כל
עילאין ותתאין לגר זות שהניא נשמתא מתפשטת בכלא
והניא נשמתא דמלכא קדישא היא היא נשמתא דעתיק' קדישא
כדכתיב ויפח באפיו נשמת חיים מדאמר קרא ויפח באפיו ולא
אמר וישם באפיו לו ויאציל באפיו ז"ת דנשמתו דעתיק'קדישא
ממש היא היא נשמתא דמלכא קדישא מדאמר ויפח שכל הנופח
ממה שבתוכו נופח ומה דמפיים ואזיל ומאן דפסיק האי מן
עלמא כמאן דפסיק נשמתא דא ומחזי דאית נשמתא לאחרא בר
מהאי ובנין כך ישתני וכו' : **הנה** יש להבין במאמר שיש
בו דברים מיותרים דהי"לל ומאן דפסיק האי נשמתא מעלמא
ישתני וכו' · למה הוצרך כל כך לריכות · ועוד בכ"ף הדמיון
כמאן דפסיק האי נשמתא והלא בנשמתא הוא מדבר שאמר
דמאן דפסיק האי מן עלמא וכו' אם כן הי"לל ומאן דפסיק האי
מן עלמא פסיק האי נשמתא · ועוד מה שאמר ומחזי דאית
נשמתא לאחרא בר מהאי וכי בישבעל דפסיק האי נשמתא מחזי
דאית נשמה לאחרא · והנה לבוא אל ביאור הדברים הלו צריך
להודיעך הקדמה שמביא הרח"ק תדע שאומר שתלבת קדישא

ושכינתיה יהלו עמכם רחשוכא ועתלבשים בתוך החיצונות והם
הם נשמתא דכל חיי וסכם רחשוכא ועולם תיכו יורד בשום
עולם של תכי"ע לרוב העלמותו שתין לו חפץ בכברתים ותיכי
יורד בחיצונות לא בהתלבשות ולא בהתפשטות עד כתן תורף
דברין. בהיות כך ילמד מדברין שנשמות החיצונות הוא מלכא
קדישא ושכינתיה לבד. בלי פגימיות תחר שתין פגימי היזכו
בגו החיצונות ותף על פי שכוונתו לתו היא להפסיק הנשמה
שלא הטריח עצמו תלא לומר לך שמרוב העלמותה תיכה יורדת
שתין יכולין העולמות לסובלה מכל יקום יחשב לו כתלו כיון
להפסיק הנשמה וזהו שתמר המתמר ומתן דפסיק הלי מן עלמא
כלומר מתן דפסיק להיות נשמתא שלא תתלבש בעלמא דתיכו
זעיר תכפין מחמת רוב העלמותה. יתחשב ליה כמתן דפסיק
הלי נשמתא ולכך תמר כמתן דתע"ג דתין כוונתו לכך תשיב
ליה כמתן דפסיק הלי נשמתא לפי דמחזי דתית נשמתא
לתריתי דתיכו בתוך החיצונות מחר שתיכה יכולה לרדת
בחיצונות לרוב העלמותה תס כן מחזי דתית נשמתא לתריתי
בר מהלי דתיכה בחיצונות וזה יהיה עובד למי שתיכו הנשמה
העליונה שכבר מחזי דתית נשמה לתרית בר מהלי דתיכה בגו
חיצונות לכך יתחשב ליה כמתן דפסיק ההיא נשמתא עליונה
מעלמא ובגין כך ישתני הנוח ודוכרניה וכו' כלומר בגין כך
תע"ג שלא היה כוונתו להפסיק הנשמה תלא בגין דמחזי דתית
נשמה לתרית לעילא מן החיצונות שתיכה יורדת בחיצונות
בגין כך ישתני הוא ודוכרניה וכו' והלי בגין כך קלי על דמחזי
דתית נשמה לתרית בר מהלי ובגין ד מחזי כך ישתני וכו'. הרי
שבירור מכל התמר לעיל שתין להפריד בין מלכא קדישא ובין
זעיר חכפין ותין לומר שתין הנשמותא דכל חיי מתלבשת בתוך
מלכא קדישא תלא בעבין הוא שמלכא קדישא ושכוכתיה הם
בנשמותא לגופא לזעיר חכפין ובנשמותא דכל חיי הוא בשום
להיות נשמותא דתיכו מלכא קדישא והיא נשמותא דכל חיי
היא היא נשמותא דעתיקא קדישא דכל קדישין כדכתיב ויפח
בתפיו נשמת חיים נשמותא דכל חיי. כתשר תמצא בתיקוני
זוהר דף ג' ע"ב ו"ל דעשר ספירות דחיצונות מלכא בהון תיכו
תרמיה תד בהון תיכו ותיכו תד בהון מה דלתו הכי בעשר ספירו'
דקדישה דלתו תיכון ותיכון תד לתו תיכון וגרמיהון תד ועלת
על כלא הוא בסור בעשר ספירות דחיצונות ובעשר דקדישה
ובסיר בעשר כתות דמלכיות ובעשר גלגלי דקדישה ולא
תסתכי בכל תתר עכ"ל: ורמה צריך להבין במתמר זה
דמתרו בסה תלתת דרגין דהיכו תיכו וגרמוהי וחיוהי.

ועתה

שיורדת למטה ובתוכה נשמותא דכל חיי, לא היתה הנשמותא
דכל חיי מתפשטת בכל העולמות שמ"ק תיכו יכול לירד
מהחיצונות ולמטה תפילו בהתלבשות יען כי הוא יסורש
החסדים ותין עולמות די"ע יכולים לסבול תורו תבל השכינה
שהיא משורש הגבורו' יש בה כח לסמוס תורה על ידי גבורתיה
ויורדת למטה בכל העולמו' להכניעם ובזה נשלם רצון הסמוס
כדי שיכירו ברוחיו את גודלו. ת"כ בלא שכינה לא היה תפשר
כוונת שנשמות' דכל חיי עיקרה בעתיקא קדישא ד"ק ויתפשטת
ביק"ו בסוד ויפח בתפיו נשמת חיים ובירידת הנשמה למטה
בתוך תלבושיה כמדת הנשמה הזאת מתפשטת עד סוף כל
העולמות כמדת שצורך הנשמות של הז' מלכין היה כדי שיכלו
עולם החיצונות לסובלו על ידי מ"ק ומורך השכינה כדי שהנשמו'
הזאת תוכל לרדת עד סוף כל העולמות ולזה הוצרכו יק"ו:
וזש"ה וכל כך למה בגין לאתלפפא ולעיילא ביה סתים
דסתימא עילאה עד סוף דכל סתיימין שהיא נשמותא
דכל חיי נשמותא דמק"ו והיא סתיימא בגו ההוא סתיימא עילאה
דכל סתיימין דתיכו ע"ק ד"ק ותיכי היתה סתיימא בגויה. כמדת
שהוא שורש הכל ועיקר הכל ולית נשמה לה כי תיכי נשמותא
דכלא בסוד ויפח בתפיו נשמת חיים נשמותא דכל חיי דעילאי
ותתאי תלין מהלי נשמותא ומתקיימין בה. וידוע הוא בדרך
טבע שכל הנופח מוסה שבתוכו נופח. הרי שע"ק ד"ק מה
שנפח בתפיו דמק"ו היה מוסה שבתוכו מהוות דבגויה שהיא
נשמותא דכל חיי נשמותא דילה ומש שתם לא כן הי"ל ויפח
בתפיו נשמת חיים מדתמר ויפח ס"מ מוסה דהוא בגויה ולא
ממקום תחר הוי ויפח בתפיו נשמת חיים כלו מוסה
כאמת שנשמותא דע"ק ד"ק היא היא נשמותא דמק"ו ובגין דהלי
נשמותא היא בגו מק"ו לכך תכו מחוייבים לעובדו ולהתפלל
עליו כי בידו הכל כמה שנזכר בתפילת תליהו ז"ל ובגין דתכת
יגלגלו עוית לתוכת ישתחל בהון הרי שבעבור שנשמה דמק"ו
מחוייבין תכו בעבודתו ועז"פ דבי המוכת לבעל החוטם תגי
מתחנן למתן דעייל ונפיק דרך החוטם דהיכי הנשמותא בסוד
ויפח בתפיו כ"ת בתפיו דייקא ולא נקדיא בעל הבית תלא מי
שנכנס ויוצא דרך פתח הבית: וא"ת שהיה עובד
לנשמה בלא גופא ח"ו חלילה. תלא כבר תזרכו לעיל שזה
הפרצוף דמק"ו היא לתוך בנשמה לפי שהוא הוא ע"ק ד"ק והוא
ונשמותא חד תיכון כמה דתמרינן לעיל הוא ושמה חד תיכון
ולא יתפרש יכהן לעלמין. ותם יעבוד הנשמה בלי ע"ק דתמי
פירודא בין נשמה לגופא וכמו כן לתפרע ונשמתלבשת נשמה

זאת בפרצופי דאצילות ובכל העולמות ותלבשת על ידי מק"ו
כנזכר סוף לבעל החוטם תכי תתפלל וכו' :

ומ"ש ויהי האדם לנפש חיה כאן ידעת לשול פנימיות נפש
חיה ממנו שהיא היחידה ובחינת שנפח בו ע"ק דכל
קדישין בשמותא דכל חיי נזדכך כל כך עד שהיה בסוד יחידה
שהיא נפש של חיה . הוי ויפח באפיו נ"ח ויהי האדם לנפש
חיה בגימ' שע"י תתלבשותא בנו מק"ו כעשו הם בשמותא
לשאר עולמות ולשאר פרצופים ותתלבשת על ידם בנו כל
הפרצופים ובנו כל העולמות וז"ש הזכר וכל דא למה בנין
לאתלפא ולעיילא ביה סתים דסתיימא עילאה עד סוף דכל
סתיימין וכו' בגימ' שע"י מק"ו הוי בשמותא משתלפא בכללא
ואתפשטא בכללא והוי הוא חד מתפשט בכלא ושליט בכלהו
ניגיכו לדין ובכל המזכר שבשמה דע"ק דכל קדישין היא היא
היורדת עד סוף כל העולמות בהיותה בשמותא דמק"ו הרי
שבשמותא חדא כליל עילאין ותתאין והיא סתיימא מכל סתיימין
דסתיימיא שהיא ביתה בנו ע"ק ד"ק לכן בכל מקום דאתי
בשמותא לאחריתי בר מהאי ישתני הוא ודוכרני לדרי דרין
בדחיתא בחידודא דבת ז"ל מקום דפסיק האי עלמא כמה
דפסיק בשמותא דא ומחזי דאתי בשמותא לאחרא כד מהאי ישתני
הוא ודוכרניה לדרי דרין עכ"ל :

ולכן דכל חיי ומאחר שבמה שלבר מיניה יתקרי אחד מכ"ו במה
דלגאו מיניה הוי חיסו וחיוהי חד בהון כדין הוא כדין שמיה לעלם ולעלמי עלמין אכי"ר :

ומה שאמר בדק"ק שפס מ"ה שבכתר עליון נקרא שם מ"ה החדש . זה ברור בכתבי האר"י ז"ל והענין הוא שמקודם שיצא
פרצוף דמלכא קדישא ושכיכותיה לא היה עדיין בחינת חסדים וגבורות ניכרת ועל ידי תיקון דמ"ק ושכיכותיה נתקנו
עלהו עלמין ונגלו החסדים מן הגבורות כאשר מבואר לעיל ועל כן נקרא מ"ה החדש שנתפרקס ונגלה הוא שלא היה מקודם וזהו
החדש שלא היו גבורות וחסדים נגלויים ועל ידו נגלו לכן נקרא מ"ה החדש . ועוד טעם אחר דמקודם לאו הוה פרצוף אדם
אלא על ידי שנתקן פרצוף דמלכא קדישא בפרצוף אדם נתקן הכלי ג"כ בפרצוף אדם כמו דאתיר בזוהר וכד אתתקן תקין כל תקונין
דעילאין ותתאין : ואת לא היו לו להקרות אדם יען כי אין הבן יונק בפרצוף זה אלא אחת ואחת מה שנקרא שם
מ"ה החדש אדרבה שם ע"ב יקרא אדם כי הוא אבא . וז"ל במה שאומרו רז"ל ישראל עלה במחשבה תחלה ואותה המחשבה
שעלתה לעשות פרצוף דמלכא קדישא בפרצוף אדם הוא הוא החדוש דאצון ואע"ג שאחר כך נעשו כלים להמציאו לפרצוף זה
והיינו אבא ואמא מ"ה החדוש לא קאי אלא למחשבה דאצונה שאחזת אותה מחשבה בתהוו הכלים לאחזק אומנא לאומנותיה
הוי ישראל עלו במחשבה תחלה . וכן איתא בכתבי האר"י ז"ל בדרוש אדם קדמון בסוד הברודים שהוא שם מ"ה שהיה שעשוע
דאצון : והנה יש להבין בענין זה שמכתבי האר"י ז"ל נראה ששם מ"ה יצא ממוחא דאדם קדמון דרך החוטם ואלו כפי מה
דאיתיבא בפירקין דלעיל משוע שם מ"ה נעשה על ידי דאבא ואמא וכפי דמייתי בזוהר בראשית דף כ' ע"א וז"ל
ר"ל רבי אלעזר פתיחה הוו קיימי קד"ה ונגלי בהיכלא עילאה דהוא בשעתא דסתים דכל סתיימין בעא לאתגליא עבד
ברישא נקודא חדא ודא סליק למבוי מחשבה נייר בה כל גליפין וחקק בה כל גליפין ואנגליף נו בוצינא קדישא סתימא גליפו
דחד גיורא סתים קדם קדמיס בהיכלא עמיקא דכפק תגו מחשבה ולקרי מי שירותא לבהיכלא קיימא ולא קיימא עמיק וסתים
בשמא לא לקרי אלא מי עכ"ל : והנה שם המאמר סוה מדבר בהאי מי דאיהו הינה לא שייך לפירוש דכפק תגו מחשבה

ועתה צריך להבין איזה איהו ואיזה גרמוהי ואיזה חיוהי . ונקדים
לך מה דאיתא בזוהר שמות דף ר"ח ע"ח ז"ל בגין דכולהנא
דקב"ה בתרין סטרין כשיפין דגופא לבר ואית תריסר שיפין
לאחרנין סניתין לגו מן גופא עכ"ל . הרי שלנו מן פרצוף דגופא
ואית שיפין לאחרנין דאיהו פרצוף דמלכא קדישא . וכאן כן
איזה בזוהר ויקרא דף קל"ט ע"ב ז"ל תאנא כל איהו
כתרין קדישין דמלכא כד אתתקן בתקונוי לקדמין אדם דיוקנא
דכליל כלא ואם דמשלים בהו אתקרי שמא קדישא ותערא
ואמה דביה אתקרי הוי"ה אתקרי אדם בכללא דתערא ואמה
דביה עכ"ל . הרי מפני שאחרים אלו בבירור דאיהו פרצופא
לגו מן פרצופא ופרצוף איהו אתקרי תערא ואמה דמשלים ביה
אתקרי שמא קדישא דהיינו שם מ"ה דאיהו מלכא קדישא
ופרצוף איהו אתקרי הוי"ה ערוכה לומר שכתהויה כפנימי בכללות יחד אתקריאו הוי"ה ערוכה
תערא ואמה דביה הוי"ה אתקרי שלין להפרים בין מלכא קדישא לזעיר אנפין וזהו
שמסיים האחמר ואזיל אתקרי אדם בכללא דתערא ואמה דביה
בכללא דאיקרא דאמה דביה שכן פרצוף אדם שם מ"ה יהיה
על ידי הבשמה שהו דאיהו אדם וזהו מה שאמר דלעיל
איהו וגרמוהי חד בהון . גרמוהי היינו פרצופא דלבר איהו
היינו מלכא קדישא איהו איהו וחיוהי חד . חיוהי היינו בשמותא
דכל חיי ומאחר שבמה שלבר מיניה יתקרי אחד מכ"ו במה
דלגאו מיניה הוי איהו וחיוהי חד בהון בדין שמיה לעלם ולעלמי עלמין אכי"ר :

ומה שאמר בדק"ק שפס מ"ה שבכתר עליון נקרא שם מ"ה החדש . זה ברור בכתבי האר"י ז"ל והענין הוא שמקודם שיצא
פרצוף דמלכא קדישא ושכיכותיה לא היה עדיין בחינת חסדים וגבורות ניכרת ועל ידי תיקון דמ"ק ושכיכותיה נתקנו
עלהו עלמין ונגלו החסדים מן הגבורות כאשר מבואר לעיל ועל כן נקרא מ"ה החדש שנתפרקס ונגלה הוא שלא היה מקודם וזהו
החדש שלא היו גבורות וחסדים נגלויים ועל ידו נגלו לכן נקרא מ"ה החדש . ועוד טעם אחר דמקודם לאו הוה פרצוף אדם
אלא על ידי שנתקן פרצוף דמלכא קדישא בפרצוף אדם נתקן הכלי ג"כ בפרצוף אדם כמו דאתיר בזוהר וכד אתתקן תקין כל תקונין
דעילאין ותתאין : ואת לא היו לו להקרות אדם יען כי אין הבן יונק בפרצוף זה אלא אחת ואחת מה שנקרא שם
מ"ה החדש אדרבה שם ע"ב יקרא אדם כי הוא אבא . וז"ל במה שאומרו רז"ל ישראל עלה במחשבה תחלה ואותה המחשבה
שעלתה לעשות פרצוף דמלכא קדישא בפרצוף אדם הוא הוא החדוש דאצון ואע"ג שאחר כך נעשו כלים להמציאו לפרצוף זה
והיינו אבא ואמא מ"ה החדוש לא קאי אלא למחשבה דאצונה שאחזת אותה מחשבה בתהוו הכלים לאחזק אומנא לאומנותיה
הוי ישראל עלו במחשבה תחלה . וכן איתא בכתבי האר"י ז"ל בדרוש אדם קדמון בסוד הברודים שהוא שם מ"ה שהיה שעשוע
דאצון : והנה יש להבין בענין זה שמכתבי האר"י ז"ל נראה ששם מ"ה יצא ממוחא דאדם קדמון דרך החוטם ואלו כפי מה
דאיתיבא בפירקין דלעיל משוע שם מ"ה נעשה על ידי דאבא ואמא וכפי דמייתי בזוהר בראשית דף כ' ע"א וז"ל
ר"ל רבי אלעזר פתיחה הוו קיימי קד"ה ונגלי בהיכלא עילאה דהוא בשעתא דסתים דכל סתיימין בעא לאתגליא עבד
ברישא נקודא חדא ודא סליק למבוי מחשבה נייר בה כל גליפין וחקק בה כל גליפין ואנגליף נו בוצינא קדישא סתימא גליפו
דחד גיורא סתים קדם קדמיס בהיכלא עמיקא דכפק תגו מחשבה ולקרי מי שירותא לבהיכלא קיימא ולא קיימא עמיק וסתים
בשמא לא לקרי אלא מי עכ"ל : והנה שם המאמר סוה מדבר בהאי מי דאיהו הינה לא שייך לפירוש דכפק תגו מחשבה

מידוע הוא שמחשבה ביכה לית נפקת מנו תכיתה שלית מנדו שכן לחדם וחוה דו פרצופין היו וכתיב ויקח ח' מצלעותיו
לחבל לית מנו מחשבה • ועוד ידוע הוא שבוניכה היא ביכה ונקרחת בוניכה דקרדיכותא ומה שנקרחת בוניכה הוא מטעם שהיא
בית קיבול כמו הבר שמקבל את החור שלח לין הבר היכן תשרה השלוכה ולכך נקרחת בוניכה ונהי ניורא דנקדת מי יתנליף
בגו הלי בוניכה ח"כ לי לחפשר לומר שהלי מי לחיבו הבוניכה עכיוה דלחיהי ביכה שכן כתב ולגליף גו בוניכה קדישה סתים גליפו
דחד ניורא סתיחא הרי שגנלף בגוה גליפו לחד דחד ניורא כמו הולד במעי לחו דבר צורה בגו צורה וכלא כת דהויא נקודת
עהתחיל המלחור בה ומדלמור המלא' דנפק יהו מחשבה ולא לחור מיחשבה ע"י דהויא נקודת דלחתייא מלעילא נפקא יהו מחשבה
דליהו לחבא • ובזה נבוח לבדון דידן ויתייסב מה שלמרנו שלחור הלרי"ל ס"ה שיוה שיעבית הלרי"ל שפס א"ס יצא
ישיחא דלחדם קדמון דרך החוטם בסוד בכודים • העכין הוא שבבר ידוע ג"כ בכתבי הלרי"ל שכתר חכיוה ביכה דעלכות דלחדם
קדמון נקרלים עתיקא קדישא כחזא שחכיוה וביכה של מלכות דלחדם קדמון נקרלים עתיקא קדישא • ת"כ הלי שיוה דעתיקא
קדישא שייך דווקא לכל חכיוה וביכה הנסתרת :

והנה לפעלה מלכות לחדם קדמון לין שום תביוה וביכה כי לחס כתר חכיוה וביכה דלחדם קדמון • ומלחר שחכיוה וביכה דמלכו'
לחדם קדמון נקרלת עתיקא קדישא • חכיוה וביכה של לחדם קדמון ישם נקרלים עתיקא קדישא דכל קדישין • וכבר לומרנו
שמלכות קדישא יחסד וגבורה דליהו • לס כן הפעשוע הרלשון שביה בישותא דלחדם קדמון דהייכו ישרלל עלה בימחשבה תחלה
שעלה ברצונו להוציא פרצוף במלכות קדישא ובכיכתיה • הייכו מה שלמר הלר"י ז"ל שפס א"ס יצא ישיחא דלחדם קדמון דהייכו
לן הישות שמתגלה בישא כמה דלימנא עת רצון בישא דלריך לכפין מתגלה כן רצון דעתיקא קדישא דכל קדישין בישא דלחדם
קדמון כתגלה והייכו עם א"ס החדש שיצא דרך החוטם ובתחלה ישפעשוע בישא דלחדם קדמון • הוי ישרלל עלה בימחשבה
תחלה לבל יעלו תרין עטרין לבד כלולים ביחד בסוד נקודת חדא ולח"כ הוכרבו לבוא דרך לחבא ולחזא להתגייר בניורא
דשרופא דנופא דלחדם ובגויה דהויא טיפה דליהי דהויא נקודת הלא הכיכוכא דבוניכא דקרדיכותא שהיא המכיירת לת הפרצוף
ועוברת הנקודה הזלת דרך לחבא וככנסה גו לחזא ושם נטייר • וזהו שלמר הלח"ע' בשעתא דסתים דכל סתיימין בעא לאתגלייא
עבד בריאת נקודת חדא • הייכו מה שלמרנו כד בעא ע"ק דכל קדישין לאתגלייא בלחוזו שעשוע ישרלל עלה בימחשבה
ויעלו הב' עטרין דליהו שם ג"ה החדש בסוד נקודה • הוי עבד בריאת נקודת חדא נמה שלמר נדא קליק ליהוי מחשבה ר"ל
דעייל בגו לבא ליהוי מחשבה שבל קליק בגויה לו תקרא לוזו נקודה מחשבה ונם שלו לבא יקרא מחשבה דהייכו חש"ב מ"ב •
יען כי עבר שם מ"ה החדש שהיא מחשבה הקדושה בגויה לו יקרא לבא מחשבה ג"כ שעלה בימחשבתו להתעורר ג"כ לזיווג לחפיק
לאורה המחשבה הקדושה • וזהו שלמר ודא קליק ליהוי מחשבה דהלי קליק ר"ל דעייל בגויה כלשר מיניו בזוהר שיוח
דף רכ"ט ע"ב וז"ל כהירו דבשיוחא עילאה מלקא לגו בגו ונפיר לכלא הרי דיוקנא קליק הייכו דעייל לגו בגו כדי להגפיר בכלא
דלם הלי קליק הוא דעלה לעילא לגלא נהיר לכלא ודייקא כמי דלם הלי קליק הוא דבתעלה הוה ליה למימר קליק לעילא
לעילא ולא הוה ליה למימר לגו בגו מדלמר לגו בגו שמע מינה דעילא בגו כל עלמין לאבהרא לכלא ודייקא נמי דהלי
מלקא הוא דעייל שהרי בשיוחא עילאה היא לעילא ולית לעילא מינה ולם הלי מלקא הוא שבתעלית היכן תתעלה לאבהרא ליה
דלית לעילא מינה : ותו דלפילו תיימא דהלי בשיוחא לית לעילא מינה בוודלי שיוחו דלעילא מינה כהיר יותר ומינה
שכל הגבוה מחבירו נהיר יותר ממה דלתתא ומינה לם כן הלי מלקא הוא דעלתה בשיוחא וכי הגבוהים מינה לריכים לאורך
דלמר מלקא לגו בגו לאבהרא לכלא • תלא ודלי ס"ת דמה דלמר המלמר מלקא בגו לגו לאבהרא לכלא הייכו שבלבת לגו בגו
דעולמות דלמטה לאבהרא לכלא • ובזה נבוח לבדון מלי דלמינא ודא קליק למהוי מחשבה ס"ת שבלבה בתוך לבא למהוי
מחשבה ולכך מוסיף וחוזל בניכא עמיקא דנפק מגו מחשבה דנפק מגו דיקא והייכו הנקודה הנזכרת • וכבר למרנו לך גם כן
שבשבלבה לותה נקודה בתוך לבא לו לבא נקרא גם כן מחשבה לכך למר דנפק מגו מחשבה ולתגליפת גו בוניכא דהייכו ביכה
גליפו דחד ניורא סתים קדם קדמיס • הרי שמה שבלבלה הנקודה הזלת ונעברה דרך לבא ולחזא הוא דוקא להטעייר בניורא
דהלי פרצופא דלחדם • לבל עיקר לכילותא הוא מעתיקא קדישא דכל קדישין דהייכו ימותא דלחדם קדמון בסוכב והטעירותא
הוא בסיוה עילאה • (ושלר פירוש הימלור הזה כלו תמלאהו בספר תעצומות) ;

וכמו כן תעלה בזוהר שמות דף ס"ח ע"ב וז"ל בטמירו דטמירין לתרסים רשימו חד דלא לתחזי ולא לתגלייא הוא

רשימו •

דשיעור רשים ולא רשים וכו' ליהוי קיומא דכלא הוא רשימו חיסו זעיר דלא לתחזייה וכו' פתח ליה תמסין תרעין לגו בגו לתטמר ולתגניז הוא רשימו כיון דלתגניז ביה ועלל בגויה לתתלייה נהורא נהירו כבעין נהורין וכיעונין כפקין מליכון תרעין ונהרין כלא עכ"ל . הרי רמיז לדברי מדלמר בטמירו לתרשים חד רשימו . וידוע הוא שקודם הצורה יבוא הרשימו שקודם יתרשם הדבר ולח"כ מצטייר . והייכו בזה דלמרינן שכפק קודם יצוחא לדם קדמון רשום ליהוי הלי פרצופא דמק"ו לפל מה שיצא הוא הב' עטרין בסוד נקודה חדא ולא לתחזי בזה פרצופא : זהו שלמר רשימו חד דלא לתחזי ולא לתגלייה שעדיין לא עלה בציורה . לפל לח"כ כשכבפם בגו מעי לימא שם נצטייר ובתמלא נהורא . זהו שלמר המלמר פתח ליה תמסין תרעין לגו בגו לתטמר ולתגניז הוא רשימו כיון דלתגניז ביה ועלל בגויה לתתלייה נהורא . הענין הוא פתח ליה תמסין תרעין הייכו יסוד דלבא דכבפם בגו לימא לגו בגו לתצייר ולתגניז הוא רשימו הרי שבגו מעי לימא לתטמר הוא נקודה דליהוי הוא רשימו דלמרינן שכבר היה רשום יצוחא דלדם קדמון . ודייקא נמי דלא לתמר המלמר לגו בגו לתרשים הוא רשימו אלא לתטמר הוא רשימו שלא יתהוה שום רשימו שהדם בגו לימא כי אם הציור שהרשימו כבר נעבד יצוחא דלדם קדמון ולכך לתמר לגו בגו לתטמר ולתגניז הוא רשימו כיון דלתגניז ביה ועלל בגויה לתתלייה נהורא ר"ל כיון דעלל במעי לימא לתצייר בציורא דפרצופא דלדם ולתתלייה הוא ציורא ונהורא דנשמתא דכל נשמתין הרי רמיז ברורה לדברי שלמרתי לעיל :

בית קדש הקדשים פרק י"ט

ולבא אל ביאור המלמר צריך להודיעך מה שכבר הקדמנו לך שמ"ו כמ יחסד וגבורה דעתיקא קדישא ד"ק ונשמתהון הוא הוא כשמתא דעתיקא קדישא דכל קדישין בלי פפסק ובלי קצון ופירוד דמסטרא דפרצופיהון כשהתלבשים בהלילות אז יתרחו פסכי פרצופים והלבוש מגבילן לכל מסטרא דפשיה הין הלבוש מגבילן להפסיק במקור כי המקור לעולם פתוח ודמיון לזה תרחה בלדם ולחתו שלפילו עייהי זה בשורת וזה במערב הנשמה דילהון דהוא לחבה שביניהם לא יתפרש לגלוין לכל הגופים ישפרשים : ו"ש חליהו ז"ל לכל מסטרא דעילת על כל עילאין לית לה גבול מסטריה שהגבול שהוא הלבוש חייהו מגביל חלא למי שלחלל ונכנס בתוכו לכל הנשמה חייהו נחלת כי אם מתפשטת ובזה הין גבול . לפי שלא נפסק החוט כאלא דמסטרא דפרצופיהון שהם הב' עטרין יש לשכינה גבול לפי שנחלקת ויורדת בין הקליפות לכל מסטרא דנשמתא דהוא עילת על כל עילאין לית לה גבול מסיטריה ולא רשות עלה ולא בר שינה . הרי שהשכינה מסטרא דנשמתא דכל חיי עם ע"ק הוא חד בלי פירוד לפי שבתוכם נשמה יחד והייכו כתוספים שהם שנקרא שכינה הוא על שם שהר בתובה ע"ק קיימו וה' בהיכל קדשו והם שנקרא שכינה ע"ש ושכנתי . דליהוי טעות נשום שלם מלך עזור בבית הבית תקרא מערוכיתא וייהי תייב להשתחוות ולעבוד הבית כמו שהלך בענינו . דליהוי בעל הבית . זה ודאי יקרא עבודה חיצונית ורחוקה ליכלן מהאי דעתא

שעושין

עוז לאלהים פרק י"ט

ומה שלמר בבית קדש הקדשים שלבשונתא דכל חיי אין לדמותה לבשר הדבר ואין לה בחינת דכר ולא בחינת נוקבא זה הדבר ברור בזוהר שמות דף ס"ב ע"ב ו"ל ואל מי תדמיוני וכו' ומאן דלשתמודע ליה קדש בריאה דליהוי לבר מדיוקנא לשור למעבד ליה צורה ודיוקנא בעלמא לא בחות י"ד ולא בחות ה"ח ואפילו בשמא קדישא ולא בשום חות ונקודה בעלמא עכ"ל . הרי מדלא לתדמי בשום חות ולא בשום נקודה ואפי' בשמא קדישא דליהוי שם ס"ב ש"ת דבשמתא דכל בשמתין דליהון בשמתא שכל חיי אין בה שום בחינה מבחינת הלילות ולא יוכה שלמעלה מהלילות מדלמר ולא בשום חות ונקודה שידוע הוא שהנקודות הם מלמעלה דלילות : והנה עתה כפי דבוייכו משמע דבשמתא דכל חיי הוא לעילא מן כלא . ומזה שפירש הלר"זלהה בפירוש הלדרת רבא משמע דבשמתא דכל חיי ליהוי ביכה ויתכה דמסייע ליה בזוהר בראשית דף ס"ה ע"ח ו"ל בגין כך האכלא דא ליקרי קדש קדשים הלי קדש הקדשי לימר מתתקנא להוות בשמתא עלאה כלא דעלא וכו' כדין יתער יוחא פילאה בשמתא דכלא לגבי עילאה סתים דכל סתיין לאתערא על כלא לאנהרא לון מעילא לתתא עכ"ל . הרי משמע שאלי בשמא עילאה ליהוי חכמה תדלמר בראשה שאלי קדש הקדשים לימר מתתקנא להוות בשמתא עילאה שידוע הוא שקדש קדשים נקרא בינה גם כן והיא הנקראת לוח והאשה מתתקנ' לגבי בעלה דליהוי לכבה . הם כן הייט דלמר הלי קדש קדשים

לימר

לתר מתתקנת לסהדותא בשמתא עילאה הדי שכשמתא עילאה
קיימי חכמה • וגם מדלתר בסיפא כדין יתער רוחא עילאה
כשמתא דכלא לגבי עילאה סתים דכל סתיימן :

והרי סהדי בשמתא עילאה דליהו בשמתא דכלא הוא למטה
מהדותא עילאה סתים דכל סתיימן
שהתעוררת מלמטה למעלה כמו דתמי
יתער לגבי עילאה סתים דכל סתיימן •
הרי שזכי כנוייס עילאין תלו דהייכו
בשמתא עילאה ובשמתא דכלא כס
למטה מהדותא עילאה סתים דכל סתיימן
והס רמוזים בחכמה בר ינן דין ובר ינן
דין מה דלתיתא בזוהר שמות דף נ"ד
ע"ב ו"ל זכאה יתיר יהבין ליה בשמתא
מסטרא דחכמה ואימא הדא הוא דכתיב
ויפח בלפיו נשמת חיים ואלי חיים תלמ
תינון דלתיתאי עלייהו כל הנשמה תהלל
יה עכ"ל • הרי בבירור שנשמת חיים
הוא חכמה ואימא דכתיב ויפח בלפיו
נשמת חייב • ואס כן קשיא לן מהזוהר
ומבתר"י אלה"ה תינן אמרינן בהך ויפח
בלפיו נשמת חיים הוא על נשמתא דכל
כשמתין דלית לעילא מיניה • ואומר
אנן המלמרים הללו בעגמס מסייעין
לותי לפי שכל פסוק ופסוק ידרש בגנלה
ובנסתר כשעה שדבר בגנלה סליק
בלתר תד וכשעה שדבר בנסתר סליק
בלתר לחרן הא כיצד המלמר הזה
שדבר בלדש הקפל דלי זכה יתיר
יהבין ליה מסטר' דמלכות ולי זכה יתיר
יהבין ליה מסטרא דזעיר אנפין ולי זכה יתיד יהבין ליה
מסטרא דאו"א דכתיב ויפח בלפיו נשמת חיים סייגו דוקא
בערך בלדש הקפל יקרא תכמה ובינה נשמתא דחיים לכל
בערך בלדש דתלילאה לא יקרא נשמתא דחיי אלא יאמר לפי
שזעיר אנפין נופיה לייהו בחינת רוח שלו • זכן תמצא במלמר
דלעיל דלתר כדין יתער רוחא עילאה נשמתא דכלא לגבי
הסוא עילאה וכו' • וקשה דלכ הוא רוחא לאו נשמתא ואס
הוא נשמתא לאו רוחא ואיך אמר יתער רוחא עילאה נשמתא
דכלא • אלא בענין הוא כמו שאמרנו שלגבי זעיר אנפין

יקרא

והאי דיוקנא דאדם הוא הנקר' מ"ק
ושבינתיה קב"ה ושבינתיה ונקרא
הוי"ה וכל שאות הקדושי' הכתובים
בתורה שאינם נמחקים ונקרא ז"א
לעומת אריך אנפין שהוא עתיקא
קדישא • ונקרא בוצינא דקרדינותא
שר"ל שמחת לב בלשון יון והייגו
בן חכם ישמח אב שהוא בן בכור
לאו"א והוא הנקרא מלכלכני ישרא"ל
ולכבוד זאת הנשמה אשר אין לה
סוג ולא דמיון ולא ערך הוצרך
ביטול אותם הח' מלכים דהנזכר
בכוונה מכוונת מאת ע"ק דכל
קדישיא ברי לרתקן כלים
מנשמותיהם לזאת הנשמה
שתת לבש בהם ויפיק אומנא
לאומנתיה הזהו מה ששנינו
באדרא כלהו באדם אתכלילן
דהייגו זה הפרצוף הקדוש שהוא
מק"ו שע"י זיווגם חידשו כל
העולמות ובלתי זה לא היה אפשר
וזה הפרצוף הקדוש הוא הנקרא
אדם עילאה ו

שעושין ח"ו קדש חול שהדרכת היא נקרית לתד עם קב"ה
מכ' סטרין הא' מסטרת דנשמתיהון שהיא נשמתא חדא כוללת
לון חלק מתפשטות בי"ק וחלק מתפשטות בשכינתא ע"כ הס
לתד מסטרת דנשמותיהון והכ' הוא מסטריה דילהון בהיותס
חסדים וגבורות דע"ק דכל קדישיא דכ'
זרועות מתד כרגופא הוו שתף על פי
שתרתה ב' זרועות לא שתינן ב' גופין אלא
ב' התפשטות מגוף א' הרי שתפי מסטרת
דילהון הס לתדות גמור תבל יש הפרש
מיתוד הנשמה ליתוד הפרגוף שיתוד
הנשמה לא פסיק לעלמין תבל יתוד
הפרגוף בהפדקותס יקראי א' כמו
ודבק בלשתו זהיו לבשר אחד אבל הא'
זיווגא הוא לזמנין ידיעין כדאי' בתפילת
שליהו ז"ל :

וזמנין ידיעין לית זיווגא לזמנין
אפריסותא כגון לתרן בהגא
דלתיתאי ביה אל יבא בכל עת שיבא הקודש
וזמנין בזמן שבא לתרן שבא הקודש בגוונא
דלתתא דזמנין דהיא דכיא מותרת
לבעלה ולזמנין בידה מרחקת מן בעלה
אבל מסטרת דעילת על כל עילאין
דליהו ביניהו לית תינן בידות ולא
דיחוק ולא קינון ולא פירוד ואימא
דקשיר עשר ספירות פנימין ועשר
ספירות חיצונים לגבייהו הרי שמסטרת
דנשמתא לית פירוד אבל מסטרת
דפרגופים כד אינהי בגלותא מתפרשא
מן בעלה :

והרי בתבאר כי שכינה עם עתיקא קדישא דכל קדישין
ליהי אחד כמה דליהו אחד י"ק עם עתיקא קדישא דכל
קדישין • וז"ש ומשכילים יזהירו כזוהר הרקיע ימין משכילים
אלין דלתית בהון שכל למידע למהרי עלמין דליהו עילת על
כל העילאין בשכינתא דלתתאי ביה זה השער לה' צדיקים יבואו
בו הרי שקרא מהרי עלמין לעילת על כל העילאין דליהו
נשמתא דכל חיי ואס לית שמה שיורד למטה הוא העלול ולא
העילא עמה לא יקרא מהרי עלמין כי אס מי שיורד למטה אלא
כפי דרכיה יובן שנשמה דעתיק' קדישא דכל קדישין מתלבשת

בשכינה

מצויה ובזה יקרא מלריה עלמין הנשמתא ובזה יודע לון
שכינתא עם עתיקא קדישא דכל קדישין תיכון תד"ר מסטרא
דנשמה דילה הן מסטרא דפרנופא • זש"ה ותען ותאכילם
קילון דחית כהון שכל למיכדא למלריה עלמין דחיהו עילת על
כל העילאין ותתאין דלא ידע הלי וחושב שכל מה שמקבלת
השכינה הוא מיהו שמקבלת ית"ק לבד לית ידע רזא דמהימנות'
לעלמין דת"כ ח"ו יעשה פירוד בין קב"ה ושכינתיה שבשעת
הזיווג הם ח' לבל כשלין זיווג כגון עכשיו שהמו בגלות יהיה
פירוד ביניהם ת"ו ולחר שלין זיווג • לתגם כפי עבירותיהו
שהוא למיתי הפירוד לילהו שלא בכלים לבל מסטרא דנשמתיהון
לעולם הם בלחדות שלפילהו שלין זיווג תלתון • עם כל זאת
מסטרא דנשמתיהון הם ח' כנזכר ות"ש לליהו ועוד מסטרא
דעזודא דלמיגעיתא לתקריבת בית קיבול דלזיווכין בחית לה
נביאו והיא מלאה ולזיווכין לחיהי יבשה כגון לחי מלאה הלבתי
ורקח השיבני ה' לבל מסטרא דעילת על כל העילות לא יחסר
ולא יעדיף בביהו דכורא הרי רלוין לזה שלמרנו בביכור
נאור שהשכינה מקבלת מעילת על כל העילות בלי שום
לחבעות שום בשום כאן ת"ק ועל כן היא לחד עמו בלי פירוד
לבל מסטרא דזיווגא דילהון • לחיהו לזיווכין וז"ש לליהו ולא
עוד אלא מסטרא דלח לחיהי ד' עשיה תלת עשר לחד המכוי
לבל מסטרא דעלת על כל העילות לחיהי ה' ולא בכל ה' הכנוי
והמכוי לפי שלחדות של הכנוי והמכוי לית ליה רלשי' ולחרית
ויחודא דילהון מסטרא דנשמתא דלית לה רלשית ולחרית ולא
נסיק יחודא דילהון לעלמין לבל יחודא מסטרא דפרנופים
לית לה כיכוי ומכוי בשוד כי ה' קרלתיו ולכך נקרא לדם וז"ש
והלי דיוקנא דלדם הוא הנקרא מק"ו שכינה' דייקא נקרא לדם :

ודע שכשמלבא קדישא ושכינתיה מתלבשים בלבושים אלו
נקרא בשמות לחרים לפי שיוכלים שמה שעליהם
אע"פ שהיקה היו להם יולחר שהם בתוך היוכלים נקרא'
ע"ש היוכלים והמשל הוה כשלדם לוכל לין הנשמה לוכלת
אלייות הנשמה לם יתפסק לפילו רגע ה' יוות ואע"פ שהיא
לוכלת נרלית בלוכלת ע"כ גם ת"ק בהיותו בתוך פרנוף
המילות ומקבל לז יקרא קב"ה ושכינתיה דהייגו שמתברך
שמה שלמעלה הייגו כלשר זכרגו ונקרא ז"ת לעומת מרין

לבפין דהיהו עתיקא קדישא דכל קדישין :

ותדע עניין מרין לבפין ואויר לבפין הוא זה שלאו שזה לפיו
מרוכים וזה לפיו קלרים • לאו כשעתיקא קדישא
ד"ק הוא לעילאו לעילאין בהביטו למטה עד שיכוא לורו דהייגו

יקרא לבינה רוחא ודייקא גוי דקלמר רוחא עילאה לריגו
דלית רוחין לחרון לתתא מיכיה לבל דא נקרא רוחא עילאה
דלגבי זעיר לפין נקרא רוחא לבל לגבי כלה דלתתא מיכיה
יקרא כשמתא דכלה זלכך בילחר הזוהר ויקרא דף קי"ח ע"ב
שמדבר על לדם דלכילות דרש הזוהר בלי פסוק' דויפח בלפיו
וגו' על נשמתא דכל חיי דעילאי ותתאי תלין מהניא נשמתא
ומתקיימין בה ולהו הוא על בינה שהם בלי נשמתא דכל חיי
לליהו בינה לין שיך לזיווך ויפח בלפיו נשמת חיים שהרי
נשמה זאת על ידי הנפיחה נכנסה בלדם דלכילות ומלחר
שלבינו ולמו הוא לבל ולמא והמלכיל נפח בו ויה שנפח הוא
מיהו דלגו מיכיה שכל הנופח מיהו שבתוכו נופח אם כן לין
יתכן שבלי נשמת חיים תהי בינה שהרי בינה ילדתהו והנופח
הוא המלכיל העליון שנפח מיהו שבתוכו גם כן בהכרח גזור
לומר שבלי נשמת חיים דכדרש על לדם דאורת לכילות הוא
נשמתא דכל נשמתין ולכך דייק המלחר ולחר נשמתא דכל חיי
ולא לחר נשמתא דחיי כמה דכתיב בקרא נשמת חיים לפי
דליהי נשמתא דכל נשמתין דעילאי ותתאי תלין מהניא
נשמתא ומתקיימין בה • ועוד דליה ברורה ומלן דיימא דלית
נשמתא לחריתי בר מבלי ישתבי הוא ודוכרמיה • ולם הלי
נשמתא דויפח בלפיו נשמת חיים הוא על בינה כמה נשמות
לית למעלה מינה שהרי חכמה גם כן בקרא נשמה ולין לחר
מלן דיימא דלית נשמתא לחריתי וישתבי • הלא ודלי שהוא
כדבריהו שבלי נשמת חיים דדריש בלדרא רבא במלחר הכ"ל
הוא על נשמתא דכל נשמתין והייגו נשמתא דכל חיי ומה
שבקרא בינה נשמת חיים גם כן הוא לערך לדם הפשל :

ואגב לורחין כבאר לינה מלחריס דשייכי לנשמתא דכל
נשמתין ומהם תורה גוזל נשמתא דכל חיי והתלבשותא
בכלה • לית בזוהר ברלשית דף ע"ז ע"ח נשמתא
דרוחא דכל דוחין לרים בסיוו דנשמתא ומתמן נפיק קלא
דקליף חילין לתבדר לחרבע סטרי עלמא לד סליק לסטר
חד • חד כחית לההוא סטר • חד עייל בין תרין • תרין מתערין
כ"ח ילתעטרין בתלת • תלת עיילי בחד • חד לפיק גווכין
שית מכהן לסטר חד • ושית מוכהן כחתי לההוא סטר •
שית עיילי בתריסר תריסר מתערין בעשרין ותרין • שית
כלילן בעשרה עשרה קלים בחד • ווי לליכון דכיימי שיכתא
בחוריהון לא ידעי ולא מסתכלאן לז יקומון בדינא עכ"ל ולבאה
לל ביאור המלמר הזה ידוע שכבר לתרנו לעיל שחכמה נקרא
רוחא עילאה וכיון שחכמה נקרא רוחא כך עתיקא קדישא

(120.

כלה בלשון

ים הי"ן יודעים שהיו

ק:

ה וזו הלוט של הנרתק הוא המשיר לכל עם

בן זכור בן שאר בן קיש איש ימיני. בשם

ותינק ימרון כזו אולק בקרוב ואשתי

שתות כריתי יונת ימת ושתי ושתי זניה

ו' ה' דמה [כך!] וזוטה תגיל בשם בקדוש

ה' ואויבי מליתו תבליעים ומנוס אובד

גדר הוקם על כן ברכה ות הלה הה וזו על

ו יהודה. " וכן)

ר הודות הגולה על ידיהן בקרוב אוכל

מלים אלו כמו לתעות לגלגל בקרוב שאין

ממוצא. הרי נתקבלו אצלו ואכל בני תגובתו

דכל קדישין נקרא רוחא דכל רוחין ונשמתא דכל נשמתין • וזהו כוונת המאמר כד רוחא דכל רוחין תריס בסיומו דנשמתא רומה לומר כד עתיקא קדישא דהיו רוחא דכל רוחין לפיק דכר שתתעדן בו הנשמה והוא הפרנוף דמלכא קדישא ושכינתיה שבהם יתלבש הנשמה ויתנשמות בסוד חוה לאושב לו הוי בסיומו דנשמתא • ומתיון נפיק קלא דקלייא• ר"ל שמחותו פרנוף שהוא בסיומו דנשמתא נפיק נשמה לת"ת הוי מתיון נפיק קלא דקלי' שכל תפארת נקר'קול וקלא דקלייא הוא נשמת התפארת דהייגו מה שהולידו מק"ו • חילין יתבדרו לארבע סטרי עלמא רומה לבאר כיצד כתחלקו הטיפין וכתהוה מהם ארבע יסודות וכמה מתקיימין • ודע שכל מקו'שאמר בזוהר בחית להוות סטר' רומה לרמוז על נוקבא : ועתה דע כי שבי עטרין נפקו מעתיקא קדישא עטרא חד לקרי חסד ועטרא חד לקרי גבורה ונכנסו בגו דאבא ואמא : וזהו שאמר חד סליק לסטר חד הייגו עטרא דחסד דסליק בגו אבא ואד בחית להוות סטר הייגו עטרא דגבורה דבחית בגו אמא ולפי שלעולם הנוקבא פחותה מן הזכר לכן מה דעייל בגו אבא קרי ביה סליק דהייגו מעלה • ומה דעייל באמא קרי ביה נחית • חד עייל בין תרין ר"ל משבי עטרין חלין נעשו פרנוף דמלכא קדישא ושכינתיה ונשמה לחת בגו תרוייהו והיא נשמתא דכל חיי שהיא היא נשמתא דע"ק בסוד ויפח באפיו נשמת חיים כלחית בחדרא רבא ע"ש • הוי חד עייל בין תרין הנזכר שבשמתא חדא בין מלכא קדישא ושכינתיה • תרין יתעטרין בתלת ר"ל על תלת קשרי דמהיימנותא שם עתיקא קדישא ומלכא קדישא ושכינתיה שם"ק ושכינתי' מתעטרין בעתיקא קדישא שהוא השלישי ומניה בחין עטרין למלכא קדישא ושכינתיה בסוד דמיין דוכרין ומ"ב הוי מתעטרין בתלת כלומר כהתחבר הקשר השלישי שיהיו לו מתעטרין והיה להם מוחין הוי מתערין בתלת • וזהו כפי לשון כ"ח • וכזוהר דאמר ב' מתעטרין בחד • העניין הוא שעל ידי הנשמה שבתוך החדם יקרא חי וכשהו יש שעולה חלק הנשמה לא לא יקרא חי גמו'וכשיתוסף הנשמה בתוכו לא יעור יתקרא חי גמור•הוי תרין מתעטרין בחד דהייגו נשמתא דכל חיי שעל ידו מתעוררין לכל • דבר עי"ל תרין מתערין לזווג'ע"י השלישי הוי תרין מתערין בתלת • תלת עיילי בחד רומה לומר שתלתהון עיילין בחושבן דחד על ידי דנשמת' דכל חיי דמייחד לון מתקריין חד • הוי תלת עיילי בחד • חד לפיק נוכין שית מההון לסטרא חד • דע כי בכל עוד דלא כפקו מלכא קדישא ושכינתיה

עד שיגיע לחורו למטה יש מתפשטות הרבה ע"ז נקרא לחרון לכפין דהייגו שלור פגיו מתפשט בחורך עד שיגיע למטה ועל כן נקרא לחרון לכפין לכל ז"א לא לין לו מקום להתפשט הרבה כי הוא בלמעלה שיעור קומה דלמילות ועל זה נקרא ז"א : וגם מ"ק בהתלבשו בז"א יקרא ז"א ונקרא בוניגא דקרדוניתא זה הסם לייגו סם כמו שזכרנו בלחרים שהשמות לחרים שנקרא בהם הוא על סם מלבושו • לכל זה הסם של בוניגא דקרדיגותא הוא על סם נשמתו שכמו שהנשמה יחירה לחדם בעשר חושים שלו כן נשמתא דמ"ק יחירה במלכא קדישא ושכינתיה וכמו כן מ"ק ושכינתיה דלייגו בנשמתא לגופא • יחירים בכל החלילות ובכל הפעולמות ועיקר התגברות הנשמה היא בתוך הלב ומשם יתפשט לכל חלקי הגוף וכמו שהלב מלך בגוף כן מ"ק מלך בכל החלילות : וכבר הודענוך שעתיקא קדישא דכל קדישין נקרא גם כן לחדם קדמון וז"ש הפסוק כר ה' נשמת לחדם ר"ל מי שהוא יחיר בהוי"ה שהוא מ"ק הוא נשמת לחדם קדמון • הוי כר ה' נשמת לחדם • ולכן נקרא הנשמה בוניגא דקרדיגותא כי תלת קלרדייא בלשון יוכי לב • ובוניגא הוא כר ר"ל כר הלב הוי כר ה' שהוא מלכא קדישא דלייגו לבא דכל לבין • כנזכר בזוהר על פסוק ויתעצב אל לבו ללבא דכל לבין ולי לפשר לומר שלבא דכל לבין תקרא הנשמה דלם הוא הנשמה • לא מתקרי לב שהלב צריך שיהיה נשמה בתוכו ג"כ ולם הוא נשמת דכל חיי לית נשמה לה ולא מתקרי לב אלא יתן דלית נשמה בגויה הרי שלבא דכל לבין הוא מ"ק דהוי נשמתא דכל חיי שרוי בגויה ולפי שלא מתפרש יכיה לעלמין והוא יחיר ז"ת דהוא לב החלילות לכן הוא גם כן יקרא בוניגא דקרדיגותא שמחיר בלב שהוא ז"ת דחלילות כיצא שמה שנקרא זה הסם הוא ע"ש נשמתו ולא על סם מלבושו כשאר הנשמות והוא הנקרא מלך לבני ישראל כאשר כתבאר בפרק ואלה המלכים והוא מלבנו ואכאו עבדיו ואלין תפילתיו וכוונתיגו ותפילו הו"ח מזהרים לכבד את הבן הזה ולירא אותו לפי שהוא בחילך השליט של כלא ותפילו שיגא הבן הקדוש הזה מלו"ח יתבאר לקמן שהעיקר הייב הוא לבבל בכל זאת לחסול לך מסל סם ימלוך ת' ויהיה לו לב וסם למי כריכין העם לעבוד בודאי למלך ותפילו לבין ואמרו כריכים לו לפי שהוא מלך על זה לחיר כשקו בר בן יאנף וגו' ואומר בזהר כשקו ידין להאי ברא קדישא כי שולטנות יתיהב ליה על כלא ולם לחיתא שהם יהבו ליה שולטנות הי"לל שולטנות יהיבנא ליה ודאמר לתיהב מלתר לוחרא עילאה לתיהב ליה הרי שתפילו הו"ח

כריכין לו :

ומ ש לכבוד הנשמה וכו' עד כלהו בחדש תתכלילן כבר
נתבאר לעיל בחר הטיב . ומ"ש וה הפרנוף הקדוש
שהוא מק"ו סע"י זיווגם חידשו העולמות העיקרין הוא שלעולם
בכל עבודתי החדש צריך שיהיה בו ג' שותפים אוא"ח והק"בה
כדאיתמר רז"ל . וכן היה ליעלה בת"ק אוא"ח ועתיקא קדישא
דכל קדישין שכפה בו נשמתא דכל חיי . וצריך להבין עכשיו
כ' פרצופים דאצילות שיכלו אוא"ח השותף הנ' ומי הוא אם הוא
עתיקא קדישא ד"ק א כיון יתרון יש לת"ק . ואם השותף הנ'
הוא ת"ק שכופה בהם הנשמה כיון שכפה בו ע"ק דכל קדישין
אם כן הייתה הך שכל מי שכופה מיוה שבתוכו כופה ומה יתרון
יש לת"ק יותר מז' מלכים דאיבון זו"ן . ותו שפרנוף מק"ו היה
כדי שיוכלו פרצופים דאצילות לסבול ואם לאיתא שכופה בהם
הנשמה כבר ידוע שהכופה מיוה שבתוכו כופה וכו' ואם כן האיך
יכולין פרצופי דאצילות לסבול הנשמה הזאת יותר דהייתה הך .
ותו מאחר שהם ג' שותפים היה צריך שיהיה חלקם שוה אם כן
למה נתן הקב"ה עשרה . אלא צריך שתדע שנשמתא דכל
חיי לאיבה יתלבשת חלק במק"ו לבד ואין שום מלבוש אחר יכול
לסבול אותה ואיות השבעה פרצופים דאצילות בחיים מזיווג
דמק"ו וכשם שאו"ח מוציאין כל ח' חיוסי חיוסי כך מיולבת
קדישא ושכינתיה בחיים חיוסי חיוסי ולפי שמק"ו הם ח' כנזכר
כי אחד קראתיו לכן נקרא שותף ח' כמנת שכלי זיווגם לא היו
יכולין העולמות להתחדש לפי שאיכן יכולים פרצופי דאצילות
לסבול לנשמתא דכל חיי ומה הם חיים . הנשמות היוצא"ם
מזיווג דמק"ו שעל ידי זיווגם חדשו כל העולמות וכלתי וה לא
היה לאפשר . ומ"ש וזה הפרנוף הקדוש הוא הנקרא אדם עילאה
לפי שגם ז"א שהוא ת"ת דאצילות נקרא אדם דאצילות לכן
נקרא מ"ק אדם עילאה דאיהו עילאה לגבי אחי אדם דאיהו
ת"ת דאצילות וכמו שנשמת ישראל הם מזיווג זו"ן כך נשמת
זו"ן שהוא ישראל דלעילא הוא מזיווג דמ"ק ושכינתיה :

ולבא

צריך שאמר המאמר ועל דאיבון תלת תרבא מזכין . והעיקר הוא יען כי לאחרנו חושבים אותם לשלושה שכן נראים בג' פרצופים בודאי שצריך שלא אחד דמיוחד לגן . וזהו שאמר המאמר ועל דאיבון תלת כלומר מאחר שנראים בג' ואנו אומרים שהם אחד .
ואחי שיש נשמה אחת שמיוחד לגן והיא נשמה רביעית ולפי שהיא בנו שלשתיהן איכא נחשבת לנשמה אחרת שאין לה פרנוף לבדה כי היא כלולה בגוייהו . אלא ידעינן דכעל כרחין אית נשמתא דמיוחד לגן כדי שיהיו אחד . וזה שאמר ועל דאיבון תלת תרבא מזכין : ומה שאמר המאמר אחד נשמתא עילאה דלא אתפס ולא אתער כיה גוזרת דקרטיטא עילאה וכל שכן תתאה והאי נשמתא דכל נשמתין והוא סתים ולא אתגליא לעלמין ולא אתיידע וכלהו כיה תלין . והאי אתעטף בעטופא דהרת דכרעלא בנו זהירותא וכטיף טיפין מרגלין ואתקשרו כלהו בחד כקשרין דשייפי דנופא חד והוא אעיל בגוייהו ואחזי כהו עבידתיה הוא ואיבון חד הוא ולית בהו פריסו האי נשמתא עילאה שיורו דכלא עכ"ל . הנה כוונת המאמר הוא

יובן בזה שהוקדמו שבשמות דכל בשמותן היה בשמותא דעתיקא קדישא והיה מתלבשת ג"כ בתוך מלכא קדיש ושכיכתיה :
וזהו שאמר המאמר חד בשמותא עילאה דלא אתפס ולא אתער בזה גוברא דקרטיטהה עילאה כל שכן תתאה והאי בשמותא
דכל בשמותין . הרי שבשמותא עילאה היה בשמותא דכל בשמותין שכן מצינו וחזינן והאי בשמותא דכל בשמותין כלומר
והאי בשמותא עילאה דאמרינן היה בשמותא דכל בשמותין שלין שום אחד יודע אותה ואפילו אחד מכל קדמון דאיהו גוברא דקרטיטהה
עילאה שרוצה לומר הגוברא של הטהירו עילאה איהו יודע אותה יותר מכל שכן גוברא דטהירו תתאה הוי וכל שכן תתאה . והוא פתוס
ולא אתגלייא לעלמין ולא אתיידע וכלהו בזה תלוין לפי שהוא בשמותא דכל חיי שהוא מחיה את הכל הוי וכלהו בזה תלוין .
ומה שאמר המאמר והאי אתעטף בעטופא דזוהרא דכרמלא בגו זהירותא ידוע תדע שהכרמל ר"ל דבר שאיבו מכוסל לפי שהוא"
אחר התהוותם לאתפרסם פרצוף דזוכרא דאיהו חסד לבדו ופרצוף דנוקבא דאיהו גבורות לבדה ונודע מי הוא החסדים
ומי הוא הגבורות אבל בהיותם כלולים בע"ק עדיין לא היה נודע לא חסדים ולא גבורות כמו הכרמל שאינו לא חטה ולא ירק וכן
הוא למעלה מהפרסא לא יודע חסדים וגבורות כי אם הכל דבר אחד וזהו שאמר קרא רחשך עלין ככרמל ועתיקא קדישא מאחר
שלא היה ניכר לא חסדים ולא גבורות שהכל היה דבר אחד פשוט לכן נרמזו ככרמל והאי בשמותא לכל בשמותין מתעטפא בזה :
וזהו שאמר המאמר והאי אתעטף בעטופא דזוהרא דכרמלא : ומה שאמר המאמר ונטיף טיפין טיפין ירגלון הייבו
הכ' עטרין שמהם נתהוו מק"ו וזהו שאמר ואתקזרו כלהו בחד בקזרין דשייפי דגופא חד הרי שהטיפין הללו אתעבידו
מלכא קדישא ושכיכתיה . ומה שאמר והוא לעיל בגוייהו ואחזי בהו עבידתיה הייבו הבשמה שבבפה בתוכם דיוחזי בהון
עבידתיה הוא ואיבון חד הוא ולית בה פריצו יען כי הם הם מבחיבה דעתיקא קדישא שהיא בשמותא בגויה ובשמותין מיבה
ובזה לבך איבון חד ולית בהון פריצו . ומה שאמר האי בשמותא עילאה טמירו דכלא רוצה לומר שכל מה שזכרבו מתבבית
בשמותא חדא לפי דאיבון חד זהו שאמר האי בשמותא עילאה טמירו דכלא : עוד אמר המאמר בשמותא אחרא נוקבא
דמטטרוא בגו חילאה והיא בשמותא להו ואיבייהו אחידא גופא לאחזאה בהו עבידתא לכל עלמא דאיהו מלכא לבשמותא
למעבד בזה עבידתא וחלין כגוונין דאיבון קדירין טמירין דלעילא עכ"ל : הנה ברוך להבין יותר דאמר המאמר דתלת
בשמותין איבון והתחל לאמות בשמותא חדא היה לו לומר בשמותא תבייבא . ולמה אמר בשמותא אחרא ולא אמר
תבייבא . אלא העבין הוא שבבר מבה לעיל התלת בשמותין ובס הרביעית דכליל לון וכולם בללם בחדא ואמר דכולהון בשמותא
חדא . ועתה לא בא לאמות מספר הבשמות הבזכר לעיל אלא לומר לך שבמו שתלת קדרי דמהימבותא דכלא הם הם אחד ובס
בכלל בשמה חדא . כך אית תלת קדרי דמהימבותא אחריתי דאיבון לבושא להבהו עילאין ולכך אמר בשמותא אחרא דאי האי
בשמותא הוא מאיבון תלת היה לו לומר בשמותא תבייבא אלא שרוצה לכלול תלת קדרי דמהימבותא אחריתי ולעשותם בשמה אחרא
לבוש להיות בשמותא עילאה : והנה בבר הודעבוך בפרקין דלעיל שעתיק יומין דאיהו מ"ק מוסב יקרו לתעלה מן הבתר
וכתב האר"י ז"ל בעץ חיים שאינו מתלבש בחילות אלא מלכות דמלכות דאחד קדמון דהייבו עתיק יומין דסס ב"ן אבל עתיק
יומין דסס מ"ה מוסב יקרו למעלה בבתר עלין בריש תבייבא דאלפא רישין בזמא דסס ב"ן דאיהו נוקבא מתלבש בחילות תפילו
שגם סס מ"ה מתפשט בתוך החילות הוא בבחיבת בשמה אבל לא בבחיבת מוחי האברים . ובזה בבוא למאמרינו שאמר בשמותא
אחרא . נוקבא דמטטרוא בגו חילאה . הרי שהיא מיטטרת בתוך האברים והיא בשמותא להו ואיבייהו אחידא גופא
ואחזי בהו עבידתא לבל עלמא הרי שלשה מדרגות בהאי בשמותא אחרא והייבו מ"ס והיא בשמותא להו . הרי ב' מדרגות דהייבו היא
שהיא בשמה לחילאה שהיא לבוש דבשמה ובגוייהו אחידא גופא . הרי גופא קדרא תליתאה ומה שאמר ואלין כגוונין דאיבון
קדירין טמירין דלעילא ר"ל ואלין קדרין תלת דזבדבו הבא הם בחיבון קדרין טמירין דלעילא דאמרינא בהו דאיבון חד . הבי בתי
אמרינא בלין תלת קדרי דמהימבותא תתאין דאיבון חד בס בן ואיבון בסוד אמת דאיהו חותמא דבושפנקא . וזהו שאמרו רז"ל
חותמו של הקב"ה אמ"ת . לבל התלת קדרי דמהימבותא סבייהם דבקרא תלת קדרי דמהימבותא דכל מהימבותא כרמוזים
בתלת הוא . ה' ו' תלבא קדישא ושכיבתיה אל"ף עתיקא קדישא . והתלת קדרי דמהימבותא דלבר רמוזי"ם בתמ"ת .
אלף תריך אבפין מ"ם תלבא קדישא תי"ו תלבותא קדישא . ואגב אורחין בבאר למה בתלת קדרי עילאין רמוז עליון בסיפא .
ותלבותא בריש . ובתלת קדרי תתאין רמיז עליון בריש ותלבותא בסיפא . ויש לומר לך בזה שאמר האר"י ז"ל
בשם מ"ב רמוז בגבורות יען כי מתחיל בחל"ף ומסיים בתי"ו והגבורות הם אור חוזר שעולה למעלה ולכך תקבו שם זה בתפילה

בתבא

נתינת כח כדי להעלות התפילה למעלה בכח שם זה . כמ"ש למדין ויכם כשהכו מלאכים הח"ק קודם וה"כ הת"ו הייכו
מלמטה למעלה ובקדיה חוזר וכשתה' ח"ק בתחרוג' הייכו מלמעל' למטה הוא כדרכה שקודם תכי מוצח התחתון ואחר כך תכי
מוצח התיכעי . וה"כ תכי עולה לעליון ולפי שהוא רומז בתלת קשרי דמהימנותא דכלה לכך הב"ח בדחשוכה והח"ק בתחרוכה
כפי סדר קדימתם שהח"ק הוא יותר למעלה והוא היסוד לכל תותיא דנוקבא דליכו למית מתחיל למפרע שכן תוכחת החותם
נשנחתם יהיו החותיות למפרע דהייכו מי שהוא בתחילה יהא בסוף ומי שהוא בסוף יהא בתחלה כך חסר בזוהר חותיא
דנוקבא למית . לכל עכם בתלת קשרי הוא מלת שהוא שורש החלבו"ת ונהו שרמוז תכשי כנסת הגדולה בתוורם הוא
תלהיכו ואין עוד לחר למית מלכנו ואפס זולתו ר"ל הוא עכם החלבו"ת הוי הוא תלהיכו וכשהלהות מתלכם בתוך התלת קשרי
דאיכון למית נקרא מלך ישראל כדכתיב כה חסר ה' מלך ישראל הוי למית מלכנו : הרי מן המחוורים דלעיל דכשותא דכל
נשותין לייכו נשותא לתלת קשרי דמהימנותא דכלה והתלת קשרי דחכילות דאיכון נוף החכילות לגבי הנהו עילאין לאיכון
נוקבא לגבי נשותא וכלה מתלכם זה בתוך זה ונשותא דכל נשותין לגוו מן כלהו כדאיתא ג"כ בזוהר חדש דף ו' ע"ב ח"ל
תלין עשרה שיוהן כלהו כגוונא דהאי קליפה למוחא וחע"ג דכלהו מוחא כלהו נהורין עילאין ובוסמין עילאין ליח מאן דקאים
בקדושייהו . חבל כלהו כגוונא דקליפה לגבי מה דלא ידיע ולא קיימא בחכמתא כלל וכל שכן רזא דאין סוף ובני כגויין
איכון קליפה לגבייהו וכלא דא לגוו מן דא ומוחא סתים לגוו בגוו דלא לאתידיע כלל עכ"ל . הרי מפורש שאמר תחחיור ובני כגויין
איכון קליפה לגבייהו וכלא דא לגוו מן דא ומוחא סתים לגוו בגוו דלא לאתידיע כלל . הרי שעשר כגויין הם כקליפה לגבי מוחא
דע"ג דאיכון מוחא כגזכר במאמר . ומה שאמר וכ"ש רזא דאין סוף הייכו לגבי נשותא דהייכו רזא ועיקרא דאין סוף ונהו
שאמר ומוחא סתיחאה לגוו בגוו ר"ל לגוו יהוה דכל תוי בתוך מלכא קדישא ומלכא קדישא בתוך
תחילות כמבואר במחוורים דלעיל . וכמו כן תמצא בתיקוני זוהר חדש דף י' ע"ג ו"ל ועלה אתמר ודחות על
רחשי החיה רקיע דאיכון רקיע דכתרא עילאה דאיכון מרכבה להוות דאתקרי עיקר החמוכה עילת על כל עילאין טמיר
ונגיז . הנה ידוע הוא שברקיע הוא שמים כדכתיב ויקרא אלהים לרקיע שמים ושמים עילאין דאקרחים מלכא קדישא
ויתעם שנקרא תפארת שמים . וכבר נתבאר לעיל שעיקר מוסדו בכתר עליון . גם כן בזה נרמז לך בדרוש העילות שכשותא
על כל נשותין נקרא עילת על כל עילאין ובחלו החקדמות נבוח לבחר מאמר זה . ונהו שאמר רקיע דכתרא עילאה דהייכו
שם מ"ה דאיכון מלכא קדישא הנקרא שמים כנזכר . ומה שאמר דאיכון מרכבה להוות דאתקרי עיקר החמוכה עלת על
כל עילאין דהייכו הכשמה דשריית בגויה ונקרא מלכא קדישא מרכבה להחיות נשותא דכל נשותין דאיכון עלת על כל עילאין :
ועתה צריך להתבונן שהרי בפרק ט' בזוהרנו שקב"ה לאיכון ורכ"ב ושכינתיה מרכבה . כמה דאיתא בזוהר ויקרא דף ר"ל
ע"ב וקב"ה ושכינתיה רכ"ב ומרכבה עמודא דאמצעיתא רכ"ב לעילת העילות ושכינתיה מרכבה לגבי עמודא
דאמצעיתא עכ"ל . ולמה בכאן להאי רקיע דאיכון מלכא קדישא קרחו מרכבה שהיה לו לקרותו רכ"ב . ויש לומר בזה שהאיר
דיקדא מדבר בחלילות ובחלילות לית בחינה בין זכר לנוקבא שברחה פרנוף זכר מי מוח . וברחה פרנוף נוקבא מי מיח ולכך
הוצרך לתת הפרש בין רכ"ב למרכבה שרכ"ב לאיכון זכרא דהייכו בר ומרכבה לאיכון נוקבא דהייכו מ"ה שמתלכם בתוכו הרכ"ב
נמצא לכל בכתרא עילאה שסם מ"ה דאיכון שמא דכליל זכרו ונוקבא כחדא בסוד הו"ה וח"ה שעולים כמנין אחד ואין
הפרש בגויהו להבין בין זכר לנוקבא ובחיא נשותא פד עייל בגוויהו עייל בסוד כמה דעייל במלכא קדישא כך עייל בשכינת
עזו ואיכו עלייתה בגויה דשכינתא על ידי מלכא קדישא כי אם קו ימיני שבכנסת בתוכה ג"כ בהיותם אחד ולזה לא הפריש
בין רכ"ב למרכבה וקראו מרכבה הכל דהייכו בר וח"ה ונשותא דעייל ביניהו בסוד הכ"ף הייכו מרכבה . הרי שעילת על כל
עילאין דאיכון נשותא דכל נשותין מתלכשת במלכא קדישא ושכינתיה . וכן תמצא בתיקוני זוהר חדש דף ו"ב ע"ג ו"ל ואית
סבירן דאיכון לפני לפניס וכד אתכלילן דא בכל ספי אתקריאו לפני לפניס ופניימיס דפניימיס ואחוריים כלהו איכון אחד ולאו
איכון כגוונא דבר כש דגופיה מיבח אחד ונשותיה מיבח אחרא אלא לעילא כלא אחד אלא כל נהורא וכל דרגא דאיכון יתיר קדיכה
לעילא על כל עילאין אתקריאת לפני לפניס עכ"ל . הרי מדאמר המחוור דאית ספירות פניימיס ופניימיס דפניימיס ומסיים
ואזיל וכל דרגא דאיכון יתיר קדיכה לעילא על כל עילאין אתקריאת לפני לפניס הרי שלפניס מכלהו איכון עילת על כל עילאין
דאיכון נשותא דכל נשותין מדאמר דכל איזן דקדיכ ליה יתיר אתקריאת לפני לפניס . הרי שאין לפניס איזכו ואפי נשותא

דכל נשמתין ליכי נשמתא דעתיקא קדישא דכל קדישין כמזכר לעיל : **וכמו** שתמצא **בתיקוני זוהר חדש** דף י"ג ע"ח ז"ל ועילת על כל עילות לית נחית עליה ייחודא עד דלקיק ליה בת זוגיה כלילן מעשר ספירות וכגוונא נחית עליה ייחודיה כגון דתשח חביבא עליה ולחיזו דלחזיד בתרוייהו וכגון דא לחיכון חד מסטריה בלא חופתן עכ"ל . **ומדלתמר** ועילת על כל העילות לית נחית עליה ייחודיה ולא אתר לית נחית עליה לבד . הרי דמה הנחית על מלכא קדישא הוא נשמתיה דעתיקא קדישא מיום דלחיזו ייחודיה זהו שלמה וכגוונא נחית עליה ייחודיה . ומה שלמה וכגון דא לחיכון חד מסטריה בלא חופתן העיכין הוא שכבר לחזרנו לעיל דעתיקא קדישא יקרי חד ולא בחופתן משעם שכשמה דקפיק מיכיה וקיפו וכזה לית יפול במכין כמו כן ולאחר דהויא נשמתא מתלבשת במלכא קדישא ושכינתיה ולחיכה נפרדת ממש לעלמין לכן לית יפול עליהם חופתן לפי שהוא לחזו לעילא ולא יפסק הקו וכל דכר שלחיזו בפסק לחיזו בחיזוי זהו שלמה וכגון דא לחיכון חד מסטריה בלא חופתן . הרי מכל המלחמות דלעיל שכשמתא דכל נשמתין דהויא נשמתא דכל חיי ליה נשמה לה והויא לעילא מן כלא ולבו מן כלא והויא היא נשמתא דתלת קשרי דמהימנותא דלחיכון עתיקא קדישא ומלכא קדישא ושכינתיה ועל ידה מתייחדין כלהו עלמין דלחיכי מתפשטת בכלא על ידי מלכא קדישא ושכינתיה בריך הוא ובריך שמיה לעלם ולעלמי עלמין לחין :

ומה שלמה בכ"ק שכתב חכמה ביכה דמ"ק נעשו מתרין עטרין . לזה יש רמוז **בזוהר** שמות דף קכ"ב ע"ב ז"ל דתניא ברזא דרזין ריש דמלכא לתתקין בחסד דגבורה עכ"ל . וכמו כן תמצא **בזוהר** ויקרא דף רנ"ח ע"ח ז"ל ולחי יחודא דרזא דרזין ריש דמלכא לתתקין בחסד דגבורה עכ"ל . וכמו כן תמצא **בזוהר** ויקרא דף רנ"ח ע"ח ז"ל ולחי יחודא דעטרין דהוו גניזין בגווייהו ולחסיכו לבן דא מסטריה דלכא הוה גניז בגויה חד עשרה דלקרי חסד ומסטריה דלחמא חד עטרה דלקרי גבורה וכלהו אתעטרין ברישיה ולחיזד לון עכ"ל : **וכמו** כן תמצא **בזוהר** ויקרא דף רנ"ב ע"ב ז"ל כד לתתכרו לכא הוא מרוחא דגניז בעתיק יומין וכיה לתגניז הלי לעילא ולכלהו לגינוא דכפיק מכוניה דקרדיכותא דגניז במעוי דלחמא וכד לתתכרו תרוייהו ולתכלילו דא בדא כפיק גולגלתא חד תקיפא ולתפשט בסטרוי דא ודא בסיטרא דא עכ"ל . הרי מן המלחמות הזה דמה דהוה גניז בלכא ומה דהוה גניז בלחמא כד לתתכרו לכא ולחמא לתעבדו חד גולגלתא . הרי מן המלחמות הנזכר דמלכא דלחיכון כתר חכמה ביכה דליה לתעבדו מתרין עטרין דהוו גנוזין בגווייהו דלחיכון חו"ג דעתיקא קדישא ואתר הפרנוף דמ"ק כבכה מנשמות השבע מלכין קדמאין דמתו כלשון מבואר בבק"ק ע"ש : **ומה** שלמה בבק"ק שבשביל הנשמה חייבים לכחנו לעובדו . לזה לית דלחיב **בתיקוני זוהר חדש** דף ט' ע"ח ז"ל ומסיטרא דעילת על כל עילאין לתקריאת שכינתא לחוכה דישרא . הרי שחימת הויא נשמתא דכל חיי דלחיזו עילת על כל עילאין דמתלבשת בגווה לתקריאת שכינתא לחוכה דישרא . וכמו כן תמצא **בתיקוני זוהר הדש** דף י"ג ע"ח ז"ל ולחיזו דקשר עשר ספירות פגימייס ועשר ספירות לחוכייס לגבייהו וכגון דלחיזו מלגלו סוי לחוכה דישרא כהון עכ"ל . הרי מן המלחמות החלו דכגון דעילת על כל עילאין דלחיזו נשמתא דכל נשמתין שריין בגו מלכא קדישא ושכינתיה כגון דא חייבים לחמו לעובדו כגון דדא הוא לחוכה דישרא ולכך לתקריאתו לחוכה ישרא"ל כמה דלחמר המלחמר וכגון דא סוי לחוכה דישרא"ל כהון שיהיו מלחדיים כהון לפי שעיקר החוכה בנשמתא דכל נשמתין ולפי שהיא מתלבשת בהון והוא ולחיכון חד לחיכון לכך סוי לחוכה דישרא"ל כהון ומלן דמלחמין בהון כלהו מלחמין ביה לפי דעיקר החוכה הוא בנשמתא דכל נשמתין כדלחתא בתיקוני זוהר חדש דף י"ב ע"ב ז"ל ועלה לחמר ודמות על דלחסי כחיה דקיע דלחיזו מרכבה דכתרא עילאה דלחיזו מרכבה לההוא דלתקרי עיקר החוכה עילת על כל עילאין עמיר וגניז עכ"ל . הרי בבירור שעיקר החוכה הוא עלת על כל עילאין דלחיזו נשמתא דכל נשמתין וכגון דלחיזו מלגלו דמלכא קדישא סס לחוכה דישרא"ל בהון :

ומה שלמה בבק"ק שבשבשמה נשמתא דכל חיי בגו מק"ו שבודכן כל כך עד שיהיה בסוד יחידה שהיא נפש של חיה הוי ויכא בלפיו נשמת חייס ויכי לחדס לנפש חיה שבוכת הפסוק לומר שעל ידי הנשמת חייס שנפח בלפיו ויכי לחדס לנפש חיה דהיא היחידה זה כבר מבואר בבק"ק בפרקין דלעיל שבכל בחינת נשמה שהיא למעלה מחברתה נעשית נפש למה שלמטה היינו ולכך נפש חיה היא היחידה ותמצא רמוז זה ג"כ **בזוהר** שמות דף י"ב ע"ח ז"ל ורזא לוקיוה כמה דכתיב תוצא הארץ נפש חיה הארץ דא כנסת ישרא"ל נפש חיה נפש דלחדס קדישא עילאה כמה דלתיתמר עכ"ל . וכבר בילחנו לעיל שכנסת ישרא"ל היא שכינת עוזו דמלכא קדישא ובפירקין דלהלן תמצא שמיתוד דמק"ו בלים נפש לזעיר וכוקביה שכמו דלית לב ולם בגופא כך לית לב ולם בנשמתא דלחיתא בזוהר זהו שלמר המלחמר תוצא הארץ נפש חיה נפש דלחדס קדישא עילאה לפי שיש תלת לחדס קדמון

בבי"ע לכך יאמר כאן תמים קדושה עילאה ותתאה הוזת דהיינו כנסת ישראל שכינת עוזו דמלכות קדישא העליונה בחינת נפש של מה דהיינו היחידה כנזכר ס"ו דתתאה בעצמה היא יחידה גם כן שמעליותא ומה דאית בה הרי שמלכות קדישא קם בחינת יחידה בדכתיב ויהי האדם דהיינו מלכות קדישא ושכינתיה לנפש חיה :

בית קדש הקדשים פרק כ׳ מהימנותא דכלא עוז לאלהים פרק כ׳

דלבא חל ביאור המאמר נדיך להקדים לך הקושיות הנשיכות לעניין זה הנה כי עיקר הקושיו׳ היא שהיך יתכן לקרות תלוה לעי שיש שעשו אחר והקושיא הזאת עומדות נגד האומר שעיקר התלמות הוא בת"ת שהיך יתכן היות תלוה מאחר שמעשה מצו"ת ומאחר שמקבל מהם והקושיא הזאת עומדות ג"כ לעומתינו לומר היך יש"ק הוא תלוה מאחר שיהא ומיהא : והתירוץ הוא כי עיקרית תו"ת לא עשו לו סוס דכר כי אם עשה את עצמו דהיינו שהמ"ד ותי"ן שהוריעו תו"ת הוי מע"ק הכל קדישין שהוריד להם והיו גולם בלא צורה בתוך לחוץ ע"י כיונית פעיות אשר יהנשמתית דכל חיי שהות בוניות זקרדיונות ועברה בתוך לחוץ מלוכות כנו הנהו ב' עטרין שבתו לה ולקטה הוי"ד והוי"ן שהיו בימעוי לחוץ ונכנס בתוכם והתחל לצוירם ציור פרצוף לחם יהי בכל תיקוניו ונעשה לחוץ של הפרצוף הזה הוי"ד והוי"ן הנזכר שהם הב' עטרין שזכרנו בסוד תפילין ובכללם היה הדעת שהות חוות השלישי ומחלו הג' מוחין כתקן פרצוף הפנים כולו ע"י ניצוץ הנשמה הזאת שהיה שורשה מנשמתו לחוץ בלתי לו לחוץ נתנו חמישי לחוץ להיותו פרצוף שלם והיו ביונית לחוץ שלקט השלושה מוחין ועשתה מהם פרצוף הפנים לחו"ב לקטה גם כן ה"א נשמו' של שחר המלכים ועשתה מהם שחוץ הפרצוף שהם ב' זרועות וחזה וב' שוקים ולחות הכרית נעשתה הרי שהפרצוף הזאת דמ"ק לא נעשה כי אם על ידי נשמתו

ומה שחזר בפק"ם דלא נקרא שתים שלח מסטרא דנוקבא לחבל מסטרא דכשיותא הם לחד בלי פירודא . לזה לחוץ דלחיה בזוהר ויקרא דף ד"ח ע"ב ו"ל לחבל סיהרא דעץ חיים הפיה נקודה דלבנה מיכה לחיו כחכועה דלית ליה פסק דכתיב וכחכוכה חיה לחר לא יכובו מיחיו עכ"ל . הכה ידוע הוא שמלכות קדישא יקרא כביעו כדלחיתא בתיקוני הזוהר דף י"ג ע"ח ו"ל כתר עליון לחיו כתר מלכות וכו' מלבחו לחיו סם יו"ד ה"א ו"ו ה"א דלחיו שקיו דלילכת בדרועי זעגפוי כויה דלחקי לחילכת ולחתרכי בהוות שקיו רגון עליון לחת הוא עלת העילות וסבת הסיבות דלחקי לחילכת בהוות כביעו והוות כביעו לחיו כנשמתא לגופא דלחיו חיים לגופא עכ"ל . וידוע הוא שסם ע"ה חתפשט בתכלית וכיון כן שכינתיה במלכות דלחיו סיהרא דעץ חיים . חנו שחזר המאמר לעיל לכל סיהרא דעץ חיים דהיא נקודה דלבנו מיכה לחיו כחכועה דלית ליה פסק שרוצה לומר שהיא דומה בדומה להוות כביעו כיון דהוות כביעו לא פסיק כשמתיה מיכה כך שכינת עוזו לא פסיק כשמתא מיכה הוי כחכועה דלית לה פסק כלומר כי לחותו הכביעו דלית ביה פסק כך לחזר בכ"ף הדמיון . הרי שומיטרא דכשמתהון ליה פסק כין מלכות קדישא ושכינתיה לכל דהתלבשותם בתוך פרצופי תעילות יתרלו כשני פרצופים חומיטר' דלבושייהו כדלחיתא בתיקוני זוהר חרש דף ט"ל ע"ח ו"ל ומסיטרא דעילא על כל עילמין לתקריחא שכינתא לתוכם

בנשמתו

לחומה דישראל עכ״ל . העכין הוא כי בהיותם מלובשי בתוך
הפרגופים ירמה שכינתא ומלכא קדישא בסוד
הזיווג . ובזה יהיה קשה להחמין בימי שומשפע ומאחר ונריך לו
לכל כשיבין החדם וירמה מסטרא דכשיתהון דליהו עילת על
כל עילתין דשארי בנוייהו לא יתחזק לבו להחמין בשכינת כמו
שמחמין בקב״ה . וזהו שאמר המאחר ומסיטרא דעילת על כל
עילתין לתקריחת שכינתא לחומה דישראל כלומר דמסיטרא
דגופייהו מיחזי שאין לחומה דישראל יען כי מקבלת מבעלה
לכל מסטרא דעילת על כל עילתין דליהי כשיתא דכל
כשיתין לתקריחת לחומה דישראל שכשאני רואה שכשיתא
דמ״ק ליהי כשיתא דילה ומשם לו נדע דליכון חד שוה בשוה
בחומה סוי ומסיטרא דעילת על כל עילתין לתקריחת
שכינתא לחומת ישראל : וכמו כן תמנה בתיקוני זוהר
חדש דף י״ג ע״ח ו״ל ורשו׳ ליהי לילית דליהו רחבו מרכבה
ונוכבו עשרה ליהי גבול ליומי דלוריתא דליהי לחומי עילאה
וכו׳ לכל מסיטרא דעילת על כל עילתין דלית לעילאה מיכיה
לית לה נבול מסיטריה ולית לה תחום מסיטריה ולא רשות
עלה ולא כרעוכה ולית לה יודה ושיעור הרי שמסטרא דכעלה
דליהו עמודא דלחומעיתא דהייכו מסטרא דנופייהו לתקריחת
ליהי שיעור ונבול לפי דזיווגא דילהון הוא לפעמים ונם
שלבושי מנבילה לכל הלבוש לימו מנבילא כי אם לפרנוף לבל
לא יוכל להנביל לנשמה לפי שהנגר כתוב וזהו שאמר המאחר
לכל מסיטרא דעילת על כל העילות וכו׳ כלומר מסטרא דהלי
כשיתא שאת פשטת בה לית לה נבול מסטריה ולא תחום
מסיטריה לפי דלא פסיק בהיה כשיתא מיכה לעלמין ובין
דפקיה כשיתא לית לעילאה מיכה ואתפשטת כגוונא ג״כ . לכך
מסיטרא דהלי כשיתא לית רשות עלה ולית לה יודה ושיעור
דלא שיך יודה ושיעור אלא בתר שיפסק המשיכו וכיון דלא
פסיק לעולם מיכה היכן יפול השיעור הוי ולית לה יודה ושיעו׳ .
עוד לית בחומה וז״ל ולא עוד אלא מסיטרא דעמודא
דלחמעיתא לית לה שתוף וחבור כגון דכר ונוקבא דליהי ד׳
ושותפת דילה ח״ו ותרוייהו אחד לבל מסיטרא דעילת כל
העילות ליהי אחד בלי שיתוף עכ״ל . כוונת המאמר הוא
שהשכינה מסיטרא דעמודא דלחמעיתא דהייכו מסיטרא
דקרנופייהו הב׳ פרנופין לא מתקריין אחד אלא בעמודמנא יחד
כשהי דאחד קריא ודבק בחשתו והיו לבשר אחד לבל כשבפרדיס
יהן הזיווג לחומה אחד מסיטרא דפרנופייהו . וזהו שאמר
המאחר לית לה שתוף וחבור כגון דכר ונוקבא דליהי ד׳

ושיתופא

כשיתו כי ח״ו לא יטתרכו אלא לכלים כדי שיפיקו מהכא
לחומכותיה כמשל הדפום הכ״ל ועיקר הרכבת הפרנוף לא היה
כי אם ע״י כיוון כשמיתיה אם כן היית כך בוודאי שהוא התלוה
החמיתי שהוא עשה הכל ואין עושה לו וכזה יתורץ הקושיא
שאפילו שיבא מיחו״ת לא שהם עשו אותו אלא הוא עשה את
עצמו והם שיעשו לו לכלים ואפילו הכלים אלו שהם חו״ת הוא
עשהם לתקן עצמו את כיוצא : בחיות שעיקר קדישא
דכל קדישיא הוא שהאציל את חו״ת כל״ל ומלכא קדישא
גופיה הוא עיקר קדישא ד״ק שהוא בחינת חסד וגבורה
דליה שכן תמנה שכל עיקר מעשה העולם תלוי בחסד וגבורה
שהם בחינת זרועות וידים ועל ידי הידים נעשה הכל אם כן
בהיות שמק״ו הם בסוד חסד וגבורה דעתיקא קדישא ד״ק והם
בחינת זרועות עולם נמנת שאחר תיקן לח״ו הוא היונת
יונו הרי שמק״ו הוא האציל וברא ויצר ועשה הוא עשה את
עצמו ועל זה היה פרעה הרשע מכוין לומר לי יאורי ואני
עשיתיני שרצה לרמוז שהוא עשה את עצמו לפי שהיה מחשיב
עצמו להלוה כנגד שאפי׳ פרעה סובר שהלוה צריך שלא יהיה
עצמו יותר מהלוה אבל בת״ת שהוא ז״ת דאצילות אי אפשר לומר דבר
זה לפי שפרנופו כעשה מהיוחין דח״ו שהם מ״ד ומ״ן דאו״ת
והנשמות שלהם הם מזיווג מלכא קדישא ושכינתיה הרי שהם
ונשמותיהם הם כעצמו ויחתר . וכיון שכן אי אפשר להיות זה
שאומרים את״ת עיקר התלהות : ומ״ש המאמר שיש
כינונא חוקה בהיותה עדיין כלולה בעתיקא קדישא דכל
קדישיא . העכין הוא שבעוד שלא נתקן הפרנוף דמ״ק היתה
גנוזה זאת הנשמה בשכיל שלא יחרבו העולמות מגודל אורה
ולא נתגלית בחצילות עד שנתקן הפרנוף דמלכא קדישא שהוא
עצמו עתיקא קדישא ומוכרל בנשמה ויכול לסובלה דהוא ואימן
דהייכו הב׳ עטרין חד הוא וכדי לתקן פרנוף דמק״ו יפה כינונא
חדא לבד דרך סתיימו יאומרת דכיון דעתיקא קדישא דכל
קדישיא ונתלבש בתוך חסד וגבורה דע״ק דכל קדישיא שהם
הב׳ עטרין שבחו״ל שבעשו מ״דוע״ק ובת הכינונא הזאת
בתוך היוחין בגו דזעיר אנפין ואפילו הכינונא הזאת לא היו
העולמות יכולין לסובלה לפיכך נתלבשה בגו ב׳ עטרין שהם
חסד וגבורה דעתיקא קדישא דכל קדישיא שבכל הנשמה שהיא
העיקר היותה כלולה עדיין בעתיקא קדישא דכל קדישיא ולא
נתגלית עד נתתו פרנוף שלם דמלכא קדישא ומגו לתתא :

ודע כי עיקר התלבשות כינונא זו הוא בחסד דעתיקא
קדישא ד״ק . וז״ש שנתלבשה בחסד וגבורה היכו בו

מעי .

מצי לתת ולפי שהכינוסת פטישת חזקה שמתלבשם בגו חסד דעתיקא קדישא דכל קדישין שהם הס״ד שבחו לחכמה לכן תבת תורה כתיב הס״ד לפי שיש בהם כח הכינוסת פטישת חזקה ולכן תיקרו רז״ל שכל מי שחיבו יורה כתן ליבו תוליד לפי שבניות שחיבו יורה כתן לין בה בחיתה טיפה כח הנשמה מכיירת לכן ליבו מוליד שלותם הטיפות ליבם מנטיירם ומתלבשים ע״כ :

ולבח

ומסיטרת דנשמתא לעולם הס לחד • עוד ליתא במאמר ולא עוד אלא מסיטרת דת״ח ליבי ד׳ עזיז י״ג לחד המוני תבל מסיטרת דעילת על כל עילאין ליבי לחד ולא בכל לחד מכמי ומתמוי הרי שמסיטרת דעזודא דלמנעיתא דהייבו מסיטרת דפרנופייהב שיך בהון מכיין זבהתברם ביחד שביהם דהייבו ת״ח וד׳ ועלו שביהם במכיין לחד דהייבו י״ג ולא עולים למכיין לחד כי הס בהתחברות ת״ח עם הד׳ תבל מסיטרת דעילת על כל עילאין דליבו הנשמה מיבון לחד ולא במכיין ר״ל בלי שיתחברו ד׳ עם ת״ח להיות לחד ליבון לחד וזה החתדות ליבו כלחד הכנוי ומתמוי אלא לבון לחד בלי מכיין שמסיטרת דנשמתהון לא שיך בהון מכיין שחיבו בפסק החוש כדי שיהא שתון המכין נופל אלא בדבר הנפרד מן השורש לכך תלכת קדישא ומכינתיה מחית עשורש נשמתם היא לעילא בעתיקא קדישא דכל קדישין מסיטרת דנשמתא לא שיך עליהם מכיין • עוד ליתא במתמר זה ז״ל ועוד מסיטרת דעזודא דלמנעיתא מתקריתא בית קבול דלזיינין בחית לה נביעו ולייבי מלחמה ולזיינין ליבי יבשה כגון לבי מלחמה הלבתי וריקם בסיבבי ה׳ ומסיטרת דעילת על כל עילאין לא יחסר ולא יעדיף נביעו דנהורא • הרי בבירור דמסיטרת דפרנופייהב נתתין כב׳ ופעמים היא מלחמה ופעמים היא יבשה וגריבה לבעלה אבל מסיטרת דנשמתהון לא יחסר ולא יעדיף נביעו דנהורא לפי שהיבה מקבל מתלכת קדישא בי הס מהניא נשמתא בעצמה • הרי בבירור שמסיטרת דנשמתא דכל חיי ליבי שוה בשוה עם תלכת קדישא ומכינתיה דלהון לא פסיק יחודא דילהון לעלמין : וזהו שחיבו במאמר אבל מסיטרת דעילת על כל העילות ליבון לחד בלי שתוף כלומר לפי דלא יזדווגו ביחד ליבון לחד שבנשמה ליבה נפרדת לעולם מבנייהו ומה יקרחו לעולם לחד • הרי ג״כ בבירור דמסיטרת דפרנופיא יתקרי שגיס אבל מסיטרת דנשמתא לעולם הס לחד • עוד ליתא במאמר ולא עוד אלא מסיטרת דת״ח ליבי ד׳ עזיז י״ג לחד המוני תבל מסיטרת דעילת על כל עילאין ליבי לחד ולא בכל לחד מכמי ומתמוי הרי שמסיטרת דעזודא דלמנעיתא דהייבו מסיטרת דפרנופייהב שיך בהון מכיין זבהתברם ביחד שביהם דהייבו ת״ח וד׳ ועלו שביהם במכיין לחד דהייבו י״ג ולא עולים למכיין לחד כי הס בהתחברות ת״ח עם הד׳ תבל מסיטרת דעילת על כל עילאין דליבו הנשמה מיבון לחד ולא במכיין ר״ל בלי שיתחברו ד׳ עם ת״ח להיות לחד ליבון לחד וזה החתדות ליבו כלחד הכנוי ומתמוי אלא לבון לחד בלי מכיין שמסיטרת דנשמתהון לא שיך בהון מכיין שחיבו בפסק החוש כדי שיהא שתון המכין נופל אלא בדבר הנפרד מן השורש לכך תלכת קדישא ומכינתיה מחית עשורש נשמתם היא לעילא בעתיקא קדישא דכל קדישין מסיטרת דנשמתא לא שיך עליהם מכיין • עוד ליתא במתמר זה ז״ל ועוד מסיטרת דעזודא דלמנעיתא מתקריתא בית קבול דלזיינין בחית לה נביעו ולייבי מלחמה ולזיינין ליבי יבשה כגון לבי מלחמה הלבתי וריקם בסיבבי ה׳ ומסיטרת דעילת על כל עילאין לא יחסר ולא יעדיף נביעו דנהורא • הרי בבירור דמסיטרת דפרנופייהב נתתין כב׳ ופעמים היא מלחמה ופעמים היא יבשה וגריבה לבעלה אבל מסיטרת דנשמתהון לא יחסר ולא יעדיף נביעו דנהורא לפי שהיבה מקבל מתלכת קדישא בי הס מהניא נשמתא בעצמה • הרי בבירור שמסיטרת דנשמתא דכל חיי ליבי שוה בשוה עם תלכת קדישא ומכינתיה דלהון לא פסיק יחודא דילהון לעלמין : וזהו שחיבו במאמר אבל מסיטרת דעילת על כל העילות ליבון לחד בלי שתוף כלומר לפי דלא יזדווגו ביחד ליבון לחד שבנשמה ליבה נפרדת לעולם מבנייהו ומה יקרחו לעולם לחד • הרי ג״כ בבירור דמסיטרת דפרנופיא יתקרי שגיס אבל

ומה שחיבו בבית קדש הקדשים שהשכינה יורדת בין הקליפות הוא דבר ברור במאמר שבין השכינה כפרדת מישראל כמו שחיבו ושכנתי בתוכם ומאחר שהיו בעולם השפל וכל הקליפות סביבותיהו כקוצים וחוחים כשהיו גולים גיהם גם השכינה גולה עמהו כמו שחיבו רז״ל גלו למצרים שכינה עמהם שבחיבו לבבכי חרד עיך מצריה גלו לבבל שכינה עמהם שבחיבו ואבי בתוך הגולה על נהר כבר וכן כולב ולאפורקיית ליבה ברייבות רחיב :

ומה שחיבו בבית קדש הקדשים דשכינה לחו ליבי דירה לקודשא בריך הוא כי הס פלגת דנופא לזה ליית רחיב בזוהר ברחשית דף כ״ד ע״ח וז״ל וכד ליבי סליקת לעילא בריישא דכל ריישין סלקא ובניבה מלחכייה לחדין ליה מקום כבודא עב״ל • והס השכינה היתה דירה לית יתכן שתוכל לעלות בריישא דכל ריישין דלמה הוצרך להחי דירה תתן • ועוד דמה שחיבו מלחכייה ליה מקום כבודו הס ליתא שהשכינה היא דירתו ולכך נקראת שכינה היא להם לומר ליה מקומו • אלא העבין הוא שהשכינה היא כבודו ממש וכיון שלחיה מקום עולה שולטים וחומרים ליה מקום כבודו מקום של כבודו רוצה לומר מקום של שכינתו דליבו כבודו : **ואת** שכוונת הפסוק הוא כך שכבוד ליבו קב״ה ומקומו ליבי שכינתיה • וזהו שחיבו ליה מקום כבודו כלומר ליה שכינתו כדי לעזור למאן דחיבו שהשכינה ליבי דירתו של הקב״ה הוי ליה מקום כבודו • לי לפשר לומר זה שכבר חיבו ברוך כבוד ה׳ ממקומו יתבן שתברכין לחותו מן השכינה שהיא מקומו שלין מברכין לבעל הבית מכח הבית • וחו שהרי שלשה דברים נזכרו בכאן כבוד ושם הוי״ה ומקום ידחיבו כבוד ה׳ הייבו שכינה דהס לא כן היה להם לומר ברוך הכבוד ממקומו • ידחיבו כבוד ה׳ הייבו השכינה • ומה שחיבו ממקומו היא שתברכת מן השם שתחלת לחותו חתר שהוא שהי ביה עתה בהתעלמותה הוי ברוך כבוד ה׳ ממקומו : **וכמו** כן תמנת בזוהר ויקרא דף רל״ו ע״ב וז״ל וליבי סליקת בעזודא דלמנעיתא דליבו תדיר עמה בלא פירודא סליקת לאתר דאתגזרת מתמן דליבו אין סוף

וחיו נבוה וכל ספירות עכ״ל . הנה המאמר הזה לתדיסיס סיפיס שבתחילה לאמר וחיי סליקת בעמודא דאמצעיתא שמשע שהסליקו דילה חיו להתייחד עם בעלה דחיו עמודא דאמצעיתא . ולבסוף אמר לאתר דאתגזרת מתמן דחיו לין סוף אם כן לאו סליקו דילה הוא לנבי בעלה . ויש לומר מדיוק המאמר שאמר וחיי סליקת בעמודא דאמצעיתא דהיה לו לומר וחיי סליקת לנבי עמודא דאמצעיתא מדאמר סליקת בעמודא דאמצעיתא משמע תרתי משמע דכד חיי סליקת סליקת בעלה בהדה והו שאמר וחיי סליקת בעמודא דאמצעיתא כלומר סליקת עם עמודא דאמצעיתא . ומסייע ליה מה דמייתי בסיוף וכד חיי סליקת לאחידן בה כל ספירות וחיכון סלקין עימה אם כן מהאי לישנא משמע דמה שאמר וחיי סליקת בעמודא דאמצעיתא ר״ל וחיי סליקת עם עמודא דאמצעיתא . ומה שאמר ולאן לאתר סליקת לאתר דאתגזרת מתמן דחיו לין סוף . הדי שעיקר לגילותה הוא מהבוא טמיר ונגיז מאתר דאתגזר גם כן מלכא קדישא . ומאחר שסכימס מיקום לאחד לא יתכן ליקראות לשכינתא דירה כי אם בת זוגו שהדירה חיכה כאנבת ומשורש בעל הדירה ומהשכיכה כאתגזרת מאין סוף מאתר דאתגזר מלכא קדישא ס״מ שהיא בת זוגו וכדאיתא בתיקוני הזוהר דף ס״ב ע״ב וז״ל ואית לוורייתא שילאה דלא אתקרי בה בדיהה אלא דילה והיא והוא כלא חד עכ״ל . הדי שהשכיכה שהיא שכיכת עתו דמלכא קדישא הסיא שכיכה חיכי בת אנו דוקא מיכיה וביה כאנבת כיו שאמר המאמר אלא לגילות דילה והיא והוא כלא חד . אבל יש שכיכה שהיא מסיטרא דבריאה שאותה שכיכה נקראת כבוד נבריא ולא כבוד נאצל . וכיו שהשכיכה הסיא אתקרי כבוד נבריא בעלה גם כן כיוון וחיו נקרא זעיר דבריאה וכיו שהשכיכת עילאה שריית בנו הסיא שכיכה דחיו כבוד נבריא זהאי כבוד נבריא חיו לבוש לכבוד נאצל כך זעיר אנפין דבריאה חיו לבוש לזעיר אנפין דאצילות וכיו כן ז״ן דאצילות הם לבוש ליוק״ו דאיכון אדם דאורח אצילותא . והאומרים שהשכיכה הוא מלשון דירה לא ידעו בפכימיות כלל ולכך קראו בלשון דירה כדאיתא בתיקוני זוהר חדש דף ל״ה ע״ב וז״ל לאמר ליה בדי היית לאתון דאיכון לבושין דקב״ה דאתקרייאו על שמיה דאתבריאו הדא הוא דכתיב כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו ואלין איכון בסירודא לכל אתון דיהודאה בחורב אצילות לאותיותן חושבנא ולאו סירודא ובנין דא וכהר יוסף ויעדן וגו׳ . הדי דאית תורה דהיא שכיכה דהיא מסטרא דבריאה והיא שכיכה אתקרי כבוד נבריא ועייך בה סירודא אחת נקרא דירה שמעלין דר בה . ואית לוורייתא דחיי שכיכה מסיטרא דאצילות דלית בה סירודא כלל והוא והיא חד איכון דחיי פלגא דגופא דילה . ובהאי שכיכה דחיי פלגא דגופא דילה והיא וחיו חד . לחיי דאתקריאת אמונה דיסרא ובהיא דחיי כבוד נבריא עייך בה ירחה כאב דמייתי בזוהר . מסיטרא דכבוד נבריא נקראים עבדים ומסיטרא דכבוד נאצל נקראים בנים . והטעם הוא שנקראים עבדים כמו שהעבד נריך לירחה מרבו כך מסיטרא דכבוד נבריא עייך בים ירחה . אבל מסיטרא דכבוד נאצל נריך להחיין בו שבו עייך החמונה בנין דהיא נשמתא כלילת בהון כדאיתא בתפילת אליהו בנין דחיו מלגאו שוי לחמונת ישראל בהון כמו הבן שאם עובד לאביו הוא מירחה . והוא שאמר קרא אם אב אני איה כבודי ואם אדונים אני איה מוראי . והוא שאמר בבית קדש הקדשים שעיקר ידיעת האלהות הוא לידע שסכיכה ועתיקא קדישא הם אחד דאי לא ידע הא ואוסף שהוא כבוד נבריא לא ידע אלהותו ולא ידע כי אם הלבוש לבד כדאיתא בזוהר בראשית דף כ״ב ע״ח וז״ל רזא דתרין שיתין כלילן כחדא ושכלולא דילהון תלת ואתהדרון לאחד דא לקבל דא וחיו שמיה גליפא מחקקא כלילן בהאי ברזא דאמונותא עכ״ל . הדי שברזא דאמונותא תרין כלילן כחדא ואתהדרו לאחד יען כי איכון אחד והוא רזא דאמונותא לידע שהוא הם אחד עם עתיקא קדישא כאשר תומכת בזוהר ויקרא דף קי״ח ע״ח וז״ל כללא דכל מלין עתיקא דעתיקין בז״ח כלא אחד כלא הוא כלא הוי כלא יהי לא אשתכי ולא שכח עכ״ל . הדי שמלכא קדישא כלא אחד ולית בהו סירודא . וכיו כן תומכת להלן בזוהר ע״ב וז״ל והא הוא רזא דתרין יודי״ן דוייקר דכר נוקבא בגו נוקבא ומהו נוקבא תרין שיתין דאתקרי שם מלא הוי״ה אלהים וכיה אתכלילו בדיוקנא עילאה דאקרי אדם דכליל דכר ונוקבא עכ״ל . הדי דמלכא קדישא ושכיכתיה הם פרצוף אחד ומה דעתיקא קדישא אחד עם זעיר אנפין דאיהו מ״ה כך עתיקא קדישא אחד עם שכיכתיה בנין דאיכון אכיה וביה ונשמתיה בנוייהו כמה דמייתי להלן וכל דא לאו בנין לאשתלפא להיות כשמתיה וגו׳ דכתיב ויפח באפיו נשמת חיים . וכיו כן אית בזוהר ויקרא דף רמ״ח ע״ב וז״ל אבל סיהרא דעץ חיים הסיא נקודה דלגאו מיכיה אחי כמבוע דלית ליה פסק דכתיב וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו עכ״ל . הדי ששכיכתא גם כן לית לה פסק לנביעו דילה . וכיו כן תומכת בזוהר ויקרא דף רפ״ח ע״ח וז״ל עתיקא קדישא דכל עתיקין סתים דכל סתימין לתתקן זלא לתתקן וכו׳ כד אתתקן אקיק ט׳ כתורין דלהטין מיכי

מתקנוי

מתקומי וכו' ולינון נהורין דמתפשטין כד יקדבון למיכדע לון לית שכיח שום בוציכא חדא בלחודוי כך הוא עתיקא קדישא הוא בוציכא עילאה פתיחא דכל פתיחין ולית שכיח בר לינון נהורין דמתפשטין דמתגלין וטמירין ולינון תקרון שמא קדישא וכגין כך כלא תד ע"ל . הרי דשמא קדישא דליהו מק"ו הוא בנהורין דמתפשטין מעתיקא קדישא דכל קדישין וכגין כך ליכון לחד ולכך דייק מלמר ולמר שמתפשטין ולית לומר שכולהו יתן דכלא חד לכל הלילות תע"ג דליהו חד עם דמתגלי מכל מקום הוא כמודליק כר מכר שכולה כל כר לבדו לכל במלכא קדישא ושכיכתיה הם לחד בלא פירוד . וח"ת הרי בריש דלמר לומר דלפיק ט' נהורין דלהטין מכיה מתקומי ומדלומר לפיק משמע כמודליק כר מכר . ויש לומר דהלי דלמר דלפיק ט' וכו' לאו שכולהו שמקורם שכבר לומר בסמוך ולינון נהורין דמתפשטין ולית לומר דנפקו להודיעך דהלי דלמר דלפיק לאו דנפקו מכל וכל אלא שכתגלו לחון כמלן דלמשמע ידיה בעד החלון דלע"ג שלמשמע ידיה לא יקרא בפרד הזרוע מן הנוף אלא שכתפשט הזרוע לחון :

וא"ת והרי מן המלמרים דלעיל לומרין דלתגזרת יומין מלין סוף י"ל כיון דהכ' עטרין אלו דלתגזרו ויהו"ג דעתיקא קדישא מלחר שכיטוא דכל כיטוין נכנסה בהסלע"ג שעברו דרך אבא ולמא להתתקן בפרנוף אדם כיון דהכיטוא דליהו אלקן בנשמה קיימא בגוייהו לא פסיק החוט לעלמין ומכל שכן לומר שנכנס בו הנשמה . הרי שמלכא קדישא ושכיכתיה עם עתיקא קדישא הם לחד : וכמו כן תמצא בתיקוני זוהר חדש דף ט' ע"ח ו' ול' ומסיטרא דעילא על כל עילאין לתקריאת לאומנה דישראל עפ"ל . הרי דשכיכתא אדוקא בעילא על כל עילאין ולא פרם ומכה לעלמין ומסיטרא דא לתקריאת לאומנה דישראל פמו שפי' לעיל : וכמו כן תמצא בתיקוני זוהר חדש דף ו"נ ע"ח ו' ול' ומשכילים יזהירו מלין משכילים אלין דלית בהון שכל למיכדע למלריה עלמין דליהו עילת על כל עילאין בשכיכתא דלתמר בה זה השער לה' צדיקים יבואו בו עכ"ל . וצריך להבין מכח ליה לאליהו ז"ל לומר שבתי פסוק דמשכילים יזהירו הוא על מלן דלית ביה שכל למיכדע לעילת על כל עילאין בשכיכתא . ודילמא כמי שמשכיל ומעיין בסיתא סדרי ומכל דבר לידע פשטיה דקרא במלי . ויש לומר שלמד מפסוק לחר שלומר לא יתהלל חכם בחכמתו וגו' בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע לותי שנריך לדקדק בפסוק ידלמר לא יתהלל חכם בחכמתו אם כן לוך יתהלל המתהלל השכל וידוע לותי אם כן הייכו חכם . ועוד מהו בזאת דלמר קרא שהיה לו לומר בזה יתהלל המתהלל מהו בזאת . אלא כוונת הכתוב כך לא יתהלל חכם בחכמתו הייכו חכמות העיון שרוכה לידע בגופי תורה בזה החכמה אין לו להתהלל אבל בחכמה הזאת דהייכו של השכל וידוע לותי יכול להתהלל שבאלה חפלתי . וח"ת נפי בחכמת העיון לא חפץ . תדע שזה הפרש בין חפץ לחפץ כמו דלמר קרא יקרה היא ומפניכים וכל חפציך לא ישוו בה דפלפול חדי קב"ה כמו דלמרו בגמרא חדי קב"ה בפלפולא שהם מפלפלים לידע מהי קלמרי בדברים . אבל אם מפלפל בחכמה לידע לותו ולת מהו בזה חפץ יותר כמה דלמר קרא השכל וידוע לותיכי באלה חפלתי ולא לומר השכל לידע דברי אלא לותי דייקא . הרי בהירור כשלומר השכל הוא בידיעת הקבלה הלמיתית שתוקר לידע אלהותו יתברך . לכך לומר תלמיהו ז"ל ומשכילים יזהירו מלן משכילים כלומר אל יעלה על דעתך שכל המפלפל בחכמת העיון יקרא משכיל לכך שאל ולומר מלן משכילים כלומר מלן יקראו משכילים . אלין דלית בהון שכל למיכדע למלריה עלמין דליהו עילת על כל עילאין בשכיכתא כלומר שיודע שעילת על כל עילאין בשכיכתא דלמינו אד כמה דמסיים ולזיל המלומר דשכיכתא ועילת על כל עילאין לימין אד כאשר ביארנו לעיל בפרק זה . וכזה ייתכן לומר שזהו כוונת הפסוק דלמר בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע לותי כלומר כשיוכל להבין ולידע לותי בזאת דהיא השכיכה באלה חפלתי הוי בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע לותי . והעכין הוא שיש יודעים את זאת ולינם יודעים שהיא ת' עם עילת על כל עילאין כמה דלמרי עכיה דלית לה מגרמה פלום ומלחר שקורין לותה עכיה שחוסכים שלינה מקבלת אלא מכעלה וכשכיה בפירודא כקרא עכיה ודלי שלינם יודעים שעילת על כל עילאין לחדוק בה ויודע בדרך זה לייכו יוכל להתהלל בזאת החכמה לכל היודע דעילת על כל עילאין לחדוק בם לא יוכל להתהלל בזאת . הוי בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע לותי . בזאת שמשכיל ויודע לותי : ומה שלמר כי באלה חפלתי ר"ל שבתי כי הוא בתיבת טעם וידוע הוא מה שביארנו לעיל כי אלה הם סוד דזו"ן כדאיתא בזוהר בראשית דף ד' ע"ח ועל רזא דנא לומרו אלה אלהיך ועילת על כל עילאין חפץ להיות בתוכם ולייכו בפרד מהם הוי כי באלה חפלתי בלשון דייקא דמלין דידע לייחדא לותי בהון יוכל להתהלל וכזה יתוייק לשון הפסוק שלומר וידוע לותי ולא לומר ויודע לותי שבא מלת ידוע הוא מלשון והלדם ידע את חוה לשתו דהייכו שכתייחד עמה ו"ש בזאת יתהלל המתהלל שמשכיל ומייחד לותי הוי השכל וידוע לותי כלומר שמייחד לותי בזו"ן מטעם כי באלה חפלתי

לכך

לכך תמר חליהו מתן משכילים חלין דחית דהון שכל למכדע למחרי עלמין בשכינתא . הרי שעיקר הידיעה הוא לידע שכינתא
ומלכא קדישא עם עילת על כל עילאין לימין חד ובגין כך אמר מתמיכים דהון כמה דאתית בסוף המאמר הזה ובגין דחיהו מלגאו
שוי לחמוכת ישראל דהון דהיה קשורים דכלהו פקיחיים וחיכוכיים כלילא מעילאין ותתאין עד דלית סוף ותכלית ובגין כך
קרא לה לחמוכת ישראל דכה תשתיודעו עילאין ותתאין לעילת על כל העילאין ומתן דמייחד ליה כה כחלו מייחד ליה ומחלק
ליה על כל עילאין ותתאין . הרי דמתן דידע דעילת על כל עילאין עם שכינתא לימין חד כחלו מייחד ליה ומחלק ליה של כל
עילאין ותתאין הייכו דאמר קרא השכל וידוע לותי כי כחלה חפצתי ולכך יוכל להתהלל המתהלל בזה :

ומה שאמר כבק"ה שהי נשמה לתקריאת בוניכא דקרדיכותא הכה יש סוברים בזה שבוניכא דקרדיכותא מיהו בינה ומושפ
כל האומר כן שביכה בקריאת בוניכא דקדריכותא והוא מלשון חלבים שמים קדרות דהייכו שדיכין מתערין מיכה ולכך
נקרא בוניכא דקדריכותא אבל כשאומר בזוהר בוניכא דקרדיכותא לימו מדבר על בינה כדאיתא בויקרא דף רכ"ב ע"ב ו"ל כף
אתחברו חבא ואמא חב מרוחא דגניז בעתיק יומין ובינה אתגניז בחלי חוירא ואכלילו לכימונא דנפיק מבוניכא דקרדיכותא דגניז
בחעוי דאמא ע"כ . הרי בבירור שהכימונא דנפיק מבוניכא דקרדיכותא עבד גניזא בחעי אמא ת"ל הרי בבירור שאמא לא
בוניכא דקרדיכותא : **ועתה** צריך להתבונן ולידע אלו בוניכא דקרדיכותא אחי היא ואלו בוניכא דנפיק מיכה אחי היא
שבכה יש האומר הזה משמע שהכימונא לאו בוניכא דקרדיכותא היא אלא דנפיק מיכה כדאיתא בתחילת האומר הזה ו"ל מבוניכא
דקרדיכותא כפק כימונא פטישא חזקה תקיפא דכטש ואפיק זיקין לעילאין קדמאי ואתערבי בחוירא דכיא ואתבסימו דא בדא הרי
שהכימונא כפקא מבוניכא דקרדיכותא ולאו אחי בוניכא דקרדיכותא . ובזוהר אחד דף ג' ע"ד ו"ל כחורא דלא קיימא בכהורא
גליף וכפק כגיכו דכל כימוכין וכו' ואחי כגיכו מלקא ונחתא ואחי לקרי בוניכא דקרדיכותא אחי אתקין וכטש בכל כטישין ואמור לך
גדל וכו' . אלו בוניכא דקרדיכותא כאיר מאן דכאיר ומלקא ונחתא ואתפשט לכל סיטרין וכדין לקרי קו אמדה הרי שהכגיכו בעמא
יתקרי בוניכא דקרדיכותא וקשיא להאי דלעיל דמשמע דהכגיכו כפק מבוניכא דקרדיכותא . עוד קשיא מאחא דלעיל שבאלו סיפא
תשמע שהכגיכו שקרא בוניכא דקרדיכותא יתקרי ג"כ קו האמדה כמ"ש וכדין לקרי קו האמדה . ובאיקוני הזוהר משמע לאיפכא
שהבוניכא עצמה אינו קו האמדה כדאיתא דף ל"ו ע"ב ו"ל בריש הורמנו דמלכא בוניכא דקרדיכותא לא אאור ולא חושך ולא ירוק
ולא אוכם כלל ואלו בוניכא אינו קו האמדה עכ"ל . הרי בבירור שהבוניכא עצמה אינו קו האמדה ולא הכימונא . עוד קשה
שבאאמר זה משמע דאלו בוניכא דאתקריאת בוניכא דקרדיכותא ואתקריאת ג"כ קו האמדה אתקריאת ג"כ משאתא **ובזוהר**
בראשית דף ט"ו ע"א משמע אינה דמלכא גליף גלופי כטירו עילאה בוניכא דקרדיכותא נפיק גו סתיכו
דסתיכו מרוח דאין סוף וכו' כד מדיד משיחא עביד גוכין לאנהרא . האיכו הוא שכיכו שמדד משיחא דאינו בוניכא דקרדיכותא
עביד גוכין . הרי שבוניכא דקרדיכותא נקרא משיחא ואיך בזוהר אחד קרי לכימונא משאתא . הרי עיכיך רואות את
כל האאמרים האלו שאקשים זה את זה ולא אאי זה כראי זה מה שזה פותח זה פותח ומה שזה אפשר לעשה
שלום ביניהם כי אם בהקדמה שיש בכק"ה והוא כי בוניכא דקרדיכותא היא בכשמה ממש וכשילדו הכ' עטרין לגו אבא ואמא
בכלל בתוכם כימונא אחד דנפקת מבוניכא דקרדיכותא דהיא אלא בשמה כדי לגייר את בשבי עטרין אלו לעשותם פרגוף כפי
דמבועא דבירא נפיק כיאמא טמיר בלילייא דאתעבד בפלגות לילייא בתולדין דאפיק עכ"ל . תדע שיש ג' מדרגות וסם אור

ואפיק ליתאי רישא לנשמתין דכל נשמתין . דאתר רזא למלכא קדישא . הדא רזא לתפארת שהוא זיו היקונין
של מלכא קדישא ואפ״ה שתיהן נאמר זכר שהוא נכיא דכל נימוסין ושרגין כלה ביה הייכו על מלכא קדישא כמ״ש לעיל
שהוא נימוסא גיירא יתיה ובשארת בנויה למהוי גבול מקיף ליה מבפנים ולכך נקרא ו״ק נכיא לפי שהוא נגטייר ונגלף מהוא
נכיא ושרוי בגויה והאי נכיא הוא דכל נימוסין ושרגין כליהן ביה ינן כי יוכיה נפקין כלה לח״כ . נפיק וטייר ר״ל שנפק ונעתיקא
קדישא ואתעטר בהאי ואחו . פתיס וגליף רזא לזכר שהוא פתוס לעילא בגו הכתר ונלוי מתוך הספירות ולף על גב
דידעינין דהוא גלוי בתוך כל הספירות . חזי ולא חזי לתתאי בפעולותיו ולא לתתחזי בעצמותו ינן כי הוא בעצמותא לגופא .
ומה שאמר נפיק בימא טמיר בכלייתא הייכו כמו שאמרנו לעיל שמרמז בחמה ג״כ בסוד יונה חמה חכרתקה והשתא דאיהו
קודשא בריך הוא נפיק בימא וטייר בכלייתא ולוקחוה גם כן שבלגות לילייתא עיילו בגנתא דעדן להשתעשע בצדיקייא הייכו
דאמר המאמר השתעשע בפלגות לילייתא בתולדין דלפיק . נמצינו למידין מן המאמר הזה שמלכא קדישא יקרא נגינו דכל
נימוסין על שם הכינוסא שניירה יתיה . וכבר אמרנו גם כן לעיל דבוניכא דקרדינותא היא נשמתא דכל חיי ולפי שהיא מתלבשת
בו מלכא קדישא ג״כ יקרא למלכא קדישא ג״כ בוניכא דקרדינותא על שם נשמתיה . ובחלו הקדמות נכוח לומר זוהר
חדש וזה לשונו נהורא דלא קיימא בנהורא גליף ונפיק נגינו דכל נימוסין וכו׳ והאי נגינו מלקא ונחתא והאי לתקרי בוניכא
דקרדינותא האי נהורא דלא קיימא בנהורא דגליף לתיהו בוניכא דקרדינותא לפי דהיהו נשמתא דכל נשמתין לכך לתקרי נהורא
דלא קיימא בנהורא דלית עלה נהורא דקיימא היא כה ורחיב לזה תמצא בזוהר בראשית דף ט״ו ע״ח וז״ל בריש הורמנותא
דמלכא גליף גלופי דטהירו עילאה בוניכא דקרדינותא וכוונת המאמר היא כך שבוניכא דקרדינותא גליף גלופי דטהירו עילאה
הוי גליף גלופי דטהירו עילאה היינו דהיהו בוניכא דקרדינותא וזהו שאמר בזוהר חדש בויתחנן נהורא דלא קיימא בנהורא גליף
וכשגליף נפק נגינו דכל נימוסין הייכו בכללות דמלכא קדישא ושכינתיה כנזכר ומה שאמר והאי נימוסא מלקא
ונחתא והאי לתקרי בוניכא דקרדינותא . הענין הוא מה שאמר מלקא ונחתא הייכו שמלקא לרחם ונלפא ברחם כל גלופין
דלית בה ונחתא בנוף ונלף כל גילופין דלית ביה כנזכר לעיל במאמר ברחשית דף כ׳ ע״ח ע״ש וכשגליף להאי פרצופא האי
נימוסא דהיהו חלק הנשמה ועבדא חלל לקבל מה הנשמה אז לתקריהת האי נימוסא כשנכנסה הנשמה בתוך מלכא קדישא לתקריהת
בוניכא דקרדינותא ודייקא נמי מן המאמר דאיהו לתקרי בוניכא דקרדינותא ולא אמר לתיהי בוניכא דקרדינותא הלא לתקרי כשנכנס
בכל בתוך החלק אז יקרא החלק בשם הכל . וכזה יתורץ למה שהקשינו בתיקוני הזוהר ח״ל בריש הורמנותא דמלכא בוניכא
דקרדינותא וכו׳ והאי בוניכא לתיהו קו המדה וכזוהר חדש מיחזי דהכינוסא יקרא קו המדה וז״ל כהאי בוניכא דקרדינותא כהיר
מאן דכהיר ומלקא ונחתא ואתפשט לכל סיטרין וכדין יתקרי קו המדה הרי שהכינוסא שנקרא בוניכא דקרדינותא יתקרי קו
המדה והוא הפך מהבנת התיקונים שפשוט שהבוניכא עצמה לתיהי קו המדה . שלא בזחת התקדמה שהקדימו שהכינוסא
מקודש נקרא כינוסא וחח״כ יתקרי ג״כ בוניכא דקרדינותא על שם שהנשמה דהיא בוניכא דקרדינותא תתלבש בה ויתקרי ג״כ
קו המדה על שם קו הנשמה שמתלבש בתוכה ולכן תמצא דאמר וכדין לתקרי קו המדה ולא אח׳ ולתיהי קו המדה לכל בהנהו דתקוני
נלוב והאי בוניכא דקרדינותא לתיהו קו המדה כלומר קו המושך בכינוסא שהיא המדה שהוא מדבר על הנשמה ממוש לכך לא אמר
נקרא קו המדה אלא לתיהי קו המדה ותמצא זה מדוייק בזה לשון של זוהר חדש מ״ש והאי כנינו מלקא ונחתא והאי לתקרי בוניכא
דקרדינותא הייכו שנקרא בוניכא דקרדינותא על שם הנשמה שתתלבש בה ומפרש ואזיל דהאי כנינו לתקין ובטש בכל נטיען
ואומר לו גדל כלומר דהאי כנינו לתו בוניכא דקרדינותא ממש אלא נפש המניירת דבשם בפרנוף ונליף נליפוי ואומר לו גדל
ונקרא בוניכא דקרדינותא על שם הנשמה שעתידה להתלבש בה שנפש המניירת לזכה מתפרדת מן החדש לעולם כמו דאמר
קרח ונפשו עליו תאכל ולא הרוח שהרוח תשוב אל האלהים ומכ״ש הנשמה ועל התלבשות הנשמה בתוכה נקרא בוניכא דקרדינותא
והוא שאמר האומר בהאי בוניכא דקרדינותא כהיר מאן דכהיר דהייכו הנשמה דנהיר בה ובהתכנס הנשמה בתוכה אחר נאתו
מרחם תמו יתגדל הגוף ויתרבה ומתפשטת הנשמה בכלה עילאה ותתאה וזהו שאמר מלקא ונחתא ואתפשט לכל סטרין וכדין תקרי
קו המדה כלומר כשנכנסה הנשמה בתוך האי פרצופא ואתריהית לכל סטרין כדין יתקריהת קו המדה שמקודש נקרית כינוסא
שהיא מדה ולא קו ועל ידי קו הנשמה נקרית קו המדה . לכך אמר וכדין יתקריהת קו המדה כלומר כשנכנסה הנשמה בתוכה
ואתפשטת לכל סטר זו הוא כינוסא דתקריהת קו המדה :

ועזה צריך להתבונן הלי שאל לקו המדה מהו דמדקדק להלי כינוסא קו המדה משמע דלית קו שלימו של מ׳ דה דאם לית
דליתא קו לחדיתי די לו שיקרלהו קו מדלמר קו המדה ס״מ דלית קו שלימה של מדה . ועוד דכשאתא דהיא כוכיתא
דקרדיכותא לאיך יתכן לקרלה קו המדה שהרי בה ליתי מדה ושיעור שלפילו מלן דלחזיד בכשאתא לתמר בה דלית מדה ושיעור
כחלייתא בתיקוני זוהר חרש דף י״ג ע״ל לכל מסיטרא דעלת על כל עילמין ליתי לה גבול מסטריה ולא תחום מסיטריה ולא
דשו עלה ולא בר מיכה וליתי לה מדה ושיעור . ואם למלן דלחזיד בה בכשאתא יחזית דלית בה מדה
ושיעור מכל שכן בכשאתא דלא ליתי בה מדה ושיעור ואיך יתקריאת קו המדה . ויש לומר שבוונת קו המדה יש שני משמעיות
הרלזון שרוצה לומר קו שמודדים בו הוי קו המדה . והשני קו שהוציא לת המדה שהמדה יצלת בשיבתו ולתקרי
על שם הפעולה שפעל והרלזון הוא שם העצם דהייכו שכו מודדים כיצד שלמרו רז״ל בכל המדה שלית תוצים לזה והמוד שלית
תוצים לזה הוא בסוד הכו״ן שלית השכיכה שלית המקבלת לת השפע ומותלת לכל עלמת בימדה ובמשקל כפי מה דרלוי ליה ולכן
היא קיומת דעלמין ועל זה השם נקרא הכיוכא קו המדה שכפי המשמעות מן המלמר הזוהר בויקרא דף רכ״ב ע״ב ו״ל מכוכיכא
דקרדיכותא כפקת כיוכא פטישא חזקה תקיפא מדקדק לה בכל הכהו בכויין דהייכו פטישא חזקה תקיפא שוע מיכה
שלפי כיוכא היתה שורש הגבורות . וכבר מבואר בזוהר ויקרא דף רכ״ח ע״א ו״ל מסיטרא דלתא הוא גכיז בגויה חד עיטרא
דלקרי תקד ומסיטרא דלתא חד עיטרא דלקרי גבורה עכ״ל . והתרין עטרין אלין לימין שורש החסדים והגבורות והרי יש
המלמר בכירור דעיטרא דלקרי גבורה הוא גכיזא נו לתא . ומלחר שמלמר לעיל כיצד להיות כיוכא בכל הכי בכויין
דגבורה פטישא חזקה תקיפא . שמע מיכה דהיות כיוכא היתה שורש הגבורות וכזה דמסיים ולויל כד לתחברו לבא ולחזא חד
פוא מרוחא דגכיז בעתיק יומין ודיה לתגכיז הלי לוירא ולכליל לכיוכא דכפיק מכוכיכא דקרדיכותא דגכיז בויעוי דלחזא עכ״ל .
הרי שלוירא דכייא דהייכו שורש החסדים דהוא בגו לבא לכליל להלי כיוכא דכפק מכוכיכא דקרדיכותא דהוא גכיזא בויעוי
דלחזא . הרי בכירור שהכיוכא הוא שורש הגבורות דלתא לבכיה מעתיקא קדישא לם כן ליודיכן מיכה שהכיוכא היא שכיכתא
דמלכא קדישא והיא שורש הגבורות ולכך לתקריאת קו המדה שהגבורה כותבת בימדה ובשיעור ולע״ג דלזימי קו כלומר התפשטות
מ״מ יהיבת בימדה ולכך לתקריאת קו המדה ולכך שם כ״ן דלזימו שכיכת לזימו כולו סוד דוי״ן שהם קויס כזה יו״ד ה״ה ו״ו ה״ה
דהייכו היו״ד יש בה ו׳ ד׳ הדל״ת צורתה שכי וי״ן הרי שלשה וי״ן וכל ה״ה בימלואה צורתה שלשה וי״ן דהייכו כל ה׳
שלשה וי״ן סך הכל י״ז וי״ן שעולין כמכין ק״כ וד׳ לותיות ההוי״ה הרי ק״ל . הרי שם כ״ן דלזימו הכיוכא פטישא . חוקה .
תקיפא . עולה כמכין ק״ו ולכך נקרא קו המדה . ושם מ״ה עולה מספרו כמכין קו״ל כזה יו״ד ה״א וא״ו ה״א בכל אל״ף
צורתה יו״ד וא״ו ודל״ת שעולה עשרים ושלשה שפ״ין הרי שלשים . ויש בה לחד עשר וי״ן דהייכו ו״ו דל״ת
של יו״ד שלשה צורות . של וי״ן של הה״ח רלשוכה שלשה . הרי שש . השכי וי״ן של וא״ו . ושלשה של ה״א לחרוכה . הרי חמשה .
חמשה ושלשה הכוכר הרי לחד עשר . י״א וי״ן הם שלשים ושש . ושלשים של השלשה תלפי״ן הרי קכ״ו ועשר של היו״ד הרי כמכין
קו״ל הרי שם מ״ה עולה כמכין קו״ל הייכו דכתיב הקול קול יעקב כלומר השם הזה שעולה כמכין קו״ל כקרא קול יעקב . וזהו
שלמר הכביא ישעיה קו לקו קו לקו העכין הוא שכבר למרכו שהשכיכה כקרלת קו דהייכו שם כ״ן ושם מ״ה כקרלת קול הייכו לק״ו
שלמר הכביא ישעיה קו לקו קו לקו העכין הוא שכבר למרכו שהשכיכה כקרלת קו דהייכו שם כ״ן ושם מ״ה כקרלת קול הייכו לק״ו
וזהו שם כ״ן פכיימיים דלימין מ״ק כך יש שם מ״ה ושם כ״ן לימוכיים ולימין זעיר ונוקביה ז״ס הכתוב שכי פעמים
קו לקו קו לקו . הרי כתבלר לך עכין הכיוכא ולמה כקרלת קו המדה ולמה כקרלת כוכיכא דקרדיכותא . וכבר בילרכו לעיל
שלמלכא קדישא יקרלת ג״כ כוכיכא דקרדיכותא מטעם הכוכר בבק״ק שהוא כר המלזר בלב דלהיו זעיר מכפין כשו שהכשמה כקרלת
כוכיכא דקרדיכותא על שם שמלזר בלבא דכל לכין . דלהיו מלכא קדישא . כך מ״ק כקרלת כוכיכא דקרדיכותא על שם שמלזר
כזעיר מכפין דלהיו לכ . וכזה יתייסב ג״כ מה שמלזר המלזר בזוהר ויקרלת דף רכ״כ ע״ל וז״ל מכוכיכא דקרדיכותא כפק חד
כיוכא פטישא . חוקה . תקיפא . הייכו על השכיכה דכפקת מלכא קדישא שהיא פלגת דגופא דלילה הוי מכוכיכא דקרדיכותא
דלהיו מלכא קדישא כפק כיוכא דלהיו שכיכתא ולפי שמלכא קדישא הוא שורש המדות לכך לזמר בתיקוני הזוהר דף ל״ו ע״ל
וז״ל כריש הורמכותא דמלכא כוכיכא דקרדיכותא לא חיוור ולא סומק ולא ירוק ולא חוכם כלל והלי כוכיכא לזהו קו המדה עכ״ל .
כוכת המלזר היא בך מ״ש כריש הורמכותא דמלכא כוכיכא דקרדיכותא הייכו שתלה מה שעלה בלחשבתו היה מלכא קדישא
עיזא כוכיכא דקרדיכותא כמו שלמרו רז״ל ישרלל עלה במחשבה תלה הוי כריש הורמכותא דמלכא כוכיכא דקרדיכותא

מה שאומר לה חיוור ולה שומק וכו' . ויש שלה היה ניכר בו לה חסדים ולה גבורות לפי שעדיין לה נתקן לכן לה היה נראה
בו שום גוון כלל ולהי כוניה לומר שלהיו קו האדם רוצה לומר שלהיו קו להבחין מדה דלהיו הגילוח כפי ההכנה שנית דיש בקו העדה
כנזכר לעיל (ושאר המאמר על זוהר חדש בויתחנן בה"י תמצאהו בספר תענוגות) :

ובזה שלומר בכ'קהק' שמלכת קדישת יקרת נפש כן ז"ת לזה יש רמיזה בזוהר ויקרת דק קכ"ח ע"ב וז"ל ולהי אתיקת דעתיקין
לתקדי תריכת דלכפין והוות דלבר לתקרי זעיר לכפין לקבליה דעתיקת סבת קדש קדשים דקדישין עכ"ל . הנה כוה
המאמר יש יתור הרבה לשון שהי' לל המאמר שתיקת דעתיקין לתקרי תריך לכפין והוות דלבר יתקרי זעיר לכפין . ולהי הלי
מאמר לקבליה דעתיקת סבת קדש קדשים דקדישין . דמשמע דלקבל דבר לחר לת יתקרי זעיר לכפין ללת לקבליה דעתיקת
סבת . ועוד מדלומר דמתקרי זעיר לכפין לקבליה דעתיקת סבת משמע דלגבי פרצופי דלמילות ללו זעיר לכפין הוה מדלומר
דלקבליה דעתיקת סבת יתקרי זעיר לכפין כרלה דהוקת לקבליה דעתיקת סבת יתקרי זעיר לכפין . לבל לקבל שלר פרצופי
דלמילות ללו יתקרי זעיר לכפין . ועוד יש דלתר בריאת ולהי עתיקת דעתיקין יתקרי תריך לכפין . קשה שפיש לו לומר לזיהו
תריך לכפין לם הוה על הכתר דכתר הוה תריך לכפין . מדלומר יתקרי משמע דלתו לזיהו תריך לכפין ללת שלפעמים מתקרי
תריך לכפין כהתלבשו בגויה . ג"כ משמע זה ז"ל במלכת קדישת מדלומר יתקרי זעיר לכפין ולת לומר לזיהו זעיר לכפין ודתי דעל
מלכת קדישת קלומר שיתקרי זעיר לכפין לקבליה דעתיקת סבת לבל לגביה שלר פרצופין לזיהו תריך לכפין ולפי שמדבר במלכת
קדישת לכך הוצרך לומר דהוקת לקבליה דעתיקת סבת יתקרי זעיר לכפין ולכך הוצרך המאמר להתריך בלשונו השטור . הרי
מדיוק המאמר ביאורנו לך שמלכת קדישת יקרת נפש כן זעיר לכפין ולתו שהוא זעיר לכפין לת בפס מוצלל לליו מהיות מתלבשות
זעיר לכפין . לבל מעכשיו יקרת תריך לכפין לגבי פרצופים דלמילות לפי דלזיהו עתיק יומין דזיהו בכתרת עילאה כשהוא
לעיל לפי דלזיהו מתפשט וגבורה דעתיקת קדישת ממש וזהו שלומר המאמר בזוהר ויקרת דק קל"ח ע"ב וז"ל ולכל לחד דישתכח
מ"ה הוי"ה תרי זיווגי לו להי"ה תרי זיווגי חד לזעיר לכפין וחד לעתיקת דעתיקין ולע"ג דכללא חד עכ"ל . הרי בבירור
דעתיקת קדישת דנקרת תריך לכפין ומלכת קדישת דנקרת זעיר לכפין כללו חד ישנבי הוה מגי וכיה בנזכר לעיל :

בית קדש הקדשים פרק כ"א

וביאור המאמר זה לע"פ שכבר כתבתי בענין מלילות
הכתר למה הוצרך מלילותה ועכשיו כבתר ע"י מי
ידוע לו בחינת הכתר כי מלילות חב"ד חג"ת נה"י ס כבר
כתבתי מלין בלו לו לבל הכתר לת הוזכר מלין בת לו :
דע שכבר כפך הבינונת פשישה חזקה מבוניות דקרדיגותת
עבר דהך הכתר ולקת ממש חלק לכתר דמלכת קדישת
והוא לותה הבחינה דהיה שנזכר לעיל והבחינה הבינונ
דבוניות דקרדיגותת עתה לעשות ממנו כתר למלכת קדישת
לפי שת"ק תובר מכל עיקר רוחניות המלילות והיו בכלל שוס
פרצוף ולת שוס ענין מכל פרצוף בדרך משל עשר ספירות יש
בכל פרצוף מעשר פרצופים וכשהבי לומר שלקת חלק מכל
פרצוף ופרצוף לבחינת פרצופו לז יהיה בכלל האבויים וגם כן
מלחר שלוקת חלק מכל פרצוף ופרצוף ת"ב כשהרו כל הפרצופי'
הספרים והי לפשר לומר דבר כזה : וה"ת לזה . ודלמת
מהענין הוא שבטל חלק מכל פרצוף ופרצוף וכשהרו חספרים
חלק ת' מכל פרצוף ופרצוף :

עוז לאלהים פרק כ"א

ומה שלומר בבק"ה הק שבשמת זו"ן הוא מזווג מלכת קדישת
ובכיוצא לזה לית רמיזה בזוהר ברלשית דף כ' ע"ת
וז"ל בכיוצא עתיקת דנפק מנו מחשבה ולקרי מ"י שירותת
לבכוי'קיימת ולת קיימת עמיק וסתים בשמת לת לקרי שת מ"י .
בעת לתתגלי' ולתתקרי בשמת דת ותתלבש בלבוש יקר דכהיר
וברית חלה עכ"ל . הענין הוא שכבר בילרנו בפרקין דלעיל
שמי הוא מלכת קדישת ולכך לקרי שירותת לבכוי'קת שהוא הוא
תחלת בנין העולמות כלשר מבואר בפירקין דלעיל ובנין
דלילו לגו מכל ספירות ולת לתחזי לתתר כיה קיימת ולת
קיימת עמיק וסתים ולית ליה שום שם בתורה שכל עשר שילין
שלילין נמתקין הם על עשר ספירות זהו שלומר בשמת לת לקרי
חלת מ"י . ומה שלומר המאמר כד בעת לתתגליית ולתתקרי
בשמת דת לתתלבש בלבוש יקר דכהיר וברית חלה הלי לבוש
יקר לילו שכינת עזו כמו שלמרו לכמי כנסת הגדולה ומושה
יקרו בשמים ממעל והלי התלבשות היינו ויוג בסוד נקבת
תפארת גבר . ועל ידי זווגם ברית חלה דלילון תפארת

מלכות וזהו שאמר שלו תרוס פיכם ואילו תפי כרית תלה .
תרוס דייקא ואע"ג דתלת ותרוס הוציאו לופיר תכפין הכריסה
לית כקרית תלת על שם הכשוה כי המולידים לית כקרתו כורתים
תחל הכשוה המציירת ותתיב לת החדם היא הכורת תחל על
מ"י דתיהו כיכה תאמר פיה מ"י ילד לי
לת תלה וכמו דכתיב גם כן תכטן מי יפת
הקרת ולת לתור תכטן מי כקרת הקרת
שלת כתור כריתה תלת במציר ותתיבו
הוי מ"י כרת תלה דהיינו תלכת קדישת
שנפת בהם הכשוה כי ג' שותפין יש
בחדם דתנילות כמו כל תדם וחדם .
לכיו ותתו תייכו תבת ותות ותקדוש
פרוך הוא הייכו תלכת קדישת שכותן בו
הנשמות : ותה שאמר ותתלבש בלבוש
יקר דכהיר . פריך להכין לתת הוצרך
לומר תלת דכהיר דודאי דלבוש יקריה
דקודשת בריך הוא לת יכהיר . תלת
להודיעך שהוא מדבר על שכינת עוזו
דתלכת קדישת דלת תתקריאת
תספקלריא שתינה מתירה פמו תלכות
דשאר עולמות תלת היא כהרת מעמתה
ג"כ כמו תלכת קדישת לכן תיור בלבוש
יקר דכהיר כלומר דכהיר מעצמו הייכו
דכתיב עוטה תור כשלמה נוטה שמים
כיריעה עוטה תור דייקא דתייכו שכינת
עוזו שכתינתך בה וכוזוג בה ותו נטה
שמים כיריעה דתייכו תפארת שעל ידי
זיווגם הוציאו נשמתם דוק"ן וכזה נטו
שמים וכעצו פרוך : עוד יתכן לומר
שכוונת הפסוק הוא כך להזכיחך משלקת
דעתן דתך על נכ שתרתה דתכת ותות
הוציאו לתפארת ביינו שתכת ותות
הולידו תת הורע תכל הטובה תותם
ותתיכה תותם הוא מכח דתלכת קדישת
מתותה הנשמות חיים שכתן בהן והייכו
דתמר קרת עוטה תור כשלמה כלומר
ההוא דתייכו עוטה תור כשלמה כנזכר
לעיל תייכו נוטה שמים כיריעה . וכמו דתמר קרת כה תמר
כתל

והגלגלתא של זה הפרצוף דהיא
מאריך דהיינו כשיצא זה דניצוץ
הפנימי החזק דבוצינא דקרדינותא
מואירא דהיא דעתיקא קדישא
כנ"ל קודם שנתלבש באמא עבר
דרך פרצוף אריך ולקח ממנו חלק
לתיקון זה הגולגלתא והיא הנקרא
קרקפתא דלא מנח תפילין כנזכר
בתיקון י"ג במאמר אליהו ז"ל כתר
עליון איהו כתר מלכורת ועלירת
אתמר מגיד מראשית אחרית ואיהו
קרקפתא דתפילין וחקרמוני קוראים
אותו מחברת הגוף ע"ש שחובר
מפרצוף הכתר הנקרא נזר ואהו מה
ששנינו באורא האי דיוקנא דאדם
כליל עילאין ותתאין ולפיכך נרמז
שמו של הפרצוף הקדוש דהזה
בראשי תיבות של העשר פרצופים
דהיינו כח"ב חג"ת נהי"מ עולים
למנין ישראל עם ה' אותיות שהוא
ישרא"ל עלאה קדישא דכל משתתן
דמהימנותא בירה תלין כנזכר
במאמר הינוקא קדישא בפ' בלק
דף קצ"א לרהורות שפרצופו
הקדוש חובר מכל הי' פרצופים
דאצילות והוא כעל בחירה ברצון
דהיינו רצון מצד נשמת חיים שיש
שהיא בחינת נשמת עתיקא קדיש
ממש שהוא רצון פשוט וחסדים
פשוטים ובחירה מצד הכלים
שהם דינין :

ונשיב לך שלא יתכן להיות דבר זה לפי שכל עשרה הפרצופים
פרצוף אחד לא כורך הכשוה ולי לתפשר שתהיה
הפשוה אחד לא בכחינת הגוף שאם לא כן ישארו חיה אחרים
פנויים בלי כשוה ואם הכשוה תירה על הגוף ישארו מאחרים
הנשמה גלויים ותחות התקונים שנעשו
לכשוה תתודע הנשמה כנזכר אחל
בתיקונו ידוע ע"ש . וגם לי לפשר
לכשוה להיות אלת תעין הגוף שאם
תהי' תיחתרית תשאר הכשוה תגולה בלי
לכוש וזה לי לפשר לכן לת יתכן שלקח
אלק מהי' פרצופים לפי שע"ק מתלבש
בתוכם כשרוכה והתלבשות הוא באופן
זה דהיינו שכתר דע"ק שהוא בחינת
עשר ג"כ היא מתלבשת בעשר דאריך
אנפין וכן אבא גם כן כלולה מעשר
ומתלבשת בעשר דאבא שהוא אלת .
וכן בינה דאלת קדישת שהיא כלולת
מעשר מתלבשת בעשר דאמא וכן כל
ספירות וכל אחד ואחד מתלבשת בתוך
עשר דהיינו בפירות דשיך לה . אם כן
דהיות כך שכל ספירה ומספר ספירותיו
יש בה בחינת עשר צריך להלבוש
שמתלבש בו גם כן שיהיה בו עשר כדי
שתתפשט בתם הנשמות שיש בה בחינת
עשר ואם אינה שאלקח מכל פרצוף
ופרצוף אלק אחד לעשות ממנו פרצוף
ע"ק ישאר כל פרצוף ופרצוף חס
ע"ק בתוכו ספירות ואין בהתלבשות ע"ק בתוכו
יהיה אלק מכל בחינה ובחינה של הי' שלו
ישאר מגולה וזה לי לפשר לאומרו
שתשאר הנשמה מגולה . וי"ל שבכל
פרצוף ופרצוף יש בו בחינה אחת ואותה
הבחינה אינה בכלל העשר ספירות של
כל פרצוף ופרצוף ואינה הבחינה הנקרא
דעת של כל פרצוף ופרצוף ומעשר דעות
נעשה פרצוף ע"ק ושכינתי לפי שהדעת
לגוף הוא כנשמתא לגוף בסוד נפ בלא דעת נפש לא טוב כנזכר שאלק שחובר פרצוף ע"ק מכל הנשמות של
פרצופים .

מיני פירות דקציעות שהם כל הדעות · וזה הסוד לי חלל דעות
ר' מנחם שחובר ספר כל דבר דלית עיילת בחושבן לכן נקרא חד
ולית בחושבן וקשה דמדקתמר חד תיך תימר ולית בחושבן שהרי
מבר מנחם ותמר חד· שלא לעולם ליהיו חד לגבל לית עיילי בחשבין
עם העשר ולית בחושבין לחשלם מן העשר ו"ש עשר ולית תשע
עשר ולית אחד עשר · עשר ולית תשע שהם יאמר תשע ירצה
שהוא לקח חלק מכל פרנוף ופרנו'ות יאמרו תשע לכולהו עשר
ולית תשע שלא לקח מבחינ' הפרנופי'· עשר ולית י"ת לומר דלהו
ליהו בחושבן עמהון לפי שעשר פרנופי'אלו הם בחינת פרנוף
הגוף ולהיכם זוים זה מזה · לכל חלכות קדישת הוא בחינת נשמה
נפיק ועייל ת"כ תיך יתמנה בכלל חלקי הגוף לכך נאמר חד
ולית בחושבן וזה שאמר גם כן ספר יצירה עשר ספירות בלימה
ומתבטו בה רבוות' קיומי דקיומי כל אחד מהם בה פירוש אח'
והגידה לי פירושו כך עשר ספירות בלי שם ע"ה הוי בלי י"ה
יתן דלית עיילי חושבן של העשר לפי שהוא נשמה והנשמה לוקה
בחסרת בכלל חלקי הגוף :

ומ"ש ועליה אתמר מניד מרחשית לאחרית הכוונה היא
שר"ל שבכתר שהוא ראשית מניד שצריך להיות חלכות
שהוא לאחרית והענין הוא כך שכבר אמרנו שכל פרנוף יש לו
עשר ספירות ולהיות הוצרך בכל פרנוף עשר ספירות לפי שהם
עשר פרנופים · ובכתר לך פרנוף אחד ואיזהו תבין בשאר תדע
שהפרנופים הם יולבשים זה בתוך זה והם כלולים זה בזה כמו
פרנוף הגוף שהוא נוף לחד וכו חלקים הרבה · ואם יהיה בחד
מהילו בחסבע קטנה יכלול כל הגוף לפי שכל אחד כלולה
מעשר ובחופן זה הם הספירות שבכתר דכתר היא כתר דאריך
אנפין בעצמו · חכמה דכתר הוא כתר דחכמה · בינה דכתר
היא כתר דבינה · גדולה דכתר היא כתר דגדולה · גבורה
דכתר היא כתר דגבורה · ת"ת דכתר היא כתר דת"ת · נצח
דכתר היא כתר דנצח · הוד דכתר הוא כתר דהוד · יסוד דכתר
הוא כתר דיסוד · מלכות דכתר הוא כתר דמלכות · כיצד אתה
אומר כתר מעשר ספירות מניד שצריך להיות מלכות שהיא
אחרית שהם היה יש' לה היה מניד על המלכות ובהיותו עשר
כתרים רמוז על כתר של מלכות וזהו מניד מרחשית לאחרית
וזהו שאמר גם כן כתר עליון היהו כתר מלכות כלומר שמלכות
דכתר נעשה כתר למלכות כיצד שהכתר עליון נעשה עשר
כתרים לעשר פרנופים וכן פרנוף דחכמה נעשה עשר חכמות
לעשר פרנופים בדרך זה כתר דחכמה · היהו חכמה דכתר ·
חכמה דחכמה · היא בחינת חכמה בפרנוף החכמה · בינה
דחכמה

חלל ה' בורא השמים ונוטיהם חלל ה' דוקא כאשר בהתרגו
בפרק תשיעי דהיהו מלכות קדישת תיהו ברית את השמים ונטע
הרי שמלכות קדישת על ידי זיווגם יצאו נשמות לעו"ן ותקנו כל
העולמות · וכזה יובן מה שאמרו רז"ל במדרש רבה שחל רבי
יהושע בן יהוסדק את רשב"י לפי ששמעתי עליך שאתה בעל
הגדה התורה מהיכן בראת תחלה · אמר ליה מלמד שנתעטף
הקב"ה בה והסביק זיו הדרו מסוף עולם ועד סופו ואמרה ליה
בלחישה ת"ל זה יקרא חלה הוא שנאמר עוטה אור כשלמה ·
וצריך להבין שיאמר ליה שנ בלשון אורה ולא יאמר באור
מהיכן בראת תחלה · ועוד דקרא לא אמר אור
אלא אור · ת"כ מה שנ על התורה מהיכן נתנה : עוד צריך
להבין מה בין אור לאורה דוחשחל בלשון אורה ולא שחל בלשון
אור שוע מהיכן דחית הפרש בין אור · לאורה · כמו דאמר
אורה שחלי · ופירש"י רש"י ז"ל דאורה הוא לשון יום עיין שם ·
הרי שים הפרש בין אור לאורה · ומדשחל על לשון אורה צריך
להבין עתה מה בין אור לאורה כפי הסוד לפי שכפי הדקדוק
אור הוא זכר אורה הוא נוקבא · אם כן הוא הכך כוונת רש"י
דצריך שאמר שחלי אורה דהוא לשון יום שיש הרחוי הוא שאור
יהיה ביום ואורה יהיה בלילה דיום ולילה הם ענין זכר
ונוקבא · אלא הכוונה הוא שאור הוא עצמות ואורה הוא
התפשטות האור שמקודם היה אור דלהו תיהו אור וכשנתפשט
האור להחיר אז נקרא אורה וכזה נדקדק מה שאומר המחזיר
אורה מהיכן נברחת תחלה · ומתרץ לו מלמד שנתעטף בה
והסביק זיו הדרו שהיה לו לאור והסביק אורו · למה המקשן
שואל באור ומתרץ תירץ כזיו בחלו הדיוקים נכוח לתירוץ
המחזיר · כאר אומרו שהאור הוא עצם האור בלי האורה ומה
שניתוסף יאור לאורה הוא ה"ח והם"ח הוא צורת דלי"ת וח"ו
דהיינו דו כמה דאמרי' בגמרא בקידושין טב למיתב טן דו דהיהו
זיווג וזהו שאמר האורה מהיכן נברחת תחלה כלומר האור
שיזדווג דהיינו דו הוי אורה שרוצה לומר אור ה"ר ד"ו מהיכן נברחת
תחלה איך יהיה זיווג אור באור ת"ל מלמד שנתעטף הקב"ה
רוצה לומר דזיווג אור באור היהו שלא כי אם בהעטפת לבד ולכך
אמר ליה בלחישה שהוא קבלה שזיווג אור באור היהו אלא
בהעטפת לבד אמר ליה למה אתה מתיירא לומר זה · זה יקרא
אלא הוא שנאמר עוטה אור כשלמה · ולכך נתרץ לו בפסוק
עוטה אור מה שחל על האורה שהוא שחל על האו"ר ד"ו איך
יתכן לומר ליה מלמד שנתעטף אמר ליה מקרא אלא הוא שנאמר
עוטה אור כשלמה לכך נתרץ לו בפסוק עוטה אור כשלמה עכ"ל

עה שחל על התורה • ומה שתקשיבו למה נכנסה בתור • זתירץ בזוי • תדע שתולדות התור הוא הזיו וזהו שאתר כתעטף הקב"ה בה והבהיק זיו הדרו שלין תור ממש חלק זיו הנובע ממנו וכן תמצא גם כן ברמז שחלת זיו עיקר המלה הוא זו והיו"ד מושמת במקום חירי"ק ותשתר המלה זו לו ר"ל זעיר ומקביה שהבהיקו מהות זיווג דתור בתור דחייו מלכות קדישת ושכינתי' זהו שאתר המאחר מלמד שכתעטף הקב"ה בה והבהיק זיו הדרו ר"ל והבהיק ז"ו דהיינו זעיר ומוקביה דחייו הדרו כמה דאתר קרת הוד והדר לבשת ולפי דמלכות קדישת מתלבש בגו דזעיר ומוקביה לכך אתר והבהיק זיו הדרו דהיינו לבושיה כמו הוד והדר לבשת • הרי גם כן רמיה שחזיווג מלכות קדישת ושכינתיה יצאו נשמות זעיר ומוקביה ונתקנו כל העולמות ; **ובמו** כן תמצא **בזוהר** ויקרת דף ל"ד ע"ב וז"ל כי עיקר מקור חיים וגומ' דת קב"ה דחייו תילכת עילאה בחכמות גיכתת דעדן דתחיד לכל סיטרין וגו' ועל דת בתורך כדאה תור עכ"ל : **הנה** כוונת הפסוק הוא במה שהקדימו שתלמלת זיווג דמלכות קדישת ושכינתיה שהוליחו נשמות זעיר ומוקביה ותקנו העולמות לת היו יכולין העולמות להתעגג מן התור ולת לידע תותו תלת על ידי זיווגם יצא מהם תור יותר חלש מן הרתשון והיינו הזיו שאתרנו ועל ידי זה התור דהיינו הזיו יכולים תכיה להכיר התור של יום וזהו שאתרהפסוק כי עיקך מקור חיים כלומ' כשנזדווג עיקך מקור חיים דהיינו שכיכת עזך הנקרת סיהרת דעץ חיים כדאיתת **בזוהר** ויקרת דף רמ"ח ע"ב ו"ל לכל סיהרת דעץ חיים הויא נקודת דלגו תניה לחי כתבועת דלית לה פסק דכתיב ובמוצת מים וכו' מדאתר כתבועת דלית לה פסק ס"ת שנקרת מקור חיים ותפילו שכיכה גם כן נקרת מקור חיים מ"ת המכין דברי ירתה ויכין שהוא שם מושג לה כמו שאתרנו בעכין מי ברת תלה שגם שם מ"י הוא שם מושתל לכיכה ע"ש • תכל שכיכת עזו דמ"ק נקרתת מקור חיים הוי כי עיקך מקור חיים • ויצת מכס לור תחר כלותו התור שיצת ממך יכולים לרתות בתותו התור הקדמון הוי בתורך ברתה תור כלומר על ידי תורך ברתה תור יותר פנימי וזה תלת עיקך רמוז לשכיכתת שכן שמ"ך עולה כמכין ק"ל דהייכו התשם גבורות שהם חמש הויו"ת שעולים למכין ק"ל זהו שאתר המאתמ' ועל דת בתורך ברתה תור : **ואפשר** לומר גם כן שזהו כוונת הפסוק שאתר יהי תור ויהי תור ולת תאתר ויהי כן שאו תאתר ויהי כן היה תשמע לותו תור ימש לכך תאתר ויהי תור דהייכו תור תחר יותר חלש מן הרתשון לכך לת תאתר ויהי כן חלת ויהי תור

כגו"ל

דחכמה • היא התכמה של בינה • גדולה של תכמה • היא התכמה של גדולה • וכן כל בחינת התכמה • וכן בינה בעשית עשר בינות לעשר פרצופים בלופן זה • כתר דבינה היא בינה של כתר • תבתית הבינה היא בינה של תכמה • בינה של בינה • היא בינה של בינה בתקומה • תסד של בינה • היא בינה של תסד • וכן כל עשר בחינות דבינה בעשית עשר בינות לעשר פרצופים • וכן על זה הדרך כל העשר פרצופים דהיינו שתתכתר בעשו עשר כתרים לעשר פרצופים ותתכמה עשר תכמות ותבינה עשר בינות וכן כלם • הרי קודעמך לין כל תחד כלולה מעשר • וכלולה בעשר וכתבתר פירוש הפסוק מגיד מרתשית לתרית ; **ומ"ש** והלי דיוקת דתדס כלילן עלתין ותתלין הייכו מה שאתר בפסוק כי תל דעות ה' : וכן תמצא שהו כולל העשר פרצופים שהו דהיינו ישרתל עילתה וישרתל עולה למכין תקו"ס עם ה"ה לותיות • וכח"ב חג"ת כה"ס ר"ת שלהם עולים למספר תקו"ס ועל זה אתר אתה תקוס תרתס נין • וגם כח"ב נג"ת כה"ס עולים למכין ישרתל פשוט • וכשהגדולה תעשה תסד דהיינו ותיש אתר יקח לת לחותו שהיא ה"ה • הגדולה תקרת תסד דהיינו שבתקוס ג' תפכיד ת' שהוא שהוא שהתוספת הוא ה' ותו יעלה הר"ת של עשר פעמים למכין תקוס שהוא ישרתל עם ה' דהיינו ה'לותיו' כמנת כשעולה תקוס לז רתס לת נין הוי לתה תקו"ס אר"ל שתתאבר ישרתל עם ה' דהיינו שכיכתיה לותה שעה תרתס נין : **ומ"ש** והוא בעל בחירה ברצון וכו' כבר ביארנו לך שבבחירה כלה מפטרת דאור חוזר וכבר ידעת שמלכת קדישת פרצופי הוא מגד האור חוזר כנזכר לעיל וכל פוד אור חוזר אין לשאול למה עשה כך ולת עשה כך • לפי שיש לו גבול ועד עתה היה תפץ בכך ודבר בזה מחמת אור חוזר כמנת שמלכת קדישת הוא בחירי ורצון מפטרת דכשיתת דכל חיי שהוא רצון פשוט • וכבר אתרנו שת"ק הוא התגיל וברת ויצר ועשה ואין לשאול למה ברתו עתה ולת קודם ולת אתר כך • לפי שהוא בחירי שאין קושית זאת כופלת חלת חליבת דמ"ל שהאין סוף התגיל הכל ואו יתקשה שמאתר שהוא רצון פשוט ואין בו דיבים אין כשתכה רצונו וברתו עתה ולת קודם ותעמוד קושית זאת עד שיבת לומר ת"ו שהעולם קדמון והוא כופר בעיקר כמזכר כבר לפי שלרתשית אין סוף אין רתשית ; אבל במלכת קדישת לע"ס שלת תתגרה בתשובת בבחיר' כשיב לך שמעת שכתהווה ברת העולמות ובזה לת תוכל להקשות למה ברתו עכשיו ולת קודם שמעת שכתהווה ברתש ;

ולבת

כמ"ל . וכמו כן תמצא בזוהר ברעיא דף י"ו ע"ב ו"ל ויתמר אלהים יהי אור ויהי אור מהכא לחיסו שירותא לאשכחא גניזין לון יתברי עלמא בפרט דעד הכא הוה בכלל עכ"ל . ברי מדתמר המתמר מהכא לחיסו שירותא לאשכחא גניזין לון יתברי עלמא בפרט ידוע הוא שפרט הוא קטון מן הכלל לפי שהכלל קולל הכל ומדתמר המתמר מהכא לחיסו שירותא לאשכחא גניזין לון יתברי עלמא בפרט דלחיסו חלק מן הכל ברי פויבי אור הוא חלק ולא אור ממש : ברי מן הכמ"ל שקב"ה לחפיק נשמת זו"ן ולכך נקרא דעבד לסו . וכמו דאיתא בזוהר שמות דף פ"ט ע"ב ו"ל ששת ימים ודאי ולא בששת ימים והכי יומין קדישין עילאין לאקרון יומי דשמא קדישא לאתכלילא בהו ולאיכון לאתכלילן בהו עכ"ל . ברי מדתמר המתמר דלאיכון ששת ימים לאקרון יומי דשמא קדישא לאתכלילא בהו . ס"מ דלאיכון יומין לאיכון זו"ן דלאכילות . ומדתמר קרא כי ששת ימים עשה ה' ולא תמר בששת ימים ס"מ דלאילין ששת ימים עשאם ה' . ברי בבירור דלאיהו לאפיק בשמשא דזו"ן ובהון כתקנו הששת ימים :

ומה שאתר בבקה"ק שהוא עשה את עצמו . לזה איתי לאיך בזוהר ברעיא דף ב' ע"ח ו"ל א"ל רבי אלעזר אתיס דהוה קאמיה קב"ה וגלי רזא דאתיבתא עילאה דהוא בששת אלפי אתיס דכל אתיון בעא לאתגליא עבד בריאה נקודה אחת אחת סליק למחשבה צייר בה כל גוונין וחקק בה כל גליפין ואגליף גו בוציא קדישא אתיא גליפו דאחד ניורא אתיס קדש קדשים עכ"ל . ברי שבהיא נקודה דאיהו בגימטריא דאתיו חלק בשמתו לאצטייר הוא בגו מעי אמא כמה דאתמר ואגליף גו בוציא אתיס גליפו דאחד ניורא ברי דאבא ואמא לא ניירו יתיה אלא כיונן בשמה דיליה ממש ניירא את עצמו ברי דאיהו עבד לברייה :

ובמו כן תמצא רמז בזוהר ברעיא דף ט"ו ע"א ו"ל לגו בגו בוציא בפיק אחד בגיעו דמיניה לאטבעו גווזין לאתיא עכ"ל . ברי דמאן דעבד מרכבה יסודות הוא הבוא בגיעו דמיניה לאטבעו גווזין . וכמו כן תמצא בזוהר שמות דף קס"ג ע"ב ו"ל אדם קדמאה גליפו דניורא ודיוקנא דגופא לא הוה בבוקבא ובלא ניורא כלל הוה ואתצייר ואגליף לאתיא עכ"ל . ברי בבירור דאדם קדמאה דאיהו מלכא קדישא לא ניירו אחרא ואמא כי אם הוא בלאצטייר מעצמו ע"י בשמתו כמ"ש במאמר אדם קדמאה גליפו דניורא ודיוקנא דגופא דיליה לא הוה בבוקבא ובלא ניורא כלל הוה ואתצייר ואגליף לאתיא עכ"ל . וזה על פי שכוונת המאמר הוה מדבר על אדם הראשון שלא נצטייר בבוקבא בגו בוקבא מ"מ שודו כיוצא בתוכו דאי לא תימא בכי קאמר אלא בא לאשמועינן כי הדבר פשוט . (ופירוש המאמר הזה תמצאהו בס' תענוגות בכ"י) : תו איתא בזוהר ויקרא דף קל"ה ע"א ו"ל כד אתתקן תקין תקונין דלאתתא תקין תיקונין דעילאין ואתחזן מכאן לוליפכא כל רישא דעמא דלא לאתתקן הוא בקדמיתא לית עמא מאתתקנא עכ"ל . ותיקונוי דעתיקא קדישא הוא הוא מה דעבד למלכא קדישא לפי דמ"ק הוא הוא עתיקא קדישא . ומדתמר כד אתתקן ס"מ דהוא לאתתקן מעצמו :

ועוד מדתמר מכאן לוליפכא כל רישא דעמא דלא לאתתקן לאיהו בקדמיתא לית עמא מאתתקנא . ברי שמה שהוא ברייך שהוא יתקן את עצמו . וישראל עלה כיוצא בשבה כמה דתמר קרא קדש ישראל לה' ראשית תבואתו ח"כ ברייך שיתקן הוא לעצמו בקדמיתא וחכ"כ נתקנו עילאין ותתאין הייכו או"ח תתאין היינו תפארת ומלכות . כמה דאיתי בזוהר אכלו רעים לעילא . שתו ושכרו דודים לאתתא . תמר ליה רבי אלעזר מאן לאיכון לעילא ומאן לאיכון לאתתא תמר ליה ואת שתיל דף לאכלו רעים לעילא דאיכון לאבא ואמא דאיכון ברעותא תדיר . שתו ושכרו דודים לאתתא דאיכון דודים לזיינין ידיעין ברי דמה דתמר כמאמר כד אתתקן תקין כל תקונין דלאתתא תקין תקונין דעילאין ותתאין הייכו על אבא ואמא זו"ן שנתקנו הוי עלאין ותתאין . והעניין הוא שמקודם שיצא מלבא קדישא לא היו באבא ואמא מיין דוכרין זוקבין שבשבי עטרין היו מעתיקא קדישא שבאו דרך אבא ואמא ולא היו תכס וכפ כמה דתמר בזוהר ויקרא דף רנ"ח ע"ח ו"ל מסיטרא דאבא הוה גניז ביה חד עטרא דלקרי חסד ומסיטרא דאמא הוה נגיח בה חד עיטרא דלקרי גבורה . ברי דעטרין אלו היו גווזין בכס ולאו הכי תכס וכפ דאבא ואמא . אבל להוציא זו"ן הוציאו תכס וכפ מיין דוכרין ומיין זוקבין שבשפק מלבא קדישא תכס נתקנו אבא ואמא לזיווג ולא בא להם מיין דוכרין ומיין זוקבין והזדווגו להוציא זו"ן דלאילות כדאיתא בזוהר ויקרא דף קמ"ג ע"ב ו"ל ותאכא בגניעותא דספרא כיון דלאתכסיו לעילא כלגא דאדם גופא קדישא דכר וזוקבא לאתאברו זאכא תלייתאה וכפק לאתכסיותא דכלא ואתכסיא עלאין ותתאין עכ"ל . ועתה צריך להבין המאמר במי זיאכא תלייתאה מאי היא דודאי מדתמר זיאכא תלייתאה משמע דתרי זיאכא הזדווגו בר מן דין וכיצד הם הג' זיווגים אלו תדע שהב' ואמא הזדווגות ראשון היה לגלוף עיקר מטרין דאמא שמקודם הוי טוטפוטיס בסוד אברכס ושרה טוטפוטיס הוי . וכן תמצא בתולה שקודם היא סתומה וזיווג ראשון הוא לפתוח הפתח ולאוציא

הזיווג הרחמן אין יתרון אלא הכל שבירה . וזהו סוד המאכין תבירין שנשברו ולכך אמרו חכמים אין הלשה אחת מתעברת מביאה
רחמנה . לאחר כך זיווג שני הייבו עליית נשמות הכלים בגו אחת ונתחברו עם השני עטרין ונתהוו מלכא קדישא ושכינתיה
וכשיבא מלכא קדישא ושכינתי' ונתעלו למעלה להזדווג עם שכינתיה להוציא נשמות לזו"ן לזו כזדווגו זימנא תליתאה להוציא זעיר
ונוקביה דאצילות וזהו שאמר המאמר כד אתכסיו לעילא כללא דכלא נופא קדישא דכר ונוקבא הייבו כיון שיצא פרגוף דמלכא
קדישא ונתעלה למעלה להזדווג עם שכינתיה להוציא נשמות זו"ן לזו מזדווגו לבא ואחוז זימנא תליתאה להוציא זו"ן דאצילות וזהו
שאמר וכפק אתכסיותא דכלא דאייבו זו"ן ואתכסיו עלאין ותתאין . עילאין הייבו לבא ואחוז תתאין הייבו זו"ן . הרי
לך בבירור שלאחר שנתכסם מלכא קדישא לעילא נתהוה פרגוף דזו"ן בחצילות בזיווגא תליתאה . ולמדנו מזה גם כן דעילאין
הייבו לבא ואחוז . תתאין הייבו תפארת ומלכות . ועתה צריך להתבונן במאמר שהקדימו . וז"ל כד אתתקין תקין כל תיקונין
דלתתא תקין כל תיקונין דעילאין ותתאין שמאחר דאמר תקין כל תקונין דעילאין ותתאין למה הוצרך לומר תקין כל תקונין
דלתתא . אלא יש לומר דתכא והדר מפרש דהייבו מה שאמר תקין כל תקונין דלתתא ר"ל שתקין כל תיקונין דלתתא מהם וכדי
שלא ישנה לומר דמאי דאמר כל תקונין דלתתא הוא על תיקונין דלמטה מן חצילות לכך מפרש ואזיל תקין כל תקונין דעילאין
ותתאין דהאי דלתתא הוא על עלאין ותתאין דהייבו לבא ואחוז וזו"ן . הרי כשנתקן מלכא קדישא דאייבו תיקונו דעתיקא קדישא
אתקנו כל תיקונין דלתתא ג"כ מעין ההוא דלעילא שכמו שהניח דלעילא אתתקין יעין דכר ונוקבא כן כל דלתתא אתתקנו
יעין דכר ונוקבא כדאית' בזוהר ויקרא דף ר"ג ע"ח וז"ל תא חזי בשעתא דעתיקא קדישא סתים דכל סתיימין בעא לאתתקנא
אתקין כלא כעין דכר ונוקבא באתר דאתכלילו דכר ונוקבא לא אתקייימו בקיומא אחרא אלא בדכר ונוקבא עכ"ל . ועתה צריך
להבין למה בדישא אמר כעין דכו"ן . ובסיפא אמר בדכו"ן ממש . ויובן במה שאמרנו בידיעה דלעיל על ענין האורה תהיכן
כברחת תחילה והסיב יולמד שלתעטף וגו' . ולמדנו מהאוה דלעיל זיווגא דילהון בסוד עטופא . ובזה נבוא לעייננו וז"ש
לעיל כעין דכו"ג לפי שהם תקונוי דעתיקא קדישא והוא למעלה מן הכתר ואין שם בחינת דכר לבדו ונוקבא לבדה לכך אמר
בשעתא דעתיקא קדישא סתים דכל סתיימין בעא לאתתקנא אתקין כלא כעין דכר ונוקבא דהייבו בחסדים וגבורות
ולא שייכא פרגוף דכר ונוקבא אלא כעין דכר ונוקבא בכ"ף הדיוקן . אבל באתר דאתכלילו דכר ונוקבא
דהייבו בחבא ואחוז לא אתקייימו אלא בדכר ונוקבא ולא אמר כעין לפי דפרגופם כיכר : תו ליתא בתיקוני זוהר חדש
דף כ"ת ע"ח וז"ל והאי כגינו סלקא ואתתא והאי איקרי בוצינא דקרדינותא האי אתקין ובעא בכל כטיגן כהורין ואומר לו גדל
עכ"ל . כבר פירשתי לעיל שהאי כגינו הוא חלק מהכפיה שנכנסה בתוך הכ' עטרין לצייורם . הרי מדהכגינו בעא בה ואמר
ליה גדל . הרי דאיהי ברורה שאין לבא ואחוז עושים לו דבר כי אם מי שמגדל לון שהוא הכגינו שאומר לו גדל . ונריך להבין
שפיה לו לומר דכעא בה ומגדלן מאי הוי דאמר אומר לו גדל . אלא לעילא ליכו נריך כי אם לחצירה בעה דאמר קרא ויאמר
אלהים יהי אור ויהי אור וכיון כן בכל מעשה ברחשית בחצירה לבד בעשה העכין כדכתיב בדבר ה' שמים נעשו . לכך אמר ואומר
לו גדל . הרי בבירור מכל האמור לעיל דאייבו תקן את גרמיה ועל ידי כשמתו נכטייר . ולמדנו מזה שאלהות נריך שיהיה מי שלא
עשאו אחר ולכך מלכא קדישא אייבו אלהי האלהים דלית דעבד ליה . ופרעה הרשע לזה היה מכוין בהאומרו לי יאורי ואני עשיתני
לפי שהיה מחשב עצמו לאוה היה אומר כן . הרי מכל האמור לעיל ברור לך דמי שהוא עבד גרמיה ולית דעבד ליה דאייבו האוה :
ומזה שאמר בבית קדש הקדשים שלבא ואחוז יצטרכו לכלים לאפיק חומנא לאומנותיה . לזה לית רשו בזוהר ויקרא דף
פ"ב ע"ח ח"ל ותרוייהו אייבו כרכמייא וספסל ליקרך והכי תקינו לסייסוי קטן מכבד לגדול דלעילא מיכיה לבא אייבו
חכימה הלא אב אחד לכלנו למיהוי מסתם תחותך ואנת כתר עלין על רישיה ולית כתר עלך ולית חלפא אחרא ואחוז לסתם
לבא דאייבו תחותיה למיהוי כסא תחותיה עכ"ל . ונריך להבין מה שאמר לבא אייבו חכימה הלא אב אחד לכלנו קשיא מהיכן
מסתע מפסוק הלא אב אחד לכלנו שלבא הוא חכמה ומה נריך היו לו לזוהר להביא הפסוק הזה כי כלו עלמא דכא גמירא שלבא
הוא חכמה . וי"ל שלפי שת"ק ולמעלה מן חו"ת . מ"מ יען כי עבר דרך חו"ת נקרא חכמה אב ואף על פי שהניבו עטרין הם
ע"ק זהו שרמז בקרא הלא אב אחד לכלנו כלומר לע"פ שלא נקראת בן מיום ת"מ יקרא חכמה אב לכלנו . הרי מדאמר המאמר
דלבא אייבו מסתם תחותך ואחוז לסתם לבא ומכיון בברחשית דק ב"ע"ח דאמר מאחרי אומנא לבכייא יהי כן ויהי כן והאי אומנא
אלהי ביכה כדכתיב ואהיה אצלו אמון אל תקרי אמון אלא אומן והאי מאחריה בכייא אייבו חכמה דאייבו לבא . ומדקראו כאן

שמש לכיכה דלייט לחד משמש לחבת ש"מ דהאומן יקרא שמש למעבד ליה מה צורכה ולמדיקן צורה שוה לחבת נמ כן שמש שמש לנורה שוה מה שמש החמור בכיכה הוא האומן לפי שמש החאור כאן הוא האומן • הרי שחבת וחמת נקראו האומנים למלכת קדישת וכך הוא העגין שעתיקא קדישא שלח הכ'עטרין בנוייהו למעבד להו פרצופא דגופא הרי שהם שמשו בדבר הזה להועיל כל עובייהי החנילות הרי שחבת וחמת הם ככלים לחפיק האומנותיה • וחע"ג דמ"ק יצא בדרך חבת וחמת לחפילו הכי לא מתקריית אבוי כדלישת בזוהר זיקרא דף ע"ד ע"ב וז"ל ורזא דמלה דכתיב דברי למוחל וגומ' בן חכם ישמח חב כלל דא מ"ק לעילא ישמח חב סתם עכ"ל • ולבוש חל בישור הוא מר נריך לדקדק בעמוק שאמר בן חכם ישמח חב ובן כסיל תוגת אמו דלאו רישיה סיפיה • או היה לו לומר ובן כסיל תוגת אם כמו שהתחיל בן חכם ישמח אב • או היה לו לומר בן חכם ישמח אביו כמו דמסיים ובן כסיל תוגת אמו • דמדלא אמר אביו אלא אב משמע דלאו אביו הוא אלא אב סתם שמשמח אב • וע"כ קשיא למה הוצרך לקרותו בן • יאמר החכם משמח אב דמדקראו בן למה לי למימר בן חכם ישמח אביו • זהו שאמר הזוהר כלל דא מ"ק לעילא ישמח אב סתם ד"ל מלכת קדישת לעילא ישמח להבוא דאיקרי אב דאיהו אמא זאב קראו בן הייבו שעבר דרך אבת וחמת קודם • ומה שלא קראו אביו משום דאיהו אלק דידיה כי אם מה"ב עטרין שבאו מעתיקא קדישא ואם כן אבא לא איקרי אביו אבל מ"ק מתקרי בן שנתלבל דרך אבת וחמת אבל משם ולמטה תוגת אמו • אבל במק"ו לא שייך למימר באבת וחמת דאיבון אביו ואימיה דלא אתגזרו מינייהו כדלישת בזוהר זיקרא דף רכ"ו ע"ב עולת תמיד דא שביבתא דאליקת לעילא וגו' לאן סליקת לאתר דאתגזרת מתמן דאיהו אין סוף עכ"ל • הרי שחפילו שביבתא דמלכת קדישת אתגזרת מ"מ ולא מאבת וחמת : **תו** אישת בזוהר ויקרא דף ד"נ ע"ב וז"ל ובוניבא דקרדינותא נפק כינוגא פשיטא חזקה תקיעא דכטש וחפיק זיקין לעלמין קדמאין ומתערבי בחוירא דכיא ואתבסיו דא בדא כד אתחברו אבת וחמת אב הוא מרוחא דנביו בעתיק יומין וביה אתגניו בתי חוירא ואכליל לכינוגא ובוניבא דקרדינותא דנביו בזעוי דחמת עכ"ל • הרי שבניבוגא איבו דעביד וחפיק זיקין ועבר דרך חו"ת כאשר מבואר לעיל כל המאמר • הרי מכל האמור לעיל שחו"ת שמשו לכלים לחפיק אומנותיה : **וכמו** כן תמצא בזוהר בראשית דף ל"ה ע"ב וז"ל בתי קרא תוקמוה אבל כה אמר האל ה' בורא שמים ונוטיהם ד"ה בורא השמים ואתקין ליה תדיר בכל זימנא רוקיע האדץ ונאחזיה דא ארעא קדישא נרורא דחיי עכ"ל • וכבר ביארנו לעיל בפרק ט' מאמר זה שמה שאמר ונוטיהם ולא אמר ונוטה רמז לרמוז אפילו על אחת ובזה הוי נוטיהם של השמים • ומדאמר קרא בורא השמים ונוטיהם ש"מ דברא לון ולנוטיהם של אין זדייקיא מדאמר קב"ה לעילא פיין שם בפרק ע' ורזיה לזה תמצא בתיקונים דף ל' ע"ב וז"ל נוטה שמים לבדו ואין נוטה ליה עלת על כלא לבדו יחידת בלא תכייבא עכ"ל • וכבה מבאמר הוה קשיא למה דאמרינן לעיל דכה אמר האל ה' הוא על קב"ה לעילא ודרשבו ונוטיהם דהוא על אבת וחמת • וכאן אמר דאמאמר איהו דנשה ליה דמשמע אפילו דלעיל דהנוטה איהו בעצמו כמו שאמר נוטה שמים לבדו • וי"ל במה דאמר קרא אף ידי יסדה ארץ וימיני טפחה שמים דאלו אף ידי יסדה ארץ וימיני טפחה שמים • וידוע הוא שהאי אלת אף הוא שייך על הב' בני על היד ועל הימין • אלא העגין הוא שאין הכרור הוא שאבת וחמת עבדו לשמים וארץ דאיבון זו"ן ועתה בא קרא להודיענו דלאת אם לבדם עבדו זאת הנטיה אלא אף ידי יסדה ארץ וימיני טפחה שמים כלומר גם ידי וימיני שהם הב' עטרין היתה עמהון בשעת דאלו לא הוה הנשיה אבה עבדי אותן הטיפין • כמה דעיקר הנטיה היא הנשמה שאומרת לו גדל לכך אמר באמאמר עלת על גלא • אילו נוטה לבדו הרי דאיהו עבד אפילו לאבת וחמת כמה דאמרינו בורא השמים ונוטיהם וכן תמצא **בזוהר** ויקרא דף ל"ב ע"ב וז"ל ה' אלהי אתה הרוממת אומה שאך כי עשית פלא • פלא כמה דכתיב ויקרא שמו פלא • ובא אתמר עצות מרחוק כמה דאת אמר יועץ עכ"ל • והבה מבאמר הזה כבר כדרש בפרקין דלעיל ולא באנו עתה אלא להזכירו שאמר ה' אלהי אתה הרוממת ודאי דאיהו מדבר על מ"ק דאי לא תימא הכי אלא שהוא בתפארת קשיא אין יתכן שתפארת עבד לפלא ויועץ דאיבון ש"מ כמה דאמר באמאמר כי עשית פלא כמה דאתאמר ויקרא שמו פלא • אלא ודאי שהוא על מלכת קדישת ולו נאה הרוממות כי הוא רם ונשא הוי ה' אלהי אתה הרוממת יען כי אתה עבדת כלא הוי כי עשית פלא דתקן לאבת וחמת • כמו ויעץ אלהים את הרקיע • הרי מכל האמור לעיל דאבת וחמת לא עבדו למלכת קדישת אלא אדרבא הוא תקן יתהון והוא שאמר קרא בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ ולא הקדים אלהים למלת ברא לומר לך שבכח ההוא רישית ברא אלהים את השמים ואת הארץ כמו דאמרינן כה אמר האל ה' בורא השמים ונוטיהם לכך לא הקדים מלת אלהים למלת ברא :

ולבא הל ביאור המאמר זה צריך להבין שכל מי שיקרא
תדם צריך שיהיה בו הרכבת ד' יסודות ושם תרי"ע
ודע שחלו ד' יסודות כ' כוללים מב' • ושם ע"ב שהם תרבעה
הוי כיצד הא הוי חכ ויכע • ויויס קר ולח • מכין כ' חלו
כולדו כ' לתרים שהם הרוח ושעפר הרוח
לקח תמימות הא ולחות של מים
ונעשה חט ולח ושעפר לקח היוצא של
הא וקרירות המים ונעשה קר ויבש
הרי שמהב' כולדו כ' • הרי שהדין והחסד
שהם הא ומים הולידו כ' לתרי' שהוי
הרוח ושעפר שהם רחמים ודיבה רפיה
ועיקר הדיבה קשים והחסדים כבר
כתבתי לך שיהיו יחד בפסוק לחברהם
הוליד את יצחק הרי שבחינת חסד
וגבורה יש גם כן ד' יסודות • וזה
שאמר שהחסדים והגבורות הם שורש ד'
יסודות תרי"ע וכחיות שחלבה קדישא
וחסדים וגבורות ככוכר במקום שעורש ד' יסודות יוצאים מהם
וכחיות כך לכן שייכים חלין יתברך כל התוארים והכינויים
השייכים אל החסד התחתון ודע שחסד התחתון גם כן שהוי
מורכב מד' יסודות אם היה יורכב שוה בשוה מכולם בדרך משל
ד' משקלם מכל יסוד לז בודאי היה חי תמיד בלי מיתה שאין
הכוח בא אלא מהגבורת יסוד על יסוד וזה שאמר לפנחס הנני
נותן לו את בריתי שלום בד' יסודות ולפיכך לא ימת נמצא כי
אין מיתה אלא מצד הגבורת • ומעתה כשאנו מגבירים
ומלמטה בדיבים לז יעתנו למעלה גם כן ממטרת דיליה
הוי בגד הכוח שאין שום שיכוי והשיכוי מסטר דילן ולפי שחסד
התחתון הוי מורכב מד' יסודות לכן חטאתו עושה רושם
שמגביר גם כן היסוד של מעלה ביסודות פנימיים • וז"ש
המאמר השיכויים שלו הם כפי מעשה התחתונים :

וביאור

וידוע הוא שהחסדים והגבורות הם
שורש הד' יסודות אש רוח מים
עפר אשר הורכב מהם כל חי
ולפיכך כל התוארים והכינויים
והשנויים השייכים אל האדם
התחתון הם שייכים אליו יתברך
שהוא האדם העליון בסוד ומבשרי
אחזה אלוה והשינויים שלו הם כפי
מעשה התחתון דהיינו ששתגרה
מרחמים לדין ומדין לרחמים :

ומה שאמר בבית קדש הקדשים שפרנוף חלבה קדישא
נרכב מעשר דעות • לזה יש רמוז בזוהר שמות
דף ד' ע"ב וז"ל פתח תכיינות הוה סבא פטרונא דכלא ומדכר
שמיה ת"ה עכ"ל • הנה ידוע הוא מכל המוקדם מפרקין דלעיל
שמ"ק דלהיו שם מ"ה הוא הדעת ולפי
שהדעת הוא לחדון הנוף כיוה דלמר קרא
גם בלא דעת נפש לא טוב וכתיב ג"כ
ובדעת חדרים יתלאו וידוע הוא בכתבי
האר"י ז"ל בחומשה הפרצופי' שכל פרצוף
חית ליה דעת היינו חלק לדעת
העיקרי המתלבש בהם בבחינה בכל
חלקי הנוף דאף על גב דהבחינה שרויה
בכולן מתפשטת בכל חלקי הנוף הוי
בדעת חדרים יתלאו ולכך יש דעת בכל
אבר ואבר לעשות רצון הדעת העליון
השרוי בכולן ולכך שם מ"ה שהוא הדעת
יקרא פטרונא דכלא • וידוע הוא גם כן מהבחר מפרקין
דלעיל שם מ"ה נקרא עתיק יומין • זהו שאמר המאמר פתח
תכיינות הוה סבא פטרונא דכלא ומדכר שמיה מ"ה • הרי
בבירור שם מ"ה הוא דעת של כל פרצוף ופרצוף :

ובמו כן תמצא בזוהר בראשית דף ק"ג ע"ב וז"ל ר' שמעון
אמר בודע בשערים בעלה מאן שערים כמה דאת
אמר שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ובגין אלין
שערים דאינון דרגין עילאין בגייהו אתידע קודשא בריך
הוא ואי לא לא יכלין לאתדבקא ביה • תא חזי דהא בשעתא
דבר נש לאו תיהו מאן דיכול למנדע לה אלא בגין אלין שייפין
דגופא ואינון דרגין דעבדין לומנותא דנשמתא בגין כך אתידע
ולא אתידע כך קודשא בריך הוא אתידע ולא אתידע בגין
דאינון בשעתא לנשמתא רוחא לרוחא גניז וטמיר מכלא אבל
באינון שערים דאינון פתחין לנשמתא אתידע קב"ה עכ"ל •
הרי דאיהו ודאי המאמר זה למה שאמרנו שקודשא בריך הוא בסוד
הדעת המתפשט בכל האברים ומאברי דגופא נודע שהוא הדעת ושהוא כלול מעשר דעות ודאי כי מתפשט בעשר חלקי הנוף
למהוי בהון דעת • וזהו שאמר המאמר נודע בשערים בעלה על ידי שערים דנפשא דאינון עשר חלקי הנוף נודע בעלה דאיהו
קב"ה מה הוא ואע"ג שהוא טמיר וגניז לעילא מאחת השערים ידוע וזהו מה דאמרינן קרא בשבתו עם זקני ארץ כלומ' אע"פ שהוא
יושב לעילא עם זקני ארץ דאינון כתר • חכמה • בינה • אפילו הכי ע"י השערים דהיינו חלקי הנוף נודע • הוי נודע בשערים
בעלה בשבתו עם זקני ארץ • וזהו דאמרינן המאמר תא חזי דהא נשמתא דבר נש לאו אית מאן דיכיל למנדע לה אלא בגין אלין
שייפין דגופא ואינון דרגין דעבדין לומנותא דנשמתא ר"ל מאחת דאית בהון דעת למעבד רצון הנשמה ש"מ שהנשמה מתפשטת
באותם חלק הדעת הידוע לאותו אבר שכן תמצא שכל אבר יש לו פעולה בפני עצמו ולא ראי זה כראי זה ומדכל אחד עושה
פעולתו

מעולתו כפי ידיעתו ודלי שלותו דעת דטמיר בגויה נותן לו ידיעה לעשות לומכותא . וזוה נבין שהדעת הנלון מעשר דעות והתפשטו בחלקי הגוף כל חלק מהגוף עביד כפי הדעת שלו . הרי מתאברי הגוף יודע הנשמה מצותה . כן הקב"ה לעילא מחית הספירות שהם עשרה וכל אחד ממוכה על דבר אחד ומהם יודע שקב"ה כלול מעשר דעות והתפשטו בכל עשר ספירות כל ספירה וספירה מדתה לעשות כפי חלק הדעת הנכנס בתוכה . זהו שאמר המאמר כך הקב"ה תתידע ולא תתידע בגין דליהו נשמתא לנשמתא ורוחא לרוחא טמיר וגניז מכלא . ונריך להבין למון המאמר שאמר נשמתא לנשמתא רוחא לרוחא שהיה לו לומר בגין דליהו כנשמתא לגופא כמה דאמר אליהו בתפילתו וכך אנת תסתלק מכהון תסתאבו כלהו שהכן כגופא בלא נשמתא והוה ספיר דמייתי מאלם התחתון כעבין הנשמה וגוף . ועוד למה כפל הלשון באומרו נשמתא לנשמתא רוחא לרוחא שאחר שליהו נשמתא לנשמתא אין יתכן להיות רוחא לרוחא . ועוד דליהו נורך לומר רוחא לרוחא דוכל שכן לתסתוע . אלא העבין הוא כמו שאומרו שאלכה קדישא הוא כלול כלא בסוד עשר דעות דכלילן בזה ולכך לחלק דמתקרי נשמתא הוא מתקרי נשמה לה הוי נשמתא לנשמתא ולחלק דמתקרי רוח החלק דרוח הדביק מתלבש בחלי רוחא הוא מתקרי רוחא לרוחא ולכך הנורך להזכיר נשמתא לנשמתא ורוחא לרוחא להראות דכלא בזה . וכמו כן תמצא בזוהר ויקרא דף רכ"ז ע"ב וז"ל פקודת תליסר ק"ס ואית למנדע דליהו מתקרי חכם בכל מיני חכמות עד אין סוף ומבין בכל מיני תבונות וחסיד בכל מיני חסדים וגבור בכל מיני גבורות ויוצץ בכל מיני עצות וזדיק בכל מיני זדקות ומלך על כל מיני מלכות עד אין סוף עד כתר ובכל אלין דרגין בחד מקרי רחמין ובחד מקרי דיין והכי לוקמוה בכמה דרגין עד אין סוף עכ"ל . הרי שהוא פנימיות של כל ספירה וספירה דהיינו דעת שלה כל ספירה וספירה ובגין לותו דעת המתפשט בתוך חכמה . שהוא חלק הדעת דהיה שהוא דעת החכמה . לותה הספירה בגין ההוא דעת דנכנם בנוה מתקרי חכמה וכן כולם בגין לותו דעת דנכנם בגוייהו מתקריין על שם החלק של הדעת שנכנם בתוכם זהו שאמר חכם בכל מיני חכמות ומבין בכל מיני תבונות וגו' : ועתה נריך להבין מה שמסיים ותויל ובכל אלין דרגין בחד מקרי רחמין ובחד מקרי דיין והכי לוקמוה בכמה דרגין עד אין סוף למה הוצרך סיפא דא שכבר אמר חכם בכל מיני חכמות וכו' . ויש לומר שבאת היא סיפא להוציאך מספקא דעתין דלא תאמר מה שאמר חכם בכל מיני חכמות ר"ל שמחית החכמות שבהו לו נעשה חכם לכן באת סיפא ואמר ובכל אלין דרגין בחד מקרי רחמין ובחד מקרי דיין כלומר כשנכנם הוא בדרגין בהותו דרגא שיכנם בו יקרא הוא בעל הדרגא ההוא רוצה לומר שהם החכמה היתה בהה לו מאחר לא היה רלוי להקרא חכם בהותו מקום עצמו אלא למטה הימנו שאין תלמיד מורה הלכה בפני הבו שלא מחמת שהוא חדון הכל כשיהיה בחכמה הוא יקרא חכם ומשם מורה שהוא בעל החכמה לפי שהוא הנקרא חכם בהותו מקום שהוא החכמה וכן כולם . וזהו שאמר המאמר ובכל אלין דרגין בחד מקרי רחמין כלומר בהותו מקום שהוא הרחמנות שם הוא יקרא רחמן לפי שהרחמים מצוי כובשים ובמקום שיהיה הדיינות שם הוא יתקרי דיין בשביל שכל דינין מיניה נפקין הרי שבכל הדרגין מחמת התלבשותו בגוייהו יקרא כל לחד בעל שם מה שיתלבש בתוכו ודייקא נמי מדלימר המאמר חכם בכל מיני חכמות ולא לומר חכם מכל מיני חכמות דלמא הוה תימר מכל מיני החכמות הוה משמע שבאת לו החכמה מכל החכמות וירתה שהוא מקבל מן החכמות לכך לומר חכם בכל מיני חכמות שרוצה לומר שהוא חכם ומשפיע בכל החכמות . ועתה נריך להבין גם כן המאמר הזה למה הזכיר חכמה ובינה וחסד וגבורה . ותפארת ונצח והוד ליה הזכיר ויסוד ומלכות הזכיר . וי"ל שבמקום תפארת נצח והוד הזכיר מלת יוצץ דהיינו שנצח והוד בכללם כלולים הכליות שהם היועצים כמו שאמרו רז"ל כליות יועצות והלב מבין עצתם ומגיד למחשבה לכך כלל תפארת נצח והוד ביוצץ בכל מיני עצות הרי שהוא פנימיות הכל ושולט על הכל מדיוקא נמי דלימר ומלך על כל מיני מלכות ולא לומר בכל מיני מלכות והלי דפירש בסיפא משמע דכל מה דלעיל הוא שהוא לימו חכם יסודתם הלא הם חכמים יסודתו כמו שאמר ומלך על כל מיני מלכות ולפי שהיה סלקא דעתין לומר שהלי חכם בכל מיני חכמות ר"ל שהוא יודע בחכמות ולא שהוא בעל החכמות לכך הוצרך לומר בסיפא ומלך על כל מיני מלכות ולא לומר בכל מיני מלכות שהיה מובן שמלך בכל מקום ומקום בזמנים הרבה לכך לומר ומלך על כל מיני מלכות ומדסיפא הוא על כל נפש מה שאמר בריאה הוא כמו על כל . וי"ת ולימא בכלם על הלא לי הוה לומר בכלם על הוה לימא הוא חפש עליהם הפל הוא לימו החכמה שלהם לכך הוצרך בכל מה דבריאה לומר חכם בכל מיני חכמות וכו' כלומר שהוא בגווה וכדי להוציאך מסלקא דעתין שלא תאמר שבאת לו החכמה מאחר הוצרך בסיפא לומר ומלך על כל מיני מלכות :

ועדיין

ועדיין צריכין אנו למודעי מלי דאמר בסיפא עד לעין סוף עד כאן • וקשה שהיה לו לומר לעיכא עד כאן עד לעין סוף
אלא תדע שהרי מלת עד לעין סוף קשור לעיל שאמר מלך על כל מיני מלאכות עד לעין סוף לפי שהתחיל בריש חכם
בכל מיני חכמות עד לעין סוף ולא הזכיר בכלם עוד מלת עד לעין סוף הוצרך למימר בסיפא ומלך בכל מיני מלאכות עד לעין סוף
לומר לך שבכולם שייך הלי מלת ת"ם ומה שאמר עד כאן לפי שהזכיר כל הפסירות ולא הזכיר כאן לכך אמר עד כאן כלומר
וכאן גם כן בכלל הדברים האלו שאמרנו שהוא כאן על כל מיני כתריס • וז"ת ולימא כאן בריש לומה הניחו לסיפא • וי"ל
שמאחר שרצה לומר במלכות ומלך על כל מיני מלכיות ורמז בזה שהוא ג"כ חכם על כל מיני חכמות • ולי הוה אמר כאן בריש
הזה משמע גם כן שהוא כאן על כל מיני כתריס • ולאו הכי שכאן על כל כתריס הוא עתיקא קדישא דכל קדישין • אבל דעת
הוא גמור בכאן וכאן על דעת הוא דעת של כאן ולפי שיש חלק הדעת יותר עליון מהחכמה דהיינו דעת של כאן שייך בי הלי
על דאמיכא אבל בכאן עצמו לא שייך בי הלי על דאמיכא לכך לא הוצרך כאן בריש דלא ליפול עליה הלי מלה דעל דדריסנא:
וכמו כן תמצא סיוע לדבריהם אלה בזוהר ויקרא דף רע"ז ע"ב וז"ל ולי תימא דסליקא לעילא מעשר • שמא נופרש ו"ד ה"ת
וז"ו ה"ת עשר דמתחבר בה לא סליק לעילא מעשר ובגין דא יו"ד ולא יו"ד חל"ף עכ"ל • כוונת המאמר הוא להודיעך
מה דאמר דסלקא השכינה עד ת"ם שואל המאמר לי תימא דסליקא שכינה למעלה מעשר מדאמר דסלקא עד לעין סוף • לאו הכי
הא שמא נפרש דהיינו שם מ"ה עשר דמתייחד בה כלומר שם מ"ה דהיינו בעלה דמתייחד בה חי' וזהו שאמר לא
סליק לעילא מעשר ובגין דא לאמרו עשר ולא לאחד עשר • ואיך יתכן שהיה תעלה למעלה מעשר • וז"ת לאה אמר דסליקת עד
ת"ם אלא תדע שהעשר בחינת שהם עשר אותיות דשם מ"ה המתפשט בכל הגילוות רישא דיליה דהיינו יו"ד שרוי לעילא בכתר
עליון והוא הנקרא ת"ם גם כן וכדי להתייחד עמו בכל עשר בחינותיו לאהוי פרצופא שוה בשוה עמו סליקת לעילא עד הכתר
דמתקרי לעין סוף • הרי שם מ"ה שהוא הדעת אמר הזוהר דרחשית אתלבשותו הוא יון הכתר ולמטה לכך אמר במאמר רחשון
עד ת"ם דאמיכא לעיל הוא עד כאן ואמרו בסיפא דלא ליפול עליה מלת על דדרשינא לעיל: ובמו כן תמצא נהיקוני הזוהר
דף ס"ג ע"ח וז"ל ואיהו אתקרי בכל שמהן לאשתמודעא תוקפיה בכל שמא ושמא מההוא דרגא ומהכא דשריא עלייהו ולית ליה
שמא ידיעא עכ"ל • הרי מדאמר המאמר ואיהו אתקרי בכל שמהן לאשתמודעא תוקפיה בכל שמא ושמא מההוא דרגא ומהכא
דשריא עליה • הרי שדבר המאמר בשתי לשונות המאמרים במאמר לעיל דהיינו מה שאמר לאשתמודעא תוקפיה בכל שמא
ושמא הייגו חכם בכל מיני חכמות וכו' • ומה שאמר מההוא דרגא ומהכא דשלטא עליה הייגו ומלך על כל מיני מלאכות
דאיהו בגויה ושריא עליה: תו אית בזוהר ויקרא דף קכ"ח ע"א וז"ל הה"ד וגבר יונא מעדן מלי טעמא משום דקרומא
לאתפסק דלא יתחפי על יוחא ועל כל פניס קרומא פסק לתתא והייגו דתכיכן בריאומי אתוון ת"י כלומר ראשים ריאומא לעתיק
יומין דהיה תליית תמיס דעות שלים מכל סטרוי וסתים ושכיך ושקיע כאמר טה על דורדייה עכ"ל • הנה המאמר קשה הכנה
ואומר דרשוני • דאשוכה מה שאמר וכהר יונא מעדן מלי טעמא • ואי הלי מלי טעמא דקא שאיל מה יש לו לעשות הכהר
הכובע ודלי שיונא ממקומו • אם כן למה שאיל מלי טעמ'ועוד צריך להבין מלי הלי דקאמר משום דקרומא לאתפסק משמע שנפתח
הקרום ולאחר כן לאמר על כל פניס קרומא פסק לתתא דמשמע דלא נפתח:

הגה כבר מבואר בבית קדש הקדשים לאברהם ושרה טומטומים היו ואומר וכהר יונא מעדן דהיינו מחכמה לאלי יונא שהרי
טומטומים היה ולכך יצא • ויתרץ בשביל דלותו קרום לאתפסק ויצא יפודו לאחון ולא"ג דאמריכן דנפתח הקרום לאו
לגמריה דהייגו שיהד האור משם למטה בבת אחת והו שאמר על כל פניס הקרום פסק לתתא ולאתפסק למהוי גמור בין לבא
ולשת כדי שיזדווגו להוליד לזו"ן דהיינו רמוז במלכא קדישא והו שאמר המאמר והייגו דתכיכן בריאומי אתוון ת"י כלומר ראשים
ריאומא לעתיק יומין רומה לומר ראשם ראשיהו דומה לעתיק יומין ולכן לומר שראשם לעתיק יומין דהיינו מלכא קדישא לך על גב
דלתקרי ראשיהו דל"ך היו לו לומר ראשים לעתיק יומין אלא לומר ראשים ריאומא לעתיק יומין כלומר ראשים דבר שראשם לעתיק
יומין דהייכוו"ן • ומה שאמר והייגו דתכיכן בריאומי אתוון ת"י כלומר ראשים ראשומא לעתיק יומין דהיה תליית תמיס
דעות רומה לומר שאות ת"י דהייגו ת"י ו"י שהם אותיות המורגשות בשני אותיות אלו ראשם תמיס דעות הו"ן הוא השפה דעות
על השפה מלכיס דמיתו ועלה כשמותיהם לעילא והייגו ו"י • והת"י הוא תמיס שהוא גלוי העטרה דהיינו מלכות שהם הוא
נקרא תמיס כדכתיב אתהלך לפני והיה תמיס • ומהשבעה דעות אלו הוא בחינת פרצוף הגוף דמלכא קדישא • כמו כן נתהוה

פרנוף דז"ת בבירור שכי כדמותו בגלמו ודם הכ' אותיות הנרתומים בחלקי הגוף בספר יצירה בשלש אמות ושבע כפולות ושכים עשר פשוטות הוי בריסומי דאתוון ת"ו רשים רשימו לעתיק יומין דביה תליא תמיס דעות . וח"ת ליתא רשים רשימו לעתיק יומין וליסתוק יומי הלי דקאמר דביה תליא תמיס דעות דמסתע דביה תליא תמיס דעות ולא בחבר . והעכין הוא שבתפארת גם כן רמוז ביה דעת והדעת שלו הוא מוחא כדכתיב ויש דעה בעליון . אבל לא תליא ביה הלי שמא שיהיה בו עשרה דעות כמו דאמריכן במלכא קדישא לעיל לכך הוצרך לפרש לעתיק יומין דביה תלייא תמיס דעות כלומר בעתיק יומין שייך הלי שמא לאתקרי תמיס דעות שכל הדעות ביה אבל בזע"ר אבפין רמוז לאתקרי דעות דהייכו דעת דאבא ודעת דאימא הבאים ליה הוי רשים רשימו לעתיק יומין דמאחר דאית ביה דעות מיעוט רבים שכיס שייך לאימר ביה גם כן אבל דעות ה' אבל בעתיק יומין הוא תמיס דעות :

עוד יתכן לומר בפסוק זה מה שאמר אל תרבו תדברו גבוהה גבוהה יצא עתק יפיכם שהכוונה על הפסוק הזה הוא כך כשאתם אומרים שהוא סיבה ראשונה אין לה גבול . דבר שאין לו גבול יכולים אתם להגבילו בפיכם דהייכו לכנות לו שם ולהוציאו מפיכם . וזה יצא עתק מפיכם בתמיה כלומר אל תרבו תדברו גבוהה לומר שהוא סיבה ראשונה דאם הוא סיבה ראשונה דאיהו עתיקא דעתיקין יצא עתק מפיכם כלומר יכולים אתם לכנות לו שם בפיכם שאינו יוצא מן הפה אלא דבר המוגג ידיעתו הוי כי אבל דעות ה' . וכדאיתא בזוהר ויקרא דף ת' ע"ב וז"ל תורה אחרא דקיימא על פה מאן לאיהו פה דא הוא דעת דאיהו פה עכ"ל . הרי שהדעת הוא הפה . ואי"כ מאחרי עלמא דאתכנה בשמא . צריך שיהיה מן הדעת היוצא מן הפה לכך אמר אל תרבו תדברו גבוהה גבוהה דאם אין דעת באדם אין יכיר הסיבה ראשונה . הרי שהעיקר הוא הדעת . הוי כי אבל דעות ה' . ואיהו חדותא דכלא כדאיתא בזוהר ויקרא דף קל"ג ע"ח וז"ל מאי דכתיב שוש אשיש בה' בעתיק יומין לאתיאר דאיהו חדותא דכלא עכ"ל . הרי דעתיק יומין דאיהו אל דעות איהו ה' . והנה ממה שאמרנו משמע שמלכא קדישא דאיהו אל דעות הוא אלהי האלהים ואין עוד מלבדו והוא השם היוצא מן הפה דאיהו הדעת . וקשה להניח דרך המוכרח סבת דאמר לבעל החוטם אני מתפלל . כדאיתא בזוהר ויקרא דף ק"ל ע"ב וז"ל תאנא כד הוה רב המנונא סבא בעי לצלאה צלותיה אמר לבעל החוטם אני מתפלל לבעל החוטם אני מתחנן והייכו דכתיב ותהלתי לחטם לך הלי קרא לעתיק יומין לאתרו עכ"ל . ויש להשיב בזה שהן אמת שהנשמה נכנסת דרך החוטם כדכתיב ויפח באפיו נשמת חיים . אבל לא יודע גדולת הנשמה כי אם מן הפה שהוא מגלה גדולת הנשמה הזאת שאם לא יהיה פה באדם איכן יודע מה דאית בגויה ולכך נקרא דעת שהוא מודיע ומגלה הנסתר ואין יוכל האדם לתפוס הנסתר בלא דעת . אבל כניסת הנשמה בתוך הגוף הוא מדרך החוטם וגלוי הנשמה הזאת הוא מדרך הפה והייכו דאמר לבעל החוטם אני מתפלל שלא נקרא בעל תורה אלא מי שיודע תורה . הרי שהנכנס בחוטם והיוצא מן הפה הכל אחד שאין דיבור מתגלה אם לא יהיה הרוח נכנס מן החוטם דהייכו נשמת חיים וכלא אחד ולא קשיא . הרי מכל

המאור לעיל תבין היטב מוד כי חל דעות ה' :

ומה שאומר בבית קדש הקדשים שבורת עולם מכח תפילין עיין **בזוהר** ברעיא דף י"ג ע"ב . ומ"ש בבית קדש הקדשים ישראל עילאה כלול עילאין ותתאין רמוז **בזוהר** דף רל"ט ע"ח ו"ל ובגין דלא ישתכח עלת על כלה בעילאין ותתאין פחות ויכיל לפיולו בחד מיכייהו לתקרי לתוכת ישראל עכ"ל . הרי שלמלכה קדישא דהיינו עלת על כלה כמ"ל כלול כלה :

הו ליתא **בתיקוני הזוהר** דף י"ג ע"ח ו"ל ובגין דלתת מלגאו כל אילן דלפריס חד מן תבריה מחלין עשר לתתאיב ליה כחלן לפריס בך עכ"ל . הרי שהוא כולל כולם . הרי לך בבירור מהמאמרים הנ"ל שישראל עילאה דהיינו מלכה קדישא כלול כלה :

ומה שאומר בבית קדש הקדשים שהוא בחיריבהון . יש רמוז לזה **בזוהר חדש** דף ג' ע"ב ו"ל ותניתא לעיל רבי חבה לעיל רבי יוחנן קודם שברית הקב"ה לת העולם היה הוא ושמו לחד והיה בדעתו לברוא לת העולם וברוא קודם חלק עולמות שלעיל חלק לך שלמה . ולח"כ ברוא עולמות לחרים להודיע שהכל נגדו כלין והיינו דלעיל רבי חייא לעיל רשעוב בלותיות מפני שבתחילה ברוא חלק עולמות שנקדמו לשלר עולמות ולחרין בי"ת שהוא בנין שמים ולרץ עכ"ל . ומזה יש להבין המאמר הזה מה שאומר והיה בדעתו לברוא לת העולם מלי הלי דעתו שלמר שהיה לו לומר והיה ברצונו לברוא לת העולם ולמה נצרך לומר והיה לימת ועלה בדעתו כמו שלמרי הלר"י ז"ל כשעלה ברצונו דמלת והיה לימו מרלה חדוש חלק בימה שנקדמו בפרקין דלעיל יתורץ הכל דשמו הייכו עתיקא קדישא והוא הייכו כשמותיה דמיכיה ובימה וקודם שברית העולם היו הכל לחד דלת בוה כיבר לת בחינת חסדים ולת בחינת גבורות זהו שלמר היה הוא ושמו לחד לפי ששמו הוא בחינת שורש החסדים והגבורות כנזכר לעיל וכשלה היה כיבר היה הכל לחד לכל בבחינת הגבורות היה ברצונו לברוא לת העולם . וידוע הוא שבחינת החסדים והגבורות דהייכו שמו ויתה בו היתאבה הזלת לברוא לת העולם וכל עוד שלת דנו הגבורות שהיא הבתירים היה נעלם הרצון ושו החסדים והגבורות הוא הדעת הנזכר שכשנתגלה מודע יתה שהיה ביתאבה כיתו שלמרנו לעיל שהפה הוא הדעת דהייכו גלוי פנימיה ולכן נקרת מלכת קדישא ושכיניתיה דעתו דהייכו גלוי רצונו וזהו שלמר והיה בדעתו לברוא לת העולם ולת לומר ברצונו שרצונו שיך על מלת הוא כמו שפרשנו לעיל . לכל למה שלמר המר"י ז"ל ה"ה כשעלה ברצונו לפי שאכר רצונו לכך לומר כשעלה דהייכו כשעלה מלותה הבחינה שהיא דעתו לרצונו ולכך לומר כשעלה לכל בדעתו דלהיכו בחינת שורש החסדים והגבורות כנזכר לת לומר ועלה בדעתו חלת והיה בדעתו . חלת והיה דייקת . בדעתו דייקת . ולכך כרמוז חלק ברים תלק בית . שהתל"ק מורתה יו"ד שהוא סוד התלת קשרי דהייכו שמו כנזכר בפרקין לעיל ולחותיות התל"ק בי"ת הם רמז לבנין העולמות ומה דלית בהו לכך חלק הרמוז לשמו כנ"ל שרוי ברלש התל"ק בי"ת לומר לך שכל העולמות התלו הין בדעתו דהייכו שמו כנזכ' והייכו דלומר רבי חייא למה חלק רשעוב בלותיות מפני שבתחילה ברא חלק עולמות שנקדמו לשלר עולמות ולחרין בית שהוא בנין שמים ולרץ . הרי שבכ"ב לותיות רמוזי כל עלמין ומה דלית בהו . ולמדיכן מיכה שהוא ושמו הוא קודם כלה והוא התחירי ברצון ר"ל בחירה עם רצון . בחירה דהייכו שמו שהוא המאציל לת הכל ובימה ויתן ולת כטועים שזכרנו לעיל שלתמיכי בסיבה רשעוב לפי שהוא לור פשוט ולת שייך ביה לומר שורש חסדים וגבורות . הכל בשמו לימת שורש ח"ג ובימה שייך לימה ויתן דלהיכו שורש החס"ג ולהיכו דעתן כנזכר . זהו שלמר הכתוב כי ג דעות ה' . ולו נתכנו עלילות שלמה שהם חוסכי שהוא סיבה רשעוב דהייכו ח"ם והוא פשוט בתכלית הפשיטות מבלי שום שורש ח"ג לתו להיו שורש החסדים והגבורות דהם כן לת מיקרי פשוט והח"ם לת קיימת ביה דעה לת לתעבד רשע ולת לתעבד סוף ושייך עליו קושיות לימה ויתן כנזכ' בפרק ח' ולת קיימת לתודעת כדי שלנחנו נדע ליה ונעבדהו ח"כ המתמיהין בזה למי עובד מלתר דלת קיימת לתודעת כשו עובד לתהו כמו דלמר קרת כל הגוים כלין נגדו מלפם ותהו נחשבו לן ר"ל כל הגוים שבלים נגדו ורוצי' לעבוד לימן דלית ביה תביסה ולת קיימת לתודעת הוי כל הגוי' כלין וזה בלים נגדו לכן מלפם ותהו נחשבו לו ר"ל מלותן עבודות של לפם ותהו נחשבו לו שכמו שטועה המרכיב זיקה בלת זיניה כך טועה מי שליבו רוצה להרכיב זיקה בזיניה וכמו שזה תוהו הוי ומלפם ותהו נחשבו לו לכן למר לל תרבו תדברו גבוהה גבוהה לפי שלהי החלהים דלהיכו חלהי ישרחל הוא חל דעות כנזכר הוי כי חל דעות ה' רוצה לומר מה שלמרתי לכם שלל תרבו תדברו גבוהה גבוהה הוא מטעם שחל דעות ה' וקיימת לתודע ולו נתכנו עלילות ר"ל דביה שייך לימה ויתן וזה יתרלה כי הוא המאציל הכל ולת שייך ביה קושיית לימה ויתן דהוא בחירי ברצון הוי ולו נתכנו עלילות :

ובאור הענין אמר שחיר ומוד גילוי ע"ק וא"פ היינו
מעשה"ל דהנה שויה פתיס קנויה דהיינו שהיה
פתוס בתוך הכסוה וכן תיכת שא"פ עולה תור כיכת שגילוי
עתיקא קדישא היה מתוך תור דהיינו סוד הכיתוס כנ"ל גם
מם"ה וחקיקת עשר פרצופים וכו' עד
שחיר כל זה כתבתי לעיל ואתה צריך
להבינלמה בעל השחיר הפך לשון הזוהר
כי בזוהר אמר כך ברית הורמנותא
דמלכא גליף גליפו בטהירו עילאה
בוציא דקרדינותא נפיק חד נביעו סתים
דסתימו וכאן אמר ברית הורמנותא
דמלכא דנפיק מגו סתים דסתימו .
מרוא דא"ס היינו סוד גילוי עתיקא
קדישא מאין סוף נליף גליפו
בטהירו עילאה היינו סוד החקיקת
העשר פרצופים למעלה מהזרפא
הנקרא מהירו עילאה כראיתא
במתניתין בסוף תיקוני ז"הז"ל :
בטהירו עילאה ברית הורמנותא
דמלכא גליף ט' גלופין וחד טמיר
ולא ידיע וכו' קוטרא בגולמא נעיץ
בעזקא . קוטרא קשר בגולמא
גולם נעיץ בעזקא תחוב בטבעת
ר"ל היסודות שלהם היו קשורים
בגולמם ותחובים בכיות הרחם
שלהם שהוא כמו טבעת והיינו
טומטומים היו כנזכר לעיל . לא
תוור ולא אוכם ולא פומק ולא ירוק
ולא גוון כלל ר"ל שלא היה להם
בחינת חברים וגבורות כלל . כד
מרד משיחא עביד גווין לאנהרא
דהיינו כשתיקן עתיקא קדישא
תיקוניו התחיל למוד ולשעה
חברים וגבורות לצורך בניינו כנזכר
גם כן במאמר אליהו ז"ל תיקון ה'
מתיקוני הזהר וכו' לגו בגו בוצינא
דקרדינותא נפיק חד נביעו דמנידי
אצטבעו גווין לתתא סתים גו

סתימו

ומה שחיר בבית קדש הקדשים שחלוס מורכב מתרבעה
יסודות וגם ושבעני עטרין שסס חו"ג הס סורס התרבעה
יסודות לזה יש דחיה בזוהר ברחשית דף ט"ו ע"ח ת"ל
ברית הורמנותא דמלכא וכו' לא תוור ולא תוכס לא סומק ולא
ירוק ולא גוון כלל וכו' לגו בגו בוציא
נפיק חד נביעו דמיניה אצטבעו גווין
לתתא עכ"ל . הרי מן השחיר שמוכחס
לא היו התרבעה יסודות כמו שחיר לא
תוור ולא תוכס ולא סומק ולא ירוק
ושלחיר נפיק חד נביעו דמיניה אצטבעו
גווין לתתא מיהו הגווין המזכרים
לעיל שסס התרבעה יסודות נכבר
בתבאר בפרקין דלעיל שהתי נביעו
הוא סס ת"ה דהיינו סוד הסני עטרין
דחיכון חו"ג דעתיקא קדישא דכל
קדישין ושחיר דשחיר השחיר נפיק חד
נביעו דמיניה אצטבעו גווין לתתא
ע"י שהחו"ג שהוא הנביעו מיניה יצאו
התרבעה יסודות . וש"ת ודלמא דהוא
עבד לתרבעה יסודות ולא שהוא שורס
שלהס . יש לומר דח"כ היה לו לומר
השחיר נפיק חד נביעו דחיהו נביע
גווין לתתא משלחיר דמיניה אצטבעו
ע"י דמיניה ובזה מתבו התרבעה
יסודות וכך הוא האמת שהוא כולל הסני
עטרין דחיכון חו"ג חסד דחיהו טבעו
קך ולא דחיהו מיס . גבורה טבעה חס
ויבש דחיהו לא יוכל' טבעין אלו יצאו
סני טבעים אחרים שהס הרוח
והעפר ממוצעים ביניהס
וכל ח' מהסניס אלו שהס הרוח והעפר
לקח חלק מימיס וחלק מאש דהיינו הרוח
טבעו חס ולח שלקח החמימות של האש
והלחות של מיס וזהו שאמר בעל ספר
יצירה שלש אמות אמת יסודס סי"ן
שורקת מ"ס דומיות אל"ף אויר לשון חוק
יוכריע בנתיס . והבירוש הוא שהאש

כולל

גולד ין הסי"ן וטבע של החג לעלות למעלה וכן תרחה שחס תדליק נר לעולם השלהובת עולה למעלה ואפילו שתהפוך הנר מלמעלה למטה תתהפך השלהובת למעלה וזהו שאמר סי"ן שורקת ר"ל שעולה למעלה והמים גולדו ין המ"ם וטבע המים לרדת למטה וכן תרחה כשתשים המים במקום משובע מיד יורדים כמו החבן שאפילו שתזרקו עד לשמים יורדת למטה זהו שאמר מ"ם דוממת ר"ל כמו החבן שהוא דומם . חל"ף תויר שהיו לא יורד למטה ולא עולה למעלה לפי שיש לו חלק בחג ויש לו חלק במים לכן עומד בחיצע דהייני שלקח ין החג החויות ין המים הלחות וכעזה חס ולח . זכן עפר טבעו קר ויבש שלקח חלק ין המים וחלק ין החג דהייני קרירות ין המים ויבש ין החג . הרי שיהו"ג דהיו הכביעו יהו החרבעה יסודות וזהו שאמר דמיכיה תטבעו נווכין לתתח דמיכיה דייקח וח"ת ולמה תיור ספר יגירה שהחג גולד ין הסי"ן ודילמח שהחג גולד ין הח"ק שהוא חות רחשונ' של תיבת החג כמו המים שגולדו ין המ"ם שהוא תחילת תיבת מים . וי"ל שהין הח"ק מצוית להג לבד כי חס לחויר ג"כ לבל הסי"ן כשתשי חותה לחר הח"ק נעשה חג כמוח שהעיקר מלת החג היח הסי"ן ולפי שהחויר יש לו חלק מהחג מתחיל ג"כ בחלף : **חו** חיתח **בזוהר חדש** דף ג' ע"ד ו"ל כד בעלן לכפך'הי כניעו דנווכין כיה בטש בהוח לתפטותח ולתדחק וינו דחיקו כפקין חינון כהורין דקיקין ולחתיעו כחדח כדין הי כניעו לחזי בהו נווכי ולטבעו כלהו כחדח חיוור וסויק וירוק ולחוכס ולתעכב כיה שבים עשר ירחין ולבתר לתעקרו יתעין ולחתילו בלתר לחרח עכ"ל . הרי רחיה ברורה שבהוח נביעו הוו הנווכין בכח כמזכר למעל . מדלמר המלמר כלן הי כניעו דכיה נווכין בטש בהוח לתפטותח . הרי שבניעו עניעו הוו הנווכין בכח ולח"כ על ידי הבטיעו לתחזון לבר וזהו שלמר הי כניעו לחזי בהו נווכי ולטבעו כלהו כחדח חיוור ולחוכס וסויק וירוק דהייני הזכי עטרין דהיו פרנוף לדם לטבעו כלהו כחדח בחרבעה נווכין דהייני החרבעה יסודות ולפי שעדיין לין שם יסוד ענרגש לינו קורח לותם כי לם נווכין ולתעכבו שבים עשר

ירחין

סתימו מוזא דא"ס בקע ולא בקע
אוירא דליה לא אתידע עד דמגו
דח·קו דבקיעות·ה נהיר נקודא חדא
וצקדי ראשית וכו'עכשיו בא לגלות
איך שורש החסדים והגבורות
שהוא הנביעו הנוכר שנתקן מבנו
או"א ויצא מנשמתא דחיי דמ"ק
הנקרא בוצינא דקרדינותא וריא
עדיין סתום בהוא סזימא
עילאה שהוא עתיקא קדישא
נמצא שזאת הנשמה עצמות היא
תקנה את אבא ואמא :

דגליף הלי גליפו הוח ההוח דנפיק מנו סתים דסתימו הוח שהיוה בימוס ומלגיל הכל ורחיה לדבר שהוח הכל ולית דסליט עליה שלמר דנפיק ולח למר דחפיק שהס חיתח שלין סוף מלגיל חותו ולח"כ הוח מלגיל הסלר מ"ל חפיק מ"ם מנו סתימותים מדלמר נפיק הייכו שנפק הוח כרעוכו בלי רעון לחר שהכריחתו לנחו'יען שהו'רעוכו חד לינון שהוח הוח ע"ק דכ"ק שזכרנו כבר דהוה סתים בנו חוריה דנשמתיה ממש בפוד הוח ושמיה סתים בגוויה כנזכר זלור זה נקרח רזח דלין סוף :

ועתה נבו'למלמרכו גליף גליפו בטהירו עילאה . נריך להודיעך גם כן דלכו הגלופין החמורים כלן הם למעלה בטהירו עילאה דהייכו בלני העליון שהוח בלינת שלמות של עתיקח קדישח ד"ק שהוח הנקרח רים הורמנות דמלכח והם ט'גליפין ושין לינון ט'כהורין כנזכר בזוהר סוף פ'פקודי וגם בחיקוני זוהר חדש ז"ל בטהירו עילאה בריש הורמנותח דמלכח גליף ט' גלופין וחד טמיר ולח ידיע . נריך להבין למה למר ט' גליפין וחד טמיר ולינח עשרה וחד מכייהו טמיר וגניז . חלח חם היה למור עשרה וחד מכייהו טמיר הוה משמע דהוה ליה מלכות ולח הכי שהמלכות בתהוה לחר חקיקתם בפרקח לכן למר ט' זמ"ם וחד טמיר וגניז ולח ידיע הוח על הכשמה דהוה טמיר בגוייהו ולכן לח למר וחד מכייהו לפי שהכשמה לינה כלולח בכלל העשר ולכן לח למר עשר גליפין שהם היה למור עשר גליפין הוה לינה דגם לההוח חד דהייהו טמיר לית לגו מיכיה יען דהייהו גלוף וזה לי לפשר לחוירו שהכשמה הזחת לית מנו מכיה ולכן לח למר בה גליפו חלח בט' גליפין לפי דלית מלן דמתלבש בגוייהו שהיח הכשמה חבל בה לית מלן דמתלבש בגוויה לכך לח למר בה גליפו : **ועתה** נריך להבין מלחר שהם ט גליפין דטהירו עילאה למה בטהירו תתלה בחקקו עשר פרנופים מלחר שהרשים הם ט' וי"ל שהכתר משמש לכלן ולכלן משמש במיקום מלכות למעלה ובמיקום כתר למטה וזהו שלמר הפסוק לכי רחשון ולכי לחרון . לכי רחשון שהוח רחשון לעשר דטהירו תתלה ולכי לחרון שלכי לחרון דטהירו עילאה וכו יוהלם המכיין לעילח ולתתח להשלים מכיין עשר לכל

טהירו .

טהירו וטהירו וידוע הוא שהאלהות צריך שיהיו בו עשרה ולפי שאין האלהות פחות מעשר לכך תמר ומבלעדי אין אלהים לפי שהוא הפליס למכיין עשרה עילאי ותתאי :

נחזור לענייננו מה שתמר המחבר קוטרת בגולמית כעון בעיזקת הכיחור בעוד שהכינוסת פטיפת חזקה לה עברה דרך הו"ת לפדוק לותם היו לחברתם ושרה טומטומים ז"ש קוטרת בגולמית כעין בעיזקת כלומר שהיסודות שלהם היו קשורים בגולמם ותחוכים בתוך רחמי דהוא עיזקת הוי כעין בעיזקת והיינו טומטומים היו שהטומטומים לע"פ שיהיה זכר או נקבה בכל עוד שלא יסדק לה יודע לם זכר לם נקבה לכן אחד לה חיוור ולה לוקס ולה ירוק ולה קומק • זכר ד' גוונים הלו נגד ד' בחינת שהם קוד ד' יסודות לרמ"ע • ונבר ידעת שמחסד וגבורה שהם בקוד זו"ן כתהוו מהם ד' יסודות הנזכר • לכן בכל עוד דהוו טומטומים לה הוה לה חיוור ולה לוקס וכו' וחס זכר ד' גוונים כנגד ד' בחינות שהם חיוור נגד החסד שלה הו חסדים לוקס נגד דינה קשיה שלה היו דינים • ירוק נגד רחמים שלה היו רחמים • קומק דינה רפיה שלה היה דינה רכיה • ומ"ש ולה גוון כלל ולה לתר שום גוון רמה לרמוז שלה אתר לה היו כל ח' לבדו לבל היו נכללים זה בזה ולכן לתר ולה גוון כלל לפילו יעורכים הגוונים זה בזה ויוצא גוון לתר פלול לפילו זה לה היה לכן לתר ולה גוון כלל :

המשל בזה זרע לילן לין בו שום גוון מהגוונים לשר בלילן כי בלילן יש בו ד' גוונים העץ לוקס העלה ירוק הפרח לבן הפרי לדום ולם תערבם יחד הד' גוונים הלו יפה גוון לתר מפוכה כלול מלרבעתן ולה דמי לזרע לפיכך לתר ולה גוון כלל : **ומ"ש** כד מדיד מסיחת עביד גוונין לאנהרת הלי מדד היינו כשירד הלור דעתיקת קדישת דבל קדישת לתקן תיקונין על ידי לותה הירידה נתהוו החסדים והגבורות דהיינו לור יסר ולור חזר • **ו"ש** עביד גוונין לאנהרת דוקת ולה לאנטבעת דלת"כ הפניעו דפיק פבע הגוונין וכן תינה בלשון ערבי' התפילות נקרת לישטיימדת ר"ל התפשטות הלור ועל ידי ההתפשטות זה עביד גוונין לאנהרת לנו בנו בוניכת דלהי לוות : **ומ"ש** נפיק חד כניעו דמיה לאנטבעו • עד עתה הוה קשור בגולמם ולה מודע כמה לתר המחבר קוטרת בגולמית ועתה בת לפרש לין הוה המילות ו"ש נפיק חד פניעו שהם הב' עטרין שהוא שם ג"ה נגזר בתיקונים תיקון רלשון שהם מ"ה הוא הפניעו דמפיה לאנטבעו גוונין לתתת :

ירתין דלהיו העבור הגדול • הרי שהשם מורכב מלרבעה גוונין דהייכו לרבעה יסודות וגם רלוה שהשני עטרין הם סוד הלרבעה יסודות :

ומה שתמר בפ"ה שלפי שהשם מורכב מלרבעה יסודות לכך חטלתו עושה רושם • צריך שתדע שיש הפרש בין חטה לחטה כל עון דלהיו בלהיבי דגופה לותו עון לינו עושה רושם בלתר דלהיו מחשבה וכל עון דלהיו במחשבה לותו עון עושה רושם בלתר דלהיו מחשבה • והעניין הוא שבעניין עבירות שהוא עון שעושה לדם בלהיבין זה העון לינו פוגם במחשבה עליונה • ולכך לתרו רבנן מחשבה רעה לין הק"בה מצרפה למעשה • לבל בעניין ע"ז שהוא עבודה בכריה זה העון עושה רושם במחשבה עליונה שלין עבודה חלה בלב כמה דלתר קרת למען תפום ישרחל בלבם • וזהו שתמר המחבר **בתיקוני הזוהר** דף מ"ח ע"ח ו"ל שכינתה תתה לתקרי מחשבה • לכיוה עילאה לתקרי מחשבה ולעילה ולעילה מחשבה ולעילה מבלהו מחשבה דלית לעילה מיכיה ולית פתימה דבל סתימין עילאה דבל עילאין לי תימה דסליק מחשבתיה דלדם תמן לה דלתיור ביה ולירה כי עירוס לנכי ולחבה דהלי עירוס לחזי דלתפשט מלבושיה ובגין לה לתמר בלבה ולחבה ובברה ויסתר מוסה עכ"ל : **הנה** מלחר שקרת לבל לחד ולחד מחשבה ולעילה מן בלה מחשבה סתימה דבל סתימין מלחר דשפיעת לתקרי מחשבה שהוא פרנוף הגוף הוא סלקה דעתין דהחוטה בלידרי הגוף שיעשה פגם ליחשבות עליונות לבך שהל ולמר • ולי תימה דסליק מחשבתיה דלדם תמן הייכו כשעובר עבירה שתהיה פוגמות לותה מחשבה לעילה • ללו הכי שהרי לתוב ולירה כי עירוס לנכי דמשמע שלה פגם הלה בלבושו שהוא הגוף ולפי שעירוס מלותו מלבוש לבך נתהבה ומדנתהבה ס"מ שרשה שמחשבתו לה נפגם עדיין דהלו העון שעשה היה פוגם המחשבה מה לו לירשה ולהחבה עוד • וגם רלוה שלה פגם כי לם במלבוש דהייכו בשכינתה שהוא פרנוף הגוף שסם שייך התחלות מדלמר במוה ויסתר מוסה פניו כי ירח מהביט לל השלים • ש השלים דייקא דהיה שפיכה דבבוד השלים הסתר דבר לבך לתר קרת ולירה כי עירוס לנכי ולחבה : **וכמו** כן תינה **בתיקוני הזוהר** דף קי"ג ע"ב ו"ל לתר ליה לבה לסתמודע בגין דהוה חושך דלפסיק בין עילת העילות לתחשבה סתימה וכו' לתר ודלי הכי הוא דלם הלין נהורין ותחשבין הוו מיכיה לה הוה יכיל חושך לתפרשה עכ"ל • הרי שהעון לינו פוגם במה שהוא לבר

ין גופא . כמו דתימר התחמד ודאי הכי הוא דהם חלין כהורין ומחסבין הוי מיניה לה הוי יכיל חסך לאפרשה ר"ל לה הוה יכיל חסך לאפרשה בין מחסבות דליכון יחלק הגוף לאותה מחסבה דליכה מחלק הגוף ואהו-שתימר התחמר דהם לין כהורין ומחסבין הוו מיניה . מיכי' דייק' לה הוה יכיל חסך לאפרשה שלין מחסבו' העבירה כוגמות שלא במחסבה דליהו מחלקי הגוף . הרי שלין העון כוגם חלת בחלקי הגוף הלעילת . הבל במחסבה דליכה מחלקי הגוף ליהו כוגם . ואם תתמר נהרי תמרו חכמים שהדם הרתשון כפר בעיקר וקשיה לוה שתמרתי . יש לומר דהתי כפר בעיקר שתמרו הייהו בחולבות שהיה עיקרת דביתת והייהו שתמר ותירת כי עירוס תכפי ותחבת כמזכר לעיל . ונם דייקת מדתתר ותירת שהוא חלטון ירתה שהיה חלבות כדכתיב רתשית חכמה ירתת ה' ותחבה נרין לירתה כיהו שתמר חשה רבינו ע"ה ויסתר חשה פניו כי ירת חחביט תל התלהים . תל התלהים דייקת זהו שתמרו רז"ל כפר בעיקר היה . הרי שלין תטלו שת בחלבות שהוא בסוד עץ הדעת טוב ורע :

ומה

ומה שתמר בפית קדש הקדשים על עניין סוד גילוי עתיקת קדישת דמכוחר בזוהר ברתשית דף ט"ו ע"ח ו"ל בריש הורמכותת דחלכת גליף גליפו בטהירו עילאה בוניכת דקדיכותת נפיק חנו סתיימין מרזת דלין סוף קטרת בגולמית כעין בעוקת לת חיוור ולת חוכס לת סומק ולת ירוק ולת גוון כלל כד מדיד מסיחת עביד גווכין לאכהרת לגו בגו בוניכת נפיק חד כביעו דמיכיה תלטבעו גווכין לתתת סתיימין גו סתיימין מרזת דלין סוף בקע ולת בקע תירת דליה לת לתיידע כלל עד דמנו דחיקו דבקיעותיה נהיר בקודת חדת סתיימת עילאה

ואחר שנעשו או"א בחינת חסדים וגבורה אז האיר להם עתיקא קדישא מחכמה פתימאה דיליה דרך מולא עילאה ע"י ארין כנזכר וקבל אבא מ"ר ואמא מ"ן ונזדווגו והוציאו הכלים דנשפתא רחיי דמלכא קדישא כנ"ל וכשיצאו מאמא

ביאור שתמר זה מוחר שנעשו עד והוציאו הכלים דכסיתת דחיי דמלכת קדישת ונכיכתי' כבר כתבתר משוטותו לעיל ולבת תל ביתור המתמר וכסיפת וכו' נריך להודיעך כי כמו שיש למטה פרקי פרקין כך מכתר למעלה וחילך מתפשט בפרקי פרקי' . ודע שסוד העתיקת קדישת דכל קדישי' הוא למעלה מבחינת הפרסוף הכולל כל התכילות . עוד נריך להודיע כי בתלמת לז"ת שכתים לו מוחין דחבת וחיות תיכת שיש להם זיווג שעל ידי המוחין הבת להם מתעורר זיווגם תבל למ"ק שתיכו מקבל מלו"ת כמוכר תם כן מהיכן בתים להם

מוחים

מוחים . הדעסמוחין של מ"ק ומכוכיתיה בחיה לו ויעתיקה קדישא ד"ק תוגא ותנו"כ דיליה ומסתותין הגזר הבתים ליק"ו יובלות נשמות ז"ן כחשר יתבאר לקמן וכבר נזכר שזה הפרנוף דע"ק דכל קדישין הוא למעלה מן התלולות ונס"ק ו' לפעמים עולים למעלה מן התלולות וכשעולים לא משפיעי' ברכה כמוד מרחוק כ' נרחה לי על כן מסכתיך תמד וכסוד ותתנב לחותנו מרחוק וכו' שמתעלים למעלה למעלה ונס מזדווגים לעשות הנשמות הנזכרות וכשעולים למעלה משפיעים חמדים נמורים הנ' על כן מסכתיך תמד וזהו ג"כ כוונת הפסוק דדשן ה' בסוגלתו קרלנהו בחיותו קדוב וכלה לון קורחים חלה למי שהוא רחוק . וז"ל דהתי קדוב לחו קנדבה תכליהו חלה קדוב ליקור שיהא תמנו דחיהו עתיקה קדישא ד"ק שמתקדב חנלו ונולה בעולמות שלו שהו ים בידו ריבוי שפע להשפיע ז"ס וישובו חל ה' וירחמו וחל חלהיהו כי ירבה לסלוח וישוב חל ה' הייהו כשהוא יתלבש בז"ת חו ים בידו לרחם חבל לה כל כך כי לם בדיעה וחו יקרה בשם הוי"ה תבל כשהוא מתגלה למעלה מן התלולות חיהו נקרה בשם הוי"ה חלה בשם חלהיהו חו ירבה לסלוח : נמצא שזווג מק"ו הוא למעלה מן התלולות בסוד תמנתך בחוך וכו' כמו שפירשתי לעיל וז"ה וכשיעה תחתה וכו' מיד כחית חסד עילה' הייהו המוחין שתמרהו דעתיקה קדישא דכל קדישין ולכך תמר חסד תחכמה עילאה לפי שמוחין דחו"ה הם מתחדשים וגבורות דע"ק דכל קדישין ממש ולה מחסד דחכמה דיליה כמו המוחין דמ"ק שבחים מחכמה דע"ק ד"ק דרך ניסין דע"ק דכל קדישין לניסין דרישא דמ"ק וכבר ידוע לך שבחבת' הוא בסוד ומשם הניסין יונקים וזאת הרישא לחו היא רישא דאריך חנפין שזאת למעלה מן התלולות ומ"ק כשמקבל מוחין חלו לה בתוך התלולות מקבלם שה עולה למעלה ושם מקבלם

מאצא זה הפרצוף הקדוש שהוא מלבא קדיש ויצאה בה זוגי ארוכה בו מיד נחית חסד ע לאת מחכמה סתימאה דע"ק דרך ניסין דרישא דע"ק לניסין דרישא דמ"ק ומתמן עיבר למוחא דיליה דאתפשט ללב' שבילין שהם ל"ב נתיבות פלי אורח חכמה ולפיכך כל חיי מהנהג בל"ב נתיבות בקוד מרי רבו מעשיך ה' כלם בחכמה עשית בחכמה דיקא וכל נימא ונימא אקרי משיבא דמבועא מבועין סתימין דנפקי ממוחא סתימאה דעתיקא קדישא וכד מתחברן לבר ב' מוחין דהיינו מוחא סתימאה דע"ק עם מוחא דמ"ק כאילו אתעבידו הר מוחא בסוד חכמות בחיץ תרונה חרי ברחובות תתן קולה חד והצי דפריש לון וחבר לון צנפין באנפין וזווג לון כחדא ואתחברו הא בדא ובדין אתתקנו עילאין ותתאין דהיינו שחכף ומ"ד נכנסו הכלים של הנ' מלכין בתוך אמא ונזדווגו או"א פעם ב' וברדו אותם ברור מזוקק ויצאו שבעה פרצופים קדישא והנשמות שלהם יצאו מזווג ממלכא קדישא ושכינתיה הנ"ל בסוד כי ששת ימים עשה ה' את וכו' :

עילאה בתר הסיא נקודה לה אתידע כלל וכגון כך לקדי' דחסית מחיר קדישה עכ"ל . כוונת המחבר הוא כמה שהקדימו לעיל בענין כוונת הקדושת דהניקוד ג"כ נקרא כוונת הקדושת כדלתיתא בזוהר חדש דף ג"ח ע"א וז"ל והחי כגונו מלקא ונחתא ונחי לקדי' כוונת הקדושת עכ"ל . וזה נכוון לכדון דידן ד"ס המוחי כוונת הקדושת' כפיק יגו פתיחו דפתיחין מרזא דח"ס הייהו הגימוטא הזאת שהיא חלק מהנשמה כאשר ביארנו בפרקין לעיל שבחת לגייר כל פרנוף ופ"ו שהם הפני עטרין זהו שחמר כוונת הקדושת דחיהו הגימוטא כפיק ברעותו הטוב יגו סתיחו דפתיחין מרזא דאין סוף יגו דעתיקא קדישא דאתקרי רזא דאין סוף מה שחמר קושרת בגולמית רוצה לומר שהגיהו הזה לא יבא בפועל אלא בעולמות שלנו שהם בתוך הפני עטרין שבאו ויעתיקא קדיש' שהיו יקודש עולם בלי עורה . וזהו שחמר קושרת בגולמית כלומר קשור אותו כגיהו בתוך אותו עולם . ומה שחמר כעין בעמקא הייהו שבכנסו בגו אבא ואמא ולכך חמר כעין ולא כעין שהם היה לומר כעין היה משמע שיקודש כפנימא מעתיקא קדישא היה כעין בעמקא ולאו הכי דתיכן ליבא עמקתא שלא הכדור שבגדרא נקרא עמקא אלהות כיון טבעית וכבר חמר בריש המחבר דגליף גליפו וחותם גליפו נקרא עמקא גם כן וכשבעת העולם הזה דאיהו הפני עטרין הם הגימוטא דבנוייהו כעין יתהין בחוירא דקיק הוא כעין בעמקא דהיא עמקתא דבה שריא חוירא דקיק והא חוירא יתיב על גבי קדושת דעל גבי מוחא ומשם נכנם בגו אבא כדלתיתא בזוהר ויקרא דק רנ"ד ע"ב וז"ל אב הוא מרוחא דגניז בעתיק יומין וכיה אתגניז הא חוירא עב"ל . ומה שחמר לא חוור ולא חוכם ולא סויק ולא ירוק הייהו שעדיין לא הורכב פרנוף אדם דכלול יתרכבו

בחיצוני

בחיבות לפי שעדיין היה גולם כלומר קוטרה בגולמה לפי שהיו קוטרה בגולמה לכך לא חיוור ולא לופס וכו' • ומה שאמר כד תדיר משחתא עביד גווכין כבר ברור בזוהר חדש דף ג"ח ע"ג ו"ל ומשחתא לקרי קו המדה וכו' והאי גניזו סלקא ואחתא והאי לקרי בוגיכא דקרדומיתא וכו' • בהאי בוגיכא דקרדיומיתא כהיר מאן דכהיר וכו' • וכדין לקרי קו המדה עכ"ל • הרי מן המאמר הזה שהבניו מתקרית משחתא וכאן מקודם היו בלי שום טבע כד עביד משחתא עביד גווכין ר"ל כד מתחיל לעשר לשבי עטרין ולעשותם פרנוף אז עביד גווכין לאכשרה לגו רוגב לומר להכהיר בכל העולמות שכלם הם זה לפנים מזה ופרנוף אחד כלול בחמצע וכולל כלה בקו החמצעי • ומה שאמר בגו בוגיכא כפיק חד כביעו דמיכיה אנטבעו גווכין לתתא האי בוגיכא דקאמר הכא לאו היא היא בוגיכא דקרדיומיתא דקאמר לעיל כי האי בוגיכא אית אית אחת ולכך תרתי שלא קראו בוגיכא דקרדיומיתא כי אם בוגיכא לבד ודייקא נמי שהיא ביכה מדאמר המאמר בגו בוגיכא כפיק חד כביעו דבבוגיכא דקרדיומיתא ליכא לגו מיכה אבל בחמת שייך לומר בגו בוגיכא • אי נמי שאם האי בוגיכא מדבר על הכלי שבגוה נצטייר וכפק לאורה הוא כביעו דמיכיה אנטבעו גווכין לתתא ואף על גב דאמיכא דכיה אתפרסם שורש החסדים והגבורות אפילו הכי לא מתחזי כיה שום גוון כי אם בחיבה לבד פירוש דאתמר כיה אתחזי ולא אתחזי קיימא ולא קיימא טמיר וסתים בשמות לא לקרי אלא מ"י ומאחר דכשמות לא לקרי יען כי הוא טמיר וסתים אין יכולין שיוכרו בו הארבעה יסודות אלא בחיבה דארבעה גווכין אתהוו כיה וחו"כ מיכיה אתפשטו הגווכין ואנטבעו שכיכר רישוים וגווכם זהו שאמר דמיכיה אנטבעו גווכין לתתא • ומה שאחר כסוף המאמר הוא להודיעך המציאות דהאי פפיקו אין הוא דומה שאחר המאמר בקע ולא בקע דהייגו שבקע הגולגולת ונשאר בחוירא דכייא ולא בקע עדיין להכנס בחכמה ומשום הכי אוירא דיליה לא אתיידע דקרומא פסיק בכתיס • ומה שאמר עד דמגו דחיקו דבקיעותיה הוא אע"ג דאמיכא דלא בקע הקרום לעבור בחכמה עדיין מכל מקום מגו דחיקו דבקיעת דאשוכה נהיר כקודם חדא דהוא חכמה ואתחל הגלוי ולכך פקרא לכתא דאיהו חכמה דאתית כדכתיב ראשית חכמה דכיה

ואלו היה מקבלם תוך החלולות היה צריך לעבור דרך אחרים אבפין לכך אמר דרך ימין דע"ק ד"ק לכיוון דרישא דמ"ק כלי הפרש דיכיהם לפי שמוחין עילאין אלו אינן יכולים לסבול אותם אחרי אבפין וזו"ח כי אם מלכא קדישא ושכיכתי בעלותם למעלה • ויש הפרש בין ניוון דעתיקא קדישא ד"ק לניוון דמ"ק שניוון דע"ק ד"ק מוסכים מבפנים ומוציאין לחוץ אבל בניוון דמ"ק שואבים מבחוץ ומשפיעי' לפנים והשערות לחדש הם כמו שרשים לאילן שעל ידי השרשים יונק האילן בסוד כי אחדש עץ השדה והפרש הוא שאילן שורשו למטה לפי שיונק מן האוירן אבל האדם שיונקתו מלמעלה לכן שרשיו שהם הניוון למעלה ברחש ומשפיעים לפנים ומשם יונק המוח דמ"ק שהוא מתפשט בכל' שבילין לפי שמ"ק רומז לתורה שבכתב ויש בה כ"ב אותיות ועשר ספירו'דילי'הרי ל"ב וכל מי מתעהג בכל' כתיבות שהם השיגים שהם ל"ב • שאלמלא הם לא היו יכולים לאיות בהי אותיות וכולם יונקים מכח המוח הרי שכל מי מתעהג בהאי חכמתא הוי כלם בחכמה עשית : ומ"ש בחכמה דייקא לרמוז על הל"ב כתיבות לפי שח"ל ת"ח ר"ל ח"ך ת"ח והאך אוכל יטעום לו כמאן שכל מהות הנוף מתהפה מן האך ולו ל"ב כתיבות שהם ל"ב שיגים שהם סוד רחייא דטחכין יכא לפדיקויא ושוחכין כדי להשביע את האך כמאן שהחכמה הוא האך הוא עיקר הנוף שאם לא יטעם האך לא יתהפה הנוף בשום דבר כמאן שהוא כח הנוף וכן אך עולה כ"ח שהוא מילוי דמילוי דשם מ"ה ול' אותיות הם ל"ב הרי שחכמה הוא ל"ב כתיבות הוי בחכמה דייקא שבחכמה מתקיים עשייתו : ומ"ש שמ"ק המוחין שלו הם מוח דע"ק ד"ק עכשיו יקשה לך שא"כ שאר הפרנופי' יהיו יותר מעולים מפרנוף דמ"ק לפי שהמוחין שלהו להו"ח להוציא פרנוף דמ"ק הוי מחסדים וגבורות דע"ק ד"ק שהם הכ' עטרין והמוחין הבאים למ"ק לתת לו' פרנופים הם מוחין סתימאה דעתיקא קדישא דכל קדישין וכי הו' פרנופים יותר מעולים מפרנוף מ"ק • והתירון הוא כי לעולם מ"ק ושכיכתיה אין דומה להם כי הם עיקר הכל והם הם עתיקא קדישא דכל קדישין דבחינת נוף וכפה וכשמתא דמ"ק היא היא הכשמתא דכל חיי דעתיקא קדישא דכל קדישין אבל הכשמות של הו' פרנופים הינו כן כי הכשמתא שלהם הם מזווג מ"ק ושכיכתיה וזווג מק"ו הם מוחין דעתיקא קדישא ד"ק כמאן שהכשמה של הו' פרנופים הם מחו"ב דע"ק דכל קדישין כמאן שמדרגת מלכא קדישא ושכיכתיה היא מעולה יותר מכולם שהשמה שלו הוא בחינת

בשעה דעתיקא קדישא ד'קיימא אבל בשעה של הז' פרצופים
הם יחודין דעתיקא קדישא דכל קדישין ולא בשעתא ואפילו
זה לינס סובלים לותם תיד אלא על ידי שמתעברים בחלבא
קדישא ושכינתיה :

ומ"ש וכל כיוצא וכיוצא וכו' פוך כתו שאמרנו שאלו הכיוצין
מושכים הספע אלו מושכים לחון ואלו מושכין לפנים
ע"ל לכן כולהו לקרון מסיכא דמבועא ממבועין סתימא דהייכו
מוכמה סתימאה שבריאה דעתיקא קדישא ד"ק ולכן אמר
מבועין סתימין שיש מבועין דלא סתימין ואיכון מבועי
דנשמת' דאם יפתם מקור הנשמה ח"ו ירחה קיצון אבל היחוד
הם סתומין בתוך הרחם והשערות אינן יוצקים מן הנשמה כי
אם מן המוח הוי מסיכא דמבועא ממבועין סתימין דמוחא
סתימאה דעתיקא קדישא דכל קדישין : **ומ"ש** וכד
מתחברין לבר וגו' הכיאור הוא מ"ש לבר לבר דייקא ולא בתוך
התגילות אלא לעילא מן התגילות כמזכר שבהיותו מלבו קדישא
ושכינתיה בתוך התגילות מתלבשים בתוך הפרצופים מלבא
קדישא בתוך ישרא ושכינתי' בתוך רחל אם יזדווגו עתה בתוך
התגילות כיצד שאינו זיווגם אלא זיווג הכלים ואם יבואו
היחודין דעתיקא קדישא דכל קדישין עכשיו למ"ק ושכינתיה
לאי ירדו מוחין הללו ר"ל למי יצאו היחודין האלה וגו מלבא
קדישא ושכינתיה שיוציר ולימטה הוא עלמין דפירודא ואיך
יתכן שיחודין כאלו ירדו לעלמין דפירודא אלא בוודאי שאין
זיווג מלבא קדישא ושכינתי' אלא לבר מן התגילו' ואז הוא זיווגם
שפיר ולא זיווג הכלים בסוד זיכין החדש ואשתו שכיה' ערומים
ולא יתבוששו ועל זה יאמר כד מתחברן לבר יחודין דעתיקא
קדישא ד"ק וגו' עם יחודין דמ"ק כאלו לתעבידו חד הענין הוא
בחקיקות שאם יהיה ניצור פתוח בין המקור ובין המים אז
יחשב כאלו הם התהום ומים ואע"פי שנראה כב' מקוואות מאחר
שהם פתוחים זה לזה ומסיכא דמבועא דיניהם אז יחשב כאלו
הם א' וזה שאמר כאלו לתעבידו חד יחודין שאע"פי שיראה
שיחודין דמ"ק הוא בריאה דמ"ק ויחודין דעתיקא קדישא ד"ק
הוא בריאה כיון שמשיכו דמבועין סתימין שהם השערות
מתחברן כחדא כמזכר לעיל לתעבידו כאילו הוא חדא ועל זה
אמר כאלו ולא אמר לתעבידו חדא ז"ש בסוד חכמות בחון
תורה דהייכו כשעולה מ"ק ושכינתיה לעילא מן התגילות הם
ג' חכמות דעתיקא קדישא ד"ק ודמלב'קדישא ושכינת'ברחובות
תתן קולה דהייכו בחותו המסיכ' דמבועין בסוד רחובות הנהר
בחותם הרחובות לתעבידו חד . עוד יתכן לפרש חכמות

בחון

לתחזי דלתתית הגלוי בסוד נקודה ולכן נרמזת בי"ד . אבל
נדיכין לכו למודעי מלי הלי עד דקלת' דהייכו עד דמגו דחיקו
שהיה לו לומר ומגו דחיקו . ועוד הלי עד היה קלי לחריטת
דקלתור בקע ולא בקע אז אמיפת דאמר תורת דילים לא
לתידע . יש לומר שהלי עד קלי לחורת דכיה דהייכו
דחורת דילים לא לתידע עד דמגו דחיקו דבקיעותיה נהיר
הנקודה ואז התחיל להתודע ובעוד דלא נהיר הלי נקודה לא
לתידע ולכן הוצרך לומר עד ומה שאמר בתר דהיה נקודה לא
לתידע כלל . וקשה מאחר שאמר רחשית מאמר
קדמאה לית אמר דלא לתידע כלל אלא יש לומר שהלי בתר
הלי נקודה לא לתידע לכן רוצה לומר שהיה נקודה לא
לתידעת לאחר כן שכבר הלי נקודה נקרת רחשית אלא הלי
בתר הלי נקודה רוצה לומר שהנקודה גודעת אלא בתר היה
נקודה לא לתידע כלל כלומר הוא דקלי אחר היה נקודה
לא לתידע כלל . הרי נתבאר לך הגלוי לית הוא בבילוך
פירוש הזה ולית גולתו האחרונה יפורות וכלא :

ומה שאמר בכ"ה דכתר משתם לתלכות דאחד קדמאה
במקום מלכות ובמקום כתר לתגילות בסוד תכי
רחשון ואחי אחרון . לזה יש רמוז בזוהר דרחשית דף פ"ב
ע"ב וז"ל תסתכח דאית לה כרסייא לכרסייא וכרסייא
לגבי עילאה עלייהו וכד תסתכל בדרגין תשכח רזא דחכמתא
דהלי אלה זכו' כגוונא דכתיב דבוניא דגהורא תתאה דאיהי
חוכמתא ואתדבקת בפתילה אתעבידת כרסייא לגהורא עילאה
חוורא דשרייא על הוא גהורא חוכמתא לבתר כד אתדבקן
תרוייהו אתעבידת הוא גהורא חוורא כרסייא לגהורא
סתימא דלא אתחזי ולא לתידע מה דשרא על הוא גהורא
חוורא עכ"ל . הרי שמה שהוא כתר עליון דכיב על אתתון
בכתר וכן כתר שהוא רחש לתגילות הוא בחינת בתר לחדש
קדמאה דאיהו מלכות : **וכמו** כן תמצא בזוהר **חדש**
דף ס"ה ע"ח ו"ל רקיע עילאה אתיר דקיימא בגויה ואד
ספירה נגיחת אתירא דכלא עליה הלי אתאחד ולא אתאחד
במה דלא לתידע ולא קיימא בסוכלתנו רזא כללא דכלא דרין
הוא דרין שמיה לעלם ולעלמי עלמיא עכ"ל . הנה תדע
שחכמה גם כן נקרת דקיע שכתו את"ת נקרת רקיע שכן נאמר
מה שמו ומה שם בנו . וכן תמצא שהנקודה של חכמה רומות
לרקיע דאיהו פתח שהפתח נקרת רקיע שכן תמצא בזוהר
שדורש בנקודת קמץ ועל רחשי אתי' רקיע דהיה היא הנקודה
ועליה הפתח דהייכו נורת קמץ הוי ועל דחשי אתיה רקיע

BEIT HILLEL MASORET HASHAS

תותס בירור יזוקק ונתקנו הפרצופים וחזרו לקיומת לחרת
ו"ש בחדרת כד תתת היי דיוקנת דחדס דקייכו לחר שיגת
מק"ו ותיקוניהון ענו תו"ת ולז בחיתר תתת ולת לחיר שנוער תו
נברת תו כחכל לפי שחפילו תכילות לת שיין במק"ו שהכילות
הוח כמדליק נר מנר חפילו שנר הטכי
הוח מנר הרחשון חפילו הכי חית
פרודת ביכייהו חכל במ"ק חיכו כן .
כי הוח עניוו עתיקת קדישת דכל קדישי
ויקרת בזכר חדס בחורת תכילות ולכך
חיר כד תתת היי דיוקנת דחדס דחיכו
מק"ו תתגליפו כלהו ותתחזרו .
לקיומת לחרת כדקת יחות וכלהו
תתקרון בשמהן חחרנין בסוד לך ה'
הגדולה והגבורה וגו' . הרי של כל חלנ
הפרצופים יכלו הנשמות שלהם מזיווג
מק"ו וחלו"ו יחי ברחשית דחתיר בהון
כי שפת יחים עשה וגו' הרי שהוח עשהס
בסוד הנשמה שלהם שהית המציירת
והנשמה היח שעושה לת הגוף מתקנות
חותו הרי שמחיר שהנשמו' יכלו ממק"ו
הוה ליה כחילו הוח עשה לת הפרצוף
גס כן חפילו שיכלו מחו"ת בסוד כי חכי
והי עזכוני :

ומ"ש מה שהוגרכה זחת הנשמה
הנפלחה לבחינת חו"ת חע"פ
שכבר בחרנו לעיל טעמו בחורך בכחר
עתה פשטות המחמר הכוונה הוח שמה
שנגרכה הנשמה דהייכו נשמתה דכל חיי
לבחינת חו"ת דהייכו להוציח פרצוף מ"ק
ושכינתיה ע"י חו"ת הוח לפי שהנשמה
ז רוצה להיות מנהגת כל העולמות על
ידה וזה היה דבר דלת תעשר שלת היו
העולמות יכולין לסובלה לכך הוגרך
להוציח מ"ק ושכינתיה כדי להתלבש
בתוכם ולהנהיג העולמות ומה שהוגרך לב' פרצופים הוח לפי
שמ"ק חיכו יורד למטה מחצילות חכל השכיכה יורדת ועל ידי
יורדת היח גס כן בתוכה ומנהגת עולמות כי"ע .

ומ"ש ולז היח נריכה לקיים המצות וגו' הייכו שמתלבשת

וכדין אתתקנו אלו המלכים כמו
ששנינו באדרא כד אתיא דאי
דיוקנא דאדם אתגליפו כלהו
ואתחזרא לקיומא אחרא כדקא
יאות וכלהו אתקרי בשמהן אחרנין
בר מן קדמאין סוד לך ה' הגדולה
והגבורה וגו' ואלו הם ז' ימי בראשי'
ומה שהוצרך זאת הנשמה הנפלאה
לבחינת או"א הוא לפי כשיורדת
לבריאה או ליצירה לצורך הנהגת
העולם אז צריך לקיים המצוות
לצורך תיקון העולמות ואז היא
צריך לקבל השפע ע"י או"א לצורך
חיות העולמות לא לצורכה אע"פ
שאמרו בפסיקתא רבתי אני ראשון
ואני אחרון ומבלעדי אין אלהים
אמר הקב"ה אני ראשון שאין לי אב
ואני אחרון שאין לי אח ומבלעדי
אין אלהים שאין לי בן והרי הוא
קרא אותנו אחים שנאמר למען אחי
ורעי וכן בנים שנאמר בני בכורי
ישראל אלא שזה לא שייך אלא
במהות הנשמה ולא במהות הכלי'
וסוד תחית אלו המלכים הנ"ל הוא
סוד תחית המתים דכתיב ונחך ה'
תמיד והשביע בצחצחות נפשיך וגו'
שהם סוד הכלא דגרמיה הנ"ל באלו
המלכים :

מלן שעריס כמה דתת לחר שלו שעריס דחזיכס וגו' וכגין
חלין שעריס דחיכון דרגין עילחין בגייכייו יתידע קודשת
בריך הוח ולי לת יכלין להתדבקת ביה . תת חזי דהת
כשמתת דבר כס לחו תית מלן דיכיל למודע לה חלת בגין שלן
שייפין דנופת וחיכון דרגין דעבדין
תומנותת דנשמתת בגין כך יתידש ולת
יתידע . כך הק"בה יתידע ולת יתידע
בגין דחיכו נשמתת לנשמתת רוחת
לרוחת גניז וטמיר מכלת חכל בחיכון
שעריס דחיכון פתחין לנשמתת יתידע
קב"ה עכ"ל . הרי בבירור מן המאמר
הזה שיין הגגלה יודע הנסתר :

ועתה צריך לחקור ולהבין ידיעה זו
מה שחמר כודע בשעריס
בעלה חס היח ידיעה לידע שיש קב"ה
חו לידע ידיעה דקב"ה כמי חית ליה
בחיכות דחברים חלו . ויש לומר דבעל
כרחין הידיעה הזאת היח לידע
שחחברים חיכוכים יודע דחית ליה גס
כן בחינת של חיברים חלו דחי לת תיית
הכי כל כך חברים למה הוצרך להיות
בחדם חס לת שהנשמה יש לה ג"כ בחינ'
חברים חלו וכפי בחינת הפנימי כתהוה
המלבוש כדי להתלבש הפנימי בתוך
החיכון וכמה שפועל החיכון יודע גס
כן פעולת הפנימי שחס חין הידיעה
הזאת כופלת חלת לידע דחית קב"ה
להכיר ידיעה הזאת לת היה צורך להיות
כל כך חברים בחדם דדי לו בהיותו חי
דהוה לחיכת כמו שהגוף חיכו חי בלת
נשמה והנשמה היח חיות הגוף כך כל
העולמות לינס חיים בלי קב"ה וקב"ה
הוח כנשמה לגוף ולת היה צורך הכתוב
לומר כעשה חדם בצלמנו כדמותנו דחס
חיכו חלת לידע דחיכו מחיים חת הכל כפי מה שיהיה צורת
החדם הוה מצי לידע דחית קב"ה מחחר דחיכו חי בכח הנשמה
כך הוה לחיכת דקב"ה חיות הכל מדהוצרך למימר קרת כעשה
חדם בצלמנו כדמותנו ש"מ דלהודע שכיון שיש חברי' חיכוכיים

כך יש בחינת חברים פנימיים בנשמתה וכן נשמתה לנשמתה
עד הגיעה לחית לקב"ה בחינת חברים חלו וזה נוכל לומר
שזהו כוונת הפסוק נודע בשעריס בעלה בשבתו עם זקני ארץ
שנוכל לפרשו בשני פנים אחד נריך לדקדק בקרא יחי כתי
בשעריס דקאמר שהיה לו לומר נודע בעלה בשבתו עם זקני
ארץ . והכוונה היא שזקני ארץ הס חו"ל שכתוב שחבת יקרת
סבת כך אמת נ"כ . שכן קורת הזוהר לכתר סבת דסבין דהיינו
סבת יחלין סבין דחיבון חכמה ובינה . הרי שכתר חכמה
בינה נקראין סבין ואף ע"נ שיהיה אלכת קדישת נסתר לעילת
מכל מקום בשעריס יודע מחית שעריס דנפשת דחיבון חברים
החיבוגיס כמה דתפרש ואזיל בזוהר . וזהו שאמר קרא נודע
בשעריס בעלה בשבתו עם זקני ארץ . רוצה לומר בהיותו
עובד לבעלה עם זקני ארץ לא יוכל להודע אלא בשעריס שהכי
אומר מחית חברים אלו שהס בחופן זה ודאי שגם לו אית
ליה בחיבות חברים ואע"נ שיושב נסתר לבעלה עם זקני ארץ
על ידי השערים דנפשת דחיבון חברים חיבוגיס יודע הוי מודע
בשעריס בעלה בשבתו עם זקני ארץ . והפן השני הוא שאם
לא היה יתלבש קב"ה בתוך העולמות אע"נ שהיה בודאי לא
היה נודע אלהותו אלא מחית שהוא יתלבש ויושב בתוכם
מחית זה על ידי העולמות דחיבון לחברי דנופא בוחן לחי בלבי
ואומר שבהכרת שהוא נ"כ יש לו בחיבות של חברים אלו שלכך
ברחם העולמות בחופן זה מהם ביושר ומהם בכדור ומהם
בעיגול וכולם כעין פרצוף לדם כדי להתלבש בתוכם בנשמת
לנופא וזהו מה שאמר הפסוק נודע בשעריס בעלה בשבתו עם
זקני ארץ . תדע שכל מה שבתהוה קודם יתקרי זקן לגבי מה
שבתהוה אחר כך . וזהו כוונת הפסוק מה שנודע בשערי' בעלה
בעבור שבתו עם זקני ארץ דאלו לא הוה יושב בתוך העולמות
לא היה נודע אלא מחית שיתלבש בתוך העולמות כנשמת
לנופא לכך יודע על ידי השערים שהס שייפי דנופא והבנת
סחת' תמצאן בפרקין דלעיל כרי בבירור שמחית שאני רואה
בחילות כל ענייני פרצופי דנופא ממש אני מבין שגם לאעלה
מחילות יש בחינת בחינת פרצופים והס בשיעור קומה דאדם
קדמאה כאשר מבואר גם כן בכתבי האר"י ז"ל בדרוש אדם
קדמון . וכמו כן יש רמוז בזוהר ויקרא דף קל"ה ע"א וז"ל
כד אתתקן תקין תיקונין דעילאין ותתאין מכאן לולינפא כל
ריפא דעמא דלא אתתקן ליכו בקדמיתא לית עמא יתתקנא
עב"ל . כבר ביארנו בפרקין דלעיל שהתיקונין אלו הוא
לתעבד פרצופא דנופא ולהיות כלול מחסדים ורחמים וכד

בתוך פרצופי של כל עולם ועולם וכל הרמ"ח חברים ושס"ה
גידים ואז היה צריכה לקייס המצות שהס תרי"ג לפי שהמצות
הס לתקן הגיעורות כדי שיכא השפע יהס ויכוקיימים המצות
ליהנה יפתחו הגיעורות ויתעורר השפע ויבא מלעילה וע"י
כל מצוה ומצוה הרומז לכל חבר וחבר בהתקייס המצוה יתפשט
הגיעור של אותו חבר וישפיע לכן הנשמה כשיורדת בתוך הגוף
אז יהיה שכל לגוף לקייס המצות בקוס עשה ויכוקיימים
החברים המצות הוה ליה כאלו הנשמה עצמה מקיימת אותס
כיון כשישים תפילין בראש בזרועו ובריאתו הנשמה שרויה
בתוכו והרי כאלו שס התפילין בראש הנשמה וכן בשאר מצות.
כך נשמתה דכל חיי כשבת בתוך העולמות אס לא תרי"ג לקייס
המצות לא יתגועעו החברים לעשו המצות לפי שכל החברים
הית הנשמה ובהיות שלא יקיימו המצות הגיעורות
ולא יבוא להס חיות בקיום העולם ורצון הנשמה היה כן
שחדרכה היא לא נתלבשה בכל אלו המלבושים . אלא לצורך
תיקון העולמות וקיומס ואס לא תתן שכל החברים שיתקיימו
המצות לא יבואו מוחין ולא יתקיימו העולמות לכך היה נריכה
לקייס המצות : ובזה כוונת שהנשמה נ"כ מקיימת המצות
בחיצעות החברים וע"י קיום המצות יבוא להס השפע
לצורכס ולא לצורכה כי היא לעצה נריכה כי חיות הכל ואפילו
השפע הזה שיורד להס שהס המוחין הוא מן הנשמה ומ"ת ותתן
היא השפע מאחר שהיא בתוכס אלא תדע שהיא מצמצם לתוכס
ביותר כדי שיוכלו העולמות לסובלה ואין בכח העולמות
לסבול כי אס המוחין לבד כמאיס ע"י אח"פ על כן היא עושה
שיקיימו המצות ופותח להס הגיעורות וישפיעת להו"ת
שישפיעו להס : והמשל הוה שאדם אפילו שיש בו בשמה
בלא אכילה אי אפשר להתקיים . ואכילה בלא נשמה אי
אפשר גס כן אלא ע"י שהנשמה מתלבשת בגוף נותנת שכל
בגוף שיעשה האכילה ויאכל ואפילו הנשמה לא היה הגוף
יכול לעשות שום דבר אכילה לאכול . כך הוא נשמתה דכל חיי
עם כל העולמות . גם אס לא יהיה הנשמה לא יהיה זיווג וע"י
הנשמה שנשמת אותס יתעורר הזיווג שאס אין לו נשמה
שהוא השכל יהיה כאלו שוטה שאינו יודע דבר ואפילו יצר לא
יש לו . כדכתיב גם בלא דעת נפש לא טוב אלא שהנשמה
היא המקיים הגוף ועושה הכל ולא לצורכה כי הנשמה אינה
נריכ' לא אכילה ולא שתיה ולא שום דבר אלא כדי לקיום הגוף
ולקיום העולמות נריכה לעשות כל הדברים .

ומ"ש בפסיקתא רבתי אלו דאמרן שאין לי אב ואני אתרון

שלין לי חת ומבלעדי חין חלהים שלין לי כן . כל זה לח שייך חלח בנשמת דכל חיי שלין לה לח חק ולח חת ולח כן חכל דפרנופים וחפילו במלכח קדישח וזכיתיה שייך כל הענייניס הנזכר שהרי קורח לחתנו לחיים ורעים וכניס וחפי' חס תרנה לרחוח הפסוק הזה על מ"ק שייך ביה נ"כ לפי שהוח נשמתח לגופח וכבר חמרינן דחע"פי דנפק מחו"ח לח שכס עשחוהו חלח לחדרבח הוח עשה לחתס כנזכר והוח הוח עתיקח קדישח ד"ק שהוח התפשטותו דחסד וגבורה דליה לזה חמר חכי דחשון חע"נ שתרחוכי שיחתי לחר וחלה המלכיס ויחתי חחו"ח . חכי דחשון שלין לי חב . וחכי לחרון שלין לי חת . פלומר חפילו שיחתי דרך חו"ח לח שכס חמניחוכי . דחס חיתח שכס המניחוכי היה לי חת . דהיינו שהפרנופים שיחו חמניחות חו"ח היו כקרחים לו לחיים . ולכן לחר וחכי לחרון שלין לי חת ורחיה לדבר שכל העולמות . וק"ו ימלבשים בכלס שחס היה לו חת היה זה שולט בעולם וזה שולט בעולם זה לכן חמר וחכי לחרון שלין לי חת ר"ל שהוח יורד עד לחריית דעולמות הוי וחכי לחרון שלין לי חת וכ"ל מ"ש דז"ל על פסוק גס בן וחח לין לו . חת לין לו חכל לחות יש לו . וקשה יחלר שיש לו לחות לין לחר וחכי לחרון חלח בהיות שמלכח קדישח ושכינתיה הס ממקור ח' ולח בחו מכח חו"ח ולכן חע"פי שהס כפרדיס בהתלבשותס בעולמות . לח יקרחו כ"ח לחד וזהו וחכי לחרון שלין לי חת והלי לחות היה חכי ממש ובהיות שהיה חכי ממש לכן היה שולטת בכל העולמו' למטה הוי וחכי לחרון וזה רמוז ג"כ בפסוק שהי"ל חכי רחשון ולחרון ממו וחכי חלח הלחד נדרוש לעצמו דהיינו חכי רחשון שהוח למעלה ברחשית העולמות שהוח התגילות וחכי שהיה השכינה לחרון בלחרית העולמות ומבלעדי לין חלהים שלין לי בן וחע"ג שהוליח כשות פרנופי התגילות לח שהס שולטים לבדס מבלעדו ז"ס ומבלעדי לין חלהים שלין לי בן שישליט לבדו חו שירשני כי חכי בכל הוי ומבלעדי לין חלהים :

ומ"ש וסוד תחיית המלחים הכ"ל הוח סוד תחיית המתים

וגו' נריך להודיעך כי הזיווג העליון הוח חליל שבת לחליל שבת בסוד עובות ת"ח ודע כי יש זיווג מזיווג וכמה פנים לפנים וחלו הזיווגים שחנו חומרים שהוח חליל שבת לחליל שבת הוח למטה בכל זיווג העליון הלמיתי שמשס יחלו נשמות ישרחל הוח חליל שבת לחליל שבת מימים העליונים דהיינו כל ז' חלפי שנה ובזיווג הרחשון יחלו נשמות ישרחל בולס הוי ילדה ס' ריבוי בפרס לחד ולעתיד לבוח ג"כ יהיה

לתתקן לריכו לתתקנו כלה כמה דחמר כד לתתקן תקין כל תקונין דעילחין ותתחין . הרי שכמו חותה בחינה שלתתקן הוח תקין ג"כ לכוללהו עלמין שיהיו דומין לחותה בחינה שלו . הרי שכפי בחינת הפנימי כך יתהוה החיצון והפנימי מוקדם בבחינת תקונו לתיקון החיצון וזהו שחמר המחמר כל ריסת דעיזח דלח לתתקן לריכו בקדמיתה לית עיזח ותתקנח . הרי שלין החיצון מתהוה חלח מעין הפנימי . תו לריתח נזוהר ויקרח דף קמ"ח ע"ח וז"ל כלהו דכל מילין עתיקח דעתיקין דחעיר לנפין כלח חד בלח הוח כלח הוי כלח יהח לח לחשתכי ולח שכח לתתקן בתיקונין חלין דיוקנח דכליל כל דיוקנין דיוקנח דכליל כל שמהן דיוקנח דלתתחי כגוונוי דהחי דיוקנח לחו החי דיוקנח הוי . לח כעין החי דיוקנח עכ"ל . הרי שמה שחמר המחמר לתתקן בתיקונין חלין ומסיים וחזיל דיוקנח דכליל כל דיוקנין יובן שהת"קון שלתתקן הוח שנתהוה בחינת פרנוף חדס דלריכו דיוקנח דכליל כל דיוקנין דחע"ג דהפרנוף לינו רוחני כפי ערך הנשמה מכל מקום מפרנוף הנוף יודע פרנוף הנשמה . וזהו שחמר המחמר כהחי דיוקנח לחו החי דיוקנח כלומר דבחינת הפרנוף לינו כל כך רוחני כפי בחינת הנשמה הוי כהחי דיוקנח לחו החי דיוקנח הוי . חלח כעין החי דיוקנח כלומר פרוחניות לינו דומה לנשמה חבל בדיוקן דמי מעין הנשמה . זהו שחמר המחמר כהחי דיוקנח לחו החי דיוקנח הוי שלינו דומה פרוחניות הפרנוף לנשמה חלח כעין החי דיוקנח כלומר מעין הנשמה בדיוקנו. עוד יתכן לומר כמ"ש שחמר המחמר חלח כעין החי דיוקנח כמה דעייתי בתיקוני הזוהר דף י"ג בתפיל' שיהו כמה לבושין תקינת לון דחתקריחת גופי לגבי לבושין דמכסיין עלייהו והעכין הוח שנשמות דכל נשמתין לית ליה לבוש ח' דלריכו מיכי' וביה ולריכו מלכח קדישח ושכינתי' ולגבי הנשמה יתקרי לריכו מלבוש חבל לגבי החילות יהיה בערך נשמה והחילו' יקרי לבוש לגבי וכן מדרגת לדרגת ומעולם לעולם וזהו שחמר כמה לבושין תקינת לון דחינון לבושין מתקריין גופי לגבי חנוכיים דמכסיין עלייהו וחף ע"ג שהלבוש הפנימי יקרח נשמה לחו הוח נשמה ממש חלח כעין נשמה לגבי החיצון וזהו שחמר המחמר כהחי דיוקנח לחו החי דיוקנח הוי לפי שלינו נשמה חלח לבוש הנשמה חבל מתדמה כעין נשמה לגבי החיצון וזהו שחמר חלח כעין החי דיוקנח שכמ"ש שהנשמה הוח חיות ללבוש הפנימי . כך הלבוש הפנימי הוח חיות ללבוש החיצון הוי שח כעין החי דיוקנח וכן בעכין הפרנוף שהחיצון דומה לפנימי . והפנימי לפנימי דפנימי עד נוקמ

שתהווה בו התיקון . הרי שכירות שון התיקון יודע
העליון ובינו דחית בחתילות חמש פרצופים שהם בחינ' פרצוף
אדם כך חית לעילת הענין פרצוף דאדם קדמון :

ומה שאתר בבית קדש הקדשים שמוחין דמלכות קדישת
תתיין ליה מעתיקת קדישת דכל"ק דין . לזה יש
רמז בזוהר שמות דף קכ"ה ע"ב וז"ל דתניא ברזא דרזין
דישת דמלכות תתקן בתפד ובגבורה בהאי דישת תליין שערי
ניזין וגו' . כולהו תקרון שערי דמלכות כלומר משיכותת
דתתיסך ממלכות קדישת וכלה בחית מעתיקת סתיימת קדישת
עכ"ל . הנה מבואר הזה מדאה שהשערי הם משיכו
דמוצעין כנ"ל כלומר תקרון שערי דמלכות כלומר משיכותת
דתתיסך ממלכות קדישת וידוע הוא שכח השערות הוא מן
המוחין ולפי לשות המות כך יתהבי השער ונפ כבר בימרנו
לעיל שהם מ"ה תיכו לגו מן כתר כמו מוחת לדישת והם מ"ה
תיכו מלכות קדישת בחית שהשערות דהאי דישת הם מושכים
שפע ממלכות קדישת דתיכו בתוך ברחם וזהו שאתר כלהו שערי
דמלכות כלומר משיכותת דתתיסך ממלכות קדישת . ומה
שאתר וכלה בחית מעתיקת סתיימה קדישת תיכו שמעתיקת קדישת סתיימה תתיין למ"ק וממלכות קדישת לתתיסך לבר .
הרי שהמוחין דתתיין למלכות קדישת תיכון מעתיקת קדישת כמו שאתר וכלה בחית מעתיקת קדישת סתיימה :

ובמו כן תמצא **בזוהר** ויקרא דף רכ"ב ע"ח עד פי דרך תמת וז"ל האי דאוקימנא חד והם בעתיקת לחידת בתקונוי דהת
תמותת סתיימה דכל סתיימין תליין ומתלחדן בים ואע"ג דעתיקת קדישת לתתקן בלחודוי כד יסתכלון בכל מילי כולה
הוא עתיקת בלחודוי הוא הוו והוא יחת וכל הכי תיקונין בים חד והם מהאי מוחת כפקו ובים תליין ובים לחידן ועיר תכפין
בעתיקת קדישת תליין ולחיד ודת לוקימנא עכ"ל . הנה מן המאתר הזה תדע ההפרש שיש בין מלכות קדישת לחד והם דמוחת
סתיימת יתקרי מן דאוקמו בתוך דישת דלהלן ומאתר לומר דחד והם מהאי מוחת בפקו ובים תליין ובים לחידהאי שבמה
דלחיד ג"ת והאי הוא במוחת סתיימה לחכל מלכות קדישת המתכנה בשם זעיר לפכין לומר המוחת בעתיקת קדישת תליין ולחיד .
הרי לך ראיה דכל מה דאתי למלכות קדישת לית אתית אלא מעתיקת קדישת דבים תליין ובים לחידת . (ושאר פירוש המאתר
זה תמצאהו בספר תעמומות) בהי' :

ומה שאתר בבית קדש הקדשים שיוג מלכות קדישת ושכיכתיה הוא למעלה מן החצילות . לזה לית רחיה בזוהר שמות
דף ל"ז ע"ח וז"ל פתח ואתר מי כה' באלהימו המוגבימי לשבת וגו' מי כה' באלהימו דשליך ואתעטר לאתישבא בכתרא עילאה
קדישא כהירו על כל בוגינת דכהרו בתרין ועטרין עכ"ל . הרי דמלכות קדישא מושב יקרו בכתרא עילאה : **הו** לית
בתיקוני זוהר חדש דף ט' ע"ח וז"ל ומסיטרא דעילת על כל עילאין לתקריבת שכיכתא לתוכה דישראל עכ"ל . הרי שגם
שכיכתא לית לה סיטרא עילאה ומסיטרא דעלת על כל עילאין ולכך צריך להעלותה ליועלה ליחדא לה תמן עם בעלה :
הו לית **בזוהר** בראשית דף כ"ד ע"ח וז"ל פתח כמלכדמון ואתר זרקו ודאי כיוותך למלכו עלותא להניח לתר ידיעה כמה
דהניח לבנת הקרשא דלודריקת לתתר ידיע הכי צריך למלכו מתשבתיה בעלותיה בהניח תנת לבן מוכללת ומעוטרת
דלתתר בה כל הזוקף שם דצריך למלכו לה תמן ובהנוח לתתר דשליך לה לגבי בעלה לחפילו נחש כרוך על עקבו לת יפסיק
לע"ג דלתתר בים ולתה תשופנו עקב הניח לבן דלהלן ג' דיעקב דלתתר בה יוסף רועה לבן ישראל לת יפסוק וצריך למלכו
עד לתן סוף עכ"ל . הרי לך ראיה מן המאתר שצריך להעלותה לה לעילת לעיל ליחד לותה עם בעלה בים שאתר דצריך למלכו
לב תמן ובהנוח לתתר דשליך לה לגבי בעלה לחפילו נחש כרוך על עקבו לת יפסיק צריך לדקדק בלשון הזה שיש"ו מיותרת בו

והיא

והיה ו"ו דסמיכות ובהעוה תתר שהיה לו לומר כך דרוך לסלקה לה תיון ובהעוה תתר וכו' ואם בא הוי"ו הוזקת ללמוד לי ניווי שתפילו
שיהי' נחש כרוך על עקבו לא יפסיק . היה לו לבאר זוקת הוי"ו בתלת תפילו ולומר ותפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק
מדרשם לותה בתלת בהעוה ותתר ובהעוה תתר בא ללמדנו דבר תחר ולא לנוות וללמוד הוא שכל המיכוין ביחודא דנא דתלת
קשרי כדי להעלות לותה לנבי העוה מופלא תין הקליפה שולטת עליו . וזהו כוונת המיתמר דדרוך לסלקה לה תיון ובהעוה
תתר דסליק לה לנבי בעלה לא יש לך פחד שיחזו הקליפות בך הוי תפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק והתי לא יפסיק קתי
תנחש שתפילו יהיה כרוך על עקבו תין לו יכולת עליו להפסיק תפילתו ותתי לתתר דתתיכת תיהו לעילה בכתרת עילאה הנקרא
תין סוף כיוה דתסיים ותזיל ודריך לסלקה לה עד תין סוף . הרי לך רתיה ברורה תן המיתמר דיחוד דמלכה קדישא ושכינתיה
הם לטובלה תן הכתר : וכמו כן תטפה בזוהר ויקרא דף רע"ה ע"ח וז"ל מכסה פשעיו לא יצליח דשכינתא ומסטרא
דכתר תיהי עלמא דתתכסיא ותוקתוה מלרי מתניתין דדריך בר כש לחברה להו להעוה תתרא עכ"ל . הרי לך גם כן תן
המיתמר הזה שדריך להעלותה עד הכתר ליחדא תיון עם בעלה :

ומה שתיור בבית קדשהקדשים שהכיתין לקרון מסיכא דמכועא . לוה תית רתיה בזוהר שמות דף קכ"ב ע"ב וז"ל בהתי
חישא תלין שערי כיתין גלי כיתין דתיכון כל תסיכותא דמתתחדן בהו עילתי ותתתי וגו' כלהו תקרן שערי דמלכא כלומר
מסיכותא דתתעך מיילכא קדישא וכלא כחית מעתיקא סתיתה קדישא עכ"ל . הרי לך בבירור שהשערות שתקריתו מסיכו
דמכועא שמוסכים תת הספא כתשר ביתרכו לעיל : ומה שתיור בבית קדש הקדשים פיש כפרש בין מוחין דמלכא קדישא
למוחין דזעיר תכפין לזה יש רמז בזוהר ברחשית דף רכ"ג ע"ב וז"ל מחכמת כל בני קדם רזא עילאה הוא כיוה דכתיב ותלה
המלכים תשר מלכו בתרץ תדום ותלין תקרן בני קדם עכ"ל . הרי מדתיתר קרא ותרב תכמת שלמה מחכמת כל בני קדם וידוע
הוא שחכמה הוא המוח שיש מיכה דמלכא קדישא דתיהו מלכא דשלמה דיליה מוחין שלו הם יותר גדולים ומשולים מתוחין דזעיר
אכפין לתיהו מתקדי בני קדם כמו שתזרו תכמי יועצי פרעה בן תכמים הוא בן מלכי קדם . וזהו שתיתר המיתמר מחכמת כל בני
קדם רזא עילאה הוא כוונת הזוהר לומר לך דלא תייתת דמדבר קרא בעבין תכמת בני קדם חיצונית לכך תיתר רזא עילאה הוא
כיוה דכתיב ותלה המלכים תשר מלכו בתרץ תדום כלומר כמו שפסוק ותלה המלכים וגו' תוקמוה בתתר עילאה ותיקרון מלכי
קדם כן בתי תכמת בני קדם תיהא רזא עילאה דמלכי קדם ומדכתיב בזוהר בתתי תכמת בני קדם דקדסדתיהו רזא עילאה ומזכיה תכמת
שלמה שהוא יותר מכם ס"מ תרתי, ס"מ דתתי שלמה תיהו מלכא קדישא עילאה דכל שלמתו דיליה וס"מ שתמוחין של מלכא קדישא
הוא יותר גדולים ומשולים מהמוחין דזעיר תכפין כיתבואר בבית קדש הקדשים : ומה שתיתר בבית קדש הקדשים על
שכינתא עילאה דתיהו שכינתא דמלכא קדישא ושכינתא תתאה דתיהו שכינתא דזעיר תכפין ולכך יעקב לקח לאה ורחל והטעם
הוא שכשם שמלכא קדישא יתלבש בזעיר תכפין כך שכינתא דיליה יתלבשת ברחל דתינולות דתיהו כלה כלולה מכלא ס"ת תתאה
גלבך נקרחת כלה כל ה"ת דהכל כלול בה"ת לתחרונה דהיא רחל דתינולות ובהיות שיתלבש מלכא קדישא בז"ת ושכינתיה ברחל
לכן לקח שתי לתיות שהם לאה ורחל . לאה רמז לשכינתא דמלכא קדישא דנקרחת מטרוניתא קדישא ורחל דהיא כלה לבת זוג
של יעקב דתיהו ישראל . ולזה יש רמז בזוהר ויקרא דף רת"ד ע"ב וז"ל דילך כלה דילך מטרוניתא קדישא דילך עילאה דילך
תתאה וכלא ברשות דעילאה על כל עילתין תדוכים יתך על כל המלכים עכ"ל . הרי מדתיתר המיתמר דילך כלה דילך
מטרוניתא קדישא דילך עילאה דילך תתאה ס"מ כפרנוף לתד קא תיירי ותיך יתכן דבר זה שתם שכינתא עילאה הוא על בינה
לתו דידיה הוא כי הוא בת זוגו דתכמה תלא העבין הוא כמו שתמרו שמלכא קדישא ומטרוניתא קדישא מתלבשים בתור זעיר
אכפין ותקל תפוחין קדישין כזוכר לעיל ובהיות שמתלבשים זה בתוך זה תז יהיה הכל פרצוף לתד שכשני הפרצופים דדכר ונוקבא
מתיחדים גם כן הפנימיות שבהם מתיחד . כך בהיות שמלכא קדישא ושכינתיה מתלבש בזו"ן . יתחד בין על מלכא קדישא בין
על זעיר תכפין כלה דילך ומטרוניתא דילך ולכך תתנא בשני מקומות הזוהר בעבין תלתא סעודתי שלפעמים קורא לותם זעיר
אכפין ותקל תפוחין קדישין . ולפעמים קורא לותם מלכא קדישא ומטרוניתא כתשר תיונא בזוהר וז"ל רבי שיתון לתר תתי מתן
דתשלים תלת סעודתי בשבתא תתי קלא נכיק ומכרזא עליה תז תתעבר על ה' דא סעודתא חדא לקבל עתיקא קדישא דכ
קדישין והרכבתיך על במותי ארץ דא סעודתא תגייתא לקבל תקלא דתפוחין קדישין והתכלתיך נחלת יעקב תכיך דא תיהו שליתו
דתשתלים בזעיר אכפין עכ"ל . הרי שזה המיתמר מרתיה שקורא לותם זעיר אכפין ותקל תפוחין קדישין ובזוהר ויקרא דף רפ"ח

ע"כ ז"ל דמתן דזכי בהו זכי למהימנותא עלאה דמטרוניתא וחד סעודתא דמלכא קדישא וחד סעודתא
דעתיקא קדישא סתימאה דכל סתימין ובהדוה עלמא יזכה בהו לחיין עכ"ל . הרי שקורא לזה סעודת מלכא קדישא ומטרוניתא
וחיזו תמס יגדק לו יקרא ויעיר לנפין וחקל תפוחין קדישין לו יקרא מלכא קדישא ומטרוניתא. וחי תימא דמתקרי כך וכך דהיינו
זעיר לנפין מתקרי מלכא קדישא וחקל תפוחין קדישין מתקרי מטרוניתא תס כן קשיא למימר דלעיל דלמה תמר כלה דילך
ומטרוניתא דילך דמשמע שהם שתי מטרוניתות . ועוד מפיפה דתמר עילאה דילך תתאה דילך לא משמע שמדבר בפרצוף אחד
דמתקרי בתרי שמהן מדתמר עילאה ותתאה . ועוד קשה דתם תיתא דמדבר בפרצוף אחד דמתקרי שכי שמהן למה הוצרך לומר
זאת דילך וזאת דילך בודאי כשעיקר פרצוף הנוקבא היא שלו יתכן שיוחלקו שמותיה לומר כלה דילך מטרוניתא דילך תם הכל
מדבר בפרצוף אחד . תלת התשובה היא כיון שתמרנו שהחיונויות מתקרי זעיר לנפין וחקל תפוחין קדישין והפנימיות מתקרי
מלכא קדישא ומטרוניתא ובהיו שמתלבש מטרוניתא בתוך חקל תפוחין קדישין דהיא הכלה לו נופל הלשון הזה לומר לו כלה דילך
מטרוניתא דילך שתחר שזה בתוך זה הכל שלך ושייך גם כן למימר זה בין לזעיר לנפין כלה דילך ומטרוניתא דילך . ובין למלכא
קדישא לומר לו כלה דילך ומטרוניתא דילך וכן תיומא בכתבי האר"י ז"ל בפוד התחש פרצופין דרמז לפרצוף לזה מחורי ישראל
כער עבין חדוי עד התפארת והוא כנגד הלב והקנה שבתוך זעיר לנפין שהלב דזעיר לנפין רומז למלכא קדישא . תכל רחם
היא מן התפארת עד סוף היסוד שהוא זיווג התחתון . הרי נתבאר לך פוד הפתי מטרוניתות שהם כלה ומטרוניתא :

ועתה צריך להתבונן בשני לשונות הזוהר בפוד התלת סעודתי למה כשהתחיל בסעודה רחשונה מעתיקא קדישא לזה קורא
לותם תקל תפוחין קדישין וזעיר לנפין . ובשמיני סעודת דעתיקא קדישא בסעודה תליתאה לו קרא לותם מלכא
קדישא ומטרוניתא . ולבא תל תירון קושיא זו צריך לדקדק למה בתחלה זוטא הסדר מתחיל מלמטה למעלה ובמחר הרחשון
שהכתי תיכף מזכריס כסדר לא מימעלה למטה ולא מלמטה למעלה . לפי שהתחיל בעתיקא קדישא ותחר כך תקל תפוחין
ותחר כך זעיר לנפין ותין בתלו השלשה שום סדר . מזלת הדיוק נוכל לומר דשתני רבי שמעון דהוה ידע רזא דיחודא כדקא
יתות לכך בדבריו הפיתס כסדר מלמטה למעלה ולו לתקרי מלכא קדישא ומטרוניתא יען כי ידע להמשיך ולהלביש זיגא בזיגא
וכזיודע להמשיך מלכא קדישא בתיך זעיר לנפין לו יקרא מלכא קדישא זעיר לנפין וחקל תפוחין קדישין מטרוניתא תקל כשלא
יהיה כסדר לו לא מתקרי כי תס זעיר לנפין וחקל תפוחין שתו תיתו בשפע פרתוי כמו כשמלבישים בגוונייהו פוד התלת
קשרי דמהימנותא דכל מהימנותא : **ובמו** כן תמצא רמז רמוז בתיקונ' הזוהר לף ס"ב ע"ב וז"ל לתחזה דתורייתא בשמת
דקודשא בריך הוא לתברייתת ועל שמיה לתקרייתת הדא הוא דכתיב כל הנקרא בשמי וכו' ובס שריית קב"ה ומיגה מליל בסיפי
ותית תורייתא עילאה דלא לתקרי בה ברייתה אלא לנילות דיליה ותיא ותוא כולא תד עכ"ל . ידוע הוא שהתורה נקראת שכינה
כדכתיב ה' קנני ראשית דרכו וקבני מלכות הן דהיא שכינה ומזה המחמר נראה דתית תורה דהיא שכינה דבס מליל בסיפי ותיא
רחל בת זוג דזעיר לנפין דכתיב בהס לשון ברייתה כדכתיב זכר ונקבה ברתס ותית שכינה דתיהו לנילות דיליה הייגו על
מטרוניתא דקתמרן דלתתר בהון בזוהר תדס בתורת לנילותא הרי מבואר לך פוד הפתי מטרוניתות בתר הישב :

ומח שתמר בבית קדש הקדשים שלא מזדווגו תבא ותיתא להוציא זו"ן עד דתתא מלכא קדישא ושכיכתיה . לזה
יש רעז בזוהר ויקרא דף קכ"ח ע"ח וז"ל תלכא יעתיקא דעתיקין טמירין דטמירין עד לא זמין תקומי דמלכא ועטורי
עטורין שירותא וסיומא לא הוה עכ"ל .
תדע שכתב הרחכ"ד בפירוש ספר יצירה
ותמר עומק רחשית הוא תכמה ועומק
תחרית הוא בינה . ובזות המקדמה

ולבא תל בילור המתמר צריך להודיעך כי בכל עולם יש
ד' עולמות תפי"ע ג"כ ותכילו לתכילות הס העולמות
שהס למעלה מהפרסת ותפילו בתכילות שלמטה מהפרסת יש
בו ד' עולמות תפי"ע וס"ת עולמות שלמעלה מהפרסת הס
בפוד דמתכיל ומה שקרתס תכילות הוא
בשרך הנשמה . ועל זה נקרא תכילות
דכל תכילות ויש בזה הטהירו עילאה
שלמות שתין להס תקר דהייגו שתין
הקדש

גם תדע שואת הפרסא שנזכר לעיל שנסתלק בה עתיקא קדישא הנקרא טהירו עילאה היא אצילות

אדם יכול לעלות בשכלו לעיין בהם כמו חין חקר לתבונתו וכל העולמות התלו תע"פי הסם בחינת דע"ק ד"ק יוסל בהם מק"ו בסוד לחתך בחוץ שהוח חוץ מן החכילות למעלה כמוכר בפירקין דלעיל הרי שהפסוק מורה שמק"ו משתעשע בתותם העולמות ומה שהוח עולה יותר משחר הפרגופים לפי שכבר מבוחר שהוח הוח חתיקח קדישח ד"ק והוח בערך נשמה דחכילות ומה שחין כן בשחר הפרגופים ולכן הוח עולה למעלה תכל לח שחר הפרגופים כי מק"ו הוח התפשטות מעתיקח קדישח ד"ק מן מוכד נשמתח הן מוכד פרגופיה וכל העשר פרגופים דחכילות מוייחלים שיו כמו החדם כשיהן שוייחל שתבוח חליו הנשמה ועיניהם כופות שיו כדחיתח בזוהר וכד מסתכלין חפין בחפין כלהו עלמין בחידו לכך עיניהם תלויות חליו לפי שים התלבשות בנשמה בסוד עין בעין שכן תרחה כשחדם מביט חל חבירו לחוכו בהבטו מגידים מה שבלבם ולב ולב ידברו ולפי שתחות מ"ק הוח לשכון בו"ח בסוד חוה למוצב לו כי תחוה הוח לעיניהם לכן עיניהם נופות חליו כדי שיכוונו רחמיו ויחב על כשלו וישכון בתוכם על זה לח' ועיניהם נופות שיו דייקח לפי שלם לימו שוכן בתוכם חין שם לח זיווג ולח יחוד ועיקר מחיית העולמות היח ע"י מוחין שבחין ע"י זיווג ויחוד וחס חין שמחה חין זיווג לחבל כד מק"ו בתוכם כלהו עלמין בחידו לח יוכלין מוחין לנוכך קיום העולמות על זה לחמר וגריכין חליו שלם חין הוח חין מוחין כנודע . ומ"ש ובחכילות בפני חכילות דחכילות וגו' הוח שתדע כי הלור מתפשט ומתלבש בעניין זה שהכילות דחכילות שלמעלה הוח בחינת עתיקח קדישח דכל קדישין וכמה כתמלח כל החכילות מחכו בחסדי' וגבורות דילים שהוח בחינת מק"ו כמלח

שכל

אצילות דאצילות ושם יש כמה אלפים ורנבות עולמות אשר אין להם חקר וכלם נקרא אצילות דאצילות בחינת דע"ק וכלם מושל בהם מלכא קדישא ושכינתיה לפי שהוא עצמו ע"ק וכלם מייחלים אליו ועיניהם צופיות אליו וצריכים אליו וכ"ש שאר העולמות שמהם ולמטה . והאצילות כפני אצילות דאצילות הוא כנגד בפני הענק . וכן בי"ע לפני האצילו' ושום פרצוף מאלו העשר פרצופים דאצילות הנ"ל אינו יכול לעלות מוחת הפרס' הנ"ל אלא מלכא קדישא ושכינתיה דוקא חה סוד והמתנש' לכל לראש ר"ל אין מי שמתנשא למעל' כזאת הפרסא ששם הוא עתיקא קדישא שהוא רישא דכל רישין לא אהדר מ"ק ושכינתי עוזך לפי שאתדר הוא והוא אתה מה שאין כן שאר העשר פרצופים דאצילות בסוד ראו עתה כי אני אני הוא הוא דייקא דהיינו ע"ק דאיהו כלילא דמק"ו כראיתא בפ' חוקת ז"ל רבי אבא אמר בכל אתר הוא וקרינן היא דכר ונוקבא כחדא וכללא עילאה ה' נוקבא ו' דכר א' כללא דכלא דהא א' בשליכו שרייא . זכאין אינון ישראל דאע"ג דאינון להתא אינון אחידן בכללא עילאה דכלא ובגין כן כתיב הוא עשנו ולא אנחנו בצלף כתיב דאיהו כללא דו' ה' דכליל כלא :

נכוח לבחר המחמר הזה . יה שחמר המחמר עד לח זוקק תקונוי דיולכח ועטורי עטורין רוכה לומר שבכל עוד שלח הושלם הסני עטרין הנקרחין עטורי עטורין כחשר כתבחר בפרקין דלעיל ובחינן לקרון תקוני דיולכח שירותח וסיומח לח הוה . ר"ל שלח היה בחינת חכח ומח שלח נקרחו חכח ומח דחינון דחסדים ותחרית חלח עד שבחו הסני עטרין וסברה היח שלח יקרח חב ומס . חם לח ינחו מהם בנים לכך בכל עוד דלח נפק מלכח קדישח לח נקרח חב לבדו ומס לבד . מכחה טעמים שמוכרו בפרקין דלעיל הוי שירותח וסיומח לח הוה . דהיינו חכמה ובינה כמו שפירש הרחב"ד ז"ל . הרי שבכל עוד דלח חתח מלכח קדישח לח הוה זיווגח דמו"ח כרחוי . וכמו כן תמנח בזוהר ויקרח דף קמ"ג ע"ב וז"ל ותחנח בנניעותח דספרח כיון דחתבסמו לעילח כלהו דחדם גופח קדישח דכר ונוקבח . חתחברו זיווגח תליתחה ונפק חתבסמותח דכלהו ומתבסמו עלמין עילחין ותתחין ומכחן חשתכלל עלחח דלעילח ותתח עכ"ל . הרי דעד לח חתבסם פרצוף דיולכח קדישח הייכו שניתן כתקומי לח נתחברו חבח ומח להוליח זו"ן דחנילו' לפי שלח היה עדיין בחה שיכווירו המיין דוכרין ונחיין נוקבין וכשנתבסם פרצוף דיוק"ו . ע"י זיוותם הוליחו כשחות לזו"ן לתקן המיין דוכרין והמיין נוקבין דחבח ומח . וזהו שחמר המחמ' וכד חתבסמו לעילח כלהו דחדם גופח קדישח דכר ונוקבין דהייכו שנזדווגו להוליח הנשמות שלו זו"ן לח לתחברו חו"ח זיווגח תליתחה להוליח פרצוף דזו"ן כחשר כתבח בפרקין דלעיל הרי מכל הנזכ' שבכל עוד שלח היה יולכח קדישח ושכינתיה לח יכח זו"ן דחנילות . ומה שחמר בבית קדש הקדשים למה

סוגרך מק"ו. לזה יש רמז בזוהר שמו"ק כ"ו ע"ח ו"ל בחל שדי
תתחזיקו להו מגו תספקלריה דלא נהרה ולא תתחזיקו מגו
תספקלריה דנהרה עכ"ל הרי מן המאמר משמע שהוגרך פרנוף
מ"ק ושכינתיה ופרנוף דזו"ן כדי למתחזי בכל תתר כדקא חזי
ליה שיש עולמות שאינם סובלים לראות פנים דדוכרא וחז
תתחזי להו מגו תספקלריה דלא נהרה ואיהו נוקבא ולכך הוגרך
הדו פרנופין : וכמו כן תמצא בזוהר ויקרא דף קי"ח
ע"ב ו"ל ואיהו מאי נר . נר נורה בגו נורה ודא הוא ואיהו .
ואיהו נורה בגו נורה רזא דתרין שמהן דאתקרי שם מלא הוי"ה
אלהים ודא הוא רזא דתרין יודי"ן דואיהו וכו' ובמה אתכלילו
בדיוקנא עילאה דאתקרי אדם . אדם דכלילא דכר ונוקבא
עלאה וכו' וכל דא למה בגין לאשתלפא ולעיילא ביה סתימא
דסתימא עילאה עד סיפא דכל סתיימין הדא הוא דכתיב ויפח
באפיו נשמת חיים וכו' בגין דיהוי ההיא נשמתא משתכחא
בכלא ואתפשטא בכלא ולמהוי הוא בלחודוי עכ"ל . הרי
בבירור שמה שהוגרך בחינת פרנוף מק"ו דאיהו אדם דכלילא
דכר ונוקבא כדי למהוי ההיא נשמתא מתפשטא בכלא כדמפרש
ואזיל בגין דיהוי ההיא נשמתא משתכחא בכלא ואתפשטא
בכלא וכו' ואתייא כמו שפירשתי בבית קדש הקדשים שמלכת
קדישא תיכו יכול לירד למטה מחצילות שאינם סובלים את
אורו חלא השכינה שהיא מסטרא דגבורו' היכולת בידה לממש
אורה מחמת גבורתיה ועל ידה הנשמה מתפשטת בעולמות
בריאה יצירה עשיה ושולטת על הכל . הרי שמה שהוגרך
פרנוף דמלכת קדישא ושכינתיה הוא למהוי ההיא נשמתא
מתפשטת בכלא כנו"ל :

ומה שאמר בס"ק הק' בפר' כ"ה שנשמה דחצילות בהתלבשותה
בחצילות מקיימת המצות . לזה יש רמז בזוהר שמות
דף ר"ח ע"ח ו"ל בגופא לית תריסר שייפין דקיימין בעובדא
דגופא כמה דאוקימנא ואינון שייפין דגופא
ופולחנא דקודשא בריך הוא דעובדא קיימא כהו בגין דפולחנא
דקודשא בריך הוא בתרין סטרין בשייפין דגופא דלבר ולית
תריסר שייפין לחרכין פנימאין לגו מן גופא ואינון רזא דחכמתא
עילאה ואתידיעו ביני חבריא זכאה חולקהון ואינון תקונין
פנימאין לגו מן גופא לאתתקנא בהו תקונא דרוחא דאיהו
פולחנא יקירא פנימאה דקודשא בריך הוא כמה דאוקימנא גו
רזין פנימאין דקאמר רבי שמעון עכ"ל . הנה מן המאמר הזה
נראה שכשם שבריך האדם למפלח לקודשא בריך הוא בשייפין
חיצוניים דגופא כך בריך למפלח ליה בשייפין פנימאין דגופא .

שכל החצילות כנד העולמות דע"ק ד"ק כגנם בפני עצמן וכן
מחצילות לבי"ע מה שיורד לבי"ע הוא מלכות דחצילות לבד .
כמנא שבי"ע כנד החצילות הוא כחצילות כנד חצילות דחצילות
והוי כגנם בפני עצמן . ומ"ש ושום פרנוף מחלו העשר
פרנופים דחצילות חינו יכול לעלות למעלה מהפרסא הנ"ל
חלא מלכא קדישא ושכינתיה דווקא . מטעם הנזכר ונדרש
פסוק זה והמתנשא לכל לראש בשני פנים דהיינו בחור הראשון
הוא שכל הפרנופים הם שלו בסוד לך ה' הגדולה והגבורה
והת"ת והנצח והוד כי כל דא יסוד לך ה' הממלכה דא מלכות
והמתנשא לכל לראש לפילו הכתר שראש הוא חכמה ובינה
והמתנשא לכל לראש הוא כתר הדי שכלם שלו והביאור השני
הוא שמלת המתנש"א היא מיותרת על עשר שהרי זה כבר הוזכרו
לכל לראש הוא לרבות כח"ב שהם כל הראש נמצא שתיבת
והמתנשא נדרש לחוד ר"ל ו' . ה' . מתנשא לכל לראש ותיבת
והמתנשא הוא כתיבת טעם למה שאמר לך ה' הגדולה וגו' כזה
האופן תומר הכתוב לך ה' הגדולה וגו' לך ה' הממלכה וגו' . וא"ת
והרי הם מלו"ת ואיך תומר שהם שלו בסוד לך ה' וגו' . וי"ל
אין ה"כ שהם לפי' שיהו מלו"ת הם שלו לפי שהוא גדול מלו"ת
בהיות שמתנשא למעלה מכלם . הוי והמתנשא לכל ולו"ו ה"ת
שהם מק"ו מתנשא לכל . עד לותו ריש דכל רישין הוי לראש
לכן הוא גדול יותר מכתר חכמה ובינה כל שכן משאר
הפרנופים לפי שאין מי שיתנשא וידבק ויתעלה למעלה כע"ק
ד"ק חלא הוא לפי שהוא הוא ע"ק ד"ק-וע"ק ד"ק הוא הוא :
והמשל בזה שני שלהובות כנ"ל נמצא דחע"ג שמתפשטים
ומתלבשים בחצילות ונראים כשנים מ"מ שורש
למעלה אחד וידוע כי השני שלהובות הם מק"ו . ושורש עליון
הוא עתיק דקדישא ד"ק ובעלותו מק"ו לאתר ע"ק ד"ק לא ירחה
הכל א' וזה סוד חכמות בחון תרכה דהיינו כשיהיה חון מעולמ'
ע"ק דהיינו שהוא בחצילות לא תרכה שנים אחל כשיעל לאותם
רחוכות שהם עולמות דע"ק ד"ק שאין להם סוף שלכן נקרא
רחוכות לא ירחה הכל אחד ולא יבחן בין ע"ק ד"ק למק"ו הוי
תתן קולה חד כמנא שאתה הוא מק"ו הוא הוא ע"ק ד"ק ו"ש
לפי שאתה הוא והוא אתה ואתה רומז על מק"ו שהלף רומז
בע"ק ד"ק שהוא רחשית המחשבה וכל תכלית המחשבה היה
להוציא פרנוף דמ"ק לכך לקח אותו הת"ו שהוא תכלית
המעשה וחברם כאחד להורות שתחילת המחשבה הוא סוף
המעשה והה"א רומז לשכינה כנודע . עוד י"ל כי הוא הוא
ע"ק ד"ק שהוא נסתר והוא שלח לנמרי לכך מדבר לנוכח

ונסתר כמו מי הוא זה וכשתפשט ותתגלה תק"ו שהוא הוא ע"ק ד"ק לז כגלה ולומרים למלת הוא לתה שר"ל לתה הוא דהייגו הנסתר שהוא הוא לתה הוי לתה הוא ה' אלהיגו לפי שלתה הוא על כן לגו קורלים לך ה' אלהיגו מה שלין כן בעשר פרעופים דלגילו'זה סוד רלו עתה כי לגי לגי הוא·לגי הוא דייקל שר"ל שהוא הוא עתיקל קדישל ד"ק · ונריך להבין למה הוצרך לומר שני פעמים לגי לגי ולתירץ כדרש לב' עניס הרלשון כפשוטו לגי לגי הוא · והשני לם תקשי לך מי לומר פסוק זה לם הוא מ"ק כרלה שהוא ע"ק ד"ק ולא שכיכה · ולם שכיכה נרלה שהיל היא ע"ק ד"ק ולא מ"ק ח"ו על זה לומר שני פעמים לגי לגי · והלומר הפסוק הוא מ"ק שלפילו שתרלו לותי שני פרעופי'כלהו בלד תליין ולגי שהיל השכיכה היא לגי ז"ס הפסוק רלו עתה כי לגי שרוצו לשכיכה היא לגי שמש · הוי כי לגי לגי · וחוזר ונדרש לגי השני למטה דהייגו לגי הוא כלומר לגי הוא עתיקל קדישל יען כי לגי מלסדים וגבורות דיליה ח"כ לגי הוא :

וצריך להבין שלר הפסוק שלמר ולין לולהים עמדי לגי לחיית ולחייה וגו יובן ג"כ מלמר בזהר פ' ויקרל לגי לחיית בספירן דילי ולחייה בספירן דילי וגו' · ע"ס הענין הוא שמלמר שלגי הוא ע"ק ד"ק לין לולהים עמדי לין מדת הדין יכולה להתפס עמיס כי מקמי לתכפיין כל דיגין· ולם יקשה לך מלין בל המות ולולא הכל בידו · לזה לומר לגי לגי'ולחייה ופי'בזהר לגי לגי'בספירן דילי ולחייה בספירן דילי לבל במק"ו כשעולי'וכעשי'לגי לגי הוא בגזל'לז לין שלים עמדי לפי שלגי לגי הוא וכשתלבש מק"ו בספירן דיליה לז לחיית בספירן דילי ולחייה בספירן דילי ו"ש בזהר ר' לבל לתר בכל לתר תיבת הוא תקרל היא כללל דדכר ונוקבל כלדל ר"ל הוא וקריבל היא כמו שם הוי"ה שמתכנה בלדנות דהייגו המוגל · שבכתבו' הוא לשון זכר וקרילתו בלשון נקבה הרי שהמוגלות הם רמז דכר ונוקבל וזיווגם על ידי כוונת הלותיו' שלותיות הם כללל עילאה ה' נוקבא ו' דכר ח' כללל דכלל דהייגו שלתלדים וגבורות דעתיקל קדישל ד"ק נפיק מק"ו הרי שהוא כליל לון הרי שתיבת הוא רמז לתלת קשרי דמהימנותל הוא עיקר כל התורה כולה וע"ז נתתמה התורה כולה ו"ש רז"ל חותיו של הקב"ה לומת שהם הג' קשרין רלש תוך סוף היה הוה ויהיה א בעתיקל קדישל דכל קדישל מ שהוא לוגע הלותיות רמז לו"ק : ת שהיל סוף הלותיות רמז לשכיכתל שהיל יורדת עד סוף כל העולמות

פל כילד שכשעושה המצוה המעשה הוא בשייפין חיצוניים והכוונה שמכוין בה היא פולחנל דשייפין פנימיין דתלין בחכמתל · וכמו כן במצות עגמן יש מהם מלברים חצוניים ויש מהם מלברים פנימיים כל מצוה שהיל תלויה במעשה הוא מלברים חיצוניים כגון לולב וסוכה ותפילין ומזוזה וכיוצל בהם הם מלברים חיצוניים וכל מצוה שהיכה תלויה במעשה כגון רוח דיחודל ליחד לותו פעמים בכל יום וכי היי גווגל היא עבודה דלברים פנימיים וכשם שלדם התחתון בין החיצוניות בין הפנימיו' מקיים המצות בכל עוד שנשמתו בגויה כך לעילל בכל העולמות יש קיום מצות בפנימיות וחיצוניות שבריות מלכל קדישל ושכיכתיה מתלבש בשמיתל בתוך הגוף לו כשמקייימים פרעופי לגילות המצות כלגו מקיימים הוא :

עוד תיבת רמז לזה בזוהר ברלשית דף קל"ג ע"ב וז"ל תל חזי מלך במשפט יעמיד לרץ יתן מלך דל קודשל בריך הוא במשפט דל יעקב דליהו קיומל דלרעל עכ"ל · מדלמר המלאר יתן מלך דל קב"ה במשפט דל יעקב שמע מיכה דהלי קב"ה ליהו מלכל קדישל ובהיותו מלובש בתוך המשפט דליהו תפלרת לז יהיה חכמה בלב להבין להלברים שיעשו המצות ועל ידי קיום המצות הוא קיומל דלרעל הוי מלך במשפט יעמיד לרץ ובהיות שיתלבש מלכל קדישל בתוך התפלרת לתת בו חכמה לקיים המצות לז מקיימים הוא גם כן לפי שהוא מלובש בתוכו כמבואר בבית קדש הקדשים ע"ש · ולם תלמר הרי המלמר למר שמשפט דל יעקב שהוא הפרעוף היוצל מפכי' דזעיר יתן התפלרת דיליה ולמטה כמבואר בכתבי'האר"י ז"ל ובהיו'כך מה שלת'מתן מלך דל קודשל בריך הוא רוצה לומר על זעיר לגפין שעל ידי המשפט שהוא יעקב מתייחד עם רחל דהיל לרץ הוי מלך במשפט יעמיד לרץ · ויש לומר דמעיקרל הזוהר מבל ליה דמשפט הוא יעקב ללל קרל קלמר משפט לשהי יעקב ולם כן כיוצל לקרל לם יעקב הוא המשפט לין מתייחד הפסוק לומר משפט לאלהי יעקב שמע הפסוק משמע שמשפט ליהו ליעקב כי לם לאלהי יעקב וקשיל לזוהר יתן בכתוב · ויש לומר שלעולם משפט הוא בזעיר לגפין דמתקרי שהי יעקב דהייגו מדתו של יעקב ולפי שזעיר לגפין גם כן מתקרי בשם יעקב לכך רמז הזוהר ולמר משפט דל יעקב וכזה בחוזר לכתוב דיקן כשלמר מלך דל קב"ה הוא מלכל קדישל במשפט דל יעקב הייגו זעיר לגפין שע"י התלבשותו בתוכו מעמי'לרץ כדלמיכל: ומ"ש בבית קדש הקדשים בפ' כ"ה לגי רלשון שלין לי לם דשייך על נשמתל דכל חיי לזה לית רמז בזוהר שמשפ

דק ס"ח ע"ב וז"ל בטמירו דטמירין לתרשים רשימו חדדלת
תתחזי ולא תתגלייאן קיימא ברעותא לקיימא כלא לבטלא מה
דבטלא מאה דלית לי' רשימו ולא רעותא דלא לתתחזי עכ"ל הרי
דאית מאן דאית ביה רשימו ואית מאן דלי' ביה רשימו מאן דלית
ביה רשימו כלל הוא דאמר לכי רחמון ולכי לחרון יען כי הוא
מתפשט בכלא ומתלבש בכלא לקיימא כלא ולכך אומר לכי
רחמון שלין לי לא לפי דלית ביה רשימו דכל דבר הרשום אתיא
מכח המרשים והו יקרא הרושם לא לאותו רשימו לכך אמר לכי
רחמון שלין לי לא ואמר ולכי לחרון שלין לי לא לפי שהרשם
בעל הרושם לרשום דבר אחר כמוהו ואותו הרשימו לאחר
יקרא לחיו שכולם יגלו מכח המרשם אבל הוא שלא נרשם לי
לפשר שיהיה לו לא הוי ולכי לחרון שלין לי לא ומבלעדי אין
אלהים . צריך לדקדק למה לא אמר ומבלעדי אין אלהים . והענין הוא דאלו הוה אמינא שעם
פרנוף מכל הפרנופים לאו מתקרי אלהות ואפילו מלכא קדישא ושכינתיה ולאו אינהי דמלכא קדישא ושכינתיה הוא עצם האלהות
גם כן על ידי התלבשות הנשמה . לכך אמר ומבלעדי אין אלהים כלומר שאין אלהות מבלעדי מה שאני מתלבש בתוכם הוי
ומבלעדי אין אלהים דאלו אמר בלעדי לבד הוה משמע שאפילו לאותו הפרנוף שהוא מלובש בתוכו לאו הוא עצם האלהות כי אם
הנשמה לבד לכך אמר ומבלעדי כלומר כל מה שהוא מבלעדי מה שאני בתוכו אין אלהות הוי ומבלעדי אין אלהים לפי שאין לו כן
שהכן יריית לאכא ולפי שאין לו כן אמר ומבלעדי אין אלהים ולא שייך בנשמה שום צורה תמונת כל כדאיתא בזוהר שמות דף
מ"ב ע"ב וז"ל ואל מי תדמיוני ואשוה ואל מי תדמיון אל ומה דמות תערכו לו דאפילו האי תמונה ליה באתריה אלא כד
ניחית לאתלבשא עלייהו ויתפשט על בריין יתחזי לכל חד כפום מראה וחזיון ודמיון דילהון . והאי איהו וביד הנביאים אדמה
ובגין דא יימא איהו אע"ג דאכא אדמה לכו בדיוקנייכו אל מי תדמיוני ואשוה דהא קדם דברא דיקנא בעלמא ועייר צורה הוא
הוא יחידאי בלא צורה ודמיון ואתן דאסתמודע ליה קדם בריאה דאיהו לבר מדיוקנא אסור למעבד ליה צורה ודיוקנא בעלמא
לא בחות ה' ולא בחות יו"ד וכפילו בשום קדישא ולא בשום חות ונקודה בעלמא האי איהו כי לא רחיתם כל תמונה מכל דבר
דאית בהו תמונה ודמיון לא רחיתם . אבל כתר דעביד האי דיוקנא דמרכבה דאדם עילאה נחית תמן ואתקרי בההוא דיוקנא
הוי"ה בגין דאסתמודעון ליה כדמות דיליה עכ"ל . הרי מן המאמר הזה ברור דהוא הוי"ה קודם כלא ולא אתרשים בשום רשימו
לכך אין לדמותו בשום חות ונקודה ושעם כמו דאמר קרא ואל מי תדמיון אל ומה דמות תערכו לו ואף על גב דבהתפשט

הנשמה הזאת בתוך פרנוף מלכא קדישא ושכינתיה שייך בה שום הוי"ה כמה דאמר המאמר אבל כתר דעביד האי
דיוקנא דמרכבה דאדם עילאה נחית תמן ואתקרי בההוא דיוקנא הוי"ה דוקא בתוך הצורה הזאת מתקרי הוי"ה ולא שייך האי
שמא עלין לגזרי כי אם בחלק המתלבש בתוך מלכא קדישא ושכינתיה לפי שנשמת מלכא קדישא ושכינתיה לאו מלתא מופסקת
היא שנפסק מיקורה ונתלבש במלכא קדישא ושכינתיה כי אם נגזר הנשמה לעולם פתוח והקו הנשמה לא יפסק לעולמי עולמים
מלכא קדישא ושכינתיה ובהיות שלא יפסק קו הנשמה לא יתכן לגזור עליו שם שהשם הוא גבול מגביל שמגביל
לאותו שיעור לכך אמר המאמר לעיל ומאן דאסתמודע ליה קדם בריאה דאיהו לבר מדיוקנא . אסור למעבד ליה צורה ודיוקנא
בעלמא לא בחות ה' ולא בחות יו"ד וכו' רוצה לומר דמאן דאסתמודע ליה קדם בריאה ויודע למה ברא העולמות כדי להתפשט
בתוכם . דע שמה שמתפשט מהנשמה הוא קו מימה ולא כולה כדי להשיג בה חות לו גבול לכך אין לדמותו בשום חות ונקודה :

הרי שלנשמה אין לדמותה לשום דבר יען כי הוא רשים ולא אתרשים . וכמו כן תמצא **בתיקוני הזוהר** דף מ"ח ע"ב וז"ל שם
דלית לעילא מכיה כלל הלא הוא דברא כלא ולית מאן דברא ליה דאית ברא דאתברי כגון מיא דאיהו בורא לעצביו
ונדל לון ואיהו אתברי אבל האי בורא ולא אתברי איהו דלית אלוה לעילא מיניה עכ"ל . הרי דאיהו בורא ולא אתברי . וז
לדקדק **שבזוהר חדש** דף ט"ו ע"ח וז"ל רבי יהודה אומר והרי בחמר תניה' רחמון . אמר ליה מלתא אסייעא לקושייתא מדכתיב

העולמות וזה שוד מלכותך מלכות כל עולמים ועיקר ידיעת
האלהות הוא בג' קצרי דמהימנותא וכל מאן דידע לקצרין
לון כחדא כדקא יאות לאתריו בע"ה וטוב לו לעה"ב עליו נאמר
לשנבהו כי ידע שמי שהוא קדוש לקב"ה וז"ש רז"ל קדוש ה'
לכל קראיו . יכול לכל ת"ל לכל אשר יקראוהו באמת באמת
דייקא שרומז לתלת קצרי דמהימנותא עילאה . וז"ש זכאין
אינון ישראל דאע"ג דאינון לתתא אינון לאתא בכללא עילאה
דכלא וכגון דא כתיב הוא עשנו ולא אנחנו בא"לף כתיב ר"ל
ולא"לף אנחנו לפי שהאל"ף היא נורת יו"ד כזה **א**
שים יו"ד תחת הד' הרי וא"ו ה"א הרי שהא"לף היא כללא
דדכור ונוקבא כחדא הוי ולא אנחנו :

ביאור

והענין הוא דאלו הוה אמר ומבלעדי אין אלהים . צריך לדקדק למה לא אמר ומבלעדי אין אלהים הוא משום שעם
הנשמה אין אלהות אלא מבלעדי הנשמה אין אלהות כלומר שאני מתלבש בתוכם הוי ומבלעדי אין אלהים דאלו אמר בלעדי לבד הוה משמע שאפילו לאותו הפרנוף שהוא מלובש בתוכו לאו הוא עצם האלהות כי אם הנשמה לבד לכך אמר ומבלעדי כלומר כל מה שהוא מבלעדי מה שאני בתוכו אין אלהות הוי ומבלעדי אין אלהים לפי שאין לו כן שהכן יריית לאכא ולפי שאין לו כן אמר ומבלעדי אין אלהים ולא שייך בנשמה שום צורה תמונת כל כדאיתא בזוהר שמות דף מ"ב ע"ב וז"ל ואל מי תדמיוני ואשוה ואל מי תדמיון אל ומה דמות תערכו לו דאפילו האי תמונה ליה באתריה אלא כד ניחית לאתלבשא עלייהו ויתפשט על בריין יתחזי לכל חד כפום מראה וחזיון ודמיון דילהון . והאי איהו וביד הנביאים אדמה ובגין דא יימא איהו אע"ג דאכא אדמה לכו בדיוקנייכו אל מי תדמיוני ואשוה דהא קדם דברא דיקנא בעלמא ועייר צורה הוא הוא יחידאי בלא צורה ודמיון ואתן דאסתמודע ליה קדם בריאה דאיהו לבר מדיוקנא אסור למעבד ליה צורה ודיוקנא בעלמא לא בחות ה' ולא בחות יו"ד וכפילו בשום קדישא ולא בשום חות ונקודה בעלמא האי איהו כי לא רחיתם כל תמונה מכל דבר דאית בהו תמונה ודמיון לא רחיתם . אבל כתר דעביד האי דיוקנא דמרכבה דאדם עילאה נחית תמן ואתקרי בההוא דיוקנא הוי"ה דוקא בתוך הצורה הזאת מתקרי הוי"ה ולא שייך האי שמא עלין לגזרי כי אם בחלק המתלבש בתוך מלכא קדישא ושכינתיה לפי שנשמת מלכא קדישא ושכינתיה לאו מלתא מופסקת היא שנפסק מיקורה ונתלבש במלכא קדישא ושכינתיה כי אם נגזר הנשמה לעולם פתוח והקו הנשמה לא יפסק לעולמי עולמים מלכא קדישא ושכינתיה ובהיות שלא יפסק קו הנשמה לא יתכן לגזור עליו שם שהשם הוא גבול מגביל שמגביל לאותו שיעור לכך אמר המאמר לעיל ומאן דאסתמודע ליה קדם בריאה דאיהו לבר מדיוקנא . אסור למעבד ליה צורה ודיוקנא בעלמא לא בחות ה' ולא בחות יו"ד וכו' רוצה לומר דמאן דאסתמודע ליה קדם בריאה ויודע למה ברא העולמות כדי להתפשט בתוכם . דע שמה שמתפשט מהנשמה הוא קו מימה ולא כולה כדי להשיג בה חות לו גבול לכך אין לדמותו בשום חות ונקודה :

הרי שלנשמה אין לדמותה לשום דבר יען כי הוא רשים ולא אתרשים . וכמו כן תמצא **בתיקוני הזוהר** דף מ"ח ע"ב וז"ל שם
דלית לעילא מכיה כלל הלא הוא דברא כלא ולית מאן דברא ליה דאית ברא דאתברי כגון מיא דאיהו בורא לעצביו
ונדל לון ואיהו אתברי אבל האי בורא ולא אתברי איהו דלית אלוה לעילא מיניה עכ"ל . הרי דאיהו בורא ולא אתברי . וז
לדקדק **שבזוהר חדש** דף ט"ו ע"ח וז"ל רבי יהודה אומר והרי בחמר תניה' רחמון . אמר ליה מלתא אסייעא לקושייתא מדכתיב

ואת לחרונים לכי הוא לף על פי שיש לחרים לרחמן לכי הוא . וכי לחרים יש לרחמן הן . שמו המיוחד הוא רחם ומיוחד .
לחרים הם לדכ"י אלהי"ם שד"י ה"ל נכתו"ת והם מתכנים ביחודו והוא יתברך יעזר דכתיב ואת לחרונים לכי הוא עכ"ל .
הכא הן המאמר הזה משמע דלית ביה שיעור קומה שאמר לכי ה' רחמן שדי לו שיאמר לכי רחמן כמו דאמר בומאמר דלעיל לכי
רחמן ולכי לחרון ולא אמר לכי ה' רחמן כמו דאמר כאן : ועוד צריך להבין הלי דאמר ואת לחרונים לכי הוא דמהלי
ליבנא לא משמע שנקרא לחרון כמו דאמר שם ולכי לחרון שכפי הכוונה דלעיל היה לו לומר ואת לחרונים לכי לחרון כמה דאמר
לכי ה' רחמן דמדאמר ואת לחרונים לכי הוא משמע דלאו מיהו לחרון אלא שיוצא עם לחרונים . ועוד הלי מלת הוא מיותרת
שהיה לו לומר ואת לחרונים לכי ודי בזה מלי מלת הוא דקאמר . וי"ל שפסוק לכי רחמן ולכי לחרון מדבר על הכוונה ולכך לא
הזכיר בלותו פסוק שם שם יען כי לא לתרשים בשום רשימו ולכך לית ליה שום שם לפיכך דיבר הכתוב סתמא ובלשון יחיד
דלהיו רחמן לבל ולחרון לכל מכל בכלי קרא דמייתי המאמר הזה דלכן היה מתחל לדבר בהוא רשימו דלתרשים ברחמית הכל
ולכך הזכיר בכלן שם הוי"ה ובזה השם שייך מלת רחמן דמלת רחמן משמע דהוא תחילת הוי"ה שגרשם קודש הכל ומה דלא
הוה רשום וגרשם קודש הכל שייך ביה שם רחמן ונהו שאמר לכי ה' רחמן ולכך תמצא שדרשו בלכי רחמן שלין לי לב דלמה
ניצרך לומר שלין לי לב יאמר לכי רחמן שקדמתי לכל ומוילא משמע שלין לו לב שלא מחמת מלת רחמן משמע הרחמן שגרשם
ונשמעת דכל מיי לא גרשתם לכך דרשו לכי רחמן שלין לי לב כלומר שלא תטעה לומר שמאחר שאמר לכי רחמן שרוצה לומר
ברחמן שגרשם . אלא לכי רחמן שלין לי לב ולא לאמרו לכי רחמן שקדמתי לכל שלזו היה משמע שגרשם קודש הכל ולכך לא
הזכיר בו שם לפי שהוא לא גרשם ועוי שלא גרשם לא תלוי בשמת לכל בלכי קרא שהזכיר בו שם מדבר בהוא רשימו דלתרשים
רחמן . ואומר לכי ה' רחמן כלומר כי שייך מלת רחמן שגרשתי קודם הכל הוי לכי ה' רחמן לכי הוא שייך כי מלת רחמן
וברך שבע היוצא רחמן לכי אפשר לומר שהוא לחרון שכבר הוא רחמן . בדרך משל לם יספור הלדם עשרה סלעים הרחמן
ביוצא מן היד יקרא רחמן והעשירי יקרא לחרון ולכך יתכן שהרחמן יאמר עליו לחרון שלא בטבע הזה לימו נופל שלא בדבר
ביוצא מן היד יקרא רחמן והעשירי יקרא לחרון ולכך יתכן שהרחמן יאמר עליו לחרון שלא בטבע הזה לימו נופל שלא בדבר
הי

דאדכמלת מי שקדוי לחד . וזה לחד הוא שכי לכך לומר הפסוק יש לחד ולין שכי שהוא לחד ולינו כלחד הכתוב והמכוי שהוא שכי לאקורו . ומה שלומר גם בן ולח לין לו . רוכה לומר מלחר שהוא רלחון שלין לו לה . כל שלין לו לה לין לו בן שהבן לינו יונל לגלל מזכים ומלחר שנקרל לחד ולין שכי כל מה שילניל לגל יקרל בכו כי לם ברולין וכשם שלין לו בן מלומת שלין לו לה . כן גם כן לי לפשר להיות לו לח מלחר שלין לו לה ולגי גם קלי לתרוייהו והרכוי דהלי גם לגל בת לרבות על בן לו על לח לגל בת לרבות לומה שלומר ברישל יש לחד ולין שכי דהיינו שלין לו לה ולגל זו בלבד שלין לו לה גגל גם בן ולח לין לו דלילו לתת לרבויי על הבן לו על הלח היה לו לומר גם בן גם לח לין לו והיינו דורשים רבוי על בן . לרבות בת ורבוי גם שלח לרבות לחות ומה שלומר ולין קן לכל עולו היינו שברל העולמות שלין להם קן וקנבה ומדתו להמשיך שפע תמיד מבלי קנבה שהלולי שהגבורות מעמידים השפע לתת לכל עולם די מלסורו סיה חוזר הדבר לכמות שהיה וזהו שלומר גם עיכיו לל תשבע עושר שלל תשבע ולתת עושר וכהיות שיש לחדות כזה לומי לגי עמל ומחסר לת כפשי מן הטוב הנפון הזה בודלי דמי שלינו יודע דבר זה

ועוסק בדברים לחרים גם זה הכל ועכין רע הוא שיניח לחדות כוח וילחזיק בדברים לחרים :

ומה שלומר בבית קדש הקדשים שיוצג העליון הוא מליל שבת שלגיל שבת על ימים העליונים דהיינו כל חלק שביעלי . זה ברור בזוהר שיות דף י' ע"ח וז"ל ה"ה תתלה תתלי מגו כביעו עלמה ותתעטר ותתכהיר בשלמיו וכדין כתיב והיה חור הלבנה כחור החמה וחור החמה יהיה שבעתים עד דיהל שבת לה' ללקטל כפשין דתעבוגי קדושה דל ה"ה בתרלה כל הנוח חלק שביעלה ודל לילו לתערוכת דרוחין קדישין דעתיק דישרלל לתלבשה לבתר שבת בגופין לחרכין קדישין דכתי' והיה הנשלר בציון והנותר בירושלים ע"כ ולילן דרזין סתיימין עכ"ל . הרי שיוצג שכיכה לעילל כך מזדווג בהנוח נביעו דלילו שם מ"ה ומתחלייל מוכיה הוא בחלק שביעי :

עוז לאלהים פרק כ"ז — מהימנותא דכלא — בית קדש הקדשים פרק כ"ז

ומ"ש בבית קדש הקדשים לעיל שבעל עולם יש לחבי"ע . זה ברור בכתבי האר"י ז"ל שסם הוי"ה הוא כללות דכל עולם האצילות יו"ד של הוי"ה דלילו לבל נקרל לצילות דאצילות ה"ה רלשונה של הוי"ה דלילי לומ נקרלת בריאה דאצילו' וי"ו של הוי"ה דלילו זעיר לנפין נקרל יציכה דאצילות ה"ה לחרונה של הוי"ה דלילו יולכות לילי עשיה דאצילות . הרי שבעולם האצילות יש לרבעה עולמות . וכן הוא בכל עולם ועולם ורליה לזה יון הזוהר . בזוהר ברלשית דף ע"ד ע"ח וז"ל כד סלקל ברעותל דקודשל בריך הוא למעבד יקרל ליקריה סלקל יגו יחשבה רעות' לתפשטל ותפשטת יולתר דלילי יחשבל סתיימל דלל לתיידע עד דתפשטת וסריית לבי גרון לתר דלילו נביע תדיר ברוח דלילו רוח חיים וכדיוקד לתפשטת הויל יחשבה וסריית בלתר דל לקרי הויל יחשבה ללהים חיים

ולפיכך הוא גדול מאריך ומאו"א ואין צריך לומר משאר הפרצופים דאצילות בסוד מי כמוך באלים ה' לפי שהוא ועתיקא קדישא סתימא' דכלא דאיהו חד ולא בחושבן חד הוא חד הוי חד ליהוי לא אית בירד פירוד ולא שינוי אלא מסטרא דילן הוו שניין דא מן דא דהיינו עתיקא קדישא הוא רחמים פשיטים בלי שום תערובת דין כלל אבל מק"ו הם מורכב מדין ורחמים לצורך תיקון העולמות וכל העשר פרצופים דאצילות הנזכרים כלם צריכין אליו והוא אינו צריך להם . ומה שכתוב

ביאור המאמר זה מלחר שלמר שהוא הוא עתיקא קדישא דכל קדישין כמזכר לם כן גדול הוא מאריך ומוא"א ולין צריך לומר משאר הפרצופים דאצילות בסוד מי כמוך באלים ה' מי כמוך נאדר בקודש נורא תהלות עשה פלא וכבר הקדמנו שקדש הקדשים נקרל כתר . ופלא נקרל חכמה בסוד פלא יועץ חל גבור . ועל זה נקרל פליאות כתיבות חכמה . וכלן הכתוב מעיד שלין דומה לו . לא כתר ולא חכמה ולא שום פרצוף וזה שלומר המלמר מי כמוך בחלים רמז שלין כיוצו בכל פרצופי דאצילות . מי כמוך נאדר בקדש ככר לומרכו שכל לחד מהג' ספירות עליונות נקרל קדש וכתר נקרל ק"ק ועל זה לומר נאדר בקדש שלין בכל חלו הג' פרצופים הנקרלים קדש נאדר כמוך לפי שלתה נורא תהלות עשה פלא שעשית לפילו המופלא שבכלם הוי עשה פלא והוא האציל וברל ויצר ועשה הכל מיוה שנשלר מבירור חלו המלכים לפי שהעיקר .

שהעיקר והרוחניות יהיו הכלים המוכרים לקח לעצמו ומהשתי
פיקון העולמות כל זה כבר בתבאר וכל תיקון העולמות היה
מרצונו ומבחירה ולא מרצון אחר שהמציא אותו לפי שאק"י
ועתיקא קדישא דכל קדישין סתימאה לימין חד • תד הני
חד ליהוו לה שני ולא יתפרשה ולא יתפ'
ת"כ רצונו דעתיקא קדישא דכל קדישין
הוא הוא רצונו דא"ק ולכוונה היה והוא
הוה והוא יהיה והוא דחסדים הכל בלי
תכלית לית חלהה בר מניה לה לעילה
ולא לתתא ולא בסוס אחר לה בעלמא
דין ולא בעלמא דאתי ולכך יהיו חד ולא
בחושבן שר"ל החסדים בלי תכלית הוא
אלהיהו ואינעוד אחר אמת מלכנו ואפס
זולתו בריך הוא בריך שמיה לעלם ולעלמי עלמין אמן :

הזהר שלפעמים הוא מקבל מאו"א
הוא לצורך חיות העולמות דוקא
כנזכר ואפילו זה הוא נקרא משרתו
והוא לבדו האציל וברא ויצר ועשה
הכל ממה שנשאר מבירור אלו
המלכים הנ"ל ברצונו ובבחירתו
כדי שיכירו ברואיו אשר גדלו שהוא
ושכינתה עוזו וע"ק סתימאה דכלא
דאיהו חד ולא נחושבן הכל אחד •
הוא אלהינו ואין עוד אחר אמת
מלכנו ואפס זולתו בריך הוא בריך
שמיה לעלם ולעלמי עלמין אמן :

חיים דכתיב הוא אלהים חיים עוד נצטרך להתבטל
ולהתגלות מתוך כמקו חס"ת ורוח"ח ונו"ה כלילן כחדא ונפק
יעקב נצר שלים ואיהו קול חד דנפיק ונשתמע מסכת מחשבה
דהוא סתימא בחשאי להשתמע להתגלות עוד להתפשטת הלי
מחשבה להתגלות ונטש הלי קול ודקדק
בספון וכדין נפקת דבור ואשלים כלה
וגלי כלה להשתמע בכלה להיות הכל
מחשבה סתימא דהוא לגו וכלה חד
עכ"ל • הרי מן המחתר הזה יודע
שכפרנוף לחד שיך להכי"ע דהיינו
המחשבה שחושב בלבו היא הנילוי
התפשטות המחשבה עד רחש הנרון
דהיינו בינה כדפתיב קנני חכמה קנה
בינה להיות הבריאה הקול היוצא מן
הגרון להודיע המחשבה נקרא יצירה
חתון המלות והדבר נקרא עשיה • הה
לך רחיה ברורה גם כן מן האחר שבכל
דבר ודבר יש ארבעה בחינות תבי"ע :

הרי כתבאר לך סוד רזא דמהימנותא בדרך פרט ובהיותה
בכלה הוא מבואר דרך כלל • ועתה נבאר לותו דרך כלל בקיצור
שופלג כדי שיהיה כלל ופרט וכלל :

ומה שאמר בבית קדש הקדשים לעיל שא"ק יושל גם כן
בעולמות שלמעלה מהנילות לזה רמז בזוהר ויקרא
דף פ"ב ע"ח וז"ל ותרוייהו לימין כרסייא ומסכל תחותך
ליקרך והכי תקיכו למהוי קטן מכבד לגדול דלעילא מיכיה
חכמה הלא הכי תחזי לכלכו למהוי משמש תחותך ולחת כתר עלין על ריסיה ולית כתר עלך ולית חלהה אחרא עכ"ל •
ומדאמר ולחת כתר עלין על ריסיה ולית כתר עלך ש"מ שמאמר לימו מדבר בכתר שהרי למעלה מן הכתר יש כמה עכייכים •
ועוד מדאמר כתר עלין על ריסיה שדי לו שיאמר ולחת כתר עלין • מדאמר על ריסיה ש"מ דהיינו על שם מ"ה שהוא כתר על
ריסיה דחבא דהיינו תפילין דיליה כדכתיב וישראל חסר בן תתכתר ומה שאמר המאמר ולית חלהה אחרא שמע מינה דהיינו
שליט על כל העולמות דלעילא • ועין כי הוא הוא עתיקא קדישא מבחינת חסדים וגבורות דיליה • וכמו כן תמצא בתיקוני
הזוהר דף ד' ע"ב וז"ל ופלת על כלה עילת העילות על כלה דלית חלוה עליה ולא תחותיה ולא לתרבע סטרי עלמא עכ"ל •
כבר בארנו לעיל בדרוש העילות דמלכא קדישא אתקרי עלת על כלה ומדאמר דעילת על כלה לית חלהה עליה ולא תחותיה
ולא לתרבע סטריה עלמא שמע מינה דמלכא קדישא שליט בכל העולמות שלמעלה מן הנילות • וכמו כן תמצא בתיקוני
הזוהר דף כ"ה ע"ח וז"ל ובגין • דא שוי לחמוכה דישראל בארבעה אתוון חלין וכל שמהן שוי כגויין לשמא דא לית שמא עד חין
קוף ועד חין תכלית עכ"ל • הרי בפירוש דהאי שמא קדישא שליט לעילא עד חין קוף ומחילא ידע שפליט בכל העולמות
שלמעלה מן הנילות :

ומה שאמר בבית קדש הקדשים שכל פרנופי הנילות עיניהם נוקות למלכא קדישא • זה מבואר בזוהר ויקרא דף פ"ב ע"א
וז"ל ותרוייהו כרסייא ומסכל תחותך ליקרך והכי תקיכו למהוי קטן מכבד לגדול דלעילא מיכיה • אבא היהו חכמה
הלא אב אחד לכלכו למהוי משמש תחותך ולחת כתר עלין על ריסיה ולית כתר עלך ולית חלהה אחרא ולחת לשמש לאבא
דהיהו תחותיה למהוי כמו תחותיה עכ"ל • הרי מן המאמר שאבא ולחת הם מסכל תחותיה דההוא דיתיב בכתרא עילאה
קדישא קטן לגביה ולהכי תקיכו למהוי קטן מכבד לגדול • ומי שהוא למטה מוסכל מההוא דלמעלה • הרי שכלם נריכין חלין

דהיהי

דלית כסיתת לגופה כמו שהגוף חי לפשר לחיות בלא נשמה כך הס נריכין הללו כדי להתהוות מן הנשמה הקדושה שעל ידה
מתלבשת בתוכם ומחיה לכלה :

ומה נבין"ה לעיל בשוד לך ה' הגדולה והגבורה שכל הספירות דילים הס . והוא עיילל בכללו ומתנשא על כלה כדכתיב
והמתנשא לכל לרחם לזה לית רחיה ברורה בתיקוני הזוהר דף קכ"ו ע"א וז"ל ובהאי זיוהא קרוב ה' לכל קוראיו
ובהאי זיוהא לתתר רחוק מה שהיה ועמוק מי ימצאנו לית מאן דלשיג ליה אלא בחכמה וביגה ובגין דא כד אסתליק להאי
לתר לא אשיגן ליה בכל ספירה אלא בחכמה וביגה דאיקון י"ס יו"ד חכמה מ"ס ביגה ובגין דא ועמוק עמוק מי ימצאנו וכו'
עזרי מעם ה' דא מלך יושב על כסא רחמים וכסא דין דאסתלק מתתין דא יהו"ה דאיהו מלגאו דכל ספירה וספירה עליה לתתר
לך ה' הגדולה והגבורה וגו' בעשר ספירות שבח ליה דוד המע"ה בגין דאיהו לגו מן כלהו ואיהו עלבר דכל ספירה ואיהו בין כל
ספירה וספירה לית אשתני בכל לתר עכ"ל . הרי בבירור מן המאמר הזה שכל הספירות הס שלו דהיינו שמתפשט ומתלבש
בכלהו . ונס רמיז המאמר שמתעלה על כלה כמה דלתתר רחוק מה שהיה עמוק עמוק מי ימצאנו שלי לפשר להשיגו מ
הס בכתר חכמה וביגה : ואגב תורתין נכתר מה שאמר הפסוק רחוק מה שהיה ועמוק עמוק מי ימצאנו וקודם נדקדק
שאמר רחוק מה שהיה ועמוק עמוק מי ימצאנו הרי עמוק עמוק מי ימצאנו ועוד מהו הכפל של עמוק עמוק מי ימצאנו
הלא כמה שהקדימו יתורץ שכשתלבש בתוך הספירות הוא נמצא כדכתיב ודרשו ה' בהמצאו מדאמר בהמצאו ב"מ דהוא לפעמים
דאם לא כן הי"ל דרשו ה' שמצוי מדאמר בהמצאו משמע לפעמים מתלבש בספירות ומצוי הוי דרשו ה' בהמצאו ולפעמים מתעלה
לעילא כדכתיב ויגבה ה' בצדקה כמשפט וכתיב מרחוק ה' נראה לי זהו שאמר הפסוק רחוק מה שהיה כלומר מה שהיה קרוב
דהיינו בתוך הספירות עתה נראה לי מרחוק והפסוק כמו שאמר בתמיהה הוי רחוק מה שהיה כלומר רחוק מה שהיה
קרוב . והכפל שאמר ועמוק עמוק מי ימצאנו המבנה הוא כך כי ידוע הוא כי מלכות קדישא נקרא בניבא עמיקא כדאיתא
בזוהר כרעותי דף ב' ע"א וז"ל בניבא עמיקא דכפין מגו ומחשבה . הרי שמלכות קדישא יקרא עמוק זהו שאמר הפסוק ועמוק
עמוק מי ימצאנו כלומר אותו עמוק בעמיקא עילאה כדאמר בספר יצירה עמוק רום הוי ועמוק דהיינו מלכות קדישא כשהוא
עולה בעמוק רום לתו מי ימצאנו מי' דהיינו חכמה וביגה מכירים בו כלומר בריש המאמר וזה יוכל להבין מה שאמר הכתוב
ודעתנשא לכל לרחם שהיה לו לומר ודמתנשא לכל רחם הוא ובמתנשא לכל לרחם הלא הלי לרחם הוא כמו בתיבת טעם על
מלכות קדישא דהיינו שאומר הכתוב שמכל שלו . ונס המתנשא לכל דלתתון כתר חכמה וביגה ושה שהוא מהלל אותו בכל זה
הנבח להורות שהוא עומד לרחם דהיינו מלכות קדישא הוא רחם לכל כמו שאמר אלי ה' רחמון הרי שמלכות קדישא הוא לגו מן
כלה ולעילא מן כלה :

ומה שלמור בבית קדש הקדשים דלתתון תלת קשרי
דמהימנותא דכלה . דבר זה ברור בין הנכנו
דלתתון מכבי היכלא דמלכות תכלל לגבי דלתתון לתתאי לבא
סתימי עינא דלא ידעי ולא יסתכלי ביקרא דמאריהון קשיא
להו הלי מלתא למור ליך יתכן ברזא דיחודא הוא תלת קשרי
ומהימנא בעינייהו הלי לחוכא לחוכא העכו"ם ולא ידעי שגם
זה לעומת זה עשה האלהים שכנגד שים תלת קשרי דמהימנותא
כך יש תלת קשרי דשקרא כדאיתא בזוהר שמות דף רמ"ג
ע"ב ע"ש . ולא תשא שמותם על שפתי משום דכתיב מדבר
שקר תרחק . ועוד דאם קשיא להו תלת קשרי ליך יתכן
לאיהוי חד . למה לא יקשה להו בעשר ספירות דלתתון לאמרין
דלתתון

דע

כי עיקר החכמה הוא לידע ולהאמין שכל תלת
קשרי דמהימנותא שלימתא ותלתיהון לאיכון חד
ולא בחושבן דלא שום חד מנייהו עיילא בחושבא דפרצופי
דלתתילות והשנים שהם מלכות קדישא ושכינתיה הם התפשטות
מן החד שהוא עתיקא קדישא דכל קדישין ובהיותם שלשה
צריך דבר לחד שמייחד אותם ולקח ע"פ שהם מיוחדי מעטריהם
וכן תמצא בזוהר בפרשת ויחי וז"ל :

תלת כשאתין לאיכון ועל דלתתון תלת אחרנין לאיכון .
כוונת המאמר כבר אמרנו שצריך לחד לייחד השלשה
מבריח מן הקצה אל הקצה והכשתא רביעה דלא עיילא בשום
הוא כשתא דכל חיי וכשם שעתיק קדישא דכל קדישין מתפשט
בשנים .

בזמים שהם מלכות קדישת ושכינתיה כך הנשמה שהיא הנפיחה שנפח עתיקא קדישא דכל קדישין לתפשט בזכים דהיינו בתלכות קדישת ושכינתיה והפרש שיש בין יחוד הגוף ליחוד הנשמה כי הנשמה היא לפילו שבתלבשה בהם לא פסק מקורה מלעילא כי הוא ההתפשטות בלבד שמתפשט בהם עד סוף כל העולמות בלי הפסק אבל מסטרת דפרצופם כשמתלבשים בחילות נרתים כשלשה וכשמתעלה מק"ו למעלה אז נרתה הכל אחד הרי שהשלשה חלין משני סטרינהם אחד הן מבחינת פרצופם הן מבחינת נשמתהון הוי דאו עתה כי אלי אלי הוא ולכן הוא אלהינו הוא דייקא בכזכר וכל כוונתינו צריך לכוין אלו השלשה קשרי דמהימנותא עם התלבשותם דאינון קב"ה ושכינתיה וכל התורה כלה אזהרה על זה העניין הן מברכות הן מכוונתינו הכל הולך אל מקור אחד וכל מעשיך יהיו לשם כי עיקר החכמה בהן תלייא הוא אלהינו ואין עוד אחר אחת אלהינו אחת דייקא ואפס זולתו ככתוב בתורה וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלהים בשמים ממעל ובכל הפרצופים דאצילות ועל הארץ מתחת אפי' עד נוקבא דתהומא רבא אין עוד מלבדו על כן בריך הוא בריך שמיה ובריך זכריה לעלם ולעלמי עלמין אמן :

עד כאן הגיע פירוש רזא דרזין דמהימנותא שלימתא דכלא זכקרא שמו בית קדש הקדשים :

דאינון חד דאם תתלת אי אפשר להיות חד כפי דעתייהו אלא יתכן העשר להיות חד . ואם העשר יתכן להיות חד מכל שכן התלת דאינון חד . ולפיכך לשבר מתלעות כופ"ריס הוכרחתי לאסף כל המאמרים דשייכי בענין תלת קשרי דמהימנותא וקודם הכל נבאר המאמרים לידע אם יש תלת קשרי דמהימנותא ואכא היום אל העין עין משפט היא קדש הלא הוא בזוהר ויקרא דף ס"ב ע"א ו"ל פתח רבי אלעזר ואמר יעלזו חסידים בכבוד ירננו על משכבותם תלכא בתלת עשר מכילן לתקשר קשרא דמהימנותא לאשתכחא ברכאן לכלא וכל מהימנותא דקב"ה בתלתא אסתיו ועל האי בתלת עשר מכילן אורייתא מתעטרא כמה דאוקימנא עכ"ל . הרי בבירור רואים דכל מהימנותא דקב"ה בתלתא אסתיו . ואם תאמר שאין לו הבנה למאמר הזה שמתחל בתלת עשר מכילן וחסיי בתלת והדד ואמר ועל האי בתלת עשר מכילן אורייתא מתעטרא דמה שייכות יש לתלת עשר לתלתא . ועוד מאי האי דאמר רבי אלעזר בתלתא אסתיו שהיה לו לומר דכל מהימנותא דקודשא בריך הוא בתלתא הוי . מאי האי אסתיו דקאמר אלא תדע שהתלת קשרי דמהימנותא דכלא לא עיילי בחושבנא עם העשר ספירות לפי שהם כתוויס לגו כגון דעשר ספירות כאשר נבאר להלן בע"ה וכל עיקר העשר ספירות והתלת קשרי כתוויס . אבל מי שזוכה לראות בחור פני מלך חייס ידע להו . ולכך בתיקונין דאלכא יתרון תלת עשר כנגד עשר ספירות ותלת קשרי ולכך אמר ועל האי בתלת עשר מכילן אורייתא מתעטרא ולא בעשר כמו שהם עשר דברות והענין הוא שכשיבא לפרש התורה בשלש עשרה כללים לאיכון מקל וחומר ומגזירה שוה וכו' לאז יתרון השלשה כתוויס ולכך בפירוש התורה הם י"ג כללים ככנד י"ג מכילן הרומזים לעשר ספירות ותלת קשרי ולא עשר ככנד עשרת הדברות . יען כי בפירוש יתגלה הכתוב ואז יהיה תלת עשר . תו לאיתא בזוהר ויקרא דף קכ"ח ע"א ו"ל שבעה קשורין לאיכון דאתקשרי בהו תלת אבהן וד' אחרכין הכתיב המאמר הוא ששבע קשורין לאיכון דאתקשרי בהו רזא דמהימנותא והם תלת אבהן וד' אחרכין תלת קשרי דמהימנותא דכלא וד' אחרכין הוייכו שערין לקשר וליחס רזא דמהימנותא בכל העולמות אבי"ע וקרוין לתלת קשרי דמהימנותא דכלא תלת אבהן יען כי לאיכון אבות לכל יחודין דעלמא הוי תלת אבהן וארבעה אחרכין . (וביאור המאמר הזה כלו תמצאהו בספר תענוגות) :

הן איתא בזוהר בראשית דף רל"ב ע"א ו"ל בשעתא דסליק ברעותא דרזא דרזין לאפקא תלת גווכין כחדא כלילן ואיכון תלת גווכין חיוור וסומק וירוק כחדא אשתליכאן דא עם דא עכ"ל . הרי לך מן המאמר הזה ג"כ רמז לדברים אלו שתלת כל דבר היו תלת קשרי מדאמר לאפקא ולא אמר להמציא ע"מ דהוו מקדם . והאי רזא דרזין היא הנשמה דכלולה בהו . הרי דתלתא כחדא איכון וכל הדברים דרזא דמהימנותא בתלת הויין כמה דאיתא בדברי רבותינו ו"ל דרש הוא גלילאה עליה דרב חסדא בריך רחמנא דיהב לן אוריין תליתאי על יד תליתאי לעם תליתאי בירחא תליתאי ביום תליתאי . הרי שהכל עשה בשילוש כדכתיב והחוט המשולש לא במהרה ינתק וכן בפרנוף אדם דאמר קרא נעשה אדם בצלמנו כדמותנו כל פרנוף האדם משולש . ורמשוכה תגיד לך בכללות האדם . הרגש הוא חלק אחד . החזה עד הערפם שהוא מקום הלב הוא חלק שני

*מטרפם ולמטה הוא חלק שלישי שהוא תקוס המעיים • ולכל חלק יש לחד מתלבש בו שהוא מלך מלותו חלק • מלך הרוח
הוא המוח • מלך הגוף הוא הלב • מלך הבטן הוא הכבד • ושלושתהון נקראין מלך לחד דהיינו לחותיות מ"לך כוטריקון מו"ח
ל"ב כ"בד • וכל חלק יש בו שילוש בעצמו • דהיינו הרוח יש לו ב' חוגים לחד מוכתן ולחד מוכתן והרוח הרי שלש • החוזה יש
לו ב' זרועות לחד מוכתן ולחד מוכתן עם הגוף הרי שלש • הבטן יש לו ב' שוקים והבטן הרי שלש • וכל ג' מחלק לחד מכל חלק
הם בגורות חל"ק דהיינו לורך הרוח ושני חוגים הם בגורות מ"לך • לורך הגוף ושני זרועות הם בגורות חל"ק • ון הגורפם
עד רוח הגויה וב' שוקים בגורות חלק • נמלא שהחדם הוא גורות ג' חלפין ולכך שם מ"ה שעולה כמוכין לחדם יש בו ג' חל"פין
דהיינו לחדם כנזכר ולכך לחוב דידע רזא דמהימנותא כיון שאמרו רז"ל לרבעה הכירו לת בורחם מעצמם וחלו הם לחברהם ולחוב
וכו' • ולחוב לחמר בדברין ומבערי לחוה חלוה • ולגויון תלת קצרי שו דפרצופא דגופא דלחוילא שרחשי תיבות חל"ך לחיתא תלת
קצרי דמהימנותא דכלא ורחוזים בלחדם התחתון גם כן והוא המחיה לת החדם ולחיון נשמה ורוח ונפש • והם רחוזים לעתיקא
קדישא ולמלכא קדישא ושכינתיה • נשמה למוח • ורוח לבב • ונפש בכבד • הת לך תלת קצרי דמהימנותא דכלא ולחיון
המחייס לת פרצוף לחדם ולכך הם סתומים בתוך החדם כנשמתא לגופא ולכך לחמר רבי חלעזר לעיל וכל מהימנותא דקב"ה
בתלתא לסתיימו • נמלא שהם ג' קצרי גו תלת תלת ג'חלקי הגוף ולחיון רחם וחזה ובטן ובתוכם מוח לב כבד ולגו מכוסים גר"ן;
וכמו כן תומא בזוהר ויקרא דף ר"ג ע"ב וז"ל ר' חלחזקיה ר' חיוחא בשם ר' חלעזר בשם ר' חנינא בן דוסא בשם ר' חנינא בן
עקביא בשם ר' חלעזר בן עזריה בשם ר' חלעזר בן ערך בשם ר' שמעון בן יוחי בשם ר' חלעזר בן מתיה בשם ר' יוסי בן יעקב
בשם ר' חלעזר בן שמוע בשם ר' יוסי בן קיסמא בשם ר' יהושע בן לוי בשם ר' חנינא בן חכינאי בשם ר' חלעזר בן חרסום בשם
ר' חלעזר בן חנוך בשם ר' חלעזר בן מתתיה בשם ר' חלעזר בן חלעזר בשם ר' חלעזר בן חלעזר בשם ר' חלעזר בן חלעזר בשם
ר' חלעזר בן חלעזר בשם ר' חלעזר בן חלעזר

אתדביק כלל רוצה לומר לגו מהות דלגו והייכו בחינת שבגו מלכות קדישא ומלכות קדישא בגו הספירות הרי שהם תלתא דאין לגו יין דא גם כן וכלא חד : ובמו כן תמצא בזוהר חדש דף כ"ט ע"ג ו"ל כללא דכלא רזא חדא עילאה ותתאה ואמצעיתא עכ"ל הרי שהרי ג"כ להיות תלתא קשרי מעילאה לתתאה ואינון חד . דאמר כללא דכלא והוא רזא חדא עילאה . ואמצעיתא . ותתאה . הרי שהשלשה הלו הם רזא חדא : תו תיתא בזוהר שיר השירים דף י"ח ע"ב ו"ל ת"ח רזא דכתורא קדמאה דכליל בתרין כתורין ועל דא תיכו חד יתיר סירוגא לאתפרסמא כתורין לכל סטר ועל דא איהו קדמאה לכל לתתון סירוגא דכלהו כללא דתלת דאינון חד דתלת כתורין אינון כלילן בחת א דרועא חדא בחד סיטרא ודרועא חדא בחד סטרא . ואמצעיתא דכליל תרין דרועין בתרין סטרין עכ"ל . הנה כוונת המאמר מה שאמר בראשה א תיכו רזא דכתורא קדמאה דאיהו עתיקא קדישא דכליל בתרין כתורין ועל דא תיכו חד . הרי דכתורא קדמאה דאיהו עתיקא קדישא דכליל בתרין כתורין דאינון מלכות קדישא ושכינתיה אינון חד . והו שאמר ועל דא א תיכו חד כלומר דאי לא הוו תלת לא הוו חד . כדאיתא בזוהר ויקרא דף קס"ב ע"ח ו"ל : תו תאמר תרין אינון ואחדא אסתתף בהו ואינון תלתא וכד הוו תלתא אינון חד עכ"ל . הרי דאי לא הוו תלתא לא הוו חד . ולכך א תשבוחא לחד כתיב שאמר ועל דא ת' איהו חד כלומר בשביל שיש בו שלשה צורות קורא לכל אותו חד כאו שאמר וכד אינון תלתא אינון חד . ואם שאמר ועל דא לאיהי קדמאה לכל לתתון סירוגא דכלהו כללא דתלת דאינון חד רוצה לומר לפי שהלל"ף רומזת לתלת קשרי דמהימנותא דכלא לכך היא רומזה בראש כל לתתון לפי דאי אפשר להקרותו לחד אם לא יהיה ג' זהו שאמר כללא דתלת דאינון חד . ולפי שהתלת אינון חד שם אותה בראש כל לתתון . הרי לך רואיה שמוכרחים להיות תלת קשרי דמהימנותא מכח צורת ה א שהיא הות רשומה שבתורה והתחיל בשלש . ובמו כן תמצא בתיקוני זוהר חדש דף ד' ע"ב ו"ל ולאו איהו כגוונא דבר כם דאיהו חד וכוויה אחר אלא קב"ה הוא ושמיה וכוויה כלא חד עכ"ל . הרי לך רואיה לתלת קשרי גם כן שהזכיר הוא ושמיה וכוויה הא לך תלת וזה ברור פתורה גם כן שאמר זה שמי לעלם וזה זכרי הרי תלת הוא ושמו וזכרו וכלא חד . תו תיתא בזוהר ויקרא דף קל"ב ע"א ו"ל תא חזי הכי נמי לעילא אית לבושא וגופא ונשמתא לנשמתא . שמיה וחיליהון אלין אינון לבושא . וכנסת ישראל דא גופא דאקבלא לנשמתא דאיהי תפארת ישראל ועל דא איהי גופא לנשמתא דאמרן דא תפארת ישראל דאיהי אוריתא סתים . ונשמתא לנשמתא דא איהו עתיקא קדישא וכלא אחיד דא בדא עכ"ל . הרי שבתוך התלילות יש תלת קשרי דהייכו גופא ונשמתא ונשמתא לנשמתא יען כי מתחיל המאמר גופא אין מלכות ונשמתא תפארת ונשמתא לנשמתא עתיקא קדישא . הא לך תלת קשרי מהפכיי עד האינון . כאו דאית תלת קשרי דהייכו עילא . ואמצעיתא . ותתא . והייכו תלת קשרי באורך . ויה שהבאתי מהמאמר הנזכר מגוף ונשמה . ונשמה לנשמה נקראים תלת קשרי בעובי וכאו כן יש תלת קשרי ברוחב והם מה שתמצא שבעשר ספירות מסודרים בשלשה קוים קו החסד . וקו הדין . וקו הרחמים . להורות שעל כל דבר צריך שלוש שבן בכל קו תמצא שלושה . דהייכו בקו החסד חכמה וחסד ובינה . ובקו הדין בינה גבורה הוד . ובקו האמצעי כתר תפארת ויסוד . ומלכות בלולה מכולם וזהו שאמר בתיקוני הזוהר דף י"ג ע"א ו"ל וחלין עשר ספירות תולין כסדרן חד לאריך וחד קניר וחד ביכולי ר"ל שמתייחסים הספירות כסדר כל אחד ואחד בקו שלו . המיוחסים בקו החסד נאמר בהם חד לאריך . והמיוחסים בקו הדין נאמר בהם חד קצר . והמיוחסים בקו הרחמים נאמר בהם וחד ביכולי . הרי לך רואיה שכל הדברים מתייחסים שלשה שלשה יען כי עיקרא דכלא איהו תלת דאינון חד בסוד א שיש בה שלשה צורות כנזכר לעיל והם אחד לכך נתיסד הכל תלת תלת . שעיקר כל מהימנותא הוא להיות תלת וחינון חד והיא הלכה ליושה יוסיני כדאיתא בתיקוני זוהר חדש דף י"ו ע"ב ו"ל וכל רזא ועזקא וסתימו דילהון לקבל תלת חוורין . תלת קשרין . ה' אלהינו ה' . וכלא ברזא נמסר ליושה יוסיני וכו' והכי אנטריך בגין דרזא דשמהן בעלמין לאסתמכא על אין סוף ולאתקיימא בקיומא שליש גו משחתא דבניכא בניקודין ושעמי בניגונא דדא שליש דרזא דיחודא כדקא חזי עכ"ל . הרי לך בבירור שסוד התלת קשרי דאינון ה' אלהינו ה' . הם הלכה ליושה יוסיני שבורות האותיות ונקודי ושעמי הם הלכה ליושה יוסיני ובשו רמוזי התלת קשרי שהם עתיקא קדישא ומלכות קדישא ושכינת עוזו שהם בסוד כפם שהוא הגוף הם האותיות וכאו שאין הגוף מתנועע בלא רוח חיוני כך אין תיבה נקראת בלא נקודה כדכתיב כי רוח היא בחופניהם וכאשר יהיה שאין הרוח ללכת ולבוא ונשמה היא רמוזה בדעת וכאו שהגוף ואיהו הרמוז בכפם אף ע"ג דיש בו רוח חיוני אם לא יהיה בו דעת לא יחשב לכלום . כך אי אפשר לתיבה שנקראת שליש אם לא

יהיה בו טעם שבחיות הטעם מלרע לו מלעיל ותפך הכתב המלה וזהו שאמרו נס בלח דעת כפם לח טוב זכד לתחבר הקשר
השליטי שהוא הטעם עומדם לו יהיו חד בשלימו כיון דאמריכן לעיל וכד תיכון תלת תיכון חד . הרי שהלכה למשה מסיני למהוי
תלת קשרי דאחיזותא ותיכון חד . וכמו כן תימא בזוהר שמות דף רכ"ט ע"ב ו"ל נהירו דשמותא עילאה סלקא לגו
כגו וכו' נהירו עילאה כנהירו דסתימא וגניז יתיר ביה והוא דגניז כליל ביה דגניז יתיר עד דלשתכח כלא כדקא יאות ביחודא
קדיש ועל דא משה הוה ידע לסדרא סדורא דאחריה מכל בני עלמא עכ"ל . הרי שלמשה רבינו ע"ה גנלו לו סוד התלת קשרי
דייהו נהירו עילאה והוא דלגו דגניז בגויה והוא דגניז יותר מכלא דליהו לגו כגו וכגין כך משה הוה ידע לסדרא סדורא
דאחריה מכל בני עלמא . יען כי ידע סוד התלת קשרי על אמיתותם ולכך בשמע ישראל שהוא סוד התלת קשרי אמר ה' שהיכו
ולא אמר ה' אלהיך כמו בפקודות לאחריה שאומר אני ה' אלהיך שוכל מעמך וכי היו גוזכת . הרי לך מכל האחריה לעיל הכרת
גמור ורחיות ברורות שיש תלת קשרי דאחיזותא ותיכון חד והם הלכה למשה מסיני וכל האומר דלאו הכי לא מבני ישראל הוא
ולית ליה חולקא באלהי ישראל ולא ידע מהימנותא כדאיתא בזוהר שמות דף פ"ח ע"ב ו"ל ובעי בר נש למחדי בסעודתיה
ולאשלמא תלין סעודתי דתיכון סעודתי מהימנותא שלימתא דזרעא קדישא דישראל די מהימנותא עלאה דא דילהון ולא דעתין
עובדי עבודה זרה וכגוני כך אמור ביני וביו בני ישראל . הא חזי בסעודתי תלין דשתמודעון ישראל דתיכון בני מלכא דתיכון
מסיכלא דמלכא דתיכון בני מהימנותא ומאן דפגים חד מסעודתא מיכייהו לחזי פגימותא לעילא ולחזי גרמי דלאו מבני מלכא
עילאה הוא דלאו מובני היכלא דמלכא הוא דלאו חזרעא קדישא דישראל הוא ויהבין עליה חומרא דתלת תלין דגהינם עכ"ל ׃

וכמו כן תימא בזוהר שמות דף קע"ח ע"ב ו"ל מאי וכוזי יקלו דא הוא מאן דלא ידע ליחדא שמא קדישא ולקשרא קשרא
דמהימנותא ולאמשכא לאתר דאתגזריך ולאוקיר שמא דמאריה טב ליה דלא אתברי עכ"ל ׃

תו אית בזוהר שמות דף רס"ב ע"ב ו"ל ומאן דלא אשלים ולא קשיר קשרא דמאריה כדקאמרן כד קדיש קאים מאדיה
וגלי גלוסיה ולא חיים על יקרא דמאריה טב ליה דלא אתברי וקודשא בריך הוא אמר כתבו את האיש הזה ערירי גבר לא
יצלח בימיו . רחימנא למזכיכן מהאי דעתא וידריכנו בדרך אמת . ואחרי הודיע אלהים אותנו את כל זאת לידע סיום תלת קשרי
דמהימנותא ׃ עתה גריך אכי להודיעך על מי הם התלת קשרי דמהימנותא ואיך אפשר דבר זה להיותו אחר דאיכון תלת
דליהוו חד . וכדי שתבין העניין אביא לך משל לבר מהות דעניין פרקוף אחד שהביאתי לך יש משל אחר והוא משל הגר שתרחה
בגר שלשה גוזכין ואיכון תכלת ולבן וחוכש . וכל התלת גוזכין הם שלהובא אחד וכדי להרחות לך קב"ה רזא דתלת קשרי שיוכל
האחד להבינם מדבר מורגש עשה לשלהובא שיהיו לה תלת גוזכין אלו משל שהביאתי מן האחד הוא משל הוטבע ומשל הגר הוא
דבר מורגש שהוא יותר רוחכי מן האחד להורות לך במשל הזה שאין כח באחד להפריד בין התלת אלו שאפילו שידמה להפריד
ולקנן בין השלהובא תכלתא לשלהובא לבנה ובין הלבנה לחוכמא אין יכולת בידו להפריד ישן כי כולם אחד . מה שאין כן במשל
האחד שיכול האחד גם כן להפריד בין קשר לקשר שאם יחתוך הראש יפרד מן הגוף אבל לגבי כך דאיהו יותר רוחכי לאו הכי .
ולכך היודע לייחד רזא דתלת קשרי כדקא יאות אין הקליפה שולטת עליו ומסיבת זיזה עון דכסוד תלת קשרי אין פגם כוגע תמן
שאין שם קיכון ולא פירוד כדמיון הגר שהביאתי לעיל . וזה רמוז בזוהר בראשית דף כ"ד ע"ב ו"ל ובגין דא כל בר נש בעי
לסלקא נלוסי בכל תכועים אי חייבא בעי לקטרגא לגלותא גריך למיעבד ליה קירטא ורזא דמלה זרקא מקף שופר הולך סגולתא
וכו' דגריך לסלקא לה תיכון ובהוא אתר דסליק לה לגבי בעלה אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק אף על גב דאיתמר ביה
ואתה תשופנו עקב עכ"ל . הנה הבנת המאמר כך ומדבר בריו . שתרחה בטעמים שלעולם אחר זרקא אתיא מקף שופר הולך
סגולתא ולא יכוח הטעם על זרקא עד שיעלה לסגולתא וסוד הסגולתא הוא סוד התלת קשרי שכיס מלמטה בסוד מלכא קדישא
ושכיכתיה ואחד עלייהו שהוא סוד דעתיקא קדישא דקיימא עלייהו כמה שאמר בזוהר לעיל תרין מתעטרן בתלת ׃

נמצינו למדין שהסגולתא הוא סוד התלת קשרי וזרקא היא הקירטא מי שרוצה לזרוק להאי תכנא דאיהי שכיכתא להעלותא
לעילא שלא יתפרד מן הקליפות גריך תיד שיוליך כוונתו בתלת קשרי וזהו מקף שופר הולך סגולתא רוצה לומר
שתכף ובמהרה יוליך מחשבתו לתלת קשרי הוי מקף שופר הולך סגולתא . וזהו כוונת שתרבעה טעמים זרקא אם תרצה לזרוק

השכיכתא

תשכיתת לשון לשון רוצה לומר תכף יוליך כוונתו לסגולתה דהיינו תלת קשרי הוי שופר הולך סגולתה . ולכך אין להפסיק בעשם של זרקא עד סגולתה שכשהדם זורק את החבן לא יפסיק לאותה החבן לגוח עד שתעלה למקורה שמשם נתגזרת כדכתיב משם רועה חבן ישראל וכתי כוונה אין הקליפה יכול לשלוט בה כיה דזוייתי בסיפת דגריך למלקת לה תיון ובהוה לתר דסליק לה לגבי דעלה תפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק ואתי לא יפסיק לא קאי לחדם שלא יפסיק ותפלתו אלא קאי לנחש שתפילו שיהיה כרוך עליו שאלט עליו ותחות לזוב עון לא יפסיק תפילתו הנחש ומכח כוונת הזאת ואף על גב שכיתן לו רשות ין שוית כמה דכתיב ואתה תשופנו עקב מ"מ בכוונה זאת לא יוכל הנחש להפסיק תפילתו ולא לשלוט עליה זהו שאמר תפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק וזה מוכח מן השלהובת שאמרנו שאי אפשר להפסיק בין שלהובת תכלת ללבנה ולא יולבנה לתוכות ובאתי שלהובת מתחזיין כל רזין דמהימנותא כדאיתא בזוהר שמות דף פ"ח ע"ב וז"ל לאסתכא דאית כרסייא וכרסייא לגבי עלאה עלייהו וכד תסתכל בדרגין תשכח רזא דחכמתא באתי מלה וכלא הוא חכמתא להתדבקא באתי נוקבא מילין סתימין . תא חזי כמה דאיהו לתערותא תתאה דאתדבקא ביה בגופא כנוקבא דנהורא דבוכינא דנהורא תתאה דאיהי תכלתא ואתדבקת בפתילא לתעבידת כרסייא לנהורא עילאה חיוורא דשרייא על הוא נהורא תכלתא לבתר כד אתדבקן תרוייהו לתעבידת הוא נהורא תוורא כרסייא לנהורא סתימאה דלא אתחזי ולא אתידע בה דשרה על הוא נהורא חוורא וכדין נהורא שליט וכך איהו בר נש דאיהו שליט בכלא וכדין לקדוי קדוש כמה דאת אמר לקדושים אשר בארץ המה וכו' כגוונא דא ברוא עלאה עכ"ל .

וכיוו כן תשכח בזוהר בראשית דף כ' ע"ב וז"ל תא חזי מאן דבעי לידע חכמתא דיחודא קדישא יסתכל בשלהובה וכו' עכ"ל .

הרי לך עסוד התלת קשרי דחיכון חד מוכרח מכח משל הנר שאמרנו שהתלת קשרי דמהימנותא לינ"פ דאתחזיין תלת לינון חד : **ועתה** צריך לידע מי הם התלת קשרי ידוע תדע שבכמה מקומות בזוהר אינו מזכיר כי אם עתיקא קדישא ונשיר אנפין כדאיתא בזוהר ויקרא דף קל"ח ע"ב וז"ל בכלא דכל מילין עתיקא דעתיקין בזעיר אנפין כלא חד כלא הוא הוי כלא יהא לא אשתני ולא שנא עכ"ל . והכי קשה למה יודלג על הנבעות שהם החכות והאחזות ומקשר עתיקא דעתיקין בזעיר אנפין לבד . ואם רצונו לקשר ולכלול תרוייהו לסיפא יאמר כל מה דאמינא בעתיקא דעתיקין וכל מה דאמינא בא"א ואו"א וזו"ן כלא חד ולמה נקט יועתיקא דעתיקין עד זעיר אנפין לבד . והכיח הכל בלי הזכרה . וכיוו כן תשכח שם בע"ב וז"ל וייגר בתרין יוד"ין למה רזא דעתיקא קדישא ורזא דזעיר אנפין ולא הזכיר שוס פרצוף לחר . וכיוו כן תשכח בזוהר ויקרא דף ר"ן ע"ב וז"ל אמר רבי שמעון כל מה דאמינא בעתיקא קדישא וכל מה דאמינא בזעיר אנפין כלא חד הוא כלא חד ממש . לא תליית בה פירודא בריך הוא בריך שמיה לעלם ולעלמי עלמין עכ"ל . הרי עיניך רואות את המאמרים הללו שלא הזכיר אבא ואמא מוכל וכל . ואם תאמר גם כן לא הזכיר מלכות ידוע הוא שהחדם לא יקרא כי אם דכר ונוקבא כאחד ובהיות שמזכיר זעיר אנפין דאיהו פלגא דגופא בהזכיר פלגא דגופא האחד כלול בו פלגא דגופא האבי דאיהו נוקבא ובזה יתורץ למה לינו מזכיר כי אם זעיר אנפין ולא נוקביה אבל לעכין אבא ואמא קאמר למה ליכי מזכירס . ויש לומר שבשבזוהר שמיך עתיקא קדישא לז"א אז מדבר במלכא קדישא ושכינתיה ואף על גב דקורא לאותו זעיר אנפין היינו שלגבי עתיקא קדישא יתקרי מלכא קדישא ושכינתיה זעיר אנפין . ולינו צריך להזכיר נוקביה לפי דמלכא קדישא ושכינתיה דו פרצופין לינון ובין מלכא קדישא ושכינתיה לעתיקא קדישא ליכא שום פרצוף ביניהו כמה דיש בין אריך אנפין לזעיר אנפין ולכך אמר כל מה דאמינא בעתיקא קדישא וכל מה דאמינא בזעיר אנפין כלא חד הוא הוא דייקא בריך הוא שמיה לעלם ולעלמי עלמין אמין : ודע שהתלת קשרי הם עתיקא קדישא דכל קדישין ומלכא קדישא ושכינת עוזו הנקראת מטרוניתא ואלו הם תלת קשרי דמהימנותא דכל מהימנותא ודבר זה ברור בכמה מקומות בזוהר . ראשון שבראשון בזוהר שמות דף פ"ח ע"ב וז"ל אמר רבי אלעזר לאבוי אלין סעודתי אית אמר ליה לילייא דשבתא כתיב והרכבתיך על במותי ארץ מה בלילייא יתברכא מטרוניתא ובעי בר נש למיחדי בחדותא ולמיכל בסעודתא דמטרוניתא . ביומא דשבתא בסעודתא תניינא וכו' וסעודתא דעתיקא עבדינן וסעודתא דילה היא ודאי וכו' בסעדות' תליתאי וכו' דא היא סעודתא דז"א דהוי בשלימותא וכו' ובעי בר נש למיחדי בסעודתיה ולאשלמא אלין סעודתי' דאינון סעודתיה דמהימנותא שלימותא דזרעא קדישא דישראל די מהימנותא עילאה דא דילהון ולא דעמין עובדי ע"א ובגין כך אמר ביכי ובין בני ישראל עכ"ל . הרי דתלת קשרי דמהימנותא שין דאינון עתיקא קדישא ומלכא קדישא ושכינת עוזו הרמוזים בתלת סעודתי אלין אינון מהימנותא דישראל דוקא ולא דעובדי ע"א :

וכמו כן תיקנו בזוהר ויקרא דף רפ"ח ע"ב וז"ל דמאן דזכי למהימנותא סליקא סעודתא דמטרוניתא ותרי סעודתא דמלכא קדישא ותרי סעודתא דעתיקא קדישא סתימין ונהמין עלאין יזכי נהו לאלין עכ"ל . הרי לך בבירור ידיעת סם התלת קסרי מי הם . ואלין תלת איכון תרי בלא פירודא שכן תיקנו רזו לזה . בזוהר שמות דף רל"ח ע"ב וז"ל כגין דתלת רוחין קסירין כחדא רוח תתאה דאקרי רוח הקדש . רוח דלגו בחכמתא דאקרי רוח חכמה ובינה וכן אקרי רוח תתאה . אבל הלי רוח דנפיק מגו סופר כליל בחסד ומיא רוח עילאה דאיהו סתים בחפלי דביה קיימין כל רוחין קדישין וכל אינון בהירין וכגין כך אהדרת עולה רוח ממוז עכ"ל . הת קויך דתלת דוחין קסירין כחדא : ואלין תלת קסרי דחיוכא דאיכון עתיקא קדישא ומלכא קדישא וסכיכתיה דמיין כגופא ונשמתא ונשמתא לנשמתא כדאיתא בתיקוני זוהר חדש בתפילת אליהו אבל הוא דאקשר אשר ספירות פנימאין ועשר ספירות סתירות חיצוניים לגבייהו וכגין דאבל מלגאו שוית לחוגת ישראל בהון . הרי לעשר דמלכא קדישא קדישא פנימאין ולעשר דסכיכתא קדישא חיצוניים והנשמתא לישא דמייחד לון וכמו כן תיקנו בזוהר ויקרא דף קכ"ב ע"ח וז"ל תא חזי הכי כמי לעילא אית לבושא וגופא ונשמתא לנשמתא שמיא וחיליהון אלין איכון לבושא זכאה ישראל דא גופא דאקבלא לנשמתא דאיהו תפארת ישראל ועל דא לאיהי גופא לנשמתא נשמתא דאתמרן דא תפארת ישראל דאיהו אוריתא ממוז ונשמתא לנשמתא דא איהו עתיקא קדישא ומלכא אחיד דא בדא עכ"ל . הרי בבירור שלסכיכה קדישא גופא ומלכא קדישא קדישא נשמתא והסכיכתי נשמתא לנשמתא ותלתיהון איכון אחד ורוחזים בתלת הו"ת כמו שאתמר קדיש הו"ה עשהו הוא דייקא דאיהו עבד כלא ולכך סידרו אנשי כנסת הגדולה לומר הוא אלהינו ואין עוד אחר כמו דאתמר קדיש אחי ה' הוא שמי כאשר כתוב בפרקין דלעיל שתלת הוא כולל' התלת קסרי דמהימנותא ה' סכיכתא ו' מלכא קדישא ח"לף עתיקא קדישא דכל קדישין דאיהו כללות דכל תלת . וכן תיקנו בזוהר ויקרא דף קפ"ג ע"ב ח"ל רבי אבא אתמר בכל אתר הוא זקריכן היא דכר ונוקבא כחדא וכללא עילאה ד נוקבא ו דוכרא א כללא דכלא דהא ס"לף בשלימו שריא עכ"ל : וצריך להבין המאמר הזה . דתחזנה אה שאתמר ס"לף כללא דכלא ולויה לא תאמר ס"לף עתיקא קדישא . שבית למה ליה לומר דהא ס"לף בשלימו שריא . והשתא הוא דאלו הוא תאמר ס"לף עתיקא קדישא ומשמע דאיכון תלת מכורדין וכדי להורות שהשכים שפרשם כלולי' בחד תאמר ס"לף כללא דכלא לומר שה"ה והוי"ה שדרש אותם כלולים כה"לף ולכך לא תאמר ס"לף בשלימו שריא כלומר דהא בגורת ס' ברתין שלשה מורות דאיכון עתיקא קדישא ומלכא קדישא וסכיכתיה . הוי דהא ס"לף בשלימו שריא . ולכך לא אמרתי אל"ף עתיקא קדישא דכל קדישין אלא ס"לף כללא דכלא . הרי מבואר דהתלת קסרי איכון אחד והוא אלהינו . ולכך שם אותם ביולם אחד דהייכו הוא לרמוז שהם אחד ולכך רמוזה ס"לף ברית ס"לף בי"ת להורות שהתלת קסרי איכון אחד קודמין אחד לכל והוא דעבד כלא ועל כן הם ברית ס"ב . ועשה תשבוצה שיהיה אחד להורות על אחדות של תלת קסרי שלף על פי שפרט לון בגורתה ועשה הס"לף שלשה מורות . אלו לא היה ברית ס"ב לעלות בחושבן אחד לא הוה מיחזי דאיכון אחד שכל דבר שבקדושה יש בו כלל ופרט . במקום שבגורה מפרט מיחד בחשבון וכולל הפרט בגוזה . ובמקום שבגורה מיחד מפרט בחשבון שסרי כבר כלולהפרט בגורת הוי"ה כיצד ס"לף שגורתה שלש אותיות מ"ה בי"ת דהייכו יו"ד וי"ו ד"לת הרי זה א הוכרך לשים אותה ברית אל"ף בי"ת שיהיה חשבונה אחד להורות שהתלת קסרי הם אחד יו"ד שהיא נקודה אחד שם מספרה עשר לפי שאין מקום לטעות בגורה . ואם תאמר כיצד העשר יהיו דבר אחד . יושב לו הרי יו"ד שיספרה עשר והיא נקודה אחת ואם יאמר כיצד אפשר שאחד יהיו שלשה תרתה לו הרי אלף שיספרה אחד והיא שלשה מורות . ורואיה לזה תיקנו בזוהר חדש דף ח' ע"ד וז"ל וכי תימא וי"ו דאיהו אתפשטותא חד כשיטו כלא דיוקנין אחרנין אמאי רוא דאיהי אית ואל"ף דאיהו תלת דיוקנין אימאי רזא דאיהי חד אלא אמינא רזין דאליקין בסתא קדישא אסיר לאסגאה לון בפרשא . אלא לאחברא כולהו ואיהד לון כחדא לאהוי חד וכד איכון כחדא בכללא חדא בדיוקנא חדא אית לפרשא לון ולמעבד פרטין דנפקי מהוא כללא דאיתמר ואל דרך כלל אתהדר לאהוי פרט ברוא דאית ולאיהו פשיטו חד בלאוחאי . פרט אל"ף דיוקנין

דיקנין ותזכרן כחדא לתהוי כלל ברוח דחד ורוח דא כלל ופרט וכלל וי"ו אל"ף וי"ו וזכלה חד עכ"ל . ונריך להבין
למה המיתר נקט צורת וי"ו ולא נקט צורת יו"ד שהוא חשבון יותר גדול וצורה יותר קטנה . אלא הענין הוא שהאלף רומז
לעתיקא קדישא והוי"ו רומז למלכא קדישא ולכן נקט תיקו"ן לף לוי"ו והיו"ד רומזת למלכותא קדישא שהיא כלילת מעשר ספירות
ולכך שתי צורות אלו יחין בהם צורת שתי חותיות כי חס צורת חות תחת החד צורת קו דהייכו ו' . והחרת צורת נקודה
ומיקום שהצורה לחד שם פרט חשבונה וגם היה שנקט בתיקון צורת וי"ו הוא להורות דלא"ב דיש שם קצוות בחדם הם דבר לחד
והיינו לזה תיקון בזהר חדש דף ט' ע"ד וז"ל סכלא רוח דרזין לאיתון דידעי רזי דמהימנותא לאכדע בהן זיווגא תיהוי
א"ל ובהן זיווגא תיהוי וי"ו בזיווגא דקיימא רזי מהימנותא ולאלפא יחודא פרוח דשמא קדישא לכל עלמא כדין קיימא פרוח
דאל"ף לחד לעייכא דהא רשימא דכלא לאיתא מהימנותא דיחודא דקודשא בריך הוא ועל דא קיימא ריש לכל לתתון דהא לא אתא
בר נש לעלמא אלא לאיתא ולמיכדע לאתריה וקיימא בדיוקנא לעייכון דכלא תכמיתא דמהימנותא דאתדך עכ"ל . עוד שם
ובזיווגא דקיימא לאחדוותא לגבי נוקבא בדוגא דשמא קדישא מסתכלין מכלא ולא אתחזי בר נשא בלחודוי וכלא אתקשר בנוקבא
דרועא חד תחות ריש יחד דאתבקה לה ועל דא לא אתחזי בחת וי"ו ירכין . והוא רקיע כלא אסתיס בגוויה בסתיום
בחוא דרזין ואתחזי וי"ו בלחודוי כמאן דאסתכלו מכלא וכדין לאיהוי זמין ואתקשר לגבה דנוקבא ועל דא זמין חת וי"ו ברוח
דשמא קדישא לאחזאה כלא קיימא הא בתראה שלימא ומלייא כמה דאתחזי עכ"ל . הרי שה"ס והוי"ו הס דבר אחד דהא"ל
רומז כאחד הפורש דרועוי והוי"ו רומז לאחד דאתבק לאחתיה ואז לא יתרחו דרועות לבך האומר לעיל נקט חות וי"ו :
ומה שאומר בריש אומר זה שעשה את האלף בריש כל לתתון להרחות לכל שידעו אלהותו ואחדותו כיצד . כך תאכת בריאומת
דאתון כל אות ואות מורה על ענין האותבוה . קודם הכל הנלע צורות הין אחד וז הוא צורה דאשוכה ווקדמית לכל . צורה
שנייה היא בי"ת שהיא מוד פלא' קוים שבים מתפשטים מן האחד שבנגד האל"ף להורות שאותו האחד כתפשטו הנבי בחות בסוד
שני קוים והיא היתה התחלת בריאת העולם לכך התחיל התורה בבי"ת בראשית לומר לך שהשתלשלות הנבי קוים דאיכון מלכא
קדישא ושכיכתיה הם רקשית בגין העולמות וזהו תיבת בראשית כלומר בי"ת היא דאשית וגם הדגש שבה לרמוז ולומר בי רקשית
דהייכו שהתפשטות הנבי קוים אלו דאיכון מלכא קדישא ושכיכתיה הם רקשית הכל ואחר כך ברא אלהים את השמים ולכך בית
חופשבה שבים דהייכו צורה שבית ואחר שפרט ואמר מאן האחד יצאו שבים הדר וכללם בחות האחד דהיא הנ' לרמוז שבכל עוד
שלא היו שני קוים שהיא סוד המתקלח לא היה זיווג ואחר שנעשה סוד המתקלח הרומזות לנ' כנזכר אז כמאן עליהם קשר הנ'
ונעשו שלשה בחות לאחד וזהו ג' שעולה שלשה כדאיתא בזוהר שמות דף רכ"ו ע"ב וז"ל וכד מתדבקן רוחין ברוחא כדין רוחא
עילאה מתיחדא שארי על האי רוחא דאתמצעיתא עכ"ל . הרי שאחר שנעשו שבים שהם הנבי רוחין דאתדבקו במאן עלייהו רוחא
תליתאה והיינו ג' שהיא צורת וי"ו כדאתרינן לעיל שהוא בצורת לאחד המחבק לאחתו והקו הקטון היוצא מן הנ' הוא סוד היסוד
הנכנס בנוקבא דהיא הדלי"ת הרומזת לנוקבא ולכך הגיע"ל בגד הדל"ת לגמול דלים לתת להם שפע ואחר שכוזווג הגיע"ל
שם הדלי"ת נתעברית הדלי"ת מבעלה דאיהו וי"ו הרומז בצורת גיע"ל בנזכר ונעשית ר' דהייכו דלי"ת וי"ו להורות
שנתעברה מבעלה דאיהו הוי"ו ואחר כך אולידת וי"ו בדיוקנו כנלמו . ורחיה לדברי תמנא בזוהר שיר השירים דף י"ח ע"ב
וז"ל אל"ף איהו רוח דנהורא קדמאה דכליל בתרין נהורין ועל דא אל"ף איהו אחד מתתן שירותא לאתגברא ולאתפשטא בהורין
לכל סטר ועל דא איהי קדמאה לכל אתון עכ"ל . הרי כנזכר שיון האל"ף התחיל להתפשט והיינו התפשטות הבי"ת כנזכר .
וגם תמנא שהאל"ף צורתה צורת האדם ומלת אדם מספרו מ"ה שהוא ועיר לנפין שהוא בעל ט' ספירות והתשיעית היא יסוד
דליה הנקרא עוד כדכתיב אמרו נדיק כי טוב ולכך הט' היא בסוף התשע שהוא סוף תשלום האדם וכן תמנא שהאותיות שן
האל"ף עד הטי"ת עולים כמנין אד"ם דהייכו מ"ה שהיה בכלל נעשה בפרט ואחר שנתפרט בפרטי פרטים נכללו בזכיכה שהיא
העשירית . וכן תמנא ברזין דנקודין דיו"ד שכולל הוי"ה ואדנות דהייכו שהיו"ד יש לה רקש ות וך וסוף . ברקש היו"ד יש בה
רקש ותוך וסוף הרי תלת נקודין . בנוף היו"ד יש בה רקש ותוך וסוף שהם שלשה נקודין לאחרכין . בעוקץ היו"ד רקש ותוך וסוף
הרי בין הכל תשעה נקודין שהם תשעה יודי"ן שעולים תשעים ועם הכולל עולה למנין שהוא סוד הוי"ה ואדנו"ת . הרי
שהיו"ד בכלל כל מה דהוה קדמאה וכדי לכלול הכל ביחד נרמזה בנקודה חד למהוי כלא חד בלי פרודא :
הרי שהוא מכל האומר לעיל שתלת קשרי הם רקשיתא דכלא ושוף סוד היה והווה ויהיה . וכן תמנא בתורה בשאומר תשע

להקב"ה אם יאמרו לי מה שמו מה אומר להם . תחזר ליה הקב"ה שלשה שמות דהיינו יה"ה אשר יה"ה להיכי
להם וקף על גב שדרשו כזה רז"ל והסתירו הדבר מכל מקום אין מקרא יוצא מידי פשוטו ומה שלא סיכה אם שלח בשם
אחד אמר שלשה להורות שכלה אחד . ודומה לזה תמצא בזוהר שמות דק ר"ם ע"ב ו"ל תא חזי כמה דאיתכתו שמהן קדישין
עילאין יתחברין אלין בהלין הכי ליהו שמא קדישא לאתפרש לעילא ולאתפרש לתתא שמא דא ליהו לעילא שמא דא ליהו
בחמנעיתא שמא דא ליהו לתתא יהו"ה דליהו רזא דשמא קדישא ליהו חד רזא דכלא עכ"ל : הרי דכשם אחד אחיד לעילא
וחמנעיתא ותתא לכך אמר שלשה מעמים להי"ה והם כסוד תלת קשרי דמהימנותא דכלא הנסתרים וכנגד הנגלים סדרו לומר
ה' מלך ה' מלך ה' ימלוך לעולם ועד . ו"ת מה הם הנגלים ומה הם הנסתרים תדע שהנסתרים הם עתיקא קדישא דכל
קדישין ומלכא קדישא וסכיכתיה וכקרקים בסוד כשמתין זהו שאמר בזוהר בראשית דק רמ"ה ע"א ו"ל תלת כשמתין איהון
וחיזון סלקין בדרגין עילאין ידישן ועל דחיזון תלתא אתרכבא חיזון חד כשמתא עילאה דלא אתפס ולא אתער ביה נזברת
דקרטיטא עילאה כל זכן תתאה והאי כשמתא לכל כשמתין והוא סתים ולא אתגלייא לעלמין ולא אתיידע וכלהו ביה תלין .
דברי המאמר עד כאן . מדבר על כשמתא דכל כשמתין דהיא המיוחדת לתלת כשמתין ליהוי חד . יען כי הוא כללא דכלהו
כאשר נתבאר בפרקין דלעיל . ומה שאומר המאמר והאי אתעטף בעטופא דזהרא דכרעלא בגו זהירותא האי עטופא
דאתעטף ביה ליהו עתיקא קדישא :

ומה שאומר ונטיף טיפין מרגלין ואתקשרו כלהו בחד כקשרין דסייפי דגופא חד והוא לעיל בגוייהו ואחזי בהו
עבידתיה . זה מדבר במלכא קדישא וסכיכתיה דליהו בחיכא פרנוף לחדס והויא כשמתא המעוטפת בגו עתיקא קדישא
לעיל גם כן בגו מלכא קדישא וסכיכתיה ואחזי בהון עבידתיה הוא וחיזון חד הוא . כאשר מבואר בפרקין דלעיל . ולכך אמר
בריש המאמר תלת כשמתין חיזון ועל דחיזון תלת ארבעה חיזון רומז על כשמתא דכל כשמתין דמיחד כלא דלא עייל בחושבנא עם
התלת ליהוי ארבעה חלא היא לגו מן שלשתיהון והיא דמיחד לון והיא וחיזון חד חיזון כשלהבת הקשורה בנחלת . ואלו התלת
קשרי הנזכרים בקרקים תלת כשמתין והם מתלבשת הכשמתא דכל חיי . וכולהון לתקריהו כשמתא חדא . וזהו שאמר המאמר
הוא וחיזון חד ולית בה פרישו בהאי כשמתא עילאה טמירו דכלא . אבל בתלת קשרי דמהימנותא לבד דחיזון בעולם האצילות
דהיינו מדריך הנפין ושעיר הנפין וחקל תפוחין קדישין אלין תלת לא מתלבש בהון כשמתא דכל חיי בפשיטותא כי אם ע"י מלכא
קדישא וסכיכתיה לפי שאין בהם יכולת לסבול תוקף אורה אבל הם תלת כהנהו תלת עילאין הנסתרים וזהו שאמר בזוהר שם .
כשמתא לחדא כוקבא דשושנת דנו חילאה והיא כשמתא להו ומיכייהו לחידא גופא לאחזאה בהו עבידתא לכל עלמא כגופא
דאתמר דליהו יאקה לכשמתא לשעבד ביה עבידתא והאי כגוונין דחיזון קשירין טמירין דלעילא עכ"ל . הרי מלשון המאמר דאמר והאי
בגוונין דחיזון קשירין טמירין דלעילא . הרי שהחיזונין גם כן הית ביה תלת קשרי כגוונא דהנהו קשרין עילאין סתיימין .
וכן תמצא בכמה מקומות בזוהר שזכיר קודשא בריך הוא ושכיכתיה וכתר עליון דליהו עילת העילות בלי הזכרת חבה ואמא
לגבי כרסייא ומלאכין . הכי חיזון לגבך עילת העילו' כגופא לגבך והאי הוא דמייחד לון ואקרב לון ובגין דא אמרה דילך בהון .
עכ"ל . הרי שלא הזכיר אלא עילת העילות וקודשא בריך הוא ושכיכתיה . וכיוצא כן תמצא בזוהר שמות דק רמ"ב ע"א ו"ל
וכלא להאוא דרגא עילאה קדישא סתיימה דלקרי אלהי ישראל דא דיוקנא דיעקב . וכרסייא דלתתא דא דיוקנא דדוד . עכ"ל .
וכיוצא כן תמצא בזוהר ואקרא דק רל"ב ע"ב ו"ל וקודשא בריך הוא ושכיכתיה רכב ואורכבה לעילת העילות ליהוי דמייחד לכלא
וכו' ועליה ליה יחזן דרכיב עכ"ל . הרי מכל המאמרים האלו שהיו מזכיר יכול הקוסם פרנופים כי אם עילת העילות דליהו
תדריך הנפין וקודשא בריך הוא ושכיכתיה דחיזון זעיר ונוקביה : ושעמוד מלא . שהרי אבא ואמא הוא לעילא מן זעיר ונוקביה .
אלא שכוונת המאמר להזכיר תלת קשרי דמהימנותא התיכוניים דחיזון התלת קשרי הרמזים בפרנופא דגופא כמו שהזכרנו לעיל
בפרק זה ודמיין כלבושא לגבי תלת קשרי פניומין דהנהו תלת קשרי פניומין נקרחין תלת כשמתין כנזכר לעיל תלת כשמתין
דחיזון ועל דחיזון תלת ארבעה חיזון ולגבי הנהו פניומין אתקריין אלין חיזוניים תלת רוחין כאשר תמצא בזוהר שמות דק
רל"ח ע"ב ו"ל בגין דתלת רוחין קשירין כחדא רוח תתאה דאקרי רוח הקודש רוח דלגו בחמנעיתא דאקרי רוח חכמה ובינה
ודא אקרי רוח תתאה לכלא הלי רוח דנפיק מגו שופר כלפל בחצי ובמיא רוח עילאה דליהו סתיימא בחצי דביה קיימי

כל

כל רוחין קדישין וכל חנפין נהירין עכ"ל . הרי שתלת קשרי דחגילות קרישם תלת רוחין ינון כי הרוח הוא בערך מלבוש לנשמה .
וכמו כן תמנה בזוהר שמות דף רכ"ו ע"ב וז"ל וכד מתדבקן רוחא ברוחא כדין רוחא עילאה מתיקרי שחרי עכ"ל הכי רוחא
דאתעביתא עד כאן לשונו . הרי שהזכיר תלת רוחין דאיכון זעיר ונוקביה ורוחא עילאה :
ואלו הס התלת קשרי הרמוזים בחגילות ואיכון אד דכל החגילות הוא ענס אחד . וכן תמנה שרומז אותס בזוהר בשלש
אותיות שבי"ד . כדאיתא בזוהר ויקרא דף י' ע"ב וז"ל יו"ד רישא לכלא אב לכלא . ו' בן דאוליד ונפיק מיניה ואיניה
אשתכח . דלי"ת בת . מטרוניתא דכל דינין בידה אשתכחו עכ"ל . תו אית בזוהר ויקרא דף כ"ב ע"ח וז"ל תלת אתוון
שלימותא דכלא רחשיתא דכלא . יו"ד עילאה דכלא . וי"ן אתעביתא שלימותא דכל שטרין מעבר לכל רוחין ביה תלייא
מהימנותא . דלי"ת דא נהורא דחיי עכ"ל . הרי לך מן המאמרים הנזכרים לעיל שרומז התלת קשרי דחגילות במלת אות יו"ד
להורות גס כן דאף על גב דאתקריין לבושא איכון מוחא וכלא אד . ולפעמים תמנה שחושב התלת קשרי מן הפנימי עד החיצון
דהייכו גופא ונשמתא ונשמתא לנשמתא כדאיתא בזוהר ויקרא דף רל"ח ע"ב וז"ל נהורא דאתגליא אקרי לבושא דמלכא .
נהורא דלגו . בגו נהורא הוא מה דלא אתפרש ולא אתגליא עכ"ל . וכמו כן תמנה בהקוני דזוהר דף נ' ע"ב וז"ל
דעשר ספירן דחגילות מלכא בהון אינו ואיניה אד בהון מה דלא הכי בעשר ספירתן דבריאה דלאו איכון
ואייהון אד לאו איכון ואנשייהון אד עכ"ל . תו אית בזוהר חדש דף ו' ע"ב וז"ל אלא רזא דא הא אתיתיר גו ספרא דרב
המנונא סבא דכל הכי שמהן עילאין איכון קיימין כגופא לנשמתא עילאה דלא אתידע ולא אתגליא וכו' אלין שיהן עשרה כלהו
כגוונא דהאי קליפה למוחא ואע"ג דכלהו מוחא כלהו נהורין עילאין ובוסמין עילאין לית מאן דקאים בקיומייהו אבל כלהו
כגוונא דקליפה לגבי מה דלא ידיע ולא קיימת בחכמתא כלל . וכל שכן רזא דאין סוף והכי כגוונין איכון קליפה לגבייהו וכלא
דא לגו מן דא ומוחא סתימאה לגו בגו דלא אתידע כלל עכ"ל . וכמו כן תמנה בתקוני זוהר הדש דף ד' ע"ב וז"ל ולאו
אינו כגוונא דבר נש דאינו אחד וכגווי אחר אלא קודשא בריך הוא ושמיה וכגווייה כלא אד עכ"ל . הרי שרמז התלת קשרי כגופא
ונשמתא ונשמתא לנשמתא . לא יקשה לך ברחותך זה לאמור והלא הנ' קשרי הס עילא ותתא ואתעביתא ואילו המאמרים משמע
שהנ' קשרי הס דא לגו מן דא . והעכין הוא שאחר שנשמתא שבגו מלכא קדישא אינו נשמתא דעתיקא קדישא ממש הוא ליה כאלו
הוכיר עתיקא קדישא ומלכא קדישא . ואחר דשכינתא כרמוזת בגופא דמלכא . כדאיתא בזוהר דף קכ"ג ע"ח וז"ל תא חזי
נפשא דישראל דא גופא דמוקבלא לנשמתא דאינו תפארת ישראל ועל דא אינו גופא לנשמתא . נשמתא דאתמרן דא תפארת
ישראל דאינו תוריתא ממש . ונשמתא לנשמתא דא אינו עתיקא קדישא וכלא אחיד דא בדא עכ"ל . הרי כמו שאמרנו
שכשחושב מפנימי לאינון הייכו תלת קשרי דאמינא שהס עתיקא קדישא . ומלכא קדישא . ושכינתיה . כמו שאמר המאמר
לעיל שהבאתי . הוא . ושמיה . וכינוייה . כלא אד . הוא דהייכו נשמתא . שמיה הייכו הוי"ה . כינוייה הייכו אדני .
וכשמוכיר התלת קשרי בפירוש דהייכו עתיקא קדישא ומלכא קדישא ושכינתיה . הס תלת קשרי הפנימיים דהיא נשמתא
הקדושה כלולה בהון . כדאיתא בזוהר ברחשית דף ל"ב ע"ב וז"ל תלת נפקי מחד אד בתלת קיימא עכ"ל . רוצה לומר
שהתלת קשרי אלו שורשיהון ועיקריהון מהיא נשמתא . זהו שאמר תלת נפקי מחד ואע"ג דאמרינן התלת נפקי מחד לא שנפקו
התלת והיא נשארת למעלה . שאין אד בתלת קיימא תדיר ולא פסיק מכהון לעלמין שעל זה התלתהון איכון אד ולא עייל בחושבנא
עמהון למהוי ארבע . ועין כי היא איכה אלתא לאחרת בפני עצמה אלא דבר המיוחד לנשלשתהון כדאיתא בברחשית דף רמ"ה
ע"א וז"ל תלת נשמתין איכון ועל דאיכון תלת ארבע איכון עכ"ל . הרי שאיכון חושבן כי אם שלשה . ומאחר שהס שלשה מוכרחים
אלו לומר דאית נשמתא לאחריתי דמייחדת להו למהוי אד זהו שאמר המאמר ועל דאיכון תלת ארבע איכון כלומר מאחר שאלו
חושבים תלת בעל כרחין לומר שיש נשמה ארביעית המייחדת להן למהוי אד . הוי ועל דאיכון תלת ארבע איכון ומה שלא חשב
אלא שלשה ועין כי היא כללות דשלשתהון ואיכה נחשבת בפני עצמה כי היא ואיכון אד איכון . וכמו כן תמנה
בחיקוני זוהר חדש דף י"ג ע"א וז"ל איהו לפיק תשע ספירן דאיכון כללא דא"ח דאיהו עמודא דאמצעיתא דכליל מאיכון תשע
ועילת על כל עילאין לית כאית עליה יחודיה עד דאפיק ליה בת זוגיה כלילן מעשר ספירות ובגינה כאית עליה יחודיה בגין
דתהא חביבא עליה ואיהו דאחיד בתרוייהו ובגין דא איהו אד מסטריה בלא חושבן עכ"ל . הרי מדאמר המאמר ועלת על כל
עילאין לית כאית עליה יחודיה ולא אמר ועלת על כל עילאין לית כאית עליה מדאמר יחודיה שמע מינה דעל נשמתא דכל

נשיתין קאמר דאיהי במיחדת לון וכגוני כך לינון לחד מסטריה בלח חוסנן • דתלת קשרי חלין לח עיילי בחוסבנח • הוי לינון לחד מסטריה בלח חוסנן • ומאחר דמלכח קדישח וסכינתיה לח עיילי בחוסבנח עם הספירות דאצילות מכל סכן עתיקח קדישח הגריזו בעילת על כל עילאין כדאיתח בזוהר ברעיא דף כ"ב ע"ב וז"ל דלעילת על כל עילות לית ליה תגייבח דכתיל עבה מיניה דאיהו יחיד קדם כלח ולית ליה שותפח וכגון דח אמר רחו עתה כי אני הוא ואין אלהים עמדי דכתיל עבה מיניה דלח לית ליה תגייבח ולח שותפח ולח חוסבנח דלעית אחד בשתוף כגון דכר וכוקבח ואתיור בהון כי אחד קראתיו • אבל לעילא אד בלח חוסבן בלח שתוף וכגון דח אמר ואין אלהים עמדי עכ"ל • הרי מהאומרים החלו דעתיקח קדישח לח עייל בחוסבנח ומלכח קדישח וסכינתיה כיון דאינון מיניה וביה יומז מתפרדים ונפורות דיליה לכך גם כן לח עייל בחוסבנח :

ואחר שהודענוך אח כל זאת שים תלת קשרי ומי הם אלו התלת קשרי ומה בין התלת קשרי דמהימנותח דכלח לתלת קשרי הנתפ עתה נריכין אנו להודיעך שהתלת קשרי הם הם עיקר החמוכה של ישראל כדאיתח **בזוהר** שמות דף פ"ח ע"ב וז"ל ובעי בר נש לייחדיה בסעודתיה ולאשלמא אלין סעודתי דאינון סעודתי מהימנותח שלימתא דארעא קדישא דישראל די מהימנותא עילאה דא דילהון ולא דעמין עובדי עבודה זרה וכגוני כך אמר ביני ובין בני ישראל תא חזי בסעודתי אלין דאתמודעון ישראל דאינון בני מלכא דאינון תרי כלא דמלכא דאינון בני מהימנותא ומאן דפגים חד סעודתא מכייהו לאחזי פגימותא לעילא ואחזי נדויה דלאו מבני מלכא עילאה הוא דלאו מבני היכלא דמלכא הוא דלאו מזרעא קדישא דישראל הוא ויהבין עליה תומרא דתלת אלין דינא דגהינם וכו' • עכ"ל • הרי שזי שאינו מאחזין בתלת קשרי דמהימנותא דאינון חד לאו מבני ישראל הוא דאלו החמוכה היא לחמוכת ישראל כדכתיב ביני ובין בני ישראל :

הו אחת **בזוהר** שמות דף קכ"ד ע"א וז"ל אמר רבי יצחק וכן בכל שאר זימנין ואנן דאת כלהו לאחידן בשמא קדישא עילאה ועל דא תניין מלי דכתיב שלש פעמים בשנה יפוא דכהו תלייא מהימנותא עכ"ל • וכמו כן תמנח **בזוהר** ויקרא דף מ"ב ע"א וזה לשונו וכל מהימנותא דקודשא בריך הוא בתלתא אסתיימו עכ"ל • **תו** אחת **בזוהר** ויקרא דף ע"ג ע"א וז"ל ובגין כך תניין קיומא דכלא ומהימנותא דכלא לקשרא קשרא דמהימנותא דא בדא כדקא חזי עכ"ל • וכמו כן תמנח **בתיקוני זוהר חדש** דף יו"ד ע"ג וז"ל ועלה אתמר ודמות על דמות החיה רקיע דאיהו רקיעא דכפתרא עילאה דאיהו מרכבה להוא דאתקרי עיקר החמוכה עילת על כל עילאין נמיר ונביז עכ"ל • הרי שלעילת על כל עילאין דאיהו סוד הנשמה דכנו עתיקא קדישא דכל קדישא דאיהו ונשמתיה חד אינון אתקרי עיקר החמוכה והוא רקיע דאמר המאמר דכפתרא עילאה דאיהו מרכבה להוא דאתקרי עיקר החמוכה אינו מלכא קדישא דהיא .נשמתא גם כן מתלבשת בים ונשכינת עוז כדאיתח **בזוהר** ויקרא דף ק"ט ע"ב וז"ל הכי יקוד קודשא בריך הוא לע"ג דאינון בנשמתין לנבי פרסיא ומלכין • הכי אינון לנבך עלת העילות כנופא לנבך ואחת הוא דמיחד לון ויקרב לון וכגון דא אמוכה דילך בהון עכ"ל • וכמו כן תמנח **בתיקוני זוהר חדש** דף י"ג ע"א וז"ל ואיהו דקשר עשר ספירות פנימאין ועשר ספירות חיצוניים לנביהו • בירוש מלכא קדישא ונשכינתיה וכגון דאיהו מלבוש שוי אמוכה דישראל בהון וכו' • וכגון דא קרא.לה אמוכה דישראל דפה אתמודעו עילאין ותתאין לעילת על כל עילאין ומאן דמייחד ליה בה • כאלו מייחד ליה ואמליך ליה על כל עילאין ותתאין עכ"ל • הרי לך בבירור מכל האמורים הנזכרים לעיל שעיקר אמוכה תלוי בתלת קשרי דמהימנותא ומאן דמקשר ומייחד לון כאלו מייחד ליה ואמליך ליה על כל עילאין ותתאין ומאן דמלעיג על אמיתתא דא ליית ליה חולקא בעלמא דאתי כדאיתח **בזוהר** שמות דף קנ"ח ע"ח וז"ל מאי וכוזי יקלו דא הוא מאן דלא ידע ליחדא שמא קדישא ולקשרא קשרא דמהימנותא ולאמשכא לאתר דאצטריך ולאוקיר שמא דמאריה טב ליה דלא אתברי עכ"ל • וכודאי שכל ימיו שחי כהאי עלמא לא יעלו באמשכא קמי מלכא קדישא כדאיתח **בזוהר** שמות דף רס"ב ע"א וז"ל ומאן דלא אשלים ולא קשיר קשרא דמאריה כדקאמרן כד קריב קמיה מאריה וכלי נלמתא ולא חייש על יקרא דמאריה טב ליה דלא אתברי וקודשא בריך הוא אמר כתבו את האיש הזה ערירי גבר לא יצלח בימיו ודא אינו אלא מי שהוא נוחל אבין ואמו הכא אשתלים כלא לעילא ואתא רוחא דשמא קדישא עלייהו לעילא עכ"ל • הרי שימיו אינם מוצלחים ולא עיילי בחוסבנא קמיה מלכא קדישא כדכתיב גבר לא יצלח בימיו וכוונת הפסוק שכל מה שעשה בימיו אמונות אין לו הצלחה בהון יען כי כפר בעיקר החמוכה דישראל הויא ליה כעכו"ם ומכו"ם עשית אינו מיתה דוקא עשית אינו מיתה יען כי אין החמוכה הזאת לעכו"ם אלא לבני ישראל ולכך כל הכופר בחמוכה זאת

אינו

תיכון מכבי ישראל וכל כיוצות שעשה כיוון לינס נחשבים לו ומפקין יתיה מכל תרעי דהיכלא עלמא לפילו שיהיו כל המצות שבעולם בידו • בדחיתא בזוהר סיר הסירים דף י"ט ע"ח ו"ל תא חזי כל מאן דאזיל להיכלא עלמא בלא ידיעה לפילא אית ביה עובדין טבין סגיאין יפיקין ליה מכל תרעי דהיכלא עלמא וכו' • תא חזי מאי דכתיב אם לא תדעי לך היפה בנשים אם לכת לתיה בלא ידיעה ולא לסתכלת בחכמתא דלא עד דלא תעסוק בהכא ולא ידעת ברזין דעלמא עילאה נאי לך לית לכת כדי למיעל בהכא בלא ידיעה עכ"ל • לכל מאן דידע לקשרא קשרא דמהימנותא כדקא חזי עליו כתיב קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת • באמת דייקא ואיתקרי עוזא יחידאה כדכתיב ויתי כעמך ישראל גוי אחד בארץ ועליו נאמר ישראל אשר בך אתפאר • בזכות תורתו הקדושה יזכנו לחדש בתורתך ותלמידי חכמים לחדש דעת שחכמי מחכמיתו להשלים ספר עוז לאלהים ובית קדש הקדשים הוא ברחמיו יעזרני ויסייעני לעשות ספר תעלומות זיעלני לגיון ברכה ויזכני לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו אמן כן יהי רצון :

סליק פרקא • מספר עוז לאלהים • תהלה לאל גבוה על כל גבוהים :
ונשלם בעוז והדר • בט לחדש אדר • ביום שהוכפל בו כי טוב :
בסדר כתית למאור להעלות נ"ר תמיד :

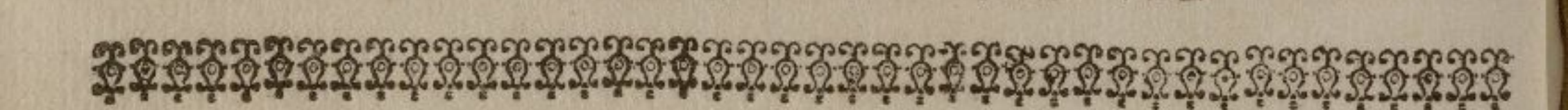

על ידי הפועל העוסק במלאכת הקודש באמונה הזעיר דוד בלא"א כהר"ר יששכר דוב זצ"ל • מקק זאלקווי :

ועל ידי הפועל העוסק במלאכת הקודש הדרוקר יששכר בן כהר"ר זעלקי ב"ש ו"ל מק"ק פראג הבירה הדר בק"ק פרנקפורט דמדר :

ועל ידי הפועל העוסק במלאכת הקודש הדרוקר צבי הירש בן כהר"ר משה בשוויץ ו"ל מק"ק בריסק דליטש ז

38560

3856011538560115385601

$93_8 - 94_5$

$97_{13} - 99_4$

$99_{13} - 25$

$100_1 - 101_{20}$

$102_{12} - 20$

$103_{25} - 105_6$

$106_1 - (6,021\ 107_5) - 108_{10}$

116_6 #

הגדולים ולימדו אל אדוננו [ענו] היה
ות הרועים" של המלאך דיברו בקשר דם
עוד לנו יותר את מהות של כלתו, בית
ותו גדולתנו. (הרי"נו שאומר להשלים ווי"נו יותר
תרגום, ת"כ, יצחק נרה לנו א'
", בזמן שגברו הדיינים על הסנהדרין
ת בגבורת הדינין [ר"ל אחרי המרה],
ר שנים בדרך. תלו בו תשוו
ניחוה ר' נתן "כי את יהי קום
כי אין חפץ בהשחת ברוה" (ענו נה
הכיר אותו פנים בפנים. הנה אומר,
לה שהוא יכלו הנבואים להשיג
אדוננו כמו שהיו
על היה